

Giới thiệu Thư Viện Thiên Đạo

Một anh chàng nhân viên quản lý thư viện ở trái đất nhưng chẳng may gặp phải hỏa hoạn, tuy nhiên lại không chết mà linh hồn của Trương Huyền lại xuyên tới dị giới trở thành một thầy giáo trong học viện Hồng Thiên.

Cứ nghĩ cùng còn may mắn nhưng thật sự không ngờ tới, đây lại là gã thầy giáo tệ nhất học viện, thậm chí còn từng khiến học trò tẩu hỏa nhập ma.

Đối mặt với tội hậu thư của học viện Hồng Thiên, Trương Huyền vận dụng hết những chiêu trò làm màu học được trong kiếp trước, bắt đầu con đường dụ dỗ học trò.

Lừa gạt được đứ học trò đầu tiên, Trương Huyền cũng mở ra bàn tay vàng của người xuyên không – một tòa thư viện Thiên Đạo thần bí.

Chẳng lẽ sau này đánh nhau, người ta phi kiếm, còn mình phi sách?

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lừa đảo

“Đồ lừa đảo, đồ lừa đảo chết tiệt!”

Một chuỗi tiếng quát đầy tức giận vang lên, kẻ đó là tiếng bước chân chạy trên nền đá xanh.

Trương Huyền ngao ngán vươn tay ra: “Ta thực sự không phải là kẻ lừa đảo mà, ta là thầy giáo trong học viện. Ta chỉ là muốn mời người làm học trò của ta thôi! Hơn nữa, cho dù ta là tên lừa đảo đi nữa thì sao phải thêm cái chữ ‘chết tiệt’ vào làm gì? Làm như ta là phường tội ác tày trời không bằng...”

Làm bầm xong, nhớ đến lời của thầy chủ nhiệm Phòng Hành chính, Trương Huyền lại bóp trán: “Đã là đứ thứ mười bảy rồi! Nếu hôm nay, cả một đứ học trò cũng không kiếm được thì ngày mai mình có thể cuốn gói về nhà được rồi!”

Trương Huyền vốn không phải người của thế giới này, mà là nhân viên quản lý thư viện của một học viện bình thường trên trái đất. Hình ảnh cuối cùng trong đầu hắn là lửa cháy hùng hực, sau đó,... Không có sau đó. Lúc tỉnh lại thì hắn đã ở thế giới này rồi.

Cũng tương tự như trong tiểu thuyết mô tả, nơi đây tôn thờ võ đạo, thực lực là trên hết!

Vốn cứ ngỡ được xuyên không trở thành một tên ăn hại, đau khổ gặp phải cảnh bị hủy hôn, sau đó bản thân sẽ phản đấu làm cú lội ngược dòng rồi khiến đám người kia bẽ mặt, một đường ca vang mừng chiến thắng. Nhưng giờ xem ra bản thân hắn đã mơ mộng quá nhiều, đến đây rồi hắn mới nhận ra, mình chẳng phải là học trò, mà là... thầy giáo.

Một tên thầy giáo thảm thương nhất trong cả cái học viện này.

Lớp học của người ta đều đông tới nỗi chen chúc nhau ngồi mà không đủ chỗ, còn lớp của hắn thì đến một đứ học trò cũng chẳng có. Hắn vất vả lắm mới lôi được mấy đứ vào, song cuối cùng đều chửi hắn xối xả là “đồ lừa đảo” rồi quay lưng chạy thẳng luôn!

Xét cho cùng thì cái thằng cha bị hắn mượn xác này, đã là người có thực lực kém nhất trong các giáo viên thì chó, khổ nỗi còn có ánh mắt cực kỳ kém, cái gì cũng chẳng nhìn ra được, quan trọng hơn hết là... còn dạy sai, từng làm cho học trò bị tẩu hỏa nhập ma!

Chuyện này cũng giống như bệnh viện làm chết người, danh tiếng bị ảnh hưởng nặng nề, bị người ta chửi rủa. Cho dù là học viên mới đến cũng đều sẽ cố gắng tránh né thật xa, cực kỳ sợ rơi vào tay tên này để rồi bị dạy thành sống dở chết dở!

Không có học trò, lại còn bị người ta chỉ trích. Trong kỳ khảo hạch giáo viên năm ngoái, tên này đã xếp hạng bét trong cả học viện, thậm chí còn giành được điểm 0 duy nhất trong lịch sử.

Trong lúc buồn khổ, tên này mượn rượu giải sầu, kết quả là đi đời nhà ma đúng như mong muốn, bản thân hắn cũng nhân cơ hội ấy xuyên không qua đây.

Bắt đầu học kỳ mới, học viện đưa ra tội hậu thư, nếu năm nay lớp của hắn vẫn không chiêu mộ được học trò, thì hắn sẽ lập tức bị tước bỏ tư cách giáo viên!

Hôm nay đã có mười bảy tân sinh đi ngang qua lớp học của hắn, kết quả là vừa nghe đến tên thôi thì đã bỏ chạy không còn một mống, giống như mấy cô nàng gặp phải yêu râu xanh, cố hết sức mà chạy thoát thân.

“Xem ra phải nghĩ cách để lừa một đứ mới được!”

Hắn đang suy nghĩ trong đầu nên mở lời như thế nào để lôi kéo học trò thì chợt nhìn thấy một cô bé có khuôn mặt vô cùng ngây ngô thò đầu vào từ ngoài cửa.

“Xin cho hỏi, đây có phải là lớp của thầy Lục Tầm không ạ?”

Giọng nói ngọt ngào, đáng yêu, bộ dáng xinh đẹp, động lòng người.

Lục Tầm là giáo viên ngôi sao của học viện, lớp học luôn luôn trong tình trạng kín chỗ, có vô số người mộ danh nên tới đăng ký học.

“Chọn cô bé này đi!” Thấy có người tự đưa đầu vào lưới, mắt Trương Huyền liền sáng lên.

Hắn cố gắng nhớ lại đủ loại chiêu trò bịp bợm, làm màu của đời trước, sau đó ngồi yên trên ghế, tỏ vẻ ta đây là bậc thế ngoại cao nhân: “Người muốn bái ông ấy làm thầy?”

Cô gái gật đầu như giả vờ, đôi mắt đen láy tràn đầy sự sùng bái, cô nói: “Ta nghe nói thầy Lục Tầm là thầy giáo giỏi nhất của học viện Hồng Thiên này, học trò được thầy ấy dạy dỗ, ai ai cũng có thực lực phi phàm. Mọi người đều coi việc đăng ký được vào lớp của thầy ấy là vinh dự!”

“Lời đồn thì chưa chắc đã là thật, thầy giáo cũng giống như giày dép, còn phải xem có thích hợp hay không! Dẫu ông ấy giảng có hay đến mấy, nhưng nếu không hợp với lý luận tu luyện của người, thì chẳng những không giúp người tiến bộ được mà còn làm người bị thụt lùi! Ngược lại một giáo viên không hề nổi tiếng, mà lại hợp với lý luận của người thì sẽ giúp người tiến bộ nhanh chóng, tu vi tăng mạnh!”

“Vậy sao... ta cũng có nghe anh trai ta nói tương tự như thế!” Cô gái đột nhiên ngẩn người, đôi mắt tuyệt đẹp hiện lên vẻ hoang mang.

“Nhưng mà, ta không biết mình thích hợp với lớp học như thế nào!”

Thấy cô bé đã mắc câu, mắt Trương Huyền lóe sáng, phân vân một hồi, hình ảnh các bậc hiền triết Các-mác, Ăng-ghe-len liên tiếp hiện ra trong đầu, rồi hắn giả vờ tỏ ra khó xử: “Gặp nhau ắt là có duyên. Thôi vậy đi, ta cũng là thầy giáo ở trường này, có thể xem xét căn cơ, thiên phú và tính cách miễn phí cho người, tiện thể sẽ giới thiệu cho người một giáo viên thích hợp!”

“Thế thì làm phiền thầy rồi!” Không ngờ vị thầy giáo tình cờ gặp được này lại là người đầy nghĩa khí như vậy.

Cô gái mừng rỡ gật đầu lia lịa.

“Người hãy thể hiện tu vi của mình một lần cho ta xem thử!”

Đôi mắt Trương Huyền nửa nhắm nửa mở, vờ như không quá quan tâm.

“Vâng!”

Vù vù vù vù!

Trong thoáng chốc, tiếng đánh quyền xé gió rít vang khắp cả gian phòng, từng luồng kinh lực như rồng lượn bay xung quanh thân thể cô gái, khí tức khắp người ngưng tụ lại không tan đi, uy mãnh nhưng không lộ liễu, chứng tỏ cô ấy có một nền tảng cực kỳ tốt.

“Được rồi, ta nhìn ra rồi. Thường ngày người tu luyện chuyên cần khắc khổ, nền tảng rất vững chắc, thiên phú rất tốt, là một thiên tài hiếm thấy đấy!” Bài quyền vừa đánh xong, Trương Huyền gật gù tỏ ra hài lòng.

Cái này hắn học được từ mấy ông thầy bói ở trái đất, nói chuyện ba phải, phạm vi rộng lớn, khiến người ta nghe xong không bắt được sai lầm, trái lại còn trầm nghĩ trong lòng là rất chuẩn.

“Đặc biệt là sức mạnh từ đôi chân của người, giống như rồng cuộn, mỗi một động tác đều lưu loát như nước chảy mây trôi, vô cùng vô tận. Sau này nếu cố gắng tu luyện, chắc chắn tiền đồ sẽ rất...”

“Thưa thầy, chân của ta từng bị thương, thầy thuốc bảo, gần như đã tàn phế...” Cô gái ngắt ngang những lời thao thao bất tuyệt của Trương Huyền, trong ánh mắt đã ánh lên nét ngờ vực.

“Bị thương...” Trương Huyền lập tức đỏ mặt, có điều mặt dày quá nên người khác không nhìn ra được. Hắn tiếp tục phán bừa: “Người nghĩ là ta nhìn không ra sao? Vừa rồi lúc người thi triển sức mạnh thì ta đã biết ngay rồi! Sở dĩ nói như thế, là vì... không phá thì không xây mới được! Đôi chân của người tuy bị thương, nhưng vô tình lại có được cơ duyên mà người khác không ngờ tới. Về sau chỉ cần nắm chắc cơ hội này, thì công phu của hai chân người chắc chắn sẽ trở thành vũ khí chiến đấu lợi hại nhất! Khiến người khác khó mà theo kịp!”

Dẫu sao cũng chỉ là muốn lừa nó đăng ký, phán bừa được thì cứ phán bừa, cứ dụ cho bằng được một đứa học trò trước cái đã rồi tính sau.

“Cơ duyên? Thưa thầy, là cơ duyên như thế nào ạ?” Đôi mắt cô gái lóe sáng.

Sau khi chân bị thương, cô cứ mãi thấy mình thua kém người khác, tâm lý trở nên tự ti, không ngờ lại có thể bởi họa mà được phúc.

“Cơ duyên này, có thể khiến người một bước bay lên trời, trở thành học sinh mới xuất sắc nhất cũng không khó. Dẫu sao thì thiên phú của người cũng rất tốt, là thiên tài tuyệt thế có một không hai từ trước tới giờ. Nhưng...” Trương Huyền sở ra một tràng bất tận, chỉ còn thiếu mỗi chuyện lấy một quyển “Như Lai Thần Chương” ra.

Nghe thấy có thể trở thành tân sinh giỏi nhất, lại được khen là thiên tài, khuôn mặt cô gái không khỏi bùng lên ngọn lửa nhiệt huyết, lập tức hỏi ngay: “Nhưng sao ạ?”

“Nhưng...” Trương Huyền thờ dài một hơi, cứ như đang ngâm ngùi cho một đấng anh tài sắp bị vùi dập vậy: “Giáo viên có thể nhìn ra cơ duyên này, thì cả học viện cũng chẳng được mấy người đâu! Tính cả ta cũng chỉ có ba người, hai người kia thì đã thôi nhận học trò từ ba năm về trước, cho nên... ta cũng không tiện mở lời xin giùm người...”

“Không nhận học trò?” Vốn dĩ lòng đang tràn đầy hy vọng, nhưng khi nghe đến lời này, đôi mắt cô gái thoáng chốc trở nên ảm đạm. Nhưng ngay sau đó hình như đã nghĩ thông suốt được chuyện gì, cô lập tức nhảy bật lên hỏi ngay: “Họ không nhận học trò nữa, thế còn thầy... thầy còn nhận không?”

“Ta đương nhiên là còn nhận, có điều người cũng thấy rồi đó, ta đây không màng danh lợi, cũng không có nhiều thời gian đến vậy!” Trương Huyền tỏ vẻ khó xử: “Nếu không phải là ngọc thô chưa được mài dũa, lại có duyên với ta, thì ta không dễ gì đồng ý đâu...”

Phịch!

Lời còn chưa dứt, cô gái đã quỳ mạnh xuống đất: “Trò biết thầy thích sống thanh cao, nhưng vẫn mong thầy nhận trò làm đồ đệ! Trò nhất định sẽ tu luyện thật tốt, để không làm mất mặt thầy!”

Tuy trong lòng đang sượng như điên, nhưng bề ngoài thì Trương Huyền vẫn cố tỏ ra khó xử: “Ta với người đích xác là có duyên, song ta vốn thích sự thanh tịnh...”

“Trò xin cam đoan, nếu không phải chuyện quan trọng, thì tuyệt đối sẽ không làm phiền đến thầy!” Thấy hắn có vẻ không muốn cho lắm, cô gái liền gạt đầu lia lịa, vẻ mặt đầy thành khẩn.

“Học trò của ta không đông, có lẽ tài nguyên tu luyện sẽ không được như những giáo viên khác, hơn nữa còn sẽ bị người ta chê trách...” Truyền Huyền nói ngay.

“Vậy sao ạ... Trò nghe nói tài nguyên tu luyện rất quan trọng...” Cô gái trở nên do dự.

Việc giáo viên nhận tài nguyên tu luyện từ học viện có liên quan mật thiết đến đủ loại điều kiện như số lượng, thành tích học trò của giáo viên đó, v.v. Nếu tài nguyên không đầy đủ thì việc tu luyện rất khó tiến bộ.

“E hèm, ta cố ý thử lòng người nên mới nói như vậy thôi. Thấy người đã quyết tâm, thật lòng muốn nhận ta làm thầy như thế, ta cũng phải bấm bụng mà thu nhận người vậy!” Thấy cô gái chần chừ, Trương Huyền lập tức ngắt lời, nói ngay: “Xác nhận thân phận thôi!”

“Nhanh... nhanh vậy sao?”

Không ngờ ông thầy này lại lật mặt như lật sách, nhanh đến choáng váng. Cô gái thoáng ngơ ngác, nhận lấy tấm thẻ bài tượng trưng cho thân phận. Trong lòng còn đang đắn đo có nên xác nhận hay không, thì cô đã thấy ông thầy giáo Trương kia lúc trước tỏ vẻ bình tĩnh bao nhiêu thì nay lại kéo tay cô nhanh bấy nhiêu. Ông thầy tức khắc lấy ra một con dao nhọn, cắt nhẹ một đường lên tay cô, một giọt máu nhỏ lên trên tấm ngọc bài.

Bùm!

Ánh sáng lóe lên lấp lánh.

“A...”

Lúc này cô gái hoàn toàn ngệt mặt.

Vừa rồi chẳng phải ông thầy này còn nói phải cân nhắc thêm, bản thân cũng không màng danh lợi sao? Sao giờ hành động lại nhanh như thế, hơn nữa... còn chuẩn bị sẵn cả dao rồi?

“Từ nay trở đi, người sẽ là học trò của ta!” Nhỏ máu nhận chủ cho tấm thẻ bài xong, lúc này Trương Huyền mới thờ phào nhẹ nhõm, quay trở lại với phong thái cao nhân đạo mạo: “Người tên gì?”

“Thưa thầy, trò tên Vương Đình!”

Biết đã không thể thay đổi, cô gái chẳng dám nói gì thêm, ngây ngô cúi đầu.

“Ừ, cầm tấm thẻ bài này đi nhận chỗ ở, sách vở, tiện thể tìm chỗ ở của mình nhé! Ngày mai chính thức lên lớp, cứ đến đây tìm ta là được rồi!”

Trương Huyền xua tay.

“Dạ!” Vương Đình cúi đầu, quay người đi ra.

“Phù! Lừa được một đứa rồi!” Thấy cô gái đã trở thành học trò của mình, Trương Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Thật đúng là không đơn giản mà, nếu không phải ngày trước xem qua mấy trò làm màu trên internet thì hôm nay đúng là khó mà thành công được.

Có được một học trò thì đã có thể thoát khỏi mối nguy hiểm bị khai trừ. Tâm trạng trở nên thoải mái, bất chợt Trương Huyền cảm thấy tinh thần cũng thông thuận hơn rất nhiều. Chút chấp niệm trong lòng chủ nhân trước của cơ thể này cũng đang từ từ tan biến.

“Yên tâm đi, đã xuyên không trở thành anh, ta sẽ thay anh sống thật tốt!”

Trương Huyền trước đây, do không tuyển được học trò mà chết, trong lòng vô cùng âm ức. Bây giờ đã có học trò, nỗi vướng mắc sau cùng cũng đã biến mất. Đến giờ phút này, Trương Huyền mới xem như đã hoàn toàn kiểm soát được cơ thể này.

Coong – coong!

Vừa hoàn toàn kiểm soát được thân thể, Trương Huyền đang ngẫm nghĩ làm sao để lừa thêm được mấy đứa học trò thì cảm thấy đầu óc choáng váng, một chuỗi tiếng nói vang lên âm âm trong đầu hần như tiếng chuông Hoàng ngân vang đầy trang nghiêm.

“Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu...”

(Trời đất sinh ra vạn vật không nhân từ hay thiên vị một ai, tất cả đều bình đẳng giống như cây cỏ)

“Nhật nguyệt doanh trắc, thiên địa hữu khuyết...”

(Mặt trời mặt trăng có lúc mọc lúc lặn, trời đất cũng không hề vẹn toàn)

Coong – coong!

Đủ thứ ngôn từ huyền diệu xuất hiện trong đầu hần, khiến hần cảm thấy hơi chóng mặt. Ngay sau đó, trong đầu hần chợt hiện ra một tòa cung điện đồ sộ, bên trên có đề bốn chữ lớn sáng lấp lánh!

Thư Viện Thiên Đạo!

Đẩy cửa đi vào, hần thấy vô số kệ sách san sát với nhau, đủ loại sách vở vô cùng vô tận, nhìn không thấy điểm cuối.

“Đây lẽ nào là bàn tay vàng dành cho những kẻ xuyên không? Thư viện? Má nó, đời trước mình đã làm quản lý thư viện rồi, không lẽ đến đây cũng vậy luôn sao!”

Bàn tay vàng của người khác, không phải tiền bồi vạ sự thông thì cũng là hệ thống hay đủ thứ đồ cực kỳ trâu bò, còn mình thì lại được một cái thư viện. Trương Huyền cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Thư viện? Để làm quái gì? Không lẽ sau này đánh nhau, người ta phi kiếm, còn mình phi sách à?

“Để xem sách gì đây?”

Trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng Trương Huyền vẫn thò tay lấy thử mấy cuốn sách trên giá, định xem thử cái thư viện này rốt cuộc có tác dụng gì. Nhưng mà vừa chạm tay vào cuốn sách thì hần mới phát hiện ra rằng, bàn tay hần xuyên qua luôn cả giá sách, không chạm được vào cái gì.

“Chơi mình chắc? Cho một cái thư viện, mà lại không cầm, không đọc được sách. Vậy rốt cuộc nó muốn gì đây?”

Trương Huyền mặt đầy bế tắc, khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Mặt dày

Mây mờ thêm một lát thì hần nhận ra, sách trong thư viện này giống như hoa trong gương, trăng trong nước, hoàn toàn không cầm lấy được. Trương Huyền hoàn toàn không còn hứng thú, tinh thần rút khỏi biên ý thức.

“Phải đi ăn cơm trưa đã, chiều lại tìm cách lừa thêm hai đứa nữa!”

Ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mặt trời đã đứng bóng. Buổi sáng có tổng cộng mười tám đứa học sinh đến, chỉ có một đứa chịu bái sư, tỷ lệ

đúng là quá thấp. Buổi chiều không thể tiếp tục tình trạng như thế. Mặc kệ thế nào mình cũng là dân xuyên không, nếu ngay cả một người cổ đại cũng không lừa được thì còn mặt mũi đâu mà nhận là người của thời đại công nghệ thông tin phát triển?

Vận người một cái xong, hần ra khỏi lớp học của mình, thông thả đi về phía nhà ăn của học viện.

Cũng giống như học viện trong đời trước của hần, nhà ăn của học viện Hồng Thiên cực kỳ rộng lớn, đủ sức chứa trên mười ngàn học sinh cùng vào ăn một lúc.

Chiều nạp được một học trò, tâm trạng trở nên sung sướng, Trương Huyền bèn gọi thêm mấy món, tìm một góc ngồi ăn cho đã đời.

“Đây chẳng phải là thầy Trương sao?”

Đang ăn uống vui vẻ, một giọng nói bất ngờ vang lên. Hần ngẩng lên nhìn thì thấy một gã thanh niên đang cười rạng rỡ nhìn hần. Nụ cười ấy trông chẳng hề thân thiện, trái lại còn mang cho người ta cảm giác như đang cười đều.

“Thầy Tào?” Trương Huyền nhận ra được người này.

Thầy Tào tên đầy đủ là Tào Hùng, cùng vào học viện một đợt với hần, thích so kè hơn thua, rồi nhân cơ hội đả kích hần.

Chủ nhân trước đây của cơ thể này cũng vì không chịu nổi đủ kiểu châm chọc mỉa mai nên mới uống say mà chết. Khiến cho anh ta phải hứng chịu áp lực lớn như vậy, chắc chắn thằng cha này cũng có phần liên quan.

“Hôm nay tân sinh đến đăng ký học, chọn giáo viên, kết quả thế nào rồi? Thấy thầy vẫn còn lòng dạ ngồi đây ăn cơm, chắc thu hoạch cũng khá nhì! Nhìn xem, đây đều là học trò ta mới nhận, cả thầy mười hai người, ta đưa chúng đi ăn cơm trước, sau đó sắp xếp chỗ ở!”

Thầy Tào tỏ ra cực kỳ đắc ý, một tay chỉ ra đằng sau, khoe khoang một cách lộ liễu.

Không sai, gã đến đây là để khoe khoang mà.

Gã ta với Trương Huyền không có thù hằn gì với nhau hết. Nhưng hai người vào học viện cùng lúc, đương nhiên khó tránh bị người ta đem ra so sánh với nhau. Trương Huyền giờ đã là tấm gương của sự thất bại, đương nhiên gã ta phải thể hiện sự vượt trội của mình một chút chứ.

Theo sau gã này là một đám thiếu niên, trên khuôn mặt đều tràn đầy vẻ hăng hái cùng tò mò với mọi thứ mới mẻ xung quanh.

“Các em, để ta giới thiệu với các em. Đây là thầy Trương, danh nhân của học viện chúng ta. À, đây là người duy nhất trong lịch sử kể từ ngày trường thành lập, đạt điểm 0 trong kỳ khảo hạch tư cách giáo viên của trường! Sáng lập nên một kỷ tích mới của học viện chúng ta!”

Thầy Tào giới thiệu với mọi người.

“Khảo hạch tư cách giáo viên được 0 điểm?”

“À, lúc mới đến ta đã nghe kể rồi, học trò do hần ta dạy bị tẩu hỏa nhập ma, thiếu chút nữa là đi đời rồi!”

“Ta cũng nghe rồi, trước khi đến đây đã có không ít người bảo ta, tuyệt đối không được chọn hần ta làm thầy, không những không thể tu luyện được, mà còn chẳng khác gì tự sát đâu!”

“Không ngờ hần ta lại như vậy, nhìn cũng khá là nhã nhặn mà.”

....

Nghe xong lời giới thiệu của Tào Hùng, đám học sinh mới không ngừng xì xào bàn tán.

Kết quả khảo hạch giáo viên được tổng hợp từ rất nhiều nhân tố, cộng dồn lại rồi chia lấy điểm trung bình, trong đó có cả đánh giá của học trò. Chỉ cần giáo viên có học trò, thì sẽ có thành tích. Trực tiếp bị điểm 0, quả thực là bước đột phá trong lịch sử rồi.

“Giới thiệu xong chưa?” Đối mặt với lời xì xào của đám đông, Trương Huyền không hề giận dữ.

Kẻ bị 0 điểm là Trương Huyền trước đây, liên quan gì đến mình?

Có điều, tuy không giận mấy, nhưng hần vẫn thấy cực kỳ khó chịu với hành vi chà đạp người khác để nâng mình lên của ông thầy họ Tào này. Trương Huyền xua xua tay: “Giới thiệu xong rồi thì rút đi, đừng có ở đây quấy rầy ta ăn cơm!”

Không ngờ bị bóc mẽ lịch sử ra rồi mà thằng cha này không những không thấy xấu hổ, lại còn bảo mình rút đi. Sắc mặt của Tào Hùng liền trở nên không dễ coi cho lắm. Gã ta lập tức phát tay, lộ ra sự uy nghiêm mà người làm thầy mới có: “Khảo hạch giáo viên bị 0 điểm, đột phá kỷ lục của học viện, vậy mà ngươi không thấy xấu hổ chút nào sao?”

“Xấu hổ? Tại sao ta phải xấu hổ? Ngươi cũng đã nói rồi, ta đã tạo nên một kỷ lục mới, trở thành danh nhân, học sinh mới đến đều biết ta là ai. Còn ngươi thì sao?” Trương Huyền chỉ tay về đám học sinh sau lưng Tào Hùng: “Ngươi khảo hạch được mấy điểm, chúng có biết không? Trước khi đến học viện,

bọn chúng có biết người là ai không? Nếu không phải là người vật vả lòi kéo, thậm chí còn mời ăn cơm, người nghĩ chúng chịu bái người làm thầy à? Một giáo viên mà một chút tiếng tăm cũng chẳng có, còn đến đây khoe khoang với ta. Khoe khoe cái quần què!”

“Hà?”

Người khác khảo hạch bị 0 điểm, chắc chắn chỉ còn nước đội quần che mặt đi ra đường vì sợ xấu hổ với người ta. Thằng cha này vậy mà ngon, còn tỏ ra vô cùng đắc ý, vô cùng kiêu hãnh. Ngược lại bản thân mình không bị 0 điểm, ấy mà lại trở thành lí do để hấn ta khinh bỉ.

Tào Hùng sắp điên đến nơi rồi.

Tâm lý quá mức lạc quan rồi đúng không! Quan trọng là... với thành tích như thế, người dựa vào đâu mà kiêu hãnh chứ?

Đám học sinh đứng đằng sau cũng đều trở mặt éch mà nhìn nhau, hoàn toàn ngu người.

Mặt mũi đâu? Mặt mũi đâu?

Ông thầy này... thực sự chẳng biết xấu hổ là gì rồi!

Đối với Trương Huyền, xấu hổ, mặt mũi là gì chứ? Đùa chắc, trong thời đại mà hấn từng sống, một số ngôi sao vì muốn nổi tiếng mà cứ cái nào mất mặt thì làm cái đó, cứ hành động nào phô trương là làm ngay! Chụp ảnh nude, tin đồn tình cảm, đủ các kiểu mà còn không thấy xấu hổ. Hấn chẳng qua chỉ là khảo hạch bị 0 điểm thôi mà, có đáng gì đâu.

Tào Hùng tức giận tới nổi mặt mũi đỏ gay lên: “Là một người giáo viên thì vẫn phải lấy việc giáo dục làm trọng. Hôm nay ta không hơn thua với người, đợi đến khi người tuyển được học trò, có giỏi thì chúng ta sẽ so thử, xem ai dạy học trò giỏi hơn!”

Nói xong liền quay người bỏ đi.

Ngay lúc này, đằng sau lại vang lên tiếng đối thoại của một nam và một nữ.

“Thầy giáo đó thực sự rất giỏi, tính cách cũng tốt...”

Giọng nữ thơ ngây vang lên, kèm theo vẻ chần chừ. Ngay sau đó là tiếng của một ông lão, trong giọng nói mang theo sự bất đắc dĩ.

“Nhị tiểu thư của ta ơi, cô nghe lời ta đi mà! Lúc lên đường, thiếu gia đã dặn dò ta đưa tiểu thư đi bái thầy Lục Tầm làm thầy. Ấy vậy mà tiểu thư không nghe, còn cố tình tách ta ra. Chuyện này thôi cũng bỏ qua, nhưng bái ai không bái, cô lại cứ nhất quyết muốn bái người đó...”

“Thầy giáo đó... không tệ hại như ông nói đâu. Tính cách thầy ấy... tốt lắm, còn chỉ điểm giúp ta, bảo ta... chăm chỉ tu luyện, có thể trở thành học sinh số một toàn khối nữa...” Giọng của cô gái vẫn chứa sự do dự.

“Lại còn số một toàn khối. Nếu thực sự theo học với người đó, không bị tẩu hỏa nhập ma là may phước lắm rồi. Nhị tiểu thư có biết người đó là ai không? Giáo viên ăn hại nổi tiếng nhất học viện đây, đợt khảo hạch học kỳ trước bị 0 điểm. Tổ tông của ta ơi, cô mau đi trả lại thẻ bài đi, chứ thiếu gia mà biết được chắc chắn sẽ giết ta đấy...” Ông lão mở miệng van nài.

“Anh trai!” Nghe ông lão nhắc đến thiếu gia, cô gái bắt đầu sợ hãi, cả khuôn mặt trở nên nhợt nhạt, chẳng biết phải làm sao.

Tào Hùng vốn đang định rời đi, nhưng sau khi nghe thấy đoạn đối thoại này thì đôi mắt liền bùng sáng. Gã ta cười rạn rờ nhìn về phía Trương Huyền đang ăn cơm: “Thầy Trương, chẳng lẽ cô bé này là học trò mà người vừa nhận? Ha ha, xem ra không ổn lắm đâu, người ta đang định rút khỏi lớp kia.”

Giáo viên có thể lựa chọn học trò, học trò cũng có thể chọn giáo viên.

Nếu thấy giáo viên đó không hợp với mình, học trò hoàn toàn có thể trả lại thẻ bài mà giáo viên đó trao cho.

Tào Hùng nói rất to cho nên đã thu hút được sự chú ý của không ít người. Hai chủ tớ đang nói chuyện với nhau cũng đưa ánh mắt nhìn qua.

“Nhị tiểu thư, anh ta là giáo viên mà cô vừa bái?” Ánh mắt ông lão nhìn chăm chú vào Trương Huyền.

“Đúng vậy!” Cô gái gật đầu.

Ông lão lập tức đứng dậy, bước đến trước mặt Trương Huyền: “Thầy Trương, tiểu thư nhà chúng ta muốn xin rút khỏi lớp của thầy!”

“Chú Lưu...” Không ngờ ông lão lại hành động nhanh đến thế, mặt cô gái đỏ bừng lên, vội vàng bước tới, nhìn Trương Huyền với vẻ mặt áy náy: “Thưa thầy, ta...”

Cô chính là học trò mà Trương Huyền mới nhận, Vương Đình.

“Vương Đình, người cũng biết ta vốn không nhận học trò. Ta nhận người là vì chúng ta có duyên với nhau. Người muốn rút lui, bỏ phí một cơ hội tốt như thế? Người có biết bao nhiêu người mơ ước được làm học trò của ta, mà ta không nhận không?”

Trương Huyền tất nhiên sẽ không để cho học trò mà hần khó khăn lắm mới có được chạy mát, bởi vậy hần lập tức tỏ vẻ cao thâm

“Dkm...”

Những người xung quanh vốn biết rõ mọi chuyện, nghe thấy những lời này của hần xong thì ai nấy cũng đều xây xẩm mặt mày, thiếu chút nữa là ngất đi.

Đại ca à, người làm ơn biết xấu hổ chút được không? Lại còn vốn không muốn nhận học trò, có duyên với người, rồi biết bao nhiêu người mơ ước được làm học trò của người... Rõ ràng là người không kiếm được học trò thì có...

“Không phải, ta...”

Bị Trương Huyền chất vấn, Vương Đình vội vàng xua tay, nhưng chưa nói xong thì đã bị cắt ngang.

“Đừng!” Thấy nhị tiểu thư không quyết đoán, ông lão được gọi là chú Lưu kia liền bước lên trước và nói: “Thầy Trương, nhị tiểu thư nhà chúng ta đã quyết định rút khỏi lớp của thầy. Tiểu thư không tiện nói ra, nhưng vẫn mong thầy hoàn thành thủ tục giúp cho!”

“Rút lui?” Trương Huyền tròn ngược mắt: “Ông hãy suy nghĩ cho kỹ, chọn rồi lại từ chối giáo viên sẽ để lại tiếng xấu trong học viện, sau này sợ là chẳng còn giáo viên nào dám nhận nữa! Không lẽ ông muốn chỉ vì ý thích của bản thân mà làm lỡ cả cuộc đời của tiểu thư nhà ông? Trách nhiệm này, ông có gánh nổi không?”

“Chuyện này...” Lão Lưu cũng ngây người.

Học sinh đúng là có thể bỏ chọn giáo viên đã nhận, nhưng làm vậy cũng giống như là sỉ nhục giáo viên đó. Hơn nữa, người bỏ được giáo viên này, chứng tỏ người cũng có thể bỏ giáo viên khác. Thông thường học sinh có “vết nhoe” như thế, các giáo viên khác sẽ không dám nhận nữa.

Dù sao thì tôn nghiêm của một giáo viên bị chà đạp ngay trước bao nhiêu người như vậy, bất kì ai cũng không muốn nhận loại học sinh như thế.

Hơn nữa, nếu nhận thì cũng đồng nghĩa với việc làm mất mặt giáo viên kia. Là đồng nghiệp với nhau, không thể vì một đứa học trò mà đắc tội với đồng liêu được.

Trong học viện, tu luyện mà không có giáo viên thì không khác nào cả đời coi như hồng rồi.

Khi này lão Lưu còn đang bưng bưng khí thế, nhưng chỉ một câu nói của Trương Huyền đã khiến ông ta hoàn toàn bế tắc.

Ông ta chỉ là một người đầy tớ, nhờ đâu vì chuyện này mà nhị tiểu thư bị lỡ làng cả một đời, thì có chết trăm lần ông cũng không đền hết tội.

“Yên tâm đi, thiên phú của nhị tiểu thư nhà ông rất tốt. Chỉ cần ta dạy thật tốt, chắc chắn sẽ đạt được thành tích cao...” Thấy ông ấy đã dao động, Trương Huyền lại một lần nữa thi triển công phu “chém gió”.

Đùa chác, com đưa tới miệng rồi sao còn để nó rơi được chứ!

“Khoan đã, ai bảo không có giáo viên nào dám nhận nữa? Em học sinh này, chỉ cần người rút khỏi lớp của thầy Trương đây, ta sẽ lập tức nhận người làm học trò!” Trương Huyền còn chưa nói hết câu thì Tào Hùng đã bước tới, vung tay lên tiếng bảo đảm.

Vừa rồi gã bị Trương Huyền làm cho mất mặt, lần này có cơ hội thì làm sao bỏ qua được.

“Tào Hùng, người muốn làm gì?” Mặt Trương Huyền sa sầm lại.

“Làm cái gì? Hạt giống tốt như vậy thì không thể lãng phí được. Nếu em ấy chịu rút khỏi lớp người thì ta sẽ nhận ngay! Người ta đến học viện để học tập, đương nhiên phải chọn giáo viên có thể chỉ đạo cho mình, chứ không phải cái hạng mà khảo hạch giáo viên được 0 điểm!”

Nói xong Tào Hùng cười ha hả, vẻ mặt cực kỳ hả hê.

“Người đi cướp học trò trắng trợn thế này, có tin ta sẽ báo cáo lên Phòng Hành chính không?”

Đây đã không còn là đấu đá đơn thuần, mà là công khai cướp đoạt học trò!

Mặc dù học viện khuyến khích các giáo viên chủ động lựa chọn học sinh, nhưng không ủng hộ cái kiểu cướp giật lộn xộn này! Một khi xảy ra, không những ảnh hưởng đến tình cảm giữa các giáo viên, mà còn gây rối loạn, ảnh hưởng đến văn hóa dạy và học của cả học viện.

“Cướp học trò! Người nặng lời rồi đấy. Cùng lắm thì chúng ta thực hiện chỉ dẫn tại chỗ, cạnh tranh công bằng, để học trò chủ động chọn lựa. Người dám nhận lời không?” Tào Hùng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đạo trời còn thiếu sót(1)

“Chỉ điểm tại chỗ?” Sắc mặt của Trương Huyền đã hơi khó coi.

Tuy hắn đã dung hợp với kí ức của tiền thân, nhưng vẫn chưa kiểm tra kĩ càng, giờ nhất cũng chỉ nắm rõ được các đẳng cấp tu luyện. Còn như sai lầm trong tu luyện thì đến tiền thân cũng ù ù cạc cạc, huống chi lúc này.

Chỉ điểm cho người ta... Chắc chắn là đạo không nổi với gã thầy giáo họ Tào kia!

Nếu thi đấu, chắc chắn là thua!

“Sao? Không dám chứ gì? Học viện đã có quy định rõ ràng, tỉ thí tại chỗ để học sinh tự chọn lấy, thì không thể xem là cướp giật được!” Tào Hùng cười khẩy một tiếng, rồi phát tay áo, bộ dạng cực kỳ thông dong, nho nhã.

“Chỉ điểm gì đây?” Biết rõ chuyện hôm nay mà giải quyết không ổn, thì cô học trò nhọc nhằn lắm mới có được cũng sẽ cuốn gói theo người, nên Trương Huyền đành cắn răng làm liều.

Chuyện giáo viên chỉ điểm được phân ra làm nhiều loại, chỉ điểm tu vi, võ thuật, sai lầm trong tu luyện... Phương hướng không giống nhau, sở trường của các giáo viên cũng khác biệt.

“Thế này đi, mấy người này đều là học viên mới, chúng ta chẳng quen biết ai hết, cứ để họ thi triển một bộ quyền pháp, chúng ta sẽ nhìn ra sơ hở trong ấy, rồi tiến hành chỉ điểm. Sau đó sẽ kiểm tra tại chỗ, ai giúp học trò tiến bộ nhiều hơn, người đó thắng, thế nào?”

Đối mặt với giáo viên khác thì Tào Hùng còn không tự tin cho lắm, chứ đối mặt với cái gã đội sổ toàn trường, thi khảo hạch 0 điểm này, thì quá tự tin là đằng khác.

Trương Huyền thì tỏ ra do dự.

“Đừng có bảo là không dám nhé? Vừa rồi bốc phét ghê lắm mà, còn nói biết bao nhiêu người mơ ước làm học trò của ngươi, mà ngươi chẳng chịu nhận cơ mà? Nếu có bản lĩnh thật sự, thì tỉ thí một lần cho ra lẽ, đừng có gieo họa cho con gái nhà người ta!” Tào Hùng từng bước dồn hắn vào ngõ cụt.

“Vậy thì... được!” Trương Huyền gật đầu.

Có chết cũng phải chết cho oanh liệt! Cùng lắm thì thua thôi. Nếu bây giờ mà không nhận lời, thì cô học trò vừa nhận sẽ bỏ đi là cái chắc. Lúc này, đã không còn đường lùi rồi.

Kẹt quá thì đến lúc đó phán bừa vậy, dẫu sao mặt mình cũng dày mà, mất mặt thì mất mặt thôi...

“Thầy Tào và thầy Trương tỉ thí kia!”

“Ngươi nói là cái ông thầy xếp ngược từ dưới lên hả?”

“Ông đó đó!”

“Khảo hạch 0 điểm mà dám thi đấu với người ta? Thật hay đùa vậy trời? Vậy không phải là tự vả mặt mình sao?”

...

Hắn ta vừa đồng ý, thì đã thu hút không ít học sinh đang ăn cơm chạy lại.

Hôm nay tân sinh đến báo danh, không ít người chưa đến học viên đã nghe danh ông thầy thi khảo hạch bị 0 điểm, dẫu chưa từng gặp mặt, thì cũng cực kỳ tò mò.

“Theo quy tắc, ngươi chỉ điểm học trò ta, ta chỉ học trò ngươi!” Thấy đông người bu đến, Tào Hùng càng muốn thể hiện hơn, phát mạnh tay áo, tươi cười rạng rỡ.

Trong cuộc cạnh tranh giữa các giáo viên, để cho công bằng, không thể chỉ điểm học trò của mình để miễn nghi ngờ gian lận, thông thường sẽ chỉ điểm học trò của nhau.

“Cô bé, ngươi qua đây thi triển một bài quyền pháp, sau đó dùng toàn lực, đánh lên trụ đá trước mặt!” Sau khi xác định thể thức và nội dung thi đấu, Tào Hùng bày ra một bộ dáng cao nhân, đưa mắt nhìn cô gái ngây ngô đứng cách đó không xa.

“Ta...”

Vương Đình đỏ mặt, len lén nhìn Trương Huyền một cái, thấy anh ta không hề tức giận thì mới chịu bước tới, hai tay vừa tách ra, một luồng khí thông thả

bao trùm khắp cơ thể.

Vút vút vút!

Tiếng đánh chuông vun vút, lực đánh chắc chắn. Nếu không tận mắt chứng kiến, tuyệt đối không có ai tin đây là chuông pháp do một cô gái ngây ngô đánh ra. Vững vàng ổn định, lực đánh chắc chắn, vừa nhìn đã biết có nền tảng rất tốt.

Thoáng chốc bài chuông pháp đã đánh xong.

Nhìn một lát, Trương Huyền đã hoàn toàn suy sụp. Với kiến thức của mình, rồi kết hợp thêm kĩ ức của tiền thân, hắn cũng chẳng nhìn ra được bất kỳ một khuyết điểm nào. Chả trách sao lại bị 0 điểm, mắt nhìn của ông nội này thực sự quá kém cỏi.

“Rồi, dốc toàn lực công kích trụ đá đi!” Thầm xuyt xoa đúng là một hạt giống tốt, Tào Hùng gật gù hài lòng.

Trụ đá cách họ không xa, nó dùng để đo sức mạnh của học viên, để học viên nắm bắt chính xác thực lực của mình.

Vương Đình rút rè tiến đến, dùng toàn bộ sức mạnh tích lũy từ bài chuông pháp vừa đánh xong, hóa thành một dòng sao băng, đập thật mạnh lên trụ đá!

Ầm!

Trụ đá rung lên một cái, hiện ra một con số: 53!

“53 cân, chuông lực không tệ!” Tào Hùng không ngớt gật gù.

Một tân sinh còn chưa vào học viện, chưa tiếp nhận bất kỳ chỉ điểm nào, lại còn là con gái, mà đánh được chuông lực như thế thì thực sự đã rất khá rồi.

“Khi này ta đã xem rồi, chuông pháp của ngươi hùng hồn, chắc chắn. Có điều, còn một điểm chưa được tốt lắm, chính là quá trình tung chuông hơi ngắn, nếu có thể tăng tốc độ ngừng - chuyển của đôi chân, uy lực ắt sẽ tăng mạnh! Nếu ta đoán không lầm, thì chân của ngươi đã từng bị thương đúng không?” Tào Hùng lên tiếng.

Không hổ là giáo viên, ánh mắt của gã quả nhiên tốt hơn hẳn Trương Huyền, vừa nhìn đã nhận ra trong chuông pháp của Vương Đình, đôi chân là vấn đề mấu chốt, và cũng đoán ra chân cô bé đã từng bị thương.

“Dạ phải!” Vương Đình gật đầu.

“Vi từng bị thương, nên khi ngươi mượn sức ở đôi chân thì sẽ có cảm giác gượng gạo. Bây giờ ta sẽ chỉ cho ngươi một cách, yên tâm, sẽ không gây ảnh hưởng đến vết thương cũ trên chân ngươi đâu!”

Ngay sau đó, Tào Hùng nói ra một phương pháp mới, đồng thời giải thích cặn kẽ một lượt.

“Để ta thử xem!”

Với lứa tuổi này mà Vương Đình có thể sở hữu sức mạnh như vậy, thì khả năng lĩnh ngộ sẽ không kém, loáng một cái cô đã tỏ tường. Cô lại bước đến trước trụ đá, siết chặt bàn tay, một nguồn sức mạnh lan tỏa toàn thân, cả người tựa như rồng cuộn.

Ầm!

63!

Chỉ qua một chỉ điểm đơn giản, sức mạnh đã lập tức tăng thêm 10 cân!

“Sức mạnh tăng thêm 10 cân, cũng tương đương với 20%! Ta chỉ điểm xong rồi, đến lượt ngươi!” Nhìn thấy thành tích này, Tào Hùng khẽ mỉm cười rất thỏa thuê, quay qua nói với Trương Huyền.

Mới chỉ một lần đã khiến sức mạnh của học trò tăng lên 20%, kể ra đã là một thành tích cực kỳ khá rồi.

“Thầy Trương!” Tào Hùng vừa dứt lời, có một học trò bước ra từ sau lưng gã ta, toan thi triển quyền pháp.

“Khoan đã!” Trương Huyền khoát tay.

“Sao thế? Lẽ nào thầy Trương định nuốt lời?” Tào Hùng gần giọng.

“Nuốt lời? Đùa à, ngươi nghĩ chuyện ta đã đồng ý, mà còn nuốt lời được sao?” Ngoài miệng thì đầy gang thép, nhưng trong lòng Trương Huyền thì đang lo sốt vó.

Chỉ điểm cho học trò tu luyện, một gã xuyên không như hắn thì làm sao biết được. Nếu bảo hắn chỉ dạy cho họ làm sao để tải phim, nắm được mấu chốt trong mấy bộ phim giường chiếu thì họ tìm đúng thầy rồi.

“Ta chỉ nghĩ...” Thấy mọi người nhìn qua, Trương Huyền đành liều mạng, kiếm bừa lý do: “Đây là học trò của ngươi, chỉ nghe lệnh của ngươi. Nếu ta đã chỉ rồi mà học trò cô tình không dùng hết sức, thì khác nào ta đã thua ngay từ đầu?”

“Ta chắc chắn sẽ dốc hết sức, ta luôn giữ gìn chữ tín!” Học sinh kia thấy Trương Huyền nghi ngờ liền nghiêng răng nói.

“Được, cứ cho là cậu học sinh này đáng tin cậy, nhưng cuộc tỉ thí của chúng ta không công bằng!” Thấy cậu học sinh nói như thế, Trương Huyền biết nếu mình tiếp tục đu bám phương diện này, chắc chắn sẽ bị người ta chê cười, nên miễn cưỡng mà phản tiếp.

“Không công bằng? Không công bằng chỗ nào?” Tào Hùng hỏi.

“Vương Dinh là học trò của ta, nếu ta thắng thì trò ấy vẫn là học trò của ta, ta chẳng có được gì cả. Còn nếu ta thua, trò ấy sẽ bái ngươi làm thầy, công bằng chỗ nào? Cái này cũng giống như ta với ngươi chơi đánh bạc đôi mạng, ta thắng thì ta lấy mạng ngươi, ta thua thì ta trả mạng lại cho ngươi... Ngươi thấy công bằng không?”

“Ồ...” Tào Hùng đơ mặt ra.

Kể ra thì đúng là cũng không công bằng cho lắm. Giao kèo thế này, chẳng khác nào không bỏ ra xu nào mà vẫn được lợi, mình thì chẳng mất gì, còn người ta chỉ thua một cái đã phải tặng học trò cho mình.

“Vậy đi, nếu ngươi thắng, thì em Lư Dương này sẽ trở thành học trò của ngươi!” Ngẫm nghĩ một lát, Tào Hùng phát tay nói.

Lư Dương chính là tân sinh đã bước ra định nhờ Trương Huyền chỉ điểm.

“Thầy...” Không ngờ thầy Tào lại đưa ra quyết định như thế, Lư Dương hoảng hốt kêu lên.

Bảo cậu bái cái người thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm làm thầy, thà bảo cậu đi chết còn hơn...

“Yên tâm đi, ta đảm bảo sẽ không thua!” Tào Hùng nhìn cậu ta bằng ánh mắt đầy tự tin.

“Vâng!”

Hình như rất tin tưởng ông thầy họ Tào này, nên Lư Dương lập tức bước tới mấy bước. Vù vù vù, cũng chẳng để tâm Trương Huyền có xem hay không, Lư Dương đã bắt đầu thi triển quyền pháp.

“Cái này...”

Vốn định nói thêm mấy câu nữa, để cậu thiếu niên này bỏ cuộc. Nào ngờ cậu ta đã bắt đầu đánh quyền luân, hoàn toàn không cho hấn ta một cơ hội mở miệng, khuôn mặt Trương Huyền đầy rầu rĩ.

Đối phương đánh bài quyền này, nói thật lòng, hấn còn chả biết đó là bài quyền gì, thì làm sao tìm ra khuyết điểm? Còn phải chỉ điểm nữa chứ?

“Khuyết điểm, bài quyền pháp này có khuyết điểm gì...”

Đầu hấn toát mồ hôi như mưa, trong óc chỉ còn sự hoang mang.

Nếu tìm không ra khuyết điểm thì không tài nào chỉ điểm được, mất mặt là chuyện nhỏ, quan trọng là cô học trò vất vả lắm mới dụ dỗ được sẽ đi theo người ta, chính mình chắc chắn sẽ bị học viện khai trừ!

Rắc rầm!

Ngay lúc hấn ta đang vô cùng hoang mang, thư viện Thiên Đạo trong đầu chợt lác lư chao đảo, một tiếng nổ như sấm rền vang lên.

Ngay sau đó, Trương Huyền liền nhìn thấy trong đầu mình, ở khoảng không trống rỗng phía bên trên giá sách đột ngột xuất hiện năm chữ.

Đạo trời còn thiếu sót!

Năm chữ này, mang lại cho người ta cảm giác nặng tựa Thái Sơn, đồng thời còn vô cùng uy nghiêm và khí thế.

Ngay sau đó, trên giá sách, trong đồng thư tịch vốn chẳng sờ chẳng chạm được, đột nhiên có một cuốn rớt xuống trước mặt hấn.

“Đây là gì?” Sau một thoáng hoang mang, Trương Huyền cúi đầu nhìn cuốn sách trên tay.

Trên bìa có đề sẵn hai chữ: Lư Dương!

Tiện tay lật ra một trang, trên trang giấy là những hàng chữ chẳng chịt.

“Lư Dương, nhà họ Lư ở thành Hạ Vận, thi vào học viện Hồng Thiên, võ giả cảnh giới Tụ Tức nhất trọng!”

“Phương pháp tu luyện: Liên Hoa Trùng Huyết Kinh!”

“Chiêu thức: Phi Hoa Quyền đạt tiểu thành; Thốn Long Quyền đạt đại thành!”

“Khuyết điểm: 12 chỗ. Một là, hư chiêu quá nhiều sức mạnh bị phân tán... Hai là... Ba là... Mười hai: tay trái cậu ta mạnh hơn, nhưng quyền pháp lại đi theo hướng bên phải, không thể phát huy tối đa lực tấn công...”

“Đây... đây là...” Nhìn những dòng chữ chi chít trong sách, Trương Huyền cảm thấy đầu muốn nổ tung.

Thật hay giả đây?

Đang nghĩ đến khuyết điểm, thư viện Thiên Đạo liền bắn ra một cuốn sách có liên quan đến khuyết điểm của Lưu Dương!

Nếu những dòng chữ này là thật, thì bản tay vàng cho chuyển xuyên không của mình, thực sự quá hữu ích rồi. Phải biết rằng, con người ai cũng có khuyết điểm, bất luận chiêu thức, võ công nào cũng có khiếm khuyết của nó. Cuộc đời này, đâu có thứ gì thập toàn thập mỹ. Có thể nhìn ra khuyết điểm, còn ghi chép lại thành sách, cái thư viện này nghịch thiên thật rồi!

Đừng!

Trương Huyền còn đang bàng hoàng với sự biến hóa của thư viện trong biến ý thức, thì Lưu Dương đã đánh xong bài quyền pháp, sau một tiếng chấn động lớn, trên trụ đá hiện ra một hàng chữ.

“62!”

Chương lực của cậu ta nặng đến 62 cân!

“Thầy Trương, Lưu Dương đã thi triển xong rồi, người qua chỉ điểm cho trò ấy đi chứ?” Tào Hùng mỉm cười.

Đám đông đang hóng chuyện nghe được câu này, đều đồng loạt nhìn qua, muốn xem cái gã thầy giáo đạt được điểm 0 duy nhất trong lịch sử khảo hạch giáo viên của học viện, rốt cuộc sẽ chỉ điểm học sinh như thế nào đây.

(1) Đạo trời hữu khuyết: Phiếm chỉ đạo trời cũng không vẹn toàn, ai ai cũng có khiếm khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Mất mặt

“Ta...”

Vừa rời thư viện Thiên Đạo chấn động, sự chú ý của hắn đều dồn vào trong biến ý thức, bây giờ vẫn đang mơ mơ hồ hồ. Hơn nữa hắn có biết chút gì về quyền pháp của đôi phương đâu, giờ bảo hắn chỉ điểm, chỉ cái bắt à!

“Mong thầy Trương chỉ dạy.” Lưu Dương bước tới cúi rạp người xuống.

Bên cạnh, Vương Đình cũng đang mắt chớp chớp, muốn xem vị “cao nhân” mà mình mới bái làm thầy sẽ chỉ điểm thế nào.

“Ừa.” Thấy ánh mắt của đám đông đều dồn về mình, nếu không lên tiếng thì rất mất mặt, Trương Huyền đang định nói liều, thì đột nhiên nhớ ra khuyết điểm của Lưu Dương được ghi trong sách của thư viện.

Hắn cũng chẳng biết thứ viết trong ấy có thật hay không, có điều với tình huống hiện giờ, bảo hắn nói thứ khác thì chắc chắn hắn không nghĩ ra nổi, vậy nên đành liều một phen: “Bài quyền pháp này của người có rất nhiều khuyết điểm, đến 12 chỗ!”

“Ha ha, ông thầy này bảo khuyết điểm rất nhiều, đến mười hai chỗ? Ta có nghe nhầm không nhỉ?”

“Đây là câu nói hài hước nhất mà ta từng được nghe!”

“Bộ Phi Hoa Quyền này, tuy cấp bậc không cao, nhưng là bộ quyền lưu truyền rộng rãi nhất trong toàn vương quốc này, cũng được xem như quyền pháp nền tảng. Trải qua tinh giản và rèn giũa suốt mấy ngàn năm, tuy không thể bảo là hoàn mỹ vô khuyết, nhưng khuyết điểm tuyệt đối là ít nhất trong các quyền pháp. Ấy vậy mà hắn ta nói có đến 12 chỗ?”

“Ăn nói bừa bãi, chắc là chẳng nhìn ra được gì, phán bậy phán bạ đấy mà!”

... ..

Đám đông vây quanh vốn cứ ngỡ hán ta sẽ chỉ ra gì đó, không ngờ vừa lên tiếng thì tất cả đều cười ồ lên.

Phi Hoa Quyền là một trong những bộ quyền pháp căn bản của vương quốc Thiên Huyền này, giống hệt Thái Tổ Trương Quyền (Hồng Gia Quyền) ở trái đất, muốn luyện công thì hầu hết đều phải học qua. Trải qua sự rèn giũa của vô số người tài từ trăm ngàn năm qua, tuy uy lực không lớn, nhưng nói đến khuyết điểm, thì chỉ đếm trên đầu ngón tay. Thậm chí nó còn được ca ngợi là “Quyền pháp vô khuyết”.

Bộ quyền pháp như thế mà thăng cha này vừa mở mồm ra đã bảo có đến 12 khuyết điểm. . . đùa à!

Không tính cái gã mà khảo hạch bị 0 điểm này, cho dù là viện trưởng có chạy đến đây, cũng không thể nhìn ra lắm khuyết điểm đến thế!

“Ồ? Thầy Trương đúng là bậc đại tài, có thể nhìn ra 12 khuyết điểm trong bộ quyền pháp Phi Hoa, ta xin rửa tai lắng nghe đây!”

Tào Hùng rõ ràng là không ngờ Trương Huyền lại nông nổi đến thế, mở mồm ra đã phán như vậy. Gã ta kích động đến mức hai mắt sáng ngời như đèn pha, càng ra sức đẩy Trương Huyền vào ngõ cụt.

Những lời bàn tán của đám đông đều chui hết vào tai, sắc mặt Trương Huyền không thay đổi, nhưng trong lòng thì hơi hoảng. Làm sao mà hán biết được, thăng nhãi Lưư Dương này lại đánh một bài quyền mà ai ai cũng biết!

Nếu là tiền thân, thì chắc chắn cũng biết, nhưng khổ nỗi mình mới xuyên không đến chưa được bao lâu, kí ức còn chưa dung hợp hoàn toàn!

Có điều, tuy đời trước chỉ là một anh quản lý thư viện, nhưng đầu sao cũng là một người xuyên không, sở hữu kiến thức khác biệt, cộng thêm da mặt dày, Trương Huyền bèn trợn ngược hai mắt lên nói: “Sao, không tin à? Vậy không phải là ta không chỉ điểm, mà là các người không chịu tin đây nhé. Mà đã không dựa vào chỉ điểm của ta mà làm. . . thì chẳng trách ta được! Vương Đình, chúng ta đi thôi, giao kèo này coi như bỏ!”

“Khoan đã, chúng ta tin! Người cứ chỉ điểm đi!” Thấy anh ta định bỏ đi, Tào Hùng vội vàng ngăn lại.

Lúc này gã đã nhận ra, đối phương cố ý đưa ra một con số không tưởng như thế, để mình và những người khác phản đối, sau đó tìm cơ hội đánh bài chuồn. Có điều, vất vả lắm mới có cơ hội cho hán ta một bài học, đâu có dễ bỏ qua được!

“Vậy. . .” Thấy chuồn không được, Trương Huyền chỉ đành lấy cuốn sách của thư viện ra lần nữa.

“Chết thì chết thôi!”

Dù gì cũng không còn đường lui. Ánh mắt hán nhìn đến chỗ ghi chép khuyết điểm, đọc lướt qua mười hai chỗ, rồi dừng lại ở khuyết điểm cuối cùng. Sau đó, hán căn răng đánh liều: “Quyền pháp vừa rồi của người đánh theo hướng bên phải. Ta đề nghị thế này, bây giờ người đánh theo hướng bên trái, sau đó dùng tay trái đánh vào trụ đá thử xem!”

Dẫu gì cũng là phúc lợi của người xuyên không, lỡ đâu nó chính xác thì sao? Mà có không chính xác đi nữa, thì lúc này hán đã chẳng còn cách nào khác, cũng chẳng nghĩ ra từ ngữ nào hay hơn.

“Đánh bên trái?”

“Cái lời tào lao này mà cũng gọi là chỉ điểm à?”

“Đùa gì kì vậy, tay trái vốn yếu hơn. Đánh bên trái, khác nào vứt bài quyền pháp đi?”

...

Đám đông ban đầu thì ngớ ra, rồi lập tức nhao nhao lên, ai nấy cũng nhìn Trương Huyền bằng ánh mắt khinh bỉ.

Sức mạnh ở tay trái yếu hơn tay phải, điểm này ai cũng biết. Lưư Dương vừa rồi tung quyền, gió rít ào ạt, rõ ràng không phải người thuận tay trái. Bây giờ bảo cậu ấy đánh theo hướng bên trái. . . dở hơi à.

“Lưư Dương, cứ dựa theo lời thầy Trương làm thử xem sao, cho thầy ấy tâm phục khẩu phục luôn!”

Tào Hùng hiển nhiên không ngờ Trương Huyền sẽ nói như vậy, mừng đến muốn nhảy cẫng lên, nhưng miệng vẫn khuyên bảo một câu.

Tuy chỉ là học trò mới nhận, nhưng gã ta biết rất rõ cậu Lưư Dương này. Cậu ta vốn thuận tay phải, chứ không phải tay trái. Đánh bên trái, e là đến 30 cân cũng chẳng được!

Chưa chỉ điểm thì quyền lực đã đến 62 cân, chỉ rồi mà đánh chưa được nổi 30 cân, phen này danh dự của gã Trương Huyền này sẽ quét rác, mặt mũi cũng mất hết sạch!

Để xem hán ta còn có thể huênh hoang như khi nãy nữa không!

“Dạ!” Lưư Dương cũng cười khẩy một cái, thi triển bài quyền pháp lần nữa.

Cậu ta có phải người thuận tay trái hay không, tất nhiên là bản thân cậu ta biết rõ nhất. Bảo cậu ta đánh chiều bên trái, đúng là ăn nói bậy bạ.

Phi Hoa Quyền là bộ quyền pháp căn bản đã luyện từ lúc nhỏ, trái phải đổi nhau tuy hơi không thuận tay, nhưng cũng nhanh chóng thích ứng được. Quyền phong rít phần phật, tuy nhìn vào cũng không tệ, nhưng cho dù là độ trôi chảy hay sức mạnh, hình như đều kém xa khi nãy.

“Lẽ nào... cái phúc lợi xuyên không của mình là đồ giả?” Trương Huyền lòng đầy căng thẳng.

Phúc lợi xuyên không của người ta thì có một tiền bối vạn sự thông luôn sẵn sàng chỉ điểm, chỉ cần làm theo là chắc chắn không vấn đề gì hết. Còn mình thì ngon nghề rồi, được một cái thư viện, nhả ra được quyển sách thì viết loạn xì ngầu, nhờ đâu là giả thì ăn chắc quả này sẽ bị học viện khai trừ rồi!

Phù!

Bài quyền pháp nhanh chóng được thi triển xong, Lưu Dương bước tới trước trụ đá, nhắc tay trái lên, đập thẳng một cú lên trụ.

Ầm!

Một chuỗi chữ số xuất hiện.

“1, ha ha, chỉ được mười mấy cân...”

Thấy trên bề mặt cột trụ xuất hiện số “1”, Tào Hùng bật cười ha ha, vô cùng khoái trá, có điều gã ta vẫn chưa dứt câu, thì cổ họng đã nghẹn lại, trông mặt muốn rớt ra ngoài.

“123?”

“123 cân?”

Đám đông xung quanh đang định cười châm chọc thì đồng loạt mình trở mặt, run lên bần bật.

Lúc này Lưu Dương đánh được 62 cân, bây giờ đã là 123, gần như gấp đôi! Cũng có nghĩa là... tăng lên 100%!

Có thật không vậy? Dẫu có là thầy giáo xếp hạng nhất trong kỳ khảo hạch đi nữa, cũng không thể giúp người ta tiến bộ gấp đôi ngay trong lần chỉ điểm đầu tiên được!

“Ta... ta... cái này là ta đánh ra à?” Lưu Dương là đương sự mà cũng đang đờ mắt ra. Cậu ta ngờ ngác nhìn bia đá trước mặt mà chẳng dám tin.

Cậu ta không thuận tay trái, điều này đã được biết từ lâu. Nhưng có nằm mơ cậu ta cũng không thể ngờ, sức mạnh ở tay trái lại lớn đến thế, gấp đôi tay phải!

Đám đông bàng hoàng thảng thốt, còn Trương Huyền thì khoái chí chỉ muốn nhảy cẫng lên.

“Là thật!” Mãi đến lúc này, hắn mới xác nhận khuyết điểm xuất hiện trên sách tuyệt đối là thật.

Có thể nhìn một cái đã phát hiện ra công pháp và khuyết điểm tu luyện của người khác... Món phúc lợi xuyên không này, thực sự quá bá đạo!

“Thế nào? Người chỉ điểm chỉ tăng 20%, ta thì 100%. Thầy Tào, người còn gì để nói nữa không?” Trương Huyền cười ngạo nghễ.

“Ta...” Mặt Tào Hùng đang tái xanh, nhưng lại có cảm giác rất như lửa đốt.

Ban đầu đề nghị thi đấu, cốt để khiến đối phương bị muối mặt, nhưng kết quả thì người muối mặt lại là mình.

Tào Hùng lấy một tấm ngọc bài từ trong ngực ra, cắn răng nhỏ lên đó một giọt máu: “Lưu Dương, ta đã rút người ra khỏi lớp, bây giờ người có thể đến bái thầy Trương làm thầy được rồi!”

Nói xong thì gã lại nhìn Trương Huyền: “Chớ vội đắc chí, lần này xem như người gặp may. Lần tiếp theo, nhất định ta sẽ cho người biết tay...”

Dứt lời thì gã lập tức quay lưng bỏ đi. Lần này đúng là quá mất mặt, không chỉ mất học trò mà còn bị nhục mặt trước bao nhiêu người.

Thua người khác thì không sao, nhưng quan trọng là thằng cha này là kẻ thi khảo hạch được 0 điểm, là giáo viên tệ nhất trong học viện...

“Thầy... thầy...” Thấy Tào Hùng quay lưng bỏ đi, Lưu Dương mặt nhăn như khi ăn ớt.

Tuy vừa rồi được Trương Huyền chỉ điểm, cậu ta đạt được thành tích tốt, nhưng trong tận đáy lòng, cậu ta cũng nghĩ giống Tào Hùng, cho rằng Trương Huyền chỉ là gặp may, chứ không đời nào lại có được năng lực như thế.

“Thôi đủ rồi, bây giờ người đã là học trò của ta rồi, mau xác thực thân phận đi!”

Trương Huyền mặc kệ cậu ta nghĩ gì, tiện tay ném qua một tấm ngọc bài. Nhờ một kèo đánh cược mà hắn có thêm một học trò, giờ trong lòng hắn đang vui phơi phới.

Tuy chẳng cam tâm, nhưng Lưu Dương cũng biết có chơi thì phải có chịu. Nếu mình không nhận ông thầy họ Trương này làm thầy, thì những thầy khác cũng không ai chịu nhận mình, đành phải nhò máu lên ngọc bài, hoàn thành xác nhận.

“Ngày mai lên lớp!”

Xử lý xong Lưu Dương, Trương Huyền chẳng phí lời, quay qua nhìn Vương Đình lạnh lùng ném cho một câu y hệt, rồi cất bước ra khỏi nhà ăn.

Lúc quay trở lại lớp của mình, Trương Huyền không chút do dự, tinh thần chìm sâu vào biển ý thức, quan sát kĩ càng thư viện Thiên Đạo.

Nghiên cứu một hồi, rốt cuộc hắn đã hiểu ra.

Chỉ cần có người thi triển võ công trước mặt hắn, thì thư viện sẽ tự động tạo ra một quyển sách ghi chép khuyết điểm.

“Há há, lần này phát tài thật rồi! Có thứ này trong tay, bất cứ khuyết điểm nào cũng sẽ bị nhìn thấu hết chỉ trong cái nháy mắt. Lần khảo hạch kế tiếp, ta không tin lại bị 0 điểm nữa!”

Trong lòng Trương Huyền – một gã xuyên không – vang lên một tràng cười man dại, tâm tình cực kỳ phấn chấn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Đại tiểu thư

“Biết gì chưa? Khi nãy thầy Tào Hùng đã tỉ thí với Trương Huyền, cái ông thầy đứng bét học viện đấy!”

“Họ tỉ thí? Thế không phải là ông thầy Trương Huyền đó thua chắc sao?”

“Thế mà không phải đâu. Thầy đó thắng! Thầy ta chỉ điểm cho một học viên, thế mà khiến cho sức mạnh của cậu đó bùng nổ, tăng thêm 100%!”

“100%? Một lần chỉ điểm? Dù là thầy Lục Tầm cũng làm không nổi đó! Thật không vậy?”

“Có rất nhiều người xem mà, sao giả được?”

... ..

Trong nhà ăn, có không ít người đều đã chứng kiến cuộc tỉ thí, ai nấy cũng đang bàn tán sôi nổi.

“Một lần chỉ điểm tăng sức mạnh lên 100%?” Triệu Nhã nhăn mũi, vẻ mặt đầy khinh khi: “Thằng cha này chắc chắn là gặp hên thôi!”

Triệu Nhã là con gái của thành chủ thành Bạch Ngọc, tòa thành lớn thứ ba của vương quốc Thiên Huyền. Từ nhỏ cô ta đã được tiếp thu sự giáo dục rất tốt, mục đích lần này cô ta đến học viện Hồng Thiên là để bái Lục Tầm làm thầy.

Không ngờ còn chưa đi tìm, đã nghe thấy người ta bảo thầy Lục Tầm không bằng một người khác, đương nhiên là cô không chịu tin.

“Gặp hên? Ta thì thấy không phải, giá trị tăng đến 100% cơ mà. Nếu chỉ dựa vào hên thì làm sao làm nổi!” Một học viên ngồi cách không xa lẩm bẩm lên tiếng phản bác.

“Không phải gặp hên? Người tưởng ta không biết ông thầy Trương Huyền này sao. Lần khảo sát tư cách giáo viên trước, hắn ta được có 0 điểm, thiếu chút nữa là bị đuổi. Người nói xem, loại người này có thể có bản lĩnh gì? Nếu không tin, bây giờ ta sẽ đi vạch mặt hắn ta cho mấy người coi!”

Tính Triệu Nhã vốn nóng nảy, nghe người ta khen ngợi ông thầy đội sổ thì lập tức không nhịn được.

“Được đấy! Đúng lúc tụi này cũng muốn nhìn xem, ông thầy này có phải là mèo mù vớ cá rán không!”

Lập tức có hai học viên khác cũng đứng dậy.

Ba người họ đi ra khỏi nhà ăn, hỏi thăm người ta một câu, sau đó chẳng mấy chốc đã tìm ra lớp học của Trương Huyền, đẩy cửa bước vào.

“Thầy chính là thầy giáo Trương Huyền?”

Vừa vào lớp học, mấy người đã thấy ngay một gã thanh niên đang ngồi trên ghế giáo viên, đã vậy còn đang ngoác mồm cười một mình như thằng dở hơi, dù là nhìn từ góc độ nào cũng chả giống một ông thầy lợi hại gì hết. Thậm chí còn có cảm giác đầu óc hơi có vấn đề nữa.

“Ta đây!”

Thầy có học sinh đi vào, Trương Huyền ngừng quan sát thư viện Thiên Đạo, ngược mắt nhìn qua.

“Nghe nói thầy vừa thắng thầy Tào Hùng, chỉ điểm một học viên, khiến sức mạnh của cậu ấy tăng thêm gấp đôi?” Về mặt Triệu Nhã đầy ngờ vực: “Vậy được, thầy cũng giúp ta xem thử đi, xong rồi thầy chỉ điểm cho ta, để xem thực lực của ta có tăng lên gấp đôi được hay không?”

“Không rảnh!” Trương Huyền xua tay.

Thầy giáo phải có tôn nghiêm của thầy giáo, đầu phải đồ chơi mà cô bảo xem là xem, bảo chỉ điểm là chỉ điểm.

Chưa kể, cái thái độ đầy của cô là sao? Ông đây cũng không nợ cô xu nào.

“Không rảnh? Hiện tại chẳng phải thầy đang rất rảnh sao?” Triệu Nhã rõ ràng biết đối phương đang nói có lệ với mình nên nghiêng răng hỏi.

Vừa rồi còn bảo với bạn sẽ vạch mặt đối phương, bây giờ chưa chi đã ra về, thì người mất mặt chính là cô.

“Ta còn phải chiêu sinh, không có thì giờ mà tào lao với một cô gái chẳng biết trời cao đất dày như cô!” Trương Huyền lạnh lùng nói.

“Thầy...” Đôi mắt tuyệt đẹp của Triệu Nhã trợn ngược lên.

Cô là con gái của thành chủ, bản thân lại cực kỳ xinh đẹp, đi đến đâu cũng được người khác ngưỡng mộ. Thằng cha này vậy mà ngon, không những từ chối mình, còn bảo mình tào lao, thật là đáng ghét!

Dẫu có là thầy giáo cũng không thể bỏ qua được!

“Thầy muốn thế nào mới chịu chỉ điểm cho ta?” Triệu Nhã nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Bái ta làm thầy!” Trương Huyền hờ hững nói, về mặt cổ quái.

Bất gặp ánh mắt như đang nhìn tên đàn của đối phương, Triệu Nhã càng điên tiết: “Được, ta bái thầy làm thầy. Nhưng nếu thầy chỉ điểm bậy bạ cho ta, có tin là ta sẽ lôi cái thứ lừa đảo như thầy ra ánh sáng không?”

“Triệu Nhã!”

“Không được. Một khi đã bái hần ta làm thầy, thì sau này cậu không thể bái thầy Lục Tầm làm thầy được nữa...”

Hai người bạn đi cùng thấy cô ta đồng ý ngay tắp lự thì thiếu chút nữa là té xỉu, vội vàng ngăn cản.

Nghe thấy lời khuyên của hai người bạn, Triệu Nhã lại thấy do dự.

Quy tắc của học viện cô rất rõ, đã bái một người làm thầy, muốn bái người khác thì buộc phải rút khỏi lớp đó. Mà một khi làm như thế, người kia chắc chắn sẽ không chịu nhận, huống hồ là một thầy giáo đồng học trò như thầy giáo Lục Tầm.

“Không dám hả? Không dám thì đi ra đi, đừng ở đây cản trở ta làm ăn... à không, cản trở ta nhận học trò mới!” Trương Huyền xua tay.

“Ai nói ta không dám?”

Vốn đang do dự, nghe thấy Trương Huyền nói thế, Triệu Nhã lập tức sôi máu, nhướn cao đôi mày phượng: “Ta sẽ bái sư ngay bây giờ! Xác nhận thân phận đi!”

“Thái độ quá tệ, người muốn bái ta cũng chẳng muốn nhận đâu!” Trương Huyền lại xua tay.

Kiểm học trò đương nhiên là muốn kiếm đũa biết vâng lời kiểu như Vương Đình, anh ta thấy khá là ưng bụng. Chứ cô ả trước mặt, vừa vào cứ dùng dùng như ăn thuốc nổ, dù có thiếu học trò cũng chả thèm.

“Thầy...”

Không ngờ chính mình đã can rằng bái hần ta làm thầy, giờ hần ta lại không nhận, Triệu Nhã tức muốn xi khói.

Có điều, mục đích mình đến là để vạch mặt đối phương, bây giờ mà nổi giận ra về, khác nào làm cho ý đồ của gã thành sự thật?

Có lẽ thằng cha này muốn đuổi mình đi, có vậy thì lời nói phét của gã mới không bị vạch trần.

Nhất định không thể để gã toại nguyện!

“Hừ, cùng lắm thì nhận lỗi trước, đợi đến khi vạch trần bộ mặt thật của ngươi ra, xem lúc đó ta sẽ dạy dỗ ngươi thế nào!”

Nghĩ đến đây, Triệu Nhã nén xuống lửa giận đang sôi trào trong lòng, khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng như ngọc: “Thầy đừng trách, là ta thất lễ rồi! Học trò thành tâm bái thầy làm thầy, mong thầy thu nhận!”

“Như vậy thì còn tạm được!” Thấy thái độ cô ta đã thay đổi, Trương Huyền mới gật đầu: “Muốn bái ta làm thầy cũng được. Trước tiên quét dọn căn phòng này sạch sẽ, đừng để ta thấy còn sót hạt bụi nào. Còn nữa, nhà vệ sinh ngoài kia cũng thu dọn gọn gàng, chà rửa bồn cầu sạch sẽ. Ta kiểm tra thấy đạt, vừa ý thì sẽ nhận ngươi làm học trò!”

“Đừng có quá quắt...”

Triệu Nhã tức muốn ói máu. Cô là ai? Con gái thành chủ, thiên kim đại tiểu thư, từ nhỏ tới lớn mười ngón tay chưa từng làm bẩn. Thằng cha này lại bảo cô đi quét dọn? Còn... dọn dẹp nhà vệ sinh, chà bồn cầu nữa chứ?

Hắn ta điên rồi chắc?

“Công việc đơn giản như thế mà làm không được, vậy đi đi. Chỗ chúng ta không cần những người chây lười, vô dụng!” Trương Huyền xua tay.

Khắc khắc, nhai con, muốn chơi anh đây à, cô em còn non lắm!

“Ai bảo ta vô dụng? Ta sẽ đi quét dọn, chà rửa ngay!” Triệu Nhã cắn răng quay lưng đi lấy chổi và cây lau nhà, bắt đầu dọn dẹp trong phòng.

“Triệu Nhã, hay là mình bỏ đi cho rồi...”

“Ta thấy có lẽ hắn chẳng có chút bản lĩnh nào đâu, chỉ là cố tình làm khó ngươi thôi...”

Hai người bạn đi cùng trông thấy một đại tiểu thư của thành chủ mà lại thật sự loay hoay quét dọn, tất cả đều hoảng vía, vội vàng can ngăn.

“Hai người cứ ra ngoài đợi đi, Triệu Nhã này từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ chịu thiệt, hôm nay ta sẽ quyết ăn thua đủ với hắn ta!” Triệu Nhã nháy mắt một cái.

“Vây...”

Hai người họ quá hiếu tính của Triệu Nhã, thấy không thể ngăn được, chỉ biết bó tay đưa mắt nhìn nhau.

“Đi báo cho Điều đại quân gia đi. Chẳng phải ông ấy cũng đến sao? Nếu đại quân gia biết được, thằng cha thi khảo hạch giáo viên được 0 điểm này hoạnh học bắt tiểu thư cọ bốn cầu, chắc chắn sẽ ra tay ngăn cản.”

Nhìn nhau một lát, hai người bạn kia đã tìm ra cách.

Với thân phận của Triệu Nhã, vào học biện chẳng có gì cần lo lắng, nhưng vẫn có người đưa đi, hơn nữa người đồng hành này, chính là Điều đại quân gia. Hiện giờ chắc ông ta vẫn chưa rời đi.

“Được, chúng ta đi tìm ngay thôi!”

Hai người thống nhất ý kiến, lập tức quay người đi ra khỏi học viện.

Cô đại tiểu thư Triệu Nhã này nổi tính bướng bỉnh rồi. Tuy chưa làm mấy việc này bao giờ, lúc bắt đầu còn có chút lóng ngóng, nhưng chẳng mấy chốc đã quen tay. Gian phòng nhanh chóng được quét dọn sạch sẽ, cả nhà vệ sinh cũng được chùi dọn tinh tươm trắng sáng.

“Không tệ!” Trương Huyền gật đầu hài lòng.

“Bây giờ được rồi chứ, nhận ta làm học trò, chỉ điểm tu luyện được chưa?”

Làm xong việc, Triệu Nhã nghiêng răng nghe ken két, mặt ngọc nhăn nhó. Cô chỉ sợ bản thân nhất thời không nhịn được, đập chết cái thằng cha trước mặt.

“Ừ, xác nhận thân phận đi!” Làm bộ không trông thấy ánh mắt căm hận như chỉ muốn lột da mình của đối phương, Trương Huyền tiện tay ném qua một tấm ngọc bài.

Hít thở thật sâu, Triệu Nhã nhỏ máu nhận thầy, xác nhận thân phận.

“Thầy Trương, hiện tại ta đã là học trò của thầy, có thể chỉ điểm cho ta rồi chứ?” Thấy mục đích đã thành, sắp sửa vạch trần cái bản mặt thật của cái tên tiểu nhân trước mặt, Triệu Nhã không kiềm chế nổi cơn phẫn khích trong lòng, đề nghị ngay.

“Ngươi đánh trước một bài võ, để ta xem nền tảng thế nào!” Trương Huyền phát tay.

“Vâng.”

Triệu Nhã cũng không phí lời, hai tay ôm lại, bắt đầu đánh quyền.

Vụt vụt vụt!

Tiếng gió rít vang, lực đánh mạnh mẽ, cũng là phận gái, nhưng bất kể là chiêu số hay khí lực, đều mạnh và nhanh hơn Vương Đình. Nhìn là biết đã tốn không ít thời gian tập luyện.

Trương Huyền nhìn Triệu Nhã thi triển võ công, tinh thần thì lại kết nối với thư viện Thiên Đạo. Quả nhiên, thư viện rung nhẹ một cái, một quyển sách rớt xuống.

Mặt bìa đề hai chữ: “Triệu Nhã”

“Triệu Nhã, con gái thành chủ thành Bạch Ngọc. Võ giả cảnh giới Tụ Tức nhất trọng viên mãn.”

“Công pháp tu luyện: Bạch Ngọc Tổ Nữ Công!”

.....

“Khuyết điểm, 27 chỗ. Một, tính tình nóng nảy dễ tức giận, trái ngược với thuộc tính ôn hòa, uyển chuyển của Bạch Ngọc Công, nên không thể phát huy tối đa thực lực; Hai, ...”

Cũng giống như quyển sách trước, trong này ghi chép đầy đủ sai lầm và khuyết điểm trong tu luyện của Triệu Nhã.

Đang xem thì mặt Trương Huyền chợt lộ vẻ kinh ngạc.

Àm! Âm! Âm!

Chẳng mấy chốc, bộ chương pháp đã được Triệu Nhã đánh xong. Bàn tay khép chặt, cô quay người tung chưởng lên vách đá chịu trách nhiệm đo sức mạnh trong phòng học!

Một tiếng rầm vang lên, bên trên đã hiện số.

110!

“Rất khá, rất khá!” Trương Huyền không khỏi gật gù.

Vẫn chưa vào học viện học tập một cách có hệ thống, mà đã đánh ra sức mạnh cỡ đó, cô nàng Triệu Nhã này không hổ danh là con gái thành chủ, thực lực phi phàm.

“Xong rồi, chỉ điểm giúp ta đi!” Triệu Nhã quay qua nói. Đánh hết một bộ chương pháp nhưng mặt cô không đỏ, hơi thở không gấp.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Người đã làm gì tiểu thư nhà chúng ta?

Việc cần làm đã làm xong, Triệu Nhã phải khiến thằng cha này lòi mặt chuột ra mới cam!

Cô chợt nhớ ra một thứ, ngay sau đó một khối thạch anh ký sự xuất hiện trong tay áo cô.

Thạch anh ký sự có thể ghi lại tiếng động lẫn hình ảnh xung quanh. Cô định lưu lại “tội chứng” của gã thầy giáo kia, sau đó đem công bố, lúc đó gã mới hết đường chối cãi.

“Đến khi ấy xem thầy sẽ nhục nhã đến thế nào! Muốn sánh với thầy Lục Tầm à, nằm mơ đi!”

Nghĩ tới chuyện chỉ chốc lát thôi là khối thạch anh sẽ nắm được “tội chứng” của đối phương, chính mình cũng có thể dạy cho đối phương một bài học nhớ đời để hả giận, đôi mắt Triệu Nhã lóe sáng, suýt không kiềm chế được mà bật cười. Trong lúc đang âm thầm sung sướng, cô định nghe xem đối phương sẽ phản bậy phản bạ thế nào, thì chợt nhìn thấy một đôi mắt sáng lóa như đèn lồng xuất hiện ngay trước mặt.

“Á...” Triệu Nhã giật nảy mình, vội vàng lùi lại một bước, bây giờ cô mới thấy rõ đó là ông thầy Trương Huyền. Cô tức tối, nghiêng răng quát: “Thầy định làm gì?”

“Yên tâm, ta chỉ muốn quan sát thôi mà!” Trương Huyền chấp tay sau lưng đi quanh Triệu Nhã một vòng, lắc lắc đầu, rồi thỉnh thoảng dừng lại ngay trước mặt cô, khoảng cách chưa đến nửa mét.

Cảm nhận hơi ấm nóng rực từ người đối phương truyền qua, mặt Triệu Nhã đỏ gay. Từ nhỏ tới lớn, cô chưa bao giờ đứng gần đàn ông đến thế. Trong lòng đang bối rối chưa biết làm sao, thì cô nghe thấy giọng nói chậm rãi của đối phương vang lên: “Người bị bệnh!”

Nghe thấy lời này, Triệu Nhã kém xiu là bùng nổ, ngất xiu ngay tại chỗ: “Thầy mới bệnh, cả nhà thầy đều bị bệnh...”

Cô sắp phát điên rồi.

Thằng cha này có vấn đề về thần kinh chắc, mình thi triển võ công để gã chỉ ra khuyết điểm, vậy mà gã phán ngay là mình bị bệnh, trên đời này sao lại có hạng người đáng ghét đến thế không biết!

“Sao người lại chửi ta?” Trương Huyền chau mày, nhưng lập tức hiểu ra câu nói khi này còn có nghĩa khác, liền khẽ mỉm cười: “Ý ta là thân thể người có bệnh, không phải là chửi người!”

“Ta không có bệnh!” Triệu Nhã hứ một cái: “Ta thấy thầy mới bị bệnh đó, đầu óc có bệnh!”

Cô khỏe như trâu vậy, một chưởng đánh ra, sức mạnh đạt hơn 100 cân, có bệnh hay không chính cô biết rõ nhất.

“Người đừng vội phủ nhận. Có phải người thường cảm thấy hai huyết Thiên Trung, Cực Khuyết đau râm ran, đặc biệt là những đêm trăng tròn, gió ẩm thổi đến, thì cả người ửng đỏ, tâm trạng bức bối, hơn nữa còn có cảm giác...” Nói đến đây Trương Huyền có hơi do dự, hình như không thể dùng ngôn từ để diễn tả, đành kết luận: “Tóm lại là tu luyện kiểu gì cũng không tỉnh tâm được, đúng không?”

“Sao... sao thầy biết?”

Vốn Triệu Nhã đang tức muốn ói máu, tính toán hể gã nói ra lời nào là phủ nhận lời ấy. Nào ngờ, nghe thấy lời này, mặt cô liền đỏ bừng, đơ ra như tượng.

Không phải gã nói sai, mà là... quá đúng!

Gần đây, mỗi ngày khi tu luyện là cô lại cảm thấy hai huyết Thiên Trung, Cực Khuyết đau ê ẩm. Đương nhiên, những cơn đau này chẳng mấy nghiêm trọng, cô có thể chịu được. Nhưng quan trọng là, mỗi khi đến đêm trăng tròn, gió ẩm vừa thổi đến, thì thân thể cô trào dâng cảm giác rất quái lạ. Trong cô bùng lên một cơn thèm khát mãnh liệt, toàn thân ửng đỏ, khó giữ nổi mình, chỉ hận một nỗi là không có một người đàn ông bên cạnh để ôm chầm lấy...

Cô chỉ là một cô gái mười sáu, mười bảy tuổi, chưa trải sự đời, nào biết đó là gì, chỉ cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Vốn dĩ cô cho rằng nhẩn nhẩn là sẽ qua đi, ai ngờ càng lúc càng mãnh liệt. Cùng với đó là thân thể bắt đầu dậy thì, ngực cô mỗi ngày một căng tròn, hơn nữa lại có xu hướng sẽ to hơn nữa.

Trước đây, cô chỉ cần vận công hai lượt là được. Còn bây giờ, tám lần mười lần cũng vô ích, cô đành không ngừng tu luyện, mãi đến tận hôm sau.

Chuyện này, bởi vì quá mức quái lạ, nên cô chẳng dám nói với ai, kể cả bạn bè thân thiết hay cha mẹ cô cũng hoàn toàn không hay biết!

Ai cũng không biết... nhưng sao thằng cha này biết?

Cũng vì càng lúc càng kiểm soát không nổi, nên cô mới đến học viện học tập, nhằm tìm cho ra căn nguyên, giải quyết triệt để.

“Ta là thầy giáo mà, người đánh xong một bài quyền, là ta nhìn ra ngay!” Trương Huyền hồ hững nói.

Dựa vào quyền pháp đương nhiên không thể phát hiện ra mấy chuyện này, nhưng thư viện Thiên Đạo thì không như vậy. Chỉ cần trên người cô ta có khuyết điểm gì, đâu không phải võ công, cũng được ghi chép lại trong ấy.

Cũng vì thấy được vấn đề của cô ta, nên về mặt Trương Huyền mới trông quái dị như vậy.

“Nhưng có... biện pháp giải quyết không?” Mặt Triệu Nhã đỏ gay, cắn răng hỏi.

Vừa rồi còn khí thế ngút trời, đôi vạch mặt người ta. Kết quả người ta chỉ vừa mở miệng đã nói trúng phóc vấn đề hiện tại của mình, khiến cô ngượng muốn chết.

“Biện pháp thì có đấy, ngày mai lên lớp, ta sẽ giảng giải cho người biết!” Trương Huyền xua tay nói.

“Thật không?” Mặt Triệu Nhã bừng sáng, không dám tin.

Thân thể cô, cô cực kỳ rõ, cũng vì sắp không chế hết nổi rồi, nên tính tình cô mới cộc cằn, làm gì cũng nóng nảy. Cô cứ ngỡ chuyện này chỉ có thể giấu kín trong đáy lòng, không thể giải quyết được. Nhưng cô nằm mơ cũng không ngờ, cái ông thầy bét nhất học viện này, vừa mở miệng là trúng tim đen!

Hơn nữa... còn bảo có cách trị nữa?

“Nếu không tin... thì người có thể đi tìm giáo viên khác trong học viện!” Trương Huyền dù tay áo, về mặt hững hờ, đứng chắt của bậc cao nhân.

“Không không... chỉ nhờ thầy thôi ạ!” Triệu Nhã vội vàng phủ nhận.

Cô khó chịu đầu phải ngày một ngày hai, bao nhiêu thầy thuốc trong thành còn nhìn không ra, thậm chí cả cha cô là Triệu thành chủ cũng chẳng phát hiện ra điểm dị thường nào. Ông thầy Trương Huyền này chỉ nhìn một cái, thì đã xác định được ngay. Chỉ xét nhãn lực, thì đã vượt xa tất cả những người mà cô từng gặp trước đây.

Cũng chính vì vậy, mà cô mới nghĩ đối phương chắc chắn có cách trị.

“Thế khỏi thạch anh ký sự kia, người vẫn muốn giữ lại sao?” Trương Huyền chỉ tay.

“A...” Triệu Nhã giật nảy mình.

Bây giờ cô mới nhớ ra, khi này vì muốn nắm thóp người ta, nên cố tình dùng đá thạch anh để ghi chép lại. Nếu những lời đối phương nói mà truyền ra ngoài, thì mình còn mặt mũi nào mà làm người?

“Dạ không, bỏ ngay ạ...”

Lòng bàn tay cô siết chặt, “rắc rắc”, khối đá thạch anh đã nát vụn.

Bóp nát viên thạch anh xong, Triệu Nhã nhìn lại ông thầy Trương đang đứng trước mặt, đã không còn là cái bản mặt đáng ghét nữa, mà là cao thâm khó lường.

Mình đã giấu kỹ khối thạch anh đến thế mà vẫn phát hiện ra, thân thể mình có bệnh cũng nhìn ra được. Một người giỏi như thế, sao lại bị điểm 0 trong kỳ thi khảo hạch được?

“Chắc chắn là thầy ấy không màng lợi danh, không để tâm đến lời thiên hạ! Nghe nói các bậc cao nhân đều như vậy cả...”

Ý nghĩ này vừa hiện ra, thì trong lòng cô, Trương Huyền từ một gã lừa đảo, đã thăng hoa lên đến hình mẫu của một bậc tuyệt thế cao nhân.

“Cầm lấy lệnh bài thân phận đi nhận chẩn gối, sách vở của mình, tiện thể kiểm chỗ ở của mình luôn đi. Ngày mai đứng giờ lên lớp...”

“Khoan!”

Thấy lại có một học trò sa lưới, Trương Huyền đang hăng hái dặn dò thì nghe thấy một tiếng quát vang trời, từ bên ngoài có một người lao vào như ánh chớp.

Vù!

Người chạy vào là một người đàn ông trung niên, vẻ mặt hung tợn khiến người ta phải e dè. Vừa nhìn đã biết thực lực không hề yếu.

“Tiểu thư!” Sau khi bước vào phòng, đứng lại rồi, người trung niên kia liền cúi đầu chào Triệu Nhã.

“Chú Diêu, sao chú đến đây?” Triệu Nhã sững sốt.

Chẳng phải ai khác, đây chính là đại quân gia thành Bạch Ngọc mà hai người bạn của Triệu Nhã mời đến, Diêu Hân!

Ông ấy đưa Triệu Nhã vào học viện, vốn đã định trở về, ai ngờ chưa đi bao xa thì thấy hai người bạn trẻ hót hải đuổi theo, bảo tiểu thư sắp nhận ông thầy thi khảo hạch 0 điểm làm thầy, thằng cha đó còn bắt tiểu thư cọt bồn cầu nữa...

Nghe vậy, quân gia Diêu Hân suýt chút nữa là phát điên ngay tại chỗ.

Đại tiểu thư, thiên kim của thành chủ đại nhân! Ở nhà, chẳng ai dám sai bảo cô ấy. Dám bắt cô ấy quét dọn, chà bồn cầu, tóm lại là quá lếu láo, quá quái!

Nếu gã này là mấy giáo viên nổi tiếng trong học viện, có quy tắc như thế thì đành chịu. Nhưng khổ nỗi... thằng khốn này lại là kẻ đứng bét trong kỳ thi khảo hạch, còn dạy người ta đến tẩu hỏa nhập ma...

Tiểu thư sao có thể học hành với cái hạng người này?

Dẫu có ở lại trong thành, chính mình chỉ điểm đôi điều, chắc chắn cũng giỏi hơn cái tên này.

“Tiểu thư, cô đừng...” Lạnh lùng lườm Trương Huyền một cái, Diêu Hân vội vàng quay sang nói với tiểu thư của mình.

“Ta đã báo thầy Trương làm thầy rồi!” Triệu Nhã nói.

Vốn ngỡ mình chạy đã nhanh lắm rồi, nào ngờ vẫn chậm một bước. Mặt Diêu Hàn sa sầm xuống, một tay kéo Triệu Nhã ra sau người, lạnh lùng nhìn qua Trương Huyền cách đó không xa: “Mau rút tên tiểu thư nhà ta ra khỏi lớp, sau đó xin lỗi tiểu thư nhà ta, bằng không, hôm nay ta sẽ làm lớn chuyện này cho tất cả mọi người đều biết. Người là thầy giáo, lại đi mê hoặc thiếu nữ vị thành niên, khiến người ta phải bái người làm thầy!”

“Mê hoặc thiếu nữ vị thành niên? Dừng từ hơi to tát rồi!” Trương Huyền lắc đầu.

Người khác mà nghe thấy lời này, không khéo sẽ nghĩ mình đã làm gì Triệu Nhã. Trời cao chứng giám, con chỉ nhận một đứa học trò thôi, con hoàn toàn trong sạch...

“Đừng có tro mắt ếch ra nhìn ta nữa. Tiểu thư nhà chúng ta là con cưng của trời, hạng thầy giáo như người không đủ tư cách để dạy dỗ. Mau mau rút tên cho tiểu thư của ta, ta có thể không so đo thêm. Bằng không, ta nhất định sẽ kiện lên viện trưởng, khai trừ người...”

Diêu Hàn không ngừng quát tháo, có điều vẫn chưa nói hết thì đã bị Triệu Nhã đang đứng đằng sau cắt ngang.

“Chú Diêu! Chú định làm gì? Ta cam tâm tình nguyện nhận thầy Trương làm thầy mà, chú nói lung tung gì vậy?” Triệu Nhã giậm chân.

Mục đích cô vào học viện là để giải quyết chứng bệnh của mình. Thầy giáo trước mắt đã bảo có thể giải quyết giúp, tâm trạng cô đang rất vui. Ấy vậy mà ông nội này chạy đến phá đám, muốn gì đây?

“Cam tâm tình nguyện?” Diêu Hàn nhìn tiểu thư: “Không lẽ hẳn ta thực sự có thể chỉ điểm tu luyện, khiến cho sức mạnh của cô nhanh chóng tăng cao?”

Tính tiểu thư vốn cao ngạo, ông ta biết chứ, lẽ nào ông thầy vốn bị gọi là ăn hại này thực sự có thể chỉ điểm, khiến tiểu thư bị thuyết phục hoàn toàn?

“Khiến sức mạnh của ta tăng cao? Chuyện này thì chưa...” Triệu Nhã lắc đầu.

Người ta vừa mở miệng đã nói ra được chứng bệnh của cô, chứ chưa chỉ điểm tu luyện.

“Chưa? Thế...” Diêu Hàn vô cùng kinh ngạc.

“Thôi đủ rồi, chú Diêu, chú đừng có hời hợt nữa mà!” Nhớ đến bệnh tình của mình, Triệu Nhã thoáng đỏ mặt.

Thấy cái bộ dạng ấy của tiểu thư, Diêu Hàn trước là ngỡ ra, ngay sau đó thì nhìn thấy đá thạch anh ký sự vỡ nát trên sàn, lập tức về mặt đánh lại, cả người giống như một con sư tử đang nổi điên.

“Thằng mất dạy, rốt cuộc người đã làm gì tiểu thư nhà ta? Có tin ta giết người ngay tại đây không...”

Ầm ầm!

Trong tiếng hét đầy phẫn nộ, khí tức mạnh mẽ tức tốc cuộn trào. Khí thể trào ra ào ạt, nền nhà phát ra âm thanh “cót két”, hình như sắp chịu không nổi sức ép.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Người từng bị người ta phũ

“Làm gì cơ?” Thấy bộ dạng điên tiết của đôi phương, Trương Huyền vô cùng hoang mang.

Hiểu lầm này có hơi nghiêm trọng rồi đó!

Có điều, đổi lại bất cứ ai thì chắc chắn cũng sẽ nghĩ như thế. Chưa chỉ điểm tu luyện tí nào, lại khiến tiểu thư cam tâm tình nguyện bái làm thầy, hơn nữa vừa nhắc đến thì mặt đỏ gay. Càng quan trọng hơn nữa là, đá thạch anh ký sự đã bị bóp nát, chứng tỏ đây là hành động tiêu hủy vật chứng...

Đủ mọi dấu hiệu đều chỉ rõ có điều bất thường.

Thoáng chốc mà Trương Huyền đã bị gắn mác “Yêu râu xanh”, “Quý hào sắc”, “Thầy giáo vô liêm sỉ”...

“Chú Diêu, chú đang nghĩ cái gì vậy? Chú mà còn vậy, từ nay về sau ta sẽ không để ý đến chú nữa đâu!”

Trông thấy Diêu Hàn đang điên tiết, nghe thấy lời ông ấy nói thì Triệu Nhã làm sao có thể không biết ông ấy đang nghĩ cái gì. Về mặt Triệu Nhã đầy nhăn nhó, còn may là chưa hóa rõ.

Cô còn là thiếu nữ đó, nói bậy bạ như vậy, còn gì là danh tiết của bản tiểu thư chứ?

“Tiểu thư...” Bị Triệu Nhã cắt ngang, Diêu Hàn đành thu liễm khí thế.

“Được rồi, chú đưa ta đi lĩnh chăn gối, đừng có làm trễ nải chuyện ngày mai ta lên lớp.” Triệu Nhã hừ một tiếng, quay người đi khỏi phòng học.

Chuyện cô có bệnh không thể nói ra được. Một khi nói ra ắt sẽ bị vặn hỏi, mà chuyện như thế biết mở miệng thế nào đây? Cho nên, cô đành phải nói mình cam tâm tình nguyện nhận Trương Huyền làm thầy, chứ đâu còn có nào khác.

“Hừ!” Thấy tiểu thư đã rời khỏi phòng học, Diêu Hàn liếc Trương Huyền một cái, ánh mắt sắc lém, không biết đang nghĩ gì, rồi phát tay quay lưng bỏ đi.

Hiện tại ông đã muốn giết cái thằng thanh niên này lắm rồi. Nếu đây không phải là học viện, cộng thêm bị tiểu thư ngăn cản, không thì e là ông đã ra tay từ lâu.

“Ta đã chọc ghẹo phải ai đây...” Bất gặp ánh mắt sắc như dao cạo của Diêu Hàn, Trương Huyền chẳng biết phải làm sao.

Chỉ nhận có một đũa học trò, đến mức vậy sao? Cui mình chẳng khác nào phường đại gian đại ác. Điều quan trọng là, mình có làm gì đâu chứ!

“Thôi bỏ đi, hôm nay vẫn còn không ít thời gian, thử xem còn nhận thêm được mấy đũa học trò nữa hay không! Học trò càng nhiều, lượng tài nguyên cũng sẽ càng cao!”

Giáo viên trong học viện Hồng Thiên được phân chia ra nhiều cấp bậc. Mỗi năm đều tiến hành đánh giá theo tình hình của học trò. Học trò đông, tiến bộ nhiều, thành tích đạt được trong các cuộc tranh tài cao,... đều là tiêu chí để thăng cấp cho giáo viên.

Một khi cấp bậc tăng cao, thì nguồn tài nguyên mà thầy lẫn trò nhận được đều sẽ tăng lên gấp bội.

Đúng với câu, “Thầy trò cùng tiến bộ”.

Tính kế trước sau mà bây giờ hán cũng chỉ mới nhận được có ba đũa học trò, chỉ có thể giữ được cái chức giáo viên, còn xét đến tư cách nghề thì vẫn là đội sổ toàn trường!

Muốn tiến bộ, chỉ còn nước tiếp tục thu nhận học trò.

.....

“Trịnh Dương, đừng thất vọng! Chỉ là thầy Vương Siêu không nhận ngươi thôi mà? Đừng có rầu rĩ nữa!”

Trên lối đi của học viện, một đôi bạn học đang đi tới, trong đó người đi trước đang an ủi người đi sau.

“Mạc Hiểu, ngươi được nhận rồi, đương nhiên người không té sao biết đâu, nếu ngươi cũng bị từ chối thì ngươi mới hiểu!” Trịnh Dương nhướn mày, hình như chẳng mấy vui vẻ với lời an ủi của cậu bạn.

“Này này, đừng có nói vậy chứ. Thực ra, giáo viên khác cũng được mà, đâu nhất thiết phải chọn thầy Vương Siêu!” Cậu học trò Mạc Hiểu gãi đầu bối rối.

“Không nhất thiết phải chọn thầy ấy? Nói hay nhỉ. Hai chúng ta luyện thương pháp từ nhỏ, từ lâu đã xem thương là một phần thân thể của mình, không thể tách rời. Người giỏi thương pháp nhất học viện Hồng Thiên này chính là thầy Vương Siêu. Ngươi thì được nhận, còn ta thất bại, không rầu được sao?” Trịnh Dương xô cho một tràng.

“Thì...” Bị chất vấn, Mạc Hiểu chẳng biết nên đáp thế nào.

Trong học viện Hồng Thiên, mỗi giáo viên lại có sở trường khác nhau. Người thì chuyên về chiêu pháp, người thì giỏi về đại đao... Thầy Vương Siêu vốn nổi tiếng là thiện dùng trường thương, và cũng được xem là nằm ở tốp đầu trong đội ngũ giáo viên của học viện.

Hai người tham gia khảo hạch cùng lúc, muốn bái cùng một thầy, nhưng kết quả thì một người thành công, một người thất bại. Khó trách kẻ thất bại sao lại buồn phiền.

“Ê, bên này có cái phòng học này, hay là chúng ta vào thử đi!” Đang chẳng biết làm thế nào để hóa giải nỗi xấu hổ, đột nhiên Mạc Hiểu nhìn thấy gần đó có một lớp học, liền chỉ tay nói.

“Ta không đi đâu...” Trịnh Dương lắc đầu.

“Đi đi, vào xem thế nào. Nhỡ đâu cũng là một thầy giỏi về chỉ dạy thương pháp thì sao?” Mạc Hiểu dỗ dành: “Hơn nữa chỉ xem thử thôi, lại chẳng mất miếng thịt nào!”

“Được rồi.” Tuy chẳng mấy hứng thú, nhưng Trịnh Dương vẫn đi theo sau Mạc Hiểu vào căn phòng ấy.

Trương Huyền ngồi trong lớp học, đang suy nghĩ có nên ra ngoài lôi kéo người ta hay không, thì nhìn thấy hai cậu thiếu niên bước vào.

“Chào thầy!” Mạc Hiểu cúi chào lễ phép.

“Ừ!” Trương Huyền nhướn mắt nói: “Hai cậu muốn đến chỗ ta bái sư?”

“Là một người anh em của ta, cực kỳ lợi hại, đặc biệt là thương pháp, tuổi còn trẻ nhưng ít có ai bì kịp. Mong được thầy chỉ điểm đôi điều!” Mạc Hiểu nói ngay.

“Này, Mạc Hiểu...” Trịnh Dương kéo tay áo của người bạn thân.

“Sao thế?” Mạc Hiểu ngơ ngác.

“Người nhìn hoàn cảnh chỗ này đi...” Trịnh Dương chau mày nói.

Lớp học này vô cùng chật hẹp, trông chỉ có thể chứa được mười mấy người, vừa nhìn là đã biết lớp học nhỏ.

Diện tích của lớp học có khi cũng tương trưng cho thực lực của giáo viên. Phòng dạy học của những giáo viên hàng đầu học viện đều to ngang ngửa một cái quảng trường, có thể chứa tới hàng trăm học viên cùng tu luyện một lúc. Cái lớp này chỉ bé bằng bàn tay, e là trình độ của ông thầy cũng rất tầm thường.

“Hơi nhỏ nhỉ.” Mạc Hiểu cũng đã nhận ra quy mô của căn phòng, trong lòng có hơi thấp thỏm.

Vốn định giúp bạn thân giải tỏa muộn phiền trong lòng, nào ngờ lại đến ngay cái nơi như này. Nhờ đâu trình độ ông thầy quá kém cỏi, chẳng những không giải tỏa được nỗi buồn, mà còn buồn nhiều hơn nữa thì khổ.

“Biểu diễn thương pháp đi!” Trương Huyền nói rất thờ ơ, giống như không nhìn thấy cuộc nói chuyện âm thầm của hai người kia vậy.

“Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng. Để thầy này chỉ điểm thử xem, nếu trình độ không ổn, cùng lắm thì mình không bái làm thầy là được rồi!” Thấy Trịnh Dương còn đang rất phân vân, Mạc Hiểu nói.

“Ừ!” Trịnh Dương gật đầu.

Ngoài các giáo viên quá được hâm mộ, học viên bon chen để xin vô, thì những giáo viên bình thường muốn tuyển chọn học trò, học trò vẫn có quyền cân nhắc.

Thông được điểm này, Trịnh Dương thôi do dự, lấy trường thương trên lưng xuống, lấp từng khúc lại với nhau.

Coong! – Trường thương trong tay, thần thái của Trịnh Dương liền khác hẳn, giống như một thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ, mang theo khí thế khiến người ta phải ớn lạnh.

Vù vù vù!

Trường thương đâm ra, trong không khí vang rền tiếng nổ, cả gian phòng cứ như sắp nứt toác, bốn bề nổi lên tiếng gió rít mãnh liệt.

Người trong nghề vừa ra tay là đã biết ngay, cậu Trịnh Dương này, tuy thực lực không quá mạnh, nhưng thương pháp đúng là rất khá.

Phù!

Mũi thương rung lên, đâm phập vào trụ đá gần đó. Một tiếng kêu khê vang lên, bên trên hiện thị ra một hàng chữ số.

“110!”

Vậy mà cũng hơn 100 cân!

Chỉ luận về lực sát thương, thì dù là võ giả của cảnh giới Tự Tức nhất trọng viên mãn, e cũng không chặn nổi.

“Mong thầy chỉ điểm ạ!” Rút lại cây thương rồi đứng thẳng, Trịnh Dương không thờ ơ, tìm không loạn nhịp, thần thái điềm tĩnh nhìn qua.

Nói thực lòng, nhìn diện tích của lớp học này, Trịnh Dương đã chẳng mấy có cảm tình với ông thầy đang ở trước mặt. Trong đầu cậu ta thầm nghĩ trình độ ông thầy này chắc chắn rất tầm thường.

Quả nhiên, ông thầy kia lim dim đôi mắt, chẳng biết đang nghĩ gì. Nghe thấy cậu hỏi thì mới mở mắt, chậm chậm nhìn qua, trên môi kèm theo một nụ cười nhẹ nhàng.

“Người đã từng bị tổn thương về tình cảm? Nói cách khác... người đã từng bị người ta phũ, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ta chính là cái thằng ăn hại đó đấy

“Ồ?” Trịnh Dương ngó người, sắc mặt từ từ đỏ au, trông rất khó coi.

“Ta đúng là có yêu thâm một cô gái, sau đó... bị người ta nhục mạ ngay trước mặt. Nhưng đâu có liên quan gì đến thầy đâu?”

Cậu đã từng thương thâm một cô gái, tràn đầy hăng hái đến tỏ tình, cuối cùng bị đối phương phủ phàng chế giễu, sỉ nhục, khiến cậu phải chịu bao tủi hổ. Chuyện này là bí mật của cậu, cả Mạc Hiểu cũng không biết, nhưng sao ông thầy này lại biết?

“Thật không vậy? Trịnh Dương, người bị người ta sỉ nhục mà sao không nói cho ta biết? Ai vậy?” Mạc Hiểu thấy cậu ta thừa nhận mà không khỏi ngỡ ngàng, lập tức vặn hỏi ngay.

“Chuyện này chúng ta về rồi nói sau!” Trịnh Dương lắc đầu, rõ ràng không muốn nói thêm về chuyện này ở đây. Trịnh Dương ngẩng lên nhìn ông thầy trước mặt: “Thưa thầy, đây là chuyện riêng tư của ta, tuy không rõ tại sao thầy biết được, nhưng chuyện này chẳng liên quan gì đến chỉ điểm thương pháp hết!”

“Không liên quan?” Trương Huyền lắc đầu: “Liên quan rất lớn đấy!”

“Có liên quan?” Trịnh Dương đầy ngờ vực.

Mình chỉ thất tình mà thôi, liên quan gì đến chuyện chỉ điểm của đối phương?

“Thương pháp của người dừng hẳn quyết đoán, tượng trưng cho tính cách của người, làm chuyện gì cũng dừng cảm mà tiến tới, chưa bao giờ biết lùi bước là gì! Vốn dĩ đó là chuyện tốt, người luyện võ phải nên như vậy, không nên do dự được mất!” Về mặt Trương Huyền rất điềm tĩnh. “Có điều, đáng tiếc thay, trải qua chuyện tình cảm, người đã trở nên khá nhút nhát, sợ mình bị từ chối, sợ thất bại, sợ bị làm nhục! Trong thương pháp xuất hiện một vài nỗi do dự, ngờ vực! Uy lực do đó mà giảm đi rất rất nhiều!”

“Thầy... thầy... chỉ qua thương pháp của ta mà nhìn ra những cái đó? Nhìn ra được ta từng thất tình? Nhìn ra được tính tình của ta?” Trịnh Dương giật mình.

Không phải đối phương nói sai, mà là quá đúng, hầu như chẳng trật chút nào.

Tính tình của cậu dừng cảm, quyết đoán, trước đây làm bất cứ việc gì cũng chẳng bao giờ sợ sệt. Cũng vì trải qua chuyện tình cảm lần ấy mà hiện giờ cậu làm gì cũng rụt rè, do dự.

Đây là nhãn lực gì đây trời?

Học viện này đào đâu ra một ông thầy lợi hại như thế?

Trịnh Dương hoàn toàn choáng váng.

Lúc trước đi bái thầy Vương Siêu – người được xưng là giáo viên giỏi nhất về dạy thương pháp làm thầy, cậu cũng đã thi triển tuyệt chiêu của mình. Thầy Vương Siêu xem xong chỉ bảo thương pháp của cậu chưa đạt được đỉnh cao, còn nguyên nhân thì chẳng giải thích được. Còn người trước mặt thì chỉ nhìn một cái, đã biết cậu từng thất tình, do chuyện tình cảm gây trở trở, khiến thương pháp bị gò bó, không phát huy được. Không lẽ nhãn lực của thầy này... còn cao thâm hơn cả thầy Vương Siêu?

“Chuyện này cũng đâu có gì lạ!” Trương Huyền vung tay, đạo mạo như bậc cao nhân: “Thương pháp tượng trưng cho tâm cảnh. Tâm cảnh tối tăm, võ công thi triển ra tự nhiên sẽ u ám theo! Thương pháp của người tuy mạch lạc, nhưng giống như còn bị thứ gì đó ràng buộc, chém không đứt, mà gỡ lại càng thêm rối. Vừa nhìn vào ta đã biết ngay chắc chắn là chuyện tình cảm!”

“Chuyện này...”

Lần này, không chỉ mỗi mình Trịnh Dương sập đồ, mà cả Mạc Hiểu đang đứng bên cạnh cũng há hốc mồm, cổ họng nghẹn lại.

Má ơi, thật hay giả đây?

Nhìn thương pháp có thể thấy ra tâm tư bị vướng mắc, cắt không đứt, gỡ thêm rối... đây là nhãn lực của con người sao?

Mạc Hiểu, Trịnh Dương đưa mắt nhìn nhau, từ ánh mắt có thể thấy cả hai đều có chung cảm giác khó tin.

“Thưa thầy, vậy thầy có thể xem giúp ta không?”

Mạc Hiểu sau một hồi hoang mang, đột nhiên bước tới, ánh mắt đầy mong mỏi, và cũng chẳng màng Trương Huyền có đồng ý hay không, cây thương

trong tay lập tức rung lên, chiêu thức cứ thế ào ạt tuôn ra.

Cùng dùng thương, nhưng chiêu thức của cậu ta có phần trời chảy và uy lực hơn Trịnh Dương. Xét từ thương pháp, đích xác là nhỉnh hơn một bậc. Chẳng trách thầy Vương Siêu đã nhận cậu ta chứ không phải là Trịnh Dương.

Vút!

Sau một trận gió rít ào ạt, Mạc Hiểu đã thu thương, đứng thẳng

Thương đi, như cuồng ma loạn thế, sức mạnh tỏa ra khiến quỷ thần không dám đến gần. Thương dừng, tĩnh lặng như thiếu nữ, yên lặng như bức tượng.

Đưa tay nhắc chân, đều mang theo sự oai phong.

Tuy thực lực không quá mạnh, cũng chỉ là cảnh giới Tự Tức nhất trọng, nhưng luận về thương pháp thì không yếu một chút nào.

“Đường ruột ngươi không ổn. Nếu ta đoán không nhầm, đến hôm nay ngươi vẫn đang bị tào tháo đuổi!” Trương Huyền nhìn qua với ánh mắt thần nhiên và nói.

“Hả?” Mạc Hiểu cũng rung mình một cái: “Thầy nhìn thương pháp của ta mà thấy được ta bị tiêu chảy?”

Đúng như đối phương đã nói, đường ruột cậu đúng là không ổn lắm. Kể từ hôm qua cậu đã bắt đầu bị tiêu chảy nhẹ, hôm nay còn nghiêm trọng hơn, thậm chí thân thể còn hơi mệt mỏi.

Nhưng chuyện này không mấy ảnh hưởng đến cậu. Trường thương trong tay, cậu liền thi triển ra trạng thái tốt nhất của mình, cả thầy Vương Siêu còn khen ngợi không ngớt, chẳng ý kiến gì hết. Còn ông thầy trước mặt, vừa mở miệng liền điểm ngay chỗ hiểm. . .

Thật không vậy trời. . .

Xem thương pháp, mà cả thất tinh lẫn tiêu chảy đều bị nhìn ra, đây là nhãn lực gì đây?

“Ngươi nhờ ta chỉ điểm đúng không? Nếu muốn ta chỉ điểm, thì bái sư đi!” Mặc kệ sự giật mình của hai người kia, Trương Huyền nhìn qua và nói với vẻ mặt bình thản.

Vừa mở miệng đã nói ra tình trạng của hai người họ, khiến họ đều sợ hãi muốn điên, nhưng nhìn thần thái của ông thầy thì hình như đó chỉ là chuyện vặt vãnh.

Trên thực tế thì đúng là như vậy. Hai người họ vừa bắt đầu thi triển võ công thì trong thư viện Thiên Đạo đã tự động xuất hiện sách ghi chép về hai người họ. Cái gọi là thất tinh, tiêu chảy, đều là khuyết điểm hiện tại của họ, và đều được ghi chép trong ấy. Trương Huyền chỉ cần nhìn rồi đọc ra là được, đương nhiên chẳng khó khăn gì hết.

“Học trò Trịnh Dương, nguyện bái thầy làm thầy!” Trịnh Dương không chút do dự, quỳ sụp xuống đất.

Hiện tại cậu đã bị Trương Huyền thuyết phục hoàn toàn.

Có một người thầy với nhãn lực như thế chỉ điểm cho, đâu phải chuyện đơn giản.

“Ừ!” Thấy vẫn chưa chỉ điểm, chỉ mới nói ra một khuyết điểm thôi mà đối phương đã lập tức bái lạy, Trương Huyền gật gù sung sướng, lấy ngọc bài tượng trưng thân phận ra, ném qua: “Xác nhận đi.”

“Vâng.” Trịnh Dương chẳng chút phân vân, lập tức trích máu nhận thầy.

Thủ tục đã được hoàn thành nhanh chóng.

“Bây giờ ngươi đã là học trò của ta, thì ta có đề nghị thế này dành cho ngươi. Muốn được tôn trọng trong tình cảm, điều đầu tiên là phải có đủ thực lực. Không có thực lực, đối phương sao có thể để mắt đến ngươi được? Cho nên, hiện tại điều ngươi nên làm, không phải là rầu rĩ, không phải đau lòng, mà là mở rộng tâm cảnh, cố gắng tu luyện. Để cho đối phương biết được, từ chối ngươi là hành động ngu xuẩn biết chừng nào! Ngươi phải dùng thực lực để chứng minh. . .” Nói đến đây, Trương Huyền chợt nhớ ra một quyển sách cực kỳ làm màu ở đời trước, khẽ mỉm cười nói: “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh thiếu niên nghèo!”

“Chớ khinh thiếu niên nghèo?”

Nghe thấy lời này, Trịnh Dương lập tức thấy lồng ngực mình giống như bị thiêu đốt, cả người đều kích động đến mức mặt đỏ bừng, thân thể hơi run rẩy.

Là một người ở thế giới hoàn toàn khác, làm sao cậu có thể từng nghe được lời như thế!

Chớp mắt, chiến ý trong toàn thân cậu giống như được kích nổ. Trước đây, tinh thần của cậu ỉu ỉu vì thất tinh, thì bây giờ đã trở nên chói mắt tựa kim cương.

“Thử thi triển lại thương pháp xem!” Thấy cậu ấy đã tháo gỡ được vướng mắc trong lòng, Trương Huyền vung tay.

“Đạ!”

Trịnh Dương cũng chẳng phí lời, trường thương vẫn trong tay, nhưng chớp mắt mà khí chất đã khác hẳn lúc nãy.

Ầm ầm ầm ầm!

Ngon thương quét ngang, khí lực cuộn trào, luồng sức mạnh kinh hồn thấm qua cán thương, lan tỏa bốn bề, khiến cả căn phòng đều rung động.

Đùng!

Thương pháp đã múa xong, trường thương đâm ra, mũi thương chọc thẳng lên trụ đá.

Một tiếng chấn động lớn vang lên, trên trụ đã hiện ra hàng chữ số.

235!

Không ngờ lại đạt đến 235 cân!

Vừa rồi dùng toàn lực cũng chỉ được 110, được ông thầy chỉ điểm có một câu mà sức mạnh đã bùng nổ, tăng đến hơn gấp đôi!

“Đạ tạ thầy!”

Nhìn hàng số kia, Trịnh Dương chẳng còn chút phân vân, ngay lập tức quỳ xuống. Lúc này cậu đã hoàn toàn bái phục ông thầy ở trên cao kia, chẳng còn mấy may nghi ngờ.

“Tuyệt lắm!”

Nhìn đầm đầm hàng số trên trụ đá không xa, sắc mặt Mạc Hiểu cũng bất giác mà trở nên đỏ bừng, toàn thân run rẩy.

Cậu đang vui vì kiếm được một người thầy giỏi cho người anh em thân thiết, đồng thời cũng có chút hụt hẫng.

Trước đó, thầy Vương Siêu cũng từng chỉ điểm cho cậu, song chỉ khiến sức mạnh tăng lên tầm 30%.

Còn thầy giáo trước mặt thì tăng đến hơn 100%.

Nếu biết trước thầy giáo vô danh này lợi hại đến thế, cậu đã không phải phí phạm bao nhiêu tâm tư đi tìm cái ông Vương Siêu gì đó, mà sẽ qua đây bái ngay vị này làm thầy!

Nghĩ đến đây, trong lòng cậu có hơi hối hận. Có điều, cậu cũng thấy hơi khó hiểu, thầy này có thương pháp lợi hại như thế, sao lại không nổi danh?

Mạc Hiểu nén lòng không được, ngẩng lên hỏi: “Thưa thầy, thầy đã nhận Trịnh Dương làm học trò rồi, nhưng chúng em vẫn chưa biết danh tính của thầy là gì.”

Nghe thấy câu hỏi của cậu bạn, Trịnh Dương cũng bất giác nhìn qua.

Cậu đã hoàn toàn khâm phục vị thầy giáo này, nhưng cả tên người ta mà còn chưa biết!

“Ta tên Trương Huyền!” Trương Huyền hờ hững đáp.

“Trương Huyền? Cái tên này nghe quen tai quá...”

Nghe đến tên này, Mạc Hiểu có hơi sững người, kẻ đó đã nhớ ra gì đó, hai tròng mắt co lại, đôi môi giật liên hồi: “Hình như ta nhớ là... có một ông thầy ăn hại, thi khảo hạch trình độ giáo viên bị không điểm, cũng tên là Trương Huyền. Hình như thầy và ông ta... trùng tên!”

“À, ta chính là cái thằng ăn hại ấy đấy.” Trương Huyền gật đầu.

“Hả?”

Trịnh Dương và Mạc Hiểu đều hóa đá ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đánh cược

Lời đồn về ông thầy ăn hại ấy thì rất nhiều, chưa đến học viện họ đã nghe muốn mọc kén cả hai tai.

Nào là dốt nát, làm học trò ngu dốt theo! Nào là không biết tu luyện, không biết võ nghệ...

Tóm lại, đủ lời phi báng!

Hễ là học viên, tốt nhất nên tránh xa ra, tuyệt đối không nên dính vào ông ta. Bằng không, tẩu hỏa nhập ma là còn nhẹ, không khéo còn chết trong tay ông ta cũng nên!

Hai anh em đến học viện bá sư, cũng đã nghe qua những lời đồn như thế, vậy nên luôn tự dặn lòng phải hết sức cẩn thận. Nhưng có nằm mơ cũng không ngờ, vị cao nhân thờ ơ với sự đời, khí phách ngút trời ở trước mặt, lại chính là cái thằng ăn hại trong lời đồn!

“Thưa thầy, thầy lợi hại như thế, tại sao...” Trịnh Dương thực sự không nhịn được nữa nên mở miệng hỏi.

Tuy tiếp xúc chưa lâu, nhưng ông thầy này thực sự rất thâm sâu khó lường, mỗi một cử chỉ đều đầy phong độ, sao lại là ăn hại được?

“Người đời vốn nhiều ganh ghét đố kỵ, chuyện này cũng thường thôi!”

Mắt Trương Huyền nhìn chéch lên một góc 45 độ, trong ánh mắt hiện ra một chút ngăm ngù đau xót, cứ như đang tố cáo người đời không hiểu chuyện.

Tuy biểu cảm trên mặt rất hoàn mỹ, nhưng thực ra trong lòng hắn thì đang không ngừng chửi bậy.

Nếu không nhờ thư viện Thiên Đạo, thì với đức hạnh của tiền thân, chưa bị điểm âm là khá lắm rồi, 0 điểm... đã rất rất cao rồi đó biết không!

“Trò nguyện được chính danh(1) cho thầy!”

Nhìn thấy vẻ mặt “buồn thương”, “cả thế gian không ai hiểu mình” của thầy giáo, Trịnh Dương nghe lòng mình tràn đầy xúc động, lập tức đề nghị.

“Thôi được rồi, danh tiếng của ta không quan trọng. Sau này các trò tu luyện chăm chỉ thì ta đã miễn nguyện rồi! Lấy lệnh bài thân phận đi lĩnh chăn gối, ngày mai chuẩn bị lên lớp. Tuyệt đối không được đi trễ đấy.”

Sau khi “làm màu” xong, hoàn toàn được học viên sùng bái, Trương Huyền lập tức dặn dò.

“Dạ.”

Trịnh Dương kéo Mạc Hiểu đi ra.

“Bốn đứa học trò rồi!” Thấy hai người kia đã rời đi, mắt Trương Huyền lóe lên niềm sung sướng.

Cô bé ngây ngô - Vương Đình, cậu học trò đánh cược thắng được - Lưu Dương, cô tiểu thư nông cuồng tự đại - Triệu Nhã, và cả kỳ tài thương pháp - Trịnh Dương này nữa.

Vốn cứ tưởng hôm này sẽ giống như trước, chẳng chiều mộ nổi được một đứa học trò nào, lấy thất bại làm cái kết, không ngờ giờ đã được đến bốn đứa!

“Hết lệnh bài thân phận rồi, nếu có học viên đến thì cũng không cách nào nhận đệ tử được nữa. Nhân tiện đang rảnh, qua lấy thêm mấy tấm vải.”

Hả hê đã đời vì nhận được bốn đứa học trò, Trương Huyền mới nhận ra mình dùng hết lệnh bài rồi.

Thứ này được học viện phân phát đồng loạt. Do danh tiếng của bản thân quá tệ, nên lúc đó thầy quản lý lệnh bài chỉ đưa cho bốn cái, lại còn nghĩ hắn không thể dùng hết được. Nếu không đi lĩnh thêm, có tân sinh đến thì cũng không thể nào bá sư được.

Lệnh bài này chứa thông tin của giáo viên dạy, một khi đã trích máu nhận chủ, cũng có nghĩa là nhận vị này làm thầy mình. Nhưng nếu muốn rút khỏi lớp, thì chỉ cần giáo viên nhỏ máu lên ấy, cũng đồng nghĩa là xóa bỏ thông tin của học sinh.

Trương Huyền đứng dậy đi ra khỏi lớp học.

Bên ngoài, ánh mặt trời rực rỡ, những tia nắng lặng lẽ xuyên qua tán cây, khiến người ta cảm thấy nóng nực đến nỗi trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Trên lối đi trong học viện, học trò mới đến và học trò cũ đi lại tấp nập, mặt ai nấy cũng đầy hào hứng.

Tân sinh nhập học, vào môi trường mới, bá được thầy, tất cả đều rất vui sướng. Còn như các học trò cũ, nghĩ đến chuyện lại có tân sinh để chúng tha hồ bắt nạt, nên cũng đều mỉm cười rạng rỡ.

Men theo hành lang đi một đoạn thì một tòa nhà cao lớn hiện ra ngay trước mặt. Trên tấm biển ở chính giữa đề ba chữ: “Phòng Hậu cần!”

Lệnh bài đại diện cho thân phận của giáo viên được lĩnh ở đây.

“Ừa, ta còn tưởng là ai, chẳng phải thầy giáo ‘ngôi sao’ của chúng ta đây sao? Không ngồi trong lớp học chiêu sinh cho từ tế, đến chỗ ta làm gì đây? À, để ta đoán nhé, không lẽ không dùng đến cái lệnh bài thân phận nào nên chạy đến đây trả lại?”

Mới vừa bước vào, Trương Huyền đã nghe thấy một giọng nói đầy mỉa mai vang lên.

Trương Huyền ngẩng lên, đập vào mắt là một thằng cha có khuôn mặt núng nính mỡ. Lão này ít nhất cũng đến trăm rưỡi, hai trăm cân. Nhìn từ xa thì chiều ngang với chiều dọc cũng chằng chênh lệch là bao, nói chung là giống hệt một đồng thịt khổng lồ.

“Tiền Bưu!” Trong đầu Trương Huyền hiện ra một cái tên.

Tay Tiền Bưu này là một trong các giáo viên quản lý Phòng Hậu cần, tính cách cay nghiệt; thích “ăn-đoạt-chèn-rút(2)”. Bản thân mình là giáo viên có đẳng cấp thấp nhất, lương bổng vốn rất bạc bèo, kinh phí được nhận chẳng có bao nhiêu, nên cũng chẳng mấy khi dứt lốt cho lão ta.

Vì chuyện này mà hắn đã đắc tội với vị này. Cứ vừa thấy mặt là lão lại châm chọc, cạnh khóe, khiến Trương Huyền bao phen mất mặt. Lúc trước chỉ đưa cho hắn bốn cái lệnh bài, còn bảo sẽ dùng không hết, đó chính là “kiệt tác” của lão này.

“Lệnh bài của ta đã dùng hết, muốn lĩnh thêm mấy tấm nữa!” Trương Huyền lạnh lùng nói, hoàn toàn không thèm chấp cái tên hiểu biết nông cạn này.

“Dùng hết rồi?” Tiền Bưu ngó ra, rồi thỉnh thoảng cười phá lên: “Ha ha, mọi người qua đây mà xem này, ông thầy đội sổ của chúng ta cũng dám chạy đến đây bốc phét là mình đã dùng hết lệnh bài thân phận rồi! Há há, đây là câu nói buồn cười nhất trên đời mà ta từng nghe.”

“Ta còn nhớ thầy đưa cho gã bốn cái lệnh bài đúng không? Dùng hết rồi? Gã ta sao? Đùa chắc!”

“Thầy Tôn Nham, xếp hạng thứ 2 từ dưới lên, nghe nói đến giờ cũng chỉ mới nhận được một học trò. Thằng cha này khảo hạch được điểm 0 duy nhất trong lịch sử, có thể kiếm được học trò sao? Làm màu cái chi?”

“Đuổi ra cho rồi, dẫu sao hết ngày hôm nay, gã cũng bị đuổi thôi.”

....

Mấy giáo viên trong Phòng Hậu cần nghe thấy tiếng hô hoán của Tiền Bưu, tất cả cùng xúm lại, ai nấy đều nhìn Trương Huyền bằng ánh mắt khinh bỉ.

Một thằng cha đội sổ, thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm, phét cái gì mà phét?

Học viên vừa nghe thấy tên, chạy còn không kịp, ở đó mà nhận người làm thầy... đùa cái quái gì vậy!

“Hả? Bảo ta bốc phét? Được lắm, có dám đánh cược không?” Trương Huyền cũng không hề giận, cười khẩy một cái.

“Đánh cược? Được, nếu người đã muốn thua thì ta chiều, chỉ sợ là con ma nghèo kiệt xác như người chẳng có thứ gì để cược thôi!” Tiền Bưu cười khẩy. Lão không ngờ cái thằng khốn mà lão luôn chửi rủa này, lại dám khiêu chiến công khai, muốn đánh cược với lão.

“Ta nghèo hay không đâu phải chuyện của thầy. Đã muốn đánh cược với thầy thì đương nhiên ta có cái để đặt cược rồi!” Trương Huyền nhướn mày.

“Ồ? Có cái để đặt cược? Với cái gia tài của người, chắc chỉ có mấy thứ đồng nát sắt gỉ, chẳng khác gì phân rác. Người nghĩ ông đây sẽ đánh cược với người à? Ta cũng không muốn mất giá.” Tiền Bưu tỏ vẻ khinh miệt.

Trương Huyền là thầy giáo có đẳng cấp thấp nhất của học viện, lại còn là giáo viên đội sổ toàn trường. Không kiếm được học trò chưa tính, tiền thưởng này nọ cũng là hoàn toàn không, nếu bảo là ông thầy nghèo nhất học viện cũng không ngoa chút nào.

Chi tiêu hằng ngày còn eo hẹp, chứ đừng nói đến tài nguyên tu luyện!

“Hà hà!” Trương Huyền không chút bận lòng về những lời nhục mạ của đối phương, cười khì khì rồi nói tiếp: “Thứ ta muốn đánh cược không phải bảo bối, cũng chẳng phải vật phẩm, mà là... mặt! Nếu thầy thua, phải để ta và thằng vào mặt thầy ba cái! Nếu ta thua thì ngược lại! Dám không?”

“Và mặt?” Không ngờ đối phương lại muốn cược cái này, Tiền Bưu sùng sốt, sau đó khá chần chừ.

Bị và thắng vào mặt, hơn nữa còn bị gã thầy giáo đội sổ toàn học viện và. Nếu mà thua thật thì lão cũng chẳng muốn sống nữa, mất mặt chết đi được.

“Sao, không dám à?” Trương Huyền vừa nói vừa cười.

“Tiền Bưu, thầy sợ gì chứ, thầy còn không biết trình độ thằng nhãi này sao!”

“Thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm, mà cũng thu được học trò? Nằm mơ cho nhanh!”

“Nó chỉ hù dọa thầy thôi. Nếu nó mà kiếm được, thì ông đây chắc cũng kiếm đến mấy trăm đũa ấy chứ? Học trò của khóa này, mất dẫu có kém, cũng

không thể kém đến mức đó đâu!”

... ..

Mấy giáo viên khác trong Phòng Hậu cần cũng đều cười khinh khinh. Không ai tin là Trương Huyền sẽ kiếm được học trò.

Chuyện này còn khó hơn heo leo cây.

“Được, ta đồng ý!” Nghe thấy mọi người nói vậy, Tiền Bưu thấy rất có lý, liền gật đầu.

“Các thầy hăng hái như thế, có phải cũng muốn đánh cược với ta không? Giao ước cũng giống hệt với lão ta?”

Thấy lão mập đã đồng ý, Trương Huyền quay sang nhìn ba giáo viên còn lại của Phòng Hậu cần.

Vừa rồi ba người này cũng cạnh khóe ghé lắng, đã cược với một người, thì ngại gì thêm ba người nữa.

“Sao? Thấy ngứa mắt quá, muốn chúng ta vả thêm cho mấy cái nữa à. Được, ông đây xin chiều!” Một ông thầy đáp lại rất hùng hổ.

“Ta cũng đồng ý!”

“Ai sợ ai, bị 0 điểm mà còn dám đến phết lác trước mặt anh em chúng ta, đúng là tìm chết!”

Ba người họ đều cười gật đầu nhận lời.

Theo họ thấy, vụ cá cược này, cái tay Trương Huyền kia thua chắc, giờ chỉ còn chờ bị vả mặt mà thôi!

(1)chính danh: đính chính lại tên tuổi, danh nghĩa cho đúng với thực.

(2)Ăn: ham ăn tục uống; đoạt: cướp đoạt, nhận dứt lốt; chèn: chèn ép hoành hợ; rút: bòn rút của công.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Quyết nợ

“Được rồi. Ngươi bảo đã chiều mộ được bốn học học trò. Bây giờ ngươi kêu hết học trò đến đây để chúng ta xác nhận, hay là chia bản mặt ra cho chúng ta vả?”

Thấy gã đội sổ này dám hùng hồn đòi đánh cược cùng lúc với bốn người họ, Tiền Bưu không khỏi buồn cười.

“Kêu học trò qua đây?” Trương Huyền lắc đầu: “Các vị đều là giáo viên trong Phòng Hậu cần, chẳng lẽ đến chuyện đơn giản như thế mà cũng không biết! Chuyện xác thực ta có nhận học trò hay không hết sức đơn giản. Chỉ cần học viên nhỏ máu lên lệnh bài của ta để nhận thầy, thì Phòng Đào tạo sẽ tự động hình thành thông tin cá nhân. Đến Phòng Đào tạo tra thử là hai năm rõ mười ngay. Bên Phòng Đào tạo đâu thể nào lừa theo ta để gạt các thầy được!”

Đúng là chỉ cần học sinh tiến hành xác thực, thì thông tin sẽ tự động được đưa tới Phòng Đào tạo, bên đó sẽ lưu lại rõ ràng chi tiết, bất cứ ai cũng không làm giả được.

“Lý Nguyên, ngươi qua đó xem đi! Để ta chống mắt lên coi, sau đó thằng nhãi này còn khoác lác được nữa hay không!” Nghe thấy lời Trương Huyền và vẻ mặt đầy tự tin của hắn, Tiền Bưu thoáng sững người rồi quay qua sai bảo.

Lý Nguyên chính là một trong mấy thầy giáo đã mĩa mai Trương Huyền. Được bảo cái là gã ta quay lưng đi ngay.

Phòng Đào tạo và Phòng Hậu cần đều thuộc bộ phận Hành chính, cách nhau không xa, Lý Nguyên đi chưa được bao lâu thì đã vác cái mặt nhăn như khi ăn ớt trở về.

“Sao rồi?” Thấy bộ dạng của gã như thế, Tiền Bưu chợt thấy chột dạ, trong lòng xuất hiện một dự cảm chẳng lành.

“Đúng là có... có bốn học viên đã bái gã làm thầy! Đây là danh sách và thông tin chi tiết của họ...” Mặt Lý Nguyên tái mét.

Đến giờ gã vẫn không dám tin đó là sự thật.

Bốn học viên này bị mù hết rồi sao? Bao nhiêu giáo viên trong học viện Hồng Thiên không chọn, đi chọn ngay cái thằng cha thi khảo hạch 0 điểm, chẳng

biết át giáp gì hết.

“Đề ta xem xem, biết đâu gã kiếm mấy đứa mất chốt, chân thọt có thể bị đuổi bất cứ lúc nào làm học trò của mình!” Tiền Bưu giật lấy bảng danh sách.

Hai ông thầy còn lại cũng vội vã xúm lại.

Không ít giáo viên vì muốn tăng số lượng học trò của mình lên, nên nhận một số học sinh yếu kém, có thể bị đuổi học bất kỳ lúc nào, còn nếu được lưu lại thì cũng không trụ nổi vài tháng.

Theo Tiền Bưu, nếu thằng cha đội sổ này có nhận được học trò, thì chắc cũng chỉ là những đứa học viên kém nhất, tệ nhất, chẳng ai thêm nhận.

Chỉ vì chạy theo số lượng, mà thu nhận hạng học trò này, không những chẳng có gì đang tự hào, mà còn rất mất mặt nữa.

“Vương Đình... là nữ sinh? Vừa nghe cái tên đã biết chẳng ra làm sao rồi. Chắc là một trong mấy đứa thi đầu vào kém nhất đây mà...” Nhìn thấy cái tên đầu tiên, Tiền Bưu đã hừ mạnh một tiếng.

Không phải loại người nào cũng có thể được nhận vào học viện Hồng Thiên. Muốn vào thì đầu tiên phải thi khảo hạch đầu vào, học viện sẽ căn cứ theo thành tích của họ mà xếp hàng, hợp cách rồi thì mới được nhận.

Những người đứng đầu danh sách khảo hạch đầu vào cơ bản là bị mấy giáo viên giỏi tranh giành mất rồi. Mấy học trò đó đều cực kỳ nổi tiếng, hình như không có ai tên Vương Đình.

“Thầy Tiền, thầy xem tiếp đi...” Tiền Bưu vẫn chưa hết lời, thì nghe thấy người bên cạnh run rẩy nhấc.

“Sao vậy? Không lẽ còn kém hơn ta nghĩ?”

Cười khẩy một tiếng, Tiền Bưu liền xem tiếp, nhưng ngay lập tức tròn mắt liền co lại, đọc thông tin chi tiết liên quan đến Vương Đình ở đằng sau: “Xếp hạng 67 trong kỳ thi khảo hạch đầu vào, em gái của Vương Đào – học trò của trưởng lão, thiên kim của nhà họ Vương – một trong bốn đại thế gia ở thành Thiên Huyền.”

“Thiên kim của nhà họ Vương? Em gái của Vương Đào?” Tiền Bưu hoảng hồn tròn mắt.

Vương quốc Thiên Huyền có bốn gia tộc lớn, và gia tộc họ Vương là một trong số ấy. Thiên kim tiểu thư của gia tộc này đã báai gã đội sổ này làm thầy? Thật hay đùa vậy?

Người như vậy đứng ra phải báai giáo viên như Lục Tâm, Vương Siêu chứ?

Nếu nhắc đến gia tộc này, thì người khiến họ thấy sợ hãi, súp đổ nhiều hơn chính là anh trai của cô nàng Vương Đình kia, Vương Đào!

Vương Đào là tân sinh của khóa năm kia, sau khi nhập học, bình xét tổng hợp cuối kỳ mỗi năm đều trong top 10 người xuất sắc nhất. Năm này thì lọt vào mắt xanh của một vị trưởng lão trong học viện, được nhận làm truyền nhân!

Một người anh thiên tài như thế, em gái làm sao kém được?

Có thể lực, có tố chất bẩm sinh, lại có anh trai giỏi vậy, sao lại đi báai gã này làm thầy?

Mất mình không bị lác nên đọc nhầm đấy chứ?

Tiền Bưu cảm thấy đầu óc quay cuồng, chỉ muốn té xỉu.

“Các thầy xem tiếp bên dưới kia...”

Đang lúc toàn thân Tiền Bưu lên con co giật vì không dám tin thì một người khác run rẩy la lên.

“Có thể nhận Vương Đình này làm học trò thì xem như số gã đã quá hên rồi. Ta không tin gã còn nhận được người càng giỏi hơn nữa...” Tiền Bưu nghiêng răng, nhìn theo danh sách xuống phía dưới, khi mắt vừa lướt tới một cái tên thì toàn thân lão ta lại co giật lần nữa, trước mắt tối sầm lại.

“Triệu Nhã? Triệu Nhã xếp hạng 7 trong kỳ thi khảo hạch đầu vào? Thiên kim của thành chủ thành Bạch Ngọc?”

Tiền Bưu khóc không ra nước mắt.

Vừa nói không tin hẳn có thể nhận được học viên nào ghê gớm hơn, ai mà ngờ được thật đúng là có. Không chỉ vậy, còn là đại thần siêu cấp mà vô số giáo viên phải điên đảo!

Từ lúc cô học trò Triệu Nhã này chưa vào đây thì lão đã nghe tiếng. Cô bé là con gái của thành chủ thành Bạch Ngọc, không những diện mạo vô cùng xinh đẹp, mà tố chất bẩm sinh cũng cực kỳ tốt!

Người như vậy, vô số những thầy giáo hàng đầu đều muốn giành giật, sao lại báai cái tên ăn hại này làm thầy?

Không thể nào, không thể nào!

Cố nén con hoang mang, lão nhìn tiếp xuống dưới, Lưu Dương, Trịnh Dương, hai người này tuy không nổi tiếng lắm, nhưng lúc thi khảo hạch đầu vào, thứ bậc không hề thấp, vẫn nằm trong top 100!

Đặc biệt là cậu Trịnh Dương, nghe nói giỏi về trường thương, lúc khảo hạch cậu ấy không được phát huy sở trường, nên thứ bậc mới thấp như thế, nếu để cậu ấy sử dụng trường thương, không khéo phải lọt top 20 cũng nên!

Đọc kỹ danh sách mấy lượt, Tiền Bưu và mấy giáo viên khác đều đã sắp phát điên đến nơi.

Chuyện này hoàn toàn không khoa học!

“Chắc chắn ngươi đã dùng thủ đoạn lừa bịp gì đó. Mặc dù họ bái ngươi làm thầy, nhưng hẳn là vẫn chưa biết ngươi là ai. Một khi họ biết rồi, thế nào cũng lập tức rút khỏi lớp...” Đột nhiên, Tiền Bưu gầm lên đầy hung tợn.

Một người thi khảo hạch 0 điểm, có tư cách gì mà chiêu mộ được học sinh ưu tú như thế? Chắc chắn là đã dùng thủ đoạn bỉ ổi nào đó mà người ta không biết. Thủ đoạn này, một khi đã bại lộ, thì những học viên này, chắc chắn sẽ vô cùng tức giận mà bỏ đi.

Cũng có thể nói, gã ta có bốn đứa học trò là sự thật, nhưng chắc chắn sẽ không theo được bao lâu, chả sớm thì muộn cũng rút khỏi lớp.

“Rút khỏi lớp hay không, đâu phải chuyện của các thầy. Ước định đặt cược của chúng ta là, hiện tại ta có học trò hay không. Bây giờ các thầy đã xác nhận là ta có bốn học trò, phải chăng đã đến lúc thực hiện giao hẹn rồi?” Mặc cho bốn người kia nghĩ bừa đoán bậy, mặt mày hung tợn, Trương Huyền điểm tỉnh mà nói.

Nhóm bốn người Tiền Bưu đều đau đớn như cha chết.

Chuyện mà họ đánh cược, đích xác là hiện tại hắn ta có học trò hay không, chứ đâu có đề cập sau đó thế nào.

Như vậy thì coi như họ đã thua rồi.

Có điều, bảo họ nhận thua, bị gã thầy bét nhất học viện bạt tai, đây là chuyện tuyệt đối không thể chấp nhận được!

“Giao hẹn? Nhãi con, nếu chúng ta không thực hiện thì sao?”

Chần chừ một lát, Tiền Bưu cười khẩy một cái, khuôn mặt ục ịch trở nên cực kỳ gian ác.

“Không sai, nếu tụi này không thực hiện, thì ngươi làm gì chúng ta được? Ha ha, muốn đánh tụi này một trận à? Quan trọng là ngươi có khả năng đó không?”

“Thầy giáo tệ nhất học viện, tu luyện cũng kém cỏi nhất, còn dám khoe mẽ trước mặt bọn này, có tin bây giờ bốn chúng ta đánh cho mẹ ngươi không nhận ra nổi, mà chẳng có ai dám nói gì không?”

“Bớt khoe mẽ thì còn ở lại học viện này lâu hơn một chút, bằng không thì chả mấy chốc sẽ bị tổng cổ, rồi muối mặt không có quần mà đội!”

Đám người Lý Nguyên nhanh chóng hiểu ý của Tiền Bưu, đồng loạt bật cười chế giễu.

Trương Huyền không chỉ là thi khảo hạch kém, mà tu vi xét trong đội ngũ giáo viên cũng chẳng ra làm sao, nói là bét nhất cũng không ngoa.

Chính vì vậy mà hắn chẳng thể nhìn ra được các vấn đề xuất hiện trong tu luyện của học trò.

Bị bạt tai, đương nhiên nhóm Tiền Bưu không chịu, thấy thực lực của đối phương thấp kém, họ định sẽ quyt nợ ngay tại chỗ.

“Hả? Nói vậy, các người định không thực hiện giao hẹn à?” Trương Huyền cũng không hề tỏ ra giận dữ, mà còn cười rất tươi.

“Không sai! Nhãi con, ngươi là cái thá gì mà đòi bạt tai ông đây, có tin là ông đây vả cho ngươi chết ngay bây giờ không?”

Thấy thằng khốn này vẫn chưa biết điều, vẫn còn dám lăng nhăng, Lý Nguyên lập tức nổi cơn thịnh nộ, vung tay vả luôn.

Bàn tay vẫn chưa tới, thì tiếng gió rít đã truyền tới, mang đến cho người ta cảm giác khó thở.

Tay Lý Nguyên này tuy chỉ là thầy giáo trong Phòng Hậu cần, nhưng trình độ tu luyện không hề thấp, đã đạt tới cảnh giới võ giả tứ trọng hậu kỳ.

Chín tầng của võ giả: nhất trọng - Tự Tức; nhị trọng - Đan Điền; tam trọng - Chân Khí; tứ trọng - Bì Cốt; ngũ trọng - Đinh Lực; lục trọng - Tịch Huyệt; thất trọng - Thông Huyền; bát trọng - Tông Sư; cửu trọng - Chí Tôn.

Mỗi tầng là một trọng thiên, càng lên cao càng khó luyện hơn.

Trong mỗi trọng thiên lại chia ra bốn cấp: sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và viên mãn.

Trương Huyền là giáo viên trẻ nhất của học viện, năm nay chỉ mới 19, tu vi cũng chỉ đạt đến cảnh giới Chân Khí tam trọng viên mãn.

Lý Nguyên rõ ràng cao hơn đến gần một tầng.

Mà chênh lệch thực lực của một tầng rất lớn, gần như không thể nào vượt qua.

Bốp!

Trong lúc đám người cứ ngỡ Lý Nguyên sẽ vả cho Trương Huyền tới tằm mặt mũi, nào ngờ một âm thanh giòn giã vang lên, kể đó đám người kia nhìn thấy mặt Lý Nguyên bầm tím, máu mồm phun ra, răng rớt đầy đất.

“Sao... lại như vậy được?”

Tất cả đều chết đứng ngay tại chỗ, ai nấy cũng sắp phát điên đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Van xin

Đạt tới cảnh giới Bì Cốt, từ cơ bắp gân cốt, đến cả lớp da bên ngoài, đều được rèn luyện nên sức mạnh tăng rất nhiều. Nếu đem ra so với cảnh giới Chân Khí thì chênh lệch rất lớn!

Hiện tại, một thằng nhãi cảnh giới Chân Khí, chỉ một cái vạ đã làm cho võ giả cảnh giới Bì Cốt phải phun máu rụng răng, nổi run sợ mạnh mẽ khiến người ta phải ghen tị.

Thằng khốn này đội sổ trong đợt khảo hạch giáo viên lần trước mà? Sao... bây giờ lại mạnh vậy?

“Chắc chắn chỉ là trùng hợp, đừng sợ hấn!” Tiền Bưu gầm lên.

Một trong ba thầy giáo kia cũng nghĩ tới điều này, lập tức tung người lao đến.

Người này cũng giống như Lý Nguyên, đã tu luyện đến cấp hậu kỳ của cảnh giới Bì Cốt, cơ bắp cứng như gang, da thịt chắc như thép, mang lại cho người ta cảm giác không thể công phá nổi.

“Nằm xuống cho ta!”

Khi đã xong tới trước mặt Trương Huyền, thầy giáo này nhún cao chân mày, đập tay thật mạnh xuống.

Vụt vụt! – Không khí bị đè ép, phát ra tiếng rít chói tai.

Thấy đối phương tung tuyệt chiêu tàn độc như vậy, Trương Huyền vẫn tĩnh bơ, ngón trỏ và ngón giữa khép lại với nhau, cánh tay hơi chéo lên, chạm vào một điểm.

Phụp!

Gã thầy giáo có thân thể cứng rắn như thép kia chỉ kịp cảm thấy nách mình nhói lên một cái, trước mặt tối sầm lại, thân thể ngã xuống đất cái rầm.

“Cái gì?”

Hai chiêu, hai thầy giáo đã đạt đến cảnh giới tứ trọng đều bị đánh cho thương nặng. Còn lại Tiền Bưu và một thầy giáo khác, đều có đàn đến mấy cũng biết, gã mà họ luôn xem thường, không hề đơn giản!

“Cùng xông lên...”

Sau một tiếng hét to, Tiền Bưu vung cao nắm đấm lao đến. Có điều, chưa kịp ra tay thì đã thấy Trương Huyền đứng ngay trước mặt từ khi nào, tay trái tóm lấy mặt lão ta, tay phải đâm móc nhẹ một cái.

Bụp!

Vùng bụng dưới nhói đau, Tiền Bưu đổ gục ngay xuống đất.

Tiền Bưu vừa tiếp đất, thì ông thầy cuối cùng liên thủ với lão ta cũng đang không ngừng co giật trên đất như lên cơn động kinh.

“Ngươi... sao ngươi biết mệnh môn của tất cả chúng ta...” Sau khi học ra một miếng máu, Tiền Bưu nhìn tên khốn trước mặt một cách sợ hãi.

Cuối cùng lão đã hiểu tại sao đôi phương có thực lực kém xa bốn người họ, nhưng kết quả thì hoàn toàn ngược lại.

Đôi phương vừa ra tay, đã nhắm ngay mệnh môn tu luyện của họ mà đánh, làm sao đỡ cho nổi?

Người tu luyện, hầu như ai cũng có điểm yếu gọi là mệnh môn. Một khi chạm vào điểm này, dầu đó có là đứa bé, cũng đủ sức giết chết một người tu luyện mạnh mẽ!

Có điều, mệnh môn là điểm quan trọng nhất của một người. Người tu luyện luôn giữ bí mật tuyệt đối về nó, dù cho có là người thân thích đến đâu, cũng chẳng thể biết được. Tay Trương Huyền này tuy thực lực không mạnh, nhưng lại giống như biết hết mệnh môn của họ nằm ở đâu, vừa ra tay đã đánh ngay chỗ hiểm.

Biết đỡ thế nào?

Nghe thấy lời nói đầy kinh ngạc của đôi phương, Trương Huyền chỉ mỉm cười chứ không thêm giải thích.

Đương nhiên là dựa vào thư viện rồi.

Thư viện Thiên Đạo không chỉ có thể nhìn ra khuyết điểm trong công phu, mà còn có thể chỉ ra vấn đề của bản thân người tu luyện. Mệnh môn, cũng là thứ được ghi chép kỹ lưỡng trong đó.

Biết được mệnh môn và cả khuyết điểm, sợ hãi trong chiêu thức, dầu Trương Huyền có là người xuyên không từ trái đất tới, chưa hiểu rõ về võ công của thế giới khác, nhưng để không chế được bốn người kia thì vẫn rất đơn giản.

“Đã dám cá cược thì phải chung độ cho đảng hoàng, nếu các người ngoan ngoãn chịu bị bặt tai thì đâu có phiền phức thế này!” Trương Huyền mỉm cười.

“Trương Huyền, ngươi chó vội đắc chí! Tuy không biết ngươi đã dùng thủ đoạn bí ối nào mà biết được mệnh môn, rồi đánh bọn ta bị thương nặng! Nhưng một thầy giáo có tư cách thấp nhất như ngươi lại dám ngang nhiên ra tay với các giáo viên khác, chỉ riêng chuyện này đã đủ để bọn ta tố cáo lên học viện, khai trừ tư cách giáo viên của ngươi rồi...” Tiền Bưu gằn từng tiếng.

Trong học viện, giáo viên được phân cấp rõ ràng, giáo viên cấp thấp mà dám ra tay với giáo viên cấp cao hơn, đó chính là chuyện đại nghịch bất đạo.

Trương Huyền còn trẻ, thi khảo hạch giáo viên lại bị điểm 0, là người có tư cách thấp nhất rồi. Bây giờ hần lại đánh bị thương hần bốn người có tư cách cao hơn, một khi chuyện này lan ra khắp học viện, tất nhiên sẽ gây ra chấn động, khai trừ tư cách giáo viên là còn nhẹ, không khéo sẽ bị đuổi thẳng cổ khỏi học viện cũng nên.

“Sao? Đánh không lại, định dùng quy tắc để nói chuyện à?” Trương Huyền có vẻ như chẳng hề e dè trước sự uy hiếp của đôi phương.

“Không sai!” Lý Nguyên cũng nhớ đến điều này, đôi mắt ánh lên vẻ tàn độc: “Lập tức ngoan ngoãn quỳ xuống trước mặt bọn ta, để cho bọn ta đập một trận sướng tay, biết đâu tâm trạng bọn ta vui vẻ trở lại, thì sẽ không tố cáo chuyện này nữa. Bằng không, ngươi hãy chờ bị khai trừ đi!”

“Khai trừ công chức, không còn cái thân phận thầy giáo bảo vệ ngươi rồi thì dù bọn ta có giết chết ngươi cũng chẳng ai dám nói gì đâu!” Một gã thầy giáo khác quát lên theo.

Giáo viên trong học viện, thân phận này kể ra cũng khá có sức nặng trong vương quốc Thiên Huyền. Một khi mất đi, địa vị sẽ hạ thấp xuống, giống như rơi xuống vực sâu muôn trượng, mấy người này đúng là có khả năng dám giết chết hần thật.

“Các người đã muốn dùng luật lệ để nói chuyện, thì đơn giản lắm. Ta cũng sẽ dùng luật để nói chuyện với các người!” Về mặt Trương Huyền điềm tĩnh, bước đến trước mặt Tiền Bưu: “Thầy Tiền Bưu, nửa năm trước ngươi đã lấy trộm bảo vật của trưởng lão Trần Minh để lấy lòng tiểu thiếp; ba tháng trước, chiếm dụng tiền công mua nhà cho vợ thứ; một tháng trước, đập vỡ món đồ gốm mà trưởng lão Liễu Tuyên yêu thích nhất, sau đó đổ tội cho một học viên, khiến cậu ấy bị đuổi học oan ức... Mấy chuyện này, có cần ta kể ra từng vụ một ngay trước mặt lãnh đạo học viện không?”

“Ngươi, ngươi...”

Đồng tử lão co lại, các thớ thịt trên thân hình béo ú của lão không ngừng co giật, một nỗi sợ hãi vô hình lan khắp toàn thân, cả người lão run rẩy giống như gặp ma.

Những chuyện này, lão đã làm rất kín kẽ, không một ai biết, cả đám người Lý Nguyên làm việc cùng lão cũng chẳng hay biết gì. Nhưng sao thằng khốn này... nó lại biết? Hơn nữa còn biết tường tận đến thế?

“Thầy Lý Nguyên, học sinh nữ mà ba năm trước ngươi đã vu hãm đến nỗi phải tự sát đó, oan hồn của em đó chẳng biết có đến tìm ngươi chưa vậy? Mấy ngày trước, cái mụn nhọt mọc sau lưng ngươi đấy, biết đâu lại chính là cô ấy về tìm ngươi báo thù!”

Mặc kệ cái tên Tiền Bưu đang vô cùng sợ hãi, Trương Huyền quay qua nhìn Lý Nguyên.

“Á...” Nghe thấy mấy lời của Trương Huyền, Lý Nguyên sợ đến mức không ngừng thụt lùi về sau, mặt không còn chút máu.

Ba năm trước, gã gây ra một chuyện mà nó hoàn toàn có thể khiến cho gã bị khai trừ tư cách giáo viên. Trong lúc rối ren, gã đã vu tội cho một học sinh của chính mình. Vì không chịu nổi nỗi oan ức đó, sau rồi học sinh nữ ấy đã tự sát. Chuyện này vô cùng bí mật, ngoài gã ra thì không còn ai biết. Vì cần rút lương tâm, ba năm nay, gã thường xuyên mộng thấy oan hồn cô gái quay lại đòi mạng. Nửa tháng trước, sau lưng lại mọc ra một mụn nhọt cực lớn, to bằng bàn tay, khiến gã suýt chết vì sợ hãi.

Bây giờ nghe Trương Huyền kể lại vanh vách mọi chuyện, cả người gã run lên như cây sậy.

Thịch!

Đôi chân bủn rủn, gã ngã quỵ xuống đất, kể đó mọi người liền nghĩ thấy mùi khai nồng dần dần tỏa ra. Một cao thủ tứ trọng hậu kỳ mà lại sợ đến mức tè thẳng ra quần.

“Thầy Đỗ Thuần, người cướp đoạt sản nghiệp của bạn thân, đồng thời còn chuốc rượu độc giết chết người ta. Dù năm đó chuyện này đã bị đè ép xuống không bị người khác biết, nhưng người nghĩ xem, nếu bây giờ chuyện này bị phanh phui ra, cái ghế giáo viên của người còn giữ được không?”

Trương Huyền lại quay qua nhìn hai thầy còn lại, nói tiếp.

“Thầy Bạch Lâm, tuy người không có khuyết điểm quá lớn gì, nhưng người lại rất thích đồ cổ. Bình thường, người nhận không ít quà cáp của học viên, đúng không? Nếu ta đoán không lầm, thì chiếc nhẫn ngọc cổ mà người đang đeo trên ngón tay cái kia, vốn là do một học sinh tặng để nhờ người làm việc đúng không? Còn học sinh nào, nhờ làm việc gì, có cần ta nói rõ ra không?”

“Người, người là ma quỷ!”

“Người không phải con người...”

Hai gã thầy giáo kia cũng đang sợ đến run rẩy, quay lại nhìn Trương Huyền bằng ánh mắt khiếp đảm.

Chuyện họ đã làm, tuy không phải hoàn toàn kín kẽ, nhưng người ngoài tuyệt đối không thể biết được. Sao thằng khốn này có thể biết rõ đến thế. Trừ khi nó là loài ma quỷ mà thôi!

Chỉ bị đánh bại bằng võ công, thì cũng lắm là xấu hổ chứ không đến nỗi phải sợ sệt. Nhưng khi Trương Huyền nói ra những chuyện này, thực sự đã khiến họ sợ đến vỡ mật! Tựa như trên người vốn đang mặc vô số áo quần, thoáng chốc bị người ta xé tan nát, đứng trần trụi trước mặt mọi người.

Có thể tưởng tượng được, một khi những chuyện này bị công bố, họ mất cái danh giáo viên là chuyện nhỏ, không khéo còn bị đưa thẳng ra tòa án giáo dục, xử tử ngay tại chỗ!

“Chúng ta sai rồi!”

“Thầy Trương Huyền ơi, thầy đại nhân có đại lượng, đừng chấp nhặt bọn ta, xin tha cho chúng ta đi...”

.....

Cả đám toàn thân run lẩy bẩy, không ngừng van xin khẩn thiết.

“Chuyện các người đã làm trước đây, ta đâu có rảnh mà đi quản, và cũng chẳng thèm quản làm gì. Sau này, bớt hoành hành ta lại là được rồi! Còn nữa, nếu sau này để ta biết được, các người còn làm mấy chuyện tội ác tày trời như thế nữa, thì ta không ngại cho các người nhận sự trừng phạt thích đáng đâu!” Trương Huyền phát tay.

Thực ra, nếu đám người này không động đến hắn, thì hắn cũng chẳng thèm để bụng làm gì.

Thư viện Thiên Đạo có thể khảo sát ra hết tất cả khuyết điểm, kể cả tính cách và hành vi cũng tính trong đó. Những thứ này chỉ là một phần nhỏ trong đó mà thôi.

Có điều, hắn đâu phải đáng cứu thế. Trước kia đối phương đã làm gì, sau này cư xử ra sao, chỉ cần đừng động đến hắn, thì chẳng có gì phải nặng lòng hết.

Những người này trăm ngàn vạn lần không nên gây chuyện với hắn, cố tình gây khó dễ cho hắn.

Người hoành hành ta, ta sẽ xử đẹp người ngay!

Khiến cho người cũng không dám nghĩ tới chuyện làm thêm một lần nữa!

“Không dám, chúng ta không dám nữa đâu...”

“Thầy Trương Huyền à, đây là ngọc bài mà thầy cần, thầy muốn bao nhiêu cứ lấy thoải mái đi ạ...”

... ..

Thấy hần bảo sẽ không công bố mấy chuyện kia ra, đám Tiền Bưu hú vía thờ phào, không ngớt van xin.

Đánh cũng đánh không lại, đối phương còn nắm được thóp của bọn họ, không van xin mới là lạ!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Huyết mạch long tê

Nửa canh giờ sau, Trương Huyền rời khỏi Phòng Hậu cần, đôi mắt lấp lánh, tràn đầy sung sướng.

Nếu là tiền thân, hôm nay chắc chắn sẽ ngậm bồ hòn. Nhưng giờ hần có được thư viện Thiên Đạo, cuộc đời đã hoàn toàn rẽ sang một hướng mới.

“Có lẽ, xuyên không tới đây là điều đúng đắn! Đây chính là cuộc đời chói lóa mà mình hằng ao ước!” Trương Huyền siết chặt nắm tay, thở ra một hơi.

Đời trước, hần chỉ là một nhân viên quản lý thư viện, ngày ngày quanh quẩn giữa hai điểm trường và nhà, tầm thường bình lặng, dung dị giản đơn, dẫu có làm tiếp cũng chỉ cầm đồng lương còm cõi, sống lay lắt cho hết những chuỗi ngày vô vị. Đến đây thì hoàn toàn khác hần, có bàn tay vàng xuyên không là thư viện Thiên Đạo làm lặn lung, sau này có lẽ hần sẽ không ngừng tiến xa hơn, không ngừng mạnh mẽ hơn, sống một cuộc đời mới toanh, rực rỡ huy hoàng.

Thời khắc này, Trương Huyền cuối cùng cũng đã hoàn toàn hòa làm một với thế giới này! Không còn sự dằn vò nội tâm của kiếp người tha hương đất khách.

“Đừng kéo ta, để cho ta chết, ta muốn chết...”

Đang âm thầm vui mừng, chợt hần nghe thấy có tiếng tru tréo như sói tru quỷ khóc gần đầu đó, tiếng gào hét như tiếng con trâu đang lên con vậy.

Quay qua nhìn, hần thấy ngay một tên nhóc mập, vừa gào vừa làm bộ muốn lao vào hồ nước công cộng của học viện, định nhảy hồ tự sát.

Sau lưng cái tên nhóc mập đó, chẳng có ai kéo cậu ta hết, và cậu ta cũng chẳng lao về phía trước, mà chỉ không ngừng la hét. Rồi cậu ta bất thành linh quay phắt người lại, nắm chặt tay của một học viên đứng gần đó, đặt lên người mình, vờ như người ta kéo mình, rồi tiếp tục gào lên.

“Đừng kéo ta, để cho ta chết, ta không muốn sống nữa...”

“... ..”

Tất cả đều cạ lờ với thằng nhóc này.

“Quá nhục rồi!” Trương Huyền lắc đầu.

Tên mập này, rõ ràng không muốn chết mà lại còn cố diễn cảnh người ta không cho mình chết, đúng là không biết nhục mà.

Biết tên ranh con này chắc chắn không chết được, Trương Huyền cũng chẳng buồn xem nữa, đi thẳng về lớp học của mình. Chưa đi được bao xa, hần lại nghe thấy tiếng kêu gào ấy mỗi lúc một gần, mặt đất rung rinh như động đất cấp độ thấp, ngay sau đó là một đôi bàn tay to bự chẳng ôm chặt cứng đùi của chính hần.

“Thầy ơi, cầu xin thầy nhận con làm đồ đệ đi thầy. Họ đều chê con mập quá, không nhận con...” Tên mập bật khóc nức nở.

“Ngươi bỏ tay ra!”

Trương Huyền cũng nghẹn lời.

Mà kể ra thì tên nhóc này cũng ngộ thật, thấy mình là thầy giáo, liền tức tốc nhào đến, xin mình nhận làm học trò. Kiểu người này, đúng là chưa từng gặp bao giờ.

“Thầy đồng ý nhận thì con mới buông ra!” Tên mập nước mắt nước mũi ròng ròng, tru tréo thảm thiết, khiến người ta thấy mà mũi lòng, nghe mà rớt nước mắt theo.

“Hôm nay con đã đi báai mười mấy thầy rồi, chẳng ai nhận hết. Thầy gì đó ơi, thầy thấy con tội nghiệp như vậy, thầy nhận con đi thầy!”

Khảo hạch giữa các học sinh, cũng sẽ ảnh hưởng đến việc đánh giá giáo viên. Một thằng nhóc béo như vậy, kỹ năng chiến đấu và độ linh hoạt đều sẽ có vấn đề rất lớn. Hầu hết các thầy giáo có tiếng đều chẳng chịu nhận.

“Muốn ta nhận, thì ít nhất cũng cho ta thấy bản lĩnh của ngươi chứ. Ôm đùi ta thì được tích sự gì?” Trương Huyền gằn giọng.

Hắn đã có thư viện Thiên Đạo, việc thu nhận học trò đã không còn là vấn đề quá lớn. Nhưng nếu như kém cỏi quá, thì cũng không thể nhận được.

“Nhưng mà thầy nhất định phải nhận con làm đệ tử đó, với lại con cũng rất có bản lĩnh mà...” Tên mập chần chừ ngẩng đầu lên nhìn một cái, rồi chậm chậm buông tay ra.

“Có bản lĩnh hay không, phải xem mới biết được, nói nhiều như thế cũng vô ích thôi!” Thấy thằng nhóc vẫn còn đang “lưu luyến không rời”, Trương Huyền ghét bỏ mà co giò đá một phát.

Chuyện gì vậy trời, nếu là một nữ học sinh chạy đến ôm đùi thì còn tạm chấp nhận được, đằng này là con trai, lại béo như cái thùng phuy... nghĩ thôi đã thấy nổi da gà da vịt rồi.

“Được! Nhìn con đây!” Tên mập chẳng chút hay biết là mình bị ghét bỏ, đứng lên quan sát một vòng, sau đó ôm mấy viên gạch xây ở cách đó không xa lại, chọn đại một viên đập thẳng lên đầu mình.

Bốp!

Viên gạch vỡ nát.

Kể đó lại từ cầm lên mấy viên nữa đập vào tay, chân. Tất cả đều vỡ không sót một viên.

Thằng ranh này tuy rất béo, nhưng không ngờ lại luyện công phu Hoành Luyện(1).

(1)Hoành luyện: Là một loại phương pháp tu luyện quyền thuật, điều chỉnh trạng thái ý thức, sử dụng một vài bộ phận trên cơ thể chịu công kích, không ngừng va đập với vật cứng để tăng khả năng chống chịu công kích của những bộ phận đó.

Không thèm nhìn ngó môn Hoành Luyện của cậu nhóc, Trương Huyền còn đang bận đọc quyển sách vừa tự động hình thành trong đầu.

Công phu Hoành Luyện cũng được xem là một môn võ công, tên mập vừa thi triển ra, thì thư viện lập tức hình thành nội dung liên quan đến cậu ta.

“Viên Đào, tán tu ở thành Địa Hoàng, võ giả cảnh giới Tụ Tức sơ kỳ!”

... ..

“Khuyết điểm: có 12 chỗ.

Một, huyết mạch Long Tê(2) thượng cổ trong cơ thể chưa được kích hoạt!

(2)Long Tê: giống tê giác nhưng kích thước lớn hơn rất nhiều, chiều cao khoảng hơn hai trượng, nặng khoảng ba nghìn cân, cả người được phủ lớp vảy giáp, bốn chân to gần như bốn cột trụ, phần bụng cách mặt đất không quá một thước, vuốt chân dài chừng một thước. Chiếc sừng mọc phía trên miệng dài khoảng hơn một thước, sắc bén như đao.

Hai, nền tảng quá kém, luyện tập võ nghệ...”

“Huyết mạch Long Tê?” Đọc đến đây, Trương Huyền thoáng sùng sốt.

Kết hợp với ki ức của tiền thân, hắn đã hiểu, trong thế giới này thì huyết mạch và cơ thể bẩm sinh đều cực kỳ quan trọng. Có được bất kỳ thứ nào, chỉ cần vận dụng đúng đắn, thì sau này tu luyện sẽ tiến bộ thần tốc, càng ngày càng mạnh.

Cơ thể bẩm sinh được chia làm nhiều loại: thể thuần âm, thể thuần dương, thể thiên cấu, thể kim thân...

Huyết mạch cũng được chia ra nhiều loại: cổ mạch, tân mạch, truyền thừa, dị biến...

Mỗi loại, một khi được phát hiện, đều sẽ trở thành đối tượng tranh giành của vô số giáo viên.

Tên mập này sở hữu huyết mạch Long Tê, một loại trong cổ mạch, chỉ có ở thời thượng cổ. Theo truyền thuyết, nếu tu luyện thành công, thì đao thương không đâm xuyên được, không vật gì công phá nổi. Trong các loại huyết mạch phòng ngự, đây là một trong những loại mạnh nhất.

Thằng nhóc trông bình thường, vừa béo vừa vô lại này, không ngờ thân thể lại sở hữu cổ mạch?

“Cổ mạch chưa kích hoạt, xem ra bản thân tên nhóc này cũng chả hay biết gì hết!” Đôi mắt Trương Huyền lóe sáng.

Trong các loại huyết mạch, thì cổ mạch là có tính chất cực kỳ mạnh mẽ. Tên mập này đã đi bái mười mấy thầy mà chẳng ai chịu nhận, hoàn toàn không phải người ta kém hiểu biết. Đó là do huyết mạch trong cơ thể của cậu ta vẫn chưa kích hoạt, nên chẳng khác gì một người thường. Đừng nói là người ta

nhìn không ra, sợ là cả bản thân cậu ta cũng chẳng biết gì hết!

Có điều, dẫu có không biết thì cậu ta cũng có tiềm chất ở phương diện này, sức mạnh phòng ngự đã cao hơn người thường không ít rồi, vậy nên mới học được ngón võ giỏi chịu đòn này.

“Nhất định phải nhận thăng nhóc này mới được!” Mắt Trương Huyền lại sáng lên.

Học viên sơ hữu cổ mạch, cả học viện chẳng biết bao nhiêu năm mới xuất hiện được một đứa. Hạt mầm tốt như vậy lại dâng đến ngay trước mặt, sao có thể để tuột khỏi tay cho được.

“Khá lắm, bây giờ ta sẽ nhận ngươi là học trò. Bái sư đi!”

Nghĩ đến đây, Trương Huyền cố nén niềm hưng phấn trong lòng xuống, vẻ mặt rất bình tĩnh mà ném ngọc bài thân phận qua.

“Thầy, thầy nhận con thật à? Ôi hay quá...”

Xem ra tên mập cũng bị sốc nặng rồi, nghe được thầy đã chịu nhận mình, sung sướng đến mức chẳng chút do dự, lập tức rạch ngón tay, nhỏ máu lên.

“Thầy nào trò đó, câu này chí lý lắm. Thầy rác rưởi, trò cũng rác rưởi!”

Đúng vào lúc này, một giọng nói mĩa mai vang lên.

Trương Huyền quay lại nhìn thì thấy một gã thanh niên bước tới với dáng vẻ kênh kiệu.

Bên cạnh gã ta, là một bóng hình diễm lệ. Mái tóc đen nhánh để xõa ngang vai, làn da trắng trẻo nõn nà, đôi mắt đen láy vừa nhìn qua liền khiến người ta phải ngơ ngẩn, say đắm.

“Thượng Bân? Thẩm Bích Như?”

Nhìn thấy hai người họ, trong đầu Trương Huyền liền hiện ra hai cái tên.

Nhắc đến Thẩm Bích Như, thì e là toàn học viện không ai là không biết. Đó không phải vì cô ấy có thân phận đặc biệt đến đâu, mà là vì vẻ đẹp đã được tất cả công nhận. Hoa khôi trong học viện đứng cạnh cô ấy, còn phải cúi đầu xấu hổ.

Chỉ vậy thôi thì cũng không có gì đặc biệt, đẳng này kỹ năng sư phạm cũng rất giỏi. Cô nàng vào học viện chưa đến một năm, đã trở thành một trong những giáo viên nổi tiếng nhất học viện.

Tao nhã cao quý, vừa đẹp vừa có học vấn, nên đã thu hút không ít thầy giáo trong trường điên cuồng theo đuổi.

Tiền thân cũng nằm trong số ấy.

Khổ nỗi Trương Huyền của ngày trước quá bết bát, tu vi kém cỏi không nói, đến thi khảo hạch cũng xếp chót. Vì mặc cảm, nên dẫu có ý nhưng chưa bao giờ tiền thân dám bày tỏ với nữ thần trong tim, chứ đừng nói là theo đuổi.

Còn gã thanh niên Thượng Bân này, là cháu nội của trưởng lão Thượng Thần trong học viện, cũng là một trong những người theo đuổi nữ thần. Gã dựa vào thân phận của mình, đã đánh văng những người theo đuổi khác. Không biết gã nghe đâu tin Trương Huyền cũng thích Thẩm Bích Như, nên mỗi lần thấy mặt là lại mĩa mai cạnh khỏe, thậm chí có lúc còn động tay nữa.

Có điều, xem ra Thẩm Bích Như cũng không có ý gì với gã ta, vẫn lạnh lùng như băng tuyết, không vương chút bụi trần. Điều này khiến Thượng Bân vừa sốt ruột vừa bế tắc.

“Rác rưởi, thầy nói ai đấy?” Nghe lời mĩa mai lộ liễu của Thượng Bân, Trương Huyền không hề tức giận, chỉ quay qua hỏi.

“Rác rưởi - nói người đấy.” Thượng Bân cười khẩy một cái.

“Ồ! Đúng là rác rưởi đang nói ta có khác. Thối, thối quá!” Trương Huyền xua xua tay, tỏ vẻ góm giếc.

“Ngươi...” Thượng Bân bây giờ mới hiểu ra, mình bị thăng khôn đội sổ chơi khăm, mặt lập tức đỏ gay.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Học trò vô lại

Một người luôn có vẻ lạnh lùng như Thẩm Bích Như mà nghe xong cũng phải cười khẽ.

Cái chiêu chửi người ta bằng cách nói quanh này, ở trái đất thì bình thường lắm, nhưng ở đây thì lại cực kỳ mới mẻ.

Thấy biểu cảm của nữ thần, Thượng Bân mới nhận ra mình vừa bị đem ra làm trò hề, sắc mặt lúc tái lúc đỏ. Có điều đang ở trước mặt nữ thần, gã phải giữ phong độ, không dám động tay chân với Trương Huyền ngay.

“Sao, ta nói có gì sai à?” Cổ nén con tức giận, Thượng Bân cười nhạt: “Trình độ của ngươi thế nào, cả học viện này không ai không biết! Tên mập này cũng đến lớp của ta lúc này. Mập như con heo không nói, lại còn chỉ biết mỗi phòng ngự, còn lại chẳng biết gì ráo! Chương lực chỉ vèn vèn có 15 cân! Thi khảo hạch đầu vào, không đứng chót thì cũng áp chót, chẳng phải rác rưởi thì là gì?”

Tuy không thể trực tiếp ra tay dạy dỗ Trương Huyền, nhưng cũng có thể dùng ngôn từ để đả kích đối phương.

“Đừng bết kỳ thi khảo hạch đầu vào?” Trương Huyền chỉ nhìn thấy huyết mạch Long Tê, chứ đâu biết còn có chuyện này, bởi vậy hắn quay đầu nhìn tên nhóc mập.

“Ai nói đứng bết?” Cậu nhóc mập gằn cổ lên cãi lại, sau đó lại gãi đầu ngượng ngùng: “Chẳng qua là em thi được... hạng 9997 mà thôi!”

“Hạng 9997? Vậy còn ‘mà thôi’” nữa chứ?” Trương Huyền thấy xây xẩm mặt mày, xem nữa là ói máu.

Mỗi năm học viện Hồng Thiên chiêu sinh 10.000 học viên, tuy số lượng nhiều đến thế, nhưng bao giờ cũng có mấy học viên vì lý do nào đó không đến báo danh. Hạng 9997, đã chẳng khác gì đứng bết rồi đó ông nội!

Hơn nữa, thứ hạng thấp như vậy, ông còn mặt mũi nào mà gằn cổ lên cãi lại chứ.

Trương Huyền cũng muốn quỳ.

“Lẽ nào ngươi không kiếm được học trò, nên chỉ cần là học viên thì nhận hết đấy chứ?” Thượng Bân lại cười khẩy, phát tay áo một cái, bộ dạng cực kỳ cao ngạo: “Ta thì có đặt ra một yêu cầu rõ ràng, xếp hạng ngoài 500 vị trí đầu thì tuyệt đối không nhận! Thầy đội sổ, học trò đội sổ... xứng đôi quá đi chứ! Ha ha!”

“Nói xong chưa?” Trương Huyền chỉ lắc đầu với những lời mỉa mai của đối phương: “Nếu nói xong, thì ngươi đi được rồi đó!”

Vừa rồi hắn đã xem ghi chép trong thư viện Thiên Đạo, cậu nhóc mập này là tán tu, không tu luyện theo công pháp bài bản, bởi vậy không biết mấy chiêu võ là chuyện bình thường. Chỉ cần tìm cách để kích hoạt huyết mạch Long Tê của cậu ấy, thì tu vi sẽ tăng lên thần tốc.

“Ngươi...”

Nếu là người khác, bị mỉa mai như vậy, chắc chắn đã tức đến phát run, giận đến phát cuồng từ lâu. Ấy vậy mà thẳng khờn trước mặt mình thì chẳng mảy may bận tâm. Mấy câu đả kích vừa rồi của Thượng Bân giống như cú đâm nện lên gối bông vậy. Sắc mặt của gã theo đó càng khó coi hơn.

“Đúng là, gỗ mục thì không thể khác!” Cười gằn một tiếng, Thượng Bân quay qua nói với Thẩm Bích Như: “Cô Bích Như, chúng ta đi thôi, đứng lâu với cái đám rác rưởi này, sớm muộn cũng bị lây mùi mất!”

Nghe thấy lời chế nhạo của Thượng Bân, đôi mày phượng của Thẩm Bích Như khẽ chau lại. Cô không bỏ đi theo gã, mà quay qua nói: “Thầy Trương Huyền!”

Tiếng nói thánh thót tựa oanh vàng, mang lại cho người ta cảm giác rất khác biệt.

“Vâng?” Không ngờ cô giáo đẹp nhất học viện lại chủ động bắt chuyện với mình, Trương Huyền thoáng bất ngờ.

“Tuy lần trước thầy... thi khảo hạch giáo viên đạt thành tích không tốt lắm, nhưng cũng đừng vì vậy mà cam chịu không cầu tiến. Nếu cố gắng thì vẫn có thể tốt hơn mà.” Thẩm Bích Như gật đầu.

Theo cô ấy, Trương Huyền thu nhận một học trò kém như thế, rõ ràng đã mất hy vọng với chính mình, tự để cho mình sa ngã.

Đối diện với người đã từng theo đuổi mình, dù cô có vô tâm thì cũng không muốn đứng nhìn người ta tiếp tục sa ngã.

“Cảm ơn đã nhắc nhở.” Biết người ta thực lòng muốn tốt cho mình, nên Trương Huyền cũng gật đầu giải thích: “Học trò này, tuy hiện tại chẳng biết gì hết, nhưng ai dám đảm bảo đó không phải là viên ngọc thô? Chỉ cần dạy dỗ đàng hoàng, chưa chắc sẽ không có lúc tỏa sáng!”

“Vâng!”

Thẩm Bích Như chẳng nói gì thêm, dõng bước đi.

Đối với giải thích của Trương Huyền, cô chỉ xem như đó là một câu lấy cớ mà thôi. Người đã béo, tuổi lại lớn như vậy mà vẫn chưa được học hành có hệ thống, thành tựu sau này ắt sẽ có giới hạn.

“Đáng ghét!”

Thấy nữ thần của lòng mình lại đi nói chuyện với gã thầy bét nhất học viện, lại còn động viên hắn ta, về mặt Thượng Bân trở nên cực kỳ hung tợn, lửa giận bùng lên trong lòng. Gã lạnh lùng gầm Truong Huyền một cái, rồi bước vội theo nữ thần.

“Bích Như, sau này cô bớt tiếp xúc với hạng người này đi, hắn sẽ ảnh hưởng đến khí chất hoàn mỹ của cô đấy...”

“Thầy Thượng, hôm nay ta hơi mệt, muốn về nghỉ ngơi, mong thầy đừng đi theo nữa...”

Thượng Bân chưa nói xong, thì Thẩm Bích Như đã quay lưng bỏ đi.

“Đáng ghét, quá đáng ghét! Truong Huyền, ngươi đợi đó. Nhất định ta sẽ cho ngươi biết tay.”

Nhìn nữ thần đi xa dần, mãi cho đến lúc mất dạng, con tức giận của Thượng Bân đều trút hết lên đầu Truong Huyền.

Gã ta nghĩ, nếu không gặp phải thằng khốn xúi quẩy kia, thì nữ thần nhất định sẽ đi ăn tối với gã, chứ sao lại bỏ đi được?

.....

“Đã bái ta làm thầy, thì cũng nên biết lớp học của ta ở đâu.”

Thấy hai người kia đã đi khỏi, Truong Huyền cũng chẳng bận tâm nữa, mà gọi cậu nhóc mập một tiếng.

“Dạ vâng!” Nhóc mập vội vàng đứng dậy, cười híp mắt nói: “Thưa thầy, bây giờ trò đã là học sinh của thầy, thế thầy có thể cho trò biết, thầy là vị thầy nào trong học viện không ạ?”

Nghe thấy câu hỏi này, Truong Huyền bắt gác ôm trán.

Hóa ra cái thằng nhóc này, vừa rồi thấy có thầy giáo nhận là bái luôn. Đến bây giờ mình là ai mà vẫn chưa biết.

“Ta tên Truong Huyền!” Truong Huyền đáp.

“Thầy Truong Huyền? Chính là... thầy Truong Huyền đứng bét và bị 0 điểm trong kỳ thi khảo hạch giáo viên...” Bây giờ nhóc mập mới biết rốt cuộc mình đã bái ai làm thầy, các mũi mồ trên người không ngừng run rẩy, đôi môi tự động co giật, giống như sắp khóc đến nơi.

“Chính là ta đó.” Truong Huyền gật đầu.

“Á... là... là thầy Truong Huyền đó!” Cậu nhóc mập gãi đầu: “Thầy thấy đó, thực lực của trò kém cỏi, cũng không được lan lợi, còn khá mập nữa. Hay là... thầy rút tên trò ra khỏi lớp đi!”

“... ..” Truong Huyền đơ lưỡi.

“Thưa thầy, trò nói thật lòng đấy. Khi nãy hai vị giáo viên kia cũng đã nói rồi, nếu không rút tên trò, thì danh tiếng của thầy sẽ bị ảnh hưởng, trò sợ mình sẽ làm liên lụy đến thầy...” Cậu nhóc mập nói tiếp.

“Ta không sợ liên lụy! Còn nữa, đã xác nhận thân phận trên ngọc bài rồi, thì ta báo cho cậu biết, sống là học trò của ta, chết cũng là học trò của ta, đừng có phí lời nữa!” Truong Huyền xua tay thật mạnh.

“Trò...” Mặt cậu nhóc nhăn như khi ăn ớt, sắp khóc đến nơi rồi.

Thực lực cậu ấy kém, nên muốn bái một giáo viên giỏi, để tiền đồ sau này khá khẩm hơn. Nằm mơ cũng không ngờ, đội sổ lại dính ngay đội sổ...

Cuộc đời mình sao mà khổ thế này...

“Được rồi, đây chính là lớp học của ta. Bây giờ đi lĩnh chăn gối, nhớ là ngày mai lên lớp đấy!” Truong Huyền hắng giọng dặn dò.

“Lớp này áy ạ...” Thấy quy mô của lớp học, cậu nhóc mập lại muốn khóc lần nữa.

Những nơi cậu ấy tham gia khảo hạch trước đây, đều rộng lớn hơn nhiều. Lớp học nhỏ như vậy, e là cũng chưa từng được mấy người.

“Thưa thầy, nếu... mai mà trò không đến, thầy có khai trừ trò không?” Trong lòng cậu nhóc mập vẫn còn ôm ảo tưởng.

“Khai trừ? Không đời nào, nhưng ta sẽ ném ngươi xuống cái hồ khi nãy ngươi định tự tử, làm môi cho rùa.” Truong Huyền nói rất nghiêm túc: “Chẳng phải ta đã nói rồi sao, sống là học trò của ta, chết cũng là học trò của ta. Yên tâm đi, ta sẽ chôn cất ngươi tử tế, làm trọn bổn phận của người thầy.”

“Thưa thầy!” Truong Huyền chưa nói hết, thì đã bị nhóc mập cắt ngang, đôi mắt cậu ta rất trịnh trọng, và kèm theo cả sự kiên trì không thể lay chuyển: “Ngày mai lên lớp lúc nào ạ? Trò sẽ đến sớm, quét dọn lớp học! Tìm được một thầy giáo tốt như thầy, là niềm vinh hạnh của trò! Sau này, bất luận là ai tìm đến, trò cũng sẽ từ chối quyết liệt, đồng thời sẽ chửi thẳng vào mặt họ...”

“... ..” Trương Huyền lại nghẹn lời.

Vốn cứ ngỡ bản thân đã đủ vô sỉ rồi, không ngờ đã nhận được một đứa học trò, còn vô sỉ gấp bội!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chinh sửa công pháp(1)

(1) Công pháp: phương pháp luyện công.

Chật vật mãi mới dứt ra khỏi cậu nhóc mập nhỉ nhằng kia, sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, Trương Huyền ngao ngán nhận ra, mặt trời đã chệch về Tây, trời sắp tối mất rồi.

“Xem ra, chỉ có năm học viên!” Trương Huyền lắc đầu.

Hôm nay là ngày sau chót để thu nhận học trò, đến thời điểm này, xem như đã hoàn toàn chấm dứt.

Vốn cứ ngỡ chẳng nhận được người nào, không ngờ lại được năm. Đối với một kẻ đội sổ như hắn, thì đây quả là một thành tích không tồi.

Đóng cửa phòng học, Trương Huyền đi về chỗ ở dựa vào phương hướng trong kí ức.

Là một thầy giáo trong học viện, hắn có một phòng kí túc riêng, có điều phòng bé tẹo, chỉ khoảng mười mấy mét vuông.

Thoáng một cái đã về đến phòng, đẩy cửa bước vào, vừa nhìn cảnh tượng trong phòng thì hắn không khỏi thờ dài.

Không thể không nói, tiền thân đúng là quá thảm, phòng nhỏ chưa nói, nhưng lại còn khá ẩm thấp, chăn chiếu đều đã mốc từ lâu. Thực lòng không biết thằng cha ấy trước đây làm sao ngủ được.

“Thôi tạm gác đó. Mai phải lên lớp rồi, hôm nay cần phải tìm hiểu rõ về tu vi, sau đó luyện thử xem sao!”

Dù sao lúc này chưa thấy đối, Trương Huyền dựa vào phương pháp tu luyện trong kí ức, ngồi xếp bằng trên giường.

Là một kẻ xuyên không, tuy trong đầu có kế thừa kí ức của tiền thân, coi như không xa lạ với chuyện tu luyện, nhưng nghĩ tới việc mình có thể mỗi lúc một mạnh hơn thì trong lòng hắn vẫn thấy cực kỳ phấn chấn.

Hiện tại đã thu nhận học trò đâu vào đó rồi, cũng đến lúc phải củng cố thực lực bản thân. Bất luận thế nào, ở thế giới này, thực lực mới là thứ quan trọng nhất.

Tuy thư viện Thiên Đạo có thể lập tức chỉ ra khuyết điểm, mệnh môn của người khác, nhưng cũng chỉ dễ dàng công phá được đối thủ thường thường. Nếu là người mạnh hơn bản thân quá nhiều thì đầu cho có năm được điểm yếu, cũng chẳng theo kịp tốc độ của người ta, chứ đừng nói là làm bọn họ bị thương. Không khéo, còn bị người ta xem như chuột bạch, mổ xẻ ra để nghiên cứu.

Cho nên, thư viện Thiên Đạo lợi hại đấy, nhưng cũng không phải bảo bối vô địch. Muốn trở nên mạnh mẽ, thì không ngừng tu luyện mới là con đường đúng đắn nhất!

“Công pháp mà tiền thân tu luyện có tên là Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết! Là công pháp do người khai sáng học viện Hồng Thiên sáng tạo ra, tổng cộng có chín tầng, đối ứng với chín trọng cảnh giới của võ giả!”

Trương Huyền hồi tưởng lại công pháp được ghi nhớ trong đầu.

Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết, là một trong những công pháp được tu luyện nhiều nhất trong học viện Hồng Thiên.

“Trong toàn bộ giáo viên của học viện hiện giờ, thực lực của mình là kém nhất!”

Trong học viện, hầu như tất cả các giáo viên đều đã lên đến tứ trọng rồi, chỉ còn mỗi hắn là ở tam trọng, nên nhất thiết phải nhanh chóng tu luyện.

Dựa vào phương pháp hô hấp trong kí ức, Trương Huyền tập trung tinh thần cao độ.

Ngay lập tức, trước mặt hắn giống như hiện ra vô số những hạt ánh sáng li ti, chậm chậm hít vào rồi thở ra, chân khí trong đan điền cũng dần trở nên hùng hậu.

Không biết tu luyện được bao lâu rồi, lúc mở mắt ra Trương Huyền không khỏi lắc đầu.

“Như vậy thì quá chậm.”

Dù hấn kế thừa ký ức của tiền thân, nhưng vẫn có ý thức của một người trái đất. Bảo hấn ngồi không một chỗ mà tu luyện kiểu này, vẫn khá là khó khăn.

Đặc biệt là nhìn quá trình ngưng tụ chân khí, hấn lại càng cảm thấy bất lực hơn.

Ngưng tụ chân khí, chính là gom góp từng hạt linh khí li ti lại, tiến hành nén chặt, giống như tích lũy từng giọt nước đợi ngày thành sông vậy.

Công trình này quá khổng lồ, có một số người tu luyện kiên trì không bỏ một ngày nào, phải mất ba năm mới có thể lấp đầy đan điền, đột phá lên cảnh giới cao hơn.

Đây phải gọi là công phu nhỏ nước xuyên thùng đá.

Bao nhiêu năm trời cứ phải tu luyện chán như con gián vậy mãi sao?

Chi bằng giết hấn đi còn hơn!

“À, đúng rồi! Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết, tuy là công pháp thịnh hành nhất ở học viện Hồng Thiên, nhưng đâu phải là công pháp mạnh nhất. Minh hoàn toàn có thể đề cho thư viện Thiên Đạo tìm ra khuyết điểm, rồi tìm cách chỉnh sửa lại, một khi chỉnh đúng rồi, thì có khi nào chuyện tu luyện trở thành ‘làm chơi mà ăn thật’ không nhỉ?”

Trong đầu Trương Huyền chợt trào ra ý nghĩ này.

Công pháp tu luyện phân chia mạnh yếu, công pháp mạnh thì tiến nhanh, công pháp yếu thì tiến chậm. Liệu có phải công pháp mạnh cũng có ít khuyết điểm hơn không?

Nếu là người khác thì không thể nào cải tiến công pháp, nhưng hấn thì khác. Có được thư viện Thiên Đạo trong tay, hấn hoàn toàn có thể nhờ thư viện tìm ra khuyết điểm, sau đó tìm cách sửa đổi, khi nào tạo ra được một bộ công pháp mà cả thư viện cũng chẳng tìm thấy khuyết điểm, biết đâu tu luyện sẽ trở nên dễ dàng, tiến bộ thần tốc?

Nghĩ là làm, Trương Huyền đứng dậy, cầm quyển Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết mình đang luyện trong phòng lên, mở ra đọc.

Vù!

Đúng như dự liệu, thư viện trong đầu thoáng rung động, lập tức xuất hiện một quyển sách có tên tương đồng.

Nhẹ nhàng mở ra, đúng là bên trong có chép khuyết điểm của Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết, dày đặc như nêm, có đến hơn một ngàn khuyết điểm!

“Vừa nãy mình đã tu luyện cái công pháp này?” Trương Huyền ngạc nhiên.

Chính mình mới tới tam trọng, mà đã lăm kê hờ thế này sao? Quá đáng mà!

Chuyện này chả khác gì ăn rau đầy sâu bọ, chưa luyện đến mức hư người cũng đã lợi hại lắm rồi.

“Công pháp khác thì sao nhỉ?”

Thân làm thầy giáo, trong phòng cũng có không ít thư tịch, “Tứ Tôn Bảo Điển”, “Chư Thiên Kinh Mạch Công”, “Liên Hoa Trùng Huyệt Kinh”... Lấy bừa ra một quyển đọc thử, thư viện liền hình thành quyển sách tương ứng, ghi chép đủ loại khuyết điểm của công pháp, phần lớn là hơn ba ngàn chỗ.

Còn đáng sợ hơn cả Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết!

“Thế này... muốn tìm ra phương pháp chính xác, chẳng phải sẽ chết vì mệt trước sao?” Đọc một hồi, Trương Huyền muốn điên luôn.

Một quyển bí tịch, có hơn ngàn khuyết điểm, hoàn toàn không biết phương hướng chính xác nơi nào. Đây cũng giống như đứng trước muôn ngàn nẻo đường, mỗi nẻo đường lại có ngàn nhánh rẽ. Tuy đã có thư viện Thiên Đạo xác nhận giùm có chính xác hay không, nhưng muốn tìm ra một con đường chính xác nhất, chắc cũng chết vì đuối sức mất.

“Hiện tại tu vi của mình đã đến cảnh giới Chân Khí tam trọng viên mãn của võ giả, còn một chút nữa là có thể đột phá. Chỉ cần tìm ra khuyết điểm liên quan đến giai đoạn này trong bí tịch, tìm cách sửa chữa là được rồi!”

Thấy tầng thứ 3 của Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết có quá nhiều khuyết điểm, muốn lần mò từng điểm một thì chắc chắn không thể làm nổi trong thời gian ngắn, Trương Huyền đành lật tới trang cuối cùng của quyển bí tịch.

Toàn bộ tầng thứ ba của võ giả, bắt đầu tu luyện thì rất phiền phức, nhưng bước sau cùng này lại rất đơn giản.

Quả nhiên, trang này chỉ có mười khuyết điểm.

“Cách cảm ngộ linh khí sai lầm; cách khống chế linh khí rời khỏi cơ thể sai lầm; cách tụ tập linh khí đã thông mạch Dương Duy sai lầm...”

Mười khuyết điểm, ghi chép vô cùng tường tận.

Thư viện Thiên Đạo chỉ chỉ ra sai lầm, chứ không đưa ra phương pháp giải quyết, muốn tìm ra con đường chính xác, cũng chẳng dễ dàng như tưởng tượng.

“Phải rồi, vừa rồi trong mấy quyển sách cũng có phương pháp đề võ giả cảnh giới tam trọng đột phá, hình như điểm sai lầm cũng khác biệt nhau!”

Nhớ tới mấy quyển bí tịch vừa xem khi nãy, Trương Huyền bỗng lóe lên một ý tưởng, hần lập tức lật ra đoạn đột phá cảnh giới Chân Khí.

Quả nhiên giống như trong kí ức, tất cả đều có những sai lầm khác nhau.

“Chỗ nào không đánh dấu sai, thì có nghĩa là đúng...” Mắt Trương Huyền lóe sáng, tìm giấy bút, tổng hợp mấy quyển bí tịch, chép ra những chỗ chính xác trước. Chẳng mấy chốc, một phương pháp tu luyện mới đã hiện ra trước mắt.

“Thử xem cái này có còn sai nữa không!”

Trương Huyền mỉm cười, cầm đoạn bí quyết vừa viết ra lên, thư viện Thiên Đạo lại rung một cái, xuất hiện một quyển sách tương ứng. Lần này, chỉ còn một khuyết điểm.

Lại mày mò thêm hồi lâu, sửa lại cái khuyết điểm ấy, dùng thư viện kiểm tra lại, đúng là khuyết điểm đã được bỏ khuyết, hoàn toàn không còn sai sót.

“Đây là phương pháp chính xác nhất để đột phá tầng thứ ba của võ giả! Thử xem!”

Nhìn nội dung do mình viết ra, Trương Huyền gật gù sung sướng, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, bắt đầu tu luyện.

“Thả lỏng toàn thân, mở lỗ chân lông ra, tưởng tượng giống như mình đang ngâm người trong một chiếc bồn tắm chứa đầy linh khí, mỗi lỗ chân lông là một sinh mệnh hoàn chỉnh, hít thở tự do...”

Xi xì xì!!!

Tu luyện theo phương pháp này, lúc ban đầu Trương Huyền vẫn còn chưa quen, nhưng chẳng bao lâu sau, lập tức cảm thấy linh khí xung quanh tụ xuống như nước trút. Mỗi lỗ chân lông đều đang hấp thụ linh khí ào ạt. Dù rằng lượng hấp thụ rất nhỏ bé, nhưng huy động toàn bộ lỗ chân lông trên cơ thể cùng hấp thụ, thì tốc độ nhanh đến đáng sợ.

Linh khí giống như trăm sông tụ hội, tạo thành một dòng chảy khổng lồ trong cơ thể, rót thẳng đến đan điền.

Rắc rắc!

Khí hải bùng nổ, lớp rào cản vốn dĩ chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá đã thành linh nổ tung. Chân khí trào ra từ trong đan điền, chảy khắp thân thể, thấm nhuần từng gân thịt, xương cốt, mang lại cho người ta cảm giác sung sướng, thoải mái.

Võ giả tứ trọng, cảnh giới Bì Cốt!

“Quá... quá nhanh!” Trương Huyền tròn tròn đôi mắt.

Theo ghi chép trong Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết, cảnh giới hiện tại của hắn, nếu như muốn đột phá thì phải mất ba đến năm tháng, thậm chí nếu không gặp được cơ duyên, thì cũng không thể thành công. Sửa chữa công pháp, khiến nó không còn khuyết điểm, thì mất bao nhiêu thời gian?

Mười phút? Năm phút?

E là còn chưa tới ba phút, đã đột phá thành công!

Chuyện này...

Hơn nữa, tuy chỉ sửa chữa phương pháp đột phá cảnh giới tam trọng viên mãn, nhưng chân khí vừa thu gom được vô cùng thuần khiết, mạnh mẽ hơn linh khí hắn tu luyện trước đó rất nhiều!

Nếu nói chân khí hắn tu luyện trước đây đục ngầu như nước bùn, thì bây giờ đã tinh khiết như nước suối, mang lại cho người ta cảm giác không chút tạp chất, trong suốt như gương.

Chân khí được chia làm ba đẳng cấp: thượng, trung và hạ, trong mỗi đẳng cấp lại phân chia làm ba mức. Phẩm chất càng cao thì càng tinh khiết, tu luyện sẽ càng tiến xa hơn! Chân khí của hắn trước đây đục ngầu đục, chắc là loại kém nhất trong ba mức hạ đẳng.

Hiện tại, chân khí ngưng tụ được trong suốt vô ngần, e rằng đã là chân khí thuộc một trong ba mức thượng đẳng!

“Chẳng phải... muốn tu luyện ra chân chí thượng đẳng, cần phải luyện công pháp cấp Thần, cấp Thánh gì đó sao?”

Công pháp tu luyện, nếu phân loại có thể chia thành năm cấp: Thần, Thánh, Linh, Quỷ, Phàm. Trong mỗi cấp lại chia ra bốn bậc nhỏ gồm Hạ, Trung, Thượng và Đỉnh Cấp.

Căn cứ vào cách nói của những người tu luyện, muốn luyện được chân khí thượng đẳng, thì ít nhất phải có công pháp từ cấp Thánh trở lên mới làm được.

Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết chỉ là công pháp thượng phẩm trong cấp Phàm - cấp thấp nhất, sao lại có thể tu luyện được ra loại chân khí có phẩm chất này?

“Là thư viện Thiên Đạo!” Trương Huyền siết chặt nắm đấm.

Tuy hẳn dùng Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết làm nền tảng tu luyện, nhưng trên thực tế thì đã loại trừ toàn bộ sai lầm của nó, dựa vào con đường chính xác nhất để tu luyện, vì vậy mới có thể ngưng tụ được chân khí thượng đẳng.

Xem ra... những gì thư viện Thiên Đạo ghi chép đều hoàn toàn chính xác. Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết còn cách sự hoàn mỹ xa lắm!

“Có thư viện Thiên Đạo giúp đỡ, phải chăng bản thân mình cũng có thể viết ra một bộ công pháp tu luyện cấp Thánh, thậm chí cấp Thần?”

Đôi mắt Trương Huyền lóe sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thiên đạo thần công

Công pháp tu luyện cấp Thần hay cấp Thánh, đừng nói là học viện Hồng Thiên, mà cả một vài đại tông môn lẫy lừng nhất cũng chưa chắc có được. Mà nếu như có thì cũng sẽ được cất giấu rất kỹ, người bình thường không bao giờ tiếp xúc được.

Nếu hẳn có thể sáng tạo ra được loại công pháp như vậy, việc tu luyện sau này ắt sẽ “làm chơi ăn thật”, mỗi lúc một nhanh!

“Đúng lúc chưa có công pháp tu luyện tầng thứ tư, đến Tầng Thư Các của giáo viên xem sao!”

Trong học viện, khi luyện Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết, vượt qua được một tầng mới đủ tư cách lĩnh bí tịch tầng tiếp theo. Giờ hẳn chỉ có công pháp tu luyện tầng thứ ba, còn tầng thứ tư thì chưa bao giờ được nhìn thấy.

Đi ra khỏi phòng, bây giờ trời chỉ vừa nhá nhem, trên đường vẫn có không ít người đi lại.

Ánh trăng mờ lung như trải lên mặt đất một lớp màng trắng bạc, không ít những cặp tình nhân đang lên ăn trái cấm dưới các tán cây, khe khẽ trao cho nhau những lời thủ thỉ ngọt ngào. Không gian bình yên tĩnh lặng.

Trương Huyền không rảnh để nhìn những thứ ấy. Bước chân hắn vội vã, chẳng mấy chốc, một tòa lầu cao lớn đã hiện ra trước mắt.

Tầng Thư Các được chia làm hai bộ phận, giáo viên và học sinh, bên trong cất giữ đủ loại bí tịch, công pháp... là một trong những nơi quan trọng nhất trong học viện.

“Mặc lão!”

Đến trước cửa, Trương Huyền khom người chào ông già ngồi cách cửa chính không xa.

Mặc lão, một trong những người trông coi Tầng Thư Các, thực lực không biết đã đạt tới cảnh giới nào. Nghe nói ông cũng xếp trong top đầu của học viện, chỉ là đã lâu rồi chưa ra tay nên không ai biết được thực lực đích xác.

“Chào thầy! Đã đột phá đến tứ trọng rồi à?”

Mặc lão nhìn qua, đưa tay vuốt chòm râu thưa thưa.

“Chỉ là may mắn thôi!” Trương Huyền cũng chẳng giấu giếm.

“Khá lắm, khá lắm, cố gắng tu luyện. Học viện cần được thay máu bằng lớp trẻ các thầy!” Mặc lão gật gù hài lòng: “Bí tịch của võ giả tứ trọng nằm ở giá sách thứ tư của khu công pháp, thầy tự vào tìm đi!”

“Vâng!” Trương Huyền cũng chẳng lảm lòi, nhắc chân đi vào ngay.

Hắn vừa rời đi, Mặc lão không khỏi lắc đầu than thở: “Một đứa trẻ tốt, tiếc là tố chất bẩm sinh hơi kém, nên tu luyện cũng khá chậm chạp.”

Người khác thì chỉ trong hai năm đã đột phá cảnh giới tam trọng, còn thầy Trương Huyền này phải mất hơn ba năm mới đột phá thành công. Thiên phú đúng là chẳng ra làm sao.

“Đạt đến cảnh giới tứ trọng, nếu nỗ lực tu luyện, thì đủ để làm một thầy giáo bình thường rồi. Mong là kỳ khảo hạch sắp tới, thành tích đừng quá kém cỏi nữa...”

Làm bầm xong, Mặc lão im lặng nhắm mắt lại.

Trong số những giáo viên trẻ thì Trương Huyền là người khá lễ phép. Mặc lão không hẳn là ưa thích, nhưng cũng chẳng phải ghét, chỉ là thấy thiên phú của hắn hơi kém nên thấy đáng tiếc mà thôi.

Trương Huyền không hề hay biết những lời lảm bầm của Mặc lão, lúc này hắn đã đi vào trong Tàng Thư Các.

Tuy rằng Tàng Thư Các của học viện Hồng Thiên cũng có quy mô nhất định, chẳng hề thua kém gì nơi hắn công tác trong kiếp trước, nhưng nếu đem so với thư viện Thiên Đạo thì còn kém xa lắm.

Hai bên nằm ở hai đẳng cấp hoàn toàn khác biệt.

Trương Huyền bước nhanh đến khu công pháp, tìm đến hàng thứ tư.

Nơi đây quả nhiên có chứa phương pháp tu luyện tầng thứ tư của Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết.

Trương Huyền vươn tay lấy xuống, mở ra đọc thử.

Vù!

Trong đầu liền xuất hiện một cuốn sách tương đồng, mở ra thì thấy tầng này cũng tương đương với tầng thứ ba, có đến hơn ngàn khuyết điểm.

“Đúng lúc chỗ này còn có các bí tịch khác, xem luôn một lượt vậy!”

Đã có kinh nghiệm đột phá trước đó, Trương Huyền không xem những khuyết điểm ấy là gì, mà nhìn kệ sách trước mặt.

Kệ sách hàng thứ tư chất đầy các loại công pháp, đều là phương pháp tu luyện cảnh giới tứ trọng. Trong đó còn có không ít những bản bút ký, chú giải của các tiền nhân để lại, số lượng lên đến hơn ngàn quyển.

Nếu là người khác, chỉ nhìn thôi đã thấy hoa mắt. Dù gì cũng nhiều sách đến thế, thậm chí không ít chú giải, lý luận còn tương phản nhau hoàn toàn, không biết có chính xác hay không. Nếu tu luyện bừa bãi, không khéo còn bị tẩu hỏa nhập ma mất.

Trương Huyền thì khác, có được thư viện Thiên Đạo, cũng có nghĩa là hắn đủ sức để phân biệt tính chính xác. Bởi vậy, hắn chẳng chút do dự, tiện tay lấy ra một cuốn, nhẹ nhàng mở ra.

Vù!

Trong đầu lại xuất hiện một cuốn sách tương đồng.

Trương Huyền không ngừng lại, mà tiếp tục lấy cuốn khác.

Hiện tại hắn không phải đọc, cũng không phải lựa chọn, mà chỉ khiến cho thư viện Thiên Đạo có được càng nhiều sách hơn. Có như vậy, mới dễ dàng chọn ra phương pháp tu luyện chính xác.

Soạt soạt soạt!

Trong phòng vang lên tiếng lật sách không ngừng nghỉ.

“Tâm tính thiếu kiên trì, nông nổi bông bột!” Nghe thấy tiếng động, Mặc lão không khỏi chau mày.

Đã tu luyện Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết, thì không nên nghỉ đến thứ khác, tranh thủ thời gian chép lại pháp quyết của tầng thứ tư, trở về nghiên cứu rồi tu luyện là đủ rồi. Tuy cũng có câu, “Đá ở núi khác có thể mài mòn ngọc(1)”, nhưng kiến thức, tu vi chưa chín muồi, đọc càng nhiều càng loạn, tinh thần càng dễ nóng nảy hơn. Cuối cùng, một chuyện cũng chẳng thành là may, không khéo còn tẩu hỏa nhập ma, hỏng hết một đời!

(1)Đá ở núi khác có thể mài mòn ngọc: người khác hoặc ý kiến khác có thể giúp cho bản thân sửa đổi khuyết điểm của chính mình.

Ba mươi năm trước, đã từng xuất hiện một trường hợp như thế. Có một giáo viên thiên tài, tài hoa kinh người. Kẻ đó tự cho mình vượt xa người khác,

quyết muốn tham khảo hết mọi loại công pháp, sáng tạo ra tuyệt chiêu thích hợp với mình. Kết quả, do đọc quá nhiều công pháp, không xác định được nên chọn cái nào, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, trở nên điên điên khùng khùng.

Cố quá thành quá cố!

Đây là đạo lý, mà cũng là sự thật.

Tu luyện hơn ba năm mới đột phá được cảnh giới Chân Khí, dù biết thiên phú thế nào rồi. Đã như vậy thì nên ngoan ngoãn tu luyện tầng thứ tư của Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết là được rồi, còn đi xem bí tịch khác, như vậy khác nào tự đưa mình vào chỗ khó?

Vừa nhìn đã biết đây là một tên xốc nổi rồi!

Vốn dĩ Mặc lão có ấn tượng khá tốt về Trương Huyền, hiện tại thì đã mất sạch.

“Làm bộ làm tịch, chỉ muốn lừa thiên hạ!”

Vừa lâu bầu xong, Mặc lão mới phát hiện ra Trương Huyền cũng chỉ lật sách ào ào, không hề đọc kĩ. Điều này khiến Mặc Lão chau mày lại gắt hơn, thậm chí còn bắt đầu thấy ghét.

Nếu xem kĩ, tuy có hơi xốc nổi, nhưng dù sao vẫn học được tri thức. Thăng nhải này lại lật rào rào. Tốc độ lật đó, cả ông cũng chẳng kịp thấy nội dung, vậy một thăng nhải mới đạt đến cảnh giới tứ trọng thì có thể suy ngẫm ra được gì?

Tóm lại, đây là một tên chỉ biết làm bộ làm tịch, lừa bịp thiên hạ thôi!

“Uy danh của học viện đúng là càng ngày càng đi xuống, thế hệ sau tệ hại hơn thế hệ trước!”

Than thở một câu, Mặc lão nhắm mắt lại, không thèm để tâm đến thăng nhải nông nổi ấy nữa.

“Xong rồi!”

Tốc độ lật rất nhanh, một quyển chỉ mất một hai nhịp thở là đã lật xong. Hơn một canh giờ, tất cả bí tịch công pháp trên dãy kệ thứ tư đã được lật hết. Thư viện Thiên Đạo cũng đã hình thành hơn một ngàn cuốn sách y hệt.

“Quay về tổng kết thôi!”

Thấy mục đích đã hoàn thành, Trương Huyền khẽ mỉm cười, đi thẳng ra bên ngoài.

“Thầy không chép lại sao?”

Thấy hấn đi tay không ra, Mặc lão không nhin nổi nữa.

Dẫu có xốc nổi đến mức nào, thì ít nhất cũng chép bí tịch ra một bản, cầm về nghiên cứu đằng hoàng chứ. Vào tay không, ra cũng tay không, người đến đây để chơi chắc?

“Vâng, không cần, thực ra ta chỉ đến xem qua cho biết thôi...”

Không biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì, Trương Huyền chỉ gượng cười, rồi cáo từ đi thẳng.

“Xem qua cho biết? Quá xốc nổi! Xem ra học viện phải chỉnh đốn một lượt mới được! Một người xốc nổi như vậy, sao làm thầy người ta được?” Mặc lão phát tay áo.

Bí tịch công pháp là nền tảng của người tu luyện, bất kỳ người nào cũng phải giữ lòng tôn trọng. Thăng nhải này lại chỉ xem sơ qua, lật ào ào rồi bỏ về. Thật là hết nói nổi!

Xem ra phải gặp viện trưởng nói chuyện, chỉnh đốn thật nghiêm khắc những thành phần tệ hại trong lớp giáo viên này.

Về đến phòng, Trương Huyền lấy giấy bút ra, lật mở bí tịch tầng thứ tư của Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết, chép lại những điểm chính xác trong ấy.

Sau đó lại giờ quyển khác, tiếp tục chép ra điểm chính xác.

Lật và chép được mấy quyển thì Trương Huyền không khỏi xoa bóp trán.

Hơn ngàn quyển sách, làm như vậy thực ra cũng rất phiền phức, không dễ như tưởng tượng.

Đang ngẫm nghĩ phải làm sao để đạt được tốc độ nhanh nhất, đột nhiên biến ý thức của Trương Huyền lại chấn động lần nữa.

Hơn ngàn quyển sách vừa được thư viện Thiên Đạo tạo ra đang từ từ dung hợp lại, giống hệt đang nhào bột.

Thịch!

Sau âm thanh khô khốc, hơn ngàn quyển sách hoàn toàn dung hợp lại với nhau, hình thành một quyển duy nhất.

Mặt bìa không có chữ, hần tiện tay lật ra ngay.

“Đây là... sách đã chép ra hết mọi điểm chính xác trong hơn ngàn cuốn bí tịch sao?”

Vừa đọc thoáng qua, Trương Huyền đã thấy vui sướng đến đỏ bừng cả mặt.

Vừa rồi hần còn đang rầu chuyện phải một mình chép ra hết điểm chính xác trong hơn một nghìn quyển bí tịch, vừa cực kỳ phiền phức lại mệt mỏi thể xác lẫn tinh thần. Nhưng năm mớ hần cũng không ngờ, thư viện lại tự động tổng hợp lại.

“Quyển sách này... vậy mà chẳng có một điểm sai lầm nào cả!”

Nội dung trong quyển sách, đương nhiên đã không còn là Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết nữa, và cũng không phải bất kỳ quyển bí tịch nào. Phương pháp tu luyện được ghi chép trong ấy, có thể nói là chưa từng có trên đời.

“Đã là bí tịch do thư viện Thiên Đạo hình thành sau khi tuyển chọn phương pháp chính xác, vậy nó sẽ có tên là ‘Thiên Đạo Thần Công’!”

Ong!

Giống như cảm ứng được tâm tư của Trương Huyền, mặt bìa vốn trống trơn bỗng rung động nhẹ, sau đó hiện lên bốn chữ.

Thiên Đạo Thần Công!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Luyện gân tẩy tử

“Thử xem sao!”

Có được công pháp không có khuyết điểm, Trương Huyền chẳng chút do dự, bắt đầu tu luyện theo phương pháp được ghi chép trong Thiên Đạo Thần Công.

Chân lông toàn thân mở ra, hấp thụ linh khí vào trong cơ thể.

Bốn tầng tu luyện đầu tiên của võ giả.

Nhất trọng - Tự Tức, nhị trọng - Đan Điền, tam trọng - Chân Khí, tứ trọng - Bì Cốt.

Cảnh giới Tự Tức: hội tụ nội tức, cảm ngộ linh khí, khiến người tu luyện có thể cảm nhận được bên trong cơ thể, tinh thần khổng chế chính xác dòng chảy và hướng đi của linh khí trong cơ thể.

Cảnh giới Đan Điền: Khai mở đan điền, khiến nó có thể chứa đựng linh khí, cải tạo thân thể, từ đó người bình thường trở thành võ giả.

Cảnh giới Chân Khí: Tự tập linh khí vào trong đan điền, biến nó thành chân khí.

Cảnh giới Bì Cốt: chân khí lấp đầy đan điền, sẽ tự động vận chuyển tuần hoàn ra kinh mạch, bồi dưỡng toàn thân. Tổ chất cơ thể sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, độ dẻo dai của tim phổi được tăng cường, trở thành người luyện võ chân chính.

Ba cảnh giới đầu là nền tảng của người luyện võ, cảnh giới thứ tư mới bắt đầu phản hồi tác dụng thực sự lên cả cơ thể, khiến người tu luyện thoát khỏi bệnh tật, mỗi lúc một mạnh hơn.

Phương pháp tu luyện của Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết là dùng chân khí tỏa ra từ đan điền, nuôi dưỡng toàn thân, khiến cho gân cốt, cơ bắp, da thịt con người được cải thiện cực lớn, từ đó đạt được hiệu quả tối ưu luyện da thịt gân cốt.

Thiên Đạo Thần Công thì khác, mượn linh khí của đất trời để bồi dưỡng thân thể, đồng thời chân khí trong cơ thể cũng thấm nhuần toàn thân. Hai dòng chảy hòa quyện, tiến hành cùng lúc.

Ục ục ục ục!

Dòng linh khí men theo kinh mạch lan tỏa toàn thân, chân khí thì như người thợ sửa đường, bỏ khuyết vào những nơi linh khí đi qua mà vẫn chưa sửa chữa được.

Lách tách! Lách tách!

Không lâu sau khi được linh khí và chân khí cùng bồi dưỡng, gân cốt, da thịt hẳn được tôi luyện cực kỳ mạnh mẽ, giống như nung qua lửa, trở nên trong suốt như thủy tinh, phát ra ánh sáng dịu mắt.

Ầm ầm!

Không biết chân khí đã chuyển động trong kinh mạch bao nhiêu vòng, chợt toàn thân chấn động, Trương Huyền cảm thấy như vừa phá vỡ được một rào cản nào đó, cả người trở nên thoải mái.

Thân thể trước đây giống như luôn đeo một thứ gông cùm nào đó, còn bây giờ thì nhẹ nhàng, mỗi động tác đều tự do như ý, giống như con nhộng phá kén hóa thành bướm bướm vậy.

“Cảnh giới Bì Cốt – tứ trọng... luyện xong rồi?”

Trương Huyền mở mắt ra, đến lúc này vẫn không dám tin.

Cảnh giới Bì Cốt, tiêu chuẩn để đột phá chính là phá bỏ gông xiềng của thể xác, đi vào một thể giới mới. Minh mới tu luyện được bao lâu? Một canh giờ? Hai canh giờ?

“Thối quá!”

Trương Huyền thấy là lạ, nhìn người ngòm của mình mới nhận ra, bề mặt làn da “được” phủ một lớp cấu bản dày cộm.

Cảnh giới Bì Cốt, sẽ thông qua quá trình bồi dưỡng của chân khí để đào thải mọi tạp chất trong cơ thể ra ngoài, luyện gân tủy tùy, thoát thai hoán cốt.

Con người từ nhỏ đến lớn, để sinh tồn sẽ ăn vào đủ mọi thứ, do đó tạp chất sẽ tích lũy ngày càng nhiều. Cảnh giới Bì Cốt đào thải tạp chất, như thể mới khiến người ta phá bỏ được gông cùm của thể xác, trở về với tự nhiên.

“Từ lâu đã nghe đến cảnh giới Bì Cốt... nhưng chưa thấy ai lại thải ra lắm tạp chất thế này!”

Thấy thân thể mình quá hôi tanh, Trương Huyền đành đi lấy một thùng nước, vừa kì cọ vừa tắm rửa.

Cảnh giới Bì Cốt, khiến người luyện thay gân tủy tùy, có thể tăng cường thân thể là hoàn toàn chính xác. Nhưng hẳn chưa bao giờ nghe nói, ai có thể thải ra nhiều tạp chất như thế này, khiến cả người hôi rình.

Nhanh chóng rửa ráy xong, Trương Huyền mới phát hiện da thịt mình trở nên trong suốt như ngọc, trơn nhẵn như gương, tất cả mọi vết sẹo do tu luyện gây ra đều đã biến mất hoàn toàn. Giờ thì hẳn giống như một đứa bé vừa được sinh ra đời, thậm chí làn da còn nhẵn nhụi hơn em bé nữa.

“Chân khí của ta...”

Bàng hoàng với sự thay đổi của cơ thể, hắn vô tình nhìn xuống đan điền, lại không khỏi giật mình.

Trước đây, chân khí trong đan điền ngẫu đục, bây giờ thì toàn bộ đều trở nên trong suốt như nước, tỏa ra hơi thở thuần khiết.

Không cần nhìn cũng biết, đây chắc chắn là chân khí thượng đẳng!

“Không những cải thiện thể chất, mà cả phẩm chất chân khí cũng được nâng cao. Thế này... Thiên Đạo Thần Công cũng quá lợi hại rồi!” Trương Huyền trầm trồ.

Người khác muốn đột phá cảnh giới Bì Cốt thì phải không ngừng bồi dưỡng cơ thể, không tốn vài năm thì khó lòng thành công. Ấy vậy mà hắn chỉ tốn chưa đến hai canh giờ, đã đột phá xong. Không chỉ vậy, cả phẩm chất chân khí cũng được nâng cao. Rốt cuộc thì thư viện Thiên Đạo đã tạo ra một cuốn bí tịch như thế nào vậy?

Chuyện này quả thực quá sức điên rồ mà!

“Thử xem sức mạnh thể nào! Đột phá qua cảnh giới Bì Cốt, sẽ bước lên cảnh giới Đỉnh Lực.”

Trương Huyền bước đến trước trụ đá đo lực cách phòng kí túc khoảng mười mét.

Loại trụ đá này, trong học viện hầu như đâu đâu cũng thấy, đủ để đáp ứng nhu cầu kiểm tra tu vi của học viên mọi lúc mọi nơi.

Tầng thứ năm của võ giả, cảnh giới Đỉnh Lực, một khi bước vào, sẽ lập tức có được sức mạnh tương đương với trọng lượng của một cái đỉnh đồng, tức là khoảng 1000 cân.

Sức mạnh này, đã vượt qua người bình thường, sánh ngang với trâu bò rồi.

Trương Huyền tu luyện theo nội dung được ghi chép trong Thiên Đạo Thần Công, thoát thai hoá cốt, thành công đột phá cảnh giới Bì Cốt. Đúng lúc có thể thử xem rốt cuộc bản thân đang sở hữu sức mạnh ở mức độ nào. Phải chăng giống như lời truyền tụng, đã có được sức mạnh của một đỉnh hay không?

Tập trung tinh thần bình tĩnh hít thở, chân bám chặt đất, đầu gối bật mạnh một cái, cột sống cùng với thân thể lập tức cong lại như một cây cung lớn, cánh tay thì hệt như mũi tên giương thẳng, thành linh bắn ra.

Đừng! – Năm tay đâm vào trụ đá, một luồng ánh sáng chuyển động.

“5 đỉnh!” – Bên trên hiện ra chữ số.

“Chuyện này... sao có thể như vậy được?” Con người Trương Huyền rụt lại, mặt đơ ra.

Thật hay giả đây?

Thông thường, cảnh giới Đỉnh Lực sơ kỳ chỉ sở hữu sức mạnh 1 đỉnh, trung kỳ 2 đỉnh, hậu kỳ 3 đỉnh, viên mãn 4 đỉnh!

Hắn vừa đột phá xong cảnh giới Bì Cốt, mới bước chân vào cảnh giới Đỉnh Lực, đã sở hữu sức mạnh 5 đỉnh, rốt cuộc chuyện này là sao đây?

Quá bá đạo rồi!

“Chắc chắn là do Thiên Đạo Thần Công đã tôi luyện thể xác, và cả chân khí thượng phẩm nữa...” Một lát sau, Trương Huyền mới lấy lại được bình tĩnh, âm thầm suy đoán.

Hắn có phải là thiên tài hay không, bản thân hắn biết rất rõ.

Cách duy nhất để giải thích chính là cuốn Thiên Đạo Thần Công mà hắn vừa luyện kia.

Bộ công pháp này, không chỉ tôi luyện thể xác khiến cơ thể thoát thai hoá cốt, tinh lọc chân khí khiến chân khí đạt đến tiêu chuẩn thượng đẳng, mà còn khiến cho sức mạnh của hắn tăng lên vượt bậc. Vừa mới bước vào cảnh giới Đỉnh Lực mà hắn đã sở hữu sức mạnh vượt trội hơn cả cao thủ cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn!

Đáng sợ!

“Cảnh giới ngũ trọng, trong học viện chỉ có một vài giáo viên cao cấp mới đạt được!”

Đúng là trong trường chỉ có vài giáo viên cao cấp mới có thực lực tới cảnh giới Đỉnh Lực. Còn những kẻ ngang ngửa với hắn trước đây như đám người Tào Hùng thì hoàn toàn không với tới nổi.

“Thực lực đã đạt tới mức này rồi thì cũng nên đi tìm công pháp tu luyện của tầng thứ năm thôi...”

Thực lực tiến bộ quá nhanh, vấn đề cũng đồng thời xuất hiện.

Hàng đông công pháp tu luyện tầng thứ tư trong Tầng Thư Các của giáo viên khi này đã trở nên vô dụng, muốn tu luyện tiếp, thì phải quay lại tìm phương pháp tu luyện tầng thứ năm.

“Hiện trời vẫn chưa tối lắm, Tầng Kinh Các chắc vẫn chưa đóng cửa đâu...” Trương Huyền gãi đầu, quyết định tới Tầng Kinh Các một chuyến nữa.

Phòng ngừa không ít người tu luyện vì tham lam mà tiến ẩu, nên học viện có đưa ra quy định, chỉ khi nào tu luyện đến cấp bậc tương ứng mới được xem công pháp tương ứng.

Chẳng mấy chốc, Trương Huyền đã đến Tầng Thư Các.

“Sao lại đến nữa?” Nhắc thấy mặt hắn, Mặc lão không khỏi chau mày.

Thăng nhải xúc nổi này vừa rời khỏi đây chưa được bao lâu, giờ quay lại làm gì nhỉ?

“Thưa Mặc lão, ta muốn xem công pháp tu luyện tầng thứ năm!” Trương Huyền ngại ngùng nói.

Hắn đâu thể nào nói mình vừa trở về không bao lâu, đã đột phá thành công rồi!

Nếu thực sự nói vậy, e là đối phương không đánh chết mình, cũng sẽ lôi mình ra làm chuột bạch để nghiên cứu.

Cảnh giới Bì Cốt và cảnh giới Đỉnh Lực, chân khí của hai cảnh giới này không có sự thay đổi quá lớn, cho nên nếu không thông hiểu chân khí thì dẫu có mạnh hơn nữa cũng không thể phát hiện ra. Dù Mặc lão rất mạnh, nhưng hoàn toàn không thể ngờ, cậu thiếu niên trước mặt mới vừa đi có một lúc mà đã đột phá xong một tầng cảnh giới.

“Công pháp tầng thứ năm? Nói bậy bạ gì đó?” Mặt Mặc lão sa sầm, một chút cảm tình còn sót lại đối với thằng nhãi này cũng đã tan thành mây khói.

Tầng thứ tư còn chưa sao chép lại, cũng chưa tu luyện, lại chạy đến đây đòi xem tầng năm? Đùa kiểu gì đây?

“Thưa Mặc Lão, chuyện là thế này. Hôm nay ta có nhận một đứa học trò, phụ huynh của trò ấy hỏi ta về vấn đề tu luyện tầng thứ năm, ta không trả lời được nên người đó có hơi coi thường. Cho nên... ta muốn xem trước một chút, tìm cho ra câu trả lời. Sau này nhờ có gặp phải câu hỏi tương tự, ta có thể ứng đối được ngay!” Trương Huyền đã nghĩ ra cái cớ từ trước.

“Đích xác là có một số phụ huynh thích giở giọng hoành học lắm.” Nghe thấy lời giải thích này, Mặc lão liền gật đầu, mặt nghiêm nghị nói: “Thầy có thể xem, nhưng tuyệt đối không được luyện! Tầng thứ tư còn chưa luyện xong, đã nóng vội luyện lên tầng thứ năm, một khi tẩu hỏa nhập ma rồi, đến thần tiên cũng chẳng cứu nổi!”

“Vâng, chuyện này ta biết.” Trương Huyền vội đáp ngay.

“Được rồi, vào đi!” Mặc lão xua xua tay, lại nhắm mắt: “Công pháp tầng thứ năm nằm ở kệ sách cuối cùng!”

“Dạ.” Trương Huyền vội vàng vào ngay.

“Giả dối! Hư vinh!”

Thấy hấn đi vào rồi, Mặc lão mới tặng thêm hai tờ đánh giá nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Có người ám sát

Phụ huynh đặt câu hỏi thì đã sao? Người chỉ là ông thầy giáo cấp thấp nhất thôi mà, không trả lời được là chuyện rất bình thường.

Chỉ vì làm ra vẻ mà chạy qua đây đòi xem công pháp tầng thứ năm, chẳng phải giả dối, hư vinh thì là gì?

“Ngày mai ta phải đi gặp viện trưởng, cái thằng nhãi xốc nổi kiểu này phải khai trừ ngay!”

Hừ lạnh trong bụng một cái, Mặc lão đã đưa ra quyết định.

Một thằng nhãi háo hư danh, lại còn không lo tu luyện đẳng hoàng như vậy, để lại thể nào cũng làm hỏng không khí học tập của học viện.

Trương Huyền nào hay biết, chỉ với hai lần gặp mặt này mà hấn đã rơi vào danh sách bị khai trừ. Mà dẫu có biết đi nữa, thì chắc chắn hấn cũng chỉ có thể dờ khóc dờ cười.

Những lời ấy của hấn cũng chỉ là kiếm có thôi mà! Chứ thực ra thì hấn đã tu luyện đến trình độ ấy rồi!

Không thể nào để tu vi đã đạt, mà lại không có công pháp để tu luyện tiếp được!

Trương Huyền nhanh chóng tìm được dãy kệ cuối cùng.

Trong các giáo viên, người nổi danh nhất, thực lực cao nhất cũng chỉ đạt đến cảnh giới ngũ trọng, một khi đạt đến lục trọng - cảnh giới Tịch Huyệt, thì sẽ tự động trở thành trưởng lão của học viện.

Ở đây chỉ là Tầng Thư Các của giáo viên, không có bản ghi chép công pháp tầng thứ sáu. Vì vậy, công pháp tầng thứ năm đã là dãy cuối cùng.

“Bí tịch tầng thứ năm, rõ ràng ít hơn tầng thứ tư một khoảng lớn.”

Cũng là bí tịch công pháp, tầng thứ tư thì lên đến hai ba ngàn quyển. Còn tầng thứ năm thì nhiều nhất cũng chỉ một ngàn quyển đồ lại, ít hơn hẳn một nửa.

Thực ra nghĩ lại thì cũng thấy rất bình thường, hầu như chuyện gì cũng có quá trình tăng tiến, càng lên cao thì càng thưa thớt. Mặc dù học viện truyền thừa đã không ít năm, nhưng người có thể đạt đến cảnh giới ngũ trọng, chắc chắn là ít hơn cảnh giới tứ trọng rất nhiều.

Công pháp, bút ký được lưu lại, đương nhiên cũng rất ít.

Trương Huyền lắc đầu, không nghĩ đến những chuyện ấy nữa. Hấn tiện tay rút xuống một quyển, bắt đầu lật mở.

Sau hơn nửa canh giờ, toàn bộ hơn một ngàn quyển bí tịch công pháp trên dãy kệ cuối cùng đã được lật hết, thư viện Thiên đạo cũng đã tự hình thành bộ sách tương ứng.

Có được thứ mình muốn rồi, Trương Huyền khẽ mỉm cười, chào Mặc lão ra về.

Thấy hắn lại lật xem bừa bãi, thậm chí chẳng thèm dừng lại lúc nào, Mặc lão khó tránh lại chửi thề trong bụng một trận nữa.

Về đến phòng, Trương Huyền dùng lại chiêu cũ, trong đầu thầm nghĩ, tìm kiếm tất cả những câu, những đoạn chính xác trong hơn một ngàn quyển thư tịch kia.

Quả nhiên không lâu sau, thư viện đã lại hình thành ra một quyển sách, lần này trang bìa đã không còn bỏ trống, mà đã đề hẳn trên ấy bốn chữ: “Thiên Đạo Thần Công”.

Trương Huyền tiếp tục tu luyện.

Cảnh giới Đỉnh Lực, thực ra là bước nối tiếp của cảnh giới Bì Cốt. Mục đích rất đơn giản, là để cho người tu luyện trui rèn chân khí thuần thực hơn. Mỗi giai đoạn trong cảnh giới Đỉnh Lực lại có sức mạnh khác nhau. Trên thực tế, chính là trình độ phối hợp giữa chân khí và cơ bắp.

Phối hợp càng tốt, thì sức mạnh được phát huy càng lớn.

Đọc miêu tả về cảnh giới Đỉnh Lực trong Thiên Đạo Thần Công, Trương Huyền tập trung tinh thần, không chể một cách tỉ mỉ khối chân khí trong suốt trong đan điền, chậm chậm lưu chuyển trong cơ thể, để chân khí hoàn toàn dung hợp với tiết tấu của thân thể.

Thiên Đạo Thần Công, không hổ là công pháp được hình thành từ việc hòa trộn hơn một ngàn quyển bí tịch. Khi tu luyện thì tốc độ cực kỳ nhanh, mà cơ bắp và chân khí cũng hòa hợp rất mau chóng.

Mức độ phối hợp giữa sức mạnh thân thể và chân khí cũng không ngừng tăng lên.

Cảnh giới Đỉnh Lực - Sơ Kỳ!

Cảnh giới Đỉnh Lực - Trung Kỳ!

Cảnh giới Đỉnh Lực - Hậu Kỳ!

Cảnh giới Đỉnh Lực – Viên Mãn!

Rầm ầm ầm!

Hai canh giờ sau, thân thể lại chấn động một lần nữa.

Trương Huyền mở mắt ra, trong lòng vô cùng bàng hoàng: “Đây là... cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn rồi?”

Vốn cứ ngỡ tầng thứ năm cần phải mất rất nhiều thời gian tu luyện, nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, sử dụng phương pháp của Thiên Đạo Thần Công, chỉ tốn hai canh giờ là đã đạt tới viên mãn.

Đối với tiền thân, tu luyện còn khó hơn lên trời, nhưng đối với Trương Huyền – kẻ đang tu luyện Thiên Đạo Thần Công, thì lại dễ như uống nước.

Chỉ mất nửa đêm, từ cảnh giới Chân Khí đã tu luyện lên đến cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn... Chuyện này quá hoang đường mà!

Hơn nữa, nếu không phải vì không biết phương pháp tu luyện của tầng thứ sáu, không biết nên khai mở huyết đạo nào, chỉ sợ bây giờ hắn cũng đã đột phá thành công, trở thành cao thủ cảnh giới Tịch Huyết mất rồi!

Cảnh giới Tịch Huyết – lục trọng, khai thông huyết đạo toàn thân, khai thông được một huyết, chân khí sẽ hùng hậu thêm một phần, thực lực cũng tăng lên một phần.

Nghe nói, trong cơ thể con người có tổng cộng 108 huyết đạo, nhưng cũng chỉ có thể khai thông nhiều nhất là 72 huyết. Hơn nữa, những huyết đạo này phải khai thông theo trình tự, thể chất mỗi người mỗi khác, thì cũng phải dùng trình tự khác nhau mới đạt được hiệu quả tối ưu. Nếu không tìm ra phương pháp, thì cả cuộc đời cũng lắm khi khai thông được ba mươi, bốn mươi huyết đạo, sau đó cũng không thể tiến xa hơn được nữa.

Chuyện này cũng giống như dọn bùn dưới sông, phải dọn từ thượng du xuống hạ du, mới có thể dọn sạch sẽ triệt để. Còn như dọn từ đoạn giữa ra hai đầu, thì tuyệt đối không thể sạch được, không khéo còn làm dòng chảy ứ đọng, không thể nào tiếp tục được!

Khai thông huyết đạo cũng theo đạo lý đó, tìm không được trình tự tốt nhất, một khi huyết đạo nào đó mà bị bế tắc, thì suốt cả đời cũng không thể khai thông được nữa.

Cho nên, không có công pháp, Trương Huyền không dám tu luyện bừa bãi.

Hơn nữa, cũng đâu gấp gáp gì, một đêm mà đột phá liên tiếp hai cảnh giới đã là điều đáng để thiên hạ kinh hãi rồi. Còn đối với Trương Huyền, hắn cũng

đã vô cùng thỏa mãn.

“Nếu không quá cần thiết, thì tốt nhất đừng để lộ thực lực của mình!”

Hắn là người xuyên không, đời trước đã xem qua không ít phim ảnh sách vở, nên biết được đạo lý “hoài bích kỳ tội(1)” là gì rồi.

(1)Hoài bích kỳ tội: nghĩa gốc là người sở hữu ngọc quý mà không hiến dâng nên bị vu tội để đoạt ngọc, nghĩa mở rộng là người tài giỏi hoặc lập nên công trạng thì hay bị ganh ghét.

Vốn hắn là một ông thầy kém nhất học viện, nhưng chỉ một đêm đã có tu vi của cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn. Một khi để người khác biết được, họ còn không đồ xô đến tìm sao?

Cho nên, chuyện tu vi của mình đã đạt đến cảnh giới này, tốt nhất là đừng để cho bất kì ai biết, càng bảo mật càng hay.

“Để thử xem lần này sức mạnh sẽ là bao nhiêu.”

Nghĩ xong, Trương Huyền lại đến trước trụ đá đo sức mạnh lần nữa.

Người khác khi đạt đến cảnh giới Đỉnh Lực sơ kỳ sẽ sở hữu sức mạnh 1 đỉnh, còn hắn thì đến 5 đỉnh. Bây giờ thử xem, đạt tới viên mãn thì sức mạnh sẽ là bao nhiêu.

Àm!

Trụ đá nhấp nháy, hiện lên một hàng chữ.

8 đỉnh!

“Sức mạnh 8 đỉnh? Không thua kém gì cao thủ đã mở được bốn huyết đạo trong cảnh giới Tịch Huyệt!” Đôi mắt Trương Huyền lóe sáng.

Bình thường thì ở cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn cũng chỉ sở hữu sức mạnh 4 đỉnh. Sau khi đạt đến cảnh giới Tịch Huyệt, cứ mỗi lần mở được một huyết đạo, thì sức mạnh sẽ tăng lên 1 đỉnh.

Hắn mới đến cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn mà đã có được sức mạnh 8 đỉnh, như vậy là tương đương với cao thủ khai thông được bốn huyết đạo rồi.

“Không hổ là Thiên Đạo Thần Công, lợi hại!”

Xuýt xoa một câu, Trương Huyền lòng đầy vui mừng. Đã tu luyện liên tục trong một thời gian dài, giờ hắn định đi kiếm chút gì đó để ăn rồi đi ngủ. Chợt đôi tai hắn khẽ co giật.

“Lúc này còn ai đến đây làm gì nhỉ?” Trương Huyền khẽ chau mày.

Tu vi tiến bộ, nhĩ lực và thị lực đều được nâng cao lên một mức lớn. Hắn cảm nhận được rõ ràng có người đang nấp ở gần đây, nhìn chằm chằm vào phòng mình như hổ đói.

“Qua phạm vi quan sát của người đó, thì đúng là đang nhìn vào phòng mình, nhưng chắc là chưa phát hiện ra mình đang ở đây.”

Bây giờ Trương Huyền không phải ở trong phòng mình, mà đang đứng sau trụ đá đo lực, còn cách gian phòng một đoạn. Sau khi đo sức mạnh xong, hắn liên tục đè nén hô hấp, nên đối phương vẫn chưa nhận ra.

“Để xem là ai đến kiếm chuyện với mình đây!”

Không ngờ vừa tu luyện xong đã có người đến đối phó mình, trong lòng Trương Huyền đang tràn đầy nghi hoặc.

Rà soát lại kí ức của tiền thân, dù rằng thằng cha này quá kém cỏi, nhưng chuyện nửa đêm có người mò đến ám toán hắn lại chưa bao giờ xảy ra cả!

“Bất kể là ai, cũng không thể để người ta nhận ra mình!” Đang định bước đến “đón tiếp” đối phương, Trương Huyền chợt khựng lại.

Cả học viện ai ai cũng biết mình là thằng ăn hại mới chỉ tới cảnh giới Chân Khí. Nếu bây giờ xông ra, đột ngột thi triển thực lực của cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn, vậy chẳng phải dọa người ta sợ chết khiếp hay sao?

Hơn nữa, một khi chuyện này lan truyền ra, những người muốn tìm đến nghiên cứu mình chắc chắn sẽ không ít.

Cho nên, mặc kệ đối phương là ai, cũng không được để người ra nhận ra mình.

Nghĩ đến đây, hắn lại nhớ đến đủ loại phim ảnh đã xem ở đời trước, liền đưa tay xé một mảnh vải ở tay áo, bịt kín mặt lại.

Vù!

Chuẩn bị xong, Trương Huyền rón rén bước chân, lợi dụng trời tối, chầm chậm đi về phía đối phương.

Tuy rằng tu vi vừa mới thăng cấp, lại chưa từng học qua mấy chiêu khinh công gì đó, nhưng hắn đã luyện Thiên Đạo Thân Công nên khả năng khống chế cơ thể cực kỳ cao siêu. Ngoài ra hắn vô cùng rành rẽ hoàn cảnh xung quanh, nên cho tới tận lúc đi tới sau lưng đối phương, cách chưa đến mười mét mà người kia vẫn chẳng mảy may phát hiện.

Cách gần như vậy, hắn cũng đã thấy rõ. Đối phương đang mặc một bộ đồ đi đêm, cũng bịt mắt nên hoàn toàn không thể nhận ra đó là ai.

“Thằng oắt con, có trách thì trách người gan to bằng trời, dám động tay động chân với tiểu thư của nhà ta!”

Núp sau một gốc cây to, Trương Huyền quan sát bóng người đang nấp đằng trước, bên tai loáng thoáng tiếng lầm bầm của đối phương.

“Giọng này sao quen quá vậy...” Trương Huyền chau mày.

Giọng nói này, Trương Huyền chắc chắn là đã từng nghe qua, nhưng nghe ở đâu thì nhất thời không nhớ nổi.

Vù!

Trương Huyền đang cố nhớ lại xem nó nằm trong kí ức của tiền thân hay kí ức sau khi xuyên không qua đây, thì thấy bóng người kia đã chầm chậm di chuyển đến phòng hắn, đồng thời cô tay lách nhẹ một cái, một đốm sáng lạnh toát xuất hiện. Trong tay người kia, không biết từ bao giờ đã cầm sẵn một con dao găm sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bị lừa rồi

“Muốn giết mình?” Thấy đối phương cầm dao găm, Trương Huyền không khỏi bàng hoàng.

May mà mình liên tục luyện công, chưa đi ngủ. Bằng không đối phương lăng lẳng lên vào như vậy, thì khéo mình chết lúc nào cùng chả biết.

“Phải tìm hiểu thằng khốn này là ai trước đã!”

Trương Huyền biết, cái kiểu đánh úp ban đêm thế này, chắc chắn không phải một người, không chừng đằng sau là nguyên một tổ chức. Nếu chưa điều tra ra là ai muốn giết mình, thì đầu có giết chết tên này, sau đó sẽ lại có tên khác mò đến. Không tìm ra tổ chức ấy, thì đừng hòng được ngủ yên giấc.

“Ai đó?”

Đang suy nghĩ xem nên dùng cách nào để moi ra được tổ chức đứng đằng sau đối phương thì hắn chợt nghe thấy một tiếng quát nhỏ, kẻ mặc đồ đen lúc này chẳng biết đã đến gần từ bao giờ.

Trương Huyền chưa bao giờ theo dõi ai, nên khi thấy đối phương cầm dao găm thì hoảng vía, để lộ hơi thở ra, lập tức bị đối phương phát hiện ngay.

“Ta...”

Mới loáng một cái đã bị phát hiện, Trương Huyền nhướn mày định lao qua tấn công đối phương, nhưng chợt khựng lại, trong đầu đã hiện ra một kẻ tuyệt diệu.

“Ta đến để giết cái thằng thầy giáo ăn hại Trương Huyền! Còn người là ai?” Trương Huyền cố tình giả trầm giọng xuống, để đối phương không nghe ra giọng mình.

Đối phương vốn định đến giết mình, giờ mình nói hai bên cùng mục đích, chắc chắn có thể lừa được hắn.

“Người đến để giết hắn?” Kẻ mặc đồ đen thoáng ngạc nhiên, có điều thấy Trương Huyền bịt mắt lại lén lút thì đã hơi tin.

“Không sai, thằng đó kém nhất học viện, để nó sống sẽ chỉ gây họa cho học sinh!” Chửi chính mình mà Trương Huyền chẳng chút e ngại.

“Thế thì người ra tay đi, ta sẽ ở đây canh chừng cho người!” Người mặc đồ đen nói.

“Hả?” Trương Huyền thoáng bối rối, sau đó từ chối ngay: “Hay là người ra tay đi. Dẫu gì thì chúng ta cùng chung mục đích rồi, ai ra tay mà chẳng được!”

“Người ra tay đi. Ta không định giết hắn, mà chỉ đến dạy cho hắn một bài học. Có điều, nếu giết được thì càng tốt.” Người mặc đồ đen hời hợt.

“Dạy một bài học?” Trương Huyền thấy rối hết cả não, chỉ dạy một bài học, sao lại xách cả dao găm, bèn hỏi: “Dạy thế nào?”

“Hừ, thằng khốn này dám làm chuyện vô lễ với tiểu thư nhà ta. Ta định cắt đứt cái chân thứ ba của hắn, biến hắn thành thái giám!” Người mặt đồ đen cất giọng đầy căm giận.

“... ..” Nghe thấy câu trả lời tàn độc của đối phương, Trương Huyền sờ cả gai ốc, cả người rùng mình một cái.

Mẹ kiếp, nếu hôm nay mà ngủ rồi, thì e rằng ngày mai mờ mắt ra là có thể đi hầu hạ hoàng thượng được rồi!

Đồ *****! Ngươi là ai mà sao độc ác dữ vậy!

Vô lễ với tiểu thư nhà ngươi?

Trương Huyền vắt não ngẫm nghĩ lại cả buổi, cả ký ức của tiền thân lẫn sau khi xuyên không qua đây, hình như mình chưa từng mạo phạm vị tiểu thư nào mà?

“Tên Trương Huyền này, ta chỉ nghe nói hắn không đủ tư cách làm thầy thôi, chứ chưa bao giờ nghe ai nói hắn từng ức hiếp con gái, chuyện này là sao đây?” Thực sự dẫn hết nỗi, Trương Huyền hỏi ngay.

“Hừ, thằng khốn đó là loại mặt người dạ thú! Thầy gì? Phải gọi là súc sinh mới đúng! Tiểu thư nhà chúng ta... không nói nữa, càng nghĩ càng tức!” Trong giọng nói bị đè nén của người mặc áo đen mang theo sự căm giận tột độ.

“... ..” Trương Huyền lại thấy đầu óc choáng váng.

Rốt cuộc là chuyện quái gì đây? Sao ngươi chửi ta là súc sinh? Ta đã làm gì tiểu thư nhà ngươi? Còn nữa, tiểu thư nhà ngươi rốt cuộc là ai? Xinh đẹp thì thôi, nếu xấu như ma mà bắt ta khiêng cái tiếng xấu ấy, thì lỗ lã cho ta quá!

“Sao ngươi lại muốn giết hắn?” Chửi đã rồi, người mặc đồ đen quay qua hỏi.

“Ta...” Không ngờ đối phương sẽ hỏi ngược lại mình, Trương Huyền không khỏi ngớ ra, sau đó đành nói liều: “Ta... ta cũng thấy gai mắt khi hắn ức hiếp phụ nữ!”

“Ngươi biết hắn ức hiếp phụ nữ? Hắn ức hiếp ai?” Người mặc đồ đen lập tức thấy nghi ngờ.

“Hắn...” Trương Huyền chột hừ một tiếng: “Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?”

“Thôi bỏ đi. Chúng ta ai cũng muốn ra tay, thế thì ngươi ra tay trước đi!” Người mặc đồ đen thấy đối phương không chịu nói, dù trong lòng nghi ngờ nhưng cũng không hỏi thêm nữa, chỉ phẩy tay.

“Hay là ngươi trước đi! Ta ra tay là để giết hắn, ngươi cứ vào thiên hạ trước đi, rồi sau đó ta sẽ giết hắn!” Trương Huyền nói.

“Chuyện này...” Người mặc đồ đen lại bắt đầu do dự, liếc qua nhìn Trương Huyền đầy ngờ vực.

Ông ta đã bắt đầu thấy có gì đó quái lạ.

Sao mà trùng hợp được như vậy, mình vừa định đến thiên hạ thì lại có một người muốn đến giết hắn? Nếu không vì kiêng kỵ thực lực của đối phương, thì mình đã ra tay đánh xù cái tên này trước rồi.

“Sao? Không tin ta à? Nếu không muốn giết hắn, thì ta đâu có rối hoi đến mức nửa đêm chạy qua đây!” Thấy ông ta hoài nghi, Trương Huyền nói.

“Ừ!” Nghe thấy lời này, người mặc áo đen phân vân một lát rồi cũng phải gật đầu.

Cũng đúng, hiện tại đã quá nửa đêm, nếu không phải muốn giết Trương Huyền, thì cái tên bịt mặt này còn chạy qua đây làm quái gì?

“Không phải ta không tin ngươi. Nếu cả hai có chung một mục tiêu, vậy cùng vào thôi!” Suy nghĩ một lát, người mặc áo đen đề nghị.

Ông ta vẫn chưa tin tưởng cái thằng cha này.

“Ngươi quá cẩn thận rồi. Yên tâm đi, ta vẫn còn nguyên tắc làm người cơ bản của mình! Có điều, nếu ngươi đã không tin ta...” Trương Huyền dứt khoát vung tay: “Vậy thì cùng vào đi!”

Nói xong Trương Huyền đã phóng đi trước.

“Cảnh giới ngũ trọng viên mãn?” Thấy Trương Huyền phóng đi, người mặc áo đen lập tức nhìn ra tu vi của Trương Huyền, sau đó cũng đề khí bám theo sau.

Thấy ông ta theo kịp, Trương Huyền vội vàng nhìn qua.

Àm àm!

Thư viện Thiên Đạo chấn động một cái, một cuốn sách đã xuất hiện.

Đối phương bám sát sau lưng, cũng như đang thi triển võ công, chỉ cần thi triển ra thì thư viện Thiên Đạo có thể nhìn ra khuyết điểm, tìm ra lai lịch.

Nhìn vào quyển sách, chỉ trông thấy hai chữ trên trang bìa: “Điều Hàn”.

“Cái tên này quen à nha... nghe ở đâu rồi nhỉ?” Trương Huyền ngẩn người trong giây lát, rồi lật ra trang thứ nhất.

“Điều Hàn, quản gia trong phủ thành chủ của thành Bạch Ngọc, võ giả cảnh giới Tịch Huyết sơ kỳ, đã khai thông tám huyết đạo.

... ..

“Là ông ta?” Đọc đến cái tên thành Bạch Ngọc, Trương Huyền lập tức nhớ ra.

“Đây chẳng phải là tên đại quản gia của thành chủ thành Bạch Ngọc, đã dùng dùng xông vào chất vấn mình khi Triệu Nhã bá sứ sao?”

Hèn gì cả tên và giọng nói đều khá quen tai!

Chỉ là...

Nói như vậy thì tiểu thư mà ông ta nhắc tới chính là Triệu Nhã rồi... Nhưng ta đã làm gì con bé chứ? Để người phải tốn công tốn sức đến đây thiên ta há?

“Dám vu khống ta, thì đầu thực lực của người có mạnh hơn, ta cũng phải dạy cho người một bài học!”

Càng nghĩ càng thêm giận.

Nếu tiền thân có lỡ làm chuyện gì thất đức, mình đã xuyên không trở thành anh ta, đầu không cam tâm nhưng cũng sẽ nhận. Đằng này... chẳng làm khi khô gì hết mà phải vác cái tiếng xấu ấy! Đúng là nhục mình!

Nghĩ đến đây, Trương Huyền bèn đọc tiếp.

“Công pháp tu luyện: Bạch Ngọc Chu Thiên Công!”

“Võ công: đã luyện thành Huyền Thân Chương, đã luyện thành Huyền Thân Quyền...”

“Khuyết điểm: 60 chỗ. Một, mệnh môn là bàn tọa, chiêu thức không thể bảo vệ được... Hai... ba...

Cũng giống như trước đây, trong sách có ghi chép khuyết điểm của lão khốn này.

Khai thông tám huyết đạo, đồng nghĩa sở hữu sức mạnh 12 đỉnh. Nếu giao thủ trực diện, mình chắc chắn không phải đối thủ!

Có điều...

“Cảnh giới Tịch Huyết là cái quái gì? Sức mạnh 12 đỉnh là cái quái gì? Hôm nay ông đây không dạy cho người một bài học, thì ông không phải là Trương Huyền”

Vù!

Nghĩ đến đây, Trương Huyền liền dừng lại.

“Sao vậy?”

Thấy hấn đột nhiên dừng lại, người áo đen rất ngạc nhiên.

“Nhìn kia, đĩa bay!” Trương Huyền chỉ bừa về một hướng.

“Đĩa bay? Đĩa bay là cái gì?”

Người áo đen ngó ra, vội vàng quay lại nhìn, động tác này lập tức chia ngay cái mông – mệnh môn của ông ta về phía Trương Huyền.

Trong đầu ông ta vẫn đầy ngờ ngác. Bướm bay? Múa may? Ông ta đâu biết “đĩa bay” là cái quái gì?

“Cút bà mày đi!”

Trương Huyền chỉ chờ đợi mỗi cơ hội này, nên chẳng chút do dự, co giò đá mạnh một cái, trút hết cảm phẫn vào mông lão kia.

Bốp!

Người mặc áo đen tức Diêu Hàn không kịp trở tay, bị đá trúng mệnh môn, cả người bay vèo về phía trước, đầu đâm vào trụ đá gần đó, lập tức đầu vỡ máu chảy.

Muốn đến thiên ông à, có tin ông sẽ thiên người trong một nốt nhạc không?

Càng nghĩ càng tức, Trương Huyền lấy đá xông tới, ngồi phất lên người đối phương, đâm liên hồi vào mặt của lão ta.

Cao thủ cảnh giới Tịch Huyết hả? Sức mạnh 12 đỉnh hả? Chẳng phải lợi hại lắm sao? Tìm ra mệnh môn, biết được khuyết điểm, ra tay bất ngờ thì cũng chịu chết mà thôi!

“Người...”

Hiển nhiên Diêu Hàn không thể ngờ, thằng khốn vốn muốn dạy cho tên Trương Huyền một bài học cùng với mình lại thỉnh linh lên con diên, quay lại đối phó mình. Quan trọng hơn là, ông ta bị đá một cú ngay mệnh môn, cả người cứng đờ, có muốn đánh trả cũng không nổi. Giờ ông ta đã tức đến run người, đầu như muốn nổ tung rồi.

Chẳng phải đã bảo cùng đi xử tên Trương Huyền sao?

Tổ bà nó! Thành tín đâu? Nguyên tắc làm người cơ bản đâu?

Hơn nữa... đầu sao người cũng là cao thủ cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn, cao thủ trong các cao thủ, đánh nhau cũng phải có phong độ chứ. Lừa người khác trơ trẽn như vậy, sau đó còn ra tay đánh lén, đè đầu người ta, đâm vào mặt người ta...

Võ công đâu?

Chiêu thức đâu?

Công pháp đâu?

Bọn du côn đầu đường xó chợ cũng không thêm đánh như vậy...

Giờ Diêu Hàn chỉ còn cảm thấy mặt mình nhói đau từng cơn, cả người như sắp phát rồ đến nơi. Mãi đến bây giờ, ông ta mới nhận ra, mình đã vị giả bịt mặt này lừa rồi.

Lại còn lừa một cú rất đau, rất thâm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Vu oan giá họa

Đánh một trận điên cuồng, Trương Huyền thấy sáng khoái hẳn ra.

Cúi đầu nhìn xuống, chiếc khăn che mặt của Diêu Hàn cũng đã rách nát, cả người bị đánh đến biến dạng, mẹ ruột cũng chẳng nhận ra.

“Hừ...”

Hả giận rồi, chợt trong đầu Trương Huyền lại lóe lên một suy nghĩ, “Lão khốn này là quản gia của thành chủ thành Bạch Ngọc, học trò của mình còn gọi lão một tiếng chú, dạy dỗ một trận thì được, chứ không thể giết lão!”

Dầu sao thì lão cũng là chú Diêu của Triệu Nhã, nếu giết lão thì đứa học trò vừa nhận không nổi diên mới lạ!

Sau này, chắc chắn cũng không có khả năng làm hòa với nhau.

Hơn nữa, thành Bạch Ngọc được xưng là tòa thành lớn thứ ba trong vương quốc Thiên Huyền, cha Triệu Nhã có thể làm đến chức thành chủ thì thực lực đương nhiên không hề yếu, chắc chắn còn nắm giữ thế lực cực lớn. Quản gia bị giết, chắc chắn ông ta sẽ truy cứu đến cùng, không khéo sẽ điều tra ra mình. Rắc rối to!

Chính mình vừa mới đến thế giới này, vẫn chưa có chỗ đứng vững vàng, nên tốt nhất phải biết khiêm tốn một chút.

“Không thể để lão nghi ngờ là mình làm được!” Trương Huyền trầm nghĩ.

Đã không thể giết, thì chỉ có thể để lão sống mà trở về. Nhưng lên lút đến đây đánh úp mình, rồi lại bị người ta đánh cho một trận, thế nào lão cũng sẽ nghi mình!

“Phải rồi, vừa hay có một con ma chết thay, hôm nay nếu hấn không tự đến gây chuyện, thì mình đã quên bég đi rồi...” Đột nhiên Trương Huyền nhớ đến một người.

Chính là Thượng Bân, cái gã đã không ngớt chế nhạo hấn lúc gặp Thẩm Bích Như hồi chiều nay.

Dù sao thằng khốn nạn ấy cũng là cháu của trưởng lão Thượng Thần, vu oan cho gã rồi, Diêu Hân có biết, chắc cũng không dám trả thù!

Mà nếu có trả thù, hai bên cắn xé nhau thì càng vui!

Nghĩ đến đây, Trương Huyền cúi đầu nhìn Diêu Hân, gằn giọng nói khế: “Ta với Trương Huyền có mâu thuẫn, hôm nay nó đã chọc giận ta. Tối nay ta vốn định đến đây dạy cho nó một bài học! Có điều, nếu nó bị người thiện thì Bích... cô ấy chắc chắn sẽ nghi là do ta làm, chắc chắn sẽ hiểu lầm ta! Có trách, hãy trách người gặp phải ta, trách người đến không đúng lúc!”

“... ..” Giờ đây Diêu Hân mới biết vì sao mình bị đánh. Muốn cãi lại, nhưng miệng lão đã bị đánh sưng vều lên như hai khúc lạp xường, chẳng thể nói được lời nào.

“Cút!”

Thấy đối phương đã hiểu được ẩn ý của mình, Trương Huyền không nói gì thêm, đứng dậy, bồi thêm một cước, khiến lão văng ra mười mấy mét.

“Đáng ghét!”

Diêu Hân chửi thầm trong bụng, nhưng cũng biết nếu bây giờ mà đánh nữa thì kẻ chịu thiệt vẫn là mình, chỉ đành cắn răng bỏ đi.

Đồng thời ông ta cũng ghi nhớ hai điểm đặc trưng. Một, tên đánh ông ta hôm nay đã đụng độ với Trương Huyền, bị Trương Huyền chọc giận! Hai, hấn ta và Trương Huyền hấn là tình địch, cùng theo đuổi một cô gái, mà trong tên cô ta có chữ “Bích”.

Chỉ cần biết được hai điểm này, thì việc thăm dò xem rốt cuộc hôm nay thằng khốn nào đã đánh ông ta cũng chẳng có gì khó.

Thấy Diêu Hân đã bỏ đi, Trương Huyền mới thở phào nhẹ nhõm, dọn dẹp một lát rồi trở về phòng.

Kể ra cũng nguy hiểm thật, nếu không phải tối nay luyện công đến giờ vẫn chưa ngủ, thì thực sự chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Có điều, ít nhất thì nguy hiểm tạm thời đã được giải quyết.

“Tồn tại trong thế giới này... thực lực mới là thứ quan trọng nhất!” Ngồi trên giường, Trương Huyền tự nhủ thầm.

Nếu tối nay tu vi không tiến bộ, thì dầu có biết được khuyết điểm của Diêu Hân, hấn cũng đánh không lại, và người ăn trái đắng nhất định là chính hấn.

Cho nên, việc cấp bách nhất hiện tại không gì khác hơn, chính là nhanh chóng nâng cao thực lực, càng mạnh càng tốt!

Trong lòng ôm nỗi suy tư, Trương Huyền đi vào giấc ngủ.

Hôm sau, trời vừa sáng thì hấn đã thức dậy. Tuy chỉ ngủ chưa đến hai canh giờ, lại còn mảy mò gần như cả đêm, nhưng hấn vẫn cảm thấy tinh thần phấn chấn, hoàn toàn không có chút mệt mỏi nào.

“Phải lên lớp rồi!”

Vừa làm bầm vừa mặc quần áo vào, Trương Huyền bước nhanh đến lớp học của mình.

Chẳng mấy chốc đã đến lớp, vừa đẩy cửa bước vào, Trương Huyền đã nhìn thấy cậu nhóc béo ú tươi cười chạy ra đón.

“Thầy Trương đến rồi. Thầy xem, trò đã quét dọn lớp học xong rồi đó!”

Đây chính là cậu nhóc mập được nhận sau cùng, Viên Đào.

Thằng nhóc này bị mình dọa, không ngờ sáng nay đã đến lớp đầu tiên, hơn nữa còn quét dọn lớp học sạch sẽ.

“Khá lắm!” Trương Huyền gật đầu.

“Hi hi, thầy đã khen rất khá rồi, vậy thì có nên có chút quà gì đó không ạ? Công pháp, hay võ nghệ gì đó, thưởng cho trò vài ba quyển đi...” Được khen, cậu nhóc mập lập tức cười nham nhở.

Thằng nhóc này đúng là được voi đòi tiền mà.

“Cứ đợi ở đó trước đi, chờ các bạn khác đến, ta sẽ lên lớp một lượt!” Trương Huyền xua tay.

Người đến lớp đầu tiên là nhóc mập, người thứ hai lại là cậu học trò đánh cược thắng mà giành được, Lưu Dương.

Có điều, thái độ của Lưu Dương chẳng tốt như nhóc mập, về mặt lúc nào cũng như không cam lòng, ánh mắt nhìn Trương Huyền cũng rất khinh bỉ.

Theo cậu ta, Trương Huyền đánh cược thắng chỉ là do may mắn. Bảo thiên tài như cậu ta theo học một ông thầy như thế, còn gì đau khổ hơn?

Người đến lớp thứ ba là thiếu niên giỏi trường thương, Trịnh Dương.

Trương Huyền vừa mở miệng đã nói chính xác vấn đề trong thương pháp của cậu ấy, khiến sức mạnh của cậu tăng lên hơn gấp đôi. Đối với vị thầy giáo này, cậu hoàn toàn tin phục. Có lẽ, tính đến thời điểm hiện tại, cậu ấy là học trò duy nhất cam tâm tình nguyện theo học Trương Huyền.

Người đến thứ tư là Vương Đình, cô bé hay mắc cỡ này, vừa đi vào nhìn thấy các học trò khác đã lập tức đỏ mặt, lùi vào một góc phòng.

.....

“Hôm nay chắc có thể giải quyết vấn đề trên người mình rồi...” Triệu Nhã mở mắt ra.

Hôm qua, ông thầy kém nhất trường kia đã bảo có thể giải quyết vấn đề của cô. Sau đó trở về thì cô vừa thấy lo, vừa thấy hoang mang, trần trọc mãi đến nửa đêm mới ngủ.

Bất kể đối phương có nói thật hay không, hôm nay cứ qua thì sẽ biết đáp án thôi!

Nghĩ đến đây, Triệu Nhã đi rửa mặt thay đồ, ra khỏi phòng.

Cô là con gái thành chủ, lại là con gái của thành chủ thành Bạch Ngọc, xếp top 10 trong đợt thi khảo hạch đầu vào, đương nhiên không thể ở kí túc xá tập thể bình thường được. Cô có hẳn một căn nhà vườn riêng với rất nhiều phòng. Chú Diêu, quản gia của cô thì ở trong một phòng cách đó không xa.

“Chú Diêu, ta đi học đây!”

Thấy trong phòng chẳng có tiếng động gì, Triệu Nhã hứ một tiếng, định đi luôn.

“Tiểu thư, đợi đã. Để ta qua bên đó cùng cô!” Diêu Hàn kêu lên, mở cửa phòng bước ra.

Vừa thấy bộ dạng của ông ấy, Triệu Nhã chết đứng ngay tại chỗ: “Chú Diêu, chú... bị làm sao vậy?”

Khuôn mặt Diêu Hàn sưng húp, đôi mắt bầm tím. Chỉ qua một đêm, mà chú quản gia vốn vô cùng uy nghiêm lại trở nên thảm hại đến mức này. Nếu như không nghe thấy giọng nói quen thuộc, thì chắc chắn cô không thể nhận ra đây là ai.

“À, tối qua tu luyện dữ quá, bất cẩn đánh trúng mình ấy mà!” Diêu Hàn nói.

“.....”

Ai đời luyện công lại đánh trúng chính mình? Chú có thể tìm cái cơ nào nghe đỡ chướng tai hơn không... .

“Chú Diêu, rốt cuộc là chuyện gì thế? Rốt cuộc là ai? Cùng lắm thì để ta nói lại với cha ta!” Triệu Nhã vô cùng tức giận.

“Tiểu thư à, cô không phải lo, đây là vấn đề của cá nhân ta mà... Bản thân ta tự giải quyết được! Cô cứ đến lớp trước đi, ta cũng muốn xem xem gã thầy giáo mà cô nhận ra làm sao. Nếu trình độ đúng như lời đồn, ta sẽ lập tức bầm lên thành chủ, xin học viện đổi giáo viên khác cho cô...”

Diêu Hàn vung tay đầy khí khái, nhưng do động tác quá mạnh, miệng vết thương lại nứt ra, khiến ông ta vã mồ hôi đầy đầu.

“Được rồi!”

Thấy ông ta bảo để tự mình lo liệu, Triệu Nhã không vặn hỏi nữa, hai người cùng đến lớp học của Trương Huyền.

“Chú Diêu, chú bị thương nặng thế này, hay là về phòng nghỉ ngơi trước đi. Để mình ta đến lớp là được rồi, không cần phải đi cùng đâu!” Đi được một lát, nhắc thấy ông ta không ngừng run rẩy, đầu lấm tấm mồ hôi, Triệu Nhã kim lòng không đành, đề nghị.

Tối hôm qua Trương Huyền xuống tay không hề nể nang chút nào. Sau khi trở về, tuy ông ta đã dùng thuốc chữa thương và nghỉ ngơi mấy canh giờ rồi, nhưng vẫn bị thương rất nặng. Bây giờ còn đi được là giỏi lắm rồi.

“Tiểu thư, lúc đi thành chủ đã dặn dò cả rồi. Nhất định phải chọn một vị thầy giáo giỏi một chút. Cô đi chọn thằng khốn ấy, ta biết quay về bầm báo thế nào với thành chủ đây?” Diêu Hàn nói tiếp: “Bất luận thế nào, ta cũng sẽ vạch mặt thằng khốn ấy ngay trước mặt cô, để cho cô biết, trên thực tế thì gã chỉ là một thằng dốt đặc cán mai! Cũng tại tiểu thư ngây thơ quá, nên mới bị gã lừa. Chú với trình độ của gã, chắc chắn không chiều mộ được đứa học

trò thứ hai đầu. Đợi lát nữa cô sẽ thấy lớp gã vắng tanh, là biết ngay ấy mà...”

Kèo kẹt!

Cửa lớp mở, cảnh tượng bên trong hiện ra trước mắt.

Trương Huyền và bốn tân sinh đang đứng bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nổi bồng hoàng của vương đỉnh

Điều Hàn khi nghe tin Triệu Nhã định bái Trương Huyền làm thầy thì nổi giận chạy đến, chứ hoàn toàn không biết khi ấy Trương Huyền đã nhận được mấy học trò rồi.

Bây giờ, vừa nói dứt mồm là đối phương không thể nhận được đứa học trò thứ hai, thì chợt nhìn thấy đám Vương Đỉnh. Điều Hàn có cảm giác như bị vả một bạt tai trước đám đông, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

“Chào thầy ạ.” Triệu Nhã cũng cảm thấy mặt nóng rát, chỉ ước sao có cái lỗ để chui xuống cho rồi.

“Ngươi không sao?” Bây giờ, Điều Hàn vừa mới bình tĩnh lại được, nhưng nhìn thấy Trương Huyền đang đứng cách đó không xa thì ông ta lại không khỏi ngỡ ngàng.

Hôm qua thằng khốn đó đánh mình thảm như thế, vốn cứ ngỡ hôm nay qua đây, sẽ thấy tên Trương Huyền này không bị đánh thành đầu heo thì cũng gần như tàn phế, sao... nhìn vào thấy chẳng tróc miếng da nào vậy?

Thực ra ông ta nói với Triệu Nhã mình định đến xem Trương Huyền ra làm sao, chứ thực tế là muốn xem đối phương sẽ bị đánh thảm hại đến mức nào... Nào ngờ, bản thân rõ ràng là cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt, đi đánh lén nhưng lại bị người ta đánh sưng húp mặt mày. Còn đối tượng mình định đánh lén thì lại chẳng hề hấn gì... Nổi thất vọng nặng nề này, làm sao ông ta chịu cho thấu.

“Ta có thể bị làm sao?” Tuy biết tông Điều Hàn đang nghĩ gì, nhưng Trương Huyền vẫn tỏ vẻ tỉnh bơ, quay qua hỏi Triệu Nhã: “Người tàn tật này là...”

“Tàn tật?” Triệu Nhã ngỡ ngàng, có điều vẫn chưa kịp đáp thì đã bị cắt ngang.

“Ngươi mới là đồ tàn tật đó!” Điều Hàn nén cơn tức muốn học máu xuống, nhướn mày phát tay áo nói vang: “Ta là đại quân gia của phủ thành chủ thành Bạch Ngọc, Điều Hàn!”

“Ồ, đã là người tàn tật thì đừng nên đến đây, nhỡ mà chết ở chỗ ta thì khó giải thích với người ta lắm!” Trương Huyền cứ như chẳng nghe thấy Điều Hàn nói gì: “Tiền khách, đóng cửa!”

“Ngươi...” Điều Hàn siết chặt nắm đấm, tức muốn nổ não.

Ông ta là ai? Đại quân gia của phủ thành chủ thành Bạch Ngọc, quyền thế ngút trời, đến học viện Hồng Thiên này thì ngay cả chủ nhiệm Phòng Đào tạo còn phải tiếp đón tử tế. Ấy vậy mà lại bị một gã thầy giáo như vậy gọi là người tàn tật, hỏi có tức không chứ?

“Ta muốn xem xem, ngươi giảng dạy cho bọn họ thế nào!” Chắp hai tay ra sau lưng, Điều Hàn hiên ngang đứng yên.

“Ồ, đã biết mình nên ra ngoài, thì tranh thủ thời gian chút đi. Lớp chúng ta cần yên tĩnh tuyệt đối, đâu phải là nơi chó mèo gì cũng vào được!”

Trương Huyền lại hết như không ở cùng tân số với ông ta, chẳng nghe thấy gì hết, lại xua tay một lần nữa.

“Ngươi... nói ai là chó mèo?” Con giận bùng lên dữ dội, vết thương không ngừng rỉ máu, toàn thân Điều Hàn run lên vì tức giận: “Có tin là ta chỉ dùng một cú đấm là có thể giết chết ngươi ngay tại chỗ không...”

“Triệu Nhã, đuổi ông ta ra ngoài thì ta mới giải quyết vấn đề của trò được...”

Chẳng buồn tiếp tục dây dưa với đối phương, Trương Huyền khoát tay một cái.

“Chú Điều, chú đi ra trước đi! Ta sắp phải vào học rồi!” Nghe thấy lời này, mắt Triệu Nhã lóe sáng, vội vàng bước tới nói.

“Ta không đi, ta phải bắt thằng khốn này nói cho rõ, hắn đang ám chỉ ai? Điều Hàn ta, đường đường là cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt, đi đến đâu người người kính nể đến đó, vậy mà hắn dám gọi ta là người tàn tật, còn đuổi ta ra ngoài...”

Àm!

Chưa nói dứt lời, Diêu Hàn đã bị Triệu Nhã đẩy ra khỏi phòng, ngay sau đó trước mặt chợt tối sầm lại, cửa đã đóng chặt. Nếu không kịp né, chắc chắn ông ta đã bị đập trúng.

“Tiểu thư...”

Diêu Hàn đứng ngoài cửa, chân mày không ngừng co giật, mặt thì nhẵn như khi.

Nếu là bị Trương Huyền đuổi thì ông ta chắc chắn đã ra tay, nhưng là tiểu thư thì đánh chết ông ta cũng không dám đánh trả. Có điều, ông ta đã trút hết nỗi căm giận lên đầu Trương Huyền.

Thực tình không hiểu nổi, tên khốn này có bản lĩnh gì mà khiến tiểu thư mê mẩn đến mức ấy?

“Chú Diêu, phiền chú cứ đợi ở ngoài ấy, chúng ta sắp vào học rồi!”

Triệu Nhã biết rõ vấn đề của bản thân mình, bệnh của cô không thể để cho bất kỳ ai biết được, đặc biệt là chú Diêu. Nếu thầy giáo đã bảo sẽ giúp mình giải quyết, đương nhiên phải đuổi chú ấy ra ngoài trước đã.

“Cũng được, tiểu thư, ta đợi ở ngoài đây. Nếu có chuyện gì, cô cứ gọi một tiếng là ta sẽ xông vào ngay!”

Nghe thấy tiểu thư nói thế, Diêu Hàn biết không thể vào được nữa, dù có tức muốn xỉ khói cũng phải cắn răng mà chịu.

Diêu Hàn ra rồi, trong phòng chỉ còn lại năm học sinh mới nhận, Trương Huyền lướt mắt nhìn một lượt: “Các người đã cùng nhận ta làm thầy, thì sau này sẽ là sư huynh muội đồng môn, cố gắng chăm sóc nâng đỡ lẫn nhau, chớ để uy phong của ta bị hạ thấp!”

“Uy phong?”

Nghe thấy lời này, cả năm học viên đều trở mắt nhìn nhau.

Thầy à, hình như thầy đâu có chút uy phong nào đâu?

Trời đất ơi, dẫu cho tụi em muốn hạ thấp, thì cũng chẳng có đề mà hạ đâu thầy...

“Cách dạy của ta khác với người ta, chú trọng dạy theo năng khiếu mỗi người. Mỗi người sẽ có phương pháp dạy và học khác nhau! Cho nên giữa các trò, chẳng có gì để phải so bì!” Trương Huyền vỗ như không nhìn thấy vẻ mặt của học trò, vẫn tỏ vẻ uy nghiêm của người thầy.

“Bây giờ ta sẽ vào gian phòng nhỏ kia, ta gọi ai thì người đó vào!”

Phòng học của Trương Huyền tuy không rộng lắm, chỉ tầm 100 mét vuông trở lại, nhưng vẫn có một phòng nhỏ tách riêng dùng để hướng dẫn riêng cho học trò.

Năm học trò này, mỗi người một vẻ, nếu chỉ điểm đồng loạt thì rất rắc rối, và cũng không thể làm nổi.

“Vương Đình, trò là học sinh đầu tiên của ta, vào trước đi!”

Nói xong, Trương Huyền đi vào gian phòng nhỏ trước.

“Dạ!” Vương Đình vốn rất ngoan, không dám cãi lại, lập tức vào theo.

.....

Bây giờ trong lòng Vương Đình đang khá hối hận.

Hôm qua do bị lạc đường nên cô mới vào hỏi thăm đường đi, kết quả lại bị thầy này gat, mới bái hấn ta làm thầy.

Lúc ban đầu thì đâu biết ắt gặp gì, bây giờ nghĩ kỹ lại thì hình như ông thầy này chẳng có chút bản lĩnh nào cả.

Thầy khác, chỉ đánh một bài chương pháp thì đã nhìn ra chân mình có vấn đề. Ông nội này thì chẳng thấy ra gì hết, còn ở đó phán bừa bãi lung tung, còn bảo có thể trị lành chân của mình...

Cái chân bị thương này, ngày xưa cha đã nhờ đến thầy thuốc nổi tiếng nhất còn chưa trị được, hần ta bảo mình có thể, chẳng phải lừa đảo thì là gì?

Đặc biệt là hôm qua lão Lưu đã kể cho cô nghe không ít chuyện liên quan đến ông thầy này.

Bây giờ cô mới biết, thì ra ông thầy này lại có một lịch sử “huy hoàng” đến thế. Là người dành được điểm 0 duy nhất trong lịch sử các kỳ thi khảo hạch giáo viên của học viện Hồng Thiên, và cũng là người có thực lực kém nhất trong đội ngũ giáo viên. Sao mà mình xúi quẩy đến thế, bị hần ta lừa, tin lời

hắn ta nói!

“Hèn gì anh trai lại nói, bên ngoài lắm người xấu...”

Lúc trước khi anh cô nói như vậy, cô còn không tin. Giờ nghĩ đến ông thầy này, nghĩ đến việc mình bị hắn ta gạt, trong lòng vô cùng ảm ức.

Vương Đình đang suy nghĩ làm sao mở lời để xin rút khỏi lớp của ông thầy này, cùng lắm thì bị chửi một trận là cùng. Sau đó cô sẽ nhờ anh trai giúp đổi thầy khác. Chợt Vương Đình nghe thấy giọng nói quen thuộc đã vang lên trước mặt.

“Thi triển võ công lại lần nữa đi!” Trương Huyền đang ngồi giữa phòng, sắc mặt hờ hững, quay qua nói.

Lần trước lúc dụ dỗ cô học trò Vương Đình này, thư viện Thiên Đạo vẫn chưa được kích hoạt, nên hắn chưa biết cô bé có khuyết điểm gì.

“Dạ vâng!” Tuy đang muốn rút khỏi lớp, nhưng cô vốn là đứa trẻ ngoan, chần chừ một lát rồi vẫn gật đầu, thi triển chương pháp vùn vụt. Chẳng mấy chốc bài chương pháp đã xong.

“Ừm.” Trương Huyền gật gù.

Tuy tính cách cô nàng Vương Đình này khá ngây ngô, nhưng thực sự phải công nhận, chương pháp rất khá.

“Thưa thầy, thực ra, trò muốn...”

Vương Đình ấp úng cất lời, định nói ra ý định muốn rút khỏi lớp của mình, nhưng chưa kịp nói thì ông thầy trước mặt đã lên tiếng.

“Chân của ngươi, nếu ta không nhìn nhầm, thì khoảng hai năm trước, đã bị người ta đánh bị thương trong lúc giao đấu!” Trương Huyền nói.

“Sao... sao thầy biết?” Vương Đình thoáng sửng sốt, há mồm tròn mắt nhìn Trương Huyền.

Hôm qua cô chỉ nói chân mình từng bị thương, chưa kể lại quá trình, không ngờ đối phương không những nhìn ra mình bị người khác đánh, mà còn đoán được thời gian, khiến cô không khỏi kinh ngạc.

“Trên chân của con người có ba huyết đạo, chia nhau chịu trách nhiệm tốc độ, sức mạnh và sự linh hoạt. Lúc ngươi giao đấu với người ta, đối phương vô tình đánh trúng huyết đạo chịu trách nhiệm về sức mạnh! Huyết đạo này một khi bị chạm vào, sẽ lập tức đóng lại, khiến máu chảy ngược, điều này mới khiến ngươi không thể phát huy được sức mạnh như người bình thường!” Trương Huyền nói rất thần nhiên.

“Chuyện này...” Vương Đình giật nảy mình, sắc mặt lập tức ửng hồng.

Vì chân của mình, cha đã từng mời đến tất cả những thầy thuốc nổi tiếng trong vương quốc, trong ấy nổi tiếng nhất là đại sư Nguyên Ngữ, ông ấy cũng đã nói những lời tương tự. Có điều, bản thân ông ấy cũng không biết huyết đạo chịu trách nhiệm về sức mạnh nằm ở chỗ nào, nên không thể chữa khỏi được.

Nếu thực sự có thể chữa khỏi, trừ khi mời được cao thủ siêu cấp ở cảnh giới Tông Sư, đồng thời tu luyện được chân khí thượng đẳng thì mới giải quyết nổi. Bằng không, không thể nào trị được!

Vốn cứ ngỡ, ông thầy chẳng biết gì cả này bảo mình có thể trị khỏi, chỉ là hững hờ phán ầu. Cô không ngờ ông thầy này vừa mở miệng đã nói giống hệt đại sư Nguyên Ngữ, thì làm sao mà cô không bàng hoàng cho được?

“Thưa thầy, thế... thầy có thể chữa được cho trò không ạ?” Vương Đình hỏi ngay.

“Chuyện nhỏ ấy mà.” Trương Huyền dừng dừng đáp.

“Chuyện nhỏ?” Tròng mắt Vương Đình co lại, hơi thở lập tức trở nên hỗn hển.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Huyền không hành châm(1)

(1)Huyền không hành châm: cách châm cứu không cần chạm vào bệnh nhân.

Chân bị thương này, tuy đi lại bình thường thì không sao, nhưng nó đã hành hạ cô không ít lúc tu luyện, giống như chất độc ngấm trong xương vậy. Nửa năm nay, hầu như cô không có nổi một nụ cười.

Cũng chính vì vậy, bây giờ cô mới trở nên nhút nhát, không muốn nói chuyện với người lạ.

Cô cứ ngỡ cả đời này cũng chẳng thể nào chữa khỏi được, không ngờ vị thầy giáo Trương Huyền mà ai ai cũng gọi là ăn hại này, lại bảo chỉ là “chuyện nhỏ”, khiến cô khó lòng tin vào lỗi tai mình.

Nếu là trước đây, chắc chắn cô sẽ nghĩ đây là bốc phét, nhưng đối phương mở miệng là nói trúng nguyên nhân bị thương, khiến trong lòng cô ấy không khỏi lóe lên hy vọng.

“Bảo người vào đây một mình, đương nhiên là để trị liệu cho người rồi! Được rồi, thả lỏng toàn thân!”

Trương Huyền lấy một chiếc hộp ngọc không lớn lắm ra, mở nắp, bên trong chứa đầy những cây kim châm cứu có dài có ngắn.

Là người luyện võ, bị thương là chuyện bình thường. Vì vậy học viện có trang bị thêm thứ này trong mỗi phòng học, dùng để giúp người ta lưu thông huyết mạch, tạm thời làm cho vết thương dịu bớt.

“Đạ!” Thấy giọng nói của Trương Huyền rất bình tĩnh, tự tin chứ không phải khoe khoang, chẳng hiểu tại sao, sâu thẳm trong lòng Vương Đình lại dấy lên niềm tin, ngay lập tức cô thả lỏng toàn thân.

Vút!

Trương Huyền ngồi yên tại chỗ, lấy một cây ngân châm ra, búng thẳng qua.

Một tiếng vút khê vang lên, cây châm mạng theo chân khí của hân bay thẳng về phía Vương Đình, cắm vào chân cô bé.

“Đây là... huyền không hành châm?” Vương Đình há hốc mồm, toàn thân lại run lên bần bật.

Huyền không hành châm, là không cần tiếp xúc với thân thể người bệnh, mà hoàn toàn dựa vào khả năng khống chế sức mạnh chuẩn xác của người luyện võ, điều khiển cây kim đâm vào vị trí mình muốn.

Làm như vậy, thầy thuốc là nam giới không cần chạm vào người bệnh là nữ mà vẫn có thể châm cứu, tránh được không ít những tình huống khó xử không cần thiết.

Cách hành châm này, nói thì đơn giản nhưng trên thực tế thì vô cùng phức tạp. Đầu tiên, thầy thuốc phải hoàn toàn khống chế được sức mạnh của mình, chỉ cần một sơ sót nhỏ thì có thể dẫn đến thất bại! Mặt khác, yêu cầu về nhãn lực cũng rất cao, cách một lớp quần áo nên không hề dễ dàng để xác định vị trí huyết đạo, một khi xác định sai thì sẽ mang đến đủ loại phiền phức!

Đại sư Nguyên Ngữ từng nói, muốn huyền không hành châm, thì ít nhất phải tu luyện đến cảnh giới Đỉnh Lực mới làm được!

Không lẽ ông thầy bị cả học viện gọi là ăn hại này, đã đạt đến cảnh giới ấy?

Chuyện này không thể nào!

Đạt đến cảnh giới Đỉnh Lực này, ai nấy cũng cực kỳ nổi tiếng, giống như thầy Lục Tầm vậy. Theo lời lão Lưu nói, thầy Trương Huyền cũng chỉ mới đến cảnh giới Chân Khí, vẫn còn cách cảnh giới Đỉnh Lực một quãng rất xa!

Cảnh giới Chân Khí mà có thể huyền không hành châm sao?

Cô không dám tin!

Véo véo véo véo!

Đang lúc cô cảm thấy vô cùng hoang mang, thanh niên trước mặt lại bắn thêm mấy cây kim châm cứu nữa.

Một chuỗi tiếng rít vang lên, mấy cây kim châm đâm vào chân cô, độ sâu đều tương đồng nhau, đủ để thấy khả năng khống chế sức mạnh của đối phương đã đạt tới trình độ cực kỳ chuẩn xác.

Kim châm cắm lên chân xong rồi, Vương Đình đang nghĩ đối phương sẽ điều trị thế nào, thì thấy thanh niên vung tay quét ngang một cái, chân khí quán trên kim châm đồng loạt bị rung lên, chui vào huyết đạo.

“A...”

Chân khí đi vào cơ thể, sau một hồi tê dại, huyết đạo bị phong bế trước đây đã khai thông ngay lập tức.

“Đây... đây... đây là chân khí thượng đẳng?”

Sau một hồi tê buốt, Vương Đình “thấy” rõ chân khí đi vào cơ thể cô có hình dáng thế nào!

Trong vắt như nước, không chút tạp chất.

Chỉ khi nào là... chân khí thượng đẳng thì mới có thể như vậy!

Chân khí thượng phẩm?

Loại chân khí này, chỉ có các công pháp cấp Thần, Thánh mới có thể tu luyện ra được. Cả vương quốc Thiên Huyền, chưa từng nghe thấy ai có thể tu luyện ra được. Ông thầy ăn hại này, lại có thể? Có khi nào mình nhìn nhầm không...

“Xong rồi đấy!”

Đang lúc còn bàng hoàng, cô bỗng cảm thấy kẻ cả người nhẹ bẫng, kim châm cũng đã được đối phương thu lại hết.

Kể đó, Vương Đình liền cảm thấy đôi chân mình nhẹ nhàng như gió, một cảm giác trước nay chưa từng có.

Sau khi bị thương, đôi chân cô tuy vẫn có thể đi lại bình thường, nhưng giống như bị bó bột vậy, không lúc nào không thấy cứng nhắc. Còn bây giờ, cô chỉ cảm thấy có một cảm giác sáng khoái đang tràn ra, giống như đã phá vỡ một khối gông cùm nào đó, đôi chân cô trở nên cực kỳ linh hoạt.

“Chân của ta...”

Dẫu ngạc nhiên cô cũng nhận ra được, chân cô đã hoàn toàn bình phục!

“Thầy, cảm ơn thầy...”

Đầu gối mềm nhũn, Vương Đình quỳ sụp xuống, đôi mắt đỏ hoe.

Vì một ngày này, cô đã chờ đợi không biết bao lâu rồi, thậm chí đã có lúc cô rơi vào tuyệt vọng. Năm mơ cô cũng không ngờ, chứng bệnh bất trị này, lại được ông thầy kém cỏi nhất học viện chữa lành!

“Thực ra... thầy vốn là người rất có bản lĩnh, chẳng qua là khiêm nhường trước người ta...” Trong đầu Vương Đình chợt trào ra cái ý nghĩ này.

Nếu như không phải vì khiêm nhường, thì dù chưa biết thầy này giảng dạy thế nào, chỉ riêng chuyện trị lành đôi chân của mình, chắc chắn đã đủ để lại tiếng tăm cực lớn trong học viện rồi. Làm sao có thể rơi vào tình cảnh làm ông thầy đội sổ trong cuộc khảo hạch giáo viên?

Nghĩ như vậy, Vương Đình quỳ thẳng trên đất, cam tâm tình nguyện bái Trương Huyền làm thầy, không còn muốn rút khỏi lớp nữa.

“Ừm, chân đã chữa xong rồi, thì ra ngoài cố gắng tu luyện. Nếu có vấn đề gì thì đi hỏi ta!” Trương Huyền vẫy tay, dặn dò thêm: “Tiện thể gọi Lưu Dương vào đây!”

“Dạ!” Vương Đình lui ra với vẻ mặt đầy phấn chấn.

.....

“Lát nữa ta sẽ xin rút khỏi lớp, các người có ai muốn rút cùng ta không?”

Trong lớp học, sau khi bốn người Lưu Dương, Trịnh Dương, Triệu Nhã và Viên Đào đã làm quen nhau, thì Lưu Dương chợt lên tiếng.

Nói thật lòng, cậu ta đang vô cùng buồn bực.

Cậu ta là người trong top 100 của kỳ thi khảo hạch đầu vào, bao nhiêu giáo viên cao cấp muốn giành về, kết quả lại vì một cuộc đánh cược của hai ông thầy, mà rơi vào tay gã ăn hại nhất học viện này!

Nỗi phẫn uất lớn lao này, khiến cậu ta có hơi điên tiết.

Mặc kệ thế nào, hôm nay cậu cũng phải xin rút khỏi lớp, dẫu có bị đuổi học... Cho dù là người nào cũng không thể ngăn được bước chân của cậu ta!

“Ta... cũng muốn rút, có điều... lại sợ thầy nổi giận, cho ta một trận!” Cậu nhóc mập Viên Đào nói.

“Tức giận? Hừ, hán ta giận thì làm gì được cậu? Ta không muốn mình bị hán ta chỉ điểm đến tàu hỏa nhập ma đâu!” Lưu Dương gằn giọng.

“Tàu hỏa nhập ma?” Trịnh Dương ngạc nhiên nhìn qua.

Cậu chỉ biết ông thầy của mình thi khảo hạch đứng hạng bét, chứ chưa hề nghe nói chuyện ông ta chỉ điểm học trò đến tàu hỏa nhập ma.

“Ừ!” Lưu Dương nói: “Không tin thì các người cứ chờ đó, lát nữa Vương Đình ra, chắc chắn về mặt sẽ rất khó coi cho mà xem. Thậm chí còn thấy mình bị lừa nữa! Trình độ của ông thầy Trương Huyền này ra làm sao, ta đã thăm dò rõ ràng từ sớm. Nếu có thể chỉ điểm được cho người ta, thì tuyệt đối không rơi vào cảnh ngộ bị tất cả giáo viên khác khinh thường...”

Kẹt!

Đang nói chuyện thì chốt cửa mở, Vương Đình bước ra với vẻ mặt hồ hởi.

“Hà?”

Vốn cứ ngỡ cô ấy sẽ bước ra với vẻ mặt vô cùng sầu thảm, ai ngờ lại phấn chấn đến thế, khiến Lưu Dương không khỏi ngỡ ngàng.

Mấy người bạn học còn lại cũng rất tò mò.

Niềm vui này xuất phát từ tận đáy lòng, chắc chắn cô ấy đã có thu hoạch rất lớn nên mới có bộ dạng như thế.

Lẽ nào ông thầy nổi tiếng kém cỏi đó, thực sự có thể chỉ điểm được sao?

Một lần chỉ điểm, đã khiến học trò phấn chấn cứ như nhặt được báu vật vậy, đâu có là thầy Lục Tầm nổi danh nhất học viện, cũng chẳng làm được!

“Lưu Dương, thầy gọi ngươi vào đây!” Không biết những người khác đang nghĩ gì, Vương Đình chuyển lời rồi đi qua một bên bắt đầu tu luyện.

“Ta?” Lưu Dương nghiêng rằng: “Ta cũng đang muốn xem xem lão thầy ấy sẽ chỉ điểm ta thế nào! Chỉ không ra, ta nhất định sẽ rút khỏi lớp ngay và luôn.”

Lưu Dương nói thầm trong bụng, đi vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Nguyên nhân căn bệnh của triệu nhĩ

Dù Lưu Dương đã từng được Trương Huyền chỉ điểm, nhưng cậu ta không cho đó là năng lực của đối phương, mà chỉ là ăn may.

Đầu sao, cũng chỉ là đối bên đánh quyền, đâu có đáng gọi là giới chuyên môn.

Vì vậy, trong đáy lòng cậu ta vẫn luôn coi thường ông thầy này, thậm chí còn chẳng bận tâm đến.

“Thưa thầy!”

Vào phòng, Lưu Dương chấp tay ôm quyền chào Trương Huyền, giọng điệu không được cung kính lắm.

“Ta đã thấy ngươi thi triển võ công!”

Cứ như không nhìn thấy vẻ bất kính của cậu ta, Trương Huyền lên tiếng: “Tầm tuổi này mà có thể luyện Phi Hoa Quyền đến mức tiểu thành, Thốn Long Quyền đến mức đại thành, kể ra cũng rất khá!”

“Cái gì? Sao... sao thầy biết ta luyện Thốn Long Quyền?”

Nghe thấy lời này, Lưu Dương thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Theo lý thuyết, thực lực của cậu ta quá kém, đúng ra nên lấy công pháp làm chủ, đâu có muốn tu luyện thì quyền pháp bình thường như Phi Hoa Quyền là được rồi, chứ không nên luyện Thốn Long Quyền.

Thốn Long Quyền, võ công cấp Phàm hạ phẩm, uy lực mạnh mẽ hơn Phi Hoa Quyền rất nhiều!

Vì muốn nâng cao sức mạnh, cậu đã giấu gia đình âm thầm luyện bộ quyền pháp này.

Từ nhỏ đến lớn, Lưu Dương chưa bao giờ thi triển cho ai thấy. Lần trước cậu cũng chỉ thi triển bộ Phi Hoa Quyền cho ông thầy này coi thôi, vậy mà vừa mở miệng hẳn ta đã bảo cậu luyện Thốn Long Quyền, hơn nữa còn biết đã đại thành...

Sao nhìn ra được vậy?

“Trong Phi Hoa Quyền của ngươi có bóng dáng của Thốn Long Quyền!” Trương Huyền nói dối mà không hề chớp mắt. Đương nhiên hẳn cũng không thể nói là nhờ thư viện Thiên Đạo được.

“Như vậy mà cũng nhìn ra được sao...” Lưu Dương không tin.

Hai bộ quyền pháp, chẳng dính dáng gì đến nhau. Trước đây cậu cũng đã thi triển trước mặt thầy Tào Hùng, nhưng thầy ấy có nhìn ra đâu. Ông thầy tẻ

nhất học viện này lại vừa nhìn đã biết, thật hay đùa vậy?

Trong lòng đang cảm thấy nghi ngờ, thì cậu ta nghe thấy giọng nói lạnh lùng ông thầy trước mặt lại vang lên.

“Thôn Long Quyền mà ngươi đã luyện, tuy đã đạt đến đại thành, uy lực cũng không hề yếu. Nhưng, có phải mỗi lần luyện tập, ngươi đều thấy vùng nách nhói đau, huyết Kiên Tinh tê dại không?”

“Chuyện này... chuyện này...” Lư Dương liên tục lùi lại, vẻ mặt như đang gặp ma, trong ánh mắt ngập tràn nỗi kinh hoàng.

Không phải đối phương nói sai, mà là vì quá đúng! Giống như hắn ta đã nhìn tận mắt cậu luyện tập vậy.

“Sao... sao thầy biết?” Mặt mày Lư Dương trắng bệch, cậu hỏi.

“Đơn giản lắm! Ngươi tu luyện bị sai! Nếu tiếp tục luyện, ta có thể đảm bảo không tới ba năm, thì cơ bắp cả cánh tay của ngươi đều sẽ bị hoại tử, thần tiên cũng cứu không nổi! Thực ra cũng chẳng cần đến ba năm đâu. Có phải bây giờ ngươi đã thấy cứ đến lúc đi ngủ thì cánh tay lại tê cứng, thậm chí còn thường xuyên bị co giật đúng không?” Trương Huyền hỏi.

“Ta...” Lư Dương run bắn người.

Đích xác là có chuyện này. Lúc đó cậu cứ ngỡ do tu luyện mệt mỏi, nên không mấy để tâm. Nằm mơ cậu cũng không ngờ là do luyện sai Thôn Long Quyền!

“Thôn Long Quyền, thân thể chuyển như rồng, quan trọng ở lực của tay. Nếu ngươi đã đạt tới cảnh giới Bì Cốt, thì chân khí đã thấm nhuần cơ bắp, tu luyện bộ quyền pháp này sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng xấu nào. Nhưng hiện tại ngươi chỉ ở cảnh giới Tụ Khí, thân thể quá yếu ớt! Nếu cố sức mà luyện sẽ chỉ khiến thân thể bị tổn thương, lâu dần, vết thương sẽ ngày càng nặng hơn! Đây cũng là nguyên nhân giải thích tại sao, rõ ràng ngươi không thuận tay trái, nhưng tay trái lại mạnh hơn hẳn tay phải. Vì ngươi dùng tay phải để luyện Thôn Long Quyền, bị thương tổn quá nặng. Nếu ngươi không ngừng lại, thì sẽ bị tàn phế hẳn đấy!” Trương Huyền nói.

“Thầy cứu trò với...” Ngay thời khắc này, vẻ kiêu ngạo khi bước vào phòng đã tan biến, Lư Dương quỳ mọp xuống đất.

Nếu khi nãy cậu ta vẫn còn rất kiêu ngạo, thì bây giờ đã hoàn toàn sụp đổ, thầy giáo trước mặt tuyệt đối là cao nhân, cao nhân trong cao nhân!

Bởi vì mọi điều thầy ấy nói ra đều hoàn toàn trùng khớp với tình trạng của bản thân. Chưa nói ra thì chẳng mấy chú ý, bây giờ vừa nói ra thì mình đã hiểu ngay, tất cả đều đúng!

Một bậc cao nhân vĩ đại như thế ở trước mặt, bản thân còn có tư cách gì để kiêu ngạo?

Buồn cười là trước đó cậu còn nghĩ bái thầy ấy làm thầy là thiệt thòi.

Bây giờ mới hiểu, đó là may mắn cực lớn...

Trước khi bái sư với Tào Hùng, cậu đã từng gặp một số thầy giáo nổi tiếng khác, cũng đã thi triển võ công, nhưng tất cả đều không nhận ra cậu đã luyện Thôn Long Quyền, càng khỏi bàn đến cái sự thật cánh tay phải của cậu đang bị tổn thương!

“Trước mắt ngừng luyện Thôn Long Quyền, cố gắng nâng cao tu vi. Còn vết thương của ngươi, ta sẽ tìm cách giúp ngươi giải quyết!” Trương Huyền nói tiếp: “Được rồi, đi gọi Triệu Nhã vào đây!”

“Dạ!” Lư Dương gật đầu lia lịa, không dám nhiều lời, lập tức đi ra.

Vừa bước ra khỏi cửa, cậu đã thấy nhóm ba người Trịnh Dương đồng loạt nhìn qua.

“Ngươi rút khỏi lớp rồi à?” Viên Đào vội vàng hỏi.

“Rút? Tại sao phải rút?” Lư Dương vung tay, cất giọng đầy thách thức, không hề đỏ mặt tía tai: “Một ngày làm thầy, suốt đời là cha. Lư Dương ta làm sao lại rút khỏi lớp được, ngươi nghĩ ta là người thế nào chứ? Là hạng người tùy tiện đến thế sao? Thiệt tình chẳng biết mấy người nghĩ cái gì, suốt ngày cứ đòi rút rút rút, biết xấu hổ không?”

“... ..” Trịnh Dương, Triệu Nhã, Viên Đào - câm nín.

Tráo trở, quá tráo trở.

Vừa rồi còn oang oang cái mồm đòi rút khỏi lớp, chớp mắt đã lật lọng như vậy, cái mặt này không biết dày thế nào đây?

.....

“E là ông thầy này... thực sự có chút bản lĩnh!” Thấy hai bạn học lúc vào khi ra đều có hai thái độ hoàn toàn trái ngược nhau, Triệu Nhã vừa đẩy cửa bước vào, vừa nghĩ thầm.

Thực ra không phải cô không bị dao động với những lời của chú Diêu, nhưng chủ yếu là do đối phương vừa mở miệng đã nói đúng chóc “bệnh tình” của cô, khiến cô không khỏi ôm hy vọng.

Chưa kể, chứng bệnh đó, thực sự rất khó nói ra, cũng không thể để cho quá nhiều người biết.

“Ngồi xuống đi!”

Vừa vào phòng thì cô đã nhìn thấy thầy Trương ngồi trên ghế.

“Thưa thầy, thầy từng nói... có thể giúp ta trị bệnh...” Triệu Nhã thoáng đỏ mặt.

“Ừ!” Trương Huyền gật đầu: “Bệnh của ngươi cũng rất đơn giản thôi...”

Thực ra, chuyện của Triệu Nhã, đích xác là không khó giải quyết, hoàn toàn không phải do cô mắc phải bệnh hiểm nghèo gì, mà là do sở hữu một thể chất thiên bẩm mà ngàn vạn cô gái ao ước có được, cơ thể Thuần Âm. Âm khí trong cơ thể cô cực kỳ hùng hậu, nếu được hướng dẫn đúng đắn, việc tu luyện sẽ tiến bộ thần tốc, làm chơi mà ăn thật!

Tiểu thay, nguyên cả cái thành Bạch Ngọc lại chẳng ai nhận ra được, còn chọn cho cô một bộ công pháp âm tính.

Công pháp này, nếu là các cô gái khác luyện thì đúng là một bộ bí tịch không tồi. Nhưng cho Triệu Nhã, một cô gái có thể chất thuần âm luyện, thì khác nào tuyết chồng thêm sương.

Âm khí trong cơ thể tích tụ càng ngày càng nhiều, lúc nhỏ thì chưa thể phát giác ra, nhưng theo đà phát dục của cơ thể, đặc trưng của nữ giới rõ ràng dần thì sẽ trở nên khó kiềm chế nổi. Nếu không cứu chữa kịp thời, mà cứ tiếp tục đà phát triển, không khéo sẽ hoàn toàn biến thành một người phụ nữ cuồng dâm, ham muốn tột độ, nhưng không thể nào thỏa mãn được.

Cũng chính vì lẽ đó, nên cô mới xuất hiện cái cảm giác đang xấu hổ ấy.

“Chuyện này...” Triệu Nhã ngó người ra.

Cô không hề biết mình sở hữu thể chất thuần âm, thậm chí cả cha của cô cũng không biết.

Có điều, tu luyện công pháp thuần âm là chuyện có thật!

Không lẽ thực sự là vì nguyên nhân này?

“Bạch Ngọc Tổ Nữ Công tuy lợi hại, nhưng không hợp với cô, muốn giải quyết triệt để chuyện này, thì phải chuyển đổi công pháp tu luyện!” Giải thích xong, Trương Huyền nói tiếp.

“Sao... sao thầy biết ta luyện Bạch Ngọc Tổ Nữ Công?” Triệu Nhã giật mình.

Đây là công pháp truyền thừa của thành Bạch Ngọc, ngoài người nhà ra, hầu như rất ít người biết. Dù cho là đại quân gia Diêu Hàn cũng không biết rõ lắm. Ông thầy này vừa nói đã trúng phóc, Triệu Nhã thực sự không dám tin.

“Ta có thể nhìn ra được bệnh tình của ngươi, thì đương nhiên cũng nhìn ra được công pháp mà ngươi tu luyện!” Trương Huyền ngược mắt lên một góc 45 độ, bộ dạng cao sâu khó dò.

“Đổi công pháp tu luyện, là có thể giải quyết được? Thế... ta nên luyện công pháp như thế nào?” Nén lại nỗi hoang mang trong lòng, Triệu Nhã hỏi.

“Ngươi nên luyện một loại công pháp có thể tận dụng được thể chất của mình! Như vậy đi, ngày mai ta sẽ vào Tàng Thư Các của học viện, giúp ngươi tìm thử có bộ nào thích hợp không!” Trương Huyền nói.

“Cảm ơn thầy!” Triệu Nhã liền gật đầu.

Tuy hôm nay vẫn chưa giải quyết triệt để vấn đề, nhưng cô đã biết được nguồn cơn, trong lòng không khỏi phần chấn.

“Ừ!” Trương Huyền khoát tay: “Gọi Trịnh Dương vào đây!”

Trong lớp, Trương Huyền đang lần lượt chỉ điểm cho học trò. Ngoài lớp, một thanh niên dáng người cao lớn đang bước vội đến.

“Lão Lưu, ông nói thật chứ?”

Thanh niên cao to vừa đi vừa hỏi ông già đi sau.

“Bẩm thiếu gia, hoàn toàn là thật. Tiểu thư thực sự đã bái thầy Trương Huyền này làm thầy rồi!” Lão Lưu gật đầu xác nhận.

Nếu Trương Huyền có ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra, lão Lưu này, chính là người hôm qua muốn giúp Vương Đình rút khỏi lớp học.

Còn người thanh niên mà ông ấy gọi là thiếu gia kia chắc hẳn là anh trai của Vương Đình, thiên tài nổi tiếng ở học viện Hồng Thiên, học trò của trưởng lão, Vương Đào!

“Trương Huyền? Tên khốn thi khảo hạch 0 điểm đó, có tư cách gì mà dạy em gái ta? Đáng ghét! Hôm nay nếu ta không đập gã một trận, cho gã biết cái giá phải trả khi lừa gạt em gái ta, thì ta không phải là Vương Đào!”

Vương Đào vừa bước đi vừa tức giận gầm lên.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Có người đến gây sự

Thành Thiên Huyền là đế đô của vương quốc Thiên Huyền. Có thể trở thành một trong bốn gia tộc lớn nhất ở đế đô này, thế lực của nhà họ Vương không nói cũng biết.

Gia tộc hùng mạnh như vậy, cả viện trưởng học viện Hồng Thiên còn phải nể mặt vài phần. Tìm ông thầy nào không tìm, lại đi bái ngay tên khốn khảo hạch 0 điểm làm thầy, thực sự quá mất mặt!

Một sĩ nhục cực lớn!

Cậu ta là học sinh lâu năm, chuyện của gã Trương Huyền này, người ta không biết chứ cậu ta biết rất rõ. Gã còn từng chỉ điểm khiến học trò tẩu hỏa nhập ma, mất hết hình tượng của giáo viên trong trường.

Gã này, luôn là đối tượng để người ta lấy ra làm đầu đề tám chuyện. Cậu ta có nằm mơ cũng không ngờ, em gái mình lại đi bái gã làm thầy! Nếu chuyện này để cho bạn học biết được, mình chẳng phải sẽ biến thành trò hề sao?

Vương Đào càng nghĩ càng giận. Vừa bước đến trước cửa lớp học thì cậu ta thấy ngay Diêu Hàn với cái bộ dạng như xác ướp.

“Thì ra là Vương Đào thiếu gia!”

Diêu Hàn thân là quản gia của thành Bạch Ngọc, có qua lại với không ít thế lực lớn. Vương Đào vốn là thiên tài, lại là công tử của gia chủ nhà họ Vương, nên ông ấy đã từng gặp qua rồi.

“Ông là...” Vương Đào nhướn mắt, miệng hỏi.

Diêu Hàn bị đánh quá ác, mặt mũi sưng phù đến biến dạng, cả Triệu Nhã còn suýt không nhận ra chứ đừng nói là người khác.

“Tại hạ là Diêu Hàn của thành Bạch Ngọc!” Diêu Hàn đáp.

“Ủa, thì ra là Diêu đại quản gia, sao ông lại...” Vương Đào ngớ người.

“Luyện công không cẩn thận, bị thương ấy mà...” Diêu Hàn ngượng ngừng giải thích, rồi lập tức đổi chủ đề: “Chẳng hay Vương Đào thiếu gia đến đây có việc gì?”

“Em gái ta đã bái tên Trương Huyền này làm thầy, bây giờ ta đến lôi nó về, sau đó dạy dỗ cái gã không biết trời cao đất dày kia một bài học!” Vương Đào không hề giấu giếm con thịnh nộ của mình.

“Hả? Em gái cậu? Là tiểu thư Vương Đình sao?”

Khi này vừa vào lớp thì Diêu Hàn đã bị đuổi ra ngay, hơn nữa ông ta chỉ chú ý Trương Huyền, nên không nhìn thấy Vương Đình ở trong ấy.

Vương Đào gật đầu.

“Ta nghe nói thiên phú của tiểu thư Vương Đình không thua kém gì cậu, tại sao cô ấy lại chọn gã ta?” Diêu Hàn rất ngạc nhiên.

“Em gái ta chưa bao giờ ra khỏi nhà, nên rất ngây thơ. Thăng khốn này miệng lưỡi xảo quyệt, chẳng biết đã dụ dỗ thể nào mà con bé lại tin lời gã!” Nhớ lại những chuyện lão Lưu đã kể, Vương Đào giận càng thêm giận.

“Đáng ghét! Thăng khốn này đúng là mối họa, loại thầy giáo cặn bã!” Diêu Hàn nghĩ đến tiểu thư nhà mình cũng bị đối phương lừa lọc, ông ta nghiến răng nói: “Vương Đào thiếu gia, cậu nhất định phải dạy cho hắn một bài học đích đáng vào!”

“Được!” Vương Đào đáp lại một tiếng, nhưng cũng ngạc nhiên hỏi lại: “Phải rồi, Diêu quản gia, sao ông cũng ở đây vậy?”

“Không nói nữa, càng nói càng tức. Tiểu thư nhà chúng ta, bị tên Trương Huyền đó gạt gẫm kiểu gì không rõ, cũng bái hán làm thầy rồi!” Điều Hàn hừ một tiếng.

“Ý ông là tiểu thư Triệu Nhã à?” Vương Đào sừng sốt.

“Đúng vậy!” Điều Hàn gật đầu.

“Thế... tại sao ông không vào vạch mặt tên khốn giả dối ấy, mà lại đứng đợi ngoài cửa?” Vương Đào ngạc nhiên.

“Ta cũng muốn vạch mặt hán lấm chứ, nhưng tiểu thư nổi đóa với ta, ta cũng hết cách, đành đợi ở ngoài này. Vương Đào thiếu gia đến đây thật là đúng lúc, cậu mau vào trong ấy dạy dỗ tên trơ trên ấy một bài học, vạch trần cái bản mặt xấu xa của hán ra cho mọi người cùng biết, để tiểu thư nhà chúng ta cũng thấy rõ bộ mặt thật của hán!” Điều Hàn nói.

“Yên tâm, ta sẽ lập tức lột trần bộ mặt dê tiện của hán ra!”

Vương Đào nghiêng răng trèo tre, tung chân đá văng cánh cửa, hùng hổ bước vào.

.....

Trong này, Trương Huyền đã lần lượt nói ra tình huống của năm học trò xong xuôi.

Thương pháp của Trịnh Dương còn vài khuyết điểm, Trương Huyền giảng giải kĩ lưỡng khiến Trịnh Dương vô cùng mừng rỡ, sức mạnh lại một lần nữa bạo tăng.

Còn Viên Đào, cậu ta chưa từng tu luyện công pháp võ nghệ có hệ thống, Trương Huyền lấy ra quyển bí tịch tàng thứ nhất của Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết, công pháp căn bản nhất của học viện, sửa đổi lại một số khuyết điểm rồi trao cho cậu ấy.

Tuy chẳng chỉnh sửa bao nhiêu cũng còn kém rất xa Thiên Đạo Thần Công mà hán tu luyện, nhưng vẫn cao cấp hơn Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết nguyên bản gấp nhiều lần. Viên Đào vừa nhìn vào, đã sung sướng đến muốn nhảy cẫng lên, hiểu ra mình đã gặp được thầy giáo giỏi.

“Được rồi, ta đã giảng giải đại khái vấn đề của từng người trong các người. Nhớ, tu luyện cần phải kiên trì, chớ có lười biếng...”

Đang giảng giải thì Trương Huyền chợt nghe thấy “Àm!” một tiếng, ngay sau đó là tiếng quát đinh tai: “Trương Huyền, thầy lập tức rút tên của em gái ta và tiểu thư Triệu Nhã ra khỏi lớp ngay, bằng không, hôm nay ta sẽ cho thầy biết tay!”

Ngay sau đó, Vương Đào xông vào, đứng ngay trước mặt Trương Huyền, đôi mắt đỏ ngầu bùng bùng lửa giận, giống như sắp giết người đến nơi.

“Ca...” Thấy bộ dạng của anh mình, Vương Đình vội vàng chạy tới.

“Muội tránh qua một bên!” Đẩy em gái mình ra sau, Vương Đào lạnh lùng nhìn Trương Huyền, bộ dạng đầy kẻ cả: “Trương Huyền, thầy lừa lọc người khác bằng mấy lời linh tinh cũng thì thôi, nhưng động đến em gái của ta thì chẳng khác gì tìm chết! Ta đếm đến mười, lập tức rút tên em gái ta và tiểu thư Triệu Nhã ra khỏi lớp, ta còn châm chước cho thầy. Bằng không, dẫu có là giáo viên, cũng đừng trách ta ra tay tàn độc!”

Rầm rầm!

Hừ lạnh một tiếng, Vương Đào triển khai sức mạnh toàn thân, phóng ra một luồng khí tức hùng mạnh.

Không ngờ lại là một vị cao thủ cảnh giới Bỉ Cốt!

Chả trách có thể trở thành học trò của một trường lão, thực lực của cậu ta còn mạnh hơn cả các thầy giáo thông thường.

“Ta đang dạy học, đi ra!” Trương Huyền dừng dung nhìn qua.

“Dạy học? Với trình độ của thầy, thì dạy cái quần què gì!” Vương Đào cười nhạt: “Đi ra? Bảo ta đi ra? Thầy là cái thá gì chứ? Gọi thầy là thầy đã là tôn trọng lắm rồi. Bản thân thầy là loại đức hạnh nào, thầy không tự hiểu sao? Một tên thầy giáo cấp thấp bé nhỏ, chỉ đến cảnh giới Chân Khí, thì bớt làm bộ huênh hoang trước mặt ông đây đi. Dẫu hôm nay ta có đánh thầy, cùng lắm cũng chỉ bị trường lão rầy la vài câu. Thầy nghĩ thầy làm gì được ta?”

Cậu ta nói không sai, một số học trò của trường lão trong học viện, thực lực còn mạnh hơn giáo viên, địa vị cũng cực kì tôn quý. Dẫu có xảy ra tranh chấp với các giáo viên thì cùng lắm cũng bị trách mắng vài câu, chứ không bị trừng phạt quá nặng.

“Ca...” Mặt Vương Đình tái mét.

Ông thầy trước mặt rốt cuộc có trình độ hay không, cô ấy biết rất rõ. Vấn đề mà toàn bộ danh y trong vương quốc Thiên Huyền không giải quyết được, thầy ấy lại xử lý dễ dàng như trở bàn tay, hơn nữa còn có thể thi triển huyền không hành châm, người như vậy làm sao không có trình độ được?

Đang chưa biết làm sao ngăn cản anh trai mình lại, thì cô trông thấy sắc mặt của thầy giáo mình đã trầm xuống, đôi mắt khẽ nhắm lại.

“Cút!”

“Bảo ta cút...” Không ngờ tên thầy giáo ăn hại này lại dám bảo mình cút, Vương Đào đang định nói gì đó thì bất gặp ánh mặt lạnh lùng của đối phương nhìn qua.

Vương Đào không khỏi rùng mình một cái, hết như con thỏ bị hổ dữ nhìn bắt. Dưới sức ép kinh hồn đó, đôi chân cậu ta tự động lùi lại, không ngừng run rẩy.

Khí thế kinh khủng này, cậu ta chỉ mới thấy ở trên người sư phụ mình. Còn tên khốn bét nhất trường, mới ở cảnh giới Chân Khí, sao lại có thể phóng ra được?

Ngay sau đó, Vương Đào lấy lại tinh táo, sắc mặt đen như đáy nồi, đôi mắt đỏ ngầu.

Trong mắt cậu ta, Trương Huyền tuy là thầy giáo, nhưng trên thực tế chỉ là hạng ăn hại. Nhưng thứ ăn hại ấy chỉ quát một tiếng đã khiến cậu ta phải hoảng hồn lùi lại. Chuyện này mà lọt ra ngoài... sau này cậu ta làm sao còn mặt mũi gặp ai? Uy danh còn đâu nữa?

“Muốn chết!”

Trong cơn căm tức tột độ, Vương Đào gầm lên, rút thanh trường kiếm sau lưng ra.

Vù!

Ánh kiếm chói lòa chém tới.

Rẹt rẹt rẹt!

Cảnh giới Bì Cốt, sở hữu sức mạnh hơn 500 cân, người còn chưa đến mà trong không khí đã không ngừng vang lên tiếng kiếm xé gió, khiến người ta có cảm tưởng khó mà chống đỡ nổi.

“Thầy Trương...”

Thấy anh trai mình ra tay thẳng luôn, tốc độ nhanh như vậy, sắc mặt Vương Đình lập tức trắng bệch.

Tuy vô cùng khâm phục sự chỉ điểm vừa rồi của thầy Trương, nhưng cô cũng biết thầy giáo này mới ở cảnh giới Chân Khí, hoàn toàn chưa phải là đối thủ của anh mình!

Nếu tránh không kịp, chắc chắn sẽ bị thương nặng!

Vương Đình hét lên một tiếng, sợ hãi nhắm mắt lại.

“Sao... sao có thể như vậy?”

Ngay lúc cô cứ ngỡ ông thầy của mình sẽ bị chém cho thương nặng, thì cô lại nghe thấy tiếng kêu đầy hoang mang của nhóm Triệu Nhã. Vương Đình vội vàng mở mắt ra, nhưng trông mắt cô cũng suýt lọt ra ngoài, cả người cô như hóa đá.

Cô chỉ thấy anh trai mình hùng hổ vung kiếm chém tới như vũ bão, nhưng lại chột đứng khựng giữa không trung. Thứ đang kẹp lấy lưỡi kiếm, chính là hai ngón tay nhìn như rất yếu ớt của thầy Trương Huyền.

Một đường kiếm hung mãnh như vậy, lại bị thầy ấy... dùng hai ngón tay kẹp cứng!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Ném ra ngoài

“Không thể nào...”

Vương Đào cũng sửng sốt, không dám tin.

Trước khi đến đây, cậu ta đã thăm dò thực lực của Trương Huyền, cảnh giới Chân Khí, kém cỏi vô cùng!

Sao có thể chỉ với hai ngón tay đã kẹp cứng đòn tấn công của mình?

Có thể làm được như vậy, không chỉ cần sức mạnh mà còn phải nắm chắc thời điểm, lực xuất chiêu, phương vị... đủ thứ điều kiện. Chỉ cần sai sót mấy may thì ngón tay sẽ bị chém đứt, người cũng bị thương!

Dẫu có là thầy giáo của cậu ta, một trưởng lão đạt cảnh giới Tịch Huyệt, cũng không làm được! Một tên khốn bị gọi là ăn hại lại...

Sao có thể như vậy được!

“Trùng hợp, chắc chắn chỉ là trùng hợp thôi!”

Ý nghĩa này vừa lóe lên trong đầu, sắc mặt Vương Đào lại trở nên hung tợn, hai tay gồng mạnh, hét vang: “Buông tay!”

Cậu ta định rút cây kiếm ra khỏi hai ngón tay của đối phương.

Có điều, rút đến mấy lần, gân xanh nổi đầy trên trán, cả người thoát lực đến học máu đến nơi, cậu mới kinh hoàng nhận ra trường kiếm bị kẹp trong tay đối phương hết như đã cắm rễ, rút mạnh đến đâu cũng chẳng nhúc nhích mấy.

Chuyện này không khoa học!

Đợt khảo hạch giáo viên lần trước mới qua chưa lâu, chuyện hần ta chỉ mới đạt đến cảnh giới Chân Khí viên mãn, cả học viện ai ai cũng biết... Hơn nữa, dẫu có đột phá thành công thì cũng chỉ ở cảnh giới Bì Cốt, ngang ngửa với mình. Đâu có lý nào chỉ với hai ngón tay đã khiến mình bế tắc?

“Ra ngoài!”

Đang lúc cậu ta cảm thấy nghi hoặc thì một luồng kinh lực truyền qua thân kiếm, bên tai cậu lập tức vang lên tiếng nói lạnh lùng của đối phương.

Vù!

Còn chưa kịp phản ứng gì, cả người cậu ta đã bay lên.

Rầm!

Đầu cậu ta đập mở cánh cửa lớp học, sau đó văng ra ngoài.

“Xong rồi, chúng ta học tiếp nào!” Ném Vương Đào bay ra ngoài xong, Trương Huyền quay lại nói với học trò bằng giọng điệu dửng dưng như không.

“... ..”

Vương Dĩnh, Triệu Nhã, Lưu Dương, Trịnh Dương và Viên Đào, đồng loạt trở mắt nhìn nhau, cảm thấy đầu óc mình như bị chết máy, bàng hoàng tột độ.

Đó là cao thủ cảnh giới Bì Cốt, chưa thể dốc toàn lực vùng kiếm đã bị chặn lại nhẹ nhàng, còn bị ném bay ra ngoài như ném đồ chơi...

Ông thầy của họ chẳng phải là người kém cỏi nhất, thực lực yếu nhất học viện sao?

Làm sao có thể làm được?

“Thầy... đang che giấu thực lực?” Đột nhiên Triệu Nhã vỡ ra, kích động đến đỏ bừng cả mặt.

Chỉ có một cách duy nhất mới giải thích nổi, đó là thầy đang che giấu thực lực của mình!

Bằng không, thì tại sao vấn đề chẳng ai nhìn ra được, thì hần chỉ một lời đã điểm trúng, nhẹ nhàng chỉ điểm một lần, đã khiến khả năng chiến đấu của học trò tăng lên gấp đôi?

Triệu Nhã đã hiểu ra, những người còn lại cũng đâu phải dạng ngốc, ai nấy cũng đều phản kích, siết chặt nắm đấm.

Vào học viện học tập, ai mà chẳng muốn được một người thầy lợi hại như vậy chỉ điểm?

Trước đây mấy người cứ nghĩ, theo học với ông thầy kém cỏi nhất trường này, những tháng ngày sắp đến sẽ vô cùng đau khổ. Bây giờ mới vỡ ra... họ đã vớ bẫm rồi, cực kỳ vớ bẫm!

Ông thầy tai tiếng nhất học viện này, lại là một... cao thủ tuyệt thế?

“Vâng!”

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều không còn nghi ngờ gì nữa, kích động gật đầu lia lịa. Cả Trịnh Dương, trước đây vẫn còn cảm thấy buồn bã, bây giờ thì vô cùng hưng phấn mà chăm chú lắng nghe, chỉ sợ bỏ sót lời thầy dạy.

Nào là thầy Lục Tầm, nào là thầy Vương Siêu... chớp mắt đều bị vớt lại sau lưng.

Đừng nói là họ, cả trường lão mà sánh với thầy Trương Huyền, e là cũng phải lạy dài.

.....

“Thiếu gia xông vào như vậy, chắc không sao đâu nhỉ?”

Ngoài lớp học, lão Lưu thấy hơi lo khi Vương Đào ùng ùng xông vào lớp học như thế.

“Yên tâm đi, thiếu gia Vương Đào đã đạt đến cảnh giới Bì Cốt, tên Trương Huyền kia chỉ mới ở cảnh giới Chân Khí mà thôi, ắt sẽ bị thiếu gia nhà ông dạy cho một bài học đích đáng, rồi đưa tiểu thư Vương Đình ra.” Điều Hàn vừa gật gù vừa mỉm cười.

Ông ta đang mơ màng tới cảnh tượng gã thầy giáo vô liêm sỉ kia bị đánh đến răng rơi đầy đất, thảm thiết đến không dám nhìn, lại chợt nghe thấy ở trong lớp học vang lên tiếng gào đầy giận dữ của Vương Đào.

“Bắt đầu rồi đây!” Điều Hàn nhướn mày, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Tên Trương Huyền này chỉ là cái thứ rác rưởi đội sổ toàn trường, ông ta vốn chẳng buồn quan tâm, nhưng hắn lại dám vô lễ với tiểu thư! Nếu không phải hắn đã làm gì đó, đã nói gì đó, thì tiểu thư sao có thể cam tâm tình nguyện làm học trò của hắn?

Nếu ông ta ra tay, chắc chắn sẽ khiến tiểu thư không vui, hơn nữa còn có thể đắc tội với học viện Hồng Thiên. Giờ Vương Đào chịu ra tay thì còn gì bằng nữa!

Học viện Hồng Thiên nằm trong đế đô Thiên Huyền, nhà họ Vương là cường hào ở đất này, dù có đánh một ông thầy giáo thì chắc chắn cũng có biện pháp xử lý! Hơn nữa, Vương Đào còn là học trò của trường lão, địa vị cao quý, để cậu ấy ra tay thì càng chính đáng và thích hợp hơn hắn bản thân ông ta.

“Khắc khắc, đúng lúc ta muốn xem xem, gã rác rưởi này sẽ muối mặt như thế nào...”

Càng nghĩ càng thấy vui sướng, Điều Hàn lặng lẽ đến trước cửa, định hé cửa ra, len lén quan sát bên trong. Có điều chỉ vừa đến trước cửa, thì bên tai ông ta vang lên một tiếng “Ầm!”, cánh cửa đang đóng kín đột nhiên bị mở tung ra.

Bốp!

Cửa sắt thỉnh linh bật ra, Điều Hàn không kịp phản ứng, bị đập thẳng vào mặt, đang choáng váng, xây xẩm, thì đầu lại bị đập thêm cái nữa!

Rắc rắc!

Đầu và mặt ông ta lại bị đập mạnh, tiếng xương vỡ vang lên, hai cái răng vất và lăm mới giữ lại được, cũng đã hy sinh rất vinh quang.

“Ồi!”

Con đầu đòn kịch liệt khiến Điều Hàn co rút người lại, phun ra một mồm máu tươi.

Không phải ông ta yếu, mà là... thương tích tối hôm qua vẫn chưa hồi phục. Hôm qua mặt bị đánh quá dã man, bây giờ, trước thì cửa sắt đập trúng, sau thì bị thứ gì đó va vào đầu... không chết ngay tại chỗ là già rồi.

“Thiếu gia...”

Lão Lưu bấy giờ mới nhận ra, thứ bay ra ngoài chính là thiếu gia nhà mình, lão vội hét ha hét hải chạy lại.

Vương Đào bị tông vào cửa sắt, nhưng đã có bao thịt Điều Hàn hứng lấy nên chẳng bị thương. Cậu ta lập tức đứng dậy, nhớ lại cảnh vừa rồi gã “ăn hại” chặn đứng đòn tấn công của mình, rồi tiện tay ném mình bay ra ngoài mà còn thấy sợ. Đầu ngoài miệng vẫn quát tháo ầm ĩ, nhưng cậu ta lại không dám xông vào lần nữa.

“Vương Đào thiếu gia, cậu... cậu...”

Đang xây xẩm mặt mày, Điều Hàn bấy giờ mới nhận ra, thứ đập vào mình chính là Vương Đào. Ông ta loạng choạng đứng dậy, vô cùng kinh ngạc.

“Chẳng phải cậu đi đánh người ta sao? Sao lại bay ra ngoài?”

“Ta... ta đang luyện một môn võ công mới!” Vương Đào không dám kể việc mình bị gã “ăn hại” ném ra ngoài, đành kiếm cớ lấp liếm.

“Võ công?” Lúc đó Điều Hàn đang bị tông đến xây xẩm mặt mày, cũng chưa kịp nhìn rõ, vội vàng hỏi: “Cậu đã vạch trần bộ mặt thật của thằng khốn ấy chưa? Tiểu thư nhà chúng ta nói sao...”

“Phù phù, ta... vẫn chưa kịp ra tay, thì bị em ta đuổi ra ngoài rồi. Ta thấy... hay là chúng ta cứ đợi ở đây đi!” Vương Đào lúng túng đáp.

Vừa rồi hùng hù hỏ hỏ đòi vạch mặt người ta, kết quả lại bị ném văng ra ngoài, chuyện xấu hổ như vậy, đánh chết cậu ta cũng không dám kể cho ai biết!

“Đội?”

Diêu Hàn ngờ ngác gãi gãi đầu, trong lòng đầy ngờ vực, có điều thấy không tiện vặn hỏi nên đổi đề tài khác: “Vương Đào thiếu gia, cậu là học viên lâu năm của học viện Hồng Thiên, đúng lúc ta có một chuyện muốn hỏi thăm!”

“Mời nói!”

Thấy ông ta không vặn hỏi chuyện xảy ra trong lớp học, Vương Đào cũng thở phào, vội vàng đáp.

“Học viện của chúng ta có vị giáo viên nữ nào, trong tên có chữ ‘Bích’ không?” Nhớ đến thằng khốn nạn tối hôm qua đánh mình, Diêu Hàn giận muốn sôi gan.

“Bích? Nổi tiếng nhất chính là nữ thần của học viện, Thẩm Bích Như! Ta nghe nói gã thầy Trương Huyền này, cũng muốn theo đuổi cô ấy, đúng là cóc mà đòi ăn thịt nga, đùa mốc đòi chòi...”

Vương Đào nói nửa chừng thì chợt khựng lại.

Trước đây, ai ai cũng biết thực lực của Trương Huyền kém cỏi, dạy học lại tệ, còn đòi theo đuổi nữ thần Thẩm Bích Như nên mới nói như vậy. Bây giờ, đích thân cậu ta đã chứng kiến thực lực của đối phương, bản thân cậu ta cũng không thể đầu lại được. Giờ mà còn nói hấn ta là cóc đòi ăn thịt thiên nga thì có hơi không đúng lắm.

“Thẩm Bích Như? Trương Huyền theo đuổi cô ấy?” Đôi mắt Diêu Hàn lóe sáng, lập tức hiểu ra, người mà chính mồm thằng khốn nạn tối hôm qua đã nói, chắc chắn chính là vị này. Diêu Hàn hỏi tiếp: “Ngoài Trương Huyền ra, còn thầy nào theo đuổi cô ấy nữa không?”

“Cô Thẩm Bích Như xinh đẹp như vậy, thầy giáo theo đuổi cô ấy thì nhiều lắm, ta cũng chẳng đếm xuể. Có điều, người nổi danh nhất, đáng để nhắc tới chính là cháu nội của trưởng lão Thượng Thần, thầy Thượng Bàn!” Vương Đào ngẫm nghĩ một lát, thì ngờ vực nhìn qua: “Điều quản gia hỏi chuyện này làm gì vậy?”

“À, thì hỏi cho vui ấy mà, hỏi cho vui!” Diêu Hàn không hỏi nữa, nhưng trong lòng thì đang sôi sục.

“Trở về thăm dò thêm mới được. Để xem tên Thượng Bàn này hôm qua có xích mích gì với Trương Huyền không, là đủ để chắc chắn rồi. Nếu như đúng là hấn, thì đầu có là cháu nội của trưởng lão, nhất định cũng phải cho hấn biết tay...”

Quản gia thành Bạch Ngọc, dưới một người, trên vạn người, đã khi nào mà ông ta phải cam chịu nổi tức tưởi này.

Ông ta thề không làm người nếu không báo được thù, và cũng là để giải nỗi hận trong lòng.

.....

Bên này, Diêu Hàn đang suy ngẫm xem tìm ai để hỏi thăm tiếp, thì bên kia, đương sự Thượng Bàn vừa cho học trò tan học. Ngay lúc đi ra khỏi lớp thì hấn gặp ngay một người thanh niên.

Thầy giáo Tào Hùng!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đến tính sổ

“Thượng thiếu(1)”. Tào Hùng tỏ vẻ đầy kính cẩn.

(1)Thiếu: tôn xưng dành cho người trẻ tuổi.

“Thì ra là thầy Tào, thầy đến tìm ta à?” Thượng Bàn ngạc nhiên hỏi.

Đều là giáo viên trong học viện, thường ngày cũng tiếp xúc không ít, nhưng chưa đến mức thân thiết.

“Là vậy, ta có chuyện muốn làm phiền Thượng thiếu!” Tào Hùng ngập ngừng nói.

“Chỉ cần giúp được, thì ta sẽ cố hết sức!” Thượng Bàn nói.

Là cháu ruột của trưởng lão Thượng Thần, mỗi ngày có không ít giáo viên tìm đến nhờ giúp đỡ nên bản thân gã sớm đã quen với tình huống này.

“Chuyện là vậy... hôm qua có một đứa học trò giỏi, ta nhọc nhằn lắm mới thu nhận được, nhưng đã bị thầy giáo khác dùng lời ong tiếng ve dụ dỗ lừa đi mất. Thượng trưởng lão chẳng phải là quản lý ở Phòng Đào tạo sao? Ta muốn hỏi thử xem... có thể chuyển em học trò ấy về lại lớp ta hay không...” Tào Hùng nói.

Lưu Dương là học trò xuất sắc nhất mà Tào Hùng tốn bao nhiêu tâm huyết mới thu nhận được, không ngờ vì thua một trận tỉ thí mà đã rơi vào tay Trương Huyền. Sau khi trở về thì gã ta càng nghĩ càng ức, hôm nay chịu hết nổi nên gã lập tức chạy đến tìm Thượng Bản.

Ông nội của Thượng Bản là chủ nhiệm Phòng Đào tạo, đối thầy giáo cho một học sinh là chuyện hết sức dễ dàng.

“Chuyển trở về?” Thượng Bản chau mày: “Nếu cậu học trò ấy tự nguyện theo người ta thì sẽ khó lắm! Thầy cũng biết rồi đó, học trò bây giờ khá phiền phức, bắt nạt một cái là kiện lên Vương đình, kiện lên hội đồng giáo viên ngay, chúng ta...”

“Cậu ấy hoàn toàn không tự nguyện! Ta có thể đảm bảo điều đó!” Tào Hùng vội vàng nói.

“Dẫu có không tự nguyện, nhưng nếu thầy giáo ấy không đồng ý buông ra thì cũng chẳng dễ dàng gì đâu. Thầy cũng biết quy tắc của học viện rồi mà...” Thượng Bản tỏ ra khó xử, rồi đột nhiên gã ngừng lại: “Vừa rồi thầy nói... lừa gạt? Chẳng hay đó là thầy giáo nào vậy? Sao lại đi gạt gẫm học trò của người ta?”

“Chính là Trương Huyền, tên ‘ăn hại’ của học viện chúng ta...” Nhắc đến tên đó, Tào Hùng lại tức đến nghiến răng ken két.

“Trương Huyền? Học trò của thầy bị hấn ta lừa?” Nghe nhắc đến cái tên này, trong lòng Thượng Bản cũng lập tức sục sôi lửa hận.

Nếu hôm qua không có nữ thần ở đây, thì chắc chắn đối phương đã bị gã đánh một trận thừa sống thiếu chết rồi!

“Đúng! Hạng thầy giáo như vậy, không một ai chịu làm học trò của gã cả! Cho nên, ta mới làm phiền Thượng thiếu thừa với Thượng trưởng lão một tiếng, giúp ta chuyển em học trò đó trở về...” Tào Hùng dè dặt trình bày, sợ đối phương không chịu nhận lời.

“Không cần thừa với Thượng trưởng lão, bây giờ ta sẽ qua đó giải quyết giúp thầy!” Thượng Bản hất tay nói.

“Giải quyết giúp ta?”

“Người khác thì có thể phải nhờ đến ông nội ta sắp xếp, chứ tên ăn hại Trương Huyền ấy, thì sao phải lằng nhằng đến thế? Bây giờ qua thẳng bên ấy đòi người, nếu hấn không trả, ta sẽ đánh hấn đến tàn phế mới thôi!”

Thượng Bản vung tay nói rất hùng hồn, trông đầy trượng nghĩa.

Nếu là thầy giáo khác thì gã bó tay thật, chứ tên khốn thi khảo hạch 0 điểm ấy, muốn đập cho một trận biết tay thì đâu có gì khó!

Thực lực kém đã đành, mấu chốt là trong học viện tuyệt đối không có ai sẽ ra mặt bênh vực cho hấn!

Điều quan trọng nhất là, chính mình đang muốn đánh thẳng khốn ấy một trận để trút giận, nhưng khổ nỗi chưa tìm ra lý do chính đáng!

Không duyên không cớ đánh người, lỡ Thẩm Bích Như biết được, chắc chắn sẽ để lại ấn tượng xấu.

Bây giờ thì hay rồi, hấn lừa học trò người khác, đương sự chạy đến đây nhờ vả, vừa khéo để cho mình dựa vào cớ này mà thẳng tay trừng trị!

“Như vậy...” Không ngờ Thượng Bản lại hào hiệp như vậy, khiến Tào Hùng không khỏi ngơ ngác.

“Không cần như vậy như kia nữa, cứ đi theo ta, nếu thầy sợ thì để ta ra tay giúp thầy!” Thượng Bản khề nhếch mép, ánh mắt ánh lên vẻ tàn độc.

“Thế thì cảm ơn Thượng thiếu rất nhiều!” Tào Hùng mừng rỡ, đôi mắt lóe sáng, gật đầu lia lịa.

Hai người họ cùng nhau hùng hổ đi đến phòng dạy học của Trương Huyền.

Vừa đến trước cửa phòng học, cả hai đã nhìn thấy Diêu Hân như cái xác ướp và thiếu gia Vương Đào.

“Vương Đào, người không ở chỗ của ông nội ta mà luyện công cho đảng hoàng, chạy đến đây làm gì vậy?” Thượng Bản chau mày hỏi.

Tuy gã là cháu nội của trưởng lão Thượng Thần, nhưng so với Vương Đào, thì địa vị vẫn kém hơn.

“Chào thầy Thượng Bản!” Vương Đào khom người xuống: “Em gái ta bị người ta gạt, đang ở trong lớp học này, ta định đến lôi nó về...”

“Thượng Bản?”

Vốn đang nghĩ xem nên tìm ai để hỏi thăm tin tức, thì Diêu Hân chợt nghe được, cái tên thanh niên đang đứng trước mặt chính là Thượng Bản, ông ta vội

vàng ngẩng đầu lên.

“Ý người là tiểu thư Vương Đình à? Cô ấy cũng bị lừa?” Mặt Thượng Bân sa sầm xuống, ánh mắt lại lóe lên vẻ căm phẫn: “Gan chó của tên Trương Huyền này cũng to thật! Cả tiểu thư Vương Đình cũng dám gạt, đúng là tìm chết mà! Xem ra, nếu không dạy cho hắn một bài học thì khó để lòng người tuân phục rồi!”

“Đúng vậy...” Vương Đào gật đầu.

“Tiểu thư Vương Đình đã bị gạt trở thành học trò của hắn, sao người không vào ngăn lại mà ngồi ngoài này chờ?” Chợt Thượng Bân quay qua hỏi với vẻ mặt nghi hoặc.

“Chuyện này...” Vương Đào không dám nói mình bị đánh văng ra ngoài, đang gãi đầu gãi tai không biết đáp thế nào, thì Diêu Hàn ở bên cạnh đã lên tiếng: “Chẳng phải học viện có quy định, chưa hết giờ lên lớp thì không được phép vào sao? Nên chúng ta đành phải chờ ngoài này đó!”

“Vị này là...” Thượng Bân bây giờ mới để ý đến “xác ướp” Diêu Hàn.

“Vị này là đại quân gia của phủ thành chủ thành Bạch Ngọc, Diêu Hàn!” Vương Đào vội giới thiệu.

“Thì ra là Diêu quân gia, thất lễ thất lễ!” Thương Bân vội cúi đầu chào hỏi, rồi nói ngay: “Đúng là học viện có quy định như vậy, nhưng không sao cả, các vị cứ đi theo ta là được rồi. Hôm nay, ta sẽ tự tay dạy dỗ tên thầy giáo khốn khiếp, mồm mép xảo quyệt, vô đạo đức đó!”

“Được!” Nghe thấy Thượng Bân nói sẽ đích thân ra tay, mắt Vương Đào bừng sáng, vội vàng bước theo. Diêu Hàn do dự một thoáng rồi cũng đi theo.

.....

Trong lớp học.

“Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết, tuy là công pháp căn bản nhất của học viện Hồng Thiên, nhưng trong đó vẫn còn tồn tại không ít vấn đề. Ví dụ như...”

Năm người học sinh đang ngồi trong lớp nghe Trương Huyền giảng bài.

Chỉ nghe được một lát, mà tâm tư ai nấy cũng đều rung động, bừng bừng hệt như ăn nhân sâm, nghe say sưa mê mẩn.

Trong năm học sinh đang có mặt, trừ Viên Đào ra thì những người còn lại đều có thân phận không tầm thường. Từ nhỏ họ đã được học hành bài bản, đã được nghe không ít các thầy giáo giảng dạy, thậm chí còn được các cao thủ cảnh giới Đỉnh Lực, Tịch Huyệt chỉ điểm... Nhưng từ nhỏ đến giờ, họ chưa bao giờ được nghe những lời giảng như vậy.

Nó mang lại cho người ta cảm giác mê mẩn ngây ngất, những điểm mù mờ chưa rõ trước đây, phút chốc đã tan thành mây khói. Khí tức trong cơ thể rần rần lưu chuyển theo lời giảng của thầy, cứ như sắp đột phá cảnh giới đến nơi.

Giảng quá hay!

Nghe lời giảng của Trương Huyền, họ mới hiểu ra, những người được gọi là giáo viên cao cấp kia, thực ra còn kém xa lắm.

Đặc biệt là Triệu Nhã, thân là con gái thành chủ, cha cô cũng thường xuyên giảng giải công pháp cho cô nghe. Xưa nay cô cứ ngỡ cha mình chắc chắn là một trong những người giảng hay nhất vương quốc Thiên Huyền này, dù sao thì thực lực của cha cô cao như vậy!

Nhưng trong thời khắc này, nếu đem so với thầy Trương Huyền, thì cô chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng, xem trời bằng vung. Nực cười nhất chính là, cô cảm thấy giữa hai người họ không hề xứng để so sánh với nhau, bởi hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Lời giảng của thầy Trương Huyền, nói câu nào là trúng câu đó, đâu có là võ công, công pháp lợi hại đến đâu, chỉ chớp mắt là thầy đều chỉ ra được khuyết điểm trong ấy, khiến người ta phải bàng hoàng ngơ ngác, mãi vẫn không bình tĩnh lại được.

Một câu giảng của thầy, phải suy tư hồi lâu, nhọc nhằn lắm mới tỏ tường. Kích động rồi mới bàng hoàng nhận ra, thầy ấy đã giảng qua đoạn đó rất lâu rồi, mà kiến thức trong khoảng thời gian suy ngẫm ấy mình cũng đã vượt mất rồi.

“Trình độ của thầy Trương... thực sự quá cao siêu!”

Bây giờ, năm người học trò mới vỡ lẽ ra, người thanh niên trước mặt thoạt nhìn chẳng hơn họ bao nhiêu tuổi, bên trong lại ẩn chứa một nền tảng võ học thâm hậu biết bao, sở hữu hệ thống kiến thức cao sâu cỡ nào!

“Thật buồn cười là trước đây, ta cứ nghĩ thầy Trương chỉ nhờ ăn may mới khiến sức mạnh của ta thoáng chốc tăng mạnh. Bây giờ mới hiểu... với kiến thức của thầy ấy, muốn làm được chuyện đó, thì dễ như trở bàn tay! Muốn sức mạnh của ta tăng gấp đôi, thì thầy ấy có đến cả trăm phương pháp...”

Lưu Dương trước giờ luôn luôn tự tin vào bản thân, giờ cũng đang không ngừng run rẩy: “Thầy Tào Hùng mà đem so với thầy ấy... hầy, thôi khỏi so sánh, không hề có cái để so được, quá khập khiễng! May mà họ tị thí, bằng không, làm sao ta có thể gặp được một thầy giáo giỏi đến thế...”

Năm học trò, ai nấy cũng chăm chú nghe giảng, sợ lại vượt mất kiến thức quan trọng nào đó.

Thầy trò đang cùng hưởng thụ niềm vui của việc học tập và giảng dạy.

Kết!

Cửa lớp bị ai đó đẩy ra, có mấy người hùng hổ bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Khảo vấn học tâm(1)

(1)Khảo vấn học tâm: Kiểm tra xác nhận tâm tư của người học trò.

“Trương Huyền, không ngờ mới có một ngày không gặp, mà lá gan của ngươi lại to đến thế!” Thượng Bân bước vào, quan sát xung quanh một lượt, không ngờ cái gã “ăn hại” này lại thu nhận được tới năm học viên. Ánh mắt gã liền trở nên hung tợn, cười khẩy một tiếng: “Dám buông lời đầu độc tiểu thư Triệu Nhã, tiểu thư Vương Đình, lại còn dám lừa gạt học trò của thầy Tào Hùng, ai cho ngươi cái gan ấy?”

“Thầy Thượng Bân? Thầy Tào Hùng?”

Trông thấy có mấy người đột nhiên xông vào, Trương Huyền chau mày: “Ta đang dạy học, có chuyện gì, vui lòng đợi đến hết giờ rồi hãy nói!”

“Dạy dạy cái con khỉ! Thượng thiếu đã đích thân qua đây, ngươi còn muốn ra về nữa sao? Với trình độ của ngươi, chưa học trò là may lắm rồi. Chẳng biết ắt gặp gì hết mà còn đòi giảng dạy, còn dám vênh váo trước mặt bọn ta!” Tào Hùng cười nhạt nói.

Hai người này đã rập tâm đến vạch mặt, thì hẳn cũng đâu nhất thiết phải tiếp tục làm bộ làm tịch.

“Ra ngoài! Nơi đây không chào đón các vị!” Trương Huyền nheo mắt lại.

“Còn cố đóng kịch nữa sao? Trương Huyền, ngươi còn nhớ mình tên gì không đấy?” Thượng Bân cười nhạt: “Lập tức rút tên tiểu thư Triệu Nhã và tiểu thư Vương Đình ra khỏi lớp, trả Lưu Dương lại cho thầy Tào Hùng, như vậy thì hôm nay ta sẽ không ra tay cho ngươi một bài học, còn không... ta e là nguyên cả học kỳ này, ngươi sẽ ngồi xe lăn mà sống qua ngày đấy!”

“Thầy muốn ra tay với ta?” Trương Huyền nhìn qua: “Trong học viện, nghiêm cấm giáo viên đánh nhau, không lẽ thầy không biết quy định này?”

“Quy tắc cũng là do con người định ra mà thôi, là người khác thì ta còn sợ bị học viện trừng phạt, nhưng với ngươi... ha ha ha, ngươi nghĩ cả học viện này sẽ có người ra mặt bênh vực tên ‘ăn hại’ như ngươi sao?” Bộ dạng Thượng Bân như chỉ chực ăn tươi nuốt sống đối phương.

“Ta hiểu rồi, có phải vì hôm qua ta đã có lời đắc tội với thầy, thầy mới cố tình đến đây gây sự với ta không? Thầy làm như vậy, lẽ nào không sợ cô Thẩm Bích Như giận sao?” Trương Huyền hỏi.

“Khà khà, kể như ngươi cũng biết điều đấy! Ta đã muốn dạy dỗ ngươi, thì đương nhiên không sợ ngươi nói lung tung rồi...” Thượng Bân cũng không phủ nhận, đang hăm hở định đập cho tên khốn trước mặt một trận, thì bị một tiếng quát đầy giận giữ cắt ngang.

“Là ngươi!”

Đôi mắt Diêu Hàn đỏ ngầu.

Hôm qua Trương Huyền đã đắc tội với tên kia, lại còn dính líu đến cô giáo Thẩm Bích Như, nếu vẫn chưa xác định được, ông ta cũng cảm thấy mình đúng là thằng ngu!

“Gì cơ?” Đang định ra tay dạy dỗ Trương Huyền, chợt nghe thấy Diêu quản gia quát to, Thượng Bân ngơ ngác nhìn qua.

“Chuyện ngươi làm mà ngươi còn không biết?”

Thượng Bân chưa kịp hiểu chuyện gì, thì nghe thấy một tiếng hét vang lên, cùng với đó là một nắm đấm đã tọng thẳng vào mặt.

“Thằng khốn!”

Thượng Bân chỉ kịp cảm thấy trước mặt mình tối xầm lại, ngay sau đó đôi mắt đã bầm tím, thân thể loạng choạng rồi té ngửa ra đất.

“Dám đánh ông thê thảm thế này, ông đây phải cho ngươi biết tay!”

Nhớ lại nỗi đau bị đánh hôm qua, Điều Quân không chút do dự, ra tay nhanh như chớp, nhảy bổ lên người Thượng Bân, dội con mưa nắm đấm xuống ào ạt.

“Điều Quân gia...”

Tất cả xảy ra quá chớp nhoáng khiến Vương Đào lẫn Tào Hùng đều đơ mặt ra. Thực ra không chỉ họ, mà cả nhóm Triệu Nhã, Vương Đình cũng vậy.

Vừa rồi mấy người này đến tìm thầy Trương gây chuyện, họ còn rất giận dữ, đang định giải quyết luôn một lần, nào ngờ tự bọn họ quay đầu lại đánh nhau.

Chuyện này đúng là quái lạ!

Đặc biệt là Triệu Nhã, cô ấy hiểu rất rõ con người của Điều Quân gia, trầm tĩnh, có chừng mực, làm việc bao giờ cũng có trước sau, bằng không thì cha cô đâu có giao chức quản gia cho ông ấy.

Nhưng... hôm nay ông ấy bị làm sao vậy? Chưa giải thích tiếng nào đã ra tay rồi?

Nếu muốn hỏi ai là người biết rõ nội tình nhất, e là chỉ có Trương Huyền thôi.

Vừa rồi hẳn ta cố tình nhắc lại chuyện hôm qua đả tặc tội với Thượng Bân, còn cố ý nhắc đến tên của Thẩm Bích Như, khiến Điều Quân gia biết được hai điều kiện này... Kết quả đúng như dự liệu, đánh nhau rồi.

Cũng không phải là Điều Quân gia lỗ mãng, bởi vì chẳng có ai tự nhiên bị đánh bầm dập như thế mà không thấy oán hận. Hơn nữa, thân phận ông ta rất cao quý, là bộ mặt của thành Bạch Ngọc, đã bao giờ phải chịu nổi uất ức như vậy! Cộng thêm, hai ngày nay ông ta liên tục bị Trương Huyền chọc tức muốn xi khói, lại bị tiểu thư ngăn cản không thể trút ra khiến lửa giận đã tràn trong lồng ngực. Bây giờ trông thấy kẻ thù, ai mà kiềm chế cho nổi.

“Điều Quân gia, ông bị điên rồi sao?” Hứng chịu con mưa nắm đấm không ngừng, Thượng Bân hoang mang cảm thấy trước mắt mình là một bức màn đen tối, miệng chỉ chực trào ra máu tươi.

Rốt cuộc là chuyện quái gì đây?

Tay Điều Quân gia này, mới lần đầu gặp gỡ, mình chưa từng đả tặc tội với lão ta, sao lại ra tay tàn độc đến thế?

Thượng Bân mãi vẫn không hiểu, mình đã đả tặc tội với đối phương ở chỗ nào!

“Điên à? Ngươi bốt già ngô (bốp), già nghê lại đi (bốp), bản thân ngươi (bốp), chẳng lẽ không biết sao (bốp) hả... (bốp)?”

Điều Quân gia không ngừng quát tháo, nắm đấm cũng không ngừng trút xuống.

Thượng Bân là giáo viên cao cấp, thực lực đã đạt tới cảnh giới Đỉnh Lực từ lâu, nhưng so với đối phương đã đạt tới cảnh giới Tịch Huyệt thì vẫn còn kém một khoảng nhất định. Đánh nhau từ tể còn không phải là đối thủ, huống hồ ra tay bất ngờ, lại còn là đòn hiểm.

“Điều Quân gia, xin bớt giận, bớt giận, có gì từ từ nói...”

Bây giờ Tào Hùng và Vương Đào mới sực tỉnh, vội vàng chạy đến tách hai người kia ra. Lúc này thì khuôn mặt đẹp trai của Thượng Bân đã sưng phù lên như đầu lợn.

“Đáng ghét!” Lúc này Thượng Bân đã sắp phát điên rồi.

Gã cứ tưởng hôm nay sẽ dạy cho tên Trương Huyền một bài học. Nhưng nào ngờ, tên Điều Quân gia thành Bạch Ngọc này lại đột ngột lên cơn, quay qua đánh mình.

Giờ thì gã trút hết mọi căm giận qua cho Điều Quân gia!

“Các vị có ân oán riêng tư thì mời ra ngoài lớp học mà giải quyết, nơi đây không phải võ đài để các vị đánh nhau. Nếu còn không đi, tiếp tục làm loạn, ta sẽ báo cho Phòng Hành chính, để họ đến đây...” Trương Huyền lên tiếng.

“Được lắm... mấy người cứ đợi đấy!” Nghe thấy vậy, Thượng Bân liền quay người đi thẳng.

Hiện tại, cái bộ dạng này của mình mà bị đồn ra bên ngoài, thì còn mặt mũi nào nhìn người? Tuyệt đối không thể để cho các giáo viên khác nhìn thấy!

“Thượng thiếu... Thượng thiếu!”

Vốn cứ ngỡ chuyện rất đơn giản, Thượng Bân đích thân ra mặt thì chắc chắn Trương Huyền phải trả lại học trò, nào ngờ lại xảy ra có sự này, Tào Hùng hốt hải đuổi theo.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng hai người đó đã mất tăm.

“Chú Diêu, chú làm cái gì vậy?”

Thấy hai người kia đi rồi, Triệu Nhã bước tới, nhìn chăm chăm Diêu Hàn, mặt đỏ lên vì tức giận.

Trước đó chú Diêu còn có vẻ rất bình thường, sao bây giờ càng lúc càng quá đáng thế!

“Tiểu thư, ta...” Diêu Hàn chẳng biết phải đáp làm sao.

Ông ta không thể nói rằng, tôi qua mình muốn đi dạy dỗ Trương Huyền, thiên hán thành thái giám. Kết quả lại bị Thượng Bân đánh úp, bây giờ nhận ra thân phận của đối phương thì phải báo thù rửa hận?

“Thôi đủ rồi, ta đang giảng bài, mời các vị ra ngoài!” Trương Huyền xua tay.

Chân chừ một lát, Diêu Hàn, Vương Đào và lão Lưu đành phải trở ra.

.....

“Đáng hận, đáng hận!”

Rời khỏi lớp của Trương Huyền, Thượng Bân giận dữ la um lên. “Nhất định phải dạy dỗ cái tên Diêu Hàn này một trận mới hả dạ. Cả tên khốn Trương Huyền đó nữa, dám ngạo nghễ nhìn mình, cũng phải dạy dỗ hần từ tể.”

Gã đường đường là cháu nội của trưởng lão, trước giờ vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ phải chịu uất ức như thế này! Điều quan trọng hơn là, gã còn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì ráo.

Vừa rồi còn nói chuyện bình thường, chớp mắt đã nhào đến đánh xối xả, thật vô lý hết sức!

“Tên Diêu Hàn này chắc chắn là một phe với Trương Huyền! Bằng không, sao có thể ra tay với Thượng thiếu? Ta nghĩ, chắc ông ta nhận sự chỉ thị của tên ăn hại kia, nên mới làm thế!” Tào Hùng nói.

“Không sai, chắc chắn là vậy rồi!” Thượng Bân cũng ngộ ra.

Mình chưa bao giờ đắc tội với Diêu Hàn, đối phương lại ra tay bất ngờ như vậy, chắc chắn là do mình định đánh Trương Huyền!

“Thầy chắc chắn là cậu Lưu Dương đó không tình nguyện bái Trương Huyền làm thầy?”

Lát sau, Thượng Bân đã qua cơn giận, quay qua hỏi.

“Ta chắc chắn, tuyệt đối không phải tự nguyện!” Nhớ lại vẻ mặt không cam lòng của Lưu Dương lúc rời đi ngày hôm qua, Tào Hùng tự tin gật đầu.

“Vậy thì được, nếu thầy đã chắc chắn như vậy, thì bây giờ thầy đi xin đơn ‘Khảo vấn học tâm’ đi!” Thượng Bân nói.

“Khảo vấn học tâm? Chuyện này...” Tào Hùng liền biến sắc mặt.

Khảo vấn học tâm, là một phương pháp đặc biệt được dùng đến khi không thể giải quyết tranh chấp về học trò giữa các giáo viên. Học viên bị tranh giành sẽ nhận bài khảo hạch của “Tháp Học Tâm”. Khảo hạch này sẽ phản ánh chân thực suy nghĩ của học viên thông qua một phương thức rất đáng tin cậy.

Nếu học viên được giáo viên nọ xin tiến hành khảo hạch, cho ra đáp án hoàn toàn không tự nguyện, thì giáo viên kia sẽ phải chịu trừng phạt. Nếu người xin tiến hành khảo hạch vu cáo, thì cũng phải chịu trừng phạt tương đương.

Đây là phương pháp cực chẳng đã mới dùng đến khi hai giáo viên cùng tranh giành một học sinh.

Tuy biết rất rõ, nhưng Tào Hùng cảm thấy vẫn chưa đến mức độ ấy.

“Sao? Thầy gạt ta? Không lẽ thằng ranh ấy tự nguyện?” Thấy hần ta do dự, Thượng Bân vốn đang không vui, sắc mặt sa sầm xuống.

“Không phải, cậu ta tuyệt đối không tự nguyện đâu, ta... sẽ đi xin khảo hạch! Để tên Trương Huyền kia chịu trừng phạt thích đáng!” Tào Hùng gật đầu.

“Ừ, thế thì tiến hành nhanh lên!” Thấy Tào Hùng đã đồng ý, Thượng Bân mới gật gù hài lòng: “Lúc xin, có thể nâng đề nghị hình phạt lên mức nặng nhất! Phải cho tên Trương Huyền đó ngã một cú thật đau mới được, tốt nhất là có thể khai trừ hần ra khỏi trường!”

Mức trừng phạt có thể được nâng lên theo yêu cầu của người xin khảo hạch. Nhưng cũng có nghĩa, một khi đã thất bại, thì chính mình cũng bị phạt nặng tương đương.

“Được!” Mắt Tào Hùng sáng lên, vẻ mặt vô cùng hăm hở, trong đầu đã hiện ra cảnh tượng Trương Huyền bị khai trừ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Người nhà họ vương phát cuồng

“Được rồi, hôm nay chỉ học đến đây thôi, mọi người về suy ngẫm thêm nội dung của bài giảng hôm nay, có điều gì không hiểu, có thể đến hỏi riêng”.
Trương Huyền xua tay.

“Dạ!” Năm học viên đáp lời rồi lui ra.

Tuy buổi học không được dài, giữa chừng lại có người đến gây rối, nhưng đối với họ thì vẫn vô cùng bổ ích. Có thể khẳng định, chỉ cần kiên trì lĩnh ngộ, chắc chắn tu vi sẽ tăng mạnh!

Năm người ai nấy cũng đều phấn chấn. Vừa ra khỏi lớp, Vương Đào đã túm lấy Vương Đình.

“Đi, theo ta về gia tộc!”

“Về gia tộc? Ca, tại sao phải về...” Vương Đình giật mình.

“Hừ, muội không nghe lời ta, đi bái gã thầy giáo kém cỏi nhất, ta đã báo chuyện này cho cha biết rồi, cha muốn đích thân nói chuyện với muội!” Vương Đào nói.

Lần đầu tiên xông vào lớp thì bị ném ra ngoài, lần thứ hai vẫn tay không. Nhìn bộ dạng của em gái mình, cậu ta biết chắc chắn cô sẽ không chịu nghe theo nên đã nhờ lão Lưu chạy về báo thẳng lên gia tộc, để cho cha cậu đứng ra khuyên can.

Tính cách em gái mình hồn nhiên thơ ngây, nhưng rất tin tưởng cha.

“Cha...” Vương Đình sợ đến tái mặt.

Cha của hai anh em họ chính là gia chủ hiện tại của nhà họ Vương, Vương Hoảng!

Tính tình nghiêm nghị, cẩn trọng, dù bọn họ là con cái, nhưng mỗi lần gặp mặt ông ấy cũng luôn thấy sợ hãi.

“Thực ra thầy Trương Huyền, không phải như họ nói đâu, thầy ấy dạy rất hay...” Vương Đình cãi lại.

“Hừ, những lời này, muội về mà nói với cha đi, thử xem ông ấy có tin không!” Vương Đào xua tay không chịu nghe, tức tốc kéo em mình ra khỏi học viện.

Học viện Hồng Thiên và nhà họ Vương đều ở trong thành Thiên Huyền, cách nhau không xa, chẳng mấy chốc mà hai huynh muội đã về đến gia tộc. Vương Đào dẫn Vương Đình vào trong thư phòng của cha.

“Vào đây!”

Tiếng quát nghiêm nghị của tộc trưởng Vương Hoảng vang lên.

“Dạ!” Vương Đình giật nảy người, rụt rè theo sau lưng anh trai, cắn răng bước vào.

Trong phòng, tộc trưởng Vương Hoảng ngồi ở giữa, hai bên còn có mấy vị nữa, đều là những trưởng lão có quyền thế trong họ tộc, và cả một thiếu niên đang đứng một bên.

Thiếu niên này, Vương Đình biết, cháu của nhị trưởng Lão, Vương Nham.

Cô cùng vào học viện một lúc với Vương Nham. Vương Nham thì bái thầy giáo nổi danh nhất, Lục Tầm. Còn cô, đi bái Trương Huyền, kẻ tai tiếng nhất học viện...

“Thưa cha!” Thấy không khí trong thư phòng khá căng thẳng, Vương Đình cũng không dám thở mạnh.

“Quý xuống!” Sắc mặt tộc trưởng Vương Hoảng sa sầm lại.

Võ giả tu luyện, thầy chỉ điểm thuở ban đầu rất quan trọng. Trước khi vào học viện, ông đã dặn dò năm lần bảy lượt rồi, phải bái thầy Lục Tầm, phải bái thầy Lục Tầm... Vậy mà con bé này...

Nó bái ai?

Khăng khăng bái ngay gã thầy giáo đội sổ trong học viện!

Vừa nghe được tin này, ông đã suýt tức chết.

Phịch!

Vương Đình run rẩy quỳ xuống.

“Con biết sai chưa?” Vương Hoảng gằn giọng.

“Con...”

“Hừ, bái sư là chuyện tự do, vốn dĩ cha đâu muốn nói gì, nhưng con không biết trình độ của gã Trương Huyền đó sao? Thi khảo hạch đội sổ, dạy người ta bị tẩu hỏa nhập ma, hạng người như vậy, đủ tư cách để dạy con sao?” Sắc mặt Vương Hoảng đầy tức giận: “Không biết chuyện, chọn nhầm đường thì còn chấp nhận được, nhưng có sao con không chịu nghe lời? Cha nghe nói, anh trai bảo con rút khỏi lớp, nhưng con không chịu? Rốt cuộc con muốn gì đây?”

Vương Hoảng nói càng lúc càng to, khiến cả thư phòng đều rung chuyển.

“Con...” Đối mặt trước những lời trách mắng của cha mình, ban đầu Vương Đình còn sợ hãi đỏ mặt, sau đó cô lên tiếng cãi lại: “Thưa cha, thực ra thầy Trương Huyền không tệ hại như mọi người nói đâu. Thầy ấy là một nhà giáo chân chính, tài hoa, có điều luôn khiêm nhường với người khác thôi. Con muốn học với thầy ấy, con không rút!”

Chỉ mới học một buổi mà đã nhận được bao nhiêu ích lợi. Vương Đình biết rõ, được học với thầy Trương Huyền là cơ hội tuyệt vời, nếu đánh mất cơ hội này, chắc chắn sẽ hối hận suốt cả đời.

“Nhà giáo tài hoa? Ha ha, tài hoa nên thi khảo hạch giáo viên được 0 điểm hả?”

“Vương Đình, cháu nên nghe theo lời khuyên của tộc trưởng, đừng có bị tên Trương Huyền ấy mê hoặc nữa!”

“Cháu phải học theo Vương Nham, chỉ mới lên lớp có một buổi, mà sức mạnh đã tăng lên 40%, khả năng giảng dạy của thầy Lục Tầm, là số một học viện đó!”

... ..

Nghe thấy lời của cô bé, mấy vị trưởng lão khác đều bật cười lắc đầu.

Tiếng tăm của Trương Huyền, cả thành Thiên Huyền này không ai không biết, vậy mà cô lại bảo gã ấy là bậc thầy tài hoa... đùa chắc!

“Con...” Vương Hoảng thấy con gái còn nói như vậy, thì vô cùng tức giận: “Bất luận con nói gì, thì hôm nay cũng nhất định phải rút khỏi lớp của hần! Bằng không, đừng bao giờ bước vào cửa nhà này nữa bước!”

“Con không phục!” Nhìn thì có vẻ yếu đuối, nhưng tính Vương Đình vốn rất bướng. Cô lập tức đứng lên nói: “Mọi người chưa nghe thầy ấy giảng dạy, dựa vào đâu bảo thầy ấy dạy tệ, dựa vào đâu bắt con rút khỏi lớp?”

“Đầu chưa nghe hần giảng dạy, nhưng tiếng tăm của hần vẫn còn đây, lẽ nào chuyện thi khảo hạch của giáo viên mà cũng giả được sao?” Một vị trưởng lão nói.

“Tiểu thư Vương Đình à, cháu đừng có bướng bỉnh nữa, biết bao nhiêu học sinh đều nhìn nhận như vậy, lẽ nào chỉ mỗi mình cháu thông minh?” Lại một vị trưởng lão khác chen theo.

“Con không biết chuyện thi khảo hạch là thật hay giả, nhưng con biết, thầy ấy đã chữa lành đôi chân của con, còn chỉ điểm giúp sức mạnh của con dễ dàng tăng lên gấp đôi.” Vương Đình nói.

“Chữa lành đôi chân của cháu? Cháu đùa à?”

“Đôi chân của cháu, cả đại sư Nguyên Ngữ còn bó tay, mà cháu bảo cái gã thi khảo hạch 0 điểm lại chữa được?”

“Tiểu thư Vương Đình à, đầu cháu có muốn nói dối, thì cũng nên kiểm chuyện gì dễ tin một chút chứ...”

Chuyện đôi chân của Vương Đình, người trong tộc họ ai ai cũng biết, bây giờ nghe thấy lời này, các vị trưởng lão đều nhất nhất không tin.

“Mọi người không tin thì nhìn đây!”

Thấy chư vị trưởng lão không tin, Vương Đình cũng chẳng phí lời, lập tức bước đến trước trụ đá kiểm tra sức mạnh phía trước thư phòng, tung chân đá vào.

Ầm!

Trụ đá rung chuyển, một hàng số hiện ra.

205!

“Cái gì?”

Nhìn thấy cảnh này, hai tròng mắt của tộc trưởng Vương Hoảng lập tức co lại.

Mấy vị trưởng lão vừa rồi rầy la không ngớt, bây giờ cũng chết đứng, đôi môi run lên bần bật.

Thương tích trên đôi chân của Vương Đình, mấy vị trưởng lão này đều đã từng bỏ tâm sức ra nghiên cứu, nhưng vẫn không chữa khỏi được, có thể đi lại bình thường là khá lắm rồi!

Một cú đá đã đạt đến 205 cân?

Chuyện này... sao lại có thể chứ?

Đá xong, Vương Đình không hề ngừng lại, quay người tung tiếp một cú đấm.

Đùng!

Trên trụ hiện ra hàng số.

120!

Chưởng lực 120 cân!

“Con... chỉ mới ở cảnh giới Tụ Tức sơ kỳ, hôm qua trước khi đi, chẳng phải chưởng lực chỉ có 53 cân sao? Sao lại có thể đánh ra đến... 120 cân?” Vương Hoảng đứng bật dậy, giọng nói run lên vì kích động.

Giai đoạn sơ kỳ của cảnh giới Tụ Tức: Tích tụ nội khí, cảm ngộ linh khí, khiến người ta hình thành kỹ năng quan sát bên trong cơ thể, tinh thần không chệch dòng chảy và hướng đi của linh khí trong đó một cách chính xác.

Sơ kỳ là 50 cân, trung kỳ 70 cân, hậu kỳ 90 cân và viên mãn 110 cân.

Đây là chưởng lực mà người tu luyện có thể tung ra được, chưởng lực hơn kém trong phạm vi này, có thể xem là chuyện bình thường.

Thông thường, có thể tăng cường chưởng lực lên 20, 30% là đã rất khá. Nổi tiếng như thầy Lục Tầm, cũng chỉ giúp học trò tăng lên 40%!

Tu vi chưa hề đột phá, vẫn là cảnh giới Tụ Tức sơ kỳ, vậy mà lại có thể đánh ra chưởng lực đến 120 cân, tăng hơn gấp đôi, sánh ngang với cao thủ giai đoạn viên mãn, thực sự quá dữ dội!

“Con nhờ thầy Trương Huyền, nên mới tiến bộ đến mức này đấy!” Đánh xong, Vương Đình ngừng lại, tụ khí định thần.

“Ông ta chỉ điểm một lần, mà con đã tiến bộ lớn đến mức này? Hơn nữa... còn chữa lành đôi chân của con?”

Tộc trưởng Vương Hoảng không thể tin vào mắt mình, bước vội đến trước mặt con gái, chỉ nhìn vào một cái, là lập tức nhận ra ngay, chân con gái mình, đích xác là đã lành lặn lại rồi!

Thầy giáo kém cỏi nhất học viện, lại chữa được thương tích mà cả đại sư Nguyên Ngữ cũng không chữa nổi, còn chỉ điểm khiến sức mạnh của con gái mình tăng cao đến thế, thật hay đùa đây?

“Bài giảng hôm nay của thầy ấy, con có thể thuật lại cho mọi người nghe không? Giảng thế nào?” Sau một phen bàng hoàng, tộc trưởng Vương Hoảng không nén nổi tò mò.

“Dạ. Hôm nay thầy Trương giảng về công pháp, có điều lời giảng quá thâm sâu, con chỉ nhớ được chưa đến một phần mười, nhưng sẽ cố thuật lại cho mọi người nghe...”

Sau một thoáng do dự, Vương Đình liền thuật lại tất cả những gì còn đọng lại trong đầu.

“Tụ tức dưỡng khí... một cảnh giới Tụ Tức bé nhỏ như vậy, lại có nhiều lý luận huyền diệu đến thế sao?”

“Lời này... thực sự quá cao siêu, nếu năm xưa ta được nghe những lời giảng dạy như thế, thì hôm nay đâu phải kẹt lại mãi ở cảnh giới này, chẳng thể tiến xa hơn!”

“Đây phải là lý luận của bậc đại sư, khiến ta đây được mở mang đầu óc...”

... ..

Vương Đình chỉ thuật lại vài câu, đã thấy tộc trưởng lẫn các trưởng lão đều mê mẩn ngắt ngảy, cứ như đang phát cuồng phát đại.

Có thể trở thành tộc trưởng và trưởng lão trong gia tộc, thì thực lực không hề thấp, ai nấy ít nhất cũng đã lên đến cảnh giới Tịch Huyết.

Tu luyện nhiều năm, đối với công phu tu luyện, họ đều có lĩnh ngộ sâu hơn và hiểu biết cũng sẽ càng nhiều!

Vương Đình vô tư thuật lại, nhưng đến tai họ rồi thì hết như tiên âm thần nhạc, vô số những vướng mắc trước đây còn đọng lại, thoáng chốc đã tan thành mây khói.

“Đây... đây rõ ràng là bậc đại sư rồi... Không đúng, đại sư cũng không thể giảng nổi những đạo lý huyền diệu như thế!” Đôi mắt tộc trưởng Vương Hoảng bùng sáng, miệng không ngớt xuýt xoa.

“Cha ơi, cha!”

Thấy bộ dạng ông ta như vậy, Vương Đình hải quá phải kêu to lên một tiếng.

“Hả? Đình nhi, con tuyệt đối không được rút khỏi lớp của thầy Trương Huyền này đó! Phải theo thầy ấy học hành cho đàng hoàng chăm chỉ...” Ra khỏi trạng thái huyền diệu, tộc trưởng Vương Hoảng cất lời trịnh trọng.

“Nhưng mà, vừa rồi cha nói...” Không ngờ ông già vốn rất cứng nhắc, nay lại thay đổi nhanh đến thế, Vương Đình nhất thời vẫn chưa quen.

“Tại khi này cha chưa biết thầy Trương Huyền của tụi con lợi hại đến thế! À, phải rồi...”

Nói đến đây, đôi mắt của tộc trưởng Vương Hoảng ánh lên niềm phấn khích và mong mỏi: “Đình nhi à, con hồi thử xem thầy Trương Huyền của tụi con... còn nhận học trò nữa hay không? Để Vương Nham, Đào nhi cũng theo ông ấy học tập luôn... Không thì, cha làm học trò của thầy ấy cũng được...”

“Tộc trưởng, ngài thân làm tộc trưởng của nhà họ Vương, sao có thể làm học trò của ông thầy kém cỏi nhất học viện được? Tin này truyền ra, thì nhà họ Vương chúng ta còn mặt mũi nào mà ở lại thành Thiên Huyền này nữa?”

Tộc trưởng Vương Hoảng còn chưa nói xong, thì bị một vị trưởng lão cắt ngang với giọng điệu rất nghiêm khắc. Khuyến tộc trưởng xong, vị trưởng lão này quay qua nhìn Vương Đình, mỉm cười rặng rờ: “Cháu thấy đó, ta chỉ là một trưởng lão tầm thường, không phải đại diện cho mặt mũi của nhà họ Vương, cùng lắm thì ta từ chức trưởng lão luôn cũng được. Cháu hỏi giúp ta xem, cho ta bái thầy Trương Huyền của tụi cháu làm thầy được không vậy?”

“... ..” Vương Đào, Vương Đình, Vương Nham (Á khẩu)

“... ..” Tộc trưởng Vương Hoảng (Cạn lời)

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Mặc lão phần nộ

Chuyện xảy ra ở nhà họ Vương, Trương Huyền nào hay biết gì, sau khi ra khỏi lớp học, hắn ta đi về phía Tầng Thư Các.

“Tuy tu vi đã tiến bộ không ít, nhưng mình vẫn chưa hiểu quá nhiều về các loại võ công, nhất định phải tranh thủ thời để nghiên cứu học tập! Còn công pháp ở tầng hai và tầng ba nữa, cũng phải ôn tập lại qua. Lỡ như lên lớp dạy học trò, hỏi cái gì cũng không biết, thì lộ tẩy là cái chắc!”

Tối hôm qua, Trương Huyền đã liên tiếp đột phá, thực lực tăng lên đáng kể, nhưng vẫn hiểu biết rất ít về các loại võ công. Hơn nữa, hắn chỉ hiểu nửa vơi công pháp của tầng thứ nhất và tầng thứ hai. Ví dụ như hôm nay lên lớp, hắn chẳng biết nên truyền thụ cho Triệu Nhã công pháp gì, để giải quyết được vấn đề thể chất thuần âm của cô.

Tiền thể nhân cơ hội này để nghiên cứu, xem như chuẩn bị cho buổi học tiếp theo. Bằng không, học trò khác đặt vấn đề mà ù ù cạc cạc, thì sớm muộn gì cũng bị bại lộ.

“Chào Mặc lão!”

Lần này hắn đến Tầng Thư Các, Mặc lão vẫn canh giữ bên ngoài như mọi khi.

“Thầy đến đây làm gì?”

Hôm qua tên ranh này tham cái danh hảo, đến đây lật sách bừa bãi, khiến Mặc lão cảm thấy rất chán ghét. Thấy hôm nay hắn lại đến nữa, ông không khỏi chau mày vận hòi.

“Ta muốn xem thử các loại bí tịch võ công!” Trương Huyền cúi người đáp lại.

“Võ công? Tu vi là cơ sở của tu luyện. Không lo chăm chỉ tu luyện, học đòi người ta chỉ biết tham cái danh hảo, ham thứ phù phiếm, không làm việc đàng hoàng! Tầng Thư Các, hôm nay thầy cũng đừng vào nữa!”

Mặc lão phát tay.

Ông ta nghĩ, cái tên Trương Huyền này hoàn toàn không phải đến để xem sách, mà chỉ đến lật bừa lật bãi, ghi nhớ đặc trưng danh mục, để tỏ vẻ ta đây học rộng.

Truyền dạy cho học trò, kị nhất là qua loa sơ sài. Tất cả tri thức của người đều nửa vơi, cứ thế dạy cho học trò, há chẳng phải dễ dàng khiến người ta bị tẩu hỏa nhập ma sao?

Tên Trương Huyền này hôm qua đến hai lần, lần nào cũng lật bừa lật bãi. Với cái tốc độ lật ấy, đừng nói ghi nhớ, chỉ sợ cả tên sách cũng chưa thấy rõ. Làm như thế, chẳng phải tham cái danh hảo thì là gì?

Tầng Thư Các là nơi để giáo viên đến tra cứu tư liệu, học tập, sao có thể để cho hạng người như vậy vào được!

“Ta tham danh hảo, phù phiếm?” Trương Huyền ngo ngác, chớp chớp mắt.

Mấy cái này ở đâu ra vậy?

Trương Huyền không nhin được, nói: “Mặc lão, ta thực lòng đến đây học tập, tuyệt đối không làm bậy...”

Bịch bịch bịch!

Đang định giải thích rõ ràng, vẫn chưa nói xong thì nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân vang lên, kể đó là giọng nói thánh thót.

“Mặc lão, ta muốn vào chọn vài quyển sách!”

Hắn quay qua thì thấy, đó chính là nữ thần mới gặp hôm qua, Thẩm Bích Như!

Hôm nay Thẩm Bích Như mặc trang phục màu tím nhạt, phối hợp với thân hình cân đối cùng khuôn mặt đẹp không tỳ vết, thật là... mỹ lệ thoát tục, khiến không gian như bừng sáng.

“Ồ, thì ra là cô giáo Thẩm, mời vào!” Thấy cô ấy, Mặc lão không hề ngăn cản.

Thẩm Bích Như không phải chỉ xinh đẹp, mà còn là giáo viên thiên tài nổi tiếng. Mới 20 tuổi, cô đã đạt đến cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn, chỉ còn cách cảnh giới Tịch Huyệt một bước chân nữa thôi.

“Đa tạ Mặc lão!” Thẩm Bích Như lễ phép cúi đầu cảm ơn. Lúc quay mặt qua, cô mới nhìn thấy Trương Huyền đang đứng bên cạnh, bởi vậy có hơi bối rối.

Trương Huyền trước đây, tuy chưa từng nói lời yêu thích cô, nhưng mỗi lần gặp cô đều đỏ mặt, nói năng ấp úng, ngượng ngùng như con gái, đâu có ngờ cũng có thể nhận ra.

Vốn cô cứ ngỡ lần này cũng vậy, ai ngờ anh ta chỉ nhìn một cái rồi quay đầu đi, trong ánh mắt không có chút mê đắm nào, mà trở nên trong suốt. Cứ như nhan sắc mỹ miều của cô chẳng có ảnh hưởng tạo nào vậy.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là, trước đây do thành tích thi khảo hạch kém, thực lực lại không cao, nên mỗi lần gặp giáo viên khác, Trương Huyền luôn có một sự mặc cảm rằng mình không bằng người ta. Nhưng bây giờ, anh ta đứng đó, dáng vẻ hiên ngang, cực kỳ phong độ. Nếu chỉ xét về khí chất thì giống như hai con người khác nhau.

Cộng với cuộc gặp hôm qua, đến cả Thượng Bân mà anh ta cũng dám phản kháng trực diện. Thẩm Bích Như không khỏi dấy lên nghi vấn, cậu thanh niên e thẹn, tự ti này đã thay đổi từ bao giờ vậy?

“Mặc lão, ta cũng muốn vào xem sách, sao cô ấy được vào mà ta thì không?” Trương Huyền khó hiểu.

“Cô Thẩm đây vào là để học tập, còn thầy vào làm gì, tự thầy biết rõ mà! Còn cần ta phải nói ra sao?” Mặc lão hừ một tiếng.

“Bên trong đều là sách, ta còn làm được gì nữa chứ?” Trương Huyền cười khổ: “Đương nhiên chỉ là xem sách, học hỏi thêm chút tri thức rồi!”

“Học hỏi tri thức? Hừ!” Mặc lão chẳng vui chút nào.

Lật sách không ngừng, không đọc gì cả, còn bảo là học tập? Mỗi quyển công pháp trong này đều vô cùng quý báu, đâu phải đồ chơi. Cả chép lại cũng

không chép, học hành cái nổi gì?

“Mặc lão!”

Trương Huyền đang định giải thích thêm, thì Thẩm Bích Như ở bên cạnh chợt mỉm cười như hoa tươi chớm nở: “Nếu thầy Trương thực sự muốn vào học tập, ta nghĩ cứ để thầy ấy vào đi! Cứ ngăn cản mãi, để các giáo viên khác trông thấy, thì không được hay cho lắm đâu!”

“Ừ! Ta nể mặt cô Thẩm mới để cho thầy vào đây. Có điều, ta cảnh cáo thầy trước, muốn đọc sách thì phải đọc cho đảng hoàng, nếu ta phát hiện thầy ở trong ấy qua quýt, làm bộ làm tịch không, thì chóng mặt lên xem ta dạy dỗ thầy thế nào!”

“Đa tạ!” Trương Huyền cúi đầu cảm ơn, sau đó quay qua chấp tay cảm tạ Thẩm Bích Như, rồi đi vào Tàng Kinh Các ngay.

“Ừa?”

Vốn ngỡ chính mình giúp thằng cha này rồi, hẳn sẽ nhận cơ hội này bắt chuyện đôi câu, nào ngờ giờ lại quay lưng đi thẳng, Thẩm Bích Như thoáng ngơ ngác.

Có điều, cô cũng chẳng thêm thắc mắc làm gì, lập tức đi vào theo.

“Lần này muốn vào Tàng Kinh Các sao mà phiền phức thế, lần tới chắc chắn sẽ không vào được nữa rồi!”

Đứng trước kệ sách, Trương Huyền chưa vội lấy sách ngay, mà gãi gãi đầu.

Hắn không biết tại sao Mặc lão lại ngăn cản mình, nhưng chắc chắn là có liên quan đến cái danh đứng bết của mình!

Với cái danh ấy thì đi đâu cũng gặp rắc rối, không chỉ trong chuyện thu nhận học trò, mà giữa các giáo viên với nhau cũng bị kỳ thị. Lần này vào được là tình cờ được Thẩm Bích Như nói giúp một tiếng, nhưng lần sau thì sao đây?

“Tàng Kinh Các này cũng chẳng lớn lắm, nếu nhanh tay, chắc trong một ngày đã có thể xem hết, sau này không cần đến nữa!” Đột nhiên, đôi mắt Trương Huyền lóe sáng.

Ông già Mặc lão này đã ngăn cản mình, thì cùng lắm không đến nữa là xong chuyện.

Thư viện lớn thế này, chứa đến mấy mươi vạn quyển sách, nếu là người khác thì đâu có đọc cho đến chết ở đây, cũng chẳng được mấy quyển. Nhưng hắn thì khác! Bất kỳ quyển sách nào, chỉ cần lật ra một cái, thì thư viện Thiên Đạo sẽ lập tức tự động hình thành một quyển y hệt, đồng thời còn ghi chép khuyết điểm trong ấy!

Nếu đủ nhanh tay, trong một ngày nhét hết toàn bộ đồng sách này vào đầu, cũng không phải là chuyện không thể!

Một khi thành công, thì chẳng cần phải đến đây tìm sách để gặp phiền phức thế này nữa!

“Bắt đầu!”

Nghĩ là làm, Trương Huyền lập tức đến trước dãy kệ sách đầu tiên.

Mặc kệ đó là sách gì, cứ tiện tay lấy ra mấy quyển, “Roẹt!” lật ra một lượt.

Vù vù vù!

Đúng như dự đoán, trong chớp mắt, trên giá của thư viện Thiên Đạo đã xuất hiện những cuốn sách y hệt những cuốn trên tay mình.

“À, thì ra là vậy!”

Nhận ra cảm một lượt mấy quyển sách vẫn thành công, hắn cũng không dây dưa, chăm chăm tiến tới, mỗi nơi ngang qua, đều rút ra đến mấy cuốn, đồng thời “nhét hết” vào đầu.

Roẹt! Roẹt! Roẹt!

Trong Tàng Kinh Các nhanh chóng vang lên tiếng bước chân và tiếng lật sách dồn dập.

“Thằng ranh này, còn bảo không phải... làm màu, tham danh hão?”

Lão Mặc đang canh ở ngoài cửa, tuy đã cho Trương Huyền vào, nhưng vẫn giám sát sát sao. Trước đây mỗi lần thằng nhãi này chỉ cầm một quyển mà lật, đâu không chán thành, ít nhất cũng làm đáng. Bây giờ thì hết nói nổi rồi, một lần mấy chục quyển, lật như điên vậy, đến tên sách cũng chưa kịp thấy rõ đã bỏ trở lại kệ rồi.

Làm gì đây?

Độc sách hay chọn rau dưa vậy?

Hơn nữa, quan sát một lát sách mà đối phương lật, thì càng thấy xẩy xắm mặt mày hơn.

“Cách trồng Hoa Tử Đằng”; “Giản yếu về quan hệ nam nữ”; “Âm dương hòa hợp pháp”; “Luyện chế Bích Thanh Đơn”, “Những điểm cần chú ý khi luyện vũ khí”...

Loạn xà ngẫu, thể loại nào cũng có!

Công pháp, võ nghệ, kỹ thuật trồng cây thuốc, luyện đan dược... thậm chí cả quan hệ nam nữ cũng có... Chi cần có sách, là tên khốn này lật sạch!

Bất kể sự vật gì cũng đều có sở trường sở đoản, tính lực con người vốn có hạn, không thể nào học được hết mọi thứ một cách chi tiết được. Cho nên, độc sách cũng phải chọn lựa. Tên khốn này lật như điên như dại, chứng tỏ hắn đến đây để làm loạn rồi!

“Chắc chắn là muốn làm loạn! Đợi nó trở ra, không dạy cho một bài học là không được!”

Sắc mặt Mặc lão rất khó coi, hừ lớn một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cô bị bệnh à!

“Ừa?”

Cũng đang ở trong Tàng Kinh Các, Thẩm Bích Như nghe thấy tiếng bước chân và tiếng lật sách không ngớt vang lên, ban đầu thì chưa nghĩ gì, càng về sau thì càng thấy là lạ.

Độc sách thì phải tuần tự, chậm rãi, chứ đâu có nhanh như thế.

Trong nỗi ngờ vực, cô không nén được tò mò, bước qua bên kia.

Ngay sau đó cô thấy Trương Huyền đang bước từng bước qua dãy kệ sách đầu tiên, bộ dạng của anh ta hoàn toàn không phải đang đọc sách, mà là đang lục tìm gì đó!

“Lẽ nào Mặc lão không hẳn cho vào, là vì lý do này?”

Quan sát một lát, thấy đối phương vẫn không hề có ý dừng lại, Thẩm Bích Như giật mình nghĩ ra.

Vừa rồi, cô đã thấy người thanh niên này có gì đó khác với lúc trước, nên đã lên tiếng nói giúp, với hy vọng hắn ta học tập đang hoảng, để thoát khỏi tình cảnh khó khăn như hiện nay.

Nằm mơ cô cũng không ngờ, ông nội này không đến đây học tập, mà đến để tìm đồ!

Tàng Thư Các này, mỗi ngày có không biết bao nhiêu giáo viên đến, hoàn toàn đâu có thứ gì quý giá. Lục lọi lung tung như thế, rõ ràng là đang xem thường Tàng Kinh Các rồi!

Đáng ghét!

“Có lẽ... hắn ta đã biết trước mình sẽ đến Tàng Kinh Các, nên đợi sẵn ở đây, sau đó cố tình tạo ra những âm thanh này, để thu hút sự chú ý của mình. ... Hừ, vậy chỉ tổ làm cho mình thấy phát ghét!”

Ấn tượng tốt về người thanh niên kia đã tan tành trong lòng Thẩm Bích Như.

Vì xinh đẹp, cô đã gặp phải không biết bao nhiêu tình huống lấy lòng, gây sự chú ý. Thế nên, cô nghĩ rằng Trương Huyền hoàn toàn không đến để xem sách, mà là cố tình tạo ra âm thanh để mong cô để mắt tới mình. Mà cô chưa ghét cái kiểu làm màu ấy!

Lại một lát sau, cô càng chắc chắn thêm nhận định của mình.

Nếu thực sự đọc sách, thì đâu có cái kiểu sách gì cũng đọc? Hơn nữa, lật nhanh như vậy, cả tên sách còn nhìn chưa rõ, chứ đừng nói đến nội dung bên trong!

“Hừ!”

Với sắc mặt sa sầm, Thẩm Bích Như bước đến chỗ Trương Huyền: “Thầy Trương, thầy đang làm gì vậy?”

“Đọc sách!”

Trương Huyền nào hay biết hành động của mình đã bị người ta định nghĩa thành “làm màu”, đầu chẳng buồn ngẩng lên, chỉ đáp đại một câu.

“Đọc sách? Hừ!” Thẩm Bích Như hừ lạnh, sắc mặt trở nên lạnh lùng, “Nếu thầy nghĩ mình làm thế trông sẽ rất oách, có thể thu hút được sự chú ý của ta, thì mau mau bỏ đi cái ý nghĩ thơ ngây ấy đi. Thẩm Bích Như ta không mắc câu đâu. Hơn nữa, thầy làm thế chỉ khiến ta thấy ghét thêm mà thôi!”

“Ồ, ta biết rồi!” Trương Huyền vẫn tiếp tục lật sách.

Hắn dự định hôm nay sẽ nhét toàn bộ sách trong Tàng Kinh Các vào thư viện Thiên Đạo, thời gian khá là eo hẹp, không rảnh rỗi để trò chuyện với người ta.

Chưa kể, hắn cũng nghĩ rằng đối phương chỉ “tự ảo tưởng” mà thôi, liên quan gì đến mình?

Đẹp là có đẹp thật, nhưng ông đây đâu phải chưa từng nhìn thấy gái đẹp. Trong đời trước, thời đại công nghệ thông tin phát triển, trong ổ cứng của hắn chứa biết bao nhiêu thứ liên quan đến gái đẹp, hơn nữa họ còn rành rẽ đủ loại tài nghệ... Cô chỉ là một cold girl mà thôi, ông đây chả mấy hứng thú!

Với lại, ông đây đâu có rối hơi mà đi thu hút sự chú ý của cô!

“Đã biết vậy, thế thì thầy vui lòng rời khỏi Tàng Kinh Các đi, đừng có ở đây làm chuyện vô ích!” Thấy hắn ta chẳng hề ngẩng mặt lên, vẫn đang làm ra vẻ, Thẩm Bích Như quay người, đưa tay tỏ vẻ mời hắn đi ra ngoài.

Bịch bịch bịch bịch!

Thiếu niên đã rời đi.

“Thế này còn được...”

Thấy hắn biết điều, Thẩm Bích Như gật gù hài lòng. Nhưng đang định nghiên cứu tiếp quyển sách mình muốn đọc, thì cô lại nghe thấy tiếng lật sách vang lên.

Roẹt roẹt roẹt!

Vừa quay qua, cô thấy thanh niên kia hoàn toàn không có ý rời đi, mà đang đứng trước một dãy kệ sách khác, bắt đầu lật tiếp.

“Thầy...”

Thẩm Bích Như tức muốn xì khói.

Bao giờ mới chịu thôi đây?

Mình đã nói rồi, làm như thế chỉ khiến mình ghét thêm mà thôi. Thế mà vẫn chưa chịu thôi, muốn gì đây?

Cô vron thẳng người, bộ dạng nghiêm nghị, bước đến trước mặt Trương Huyền lần nữa, trong đôi mắt đen láy hiện lên vẻ căm ghét tột độ: “Lời ta nói, thầy không nghe thấy hay sao? Thầy càng làm vậy, ta càng ghét chứ chẳng thích thầy đâu!”

“Cô bị bệnh à?”

Thấy đối phương lại bám theo, Trương Huyền thực sự chịu hết nổi nữa, dừng lại nói: “Cô xem của cô, ta xem của ta. Nếu cô thấy rảnh quá không có chuyện gì làm, thì qua bên kia ngồi mà vẽ hình tròn đi(1), đừng có lủn quẫn ở đây làm phiền ta!”

(1) Ngồi một mình vẽ vòng tròn: một triệu chứng khi người ta bị tự kỉ hoặc thấy cô đơn, hình ảnh minh họa thường thấy trong truyện tranh.

Đâu phải đây chưa bao giờ thấy gái đẹp đâu trời, diễn gì sâu vậy!

“Thầy...”

Không ngờ hắn lại nói như vậy, Thẩm Bích Như choáng váng mặt mày, tức muốn xỉu.

Cô là ai?

Mỹ nữ đệ nhất của học viện Hồng Thiên, người thi đẹp, lại có tài, hầu như tất cả các thầy giáo, học sinh trong học viện đều xem cô là nữ thần. Đứng trước mặt cô, ai cũng cư xử nhã nhặn, không bao giờ dám lớn tiếng, sợ sẽ làm mất lòng người đẹp!

Ấy vậy mà hắn nói... mình bị bệnh?

Còn bảo mình qua bên kia ngồi tự kỷ nữa chứ?

Ta là thực nữ đó, tự kỷ, tự cái đầu nguoi đấy!

Thẩm Bích Như thấy tức đến nổi phở, thở không ra hơi, mặt cũng đỏ bừng! Cô định mắng cho đối phương một trận, thì thấy hắn nói xong liền tiếp tục lật sách, hoàn toàn không để mắt đến cô nữa.

“Được, được lắm! Cứ ở đó mà diễn đi! Xem ta sẽ vạch mặt nguoi như thế nào!”

Thẩm Bích Như dậm chân, nghiêng răng trề trợn.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô bị đàn ông nói như thế!

Được, bây giờ ở đó làm màu đọc sách chứ gì? Để chị đây xem nguoi làm màu được bao lâu. Đợi khi nguoi diễn hết nổi rồi, chị đây nhất định sẽ vạch trần bộ mặt thật của nguoi, để nguoi muối mặt cho biết tay!

Nghĩ đến đây, Thẩm Bích Như không đi theo Trương Huyền nữa, mà thở hồng hộc trở lại trước kệ sách mình muốn tìm, tiện tay rút ra một quyển, ngồi ở một góc phòng, chậm rãi chép lại.

Vốn dĩ hôm nay tâm tình cô rất tốt, định đến đây để bỏ sung kiến thức, nào ngờ lại gặp phải cái thứ đáng ghét đến thế.

Vừa chép, Thẩm Bích Như vừa liếc mắt nhìn qua.

Thanh niên kia vẫn đang duy trì tốc độ ban đầu, không ngừng lật sách, hầu như không bỏ sót quyển nào, chỉ cần là sách trong thư viện, thì chẳng có quyển nào mà không bị lật.

“Hừ! Chị đây sẽ chóng mặt lên xem nguoi giả vờ đến bao giờ!”

Bị Trương Huyền chọc điên một trận, Thẩm Bích Như chẳng còn giữ được sự trầm tĩnh trước đó, quyết định ăn thua đủ với đối phương. Cô chậm chậm chép sách, chờ đến lúc đối phương bỏ cuộc.

Có điều, điểm khiến cô ta thấy quái lạ chính là, thanh niên này cứ duy trì tốc độ như vậy, không ngừng lặp lại động tác ấy, bắt đầu từ dãy kệ đầu tiên của Tầng Kinh Các, mãi đến các kệ sau, từ trưa cho đến tối, không có một phút giây nào ngừng nghỉ.

Đến khi đã qua sáu bảy tiếng đồng hồ rồi, tên khốn ấy vẫn cứ tiếp tục như thế, cả Thẩm Bích Như cũng không khỏi cảm thấy kì lạ.

“Ông nội này bị teo não hay sao vậy? Hay do luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, điên mất rồi?”

Đột nhiên, trong đầu Thẩm Bích Như trào ra một ý nghĩ.

Nghe nói luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, sẽ xuất hiện rất nhiều biểu hiện khác thường, không ngừng lật sách, phải chăng cũng là một trong những biểu hiện ấy?

Trong khi Thẩm Bích Như đang vô cùng kinh ngạc, cảm thấy tên thanh niên này chắc không được bình thường, thì bên này, Trương Huyền đã lật xong dãy kệ sách cuối cùng, dừng lại.

“Nhiều tri thức quá!”

Liên tục sáu bảy tiếng đồng hồ lật sách không ngừng nghỉ, cuối cùng tất cả số sách trong Tầng Thư Các của học viện Hồng Thiên, đã vào hết thư viện Thiên Đạo trong đầu Trương Huyền.

Thông qua quá trình tổng hợp ưu – khuyết điểm của thư viện đối với đủ loại sách vở, hắn đã có một sự hiểu biết nhất định về công pháp, võ thuật, đan dược, luyện khí, trận pháp... của thế giới này.

“Thế chất thuần âm của Triệu Nhã, nên luyện bộ này, nhưng trước đó còn phải chuẩn bị một số thứ...”

Sau ghi sao chép toàn bộ Tầng Thư Các, cuối cùng hắn cũng hiểu ra, vấn đề của Triệu Nhã nên giải quyết thế nào. Điều này khiến hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Hắn cũng đã nắm rõ những thiếu sót trong quá trình tu luyện tầng thứ ba, chỉ cần luyện lại một lần nữa, thì xem như đã hoàn mỹ.

“Ot ọt ọt!”

Mọi việc đã xong xuôi, bây giờ hắn mới nhận ra cái bụng đang biểu tình từ bao giờ.

Hắn lắc đầu, nhấc chân đi ra ngoài, chưa được mấy bước thì hắn đã thấy Thẩm Bích Như đứng ngay trước mặt, nhìn hắn lạnh lùng.

Mình đứng đây sáu bảy tiếng đồng hồ rồi, vậy mà vong nữ này vẫn chưa chịu đi.

Lười đây đưa với cái à “ảo tưởng sức mạnh” này, Trương Huyền tiếp tục bước đi.

“Dừng lại cho ta!”

Vừa bước đến cửa, hắn lại nghe thấy tiếng Mặc lão quát.

Bây giờ, mặt Mặc lão đã âm trầm cả lại, hết như phong ba bão táp đang dòn về, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Ông ấy đã nhìn thẳng ranh này lâu lắm rồi!

Hiện tại trong đầu ông ấy chỉ có một ý nghĩ: làm loạn, làm loạn, và làm loạn!

“Mặc lão!”

Trương Huyền ngơ ngác nhìn qua.

“Hừ, thầy Trương Huyền!” Mặc Lão nghiêm mặt lại, cổ ý gần từng tiếng: “Người đến Tầng Thư Các không phải để học, mà là cố tình làm loạn. Từ hôm nay trở đi, Tầng Kinh Các không chào đón người nữa, nếu người còn dám đến, ta sẽ đánh què giò người ngay!”

“Làm loạn? Sao Mặc lão lại nói thế? Ta đọc sách nghiêm túc, sao lại biến thành làm loạn?”

Tuy trong đầu đã sao chép được toàn bộ Tầng Thư Các, sau này không cần đến đây nữa, nhưng nghe thấy lời này, Trương Huyền vẫn thấy hơi khó chịu.

Người khác đến thì bảo đọc sách, sao mình đến thì bảo làm loạn?

Logic ở chỗ nào?

Ông già này cũng vô lý lắm à nha!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Cơn kinh hoàng của thẩm bích như

“Đọc sách nghiêm túc?” Chòm râu của Mặc lão dựng đứng lên, tức muốn phun máu: “Không sao chép, không nghiên cứu, chỉ thấy sách là cầm lên lật lung tung, người nói đi, có phải người đã đọc sách như thế không?”

“Không lẽ đọc sách thì nhất thiết phải sao chép, nghiên cứu?” Bây giờ Trương Huyền mới vỡ lẽ ra, tại sao đối phương lại tức giận đến thế, nhưng cũng chỉ biết cười ra nước mắt.

Đời trước hắn làm quản lý thư viện, tính chất công việc cũng tương tự như Mặc lão, chỉ cần có thể mượn sách là có thể vào, miễn đừng có giết người phóng hỏa, còn lại, ăn uống ngủ nghỉ luôn trong ấy cũng chẳng sao.

Vốn dĩ hắn cứ ngỡ đối phương cố tình làm khó dễ là do chuyện thi khảo hạch của tiền thân quá kém cỏi. Hoành hộc cả buổi trời, rốt cuộc là vì chuyện này!

“Ta... thôi được, nếu lão nói ta làm loạn, thì cứ cho là làm loạn đi!”

Muốn giải thích nhưng ngậm lại, Trương Huyền vẫn chỉ biết lắc đầu.

Chuyện thư viện Thiên Đạo đương nhiên không thể tiết lộ, mà như vậy thì đích xác là không thể nào giải thích được tại sao hắn lại lật sách điên cuồng như vậy.

Dẫu sao thì sau này cũng đâu cần đến nữa, chẳng cần phải dây dưa làm gì. Tiếng tăm của hắn đã thôi lắm rồi, thôi thêm tẹo nữa cũng chẳng sao.

“Thừa nhận vậy là tốt! Cút ngay!” Thấy hắn đã thừa nhận, đôi mắt Mặc lão ánh lên vẻ căm ghét tội đồ, xua tay đuổi đi.

“Cáo từ!”

Đang định rời đi, thì đột nhiên có một bóng người lướt đến mang theo làn hương thơm ngát, Thẩm Bích Như xuất hiện ngay trước mặt hắn: “Khoan đã!”

“Lại chuyện gì nữa đây?” Trương Huyền ngao ngán nhăn mặt: “Cô đọc sách của cô, ta đọc sách của ta, ta đâu có làm phiền gì đến cô đâu chứ!”

“Hừ!”

Mình chặn trước mặt người khác, chắc chắn đối phương sẽ nhảy cẫng lên vì vui sướng. Ấy vậy mà tên khốn này lại tỏ ra bức bối. Thẩm Bích Như chau đôi chân mày: “Không phải chuyện đó. Vừa rồi chẳng phải thầy bảo với ta là người đọc sách sao? Đã đọc lâu như vậy, chắc cũng có ghi nhớ đôi phần chứ!”

“Là sao?”

Chẳng biết cô nàng này lại muốn giờ trò gì nữa đây, Trương Huyền ngạc nhiên nhìn qua.

“Rất đơn giản, vừa rồi ta có thấy thầy đọc quyển ‘Luyện Đan Bát Pháp’, đúng lúc ta đang có vài chỗ chưa hiểu, muốn nhờ thầy chỉ rõ. Cùng là giáo viên với nhau, không lẽ thầy từ chối?” Thẩm Bích Như đáp.

Thực ra, ý định của cô rất đơn giản, gã thanh niên trước mặt chẳng phải làm màu là đọc sách ở trong đó hay sao? Đã vậy, bây giờ cô sẽ chất vấn, nếu đáp không ra, thì rõ ràng là nói dối!

“Luyện Đan Bát Pháp?” Vừa lẩm bẩm một câu, trong đầu Trương Huyền lập tức hiện ra một quyển sách, đích xác khi nãy có lật quyển này: “Có điểm nào chưa hiểu xin cứ hỏi, ta sẽ giải đáp giúp cô. Có điều, ta còn phải đi ăn cơm, không có nhiều thời gian, nên mong cô nhanh nhanh lên một chút...”

“Thầy...”

Thẩm Bích Như siết chặt nắm đấm, tức muốn xỉu.

Giọng điệu của đối phương, cứ như thầy giáo được học trò đến xin chỉ dạy, cực kỳ thiếu kiên nhẫn.

Một, ta là nữ thần. Hai, ta là giáo viên cao cấp của học viện, và cũng là giáo viên ngôi sao! Ta hỏi người là ta đang kiểm tra người, làm sao mà nghe cứ như ta đến xin người chỉ dạy vậy?

“Học nghiệp có chuyên công – ngộ đạo có trước sau”, đúng là trong học viện, các giáo viên tham khảo, học tập nhau là chuyện thường tình. Nhưng một gã thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm, có tư cách gì để cô xin chỉ dạy?

Nén cục tức đang tràn lên đến cổ xuống, Thẩm Bích Như nghiêng răng nhìn qua: “Vừa rồi ta đọc trong ấy có viết, ‘Được tán bát phương, kỳ đan nan thành; ‘Được ngưng lô hỏa, kỳ đan như hoàng’. Câu này hơi kỳ lạ nên ta chưa hiểu lắm, chẳng hay thầy có thể giải đáp giúp ta không?”

Nói đến hai chữ “giải đáp”, cô nghiêng răng, gằn giọng, có thể nghe thấy tiếng ken két phát ra từ miệng.

Nữ thần như cô, nếu không vì muốn vạch mặt gã, thì có chết cô cũng không thêm thính giáo cái thứ “ăn hại” này.

“Trí nhớ của cô có vấn đề, vậy mà còn đặt câu hỏi nữa...” Không ngờ đối phương lại hỏi câu này, Trương Huyền khẽ nhếch mép. “Câu này đúng ra là: ‘Được ngưng lô hỏa, kỳ đan nan thành; ‘Được tán bát phương, kỳ đan như hoàng’! Ý nghĩa rất đơn giản, khi luyện đan được, một khi được dạng bột và dạng lỏng trộn vào nhau ở trong lò và bị vón lại thành cục, thì hiệu quả của được sẽ không thể dung hợp hoàn toàn, không thể nào luyện thành đan được được! Trái lại, nếu như đánh cho tan hết ra, thì được hiệu sẽ hoàn toàn dung hợp, đan được luyện thành sẽ vàng như lòng đỏ trứng gà vậy!”

Tất cả sách trong Tàng Thư Các đều có hết trong đầu, chỉ cần nghĩ đến là lập tức có ngay phương pháp luyện đan chính xác. Chút tri thức này, làm khó ai còn được, chứ đối với hắn ta thì chỉ là trò hề!

Quan trọng là, đối phương còn hỏi sai nữa, trình độ quá kém rồi!

“Thế nào, đáp không được à? Hà... thầy nói gì?”

Vốn cứ ngỡ tên này sẽ không đáp được, nào ngờ hắn mở miệng ra là đáp được ngay, Thẩm Bích Như không kịp trở tay, giật nảy người, trông mắt như muốn lọt ra ngoài.

Câu nói ấy, cô đã cố tình đọc sai để hắn bị nhầm lẫn. Cô nghĩ, tên khốn này vừa rồi chỉ giả vờ vu vơ trong Tàng Thư Các, chứ không hề đọc sách. Mình nói bừa một quyển, chắc chắn là hắn chưa hề đọc qua! Sau đó mình còn cố tình đọc nhầm để hắn sẽ bị lộ tẩy, muối mặt một phen!

Nào ngờ... mình đọc nhầm, không chỉ bị hắn chỉ ra, còn đưa ra giải thích chính xác nữa chứ!

Chuyện này... sao có thể chứ?

Không lẽ tên khốn này, chỉ lật qua một lượt, thì nhớ hết tất cả quyển Luyện đan bát pháp?

Không thể nào!

Ngay cả kỳ thi khảo hạch giáo viên mà hắn còn bị 0 điểm, thì kiến thức chuyên biệt như môn luyện đan này, làm sao hắn biết được?

“Xong rồi đó, còn vấn đề gì nữa không?” Đưa tay sờ cái bụng đang biếu tình, Trương Huyền thúc giục.

“Còn nữa!” Mặc dù hoang mang, nhưng thấy đối phương như thế, Thẩm Bích Như liền nói ngay: “Còn một câu nữa ta cũng chưa hiểu lắm, đó là ‘Kim chúc vu hòa, bất tội bất dung’”.

Nói xong thì mỉm cười đắc ý, chắc hẳn đối phương sẽ không đáp được.

Câu hỏi vừa rồi là về luyện đan, còn đây là từ chuyên môn trong luyện khí. Câu nói này cô ấy đọc được trong một quyển sách cổ, nghiên cứu mấy tháng trời mà vẫn chưa hiểu, mãi đến khi gặp được một vị đại sư về luyện khí, thỉnh giáo người đó thì mới hiểu ra.

Vốn chỉ định làm khó đối phương đôi chút, cho hắn biết cái giá phải trả khi dám đắc tội với mình, ai ngờ hắn nhanh chóng đáp được ý nghĩa chính xác của câu nói trong quyển Luyện Đan Bất Pháp.

Ngay lập tức, lòng hiếu thắng của cô bùng phát, đưa ngay một câu hỏi khó, cho hắn cứng họng luôn.

“Cái này...”

Mặc lão đang đứng bên cạnh thấy Trương Huyền đáp được câu hỏi thứ nhất thì đã ngạc nhiên rồi, nhưng vẫn chưa lấy làm bàng hoàng cho lắm.

Luyện Đan Bất Pháp là phương pháp căn bản cho vô số người luyện đan mới nhập môn, cũng giống như Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết của người luyện võ. Cho dù không học luyện đan, thì hầu hết cũng biết ít nhiều.

Nhưng khi Thẩm Bích Như đưa ra câu hỏi thứ hai, thì ông ta liền sững người. Vì câu hỏi này, ngay cả bản thân ông ta cũng khó lòng mà đáp được.

“Kim chúc vu hòa, bất tội bất dung?” Lúc hai người kia đang nghĩ chắc chắn hắn đáp không trôi, thì Trương Huyền lắc lắc đầu, nhìn Thẩm Bích Như như nhìn một kẻ ngu dốt, nói: “Câu này có gì mà không hiểu? Nghĩa là khi luyện khí, trước tiên phải nung đỏ tất cả các nguyên liệu trong lửa, tiến hành tôi luyện hoàn toàn, loại bỏ hết được các tạp chất rồi, thì mới có thể hòa trộn càng tốt hơn! Làm ơn hỏi câu nào khó khó hơn đi, những kiến thức đơn giản này, sau này chăm chỉ đọc sách là hiểu hết ấy mà!”

“Ồ...” Thẩm Bích Như giật bắn người.

Câu hỏi này, cô đã phải đi thỉnh giáo bao người, mới có được đáp án, mà thanh niên kia lại mở miệng ra là đáp được ngay, chuyện này...

Không chỉ cô, cả Mặc lão cũng đang sững sốt, muốn xỉu tại chỗ.

Câu hỏi mà cả ông ta cũng chẳng đáp nổi, vậy mà đối phương trả lời nhanh như chớp, lẽ nào khi nãy hắn lật sách ào ào, là đang đọc thật?

“Thầy Trương Huyền, thầy đáp như vậy là sai rồi. Ta nhớ có quyển ‘Tập Nghi Luận’ giải thích khác hẳn. Sách ấy nói rằng, trong đan dược, nếu muốn thêm vào đó vật phẩm kim loại, đầu tiên phải ta luyện kim loại, bằng không sẽ không thể dung hợp được!” Mặc lão vẫn thấy chưa tin lắm, lên tiếng hỏi ngay.

“Ông nhớ nhầm rồi, trong ‘Tập Nghi Luận’ không có câu này, cũng không có câu tương tự. Câu ông nói hẳn là nằm trong quyển ‘Tập Thuyết Luận’ do tiên bối Liễu Trạch để lại. Trong đó đích xác là có một câu tương tự, có điều là ‘Kim chúc vu đan, bất tội bất dung’, chứ không phải ‘Kim chúc vu hòa’!”

Trương Huyền xua tay.

Hắn không hề biết hai người kia đang cố tình kiểm tra mình, cứ ngỡ là đối phương không nhớ rõ thật, bèn nói thêm: “À, quyển sách này nằm ở góc trong cùng của kệ thứ 9, câu nói mà ông đọc được chép trên trang 49! Còn câu hỏi của cô, nếu cô không tin câu giải thích của ta, thì có thể tìm đọc quyển ‘Khí Hòa Tam Quyết’ của tiên bối Đỗ Khúc. Quyển này nằm trong góc kệ sách số 15, lời giải thích được chép ở trang 24!”

“Để ta xem thử!”

Thẩm Bích Như ngạc nhiên tròn mắt, vội vàng đi vào trong Tàng Thư Các rồi nhanh chóng trở ra, trên tay đã có hai quyển sách, chính là Tập Thuyết Luận và Khí Hòa Tam Quyết, lật đến số trang mà đối phương nói thì giật bắn người, suýt ngất.

Lời gã nói... chính xác hoàn toàn, không sai mấy may!

Đối phương không chỉ nhớ câu nói này, mà còn nhớ đó là sách nào, nằm ở đâu, thậm chí là trang bao nhiêu nữa?

Thật hay đùa đây?

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tâm như nước lặng

Nhận lấy quyển sách, Mặc lão vừa lướt mắt qua một lượt liền đơ người.

Chuyện này... làm sao có thể chứ?

“Được rồi, còn điều gì chưa hiểu không? Nếu hết rồi thì ta đi đây!” Trương Huyền nhìn hai người mà cảm thấy rất kỳ quái.

Hai người này chắc không bị bệnh chứ?!

Đòi đặt câu hỏi, thì phải hỏi cái gì khó vào chứ, toàn hỏi mấy thứ đã được giải thích trong sách, chẳng phải động não gì cả, thật là vô vị.

Lại còn quản lý thư viện, lại còn cao thủ, rồi giáo viên ngôi sao... Anh khinh! Thua cả một thằng xuyên không như mình, hiểu biết quá hạn hẹp!

“Khoan đã, ta vẫn còn một vấn đề nữa, vừa đúng lúc muốn hỏi thử, ‘Khí du chu thiên(1), tâm du vạn vật’, giải thích thế nào?”

(1)Chu thiên: một thuật ngữ trong khí công, có tiểu chu thiên và đại chu thiên.

Nén nổi kinh ngạc trong lòng xuống, Mặc lão hỏi tiếp.

Mấy ngày trước, một vị trưởng lão đã hỏi câu này mà ông chưa giải thích được. Vị trưởng lão đó đã lục lọi trong Tàng Thư Các cả buổi trời mà chẳng tìm được đáp án, đành buồn bã ra về. Bây giờ thấy thiếu niên này nhanh chóng giải đáp liên tục mấy câu hỏi, khiến ông ta không kềm nổi tò mò mà hỏi ngay.

“Cái này mà cũng không biết?” Trương Huyền nhìn ông ta mà như đang nhìn một kẻ ngốc: “Đây là điểm căn bản nhất trong tu luyện thôi đó? Ý chỉ, khi khí huyết vận chuyển trong cơ thể một vòng chu thiên, thì tâm cảnh giống như chu du khắp trời đất, linh hội được quy luật của vạn vật! Câu nói này được ghi trong sách ‘Khí huyết luận’ của tiền bối Bạch Minh, nằm ở kệ số 27, trang 69!”

Khí chạy một vòng, tâm xem vạn vật – đây là câu nói không sai một li nào trong công pháp ở cảnh giới thứ nhất của võ học. Vừa hay học viện Hồng Thiên cũng có tiền bối đã từng cố ý giải nghĩa câu này, hần chỉ đọc thêm cho biết chứ thực ra chẳng khó tạo nào. Có điều, đường đường một trưởng lão trông coi Tàng Thư Các, vậy mà còn phải hỏi mình?

Mặc lão cũng giống như Thẩm Bích Như khi nãy, không đáp lời mà chạy ngay vào trong Tàng Thư Các, sau đó đúng là đã tìm được quyển ‘Khí Huyết Luận’, lật đến trang 69 thì cả người lão lập tức chấn động.

Giống hệt những gì cậu ta nói!

Mấy ngày trước, vị trưởng lão kia đã tra cứu rất nhiều sách nhưng vẫn chẳng tìm được. Mặc lão nằm mơ cũng không ngờ, nó lại được ghi chép trong quyển sách lạ mắt này!

Một quyển sách ít gặp như vậy, mà cậu ta cũng đọc rồi, còn biết nằm ở trang bao nhiêu?

Mặc lão cảm thấy cả người chao đảo, như sắp phát rồ.

Nếu không phải cố gắng giữ hình tượng của bản thân, chắc giờ này lão đã ngồi vò đầu bứt tóc rồi.

Vừa rồi phán người ta đến đây gây rối, nào ngờ người ta không những đã đọc hết, mà còn ghi nhớ được nội dung của sách. Giờ đây, Mặc lão thấy hai má mình nóng ran, chỉ ước dưới đất có cái lỗ để chui vào cho đỡ nhục.

Cậu ta có thật là gã thầy giáo đứng bết kỳ thi khảo hạch không vậy?

Kiến thức cỡ đó mà đội sổ, nếu là mình chẳng phải đến điểm 0 cũng chẳng có sao?

“Xong rồi nhé, sau này cố gắng đọc sách nhiều vào, những vấn đề này đều được ghi chép trong sách cả đó!” Thấy hai người kia đứng đực mặt ra như hai tên đần, Trương Huyền khuyên nhủ một câu thăm thía rồi lắc đầu: “Hết chuyện rồi thì ta đi trước đây!”

Nói xong, hần liền cất bước đi ra.

Hần thực sự đã đói hết chịu nổi rồi, nếu không được ăn chắc là lăn ra xỉu mất.

“Thầy Trương Huyền, đợi ta với...”

Thẩm Bích Như bây giờ mới như bưng tỉnh sau cơn bàng hoàng, vội vàng đuổi theo.

“Cô lại muốn gì nữa đây?” Trương Huyền ngao ngán.

Vong nữ này bị bệnh hay sao vậy trời?

“Những gì cô không hiểu ta đã giải thích cả rồi, vậy mà chưa chịu thôi sao? Chẳng lẽ không thấy ta đã đói là, cần phải đi nạp năng lượng ngay hay sao?”

“Ta cũng chưa dùng cơm, không lẽ thầy không muốn mời ta đi ăn sao?” Thẩm Bích Như lấy làm ngạc nhiên, hỏi.

Cô – nữ thần của học viện, biết bao nhiêu gã đàn ông mời đi ăn cơm mà chưa từng đồng ý, cả Thượng Bân cũng đã bao nhiêu lần nài nỉ, mà cũng chỉ nhận được cái lắc đầu.

Hôm nay bị tên này làm cho bàng hoàng đến thế, cô không nén nổi tò mò nên mới đưa ra quyết định này. Cô thầm nghĩ nhân cơ hội này, tìm hiểu thử xem, rốt cuộc thằng cha này là người thế nào.

“Mời cô?” Trương Huyền quái lạ nhìn qua, “Nghĩ gì thế! Muốn ăn thì tự bỏ tiền ra chứ! Mặt sao mà dày dũ vậy?”

Cô nhờ ta chỉ dạy, ta đã giải thích cho cô rồi, ấy vậy mà còn đòi ta mời cô?

Sao mà mặt dày mày dạn, trơ trẽn đến thế được?

Tuy hắn là người đã sống hai đời, đời trước còn nghiên cứu không ít các phim “giường chiếu”, nhưng trên thực tế hắn vẫn là một “tên NEET(2)” chính hiệu, còn trong trắng nguyên vẹn. Hắn chưa từng tiếp xúc với phụ nữ, thì làm sao biết được tâm tư của các chị em.

(2)NEET: viết tắt của cụm từ tiếng Anh “Not in Education, Employment or Training” (Không học hành, không việc làm, không đào tạo). Có thể tạm hiểu họ là những người “lông bông”, sống cách ly với xã hội.

“Thầy...” Bất giác ánh mắt của hắn, nghe thấy lời hắn nói, Thẩm Bích Như tức muốn xịt máu, ngất xỉu ngay tại chỗ.

Ta là gái đẹp đó biết không, “chị đẹp chị có quyền” không được sao!

Người khác mời chị đây mà chị còn chả thèm đi. Chị bảo chú mời mà chú lại nhìn chị như quái vật...

Còn mặt dày nữa chứ!

Mặt dày cái sh*t!

Có ai nói chuyện với người đẹp như thế không?

Cô điên tiết lắm rồi.

“Thôi được, nếu ta mời thầy thì sao? Ta mời thầy dùng cơm!” Thẩm Bích Như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cô mời ta?” Trương Huyền ngừng lại một nhịp. Do tiền thân là giáo viên kém nhất trong học viện nên tiền lương không cao, gần như không có nguồn thu nhập gì khác, nếu có người mời thì còn gì bằng. Nghĩ đến đây, Trương Huyền gật đầu: “Được thì được đây, có điều ta muốn ăn một bữa thịnh soạn, nếu chỉ là bánh bao, bánh rán thì ta không đi!”

“....” Thẩm Bích Như lại một lần nữa lên cơn điên tiết.

Bánh bao, bánh rán cái quần ấy!

“Đi thôi!” Cô không giải thích thêm vì sợ nếu nói thêm nữa, chắc bị thằng cha này chọc cho tức chết mất.

Thư viện Thiên Đạo có thể nhìn thấy mọi khuyết điểm trong chiêu thức và cả mệnh môn của bất kỳ ai, nhưng khổ nỗi đâu thể thấy được tâm tư của con gái. Trương Huyền nào hay biết, chỉ mấy câu nói đơn giản, mà đã khiến cho đệ nhất mỹ nữ của học viện tức muốn ói máu.

Mà hắn thì cứ lon ton theo sau đi ra ngoài.

Trời đêm ở học viện Hồng Thiên, tuy chẳng sáng rực ánh đèn như trong thế giới trước, nhưng dưới ánh trăng màu ngà, cảnh vật cũng vô cùng lung linh hút mắt. Cộng thêm bầu linh khí sung mãn bao trùm, khiến không gian thêm phần an tĩnh và bình yên.

Cuộc sống trong thế giới trước luôn luôn ồn ào, đâu đâu cũng khói với bụi, lấy đâu ra cảnh tượng yên tĩnh như vậy. Trương Huyền không khỏi say đắm trong khung cảnh đẹp đẽ.

Thẩm Bích Như đi đằng trước, vốn cứ ngỡ cái tên đi sau sẽ bắt chuyện để phá vỡ không khí chết lặng hiện tại. Nhưng đợi mãi mà cô vẫn thấy im ru, không khỏi tò mò quay lại nhìn thử.

Nhìn rồi, cô lại không khỏi ngẩn ngơ.

Người thanh niên đang lặng lẽ bước đi, ánh trăng rọi lên cơ thể, nhìn cứ như một bức tranh u tĩnh.

“Đây là... đây là... tầng thứ hai của tâm cảnh, tâm như nước lặng?”

Tròng mắt Thẩm Bích Như lập tức co rút lại.

Người luyện võ, không chỉ tu luyện chân khí, thể chất, mà quan trọng hơn vẫn là tâm cảnh.

Tâm cảnh càng cao, thì càng nhạy bén trong tu luyện, tốc độ tu luyện càng nhanh hơn, và thành tựu ngày sau cũng sẽ cao hơn.

Chính vì vậy mà các cao thủ cũng đã chia tâm cảnh ra nhiều cấp bậc.

Tâm như nước lặng, chính là tầng tâm cảnh thứ hai!

Tâm cảnh còn khó tu luyện hơn võ công, cả học viện này, nghe nói cũng chỉ có một mình hiệu trưởng đạt đến cảnh giới này. Kể cả bản thân cô, được ca ngợi là thiên phú vô song, mới 20 tuổi đã đạt đến cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn, chỉ xếp sau thiên tài nổi tiếng là Bạch tiểu vương gia, nhưng vẫn còn cách tầng thứ hai của tâm cảnh xa lắm.

Vốn cứ ngỡ, cả học viện sẽ khó có người thứ hai đạt đến cảnh giới này, nhưng cô không ngờ, gã thầy giáo ai ai cũng gọi là phế vật này lại đạt đến rồi!

Nếu chẳng phải tận mắt chứng kiến, cô tuyệt đối không dám tin!

Chuyện này làm sao có thể chứ?

Tâm cảnh tầng thứ hai này, còn khó tu luyện hơn cả võ học tầng thứ sáu, thứ bảy nữa!

“Không lẽ... hắn ta hoàn toàn không phải một kẻ ăn hại, mà là... cố tình thi khảo hạch giáo viên 0 điểm, rồi mượn tiếng chê trách của miệng đời để rèn tâm luyện trí?”

Thoáng chốc, một ý nghĩ kì lạ như vậy đã trào ra.

Trước giờ vốn ít tiếp xúc với thầy Trương Huyền này, nên có rất nhiều chuyện cô chưa biết về thầy ấy. Hôm nay cô mới nhận ra, không những thầy ta có kiến thức sâu rộng, mà tâm cảnh còn đạt đến cảnh giới thứ hai, tâm như nước lặng.

Đây là điều vô số người đêm ngày mơ ước mà chẳng đạt được!

Xem ra, thành tích thi khảo hạch giáo viên của hắn ta là giả. Hắn ta chỉ muốn mượn lời khinh tiếng chê của người khác, để đột phá lên tầng thứ hai của tâm cảnh.

Cô tuyệt đối không tin, một người sở hữu tâm trí như thế, lại không thể thông qua một kỳ thi khảo hạch giáo viên đơn giản.

“Hừ, cứ ở đó mà giả vờ đi, chờ xem ta sẽ vạch mặt người thế nào!”

Nhận ra bản thân lại bị cái tên khốn này lừa, Thẩm Bích Như không khỏi nghiến răng.

Tên khốn này đã đáng ghét như vậy, thì mình phải tìm cơ hội, vạch mặt hắn cho bản dân thiên hạ biết mới được!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hồng thiên lâu

“Tâm như nước lặng?”

Trương Huyền nhanh chóng thoát khỏi ý cảnh đặc biệt vừa rồi, đôi mắt chợt lóe sáng.

Hắn đã xem nhiều sách đến thế, đương nhiên biết rõ tác dụng của tâm cảnh.

“Mình vốn là người xuyên không, đã trải qua chuyện sống chết nên tâm thái vốn đã vững chắc hơn người bình thường rất nhiều. Giờ lại tu luyện Thiên Đạo Thần Công, chân khí tinh khiết như nước suối! Đạt đến tầng thứ hai của tâm cảnh nhanh chóng như vậy, âu cũng là chuyện rất bình thường!”

Tuy rất vui nhưng lại chẳng thấy bất ngờ là bao.

Sở hữu bảo bối bá đạo như thư viện Thiên Đạo mà vẫn giống hệt như người bình thường, thì về mà đập đầu vào miếng đậu phụ tự tử cho rồi.

Im lặng suốt quãng đường đi, chẳng mấy chốc đã đến phía trước cổng chính của học viện.

“Hồng Thiên Lâu”

Nhìn ba chữ to tướng trước mắt, Trương Huyền khẽ gật gù.

Trong kí ức của tiền thân, đây là tửu lâu xa hoa nhất trong học viện Hồng Thiên. Mỗi bữa cơm ở đây đều rất đắt đỏ. Mà với đồng lương còm cõi của mình, tiền thân chưa bao giờ đến đây lấy một lần.

Vốn cứ ngỡ cô Thẩm Bích Như này mời cơm, chắc sẽ chọn đại một tiệm ăn là được rồi, không ngờ lại đến hẳn nơi này, thật đúng là hào phóng.

Không hổ là tửu lâu trứ danh, trang trí bên trong cực kỳ hoa lệ, những viên dạ minh châu được khảm trên vách tường đang chiếu sáng rực rỡ, cứ như ban ngày.

Hai người chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

“Thầy muốn dùng gì?” Thẩm Bích Như nhìn tay thanh niên trước mặt.

“Gì cũng được!” Trương Huyền xua tay: “Dầu gì cũng là cô mời mà, cô chọn là được rồi!”

Hắn chưa bao giờ đến nơi này nên chẳng biết món nào ngon, với lại đã có người trả tiền, nên hắn cũng lười suy nghĩ.

Nhìn cái bộ dạng chực ăn hôi nhà giàu của gã, Thẩm Bích Như chẳng hiểu sao lại thấy phát bực. Nhưng cô cũng đâu thể sừng cò lên được, đành gật đầu, gọi đại vài món.

“Thầy Trương, có phải thầy cố tình... thi khảo hạch bị 0 điểm không?”

Gọi món xong, Thẩm Bích Như nhìn chằm chằm vào gã.

“Cố tình?” Chẳng hiểu tại sao đối phương lại hỏi thế, Trương Huyền liền ngó ra: “Đương nhiên là không phải!”

Lúc thi khảo hạch giáo viên, chính mình còn chưa xuyên không qua đây, cũng chưa có được thư viện Thiên Đạo, nên điểm thi chắc chắn không phải giả rồi!

Nghe thấy thanh niên phủ nhận, Thẩm Bích Như tỏ vẻ “Biết ngay, thể nào cũng đáp như vậy mà”, chỉ cười khẩy trong bụng.

Cứ ở đó mà chối đi, xem ta vạch mặt nguoi thể nào!

“Dầu sao cũng đang rảnh rồi, ta vốn có mấy vấn đề vẫn chưa được thông lăm, thầy Trương có thể giải thích giúp ta được không?” Thẩm Bích Như liếc nhìn, hỏi.

“Cô nói đi!”

Người ta đã mời đi ăn rồi, đáp một vài câu hỏi có đáng gì đâu.

“Được. Nếu tu luyện mà gặp phải vấn đề linh khí không thể tụ lại trong kinh mạch thì...” Ngẫm nghĩ một thoáng, Thẩm Bích Như liền đưa ra một câu hỏi.

“Cái này mà cũng không hiểu?” Nghe thấy câu này còn đơn giản hơn mấy câu hỏi trước, Trương Huyền lấy làm lạ nhìn đối phương một cái rồi mới giải thích: “Để giải quyết vấn đề này, ta có chín phương pháp...”

Trương Huyền nhanh chóng giải thích xong.

“Chín phương pháp...” Nghe thấy thanh niên rào rào trình bày một lượt chín phương pháp, mặt Thẩm Bích Như không khỏi biến sắc lần nữa.

Dầu là cô, vốn sở hữu kiến thức uyên bác, nhưng cùng lắm cũng chỉ có ba phương pháp, ấy vậy mà đối phương vừa mở miệng đã xỏ ra chín phương pháp, hơn nữa còn có những phương pháp mà cô chưa bao giờ nghe qua. Thực sự khó mà tin nổi.

“Thế... linh khí đi vào cơ thể, mà lại không thể khống chế nó đi vào kinh mạch thì sao?” Thẩm Bích Như nén cơn chấn động trong lòng xuống, đặt một câu hỏi nữa.

“Cũng đơn giản lăm, ta có tám phương pháp!” Trương Huyền bắt đầu giải thích: “Một là...”

Thẩm Bích Như run lên, tuy đã có chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vẫn không khỏi choáng váng.

Những phương pháp này, thực sự vô cùng ảo diệu, nếu truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ làm điên đảo giới tu luyện!

“Thầy vốn biết được nhiều phương pháp như thế, thì tại sao lúc thi khảo hạch lại chẳng đáp đúng một câu nào, để rồi bị 0 điểm?”

Cổ nén nổi khiếp sợ, Thẩm Bích Như hỏi ngay.

Hai câu hỏi mà cô vừa đưa ra, vốn nằm trong đề thi của cuộc khảo hạch lần trước. Đối phương biết nhiều phương pháp như thế, có sao lại chẳng đáp được một câu? Cuối cùng ăn trứng ngỗng?

“Ố?” Bấy giờ Trương Huyền mới ngộ ra.

Mấy câu hỏi này hóa ra có trong đề thi khảo hạch, nhưng đó là chuyện mà tiền thân trải qua, nên dù rằng hần cảm thấy rất quen nhưng trong lúc nhất thời thì chẳng nhớ ra được.

“Chuyện này...”

Đang chẳng biết phải trả lời thế nào, thì món ăn đã lần lượt được đưa lên.

“Thôi, cứ ăn com cái đã.”

Món ngon trước mắt, mùi thơm xông vào trong mũi, tâm hồn ăn uống của Trương Huyền rần rần dậy sóng. Hần cũng lười suy nghĩ mấy cái chuyện đau đầu kia, lập tức nhào vô ăn ngấu ăn nghiền.

“Hừ...”

Thấy ông nội này nhìn thấy thức ăn ngon còn mừng hơn thấy mình, khước mỗi Thẩm Bích Như giật giật mấy cái.

Vô số người mời mình đi ăn com, viện đủ lý do này nọ, cốt chỉ được ở bên mình thêm phút chốc. Ấy vậy mà tên khốn này... người... người đúng là đến đây chỉ để ăn com thật hả...

.....

“Thượng thiếu xin bớt giận. Ta đã đi xin tiến hành Học tâm khảo vấn rồi, ngày mai chắc chắn học viện sẽ gọi trò Lưu Dương tới để kiểm tra. Cú này Trương Huyền bị trừng phạt chắc rồi! Còn lão điên kia, Thượng trưởng lão đã cho thầy mượn dùng thú cưng của ông ấy rồi. Đợi ngày mai gặp lão ta, chắc chắn sẽ dạy dỗ cho lão một trận nhớ đời. Giờ là lúc vui vẻ mới phải chứ! Đi, ta mời thầy dùng một bữa com, bổ sung sức lực, sau đó kiếm mấy cô em xinh tươi... hé hé...”

Trên một lối đi trong học viện, có hai thanh niên đang rảo bước.

Người đi trước, mặt mũi sung húp, tím bầm, hai vành mắt đen như gấu trúc, vừa nhìn đã biết là lúc đánh nhau với người ta bị đâm vào mắt. Người thứ hai thì khom lưng thấp cổ, thái độ khá là khúm núm nịnh nọt, những lời vừa rồi là do người này nói ra.

Sau lưng họ là một con sư tử to lớn, lặc lặc bước theo, thần thái hung tợn, chưa đến trước mặt đã khiến người ta cảm thấy sợ hãi và áp lực nặng nề.

Một chính là kẻ hôm qua đến lớp học kiểm chuyện, bị Diêu Hàn đánh một trận – Thượng Bân. Còn một chính là kẻ luôn ngấm ngấm trả đũa Trương Huyền, Tào Hùng.

Còn con sư tử sau lưng họ, đó là thú cưng của trưởng lão Thượng Thần, dã thú cấp sáu – Bộc Thiên Sư.

Ở thế giới này, có các chức nghiệp như Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư... chức nghiệp nào cũng vô cùng cao quý, được người ta sùng bái.

Trưởng lão Thượng Thần chính là một Thuần Thú Sư.

Chức nghiệp này, chuyên thuần dưỡng những con dã thú, linh thú thành vật nuôi của mình, biến chúng thành nguồn trợ lực lợi hại trong chiến đấu. Bởi vậy, nghề Thuần Thú có vị trí rất cao trong vô số các chức nghiệp.

Con Bộc Thiên Sư này chính là dã thú được trưởng lão Thượng Thần huấn luyện.

Thượng Bân bị Diêu Hàn lên con điên đánh cho một trận, biết thực lực mình không bằng người ta, nên đã về nài ni ông nội cho mượn dùng con thú cưng của ông ấy.

“Ừ!” Nghe những lời xum xoe của đối phương, Thượng Bân gật gù, sắc mặt đầy hung hăng: “Lão Diêu Hàn ấy, tất nhiên là phải dạy dỗ cho lão ta một bài học thật sâu sắc, cả cái tên Trương Huyền cũng vậy!”

“Đương nhiên rồi, có con Bộc Thiên Sư này rồi, Thượng thiếu còn lo gì nữa!” Tào Hùng cười nói.

Dã thú cấp sáu tương đương với cao thủ cảnh giới lục trọng, thậm chí còn mạnh hơn.

Dẫu thực lực của lão già điên Diêu Hàn kia không phải yếu, nhưng trong tình trạng sung mãn nhất mà muốn thắng con Bộc Thiên Sư này thì chẳng phải chuyện dễ, huống hồ lão còn đang thảm hại như vậy.

Hôm qua lão ta băng bó hết như cái xác ướp, có khá hơn tình trạng lúc này của Thượng Bân chút nào đâu.

“Bộc Thiên Sư là thú cưng của ông nội ta. Thầy cũng biết rồi đấy, nó vô cùng hoang dã, rất khó thuần phục. Tuy ông nội đã cho ta mượn nó, nhưng nó chỉ trợ giúp khi có người tấn công ta mà thôi. Còn bình thường mà muốn ra lệnh cho nó, thì hơi khó đấy.”

Quay lại nhìn con Bộc Thiên Sư oai mãnh sau lưng, Thượng Bân ừ ừ nói.

Dã thú có thực lực mạnh mẽ, tính cách lại cao ngạo, ngoại trừ người có thực lực mạnh hơn nó hoặc Thuần Thú Sư ra, thì khó có ai có thể khiến nó chịu nghe theo mệnh lệnh.

“Cũng không hẳn, chúng ta dùng rượu ngon thịt thơm mời gọi, biết đâu nó chịu nghe lời!” Tào Hùng cười nói.

“Mong sao được như vậy.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, phút chốc đã đến trước một túp lều cao lớn.

“Đến rồi!”

Hai người họ cất bước đi vào, bỏ lại sau lưng tấm bảng hiệu có ba chữ to sáng lấp lánh.

Hồng Thiên Lâu!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Giả vờ hào phóng

“Chào Thượng công tử, mời vào mời vào!”

Hai người một thú còn chưa đi vào, thì đã có một gã trung niên niềm nở chạy ra nghênh đón.

Chấp sự(1) của Hồng Thiên Lâu, Ngô Sầu!

(1)Chấp sự: quản lý.

“Kiếm một chỗ yên tĩnh cho chúng ta, ta và thầy Tào Hùng đây muốn uống với nhau cho thật đã!” Thượng Bân nói.

“Mời đi bên này!”

Ngô Sầu nhanh chóng sắp xếp chỗ ngồi cho hai người họ.

“Thượng thiếu, mỗi lần ta đến, tay Ngô chấp sự này đều vênh mặt lên trời, hỏi chẳng buồn đáp, sao lần này...” Tào Hùng không khỏi hỏi.

Hồng Thiên Lâu tuy chỉ là một túp lều, nhưng nghe nói thế lực sau lưng rất lớn, bằng không thì sao có thể được kinh doanh ngay trong khuôn viên của học viện Hồng Thiên, hơn nữa lại có quy mô như vậy!

Trước giờ gã đến đây ăn cơm, tay Ngô chấp sự này đều tỏ ra khinh khỉnh, bây giờ lại khom lưng thấp cổ, tỏ ra hết sức cung kính, khiến gã ta hơi khó tin.

“Trước đây học viện có một trưởng lão tên Hồng Hạo, chắc thầy đã nghe rồi chứ?”

Tào Hùng gật đầu.

Học viện Hồng Thiên là do thầy Hồng Thiên sáng lập, sau khi ông ấy chết, thì hậu bối tiếp tục kế thừa, cho nên trong học viện, các trưởng lão mang họ Hồng có địa vị khá tôn quý.

Vị trưởng lão Hồng Hạo này, đích xác là hần đã từng nghe danh. Thực lực rất hùng mạnh, nghe truyền đã từng tranh chức hiệu trưởng, nhưng sau đó không biết vì nguyên nhân gì ông lại từ chức trưởng lão, rồi từ đó bật vô âm tín.

“Sau khi từ chức trưởng lão, ông ấy đã mở túp lều này. Mà ông ấy với ông nội ta từng là bạn chí cốt, cho nên mỗi lần ta đến đây, vị Ngô chấp sự này đều tiếp đãi rất niềm nở!” Thượng Bân đắc ý tiết lộ.

“Thì ra là vậy!” Tào Hùng gật gù.

Chả trách Hồng Thiên Lâu lại quy mô đến thế, thì ra là do cựu trưởng lão Hồng Hạo mở.

Vào một từ lâu lớn như vậy, mà được đích thân chấp sự ra nghênh đón, tuyệt đối là chuyện rất vinh hạnh.

“Hử?”

Đang hưởng thụ sự tiếp đãi chưa từng có bao giờ, đột nhiên Tào Hùng khựng lại, sắc mặt cũng sầm xuống.

“Sao vậy?” Thượng Bân khó hiểu liếc qua.

“Đó là Trương Huyền mà, sao nó lại có tư cách đến đây dùng cơm chứ?” Tào Hùng chỉ tay.

“Trương Huyền?” Thượng Bân nhìn qua, lúc trông thấy bóng người đang ngồi bên cạnh kẻ thù của mình, gã lập tức nhướn mày, con giận bùng lên: “Sao cô ấy lại đi chung với cái thứ ăn hại ấy? Ta đã mời không biết bao nhiêu lần mà cô ấy luôn từ chối, vậy mà lại đi với người khác! Đáng ghét! Thật là đáng ghét!”

Gã là cháu của trưởng lão, là giáo viên cấp cao của học viện, cao thủ cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn. Gã đích thân mời mọc bao phen mà đối phương không nhận lời, cứ ngỡ cô ấy không bao giờ dùng cơm với người khác. Nhưng gã nằm mơ cũng không ngờ, cô ấy lại đi chung với cái thứ ăn hại nổi tiếng của học viện.

Thượng Bân tức muốn ngất.

Gã vỗ bàn đứng dậy, định xông đến chất vấn, nhưng nhớ tới thái độ của Thẩm Bích Như thì lập tức chùn lại.

Cô ấy ghét nhất bị người khác làm phiền, bây giờ cứ vậy mà qua đó chất vấn, một khi làm cho cô ấy nổi giận thì sau này muốn theo đuổi tiếp, chắc chắn là không có cửa rồi.

“Thượng thiếu không cần tức giận, ta có cách này, có thể khiến Thẩm Bích Như nhận ra bộ mặt thật của tên Trương Huyền! Còn có thể nhân đó hiển lộ uy phong của Thượng thiếu nữa!” Tào Hùng vốn rất ma mãnh, làm sao mà không hiểu, lập tức cười nói thầm.

“Cách gì?”

“Tên Trương Huyền này chắc chắn là đã nịnh nọt, rồi mời cô giáo Thẩm đi ăn cơm! Gã chỉ là giáo viên cấp thấp nhất, lương bổng được mấy đồng? Chúng ta chỉ cần ra tay khiến gã không đủ tiền trả, tự nhiên sẽ bị muối mặt thôi! Đến lúc đó Thượng thiếu lại xuất hiện, anh hùng cứu mỹ nhân. Cô Thẩm chắc chắn sẽ nhìn Thượng thiếu bằng con mắt khác, không khéo còn thâm thương trộm nhớ, tự sà vào lòng ngài đó...” Tào Hùng trình bày kế hoạch của mình.

“Hay lắm, cứ làm như thế đi!” Ánh mắt Thượng Bân lóe sáng, gật gù đầy tâm đắc.

Không những làm bề mặt đối thủ, còn có thể nâng cao hình ảnh của mình lên, ý kiến này quả thực rất hay!

Xem ra tay Tào Hùng này không những dạy học giỏi, mà còn rất tháo vát, sau này phải cất nhắc thêm mới được...

.....

Trương Huyền nào hay biết mình đã bị người ta tính kế, mà chỉ lo ăn uống say sưa, không ngừng gật đầu thỏa mãn.

Tuy kỹ thuật nấu nướng không bằng trái đất, nhưng do linh khí của thế giới này dồi dào nên nguyên liệu rất tươi ngon, hấp dẫn.

Một bàn tiệc đầy ắp đã bị xử lý gần hết rất nhanh chóng, mà phần lớn là nhờ hán nhiệt tình “tiêu diệt”, Thẩm Bích Như chỉ ăn một chút lấy lệ.

Thấy thẳng cha này cứ cầm đầu cầm cổ mà ăn, chẳng thèm đếm xỉa gì đến mình, khóe miệng Thẩm Bích Như không khỏi co giật liên hồi.

Vốn cứ ngỡ gã chỉ cố tình đóng kịch để gây sự chú ý với mình, đến bây giờ thì cô đã nhận ra, gã đúng là chẳng xem mình ra cái thứ gì cả...

Dẫu có là giáo viên thiên tài, thầy giáo ngôi sao của học viện, ai nấy gặp cô đều cố hết sức để lấy lòng, nhún nhường chiều chuộng. Còn gã này thì thôi rồi, rõ ràng là đội sổ học viện, nhưng nhìn cô cứ như người vô hình. Cô thực sự tức đến mức nghiến răng ken két, chỉ muốn tặng cho gã một cước.

Càng nghĩ càng giận, biết rằng nếu ngồi ăn nữa chắc sẽ tức chết mất. Thẩm Bích Như gọi to: “Tính tiền!”

“Tổng cộng 1280 kim tệ!”

Một nhân viên phục vụ bước đến.

“1280?” Thẩm Bích Như giật bắn người: “Sao mà đắt thế?”

Một giáo viên cấp cao như cô ấy, mỗi tháng cũng chỉ được 1000 kim tệ tiền lương, ăn một bữa bay vèo một tháng lương?

Sao mà nhiều vậy được?

Lúc này khi gọi món cô đã tính sơ qua rồi, chưa đến 100 mà, sao giờ lại lên đến hơn 1000?

“Xin lỗi, bình rượu này có giá 1200 kim tệ!” Nhân viên phục vụ nói.

Vừa rồi hai người họ ăn cơm, một người phục vụ đến hỏi họ muốn dùng rượu không. Thẩm Bích Như nghĩ uống chút cũng chẳng sao nên đã gật đầu. Nằm mơ cũng không ngờ lại mắc đến thế!

“Bình rượu này là các người đưa đến, bọn ta hoàn toàn không biết giá...”

Mặt Thẩm Bích Như nhẵn như khi ăn ớt.

Ngốc cỡ nào cũng phải biết, cô bị người ta chơi khăm rồi.

“Nếu cô thực sự không muốn, thì phải hỏi trước một tiếng chứ. Cô không nói, chúng tôi cứ ngỡ cô biết giá rồi nên đâu có lăm lè!” Người phục vụ nhìn cô với vẻ mặt lạnh lùng.

“Hừ!” Thấy thái độ của đối phương, Thẩm Bích Như biết có nói gì thêm cũng bằng thừa, làm lớn chuyện thì chỉ gây ảnh hưởng không tốt đến mình. Cô im lặng mở túi định tính tiền, đột nhiên mặt mày tái nhợt, ngượng ngùng nói: “Trên người ta không có nhiều tiền như thế, người cứ cho nợ trước đi, ta quay về lấy tiền rồi quay lại trả...”

Hôm nay cô đến Tầng Thư Các để đọc sách nên không mang theo nhiều tiền, sau đó gặp phải Trương Huyền, thỉnh giáo hắn ta, bởi vì quá bàng hoàng nên quên mất chuyện này. Bây giờ nhớ ra thì trong túi cô chỉ có chưa đến 100 kim tệ, thiếu quá nhiều.

Mời người ta ăn cơm mà không đủ tiền trả...

Cô ta cảm thấy mặt mình chợt nóng ran, ước gì có cái lỗ để chui xuống.

“Không trả nổi thì đừng có gọi món, gọi rồi thì phải trả tiền, định bùng tiền cơm ở chỗ này thì không xong đâu!” Tay phục vụ nói rất coi thường.

“Người...”

Mặt Thẩm Bích Như đỏ bừng.

“Có chuyện gì vậy?”

Bấy giờ, một tiếng quát vang lên, ngay sau đó Thượng Bân dắt theo Bộc Thiên Sur và Tào Hùng bước đến.

Gã mặc một bộ quần áo lụa trắng, hai tay chấp sau lưng, ngửa mặt rảo bước, đứng kiêu dáng vẻ của kẻ bề trên. Nếu là trước đây, dựa vào khí chất và dung mạo của gã, lại thêm con Bộc Thiên Sur hung dữ, thì đích xác là vô cùng oai phong. Nhưng bây giờ, mặt thì sưng húp, hai mắt bầm đen, nhìn từ xa trông buồn cười cực điểm.

Có điều, gã hoàn toàn không có cảm giác áy, trái lại còn thấy mình thật là oai vệ. Khi ánh mắt chạm đến Thẩm Bích Như, gã giả vờ kinh ngạc: “Cô Thẩm, sao trùng hợp thế, cô cũng ở đây à?”

Xong rồi gã quay qua nhìn tên phục vụ: “Chuyện gì đây? Âm ỉ như vậy, còn ra cái thể thống gì nữa?”

“Ồ, thì ra là Thượng thiếu!” Tay phục vụ giật bắn mình, vẻ ngang tàng khi nãy biến mất, bây giờ lại tỏ ra khúm na khúm núm: “Chuyện là vậy ạ, họ ăn cơm nhưng không có tiền trả...”

“Không có tiền trả?”

Thượng Bân lắc đầu, giả vờ tỏ vẻ thất vọng, nhìn qua Trương Huyền nói: “Thầy Trương, chẳng phải ta đã bảo với thầy, không có tiền thì đừng có cố tỏ ra hào phóng. Mời người ta đi ăn cơm, như vậy thì mất mặt quá! Thầy đứng bét học viện, có lẽ đã chai lì với chuyện mất mặt nên chẳng cảm thấy gì. Nhưng để cho cô Thẩm của chúng ta cũng mất mặt theo thì có hơi quá đáng đấy.”

“... ..”

Thấy thằng cha kia tự biên tự diễn rất hăng say, Trương Huyền có hơi ngớ ra, rồi quay qua nói với Thẩm Bích Như: “Này, hình như anh ta nói cô đấy, nếu không có tiền thì đừng có cố tỏ ra hào phóng, cô thấy bây giờ thì mất mặt rồi đó.”

“Người...”

Nghe thấy những lời của Thượng Bân, Thẩm Bích Như vốn đã tức sẵn, bây giờ Trương Huyền lại bồi thêm một nhát nữa khiến cô tức muốn nổ óc. Cô ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào bản mặt ngênh ngang đắc ý, có tình đến để lấy lòng người đẹp của Thượng Bân, hàm răng nghiến ‘ken két’, quát to: “Thượng Bân, thầy nói ai giả vờ hào phóng?”

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Lừa bịp kiếm lời

“Hả?” Không ngờ người đẹp lại đùng đùng nổi giận, Thượng Bân giật bắn người, vội vàng giải thích: “Ta nào có nói cô, mà là nói cái tên Trương Huyền này. Không có tiền thì đừng bày đặt mời người ta đi ăn, bị người ta chặn lại không cho về, thực là muối mặt, làm ảnh hưởng tới hình tượng của học viện chúng ta...”

Gã càng nói càng thấy sắc mặt của nữ thần sa sầm hơn, giống như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Thượng Bân cảm thấy vô cùng khó hiểu, tên phục vụ ái ngại bước đến cắt ngang: “Thượng thiếu...”

“Chuyện gì?” Thượng Bân chau mày quay qua.

“E hèm, người mời com là... cô giáo Thẩm này ạ!” Viên phục vụ nói.

Tên phục vụ này nhận được lệnh, phối hợp diễn kịch với Thượng Bân. Nhưng gã cũng đâu có ngờ một nam một nữ đi ăn com, mà nữ lại là người trả tiền, còn chưa kịp báo tin thì Thượng Bân đã xông qua, bây giờ càng không có thời gian để giải thích.

“Cô giáo Thẩm mời com?”

Thượng Bân giật nảy mình, trợn mắt há mồm, hoàn toàn không dám tin.

Thật không vậy?

Chính mình ngày nào cũng mời mọc nữ thần đi ăn com, vậy mà cô ấy chẳng bao giờ quan tâm. Thằng cha đội sổ toàn học viện này, có tư cách gì được đi ăn com chung với cô ấy, hơn nữa... còn do cô ấy mời?

“Sao? Ta không có tiền thì tức là cô tỏ ra hào phóng, nhục mặt lắm đúng không?” Thẩm Bích Như lạnh lùng nhìn qua. Hôm nay cô đã bị Trương Huyền liên tục cho ăn quả đắng, vốn đã tức muốn ói máu rồi, nào ngờ giờ lại bị thằng cha này chạy đến chế nhạo, đã điên càng điên hơn.

“Không phải, không phải...” Mặt Thượng Bân tái mét, như sắp khóc đến nơi.

Bây giờ gã mới hiểu ra, định vỗ mông ngựa, ai ngờ vỗ trúng chân ngựa. Thượng Bân luống cuống xua tay: “Ta không hề có ý đó, là... là...”

Quần quéo một hồi mà gã vẫn chẳng biết nên đáp thế nào.

Nhưng không hổ là cháu của trường lão, giáo viên của học viện, kinh nghiệm dày dặn, nên gã lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Gã quay qua nhìn tên phục vụ, vung tay, nói: “Thôi được rồi, tiền của cô giáo Thẩm đây, cứ tính hết cho ta. Bao nhiêu tiền, ta sẽ trả thay!”

“Thượng thiếu sao lại nói thế, ngài là khách quý của Hồng Thiên Lâu, chúng tôi sao dám lấy tiền của ngài được!” Tên phục vụ vội vàng từ chối.

Đây là lời kịch mà họ đã soạn sẵn, chính là muốn thể hiện thân phận và năng lực của gã trước mặt nữ thần.

“Vay được rồi...” Thượng Bân đang định nói tiếp để thể hiện khí phách của mình, thì tiếng của Thẩm Bích Như lại vang lên: “Không cần, tiền ta thiếu tự ta trả, khỏi bị người ta dè bieu là nghèo mà bày đặt chơi sang!”

Cô vừa nói vừa tháo chiếc trâm trên đầu xuống: “Cây trâm ngọc này, trị giá ít nhất cũng 5000 kim tệ, người có thể tìm người trong nghề đến giám định. Ta gán nợ ở đây trước, đợi lát nữa ta sẽ quay lại chuộc!”

“Cái này...”

Cầm lấy cây trâm ngọc, tên phục vụ luống cuống chẳng biết phải làm sao.

Trong kịch bản trước đó đâu có mấy chuyện này.

“Cô Thẩm à, không cần phải vậy. Ngô chấp sự của Hồng Thiên Lâu là bạn của ta, ta chỉ cần nói một tiếng, bữa com của cô cũng chẳng đáng là bao...”

Thượng Bân vội vàng bước đến.

“Đó là chuyện của thầy, liên quan gì đến ta?” Thẩm Bích Như cắt lời gã, rồi quay lại nói với tên phục vụ: “Còn không tìm người đến giám định là ta đi đây!”

“Tôi...” Tên phục vụ bối rối, nhìn Thượng Bân cầu cứu.

“Nhìn ta làm gì?” Thượng Bân vội vàng xua tay, giả vờ tức giận: “Ta không biết người!”

“Được rồi!”

Không ngờ ăn có bữa cơm mà lằng nhằng đến thế. Trương Huyền lắc đầu bước tới, lấy lại cây trầm ngọc, trả về cho Thẩm Bích Như: “Cô đưa cho hân cái này làm gì? Bữa cơm này không đáng giá 1280 kim tệ đâu. Trả tiền cho hân, khác nào chấp nhận bị lừa bịp?”

“Lừa bịp? Hồng Thiên Lâu thành lập đã gần mười năm nay, giá cả rõ ràng, chẳng phân biệt già trẻ, chưa từng có ai đến đây phàn nàn khiếu nại, người nói thế là có ý gì?”

Trương Huyền vừa nói hết câu thì có một người đàn ông trung niên bước đến.

Chấp sự của Hồng Thiên Lâu, Ngô Sầu!

Ông ta đã bàn trước với Thượng Bân rồi, bởi vậy vốn không cần ra mặt. Nhưng lúc này nghe Trương Huyền nói Hồng Thiên Lâu lừa bịp, ông ta không thể nhịn được.

Chuyện ở bên này đã làm ảnh hưởng đến không ít thực khách. Nếu ông ta còn chưa chịu ra mặt, để mặc cho đối phương muốn phán gì thì phán, chắc danh tiếng của Hồng Thiên Lâu sẽ bị tổn hại. Đến lúc ông chủ của nơi đây, trưởng lão Hồng Hạo, trở về, còn không giết chết ông ta?

“Có ý gì? Nhất định muốn ta nói ra?”

Trương Huyền nhướn mắt, bộ dạng trông rất thờ ơ.

“Hừ, Hồng Thiên Lâu của chúng ta, mỗi món ăn đều chọn lấy nguyên liệu trân quý nhất, tươi ngon vừa miệng, giá cả cũng đã thông qua kiểm duyệt của học viện Hồng Thiên. Nếu thầy không nói rõ ràng, thì đâu có là giáo viên trong học viện, cũng đừng hòng rời khỏi đây!”

Mặt Ngô chấp sự sa sầm.

Đối với một tưu lâu, lừa bịp thực khách là một tội danh rất nghiêm trọng. Không làm rõ trắng đen, để chuyện này lan ra thì Hồng Thiên Lâu cũng hết đường làm ăn.

“Đúng là tự tìm chết mà!”

Vốn cứ ngỡ chuyện này không làm gì được Trương Huyền, giờ thấy hân đảm bảo Hồng Thiên Lâu lừa bịp, đắc tội với Ngô chấp sự, Thượng Bân phản kích đến nổi mặt cũng lóe sáng.

Ngô chấp sự thường ngày có vẻ rất niềm nở, tính khí cũng không tệ. Nhưng động chạm đến thanh danh của Hồng Thiên Lâu, ông ta không bao giờ nhượng bộ mấy may!

Xem ta tên khốn này tới số rồi đây!

“Ông nội này nói bậy nói bạ gì vậy ...”

Thẩm Bích Như ở bên cạnh cũng đang lo sốt vó.

Hồng Thiên Lâu có thể mở ngay trong học viện Hồng Thiên, hơn nữa còn đồ sộ như vậy, đủ biết thế lực sau lưng lớn cỡ nào rồi. Hân ngang nhiên phán người ta lừa dối thực khách, vậy có khác nào đưa đầu cho người ta gõ?

Từ lâu quy mô như thế này, vốn rất coi trọng danh tiếng.

“Đã muốn ta nói ra, thế thì ta không khách sáo nữa vậy!”

Trương Huyền chẳng chút nao núng trước sự uy hiếp của đối phương, bước đến trước bàn ăn.

“Món ‘Tứ đỉnh hương xào thịt gấu’ này, theo lời nói của các người, thì sau khi giết chết gấu rừng, sẽ đem thịt này ướp với hoa tứ đỉnh hương ba ngày, như thế sẽ khiến cho thịt khi xào lửa sẽ có vỏ ngoài giòn ruộm mà trong thì mềm, sực nức mùi thơm. Nhưng đáng tiếc là các người mới ướp có một ngày rưỡi đã lấy ra, xào rồi đưa lên bàn. Tuy mùi vị cũng tương tự, nhưng được tính của hoa tứ đỉnh hương chẳng kịp thấm vào thịt, có ăn nhiều cũng vô ích.”

“Còn món ‘Cá quế Hồng Hồ’ này, các người bảo là cá quế tự nhiên được đánh bắt ở Hồng Hồ, nhưng trên thực tế là cá được nuôi lồng tại đầm Diệp La. Sự khác biệt của hai loại này rất rõ. Cá quế tự nhiên do phải đối mặt với thiên địch là rùa Thanh Hà, nên vây đuôi sẽ rắn chắc hơn cá nuôi lồng, và đuôi cá cũng to hơn không ít. Mấy chuyện này, chỉ đi hỏi thăm là biết ngay thôi!”

“Còn món ‘Rau Oa Tâm xào chay’ này, thì càng không cần phải nói, hoàn toàn không phải rau Oa Tâm, mà là rau Khổ Tâm! Thực ra thì hai cây này cùng một họ, nhưng điều kiện sinh trưởng khác nhau. Rau Oa Tâm mọc ở bên hang của dã thú, được dã thú chăm sóc nên thân và rễ thường rất lớn, giá trị dinh dưỡng cũng rất cao.”

“Còn rau Khổ Tâm thì mọc đại khắp nơi, giá vô cùng rẻ, thân rễ mảnh nhỏ, giá trị dinh dưỡng cũng thấp hơn hẳn! Cùng là rau ăn, nhưng giá tiền của hai loại chênh nhau xấp xỉ mười lần. Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp! Để tên là rau Oa Tâm, nhưng lại dùng rau Khổ Tâm, như vậy không gọi là lừa đảo thì còn là gì đây?”

.....

Trương Huyền cứ chỉ vào món nào là giảng rõ nguồn gốc và khuyết điểm của món ấy, Ngô chấp sự vốn dĩ đang rất hùng hổ, bây giờ càng nghe thì mặt càng tái.

Ông ta thân là chấp sự của Hồng Thiên Lâu, không chỉ việc tiếp khách mà cả chuyện ở nhà bếp cũng đều do ông ta xử lý, bởi vậy biết rõ đối phương nói đúng hay sai.

Không phải phán bậy, mà là... quá đúng!

Những chuyện này, ông chủ không hề hay biết. Đây là do ông ta muốn kiếm chắc tiền riêng, đã nhờ người hơi thay đổi một chút. Đặc biệt là hai món bị thay đổi, cá quế Hồng Hồ và rau Oa Tâm, có thể nói là cực kỳ giống, ngay cả chuyên gia ẩm thực cũng chẳng phát hiện được.

Gã thanh niên này, sao lại nhìn ra được? Hơn nữa còn nói chính xác tuyệt đối?

“Đáng ghét!”

“Chúng ta cất công từ xa đến đây để ăn rau Oa Tâm chính tông, nào ngờ lại là đồ giả!”

“Ta cũng vậy, nghe nói cá quế Hồng Hồ ở Hồng Thiên Lâu là thơm ngon và chính tông nhất, bởi vậy ta mới vượt đường xa đến đây, nào ngờ lại bị lừa lọc!”

“Trả tiền, trả tiền! Đường đường đệ nhất tửu lâu của học viện Hồng Thiên, vậy mà lại dùng đồ giả, ngay cả ta vốn là khách quen, vậy mà vẫn mắc lừa!”

.....

Trương Huyền giảng giải rất thông dong, từ tốn, có lý lẽ có chứng cứ, những thực khách đang hóng chuyện xung quanh lập tức nổi cơn thịnh nộ.

Hồng Thiên Lâu có thể coi là một trong những đại tửu lâu lớn nhất của vương quốc Thiên Huyền, sở hữu không ít món tửu trứ danh, thu hút vô số thực khách tìm đến. Bọn họ có năm mơ cũng không ngờ, những thứ này lại là đồ giả!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chuyện này là sao?

“Ngươi... nói bậy!”

Thấy thực khách đã la ó rần rần, mồ hôi lạnh trên trán Ngô chấp sự chảy xuống, ông ta nghiêng răng quát to.

Giờ không thể thừa nhận được, một khi thừa nhận thì không những danh tiếng của Hồng Thiên Lâu sẽ tan tành, mà cả tiền đồ của ông ta cũng tiêu luôn!

Nếu biết trước tay thầy giáo này còn là một Mỹ Thực Sư, thì đánh chết ông ta cũng không dám nhận lời Thượng Bân, gây chuyện với hắn!

“Ông bảo ta nói bậy?” Trương Huyền nhìn qua.

“Không sai, ngươi nói những món ăn này bị làm giả thì phải đưa ra chứng cứ. Không có bằng chứng mà dám nói bừa, có tin là bây giờ ta sẽ bắt ngươi lại vì tội vu khống không?” Về mặt Ngô chấp sự rất hung tợn.

“Chứng cứ? Ông muốn chứng cứ chứ gì? Được!”

Thấy cái lão này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Trương Huyền lắc đầu.

Vốn dĩ hắn chẳng muốn mó tay mấy chuyện này, dầu sao thì cũng do Thẩm Bích Như trả tiền, trả bao nhiêu cũng chẳng can hệ đến hắn. Nào ngờ lão già này khăng khăng muốn gây sự, bảo mình nói bừa, đã vậy thì không thể bỏ qua được.

“Mấy món vừa rồi, chứng cứ ta đã nói, mọi người có thể dựa vào những đặc trưng mà ta liệt kê để kiểm tra! Đương nhiên, ông ta không thừa nhận cũng chẳng sao, vì dầu có biết những điểm này, ngay cả vài Mỹ Thực Sư cũng rất khó nhận ra được, đừng nói là mọi người! Có điều...”

Trương Huyền lướt một vòng, cầm bình rượu đất nhất trên bàn lên:

“Bình rượu này, mọi người có thể kiểm chứng rất dễ dàng!”

“Kiểm chứng? ‘Thần Tiên Túy’ là đặc sản của Hồng Thiên Lâu! Sự thật này ai ai cũng biết, không ít người đến đều chỉ vì nếm thử loại rượu này, không lẽ người muốn nói, rượu này cũng là giả?”

Một thực khách không nhịn được mà lên tiếng.

“Đúng rồi, Thần Tiên Túy là thứ làm nên tên tuổi của Hồng Thiên Lâu, làm sao mà giả được chứ? Nếu thứ này mà cũng giả luôn, thì chắc chẳng có thứ gì là thật hết!”

Lại một thực khách nữa lên tiếng.

Bình rượu mà họ đưa lên cho bàn Trương Huyền trước đó có tên là Thần Tiên Túy, chỉ có bán ở Hồng Thiên Lâu. Rượu có vị ngọt ngào, hương thơm nồng! Hồng Thiên Lâu có được quy mô và danh tiếng như ngày hôm nay, không thể không nhắc đến công lao của loại rượu này được!

Nếu cả loại rượu này mà cũng làm giả... thực sự là quá quái lắm rồi!

“Ta nói rồi, rất dễ kiểm định!”

Hình như biết trước đám đông sẽ ngờ vực nên Trương Huyền chỉ khẽ mỉm cười, nhắc cao bình rượu lên: “Trên bình rượu này đề là ‘Thần Tiên Túy’, theo lý mà nói, nếu quả thật là Thần Tiên Túy của ‘Bách Tinh Phường’, thì đích xác là đáng giá 1200 kim tệ!”

“Đáng tiếc, bình rượu này bên trong lại chứa ‘Thanh Nham Nhưỡng’ của ‘Tử Trúc Hiên’. Hai loại rượu này, cho dù là vị rượu hay mùi thơm đều khá là giống nhau. Nhưng Thần Tiên Túy được ủ từ cỏ Địa Căn và tìm ve Thanh Diệp cực kỳ quý hiếm. Sau khi uống xong, không những không có hại mà còn rất bổ dưỡng. Còn Thanh Nham Nhưỡng này, uống nhiều rồi, độc tính trong cơ thể sẽ ngấm vào tim phổi, lâu ngày sẽ tàn phá công năng của cơ quan nội tạng, khiến tu vi giảm sút, sống không bằng chết!”

“Dùng Thanh Nham Nhưỡng ngụy tạo thành Thần Tiên Túy?”

“Ta nghe nói loại Thanh Nham Nhưỡng này, hình như đúng là có hương vị tương tự Thần Tiên Túy!”

“Lâu nay ta luôn tin tưởng chất lượng của Hồng Thiên Lâu, nào ngờ bọn họ lại qua mặt thực khách như vậy!”

“Thủ đoạn này quá xảo quyệt, ta nhất định sẽ báo chuyện này lên học viện, để họ kiểm tra cho ra lẽ mới được!”

.....

Những thực khách đang hóng chuyện xung quanh, nghe thấy bản thân lại bị lừa nên ai nấy cũng sôi sục, quát tháo ầm lên.

“Người nói Thần Tiên Túy chính là Thanh Nham Nhưỡng? Chứng cứ đâu?” Ngô chấp sự nghiêng răng, gằn từng chữ.

Nhìn ông ta một cái, Trương Huyền nói rất bình tĩnh: “Rượu có thể đốt cháy. Mà rượu trong bình này ta chưa uống được bao nhiêu, ông có thể đốt thử. Nếu là Thần Tiên Túy chân chính, sẽ tỏa ra hương thơm ngây ngất, khiến người ngửi thấy hết như lên mây! Mà nếu là Thanh Nham Nhưỡng, thì sẽ tỏa ra một thứ mùi vừa thối vừa khét, chỉ cần mũi không điếc thì đều có thể ngửi ra được!”

“Người...”

Toàn thân Ngô chấp sự đóng băng tại chỗ.

Đối phương nói không sai một chút nào, có điều phương pháp phân biệt này vốn rất hiếm người biết. Chỉ có mấy vị ủa Thanh Nham Nhưỡng với vài người kinh doanh loại rượu này mới biết, làm sao thằng cha này lại rành rẽ như thế?

Thực ra, rượu mà ông ta cho thực khách uống đều là Thần Tiên Túy chính hiệu, dẫu sao nó cũng là đặc sản trứ danh của tửu lâu. Nghe được kế hoạch của Thượng Bân, ông ta mới cố ý kiếm một bình rượu giả cho tên thanh niên này. Vốn cứ ngỡ hắn ta sẽ không nhận ra, sau đó chém thêm vài câu là gạt được thêm mớ tiền. Bây giờ thì tiêu rồi, đối phương không những hiểu biết rất rành rẽ, mà còn nắm rõ biện pháp phân biệt nữa!

Hiện tại, dẫu ông ta có giải thích cho đám đông biết họ đang uống Thần Tiên Túy thật, thì cũng chẳng có tác dụng gì!

“Sao? Không dám thử hả?”

Thấy đối phương đã cụp đuôi, Trương Huyền khẽ mỉm cười, trút ngược bình cho rượu chảy tràn lan ra sàn nhà, sau đó hẩn lấy một mồi lửa, bùng nhẹ.

Phùng phùng!

Rượu trên sàn gặp lửa liền bốc cháy, cùng lúc ấy đám đông lập tức ngửi thấy thứ mùi hôi gắt mũi, đầu óc ai nấy cũng sây sẩm.

“Thối quá! Vừa rồi chúng ta đã uống thứ này sao?”

“Hong Thiên Lâu đúng là chẳng xem thực khách ra gì cả!”

“Ngủ vào đã thối như thế, uống vào nhất định sẽ bị trúng độc...”

“Trả tiền, trả tiền! Ta đã uống rượu ở chỗ các ngươi ba năm nay rồi, không chỉ tiền rượu mà còn phải bồi thường tinh thần cho ta nữa!”

.....

Cả tưu lâu như muốn bùng nổ.

Ai nấy đều xông đến.

“Chuyện này... là sao đây?”

Tào Hùng, Thượng Bân đều muốn phát điên.

Họ cất công dàn trận, muốn hãm hại tên Trương Huyền này, khiến hắn bị muối mặt một phen. Cuối cùng tên khốn ấy không bị làm sao thì thôi, còn phanh phui ra một chuyện động trời!

Ngược lại, quả đáng roi ngay đầu bọn họ!

“Chuyện này là sao... là sao cái quần què chúng mày!”

Ngô Chấp sự đứng bên cạnh nghe thấy những lời vừa rồi thì tức muốn nổ não, nhắc chân tung ra một cước.

Đùng! Đùng!

Ông ta là cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt, hai người kia chẳng kịp phản ứng, chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, sau đó đồng loạt ngã ngửa xuống sàn, trên mặt ai nấy cũng có dấu chân to tướng.

Chẳng trách Ngô chấp sự lên con điên, nếu không tại hai thằng khốn nạn kia thì đâu có xảy ra cơ sự này!

Có thể tưởng tượng được, không những cần câu com của ông ta đã gãy, mà ông ta còn sắp phải đối mặt với con thịnh nộ của trưởng lão Hồng Hạo!

Hồng Thiên Lâu sau sự kiện này, danh tiếng sẽ rơi xuống đất và chuyện làm ăn sẽ chẳng thể nào khôi phục lại như trước đây.

Mà nguyên nhân, chính là hai thằng khốn này, đòi dạy dỗ một thằng khốn khác!

Mà thằng khốn khác đó, chỗ nào giống một kẻ đội sổ, cho dù là kẻ đứng nhất cũng chẳng trâu bò đến thế!

Nếu biết trước ông nội này có nhãn lực kinh hồn như thế, đừng nói là đến gây chuyện với hắn, hắn không đến gây chuyện với mình là mừng lắm rồi!

Chết tiệt!

“Xem ra chẳng còn ai dám thu tiền của chúng ta nữa rồi, đi thôi!”

Thấy đám đồng đảng loạn cả lên, Trương Huyền nhắc nhở Thẩm Bích Như đang ngơ mặt một tiếng, rồi bỏ đi trước.

Chuyện đã giải quyết xong, nán lại đây thì chỉ tổ chuốc thêm phiền phức, chi bằng rời đi cho yên thân.

“Ừ!”

Thẩm Bích Như vội vàng bám theo, cô nhìn gã thanh niên đang đi đằng trước bằng ánh mắt rất phức tạp.

Trước đây cô cũng luôn xem đối phương là tên ăn hại, chẳng biết gì hết, là nỗi ô nhục cho tập thể giáo viên!

Qua nửa ngày tiếp xúc mới hay... nếu hắn ta mà là tên ăn hại, thì mình là cái giống gì đây?

Chả phải không đáng để đánh giá luôn sao?

Cô bấm bụng bước tới, trong đôi mắt đen kịt vẫn còn đó cảm giác khó tin: “Thầy rành rẽ về ẩm thực như vậy, không lẽ... thầy còn là một Mỹ Thực Sư?”

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mỹ thực sư

Ở thế giới này có rất nhiều nghề nghiệp, Mỹ Thực Sư là một trong số ấy. Những người này bẩm sinh đã rất mẫn cảm với mùi vị, có thể nhận biết được mùi vị vượt xa người bình thường.

Tuy rằng tu vi của họ chưa hẳn cao thâm, nhưng ở một số tửu lâu, quán cơm sẽ đồng ý thuê họ với mức lương cao để thẩm định mùi vị và công dụng của món ăn. Do đó, thu nhập khá sung túc.

Có điều, chức nghiệp này chỉ được lọt vào hàng hạ cửu lưu, không hề danh giá.

Trong thiên hạ có hàng ngàn chức nghiệp, để tiện phân biệt nên được chia thành thượng cửu lưu, trung cửu lưu và hạ cửu lưu.

Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư, Trận Pháp Sư,... những chức nghiệp đem lại lợi ích cho việc tu luyện võ học thuộc vào hàng thượng cửu lưu. Còn Mỹ Thực Sư được xem như bàng môn tả đạo(1), xếp vào hạ cửu lưu.

(1)Bàng môn tả đạo: bàng - bên cạnh; môn - cửa; tả - trái lẽ, không chính; đạo: tôn giáo, đường lối. Bàng môn là cửa hông, không phải cửa chính. Tả đạo là tôn giáo sai trái. Bàng môn tả đạo là chỉ chung các tôn giáo, học thuyết dẫn dắt con người vào đường tà quanh co, có xu hướng trục lợi cầu danh, không đạt được kết quả chân chính.

Theo Thẩm Bích Như thấy, thanh niên trước mặt dễ dàng chỉ ra khuyết điểm của những món ăn và mỹ tửu, mà điều này cũng chỉ có Mỹ Thực Sư mới làm được.

“Cô nghĩ vậy cũng được!” Trương Huyền cũng không buồn giải thích.

Thư viện Thiên đạo không chỉ có thể nhìn ra tu vi của người ta. Ngay cả những món ăn thức uống này, chỉ cần nếm một miếng cũng sẽ tự động bị thư viện Thiên Đạo hiển thị ra khuyết điểm. Có những cái này, giải quyết một Ngô chấp sự bé nhỏ quá là đơn giản.

“Đa tạ thầy hôm nay đã giải vây cho ta...”

Thấy đối phương thừa nhận, Thẩm Bích Như nói.

Nếu đối phương không sở hữu năng lực của một Mỹ Thực Sư thì hôm nay chắc chắn cô sẽ rất mất mặt.

“Có gì đâu!” Trương Huyền xua tay.

“Bữa ăn hôm nay do thầy giải quyết được, chưa tính là ta mời. Để lần sau ta sẽ mời thầy đi ăn bù!” Thẩm Bích Như nói.

“Lần sau mời ta nữa?” Trương Huyền ngẫm nghĩ một thoáng rồi lắc đầu: “Hay là thôi đi, ta vẫn còn muốn sống lâu lâu chút!”

Cảm giác đi ăn cùng người đẹp tuy cũng khá hay ho, nhưng hẳn cũng tự mình biết mình. Thanh danh của hắn thối nát như vậy, nhất định đối phương sẽ không ưa thích.

Mà cô ta đã chẳng thích mình, mình lại còn phải đối mặt với sự ghen tị của người khác, rồi tìm cách đối phó những người đeo đuổi ấy nữa. Mình còn rất nhiều việc phải làm, đâu có rảnh rỗi đến thế.

“Thầy...”

Vừa mới cảm thấy đối phương đã nói năng đàng hoàng rồi, nghe xong câu này, Thẩm Bích Như lại lần nữa thấy nghẹn ở lồng ngực, hơi có cảm giác muốn bùng cháy.

Đáng ghét!

“Thôi nhé, cơm cũng ăn rồi, không có chuyện gì nữa thì ta đi trước đây. Ta bận lắm!” Không nhận ra đối phương đang nổi giận, Trương Huyền vẫy tay rồi cất bước.

“Khoan đã, ta vẫn chưa nói xong mà!” Dồn cục tức xuống, Thẩm Bích Như hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh: “Tuy hôm nay thầy đã giúp ta giải vây, tất cả đều nhờ thân phận Mỹ Thực Sư kia. Nhưng... nghề này đâu sao cũng chỉ là bàng môn tả đạo, võ giả vẫn phải lấy tu luyện làm chính...”

Người luyện võ, tu luyện đến một cảnh giới nhất định, hoàn toàn có thể tích cốc(2). Thức ăn chẳng còn tác dụng gì nữa. Mặc dù hiện tại có thể đem lại một số lợi nhuận, nhưng rốt cục cũng không phải chính đạo.

(2)Tích cốc: một thuật ngữ trong thực dưỡng, ở đây có nghĩa là khỏi cần hoặc rất ít ăn.

Qua nửa ngày tiếp xúc, cô có thể thấy tay Trương Huyền này không hề ăn hại như lời đồn thổi. Có lẽ là do dồn hết tâm tư vào chuyện ẩm thực, nên mới khiến cho thành tích trong kỳ thi khảo hạch giáo viên kém như thế.

Nghĩ đến đây, rõ ràng là đang tức muốn chết, nhưng cô vẫn cố gắng khuyên nhủ.

“Được!” Biết đối phương có ý tốt, Trương Huyền gật đầu, nhưng đang định rời đi thì nghe thấy sau lưng vang lên tiếng bước chân.

“Trương Huyền, để xem ngươi chạy đi đâu! Hôm nay đừng hòng rời khỏi đây!”

Ngay sau đó, hai người một thú đã xuất hiện ngay trước mặt.

Chính là Thượng Bân và Tào Hùng.

Lúc này hai người họ, mặt ai cũng có dấu chân to tướng, thấy rõ đến từng đường vân. Một nửa mặt đã sưng húp, khóe miệng vẫn còn vết máu. Còn đầu nữa về phía khoáng, oai phong trước đó.

Đặc biệt là Thượng Bân, vết thương bị đánh lúc sáng vẫn chưa lành, bây giờ lại bị bồi thêm một cước nữa. Miệng gã lệch qua một bên, môi sưng lên hết như hai cây lạp xưởng treo trên mặt, chẳng còn gì cái gọi là hào hoa tuấn tú cả.

Kế hoạch của gã rất hay, nào ngờ chẳng những không anh hùng cứu mỹ nhân thành công, còn bị đánh ra nông nổi này. Quan hệ với Hồng Thiên Lâu xem như cũng đã đứt, không khéo còn bị ông nội trách mắng. Nổi nhục nhã này làm sao nuốt cho trôi!

Càng nghĩ càng giận, Thượng Bân lập tức xông đến!

“Thượng Bân, thầy định làm gì đó?” Thẩm Bích Như không ngờ gã lại đuổi đến tận đây để kiểm chuyện, không nhận được mà che ở trước mặt Trương Huyền.

“Cô Thẩm, cô tránh ra đi, đây là ân oán riêng tư của ta và Trương Huyền!”

Không nhìn thấy thì thôi, chứ trông thấy nữ thần đang cố bảo vệ cái thằng ăn hại nổi tiếng trong học viện, là Thượng Bân lại tức muốn méo mồm nổ não.

Lòng ganh tị mãnh liệt khiến gã có hơi điên loạn. Gã lạnh lùng lườm tình địch của mình: “Trương Huyền, ngươi có phải là đàn ông không? Nếu là đàn ông thì đừng có núp sau lưng phụ nữ như thế. Có gan thì bước ra quyết đấu công bằng với ta!”

Thấy tên khốn này đã mất hết lý trí, Trương Huyền nhướn mày nói: “Trốn sau lưng phụ nữ thì đã sao? Đây mới là bản lĩnh thực sự đó. Ngươi có bản lĩnh thì cũng kiếm ai đó để trốn đi!”

“Ngươi...”

Thượng Bân tức muốn ói máu.

Chỉ cần là đàn ông, bị người khác mắng là đồ hèn, bám váy phụ nữ, không phải sẽ thấy nhục nhã, tức giận phản bác ngay sao?

Thằng khốn này sao lại chẳng xử sự theo logic bình thường vậy?

Chuyện nhục nhã vô cùng đối với người khác, qua cái miệng của hắn thì cứ như lẽ đương nhiên, lại còn nói với vẻ hùng hồn như thật nữa chứ?

Má nó, da mặt sao mà dày đến thế?

“Cô Thẩm, hai người này phiền cô giải quyết giùm nhé, ta có việc, đi trước đây!”

Là người xuyên không, có chuyện gì hắn chưa nếm trải. Sợ mất mặt?

Đùa chắc, đời trước công nghệ kỹ thuật phát triển... em gái mày, có ai cần thể diện không?

Chuyện có thể để người khác giải quyết được, hắn không thèm mó tay vào.

Không phải e sợ, mà là hiện tại hắn vẫn chưa thể đề lộ tu vi của mình. Hơn nữa, ông nội của đối phương là trưởng lão, một khi tức nước vỡ bờ, hắn lấy đâu ra lắm thời gian để dây dưa như thế? Nếu đã có người che chở ngay trước mặt, đương nhiên càng nên mừng vì được rảnh rỗi.

“... ..”

Thấy tên kia tro trên như vậy, Thẩm Bích Như cũng chỉ biết câm nín.

Vừa rồi cô còn sợ đối phương sẽ bị Thượng Bân chọc tức, nhào ra quyết đấu, bây giờ thì hiểu rồi, mình đã nghĩ quá nhiều...

Ông nội này mà biết tức giận xông ra quyết đấu, chắc heo mẹ cũng biết trào cây quá!

“Trương Huyền, người đứng lại cho ta, hôm nay không giết được ngươi, ta không phải là Thượng Bân!”

Thấy thái độ của hắn ta như vậy, Thượng Bân càng điên hơn, gân xanh nổi đầy trán, mặt tái xanh. Thấy Thẩm Bích Như cứ chặn trước mặt, khăng khăng không chịu tránh ra, gã bèn quát to: “Bộc Thiên Sư, giết hắn cho ta. Chỉ cần ngươi chịu ra tay, mỗi ngày ta sẽ đưa ngươi đi ăn món ngon! Còn nữa, cả viên ‘Nhuận Huyết Đan’ mà ông nội đã cho ta, ta cũng sẽ đưa cho ngươi uống!”

Bộc Thiên Sư là dã thú cấp sáu, lại được con người thuần dưỡng nên đã có thể nghe hiểu tiếng người.

Nó là thú cưng của ông nội, chỉ bảo vệ gã khỏi bị thương tổn chứ chẳng thèm đếm xỉa đến mệnh lệnh của gã. Vì muốn nó ra tay, cho nên gã mới phải đưa ra một lô các điều kiện hấp dẫn.

“Grào!”

Quả nhiên, nghe thấy những lời hứa hẹn của gã, mắt Bộc Thiên Sư lóe sáng.

Dã thú đạt đến cảnh giới Tịch Huyết, muốn khai thông huyết đạo thì không giống như con người, dùng chân khí để khai thông. Dã thú chỉ có thể dựa vào sự biến đổi của thân thể, dần dần nâng cao sức mạnh. Nếu trong lúc này có được sự hỗ trợ của Nhuận Huyết Đan, chắc chắn sức mạnh sẽ tăng lên một khoảng lớn.

Nhuận Huyết Đan, là đan dược chuyên dụng cho cao thủ ở tầng thứ sáu của võ học, có thể thấm nhuận huyết đạo, khiến người ta tiến nhanh hơn trong cảnh giới Tịch Huyết.

Thực lực hiện tại của Thượng Bân đã đạt đến cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn, chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá lên cảnh giới Tịch Huyết, cho nên trưởng lão Thượng Thần đã bỏ ra một số tiền lớn để mua viên đan dược này, nhằm hỗ trợ gã đột phá.

Vốn dĩ Thượng Bân cũng tiếc đứt cả ruột, nhưng nghĩ đến chuyện bị tên ăn hại này làm cho nhục nhã ê chề, gã liền không nhịn nổi nữa.

Nếu hôm nay không giết được Trương Huyền, thì e là gã chẳng còn mặt mũi nào để tiếp tục tồn tại trong học viện này nữa!

Đặc biệt là nữ thân đang đứng trước mặt, chỉ sợ sẽ chẳng thèm để mắt đến gã nữa!

Trong tình huống hiện giờ, làm sao nhẫn nhịn được!

“Thượng Bân, thầy muốn làm gì? Giết hại đồng nghiệp trong học viện, là tội lớn đấy...”

Không ngờ Thượng Bân lại điên cuồng đến thế, lệnh cho Bộc Thiên Sư ra tay. Trông mắt Thẩm Bích Như co lại. Cô định xông đến bảo vệ Trương Huyền nhưng lại bị Thượng Bân cản lại, khiến cô không khỏi quát lên.

Trong học viện, các giáo viên không được đánh giết nhau, bằng không sẽ bị xem như làm trái luật lệ, phạm phải tội lớn.

“Là do Trương Huyền muốn giết ta, Bộc Thiên Sư muốn bảo vệ ta nên mới tấn công, ta đang tự vệ chính đáng mà, ai dám bắt tội?” Đôi mắt Thượng Bân đã đỏ ngầu, điên loạn tột độ: “Bộc Thiên Sư, ngươi còn chần chừ gì nữa, ra tay mau!”

“Thầy...”

Thẩm Bích Như hoảng sợ.

Quá trơ trẽn!

Quả thật nếu đưa ra cái lý lẽ này, cộng thêm sự giúp đỡ của trưởng lão Thượng Thần, chắc hẳn chuyện này có thể từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không! Thậm chí khéo gã còn không phải chịu bất kỳ sự trừng phạt nào!

Mà Trương Huyền, rất có thể sẽ bỏ mạng!

Dẫu gì đó cũng là dã thú cấp sáu, cao thủ cảnh giới Tịch Huyết bình thường còn không phải là đối thủ, huống hồ một ông nội đội sổ, làm sao mà đánh lại nổi?

“Grào!”

Đang vô cùng sốt ruột thì cô đã thấy Bộc Thiên Sư gầm lên một tiếng, xông về phía người thanh niên kia. Dù chưa đến trước mặt, nhưng luồng khí tức hùng hậu của dã thú đã hình thành một trận cuồng phong, đè bẹp hết cây cỏ xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Bà chị à, chị tha cho em đi mà!“

Trương Huyền...”

Thẩm Bích Như muốn tránh thoát sự ngăn cản của Thượng Bân, xông đến cứu người, nhưng mấy lần đều bị chặn lại, hoàn toàn bó tay.

Tu vi của cô và Thượng Bân ngang ngửa nhau. Tuy bề ngoài trông gã có vẻ rất công tử lượt là, nhưng thực lực thì không hề giả. Dầu cô có đủ sức đánh thắng đối phương, nhưng đối phương liên tục duy trì trạng thái phòng ngự như vậy, cô hoàn toàn không thể đột phá nổi!

“Là ta đã hại thầy...”

Thấy không thể cứu được Trương Huyền, lòng Thẩm Bích Như day dứt vô cùng.

Theo cô thì, Thượng Bân muốn hãm hại một giáo viên ăn hại đội sổ, chắc chắn chỉ có thể là vì cô!

Bằng không, một người là đứa cháu quý hóa của trưởng lão, một người là tên ăn hại nổi tiếng, cả hai chẳng cùng một đẳng cấp, cũng chẳng liên quan gì đến nhau, làm sao lại xảy ra mâu thuẫn được?

Bản thân đã hại người ta, lại chẳng thể giúp được gì, cô cảm thấy cực kỳ day dứt!

“Sao im phăng phắc vậy? Lẽ nào Trương Huyền bị giết rồi?”

Cô càng nôn nóng thì càng không thể đột phá vòng vây, lại còn bị tên Thượng Bân chặn mắt tầm nhìn, chẳng thấy được tình hình chỗ Trương Huyền. Cô chỉ nghe thấy xung quanh im lặng như tờ, không có lấy một tiếng phản kháng nào.

Xem ra chỉ còn một khả năng duy nhất, Trương Huyền chưa kịp phản kháng, thì đã bị Bộc Thiên Sur vả chết rồi!

Dẫu gì cũng là đã thú ngang ngửa với cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt, dù là chính cô, e là một chiêu cũng chẳng đỡ nổi.

“Há há, nó chết rồi, bây giờ cô có muốn ra tay cũng đã muộn rồi...”

Nghe thấy sau lưng im phăng phắc, mắt Thượng Bân lóe sáng. Gã biết rõ, một khi Bộc Thiên Sur đã ra tay, thì tên ăn hại kia không tài nào chống đỡ nổi mà. Gã vui sướng nên mức cười phá lên, và cũng chẳng thêm ngăn cản Thẩm Bích Như nữa.

“Trương Huyền...”

Thấy gã đã tránh ra, Thẩm Bích Như chẳng màng đánh đấm nữa, cuống cuống lao đến. Khi cô cứ ngỡ sẽ nhìn thấy cảnh tượng máu tươi be bét và một cái xác nát bầy, thì đột nhiên cả người cô khựng lại, đóng băng ngay tại chỗ.

“Chuyện... chuyện này... là sao đây?”

Vốn cứ ngỡ nữ thần sẽ sợ đến phát khóc, nhưng thấy biểu hiện của cô ấy như thế, Thượng Bân cũng vội vàng quay phắt đầu lại. Vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, hai mắt gã tròn ngược, chỉ muốn té xỉu.

Bên kia, Bộc Thiên Sur vừa rồi vô cùng hung mãnh lao về phía Trương Huyền, chực xé xác hắn ra thành trăm mảnh, giờ đây lại đang nằm mọp trước mặt hắn, liếm láp bàn tay hắn hết như chó mặt xệ.

Còn Trương Huyền thì đang vỗ về, vuốt ve con sư tử, khiến nó rất hưởng thụ.

“Mẹ kiếp! Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Thượng Bân chỉ muốn òa khóc.

Con Bộc Thiên Sur này là thú cưng của ông nội, tính khí vô cùng kiêu ngạo. Dầu có là gã, đừng nói là xoa đầu, chỉ chạm vào một cái là nó đã nổi giận rồi!

Đề mang được nó từ chỗ ông nội qua đây, gã đã phải tốn biết bao công sức, đút vào họng nó không ít món ngon, ấy vậy mà con nghiệt súc này lại chẳng chút động lòng, vẫn luôn lạnh nhạt với gã. Tại sao vừa đến trước mặt Trương Huyền thì nó đã biến thành một con chó pug rồi?

Ngươi đến để giết hắn đó. Giờ ngươi nằm mọp trước mặt hắn, lại còn liếm láp tay hắn. Ngươi làm vậy là hay ho lắm sao?

Thượng Bân cảm thấy đầu óc quay cuồng, sắp điên đến nơi.

“Bộc Thiên Sur, ngươi làm cái quái gì vậy? Mau giết hắn đi chứ!”

Thượng Bân gầm lên.

Bộc Thiên Sur vẫn nằm im, nhắm tít mắt, để mặc cho Trương Huyền gỡ đầu nó.

“Ngươi... mau giết hắn đi! Chỉ cần ngươi ra tay, sau này ngươi muốn ăn gì ta sẽ mua cho ngươi thứ đó...” Thượng Bân sốt ruột quát lên.

“Ồn quá, làm hấn câm mồm lại!”

Trương Huyền ngưng xoa đầu Bộc Thiên Sur, đứng lên, vẫy tay.

“Grào!”

Bộc Thiên Sur đứng dậy, hung tợn nhìn Thượng Bân.

“Mày muốn làm gì?”

Thượng Bân giật bắn người, liên tục lùi lại.

Có điều vẫn chưa lùi được bao xa thì Bộc Thiên Sur đã phóng tới, móng vuốt to lớn lướt nhẹ một đường.

Chát!

Thượng Bân chẳng kịp phản ứng lại, đã bị tát bay ra sau như điều đứt dây, đập đầu vào gốc cây to, máu me chảy đầy mặt.

“Chuyện này rốt cuộc là sao đây. Ngươi là thú cưng của ông nội ta mà...”

Thượng Bân khóc mất rồi.

Con Bộc Thiên Sur này là thú cưng mà ông nội Thượng Bân phái tới để bảo vệ gã, đúng lý ra nó phải nghe lời gã mà đi tấn công người ngoài chứ? Đằng này, nó nghe lời người ngoài, quay lại đánh mình?

Đốp!

Gã chưa kịp nín khóc thì lại có một bóng người nữa rút cái bịch ngay trước mặt, chính là Tào Hùng.

Tên khốn này thấy tình cảnh không ổn liền quay lưng bỏ chạy, nhưng làm sao thoát khỏi Bộc Thiên Sur – dã thú cấp sáu. Gã cũng bị tặng một vạ, văng lại đây.

“Grào!”

Và bay hai người kia đi rồi, Bộc Thiên Sur giống như vừa làm xong một chuyện đáng được khen ngợi, bước đến trước mặt Trương Huyền. Về mặt nó trông rất hớn hờ, cứ như con nít đang kể công chờ khen thưởng.

“Ừm, khá lắm, làm rất tốt!”

Trương Huyền lại vỗ vỗ lên đầu nó.

“Grào!”

Bộc Thiên Sur gật đầu lia lịa, khệnh khạng oai vệ đi đến trước mặt hai người đang nằm dưới gốc cây. Nó nhìn cả hai với vẻ mặt ngạo nghễ, như là sợ họ sẽ tháo chạy, giống hệt một con chó trông nhà tận tụy với “nghề nghiệp”.

“... ..”

Vốn định bỏ chạy, nhưng bây giờ Thượng Bân và Tào Hùng chỉ còn biết khóc không ra nước mắt.

“Trương Huyền... sao... sao thầy làm được hay vậy?”

Chứng kiến cảnh tượng này, Thẩm Bích Như đang đứng bên cạnh không khỏi ửng mặt ra, cuối cùng lấy lại chút tỉnh táo, không nên nổi tò mò mà hỏi ngay.

“Sao làm được à?” Trương Huyền lúc lắc cái đầu nói: “Con Bộc Thiên Sur này dễ nói chuyện lắm, có lẽ là do ta khá đẹp trai chăng!”

“Đẹp trai?”

Thẩm Bích Như chớp chớp đôi mắt, lảo đảo một cái.

Bộc Thiên Sur là dã thú, nếu muốn nói tới đẹp trai thì cũng phải là con Bộc Thiên Sur đực chứ, ông đẹp trai hay không liên quan gì đến nó?

Chưa kể, nếu tính về độ đẹp trai, thì Thượng Bân còn hơn ông nhiều đó...

“Xong rồi! Cáo tù!” Trương Huyền chẳng buồn giải thích, quay lưng đi thẳng.

Thư viện Thiên Đạo nhìn ra khuyết điểm của con người, đương nhiên cũng có thể nhìn ra khuyết điểm của Bộc Thiên Sur.

Con dã thú này tuy khí thế bất phàm, nhưng trên thực tế thì có không ít bệnh kín, bằng không sao nó có thể cam tâm làm thú cưng cho trưởng lão Thượng Thần được.

Thư viện Thiên Đạo nhìn ra điểm này, Trương Huyền chỉ việc dựa vào đó, giúp nó giải quyết một số bệnh đơn giản, Bộc Thiên Sur tự nhiên sẽ nghe lời hẳn thôi.

Còn những lời hứa hẹn của Thượng Bản, đầu ăn có ngon, đan dược có tốt bao nhiêu, cũng chẳng thể sánh bằng việc giải quyết những bệnh kín của nó cả.

Đương nhiên, những chuyện này đều là bí mật của hắn, tuyệt đối không cho Thẩm Bích Như biết được.

“Thầy... đừng đi, thầy vẫn chưa giải thích tại sao con Bộc Thiên Sur này lại nghe lời thầy mà...”

Thấy hắn bỏ đi, Thẩm Bích Như lại bám theo.

Càng tiếp xúc nhiều với người này, cô càng thấy đối phương lợi hại, cứ như bị trúng bùa mê thuốc lú, càng lúc càng muốn khám phá sâu hơn.

Chỉ xem một lần mà đã thuộc lâu nhiều sách như thế, rõ ràng biết hết đáp án nhưng thi khảo hạch giáo viên lại để bị 0 điểm. Tình cờ ăn một bữa cơm thì lại phát hiện ra người ta còn là Mỹ Thực Sư. Bây giờ, còn dễ dàng khiến một dã thú cấp sáu nghe lời...

Chuyện không thể nào hoàn thành trong mắt người khác, đến tay người này lại dễ như bỡn, thực sự khiến người ta không thể tin nổi!

Rốt cuộc làm sao thầy ấy lại làm được?

Thẩm Bích Như càng lúc càng thấy tò mò về người thanh niên trước mặt.

“Chị đại à!”

Trương Huyền nào biết Thẩm Bích Như đang nghĩ gì, thấy cô ta lại lẻo đẻo bám theo nữa, hắn liền dừng lại, nói với vẻ vô cùng ngán ngẫm: “Tôi vẫn còn yêu đời lắm. Nhưng tôi sợ là chị cứ đi theo thế này, khéo cái mạng của tôi chẳng thể giữ nổi đến ngày mai đó! Chị tha cho tôi đi mà!”

“Chị đại, chị đại cái đầu thầy ấy!”

Mặt Thẩm Bích Như lập tức đỏ gay.

Cô là mỹ nữ, tuy tuổi có lớn hơn Trương Huyền một tí, nhưng nhìn vào chẳng khác gì thiếu nữ mười bảy mười tám cả. Thằng cha này gọi cô là chị đại, rõ ràng là muốn chọc điên cô đây mà.

“Được, tôi là chị đại, cô để cho tôi đi đi mà!”

Trương Huyền bẻ tắc lắc đầu.

“Phụt...!”

Nghe thấy hắn ta tự nhận mình là chị đại, Thẩm Bích Như lập tức phì cười: “Được rồi, thầy đi đi, mai ta sẽ lại đến tìm thầy!”

“... ..” Trương Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Lục lạc thoa âm

Hồng Thiên Lâu loạn hết cả lên.

“Rốt cuộc chuyện này là sao? Ta vừa ra ngoài chưa được bao lâu, đã rối tung lên thế này là sao?”

Trong gian phòng, một ông lão lạnh lùng nhìn Ngô Sâu đang quỳ trước mặt.

Đây chính là ông chủ chân chính của Hồng Thiên Lâu, trưởng lão Hồng Hạo.

“Bẩm trưởng lão, chuyện là như vậy. Cháu nội của trưởng lão Thượng Thần đến đây...” Ngô chấp sự không dám giấu giếm, kể lại toàn bộ câu chuyện.

Trong ấy bao gồm cả chuyện Thần Tiên Túy bị tráo thành Thanh Nham Nhưỡng.

“Ngô Sầu, cái gan chó của người cũng to thật!”

Nghe xong, mặt trưởng lão Hồng Hạo sa sầm xuống, tức giận tung chân đá một cước.

Đừng!

Ngô chấp sự lập tức bay đi, mặt mày tái mét, phun từng ngụm máu tươi.

“Trưởng lão tha mạng, tuy tội của tôi khó tha, nhưng tên khốn ấy cũng thật đáng ghét. Hắn dám nói huých toẹt ra những chuyện này, khiến cho danh tiếng Hồng Thiên Lâu của ngài tan tành mây khói, hoàn toàn không xem trưởng lão ra gì cả...”

“Hừ! Chính mình làm bậy, lại còn đi trách người ta tố giác?” Sắc mặt trưởng lão Hồng Hạo đanh lại, hết như cuồng phong đang kéo đến.

“Tôi...”

Ngô chấp sự run lên như cây sậy.

Việc thay đổi nguyên liệu của món ăn để ăn chênh lệch là hành động bí mật do mình lão ta âm thầm bày ra. Vốn dĩ chuyện rất kín kẽ, bây giờ lại bị một gã vất mũi chưa sạch vạch trần trước đám đông, nổi căm hận trong lòng lão thế nào, không cần nói cũng biết.

“Ta cho ngươi năm ngày để giải quyết triệt để chuyện này, giảm thấp ảnh hưởng tiêu cực đến mức thấp nhất, ta có thể không chấp cái tội tham nhũng của ngươi! Bằng không thì cái mạng chó của ngươi cũng đừng mong giữ được!” Trưởng lão Hồng Hạo đứng phắt dậy, ánh mắt lạnh như băng: “Còn nữa, tên khốn ấy tên gì? Là thầy nào trong học viện? Nhìn ra vấn đề này, nếu hắn âm thầm thông báo với ta, có lẽ ta sẽ thưởng cho hắn một khoản lớn. Nhưng hắn dám vạch trần ngay trước mặt đám đông, giẫm đạp lên danh dự của Hồng Thiên Lâu như thế. Ngày mai ta sẽ đến xem xem, ai cho hắn cái gan đó!”

Một luồng khí thế cuồng bạo cuộn cuộn trào dâng, hết như sương giá phủ vào mặt, khiến người ta run rẩy vì khiếp sợ.

Võ giả thất trọng, cảnh giới Thông Huyền!

Không ngờ vị trưởng lão Hồng Hạo này đã là cao thủ cảnh giới Thông Huyền! Chả trách năm xưa lại dám tranh đoạt ngôi vị viện trưởng, chỉ xét về tu vi cũng đã có thể khiến người ta hãi hùng!

“Dạ... là thầy Trương Huyền!”

Ngô chấp sự vội vàng đáp.

“Trương Huyền? Là Trương Huyền thi khảo hạch giáo viên bị đội sổ ấy sao?” Trưởng lão Hồng Hạo sùng sốt.

Thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm, chuyện chưa từng có trong lịch sử kể từ khi học viện Hồng Thiên thành lập, ngay cả người như trưởng lão Hồng Hạo cũng nghe nói đến.

“Chính là hắn...” Ngô chấp sự gật đầu.

“Một tên ăn hại mà cũng dám giẫm đạp lên tôn nghiêm của Hồng Thiên Lâu, được lắm!” Năm nắm siết chặt, ánh mắt lóe sáng, sát ý của trưởng lão Hồng Hạo phun trào mãnh liệt.

Nếu đối phương là giáo viên ưu tú, là người có ảnh hưởng lớn trong học viện thì ông ta còn có chút phân vân, không dám ra tay dạy dỗ. Một tên ăn hại thì... đừng có trách ta đây vô tình!

.....

“Haizz, phiền chết được!”

Về đến phòng, Trương Huyền không ngừng bóp trán.

Ăn có bữa cơm mà xảy ra bao nhiêu chuyện, chính bản thân hắn cũng chẳng ngờ tới.

“Thôi bỏ đi, không nghĩ nữa, bây giờ cần nghĩ cách để làm sao đột phá lên cảnh giới Tịch Huyệt thì hơn!”

Trương Huyền nhanh chóng vứt hết mọi muộn phiền lại sau lưng.

Tuy là một người xuyên không nhưng hẳn biết rõ, ở thế giới này thì thực lực là trên hết, chỉ cần có đủ thực lực thì mọi phiền toái sẽ chẳng còn là vấn đề.

Với thực lực hiện tại của hắn, cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn, nếu muốn đột phá thì nhất định phải học được công pháp tu luyện tầng thứ sáu!

Mà công pháp tu luyện tầng thứ sáu, các giáo viên bình thường trong học viện không có đủ tư cách để xem, chỉ khi nào nhận được sự đồng ý của trưởng lão, mới được chép ra một quyển!

Cuộc thi khảo hạch lần trước, hắn mới chỉ là võ giả tam trọng, nếu bây giờ nhào đến xin trưởng lão cho xem công pháp tầng thứ sáu, thì thế nào cũng bị người ta cười ra hàm chuột bạch để nghiên cứu, vô cùng phiền toái.

Hơn nữa, đâu có được đồng ý, nhưng chỉ được chép một quyển... cũng chẳng thể nào tu luyện được!

Từ năm tầng đầu của Hồng Thiên Cửu Trọng Quyết có thể thấy, bộ công pháp này có quá nhiều khuyết điểm. Nếu không đối chiếu từ nhiều loại công pháp để tìm ra hướng tu luyện chính xác, thì đâu có miệt mài tu luyện vài năm, cũng chẳng có bất kỳ hiệu quả gì!

Đối với hắn mà nói, việc cần kíp bây giờ vẫn là tìm được công pháp tầng thứ sáu, tham khảo đối chiếu, tìm kiếm phương pháp tu luyện chính xác.

“À, nghe nói vương thành Thiên Huyền có không ít giao dịch, công pháp cũng là một thứ được kinh doanh. Nếu có thể mua được vài quyển công pháp tầng thứ sáu, có lẽ sẽ giải quyết được vấn đề!”

Đột nhiên nghĩ đến chuyện này, mắt Trương Huyền lóe sáng.

Nơi học viện Hồng Thiên tọa lạc chính là vương thành của vương triều Thiên Huyền. Đây là nơi cực kỳ phồn hoa, và trong trung tâm giao dịch lớn ở đây, có đủ loại trao đổi mua bán diễn ra. Tuy công pháp tầng thứ sáu rất hiếm hoi, nhưng chắc vẫn có không ít nơi bán.

Đối với bản thân hắn thì thực ra chẳng cần mua làm gì, chỉ cần tìm cách để lật một lượt thì chẳng khác nào có được bí tịch cả.

Có được thư viện Thiên Đạo, bí tịch có quý hiếm hay không chẳng quan trọng, chỉ cần số lượng đủ nhiều, có thể tìm được con đường chính xác trong vô số sai lầm, thì sẽ tự động hình thành Thiên Đạo Thần Công, dễ dàng tu luyện.

“Trời hãy còn sớm, đi ra ngoài dạo một vòng, biết đâu có thể kiếm được vài quyển!”

Nghĩ đến đây, Trương Huyền chẳng chút do dự, lập tức xuất phát.

Hiện tại trời vừa tối chưa được bao lâu, đúng là lúc cuộc sống về đêm mới bắt đầu. Dù sao hắn cũng nhận rồi, tới trung tâm giao dịch ở nơi này một chuyến thử xem, có lẽ sẽ tìm được vài món đồ hữu ích.

Trung tâm giao dịch Thiên Vũ là thị trường giao dịch lớn nhất của thành Thiên Huyền. Nghe nói chỉ cần có tiền, bất cứ thứ gì cũng có thể kiếm được ở đây.

Rảo bước vào trong, nhìn những món đồ rực rỡ đủ kiểu, Trương Huyền thấy hơi hoa mắt.

Tiền thân chỉ là một anh giáo viên quen, lương thấp, đãi ngộ kém, trước giờ chưa từng bước chân đến cái chốn xa hoa như thế này. Có không ít thứ mà bây giờ nhìn vào hắn cũng chẳng biết nó là gì.

Trong khu giao dịch, có không ít các sạp hàng được dựng lên, bày bán đủ thứ.

Bình khí, đan dược, dược liệu, áo giáp, da thú, nội đan của dã thú...

Gần như mọi thứ cần thiết cho tu luyện đều có thể được tìm thấy ở nơi đây.

Có điều, do số lượng quá nhiều, nên tốt xấu thế nào cũng chẳng thể xác định được.

“Mình không phân biệt được, nhưng chắc hẳn thư viện Thiên Đạo sẽ phân biệt được thôi!”

Trương Huyền nghĩ vậy, liền bước đến trước một gian hàng.

“Công tử cần gì? Chỗ chúng tôi thứ gì cũng có, chắc chắn sẽ khiến cậu hài lòng!” Chủ gian hàng niềm nở tiếp đón.

“Ta xem thử đã!” Trương Huyền mỉm cười, cầm bừa một món đồ lên.

Một chiếc lục lạc không lớn lắm.

“Chiếc lục lạc này do Luyện Khí Sư đặc biệt chế tạo, tác dụng phi phạm, chỉ cần 50 kim tệ, giá cả công bằng, không phân già trẻ! Nếu công tử thích, tôi có thể giảm giá cho cậu... chỉ 20 kim tệ là có thể đem về!”

Trương Huyền cũng chẳng đáp lại, chỉ xoay đi xoay lại chiếc lục lạc.

Thịch!

Thư viện khẽ chấn động, một quyển sách đã xuất hiện trong đầu.

“Lục lạc Thoa Âm, có thể phát ra sóng âm thanh đan xen như thoi đưa, khiến người ta cảm thấy choáng váng, có hiệu quả với võ giả nhất trọng! Thợ cấp một ở Thanh Vân Phường chế tạo. Thành phần: sắt Ô Kim, ...”

“Khuyết điểm: một, tốc độ phát ra âm thanh chậm, muốn người ta choáng váng phải nghe liên tục ít nhất một nén nhang, không có bất kỳ hiệu quả nào trong lúc chiến đấu; hai, công kích không phân biệt địch ta, cả người cầm cũng sẽ bị tổn thương..”

“Quả nhiên là được!” Trương Huyền mỉm cười.

Xem ra mấy món đồ này, mình không biết cũng chẳng sao, chỉ cần chạm tay vào, cảm nó lên là thư viện sẽ tự động hình thành sách mô tả tương ứng!

Chẳng những giới thiệu tường tận xuất xứ, thành phần của món đồ, còn liệt kê ra khuyết điểm của thứ đó, chỉ cần nhìn một cái là biết ngay có quý giá hay không.

Ông chủ tiệm này vừa rồi bảo 50 kim tệ, nếu người không biết chắc đã mua rồi. Xem nội dung do thư viện giới thiệu mới biết món này e là chẳng đáng giá 2 kim tệ!

Còn bảo do Luyện Khí Sư đặc biệt chế tạo nữa chứ... Thanh Vân Phường là nơi chuyên chế tạo hàng giả.

Còn thợ cấp một lại là hạng bét nhất trong ấy.

Hệ thống cấp bậc của thợ thủ công, thợ chế tạo vật phẩm, thông thường được chia làm 9 cấp, cấp một là kém nhất, cấp chín là cao tay nhất.

Thứ do thợ cấp một chế tạo ra thì có thể đáng giá mấy đồng?

“Có được thư viện rồi thì chẳng còn lo mua phải hàng giả...”

Trương Huyền khẽ mỉm cười.

Xem ra thế giới này cũng giống tiền thế, có hàng thật và cũng có hàng giả. Dựa vào nhãn lực của hắn thì bất kể là hàng giả hay hàng thật, chắc chắn đều chẳng nhận ra được. Bây giờ có thư viện trong tay rồi, chẳng cần phải lo mấy chuyện này nữa.

Có điều, mỗi món đồ đều phải chạm tay vào mới xuất hiện sách mô tả. Cả một khu giao dịch thế này, đủ thứ lớn bé, số lượng không dưới cả tỷ thứ, nếu chạm từng thứ một, chẳng phải sẽ chết vì mệt hay sao?

Chưa kể, xem một hai cái thì còn không khiến người ta chú ý, chứ cứ sờ mãi như thế, e là chưa được bao lâu đã bị đội bảo vệ của khu giao dịch đuổi ra vì nghi là đồ tâm thần mất.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cây mẫu thảo hàn dương

“Phải rồi, chỗ ông có cỏ Hàn Dương không?”

Trương Huyền hỏi thăm.

Quầy hàng này không những bán đồ linh tinh, mà còn bán cả dược liệu.

Sau khi xem hết sách trong Tầng Thư Các, hắn đã biết được phương pháp giải quyết vấn đề của Triệu Nhã. Với thể chất thuần âm, nên tu luyện công pháp có tính ôn hòa, như vậy mới có thể giải quyết được vấn đề âm khí ứ đọng!

Có điều, con bé đã tu luyện công pháp thuần âm lâu như thế, kinh mạch trong cơ thể đã thích ứng, đột ngột thay đổi không khéo lại khiến cơ thể bị tổn thương, giám sát tu vi. Để phòng hờ hiện tượng này, vẫn cần phải chuẩn bị trước đã!

Một trong những chuyện ấy, chính là dùng dược liệu để ôn dưỡng kinh mạch!

Cỏ Hàn Dương, sinh trưởng ở nơi âm hàn, lại ưa ánh nắng mặt trời, linh khí ẩn chứa trong nó chính là sự giao hòa giữa nóng và lạnh, giữa âm và dương. Đây chính là lựa chọn hàng đầu để ôn dưỡng kinh mạch cho con bé. Bởi vậy nếu đã đến trung tâm giao dịch, hắn cũng tiện thể hỏi thăm luôn.

“Cỏ Hàn Dương? Công tử hỏi thật là khéo, không phải bốc phét chứ tôi dám đảm bảo, cả cái khu giao dịch Thiên Vũ này, chỉ mỗi chỗ tôi có. Một ngày trước tôi đã đến hái ở một nơi nguy hiểm trong khu rừng rậm Thiên Huyền, chỉ được mỗi mười gốc, mỗi gốc 100 kim tệ, cậu muốn mấy gốc?”

Chủ tiệm cười tươi, quay lưng lấy ra một chiếc rương, vừa mở ra liền thấy bên trong chất ngay ngắn mấy gốc thực vật tươi non.

Lá và thân rễ thì màu đỏ, hoa lại trắng như tuyết.

“Để ta xem trước đã!”

Trương Huyền chỉ biết đến cỏ Hàn Dương qua sách của thư viện, chứ chưa gặp trên thực tế bao giờ, bèn lấy ra một gốc, đặt lên lòng bàn tay.

“Thật!”

Thư viện chấn động, một quyển sách đã xuất hiện.

“Cỏ Hàn Dương, được hái từ trong một hang núi vô danh sâu 200 km ở rừng rậm Thiên Huyền, có hai năm tuổi thuốc... Khuyết điểm...”

“Đúng là cỏ Hàn Dương, thằng cha này không gạt mình!”

Thấy cái tên xuất hiện trên sách là chính xác, Trương Huyền gật gù, định cất lời thì đột nhiên ánh mắt rơi vào góc trong cùng của chiếc rương.

“Cây cỏ Hàn Dương này sao có vẻ khô héo vậy? Chẳng lẽ phương pháp hái của ông không đúng, khiến nó chết rồi?”

Hái thuốc cũng cần phải có phương pháp chính xác, nếu làm sai thì rất khó giữ nguyên vẹn được hiệu quả của cây thuốc, giá trị cũng sẽ bị giảm xuống rất nhiều.

Cây Hàn Dương mà hắn nói, ủa vàng còi cọc, giống như còn chưa đủ lớn để hái, hơn nữa lại trông chẳng tươi tắn chút nào, rú đầu cụp hoa, trông như có thể héo ủa bất kì lúc nào.

“Công tử nói đùa à, tôi kiểm com bằng thứ này, làm sao sai được! Vốn lúc tôi hái nó đã như vậy rồi. Nếu cậu muốn, cây này tôi giảm cho một nửa, 50 kim tệ là được!” Chủ tiệm nói.

“Ừm!”

Ngay sau đó Trương Huyền liền cầm cây cỏ Hàn Dương ủa vàng ấy lên.

Thật!

“Cỏ Mẩu Thảo Hàn Dương, nó là rễ chính của những gốc Hàn Dương khác, được hái ở một hang núi vô danh sâu 200 km trong rừng rậm Thiên Huyền, mọc được 15 năm...” Vừa lật sách ra, bên trên đã đề sẵn thông tin và xuất xứ.

“Cỏ Mẩu Thảo Hàn Dương?” Mắt Trương Huyền lóe sáng.

Hắn đã được đọc trong sách về thứ này, vô cùng quý giá, chỉ có duyên gặp chứ không thể cầu mà có được, là rễ chính của cỏ Hàn Dương. Nếu dùng thứ này, hiệu quả còn hơn cỏ Hàn Dương gấp mười lần!

Không ngờ đi mua cỏ Hàn Dương lại gặp được thứ này, hơn nữa còn có đến 15 năm tuổi thuốc, chỉ nhiều đó thôi, đã biết trị giá bất phàm thế nào!

Nếu Triệu Nhã dùng cỏ Hàn Dương để ôn đường kinh mạch, thì sau đó còn phải dùng thêm không ít thủ đoạn khác nữa, và phải duy trì đều đặn mới có thể thay đổi công pháp được suôn sẻ. Nhưng có được cỏ Mẩu Thảo Hàn Dương thì đã có thể giải quyết vấn đề dễ dàng, những thủ đoạn bổ trợ khác có không dùng đến cũng chẳng ảnh hưởng là bao!

Đây tuyệt đối là dược liệu thích hợp với Triệu Nhã, không gì tuyệt hơn!

“Gói cây này cho ta đi!”

Tuy trong lòng hắn mừng rỡ nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường, tiện tay đưa qua cho chủ quán.

Nếu đôi phương biết đây là Mẩu Thảo chứ chẳng phải một gốc cây bị bệnh, e là giá sẽ lập tức tăng lên mười lần, thậm chí chưa chắc đã mua được!

Là một thanh niên “bốn có(1)” của thời hiện đại văn minh, vợ được của hồi thì tội gì phải bỏ qua.

(1) Thanh niên “bốn có”: có đạo đức, có lý tưởng, có văn hóa và có kỉ luật.

“50 kim tệ!”

Chủ quán nhìn tay thanh niên này ăn mặc cũng bảnh bao, vốn cứ ngỡ sẽ bỏ số tiền lớn ra mua vài cây một lúc, nào ngờ chỉ mua mỗi một cây có bệnh. Khóe miệng ông ta nhếch lên, chỉ bực nó lại rất qua loa, chẳng còn niềm nở như lúc ban đầu.

Bán đồ cũng phải biết coi mặt khách. Tay thanh niên trước mặt, mua thuốc mà cũng chẳng chịu mua đồ tốt, chắc chắn là con ma nghèo, quảng cáo nhiều cũng chỉ lãng phí thời giờ mà thôi.

“Được!”

Cầm lấy gói thuốc, Trương Huyền lục lọi trong túi quần, bỗng nhiên mặt sượng như khoai lang sống.

Vừa rồi mãi mê nghĩ mấy chuyện về thư viện, quên mất chuyện tiền nong rồi. Tiền thân là một giáo viên quen, đồng lương còm cõi, đã vậy thi khảo hạch bị 0 điểm nên lại bị trừ gần hết tiền lương... Nói thật lòng, trong túi hân bây giờ, có chưa đến 10 kim tệ chứ đừng nói là 50!

“Sao vậy?” Thấy sắc mặt hân là lạ, chủ quán nhìn qua hỏi.

“E hèm, ông có thể... bán cho ta với giá 8 kim tệ không?” Trương Huyền mót hết trong túi, cũng chỉ còn mỗi tám kim tệ.

“8 kim tệ? Cậu nằm mơ đấy hả? Không đem theo tiền thì mua được gì chứ...”

Nhìn tám đồng bạc lẻ xếp ngay ngắn trên tay đối phương, chủ quán suýt tí nữa ngã ngửa.

Đã gặp không ít người kiết, nhưng chưa thấy ai kiết như cha nội này!

Có 8 kim tệ mà đòi mua cỏ Hàn Dương? Tinh ngu chưa vậy cha nội? Dẫu có là cỏ bệnh cũng không thể bán được!

Chủ quán vội giặt lại gói thuốc ngay, vẻ mặt cũng hết sạch kiên nhẫn, xua tay nói: “Không có tiền thì đi giùm cái, tôi không có thời gian để tào lao với cậu!”

“E hèm! Ta đúng là không đem theo tiền, có điều, ông có chắc là không bán cho ta không?”

Thấy thái độ của đối phương như thế, Trương Huyền lắc đầu nói.

“Đừng phí lời, cây cỏ Hàn Dương này tuy không được tươi cho lắm, nhưng chắc chắn được hiệu vẫn còn, tệ nhất cũng được ba bốn chục kim tệ. Cậu trả 8 kim tệ? Đùa chắc? Cút mau, không ta gọi đội chấp pháp đấy!”

Chủ tiệm thấy ôn thần này đã không có tiền còn lằng nhằng chẳng chịu đi, tức giận xua tay không ngừng.

Ở khu giao dịch lớn, để phòng ngừa tình trạng mua gian bán ép, có người đến phá rối, nên đã lập ra đội chấp pháp thường xuyên tuần tra. Chỉ cần hô một tiếng là lập tức có mặt. Dẫu có là cao thủ cảnh giới Đỉnh Lực cũng vẫn bị tổng cổ ra như thường!

Hơn nữa, chống lại đội chấp pháp thì cũng như đang chống lại cả khu giao dịch, người bình thường chẳng ai có cái gan ấy.

Chủ quán thấy thằng ranh này đã không tiền còn nhì nhằng, chắc hẳn là một tên muốn gây rối, lập tức cắt lời đe dọa ngay.

“Đừng gọi đội chấp pháp, ta thật sự muốn mua mà!” Trương Huyền ngắt lời ông ta, khẽ mỉm cười, cất giọng thần thần bí bí: “Tuy ta không có tiền, nhưng tuyệt đối không phải muốn gây sự. Ông có tin không, ta chỉ cần lên tiếng một cái, lát nữa ông không những cam tâm tình nguyện bán cho ta, mà e là còn tặng miễn phí nữa?”

“Tặng miễn phí? Người tinh ngu chưa đó?”

Không ngờ cái thằng ranh không xu dính túi này lại dám nói như thế, chủ quán tức đến phì cười. Ông ta nhìn gã thanh niên như đang nhìn một tên đàn độn: “Nếu người thực sự có thể khiến ta tặng người miễn phí bó thuốc, ta sẽ gọi người là ông nội!”

Theo ông ta thấy, thằng nhãi này chắc không có não rồi. Đến mua đồ mà chẳng mang theo tiền còn chưa tính, vậy mà còn nói là mình sẽ tặng miễn phí...

Ta cũng đâu có bị điên, mắc mớ gì lại tặng không cho người?

Người nghĩ người là ai hả?

“Gọi ta là ông nội? Cái này không cần!” Trương Huyền lắc đầu, mỉm cười rạng rỡ nhìn qua đối phương: “Ta đã bảo tặng không thì sẽ tặng không thôi, không tin... đi vài bước... à quên, đánh bài quyền thử xem!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đại sư đến rồi

“Đánh bài quyền?” Chủ quán chẳng hiểu nổi tay này đang giờ trò khi gì nữa.

“Đúng vậy!” Trương Huyền gật đầu.

“Người giỡn mặt ta đây à!” Thấy cái bộ dạng nghiêm túc của đối phương, chủ quán điên tiết, nhảy bổ tới, tung ngay một chưởng.

Từng gặp kẻ bị bệnh, nhưng chưa gặp thằng nào bệnh như thằng này, còn bảo mình đánh một bài quyền. Được! Có tin ông đây đánh chết người luôn không?

Ông ta vừa tung ra chưởng này đã dùng hết sức lực toàn thân, tiếng gió rít chói tai cũng đã khiến cho người ta nhìn ra tu vi của ông ta, cảnh giới Chân Khí sơ kỳ!

“Hay lắm!”

Trương Huyền cười khẽ, lách nhẹ người, lập tức tránh được.

Hắn đã đạt đến cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn, nên sức mạnh của một võ giả mới chỉ là tam trọng sơ kỳ, đương nhiên chẳng thể đánh hắn bị thương được.

“Hử?”

Vốn cứ ngỡ tên thanh niên đến kiếm chuyện này chắc tu vi chẳng ra gì. Nhưng giờ thấy hắn dễ dàng tránh được đòn này, ông ta lập tức hiểu thực lực của đối phương mạnh hơn mình. Chủ quán vội vàng ngừng tay, đồng thời trong lòng thầm lấy làm lạ, một thằng cha đã là võ giả tam trọng, chắc sẽ không chỉ có 8 kim tệ mà cũng dám đi mua đồ chứ...

“Nếu ta không nhìn nhầm, thì ông là người gốc huyện Hạ Bình đúng không?”

Đối phương vừa ra tay, Trương Huyền lập tức đạt được mục đích, quyền sách liên quan đến người này đã hiện ra trước mắt.

“Sao... sao người biết?” Chủ quán ngỡ ra.

Huyện Hạ Bình là một huyện ngoại ô của vương thành Thiên Huyền, diện tích không lớn. Loại huyện thành kiểu này, quanh vương thành có rất nhiều. Thằng cha này vừa mở miệng đã nói trúng phóc, khiến ông ta không khỏi sững sốt.

Ông ta không khỏi nhìn lại mình một lượt, từ trên xuống dưới đâu có nét đặc trưng nào để người khác biết được mình là dân gốc ở đâu chứ!

“Không cần quan tâm tại sao ta biết!” Trương Huyền lập tức triển khai tuyệt kỹ “tỏ ra nguy hiểm”, thái độ lạnh lùng cao ngạo: “Nửa năm trước, chắc hẳn ông đã gặp phải một chuyện nguy hiểm tính mạng ở trong rừng rậm Thiên Huyền, chắc hẳn đã bị ‘rắn Lân Trúc’ cắn phải! Tuy khi ấy không mất mạng, nhưng thận đã bị thương tổn. Nếu ta không nhìn nhầm, thì vào những lúc ấy ấy, ông rất khó thể hiện được bản lĩnh của đàn ông!”

“Người... người...”

Chủ quán loạn choạng lù lại mấy bước, trợn mắt há mồm, hai con ngươi suýt rớt ra ngoài.

Nửa năm trước, đích xác là ông ta đã bị rắn Trúc Lân cắn thương trong rừng rậm Thiên Huyền! Sau đó cứ mãi... thực sự là y như lời người này nói.

Nhưng chuyện này, ngoài ông ta và một cô nương ở thanh lâu ra, ông ta chưa từng nói cho người thứ ba biết. Sao tên này lại biết?

Không lẽ hắn biết tính số? Chưa bói đã biết?

Chủ quán hoàn toàn không dám tin.

“Sao, ta nói không đúng hả?” Nhìn vẻ mặt của đối phương, Trương Huyền biết tông thư viện Thiên Đạo chắc chắn không hề nói sai. Kế đó hắn lại tỏ vẻ tiếc nuối: “Nếu ông thấy ta nói sai, thì cây thuốc này ta không lấy nữa, bây giờ sẽ rời khỏi đây ngay. Có điều... cơ hội duy nhất để ông chữa khỏi chứng ấy, rất có thể sẽ vụt mất ngay lúc này! Hãy... sau này, nếu không thể làm được ‘đàn ông’, chớ trách sao ta không cảnh báo ông nhé...”

“Ta... công tử xin dừng bước!”

Nghe thấy đối phương nói có thể chữa được, toàn thân chủ quán như bị sét đánh, vội vàng bước tới: “Cậu... cậu thực sự có thể chữa khỏi cho ta?”

Đối với một người đàn ông thì chẳng còn gì thê thảm hơn khi bị mất đi phong độ gối chăn. Mấy hôm nay bạn bè rủ đi chơi bởi mà ông ta nào dám, sợ rằng sẽ bị phát hiện ra vấn đề. Lâu nay ông ta âm thầm chịu đựng dày vò, cũng đã tìm đến không ít thầy thuốc, kết quả đều nhận được một câu kết luận duy nhất, rất khó chữa khỏi, cách duy nhất chính là cắt bỏ...

Không ngờ tình cờ gặp được một người mua hàng, mở miệng ra cái là phán trúng phóc, còn bảo có thể chữa được nên khiến ông ta có hơi khó tin.

“Ông có thể tin, cũng có thể không, ta chẳng ép! Có điều, khi ta đã nhìn ra bệnh thì đương nhiên phải có cách chữa rồi!” Trương Huyền nói.

“Mong công tử cứu chữa giúp tôi, chỉ cần chữa khỏi... đừng nói là mấy cây Hàn Dương, cậu có lấy hết toàn bộ số thuốc này tôi cũng cam lòng!” Chủ quán vội vàng sẵn tời, vẻ mặt đầy khẩn cầu.

Kỳ tài trong thiên hạ nhiều lắm! Đối phương nói không sai, đã nhìn ra bệnh chắc chắn sẽ có cách chữa!

Hơn nữa, dầu chỉ là một tia hy vọng, ông cũng muốn nghe thử, dầu gì cũng liên quan đến hạnh phúc sau này của bản thân.

“Ừm, rắn Lãnh Trúc vốn tính âm hàn, một khi bị cắn phải, khí âm hàn sẽ xâm nhập cơ thể, khiến cho công năng của cơ thể bị suy kiệt, bất kỳ thuốc gì cũng không thể trừ khử nó được. Thậm chí cả Luyện Đan Sư, cũng chỉ biết tắc đầu bất lực!”

“Nhưng điểm khiến người ta không ngờ tới chính là, loài rắn này cả người lạnh lẽo, nhưng gan của nó thì lại nóng rực. Chỉ cần ông tìm giết một con, nuốt lấy gan rắn thì có thể loại bỏ hoàn toàn khí hàn âm trong người, chức năng của quả thận cũng sẽ được khôi phục, trở lại là đàn ông đích thực!”

Tuy độc của rắn Lãnh Trúc có rất nhiều loại thuốc giải, nhưng biện pháp tốt nhất lại nằm ngay trên thân của nó. Gan rắn chính là mấu chốt chính giúp hóa giải khí âm hàn đặc hữu của nó.

Điểm này được ghi chép tường tận trong một quyển sách ở Tầng Thư Các của học viện Hồng Thiên, vừa nghĩ đến rắn Lãnh Trúc thì thông tin này liền xuất hiện trong đầu hắn.

“Ăn gan của rắn Lãnh Trúc?” Chủ quán vẫn chưa tin lắm.

Đơn giản thế sao?

Nếu quả thật là vậy, sao mình đã đến gặp bao nhiêu thầy thuốc rồi mà chẳng ai nói thế cả?

“Trong trung tâm giao dịch này, hẳn là có nơi bán rắn Lãnh Trúc. Nếu không tin thì ông có thể mua một con về thử ngay bây giờ, sau khi có được câu trả lời rồi thì ta mới rời đi!” Trương Huyền nói.

Trung tâm giao dịch Thiên Vũ không chỉ bán vô số dược liệu, bảo vật, mà còn bày bán cả dã thú, động vật. Rắn Lãnh Trúc là dã thú cấp thấp, tuy thân thể có hàm chứa kịch độc nhưng lại có thể dùng làm thuốc, nên đích xác là có người bán.

“Thôi được, cậu đợi chút...”

Chân chừ một lát, chủ quán quay lưng đi ngay, chẳng mấy chốc đã xách về một chiếc lồng, bên trong có một con rắn Lãnh Trúc.

Thân là một cao thủ cảnh giới Chân Khí, chỉ cần có chuẩn bị trước thì chuyện giết chết một con rắn Lãnh Trúc hết sức đơn giản. Chẳng bao lâu, gan rắn đã được móc ra, chủ quán chẳng chút chần chừ mà nuốt ngay.

“Ồ?”

Gần như ngay sau đó, mắt ông ta lóe sáng.

Có hiệu quả hay không, hiển nhiên ông ta đã biết.

“Đa tạ công tử đã cứu chữa, số cỏ Hàn Dương này đều là của cậu hết!” Đôi mắt chủ quán sáng rỡ, vui đến nổi suýt quỵ xuống.

Chuyện này vẫn luôn là tâm bệnh của ông ta, có lúc ông ta còn chẳng muốn sống nữa. Để trị liệu, tiền bạc tích lũy mấy năm ròng đã bay gần hết. Nào ngờ, giờ lại chữa khỏi đơn giản như vậy!

“Ta đã bảo là ông sẽ tặng không cho ta mà, không lừa ông đúng không?”

Thấy đối phương biểu không, Trương Huyền cũng chẳng khách sáo, ôm luôn chiếc rương chất đầy cỏ Hàn Dương.

Tri thức cũng là của cải, mình giúp ông ta chữa khỏi bệnh, lấy chút thù lao cũng xứng đáng.

“Công tử đại tài, tôi đúng là có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, mong công tử bỏ quá!” Chủ quán gãi đầu, vẻ mặt đầy ngượng ngùng.

Vừa rồi còn to mồm thề thốt rằng, nếu mình tặng không cỏ Hàn Dương cho đối phương thật, thì sẽ gọi người ta là ông nội, không ngờ giờ đã tặng không thật...

“Không có gì!” Trương Huyền xua tay, đang định rời đi thì đột nhiên nhìn thấy một đám người hối hả chạy về phía trước, mặt mày ai nấy cũng đỏ gay vì kích động.

“Mau lên, đại sư Mặc Dương tới rồi!”

“Nếu được đại sư chỉ điểm thì chắc chắn sẽ thăng quan phát tài, lần này tuyệt đối không thể để tuột mất cơ hội!”

“Lần này nếu được đại sư Mặc Dương giám định giúp một món bảo vật, bao nhiêu tiền ta cũng sẽ mua!”

“Đúng thế, lần trước phí mất cơ hội, thật là đáng tiếc...”

.....

Đám người vừa đi vừa bàn luận.

“Chuyện gì vậy?”

Thấy thái độ của đám đông giống như đang đi chào đón ngôi sao đến, Trương Huyền không khỏi tò mò.

“Là đại sư Mặc Dương đến đây!” Chu quán cũng trở nên rất kích động, đôi mắt sáng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đồ bảo(1)

(1)Đồ bảo: đoán báu vật.

“Vị đại sư Mặc Dương này lợi hại lắm à?” Trương Huyền hỏi khá ngờ vực.

Có thể khiến nhiều người kích động, phát cuồng đến vậy, vị đại sư Mặc Dương này rốt cuộc là người thế nào? Sức hút của vị này lớn đến thế sao?

“Đúng vậy, cực kỳ lợi hại!” Chu quán nói một cách sùng bái: “Ông ấy là một Giám Bảo Sư cực kỳ xuất sắc!”

“Giám Bảo Sư?” Trương Huyền gật gù.

Cũng giống như Mỹ Thực Sư, Giám Bảo Sư là một chức nghiệp đặc thù, nhưng thuộc vào hàng trung cừu lưu.

Tuy cái chức nghiệp này không sáng giá bằng Luyện Đan Sư, Luyện Bảo Sư hay Trận Pháp Sư, nhưng vẫn có thể khiến vô số người phát cuồng.

Bởi vì, bảo vật tốt hay xấu, những người này chỉ cần nhìn một cái là nhận ra ngay. Đặc biệt là trong sàn cá cược “Đồ bảo”, có thể nói họ được ví như là Ngón Tay Vàng(2), hay là Đồ Thần vậy. Chỉ cần những người này xuất hiện, sẽ lập tức có không ít người chạy theo.

(2)Ngón Tay Vàng: chơi đâu thắng đó, đụng đâu giàu đó.

Đồ bảo, cũng tương tự như đồ thạch ở địa cầu. Một số món bảo vật có niên đại xa xưa, bị nham thạch, trầm tích thực vật... bao bọc bên ngoài, bởi vậy bị che đi vẻ đẹp vốn có của bản thân. Chỉ nhìn từ bên ngoài thì cũng lầm biết đó là thứ gì, chứ chẳng thể nhận ra cấp bậc, giá trị của bảo vật ấy.

Chỉ có cách loại bỏ sạch sẽ lớp vỏ bọc bên ngoài thì mới thấy rõ chân dung thực sự bên trong.

Rất nhiều thương gia chuyên kinh doanh bảo vật, không hề làm sạch lớp bản bên ngoài, mà cứ bày bán nguyên như thế. Cái này cũng giống như đá nguyên khối trong đồ thạch vậy, dựa vào nhãn lực và cảm nhận của người để mua lấy, sau đó mới gọt bỏ dần lớp đá bọc bên ngoài.

Một là phút chốc trở thành đại gia, có được món bảo vật tuyệt thế; hai là vừa trả tiền xong, thì cũng là lúc táng gia bại sản.

Chớp mắt thành đại gia, hoặc chớp mắt thành ăn mày.

Vì nó tràn đầy tính hên xui, mới khiến vô số người mê mẩn, phát cuồng.

Giám Bảo Sư có thể phân biệt tính thật – giả của bảo vật. Một số người tài giỏi còn có thể xác định được giá trị ngay trước khi loại bỏ lớp vỏ bọc. Vì vậy, cái nghề này tuy chỉ nằm trong hàng trung cừu lưu nhưng vẫn khiến vô số người theo đuổi.

Dẫu sao đó cũng là chức nghiệp được mệnh danh Ngón Tay Vàng, chỉ cần bọn họ bảo món nào tốt, thì tốn bao nhiêu tiền cũng có người mua!

“Vị đại sư Mặc Dương này đã đến đây từ bảy hôm trước, nghe nói là người ở vương quốc khác, cực kỳ lợi hại, nhưng lúc đó chẳng có ai để ý!”

Chu quán phấn khích giới thiệu: “Ngày đầu tiên, có người mua một thứ trông như bình đựng rượu, giá khoảng 100 kim tệ. Ông ấy bảo đừng có mua, nhưng người kia không nghe. Kết quả, vừa mài bỏ lớp vỏ ra thì đúng là có vấn đề, cả 1 kim tệ cũng chẳng đáng!”

“Ngày thứ hai ông ấy lại đến, khuyên một võ giả bỏ 200 kim tệ ra mua một món bảo bối, người đó không tin và cũng chẳng chịu mua. Thế là ông ấy tự mua, mài rửa ra thì quả nhiên là một bình khí tuyệt phẩm cấp Phẩm! Mấy ngàn kim tệ cũng chẳng mua được! Chớp mắt mà hồi được gấp 10 lần! Cái tên võ giả kia hối hận muốn chết ...”

“Đến ngày thứ ba, ông ta đã có tiếng tăm vang dội. Không ít người đều muốn nhờ ông ta xem giúp để mua. Cuối cùng chỉ có một kẻ may mắn đã được ông ta xem cho. Đại sư bảo người đó mua một chiếc bình ngọc với giá 500 kim tệ! Lúc đó mọi người đều ngỡ ông ấy nhìn nhầm, chiếc bình ngọc này đâu có quý giá cũng đâu lắm tiền như thế... Ai dè đến lúc mở bình ra xem, bên trong lại chứa 6 viên đan dược cấp 6! Ngay lúc đó, có người đã hô giá một vạn kim tệ để mua chúng.”

Mắt chủ quán lóe sáng: “Cũng có nghĩa, giá trị tăng lên hẳn 20 lần! Quá sức lợi hại! Mấy ngày hôm sau, hôm nào ông ấy cũng đến, nhưng chỉ xem giúp cho một người thôi, và tất nhiên người đó đều phát tài trong chớp mắt! Vì chuyện này mà đã khiến không ít người phát cuồng, ngày ngày châu chực ở đây, hy vọng lọt vào mắt xanh của ông ấy! Hôm nay ông ta lại đến nữa, những người này đương nhiên là phải phấn khích rồi...”

“Lợi hại!”

Nghe kể về sự tích của đại sư Mặc Dương, mắt Trương Huyền cũng lóe sáng, âm thầm gật gù.

Có thể nhìn ra giá trị đích thực của bảo vật ẩn bên dưới lớp rong rêu, bùn đất, nhãn lực này quả thực không hề đơn giản.

“À phải rồi, mình có thư viện Thiên Đạo, phải chăng... cũng có thể làm được chuyện này?”

Mắt Trương Huyền lóe sáng.

Thư viện Thiên Đạo, chỉ cần chạm vào đồ vật là có thể nhìn ra bản chất của nó. Người khác đổ bảo cần trông chờ vào vận khí, còn mình hoàn toàn không cần!

“Có đường phát tài rồi!”

Nghĩ đến đây, Trương Huyền đã không kìm nổi sự phấn khích.

Đúng lúc lương lậu của hắn quá thấp, cũng chẳng có mấy đồng trong túi, có thể thử xem, biết đâu kiếm được mớ tiền!

Theo chỉ dẫn của chủ quán, Trương Huyền bước vội đến nơi đổ bảo.

Quả thật chẳng khác gì đồ thạch hiện đại, rất nhiều bảo vật được bày trên một sân khấu lớn. Những thứ này đều bị phủ lên một lớp rong rêu, bùn đất, gỉ sét hoặc nham thạch dày cộm. Ngay cả hình dạng cũng không rõ ràng, đừng nói là đoán giá trị.

“Thử trước cái đã!”

Trương Huyền chỉ mới phỏng đoán là thư viện Thiên Đạo có thể phân biệt được những thứ này nhưng cũng chưa chắc lắm. Bây giờ hắn liền thử chạm tay vào một món bảo vật cao bằng một người.

Đùng!

Trong đầu chấn động một cái, một quyển sách đã hiện ra.

“Bình Quán Thương, thợ cấp một ở Nam Dao chế tạo. Khuyết điểm, trên thân có vết nứt, có thể vỡ bất cứ lúc nào...”

Lật xem những trang sau thì thấy ghi chép dày đặc những chú giải.

“Nhìn vào thì to đùng, nhưng lại là thứ bỏ đi!” Mắt Trương Huyền lấp lánh.

Đúng như dự đoán, chỉ cần chạm vào là trong đầu hắn sẽ lập tức xuất hiện thông tin chi tiết của món đồ đó. Dẫu mấy món bảo vật này có ẩn tàng sâu đến mấy cũng chẳng sợ!

Hắn sờ tiếp mấy món có kích thước to lớn ở trước mặt, song nhận ra đều chẳng đáng giá bao nhiêu. Mười mấy món tiếp theo đó cũng cùng chung kết quả. Trương Huyền không khỏi lắc đầu ngao ngán, chà trách sao những nhà bày bán các món này lại có lỗi, còn Giám Bảo Sư lại được sùng mộ đến thế. Cũng chỉ vì xác suất xuất hiện bảo vật quá ư là thấp!

“A, đại sư, hãy xem giúp cho tôi đi!”

“Chỉ cần ngài xem giúp, tôi tình nguyện trả thù lao cho ngài!”

“Đại sư à, cầu xin ngài đấy...”

....

Trương Huyền đang sờ mó lung tung thì tiếng hò hét rần rần vang lên, đại sư Mặc Dương mà chúng nhân sùng bái đang đi về phía này.

Những người sùng bái ông ta, đôi mắt ai nấy cũng đỏ ngầu, hệt như lên cơn đại.

“Đại sư, chỉ cần ngài xem giúp em một lần, em xin dâng hiến mọi thứ cho ngài...”

“Đại sư à, ta tình nguyện sinh con cho ngài, chỉ cần ngài giúp ta chỉ điểm một lần...”

Còn có cả mấy cô gái chủ động chen tới tấp đầu, ông ọ tạo dáng, liếc mắt đưa tình.

Trương Huyền nhìn mà chỉ biết trố mắt há mồm.

Thực sự rất được hoan nghênh. Với cái kiểu này thì chỉ cần đại sư Mặc Dương nói một tiếng, chắc chắn đêm nay sẽ có không ít phụ nữ cam tâm tình nguyện hầu hạ bên gối.

“Mặc mỡ tối nay sẽ rời khỏi vương thành Thiên Huyền. Để đáp lại tấm chân tình mà mọi người đã dành cho, hôm nay ta sẽ ra tay năm lần, giúp năm người giám định bảo vật! Mọi người không cần tranh giành, chỉ cần có duyên với ta, ắt sẽ có cơ hội!”

Vị đại sư này râu trắng như tuyết, trông tuổi tác không nhỏ, nhưng da dẻ lại căng mịn dị thường, chẳng có nếp nhăn nào cả, chắc là bình thường rất chú trọng chăm sóc. Đôi mắt mang vẻ uy nghiêm, cao ngạo, khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy tự thẹn mình không bằng, không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Có kẻ đang bốc phét (thượng)

“Tối nay đi rồi? Sao đại sư không nán thêm mấy ngày nữa?”

“Sao đi nhanh vậy?”

Nghe thấy đại sư sắp đi, đám đông đều tỏ vẻ hoang mang.

Hiếm hoi lắm mới có một vị Giám Bảo Sư đến vương thành Thiên Huyền, sao mới có mấy ngày thì đã rời đi rồi?

“Ta còn có chuyện quan trọng cần làm!” Đại sư Mặc Dương nhún mảy, toát lên phong độ của bậc cao nhân, khí chất bình lặng như nước chảy: “Như vậy đi, từ năm lượt ta sẽ nâng lên mười lượt! Các vị cũng biết rồi đấy, việc giám định bảo vật phải hao tổn rất nhiều tâm lực, mười lượt đã là cực hạn của ta rồi...”

“Đại sư yên tâm, chỉ cần ngài giúp tôi chọn bảo vật, tôi nguyện trả thù lao cho ngài...” Một người đàn ông trung niên gào to.

“Đúng vậy, chúng tôi nguyện trả thù lao!”

“Chỉ cần đại sư giúp tôi, bảo vật mua với giá bao nhiêu, tôi xin trả đại sư ngàn ấy!”

Không ít người cũng gào theo.

Theo như “chiến tích” của đại sư mấy hôm trước, bảo vật nào mà ông ấy xác nhận đều lời gấp mấy lần, bởi vậy chuyện trả thù lao có nhằm nhò gì.

“Hừ!”

Đại sư Mặc Dương phát tay áo, dập tắt những lời ồn ào của đám đông: “Mặc Dương ta học tập giám bảo, hoàn toàn không phải vì tiền, giúp các vị giám định, cũng không phải vì tiền! Nếu ta thực sự cần tiền, thì cần gì phải giúp các vị. Chỉ cần nhận định được đó là bảo vật, tự bỏ tiền ra mua, chẳng phải ta sẽ kiếm lời nhiều hơn sao?”

“Ồ...”

Đám đông đều cứng họng.

Đối phương nói không hề sai, ông ta có được nhãn lực như vậy, hoàn toàn có thể tự mình mua lấy, chắc chắn sẽ lời to.

“Ta đồng ý giúp các vị giám định, là vì sự nhiệt tình của các vị khiến ta cảm động! Còn đối với ta, tiền tài chỉ tựa áng mây trôi! Muốn bao nhiêu mà chẳng có, tình nghĩa mới là vô giá!”

Hai tay chấp sau lưng, khí chất cao thượng của đại sư Mặc Dương hiển hiện ra một cách rất tự nhiên: “Ta đã nói giúp các vị giám định là vì tình cảm khó khước từ. Nếu ai còn nhắc đến tiền bạc nữa, thì chớ có nhờ ta giám định giùm!”

“Đại sư dạy chí phải, là chúng tôi quá lỗ mẫm!”

“Phẩm đức của đại sư, cả đời tôi cũng không thể sánh kịp!”

“Cả đời tôi chưa từng phục ai, hôm nay xem như đã phục đại sư sát đất rồi!”

.....

Nghe thấy lời của đại sư, những người vừa nhắc đến tiền nong đều thầm thấy hổ thẹn.

Nhìn đi, phẩm hạnh của người ta thế nào? Rồi tự xem lại mình...

Sánh nổi sao?

Chả trách người ta là đại sư, còn mình chỉ là tên lâu la.

“Có điều trước khi giúp mọi người giám định, ta xin báo trước, Giám Bảo Sư chỉ có thể giúp các vị giám định với xác suất chính xác cao, chứ không phải 100% sẽ tìm ra được bảo vật!”

Đại sư Mặc Dương nói thẳng thừng.

“Đại sư cần gì phải nói, đồ bảo vốn rất mạo hiểm, chuyện này chúng tôi ai cũng biết mà, nhưng nhân lực của ngài chắc chắn sẽ cao hơn chúng tôi nhiều!”

“Chúng tôi tin tưởng nhân phẩm của đại sư, và cũng tin vào ánh mắt của ngài!”

“Chúng tôi hiểu quy củ, giám bảo có bao giờ chính xác 100% đâu, nhưng nếu đại sư giúp chúng tôi, thì chúng tôi tin chắc chắn sẽ có lời!”

Đám đông rần rần gào vang.

“Nếu mọi người đã tin tưởng Mặc mỗ, vậy ta xin hiến chút tài mọn. Chẳng hay vị nào muốn ta chọn giúp đây?” Đại sư Mặc Dương nhìn quanh một vòng.

“Tôi!”

“Tôi...”

Thoáng chốc, có vô số cánh tay giơ cao, ai nấy đều phấn khích nhảy loi chơi lên.

Sức hút của Giám Bảo Sư không hề giả chút nào, mỗi một hành động đều khiến vô số người phát cuồng.

“Được, mời ông!”

Đại sư Mặc Dương chỉ tay vào một người đàn ông trung niên bụng phệ. Mãi đến khi ra khỏi đám đông, ông ta vẫn không dám tin là mình đã được chọn: “Tôi à, là tôi thật à?”

“Là ông đó!” Đại sư Mặc Dương gật đầu, hơi hơi mỉm cười, toát lên phong thái uyên thâm của bậc cao nhân.

“Đa tạ đại sư!”

Người đàn ông trung niên kích động đến nhảy cẫng lên, ánh mắt ngập tràn khát vọng nhìn về phía ông lão trước mặt: “Thưa đại sư, xin hỏi tôi nên mua món nào?”

“Để ta xem xem!”

Phất tay áo một cái, ông ta thông dong bước tới trước, liếc mắt nhìn một lượt cả cái sân khấu đang chật đầy bảo vật.

Trông thấy vậy, đám đông liền hạ giọng xuống, không dám nói chuyện lớn tiếng, sợ sẽ phân tán sự tập trung của ông ta.

Chẳng mấy chốc ông ta dừng lại, đặt tay lên một món bảo vật. Sau khi sờ soạng kỹ càng, không biết ông ta đã dùng bí pháp gì mà cả người chấn động, kể đến sắc mặt chợt tái mét.

“Được rồi, ông có thể mua món này, ta vừa dùng bí thuật để xem, giá trị cực cao!”

Đại sư Mặc Dương quay qua nói.

“Món này sao?”

Đôi mắt của người đàn ông trung niên sáng bừng lên, vội vàng bước đến xem thử.

Một món bảo vật rất lớn, lớp nhám thạch phủ bên ngoài dày cộm, nhìn vào rất giống hóa thạch.

Đây là loại bảo vật khó mài rửa nhất, cộng thêm kích thước to lớn như vậy, nếu mài từng chút một, e là phải mất đến một hai ngày.

“Đứng!” Đại sư Mặc Dương gật đầu.

“Nếu đại sư đã gọi ý, vậy thì tôi mua!” Người kia gật đầu không ngừng, nhìn sang người bán: “Bao nhiêu tiền?”

“5 vạn kim tệ!” Chủ của bảo vật bước đến.

“5 vạn?” Người kia liền ngó mặt ra.

Đây không phải là một con số nhỏ, dầu ông ta cũng giàu có thật đấy, nhưng cũng gần như đã đến cực hạn rồi.

Một giáo viên cao cấp nổi tiếng như Thẩm Bích Như mà lương bổng mỗi tháng chỉ được khoảng 1000 kim tệ. 5 vạn, gần như là tổng số thu nhập của cô ấy suốt mấy năm trời.

“Mua đi, đây là do đại sư đề nghị mà, nếu không mua là tôi mua đấy...” Thấy ông ta do dự, trong đám đông không biết có ai đó gào to.

“Đúng đó, thứ đại sư đã xác nhận thì chắc chắn không bao giờ nhầm được. Tuy bây giờ phải bỏ ra 5 vạn, nhưng một khi mài rửa xong, trị giá đến trăm vạn, chả phải là phát tài to rồi sao...”

“Mấy lần trước, đại sư đều chọn những món bảo vật nhỏ, lần này giá cao như thế, chắc chắn ông sắp phát tài rồi đấy...”

Không ít người đồng loạt gào lên.

“Được, tôi mua!”

Phân vân một lát, người đàn ông kia gật đầu, nhanh chóng thanh toán tiền.

“Xong rồi, đến lượt thứ hai!”

Đại sư Mặc Dương hình như đã khôi phục lại tinh lực, nhìn quanh một vòng.

“Tôi!”

“Tôi tôi...”

Những người còn lại đều vội vàng đưa tay lên. Trương Huyền nhìn qua, thấy ông chủ quán khi nãy hẳn đã giúp giải quyết vấn đề sinh lý cũng nằm trong số ấy, tay đang giơ cao, mặt đầy kích động, khao khát được đại sư chọn trúng.

“Mời ông!”

Lần này, đại sư Mặc Dương lại chỉ vào một cụ già ăn mặc sang trọng, vừa nhìn đã biết là nhà có của rồi.

Cũng như lần trước, đại sư đi một vòng quanh đồng bảo vật, và nhanh chóng chọn ra một món.

“8 vạn kim tệ!”

Món này còn mắc hơn, có điều cụ già chẳng chút đắn đo, lập tức trả tiền ngay.

“Đây... chẳng phải là bình Quán Thường do thợ cấp một ở Nam Dao chế tạo sao? 8 vạn kim tệ?”

Nhìn món bảo vật mà đại sư Mặc Dương chọn cho cụ già, Trương Huyền chớp mắt lia lịa.

Bảo vật khác do chưa xem nên hẳn không dám chắc, chứ món này thì khi nãy đã xem rồi. Tuy kích thước to đấy, nhưng chỉ là một chiếc bình dùng để ngắm chơi, cả một kim tệ cũng chẳng đáng... đáng này đến 8 vạn?

“Không lẽ đại sư nhìn nhầm rồi...”

Cảm thấy tò mò nên Trương Huyền không khỏi nhìn vị đại sư kia một cái, đột nhiên trong đầu hắn hiện ra một quyển sách.

Ngoài bìa đề hai chữ, “Mặc Dương”.

“Không lẽ ông ta đang dùng võ công?”

Theo đặc tính của thư viện Thiên Đạo, chỉ cần không dùng võ công thì không thể hình thành nên sách tương ứng. Lẽ nào ngay lúc này ông già kia đang dùng võ công?

Thấy quá kỳ quái, Trương Huyền tò mò lật sách ra.

“Đây... đây là...”

Vừa nhìn vào, khoe miệng Trương Huyền lập tức giật một cái, vẻ mặt vô cùng quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Có kẻ đang bốc phét (hạ)

Trong quyển sách có ghi chép tường tận lai lịch và vô số khuyết điểm của vị đại sư Mặc Dương này.

“Tên gốc là Dương Mặc, học trò nghề giám bảo, chuyên lừa đảo ở vương quốc Luru Chu, thường dùng thân phận Giám Bảo Sư lừa tiền gat sắc!”

“Võ công: Hoặc Âm Thuật đạt tiểu thành, có thể mê hoặc lòng người bằng lời nói, khiến người ta dễ dàng tin tưởng!”

“Khuyết điểm: Một, bị vương thất của vương quốc Luru Chu truy nã; hai,”

Bây giờ thì Trương Huyền chỉ biết dở khóc dở cười.

Thằng cha này luôn tỏ ra là bậc cao nhân, khí chất凛凛冽冽, cứ tưởng lợi hại lắm, nào ngờ lại là đồ lừa đảo!

Xem ra trong đám đông này có không ít “thính” của gã ta, còn tay bán bảo vật kia chắc chắn cũng là người cùng một bọn với gã. Bọn chúng lấy tiếng là giúp kiểm định bảo vật để khiến người ta mua với giá cắt cổ, sau đó cả bọn kiếm bộn tiền.

“Có kẻ đi lừa đảo vì có kẻ mắc lừa!”

Biết rõ đối phương là phường lừa đảo nhưng Trương Huyền hoàn toàn không có ý vạch mặt.

Một, hẳn chẳng có chứng cứ. Hẳn chắc chắn cũng không thể khai ra thư viện Thiên Đạo! Hai, đám người đang bị lừa này bây giờ đã mất hết tinh táo, đâu có nói hết nước hết cái thì không khéo chính hắn sẽ bị “hội đồng”!

Đã chẳng được lợi lộc gì, lại còn rước họa vào thân, hắn cũng không bị dờ hơi.

“Thôi bỏ đi, tốt hơn nên chọn món nào đó đáng tiền rồi tự mình mua lấy!”

Chẳng buồn tiếp tục quan tâm đến tên “đại sư Mặc Dương” - chuyên gia bốc phét kia, Trương Huyền tiếp tục đi xem các bảo vật khác trên sân khấu.

Tuy thư viện không đưa ra giá tiền và mức độ quý báu, nhưng món nào ít khuyết điểm thì chắc chắn sẽ cao giá.

Sờ liên tục bốn năm chục món mà chẳng có món nào đáng giá, tỷ lệ quá thấp khiến người ta cũng sinh nản.

“Lượt cuối cùng... mời cậu!”

Đang sờ mó rất hăng say, một giọng nói đầy uy nghiêm chọt vang lên.

Vừa quay qua thì thấy “tuyệt thế cao nhân” – đại sư Mặc Dương đang gắt gù nhìn hắn bằng vẻ mặt đầy “nhân từ”. Đám đông cũng quay qua nhìn Trương Huyền bằng ánh mắt đầy ghen tị.

“Ta á?” Trương Huyền không khỏi ngớ ngàng.

“Anh bạn trẻ này, đừng tự ti như thế, chính là cậu đấy!” Đại sư Mặc Dương vượt chòm râu của mình, sắc mặt ngạo nghễ, hệt như đang muốn nói, được ta chọn phải là phước phần ba đời nhà cậu đấy!

“Tự ti?” Trương Huyền lắc đầu.

Hắn đâu phải đang tự ti, mà chỉ thấy sao mà xúi quẩy đến thế. Ông nội, sau lưng ông còn cả bầy tín đồ phát cuồng kia kia, ông chọn tôi làm cái quái gì?

Có điều, ngờ ra một thoáng thì hấn lập tức hiểu ra. Hôm nay, những người đến đồ bảo, hầu hết đều đi theo sau lưng vị “đại sư” này, có mỗi mình hấn chỉ lo sờ mó lung tung, nhìn ngó nghiêng các bảo vật, hết sức nổi bật. Chà trách sao người ta lại chú ý.

“Xin cảm ơn lòng tốt của ông, nhưng ta không cần!”

Biết rõ đối phương là phường lừa đảo, Trương Huyền xua tay từ chối, hấn đâu muốn làm kẻ chết oan. Sau đó hấn tiếp tục với đồng bảo vật phía trước.

“Không cần?” Đại sư Mặc Dương chau mày.

Vừa rồi trong chín lượt ông ta ra tay, bất kể ai được chọn đều vô cùng mừng rỡ, kích động suýt ngất xỉu. Bây giờ chọn trúng tên nhãi ranh này, nó lại bảo... không cần?

Con giận chỉ thoáng hiện trên mặt đại sư Mặc Dương, sau đó ông ta vung tay áo, bước đến trước mặt Trương Huyền, nói với giọng điệu ra chiều thương xót: “Đã đến đây đồ bảo, đương nhiên ai cũng muốn chọn được bảo vật chân chính. Lão phu thấy cậu chỉ lựa chọn lung tung, chẳng có quy tắc gì cả, nên lo cho cậu không khéo tiền mất tật mang. Bởi vậy ta mới muốn giúp cậu, ấy vậy mà cậu dứt khoát không cần? Như vậy chẳng phải đã phụ tấm lòng thành của ta sao?”

“Thằng ranh, nếu người không cần lượt chọn này thì để cho ta!”

“Được đại sư chọn trúng mà lại bảo không cần, đầu óc còn bình thường không vậy?”

“Vừa nhìn đã biết ngay không đáng hoàng rồi. Vừa rồi ta cũng có để ý thằng nhãi này, cứ thấy bảo vật là sờ vào, coi chừng là ăn trộm đấy!”

“Nếu lượt này mà ta được đại sư chọn, chắc ta đã mừng đến ngất từ lâu rồi.”

... ..

Cuộc đối thoại giữa Trương Huyền và đại sư lột vào tai đám đông, khiến ai nấy cũng nhìn hấn như quái vật.

Người này là ai, đại sư giám bảo đó!

Hôm nay người ta chịu ra tay mười lần trước khi rời đi, cơ hội tốt như vậy, ai ai cũng điên cuồng giành giật, chỉ hận là không dùng tiền mua được. Vậy mà tên nhãi này... lại không cần?

Như thế chẳng phải đầu óc có vấn đề thì còn là gì?

“Thực sự không cần...” Trương Huyền lắc đầu.

Còn tiền mất tật mang. Nếu nghe theo lời ông thì mới đúng là tiền mất tật mang đó...

“Chớ vội từ chối như thế!” Hấn chưa nói xong đã bị “đại sư Mặc Dương” cắt ngang, đôi mắt của ông ta ánh lên nỗi niềm đau trời xót đất: “Người trẻ tuổi vốn kiếm tiền rất khó khăn. Ta dành cho cậu lượt lựa chọn này, không phải vì có ý đồ gì, mà chỉ là có ý tốt, không nỡ trơ mắt nhìn cậu mua phải đồ bỏ đi, ném tiền qua cửa sổ mà thôi!”

“Đại sư Mặc Dương thật là quá đổi nhân từ!”

“Có thể phân định giá trị của bảo vật, lại có tấm lòng lương thiện như vậy. Ngài thực sự là thần tượng của lòng tôi!”

“Kể từ ngày hôm nay, tôi chỉ nguyện tôn sùng một người duy nhất, chính là đại sư Mặc Dương!”

.....

Nghe thấy lời của ông già, đám đông lại một lần nữa bị lão đón gục.

“Ta...”

Không ngờ đối phương lại trơ trên đến mức ấy, cất lên câu nào là đạo đức đường hoàng câu ấy. Trương Huyền chỉ biết lắc đầu, định nói tiếp thì lại bị đối phương cắt lời lần nữa.

“Được rồi, ta rất thấu hiểu nỗi lòng của cậu! Không cần phải nhiều lời nữa!” Ông già nhìn hấn với ánh mắt từ bi vì hoài.

“Thấu hiểu nỗi lòng của ta?” Trương Huyền ngo ngác.

“Đừng, chắc chắn cậu đang nghĩ, bản thân chưa có nhiều kinh nghiệm, thực lực cũng không mạnh mẽ. Dẫu có được chọn trúng, giúp cậu tìm được bảo vật đi nữa thì cũng chẳng đủ sức để giữ được! Không khéo, còn mang họa sát thân!” “Đại sư Mặc Dương” chấp tay sau lưng, bộ dạng như muốn nói “Ông đây biết tuốt”.

“Thì ra là vì vậy!”

“Đại sư không chỉ giỏi giám định bảo vật, mà còn có thể nhìn thấu tâm tư người ta!”

“Người tầm thường thì sống bình yên, kẻ ôm ngọc thì dễ bị hãm hại, tên nhãi ranh này nghĩ được như vậy, âu cũng là chuyện thường tình mà!”

... ..

Nghe thấy lời giải thích của “đại sư Mặc Dương”, đám đông mới vỡ lẽ ra, cuối cùng cũng đã hiểu được tại sao Trương Huyền lại chối từ, không tiếp nhận “cơ hội tốt” này.

“Chuyện này...” Trương Huyền chỉ biết dở khóc dở cười.

Thằng cha này đúng là ảo tưởng sức mạnh quá mức.

Không đủ sức giữ của... Cũng khá khen cho người lại nghĩ ra được cái cơ đó.

“Thưa các vị!” Đang định giải thích thì vị “đại sư Mặc Dương” trước mặt đã đảo mắt nhìn quanh một lượt, nói với vẻ ngao nghể: “Anh bạn trẻ này là do ta chọn lấy, bất luận lát nữa ta giúp cậu ấy chọn được bảo vật gì, thì vẫn mong chư vị chớ nên sinh tà niệm! Bằng không, sẽ trở thành kẻ thù của Mặc mỗ, và khi ấy cũng chớ trách ta vô tình!”

“Đại sư đừng nói vậy, người ngài chọn, chúng tôi sao dám ra tay!”

“Đại sư yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm vậy...”

Đám đông đồng loạt hứa hẹn.

“Hay lắm! Ta đã nói với các vị ấy rồi, cậu cứ thoải mái mua hàng, không cần lo sẽ gặp phải những phiền toái không cần thiết!” “Đại sư Mặc Dương” nhìn qua như muốn nói: “Chú cứ yên tâm, chuyện thế giới đã có anh lo”.

“Ta...”

Trương Huyền không ngờ thằng cha này lại “ảo tung chảo” như thế, đang định lên tiếng thì lại bị chặn họng lần nữa: “Không cần kích động như thế, ta đã dành lượt chọn cuối cùng này cho cậu, chứng tỏ ta và cậu có duyên với nhau! Mà chuyện duyên phận, vốn không thể dùng lý lẽ để giải thích rõ được. Cậu cũng chẳng cần phải cảm kích thái quá, ta giúp cậu chọn bảo vật, tuyệt không vì câu báo đáp, mà cốt chỉ đến thỏa tâm lòng thiện lành của bản thân thôi!”

“Chuyện này...”

“Không cần chuyện này chuyện kia nữa, cậu cứ mua món bảo bối này là được rồi. Ta đảm bảo, cậu chắc chắn sẽ kiếm được một món lớn!”

“Đại sư Mặc Dương” hoàn toàn không cho Trương Huyền cơ hội mở miệng, lập tức lấy một món từ trong đồng bảo vật đưa qua.

“Kiếm lớn...”

Nhìn món bảo vật này, Trương Huyền chỉ biết câm nín.

Vừa rồi hẳn đã xem rồi, món này là thứ không đáng giá nhất, một kim tệ cũng không đáng. Nếu mua về thật thì bỏ ra bao nhiêu là lỗ bấy nhiêu.

“Ông chủ, qua thanh toán cho anh bạn trẻ này!”

Đưa món bảo vật qua, “đại sư Mặc Dương” gọi thanh toán liền luôn.

“Tổng cộng 3 vạn kim tệ!” Chủ quán bước đến nói.

“Mau thanh toán đi, đây là món bảo vật mà ta nhận thấy quý báu nhất trong những món được chọn tối nay. Anh bạn trẻ xem như sắp lời to rồi nhé!” Trương Huyền vẫn im như hén, còn lão già vừa vuốt râu vừa bồi thêm mấy câu, trên mặt còn đeo theo một nụ cười đầy âu yếm: “Đem về mài ra mà lời to thì đừng kích động thái quá là được rồi!”

“Kích động? Kích động cái quần ấy!” Liên tục bị chặn họng đến mấy lần liên tiếp, Trương Huyền đã nhịn hết nổi rồi. “Người muốn lừa người ta thì cứ đi mà lừa, ông đây cũng dèch thêm quan tâm! Mắc cái giống gì cứ nhắm vào ông đây! Lại còn cố tình tỏ ra ta đây nguy hiểm, bộ bốc phét như thế hay ho lắm sao? Ông đây đã cố tình giữ thể diện cho người rồi đây, có biết không hả?”

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Ta chọn một món

“Ồ?”

“Tên nhãi này lại dám ăn nói với đại sư Mặc Dương như thế?”

“Đại sư đã có lòng tốt giúp hần chọn bảo vật, vậy mà hần lại chửi đại sư là lừa đảo?”

“Tên nhãi ranh không biết trời cao đất dày!”

Nghe thấy những lời của Trương Huyền, đám đông đứng hình ngay tại chỗ, ngay sau đó ai ai cũng phẫn nộ.

Não của thằng nhãi này vẫn bình thường chứ?

Đại sư đã vất vả giúp hần chọn bảo vật, vậy mà hần lại chửi người ta là... đồ lừa đảo, bốc phét?

“Cậu nói cái gì?” Hiển nhiên ông ta cũng không ngờ người thanh niên này lại nói như thế, mặt “đại sư Mặc Dương” sa sầm xuống: “Anh bạn trẻ, hình như cậu đã hiểu lầm Mặc mỗ gì đó rồi?”

“Hiểu lầm? Ta đang nói gì, trong lòng ông không rõ sao? Ông muốn lừa người ta thì nặc ông, thích lừa kiểu gì thì lừa, ta không thèm quan tâm! Ta chọn bảo vật của ta, ông lừa người của ông, hai bên nước sông không phạm nước giếng. Đừng có trưng cái bản mặt ta đây cao cả, giả tạo ấy trước mặt ta!”

Trương Huyền bực bội phát tay.

Vốn hần đã không ưa cái phường lừa đảo rồi. Nếu đối phương không động chạm đến hần thì thôi. Đằng này cứ không ngừng tỏ vẻ nguy hiểm với mình, đúng là tìm chỗ chết mà!

“Hỗn xược!” Sắc mặt “đại sư Mặc Dương” tái xanh, ông ta phát tay áo một cái, tỏ vẻ cực kỳ chính trực: “Mặc mỗ từ 30 năm trước đã có được tư cách Giám Bảo Sư, giúp người giám định, thay người giải quyết khó khăn, chưa từng thẹn với lòng! Trước giờ chưa từng có ai bảo ta là kẻ lừa đảo. Các vị đang có mặt ở đây đều có thể làm chứng, ta nào có lừa gạt các vị?”

“Đại sư Mặc Dương nhân từ đức độ, cứu người qua cơn khốn khó, sao có thể là phường lừa đảo được?”

“Tên nhãi ranh ăn nói lung tung kia, ta thấy ngươi thực sự muốn chết rồi đây!”

“Đại sư chớ tức giận, tôi sẽ thay ngài dạy dỗ thằng ranh này một bài học, để hần biết, cơm có thể ăn bữa, nhưng lời tuyệt đối không được nói bậy...”

... ..

Một câu nói của “đại sư Mặc Dương” đều khiến ai nấy bùng lên căm giận, đồng loạt quay qua nhìn Trương Huyền như kẻ thù giết cha.

“30 năm trước đã có được tư cách Giám Bảo Sư? Không thẹn với lòng?”

Trương Huyền hoàn toàn ngẹn lời.

Ông chi là một tên học nghề giám bảo còn con, lại còn đòi đóng vai Giám Bảo Sư?

Da mặt đúng là dày hơn cả tường thành.

Chả trách sao có thể trở thành tên lừa đảo bị truy nã ở vương quốc Lưu Chu, không những mặt dày mà còn có tài ứng biến cực nhanh nữa.

Những tên lừa đảo khác bị vạch mặt trước đám đông sẽ lập tức bối rối, bàng hoàng. Tên khốn này thì ngon rồi, một câu đã có thể chuyển mũi giáo về phía mình, khiến cho chính mình thành kẻ đáng nghi rồi.

Nếu không có thư viện Thiên Đạo, với bộ dạng quên mình vì nghĩa của ông ta, chắc chắn chính mình cũng sẽ nghi ngờ phải chăng bản thân đã sai lầm. Nhưng có thư viện trong tay, trên ấy đã ghi rõ là tên lừa đảo thì tuyệt đối không sai được!

“Mọi người im lặng!” Nhận thấy rốt cuộc đã kích đám đông nổi giận thành công, nắm được thế chủ động, “đại sư Mặc Dương” ra hiệu cho đám đông bình tĩnh lại: “Con người ta vốn rất rộng lượng, nếu cậu lập tức xin lỗi vì những lời vừa rồi, ta có thể sẽ cho qua chuyện này. Bằng không, nhục mạ ta một cách bừa bãi thì sẽ phải nhận trừng phạt thế nào, chắc lòng cậu cũng rõ!”

“Trừng phạt?” Trương Huyền lắc đầu: “Ông có phải lừa đảo hay không, ta có nói bậy hay không, muốn kiểm chứng cũng đơn giản thôi. Chỉ cần mài rửa những thứ họ vừa mua ra, tức khắc sẽ có đáp án thôi mà! Đứng đây mà ngoác mồm lên cãi cũng có ích gì chứ?”

“Mài rửa ra?” Hình như “đại sư Mặc Dương” đã biết trước hần ta sẽ nói vậy, nên điềm nhiên lên tiếng: “Lúc này ta đã nói rồi, tối nay ta sẽ rời khỏi đây. Những món ta chọn giúp họ đều rất lớn, ít nhất cũng mất nửa ngày mài rửa thì mới có thể hiển lộ bộ dáng thật sự. Ta có việc gấp, không thể để lỡ nhiều thời gian như thế! Sao, cậu định nói ta không nán lại đây là do chột dạ, muốn bỏ chạy, mượn cớ đó để hủy sự trong sạch của ta đúng không?”

Nói đến đây, lão giữ mạnh tay áo, tỏ ra vô cùng cao thượng: “Mặc Dương ta, làm người luôn đường hoàng, nào sợ bị phi báng! Có điều, ta có ý tốt giúp cậu chọn bảo vật, vậy mà cậu chửi ta là đồ lừa đảo. Không có chứng cứ có nghĩa là vu khống. Cậu có biết hậu quả tội vu khống Giám Bảo Sư là gì không?”

Nghe thấy lời này, Trương Huyền mới vỡ ra, mình quá xem thường trình độ trơ tráo của đối phương rồi.

Không hổ là chuyên gia lừa đảo, cả đường rút cũng đã tính đầu ra đó cả rồi.

Khi này lão ta tuyên bố tội nay sẽ rời khỏi vương thành Thiên Huyền, một câu mào đầu quá hoàn hảo. Sau đó chính mình vẫn chưa lên tiếng thì đã bị đánh phủ đầu. Bây giờ đầu mình có nói lão không dám đợi đến lúc mài rửa bảo vật thì chắc chắn cũng chẳng có ai tin rồi!

Chưa kể... phán lão ta là phùng lừa đảo, nhưng đúng là không có chứng cứ thật!

Bí mật về thư viện Thiên Đạo tuyệt không thể công khai, hơn nữa có công khai ra thì cũng phải có người tin mới được!

“Thằng ranh, mau quỳ xuống xin lỗi đại sư ngay!”

“Dám chửi đại sư là đồ lừa đảo, có tin ông đập chết mày trong một nốt nhạc không?”

“Chẳng biết ở đâu chui ra cái thứ chó má chẳng biết trời cao đất dày như thế, dám bôi nhọ sự trong sạch của đại sư!”

... ..

Thấy “đại sư” nói năng chính trực, đường hoàng, không ít người lập tức chọn cách tin tưởng “đại sư”, quay qua lớn tiếng quát nạt Trương Huyền.

Những người này, ai nấy cũng đều cực kỳ tức giận.

Người bị lừa gần như đều đang chìm đắm trong trạng thái tự thôi miên chính mình, sâu thẳm trong đáy lòng họ đều không muốn thừa nhận mình bị lừa. Ai dám đánh vỡ giấc mộng đẹp của họ, kẻ ấy phải nhận lấy sự phản đối và mặt sát kịch liệt!

Theo họ thấy, “đại sư Mặc Dương” là người thanh cao, trong sạch như thế, làm sao có thể là phùng lừa đảo được?

Đùa chắc!

“Tên nhãi ranh này dám bảo đại sư lừa đảo, bản thân chắc hẳn cũng tinh thông giám định bảo vật lắm? Có bản lĩnh thì cũng chọn một món cho các ông xem thử, nếu chọn phải đồ bỏ đi thì đừng có mà bốc phét lung tung ở đây nữa, lập tức rút ngay!”

Trong đám đông, một kẻ nào đó quát lên với cái giọng quái dị.

“Không sai, nếu cậu nói ta là phùng lừa đảo, không chịu nhận món bảo bối mà ta chọn giúp cho cậu, thì ắt hẳn cũng có hiểu biết nhất định về giám bảo rồi!”

Nghe thấy lời này, “đại sư Mặc Dương” gật gù, quay qua nói: “Như vậy đi, ta sẽ cho cậu một cơ hội! Mỗi người chúng ta chọn lấy một món bảo vật, loại có thể nhanh chóng mài rửa để xác nhận! Chỉ cần thứ cậu chọn có thể tăng giá trị thì ta sẽ thừa nhận cậu cũng khá có ánh mắt và không truy cứu tội danh vu khống nữa! Nhưng nếu như chọn phải đồ bỏ đi thì xin lỗi, cậu phải mua ngay món bảo vật mà ta đã chọn cho cậu, sau đó quỳ xuống tạ lỗi với ta!”

“Ông muốn so tài giám bảo với ta?” Trương Huyền đang rầu trong bụng xem làm sao để đưa ra chứng cứ, chợt nghe thấy lời này thì hơi ngỡ ngàng, suýt chút nữa là phì cười.

Tên khốn này không bị sao đấy chứ!

Mình có thư viện Thiên Đạo, giám bảo nếu mình tuyên bố đứng thứ hai thì chẳng ai dám xưng đệ nhất, thì với mình, đầu của lão không bị lừa đá đấy chứ?

Nhưng nghĩ kỹ lại thì hẳn cũng hiểu được tại sao đối phương lại làm thế.

Trong mắt của đối phương, chính mình chỉ là một thằng ranh mười tám mười chín tuổi thì biết gì về giám bảo? Mà mấy ngày trước lão có thể giúp người ta kiếm lời, đương nhiên đã có chuẩn bị sẵn từ trước. Cùng lúc giám định, nếu mình không chọn được món quý giá, lão lại có thể dựa vào đó mà khuếch trương uy danh, không khéo còn nhân đó dụ dỗ thêm được vài tên ngốc chịu ném tiền như điên.

“Sao? Không dám nhận lời à?”

Bộ dạng của “đại sư Mặc Dương” như muốn nói, “tao thắng chắc”.

“Được!” Thấy đối phương đã muốn chơi trò cảm giác mạnh thì Trương Huyền sao có thể không đồng ý được.

“Được lắm, ta sẽ chọn trước!” “Đại sư Mặc Dương” sai bước đi men theo rìa sân khấu, chẳng mấy chốc đã dừng lại, chọn lấy một món to bằng nắm

tay.

Món đồ này bên ngoài bị bao phủ bởi lớp nham thạch dày cộm, đến hình dáng ban đầu còn nhìn không ra, chứ đừng nói là có quý hay không.

“Chủ quán, món này bao nhiêu tiền?”

“Đại sư Mặc Dương” mở miệng hỏi.

“Nhỏ như thế, lại chẳng có linh khí bao quanh gì cả, 200 kim tệ!” Chủ quán bước tới.

“Được, bây giờ ông cho người mài đi!”

Trả tiền xong, “đại sư Mặc Dương” lạnh lùng nói.

“Được!”

Chủ quán nhận lấy món đồ, đưa ra nhà sau, chẳng mấy chốc đã thấy bùng một con cóc vàng óng đi ra, vẻ mặt đầy vui sướng: “Chúc mừng đại sư, là da lột của ‘Cóc Vàng Linh Tê’!”

“Cóc Vàng Linh Tê là gì thế?”

“Cóc Vàng Linh Tê là một loài dã thú cấp sáu, thứ quan trọng nhất trên người nó chính là bộ da, mà cả đời nó chỉ lột xác đúng một lần. Thứ này có thể dùng làm thuốc, giá trị cực cao!”

“Không hổ là đại sư Mặc Dương, nhãn lực thật là cao, thoáng cái đã chọn trúng bảo bối!”

... ..

Nghe thấy là da của Cóc Vàng Linh Tê, đám đông lập tức nhao nhao lên.

“Rất nhiều người không biết thứ này, thôi thì tự ông ra giá luôn đi! Như vậy sẽ khách quan hơn!” “Đại sư Mặc Dương” hất hàm, lạnh lùng nói. Bất kì lúc nào lão cũng bày ra cái bộ dạng trông cực kỳ “nguy hiểm”.

“Món này trị giá... 2000 kim tệ!” Chủ tiệm cất giọng.

“2000 kim tệ?”

“Món mua với giá 200, chớp mắt đã lên 2000? Chẳng phải lời gấp mười sao?”

“Quá lợi hại!”

“Đại sư đúng là đại sư, một món nhỏ xíu mà lại lời nhiều vậy, thứ vừa rồi tôi chọn được to như thế, chẳng phải đã phát tài rồi sao?”

... ..

Chứng kiến màn này, ánh mắt của những người vừa rồi vốn có chút lo lắng đã cuồng nhiệt trở lại.

Đại sư vẫn là đại sư, vừa ra tay thì quả nhiên không hề tầm thường!

“Được rồi, đến lượt cậu!”

“Đại sư Mặc Dương” vung tay, lạnh lùng nhìn qua.

“Ta...” Trương Huyền gật đầu.

Đối phương đã là dân lừa đảo nên chắc chắn cũng phải có phương án dự phòng, chẳng qua hắn không ngờ phương án này lại lợi hại như thế!

Xem ra nhất định phải chọn một món có giá trị tương đương mới được.

“Ta có thể chọn trước một món bảo vật, đợi ông gọt giữa xong, định giá xong rồi ta mới trả tiền được không?”

Vừa bước tới một bước thì Trương Huyền nhớ ra một chuyện, lập tức hỏi chủ quán.

“Không được, phải đưa tiền mua đồ trước, chúng tôi mới có thể mài rửa ra cho cậu! Đây là quy tắc. Chẳng may mài rửa ra mà không đáng giá thì cậu lại không chịu lấy, hoặc quá quý báu chúng tôi không muốn bán, cả hai trường hợp đều không thể nào giải quyết được!”

Chủ quán nói rất lạnh lùng.

Đồ bảo, để phòng ngừa có gian trá, chỉ cần chọn đồ là phải lập tức trả tiền. Cái này cũng giống như kí tên vào hợp đồng, không ai có thể trở mặt được.

“Vây cũng được...”

Biết đây là quy tắc, Trương Huyền đành phải chấp nhận. Hắn ngẩng lên nhìn đồng bảo vật một lượt, bộ dạng đầy nghiêm túc: “Nào, chỉ giùm ta cái, trong cái đồng bảo vật này, món nào từ 8 kim tệ trở xuống, cho ta chọn một món...”

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tiền boa

“Ồ? Hắn nói cái gì thế? Ta không nghe nhầm đó chứ? 8 kim tệ trở xuống á?”

Nghe thấy giọng nói đầy hào sảng của Trương Huyền, tất cả đều phụt hết nước miếng, ai nấy cũng há mồm tròn mắt, nhìn hắn như nhìn thẳng điện.

Thật không vậy trời?

Đồ bảo, bước vào là tìm đập chân run, đặt cược cả sự nghiệp. Chọn bất kì món nào, ít nhất cũng trăm kim tệ trở lên. 8 kim tệ... người mua cái quần què gì hả!

“Thần kinh tên này có vấn đề à?”

“8 kim tệ? Ha ha ha, có thể hốt nắm đất đi về được rồi đó!”

“Còn 8 kim tệ trở xuống nữa chứ, nơi đây không có món nào rẻ mạt như thế cả, biết chưa...”

....

Phút chốc, tất cả đều ồ lên cười đến chảy cả nước mắt.

Má nó, thằng ranh con, người đến phá đám đây à?

Nơi này lấy đâu ra thứ từ 8 kim tệ trở xuống? Còn đòi 8 kim tệ, 80 cũng chưa mua được nữa là!

“Sao? Đường đường là nơi đồ bảo, cả một món bảo vật 8 kim tệ trở xuống cũng không có sao? Cũng quá mất mặt à!”

Chẳng chút để tâm đến lời chế nhạo của đám đông, Trương Huyền nhìn qua chủ quán, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Tiền thân để lại cho hắn đúng 8 kim tệ, không hơn tẹo nào, có muốn đưa thêm cũng bó tay thôi!

“Ồ!”

Đám đông lại lần nữa trở mắt nhìn nhau, suýt tí nữa là cười sồn ra quần.

Mày mới đáng mặt mặt đó, biết không!

Chuyện này cũng giống như chạy đến sở kinh doanh địa ốc, hỏi một kim tệ mua được căn nhà không vậy.

Đại ca, nào anh có chắc là không có vấn đề gì chứ?

“Ồ đây chắc chắn không có món nào giá 8 kim tệ. Vây đi, trong đồng này cậu cứ chọn thoải mái, sau đó ta sẽ trả tiền giúp cậu. Nếu được thì về cậu, còn lỗi thì thực hiện định ước khi nãy, quý xuống xin lỗi ta là được rồi!”

Thấy bộ dạng của tên thanh niên, ánh mắt của “đại sư Mặc Dương” ngập tràn vẻ khinh miệt, lão chấp hai tay sau lưng, tỏ vẻ ta đây là bậc cao nhân, cực kỳ cao ngạo.

“Không hổ là đại sư Mặc Dương, quả nhiên phong độ ngất trời!”

“Tên bất tài kia rõ ràng là tới gây chuyện, cốt để tự làm nhục mình đây mà!”

“Phẩm hạnh của đại sư, tôi xin bái phục!”

... ..

Nghe thấy “đại sư” lại còn trả tiền giúp đối thủ, đám đông ai nấy cũng phục sát đất.

Nhìn thấy chưa? Người ta xử sự ra sao, rồi nhìn lại mình đi thằng nhãi kia...

Thôi bỏ đi, chẳng nên so làm gì, ta chỉ sợ lại muốn nôn ra mất...

“Ông chắc chứ?” Mắt Trương Huyền lóe sáng.

Đối phương đã là dân lừa đảo thì hẳn tiêu tiền của lão cũng chẳng có gì phải áy náy lương tâm cả.

“Đương nhiên, Mặc mỡ xưa nay nói lời luôn giữ lời!” “Đại sư Mặc Dương” giống như bậc cao nhân giảng thế, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

“Hé hé, vậy ta chọn đây...”

Trương Huyền mỉm cười, sải bước đến trước quầy, đưa mắt nhìn đồng bảo vật.

Đối phương đã chọn món nhỏ rồi, thì mình không thể chọn món lớn được, chưa kể còn tốn thời gian mài rửa, vô cùng phiền phức.

“Thằng ranh này đúng là không biết sĩ diện!”

“Đúng vậy, thực sự không hiểu sao đại sư Mặc Dương lại tốt tính đến thế. Nếu là ta mà gặp thứ chết bầm này, chắc đã tặng nó một chưởng cho nó bay đầu thì bay từ lâu rồi!”

“Nhạo báng đại sư, lại còn lấy tiền của đại sư đi mua đồ... trơ tráo quá thể đáng!”

... ..

Thấy tay thanh niên kia chẳng chút áy náy, mà còn hóm ha hóm hờ đi chọn đồ, đám đông chỉ còn biết câm nín.

Gặp bao kẻ mặt dày, nhưng chưa gặp kẻ nào mặt dày đến mức độ này.

Người vừa mở miệng đã phỉ báng đại sư, chứ người ta là đồ lừa đảo, bất luận thế nào cũng đã là quan hệ đối địch rồi. Trong tình huống như vậy mà người còn chẳng ngại lấy tiền của người ta đi mua đồ, rồi sau đó thì đấu với người ta... Đúng là quá thể đáng mà!

Mặc kệ lời dị nghị của đám đông, Trương Huyền hề thấy món nào là sò món ấy, chẳng mấy chốc đã cầm một món bảo vật cũng lớn bằng nắm tay đưa qua.

“Cũng 200 kim tệ!” Chủ tiệm nhìn thoáng qua rồi lạnh lùng nói.

“Đại sư, mau trả tiền đi chứ!” Trương Huyền chẳng chút ngượng ngùng, lập tức nhắc nhở.

“... ..” Mặt của “đại sư Mặc Dương” đen như đáy nồi.

Lão vốn muốn khiến đối phương xấu mặt, kết quả nó lại cất giọng sai bảo mình như người hầu kẻ hạ của nó mới đau chứ.

Dẫn lại con điên chỉ muốn bóp chết đối phương cho hả dạ, “đại sư Mặc Dương” lập tức trả tiền.

“Được rồi, xử lý ngay tại chỗ này luôn, để đông người chứng kiến, khỏi mang tiếng là ngụy tạo!” Trương Huyền nói thẳng.

“Hừ, đợi lát nữa xử lý xong, để xem người có còn huênh hoang như thế không!”

Thấy tay thanh niên làm vậy, chủ quán cũng tức điên lên, nghiêng răng trèo trẹo, sau đó lấy đồ nghề chuyên dụng ra, cạo rửa từng chút một.

Chẳng mấy chốc, thứ bị bọc bên trong lớp nham thạch, rong rêu đã lộ ra bộ mặt vốn có.

Là một viên đá nửa trong suốt, phát ra ánh sáng dịu mắt.

“Đây là... đá Linh Lung?” Trông thấy hình dạng viên đá, không biết ai đó trong đám đông đã kêu lên, giọng điệu tràn ngập cảm giác không dám tin.

“Đá Linh Lung là gì?” Có người nhận ra, và cũng có người không.

“Thứ này mà cũng không biết? Đá Linh Lung là một trong những nguyên liệu chủ yếu để rèn binh khí cấp Quý đó. Mỗi một viên đều có trị giá cực lớn, hơn nữa cũng cực hiếm gặp!” Người đầu tiên lên tiếng khi nãy đã bắt đầu thở hổn hển.

Phân cấp của binh khí gồm có: Phàm, Quý, Linh, Thánh và Thần!

Ở một nơi như vương quốc Thiên Huyền, binh khí cấp Phàm viên mãn hầu như đã tuyệt tích, chứ đừng nói đến binh khí cấp Quý. Mỗi một món e là đều có giá trên trời.

Một khối nguyên liệu quan trọng để rèn binh khí cấp Quý, một khi được đưa ra đấu giá, chắc chắn sẽ khiến không ít gia tộc, cao thủ vì nó mà phát cuồng.

“Đáng giá khoảng bao nhiêu tiền vậy?”

Những người không biết vật này đều bức bối vặn hỏi.

Dẫu nói rằng hiếm thấy, nhưng không có khái niệm trực quan thì cũng bằng thừa. Tuy nhiên nếu đưa ra giá thì ai ai cũng sẽ biết.

“Mấy năm trước, ta nghe nói ở vương quốc Lưu Chu từng đấu giá một viên, còn nhỏ hơn viên này, chỉ bằng quả trứng gà, mà giá đã đến 5 vạn kim tệ rồi! Viên này lớn như thế, hơn nữa độ thuần khiết cũng cao, kiểu gì cũng hơn 10 vạn...”

Chính người vừa mở miệng đó, nói xong cũng phải nuốt nước miếng.

“10 vạn...”

Tất cả những người có mắt đều sắp hóa rồ đến nơi.

Bỏ ra 200 kim tệ mua về, bán ra 10 vạn?

Một phát lời gấp 500 lần...

Thật hay đùa vậy?

“Thứ này... thứ này...” Bàn tay của chủ quán cũng đang run bần bật, trở mắt nhìn thứ trong tay mà chẳng dám tin.

Bản thân gã là chủ quán, biết không ít bảo vật, cũng nắm được giá thành, bởi vậy gã ta biết những lời người kia vừa nói chẳng hề sai một chút nào!

Thứ này tuyệt đối đáng với cái giá ấy!

“Không thể nào... nhất định là nhìn nhầm rồi...”

Đám đông chấn động, “đại sư Mặc Dương” cũng sắp ngất đến nơi.

Lão vốn cứ ngỡ chắc chắn đối phương sẽ chọn phải món chẳng đáng xu nào, sau đó lão sẽ buông thêm lời chế giễu, đánh bóng thêm uy phong của mình. Nằm mơ lão cũng không ngờ, tên kia vừa ra tay đã chọn ngay một món bảo bối ghê gớm đến thế.

Cùng đều mua với giá 200 kim tệ, mình chỉ bán được với giá 2000, mà đối phương bán tận 10 vạn...

Chênh lệch quá lớn!

“Viên đá Linh Lung này, bây giờ ta sẽ cho đấu giá, ai trả cao hơn sẽ được!”

Bởi vì đã biết trước rồi nên Trương Huyền chẳng tỏ ra bất ngờ chút nào. Hắn cầm lấy viên đá quý từ trong tay chủ quán, giờ cao một vòng.

“Ta ra giá 10 vạn!”

Người nhận ra đá Linh Lung khi nãy lên tiếng đầu tiên.

10 vạn kim tệ tuy nhiều, nhưng nếu so với bảo vật đá Linh Lung này, thì chắc chắn đá Linh Lung vẫn quý giá hơn.

“Ta trả 11 vạn!”

Và cũng có người biết được giá trị của nó.

“12 vạn...”

... ..

Chẳng mấy chốc, giá thành đã được định ở mức 15 vạn 3 ngàn kim tệ, bị một người đàn ông trung niên giàu sụ giật được.

“Đây là kim phiếu của Kho bạc Thiên Huyền, cầm thứ này là có thể rút được 15 vạn 3 ngàn kim tệ ở bất kì kho bạc nào trong vương thành Thiên Huyền!” Người trung niên nhận lấy viên đá Linh Lung rồi đưa qua một sếp kim phiếu.

Kim tệ vốn nặng, rất bất tiện khi mang trên người. Ở đây cũng giống như thời cổ đại, đã xuất hiện những tờ giấy bạc kiểu như kim phiếu.

“Được!”

Biết đây là đồ thật, Trương Huyền liền nhét luôn vào trong ngực áo, sau đó rút ra một tấm kim phiếu trị giá 1000 kim tệ, đi về phía “đại sư Mặc Dương” đang ngồi cách đó không xa: “Vừa rồi ông đã giúp ta trả 200 kim tệ. Tấm kim phiếu 1000 này, không cần thối lại, xem như chút tiền boa cho ông đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Vạch trần ván bài lừa

“Tiền boa?”

Nghe thấy lời này, “đại sư Mặc Dương” liền loạng choạng, thiếu chút nữa là ói máu.

Tiền boa cái bắt!

Một đại sư lăm tiền nhiều của như ta mà lại phải đi nhận tiền boa của người sao?

Sắc mặt tím tái, cả người “đại sư Mặc Dương” như muốn bùng cháy, lúc này đúng là nhận cũng chết mà không nhận cũng toi.

Nhận, vậy khác nào nhận tiền boa, tự biến mình thành con sen thằng nô của nó. Mà không nhận, càng khiến lão ta mất mặt hơn.

Đột nhiên lão nghĩ ra một chuyện, tên nhãi này khi nãy đã cố tình dùng tiền của mình, có phải đã đoán trước được điểm này, sau đó cố tình làm cho mình xấu mặt?

“Không lấy à? Vậy thì tốt quá, vừa hay có thể tiết kiệm được thêm 1000. Với khoản này, cũng đủ mua được biết bao nhiêu thứ đó!”

Thấy lão ta chần chừ không nhận, Trương Huyền nhét lại ngay vào ngực áo, còn giả vờ lăm bằm.

“... ..” Nghe thấy vậy, “đại sư Mặc Dương” càng thêm tan vỡ.

“Cậu ăn may nên chọn đúng được một món, hoàn toàn không có nghĩa là cậu thắng! Được rồi, ta còn có chuyện cần làm, cũng đã đến lúc phải đi rồi!”

“Đại sư Mặc Dương” nói với giọng rất hồ hững, sau đó đứng dậy định rời đi.

Nhìn hành động của lão ta, Trương Huyền không khỏi tán thưởng.

Không then là chuyên gia lừa đảo, chỉ cần một chiêu không trúng là lập tức đánh bài chuồn. Sự quyết đoán này, thực sự khiến người ta phục sát đất.

Bất kể mình ăn may hay là thực sự có bản lĩnh giám định bảo vật, chớp mắt đã lờ to như thế, những người xung quanh đã không còn xem mình là thằng điên nữa rồi. Thay vì tiếp tục lảng nhăng với mình, lão ta thả buông tay ngay lúc này còn hơn.

Dẫu sao thì vừa rồi lão xem giúp người ta, cũng đã kiểm soát được không tồi rồi.

Dây dưa càng lâu, đối với dân lừa đảo sẽ càng bất lợi.

“Kết quả ti thí của chúng ta vẫn còn chưa ngã ngũ, ông vội vàng đi như thế làm gì!” Nếu lão ta đã dám bức người ta đến đường cùng mà vẫn chưa tha, vậy bây giờ Trương Huyền đâu thể để lão ta chuồn êm như thế được.

“Đúng vậy, đại sư đừng có vội đi như vậy! Nếu đồ chúng tôi mua mà có lời, vậy hẳn đâu có xem như thắng!”

“Chẳng qua do đại sư coi thường hần, chưa chọn món quý giá nhất, chúng tôi tin ngài...”

Tích lũy danh vọng suốt mấy ngày liền, nên lực lượng hâm mộ trung thành của “đại sư” vẫn còn rất đông.

“Khi nãy ta đã nói rồi, ta còn có chuyện quan trọng nên phải đi ngay, cáo từ!” “Đại sư Mặc Dương” xua tay.

“Có chuyện gì cũng đâu gấp gấp đến mức vài phút cũng không có chứ, ta vẫn còn chút chuyện muốn thỉnh giáo ông đấy!” Trương Huyền chặn ngang đường đi của đối phương.

“Chuyện gì?” “Đại sư Mặc Dương” khựng lại, gằn giọng hỏi.

“Ông lão này...”

Trương Huyền khẽ mỉm cười, nhìn về phía ông già vừa rồi được đại sư đề nghị mua cái bình Quán Thưởng.

“Gi vậy?” Ông già bước tới.

Chiếc bình Quán Thưởng khi này vẫn đang được ông ta ôm trong lòng, hết như đang nâng niu một báu vật vô cùng trân quý. Thứ lớn như vậy thì không thể mài rửa xong trong thời gian ngắn, cho nên ông ta cũng chưa ra về.

“Nếu tôi không nhìn nhầm, thứ mà ông đã bỏ ra 8 vạn kim tệ để mua về, là một chiếc bình Quán Thưởng, hơn nữa còn bị nứt, một kim tệ cũng chẳng đáng!” Trương Huyền phán.

“Bình Quán Thưởng? Một kim tệ cũng không đáng? Đùa à? Đây là do đại sư chọn giúp cho ta mà...” Sắc mặt ông già lập tức sa sầm.

“Món bảo vật lớn như thế, mài rửa chắc chắn rất phiền phức, ít nhất cũng mất một ngày ròng. Thế này nhé, bây giờ ông đập thẳng xuống đất! Nếu tôi nói sai thì tôi sẽ bồi thường cho ông 8 vạn! Nếu tôi nói đúng, vậy chứng tỏ ông đã sập bẫy kẻ nào đó, lúc đó ông cứ để cổ cái tên đã lừa ông ra mà lấy lại tiền là xong!”

Trương Huyền cười rộ.

“Đập một phát?” Ông già ngớ ra.

Đối phương nói không sai, món bảo bối to như thế, mài rửa ra thì rất lâu, nhưng nếu đập thì nhanh lắm.

Nếu quả đúng như đối phương nói, chỉ là một chiếc bình Quán Thưởng, đích xác là chẳng có giá trị gì cả.

8 vạn kim tệ, đâu có là ông ta, cũng gần như là táng gia bại sản rồi.

Nếu thật sự mua phải đồ dỏm, về nhà chắc chỉ còn đường nhảy lầu thôi.

Nếu như thanh niên này nói vào lúc trước đó thì ông ấy chắc chắn sẽ tức xì khói, tuyệt đối không tin. Nhưng khi này, người ta mua có một thứ mà đã kiểm tra đến hơn bảy trăm lần. Thực sự khiến ông ta khá dao động.

“Yên tâm đi, nếu là báu vật thực sự, không thể nào chỉ đập một cái là vỡ được. Mà nếu đập không vỡ thì ông cũng có thiệt gì đâu!” Thấy ông ta do dự, Trương Huyền tiếp thêm câu.

“Thôi được!”

Chần chừ hồi lâu, ông già giờ bảo vật của mình lên, đập mạnh xuống đất.

Choang!

Một tiếng vỡ giòn tan, và ngay sau đó, bộ mặt thật của thứ ẩn dưới lớp rong rêu bùn đất đã lộ ra... quả nhiên chỉ là một đồng mảnh gốm vỡ nát.

“Thực sự là bình Quán Thưởng?”

Chỉ nhìn một cái là đã có không ít người nhận ra ngay.

Thứ này dù cho có từ thời cổ đại, cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, đừng nói 8 vạn kim tệ, 10 kim tệ cũng chả ai thèm mua.

“Chuyện này là sao đây...”

Nhìn những mảnh vỡ trên đất, ông già chỉ biết đổng người.

Vốn đang trông chờ dựa vào thứ này để kiếm một khoản kèch xù, kết quả lại thành như vậy, làm sao mà không điên.

“Chuyện gì à? Hãy hỏi vị đại sư Mặc Dương kia kìa! Nếu tôi đoán không nhầm, lão ta và chủ quán này là cùng một giuộc. Bọn họ lấy danh nghĩa có thể giám định bảo vật để thu hút mọi người, sau đó sẽ giúp lựa chọn không công để gây dựng tiếng tăm, rồi khiến mọi người bỏ ra giá cao mua đồ dỏm, cuối cùng chia chác khoản kiếm được!”

Trương Huyền nhìn “đại sư Mặc Dương” và tay chủ quán đang đứng cách đó không xa, nhếch mép lên nói tiếp: “Còn chuyện sao lão ta lại chọn được những món bảo vật có giá trị cao cũng hết sức đơn giản. Công đoạn mài rửa đâu có làm trước mặt mọi người, bọn chúng hoàn toàn có thể lấy bảo vật đã chuẩn bị sẵn ra, bảo đó là thứ lão ta mới vừa chọn. Dù sao cũng đâu có ai nhìn thấy, nói thế nào là do bọn họ cả.”

“Chuyện này...”

“Có thật không vậy?”

.....

Nghe thấy sự thật được Trương Huyền vạch trần ra, tất cả đều đã khá dao động.

Trước tiên tự mình giám định bảo vật trước mặt mọi người, sau đó lại chứng minh được một thứ đồ dỏm. Hẳn tiến hành tuần tự, khiến những người khi này còn cực kỳ tin tưởng “đại sư Mặc Dương” đều đã chuyển sang nghi ngờ.

Choang!

Trong lúc mọi người đang suy ngẫm xem rốt cục ai đúng ai sai thì lại có một tiếng vỡ giòn giã vang lên ngay trong đám đông, một thằng cha khi này được chọn giúp đỡ đập vỡ bảo bối của mình. Lần này không phải đồ gốm, mà là chiếc lọ sứ cũ nát, vừa nhìn đã biết không đáng mấy đồng.

“Đồ giả, đồ giả! Thứ này mà bắt ta bỏ ra 6 vạn kim tệ sao... Bọn chúng đúng là phường lừa đảo rồi!”

Người mua đồ nhìn đồng mảnh vỡ trên đất cũng đã biết mình bị lừa, đều gào lên điên cuồng.

Rầm! Đùng! Bộp!

Đã có hai người làm mẫu, những người còn lại cũng không ngồi yên nổi nữa, đồng loạt đập vỡ món bảo vật mà mình đã mua, có người thì dùng rìu dùng dao bổ ra.

Chỉ nhìn một cái, tất cả đều tái mặt.

“Đều là đồ giả... đều là thứ bỏ đi không đáng một đồng!”

“Chúng ta bị lừa rồi, cái tên đại sư Mặc Dương này là giả...”

Nếu chỉ có một món là giả thì còn tạm chấp nhận được, dẫu sao thì Giám Bảo Sư cũng không thể nào chính xác trăm phần trăm. Nhưng mấy món liền được mua với khoản tiền khổng lồ mà đều là giả, thì chứng tỏ đối phương đúng là phường lừa đảo rồi!

Người còn ra vẻ hiền từ, đạo đức, nhân nghĩa vô song... Ta khinh, đúng là tên lừa đảo đáng chết!

Đám đông điên tiết vây chặt cứng “đại sư Mặc Dương” và tay chủ quán, hăm hè nhìn bọn họ, chỉ chực chờ xé xác cả hai.

Tiền chứ có phải lá trên cây đâu.

Nếu không bị người ta nhìn ra, chờ đến lúc họ mài rửa xong, có biết là mình bị lừa cũng biết tìm ai mà khóc đây?

“Đừng có nghe lời thằng nhãi ấy, Giám Bảo Sư cũng có lúc mắt bị hoa chứ. Ta với ông chủ quán này thực sự không quen biết mà...”

Trông thấy ánh mắt đờ đờ sát khí của mọi người, “đại sư Mặc Dương” biết có lấp liếm nữa cũng vô ích, lập tức gào lên giải thích.

Nếu là trước đây, đám đông chắc chắn sẽ tin lời lão ta, nhưng bây giờ, đã chẳng còn ai tin cả.

Ngay lập tức trong đám đông vang lên tiếng đả bích như đả bao cát, kể đó là tiếng rên la thảm thiết. Cả chủ quán cũng không thoát được.

Còn Trương Huyền, kẻ mở đầu cho có sự này, thì đã nhân lúc hỗn loạn, âm thầm rời đi.

Thế giới này bao la lắm, ngày nào cũng có kẻ đi lừa đảo, cũng có người bị mắc lừa. Hẳn đâu phải thần tiên, không thể quán hết được. Nếu không phải do cái tên “đại sư Mặc Dương” kia rảnh rỗi, đến kiếm chuyện thì hẳn cũng chẳng thừa hơi mớ tay vào.

Bây giờ người bị lừa đã biết sự thật, đương nhiên họ cũng sẽ xử lý ổn thỏa, chẳng cần mình phải bận lòng nữa.

“Hiệu sách Hoàng Ngừ...”

Dạo bước thong thả trong khu giao dịch, chẳng mấy chốc một căn nhà to lớn hiện ra trước mắt, trong ấy bày la liệt những kệ sách với đủ thể loại.

Trong khu giao dịch có bày bán dược liệu, binh khí, dã thú... đương nhiên cũng có nơi bán sách. Đây cũng là mục đích chủ yếu nhất của hắn khi đến đây.

“Vào thử xem sao!”

Trương Huyền cất bước đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Hoàng ngữ

“Công tử cần mua sách hay xem sách?”

Vừa bước vào đã có một thiếu nữ ra nghênh đón.

Thiếu nữ tuổi tầm mười bảy mười tám, vẻ mặt ngây thơ, vóc người khá gọi cảm, tuy vẫn kém hơn chút so với Thẩm Bích Như, nhưng tuyệt đối cũng là mỹ nhân hiếm thấy.

“Ở đây có... bí tịch công pháp cho võ giả lục trọng không?”

Trương Huyền hỏi thẳng.

“Công pháp cho võ giả lục trọng? Công tử nói đùa rồi, loại công pháp này mỗi một quyển đều có giá rất đắt đỏ, chỗ chúng tôi chỉ là buôn bán nhỏ lẻ, nào có mà bán. Nếu là công pháp nhập môn thì còn có mấy quyển...” Cô gái lắc đầu.

Tiệm sách của cô phần lớn chỉ bày bán những sách liên quan đến nhân văn, địa lý, sách về danh nhân... Công pháp thuộc loại cơ mật của người tu luyện, sao có thể cho người ta xem, mua tùy tiện được.

“Thế... cô có biết chỗ nào bán không?” Quả nhiên là không có, Trương Huyền thở dài, hỏi thêm một câu với ánh mắt đầy hy vọng.

“Bán?” Cô gái lắc đầu: “Loại công pháp cấp cao, không đời nào có ai đó chịu bán đâu. Cả vương thành Thiên Huyền này đều không có. Nhưng có một số cao thủ sưu tập được không ít lắm của riêng, nếu quan hệ tốt, có thể xin vào tham quan!”

“Tham quan? Nếu được tham quan cũng tốt lắm rồi!” Mắt Trương Huyền lóe sáng.

Sở hữu thư viện Thiên Đạo nên hẳn chẳng cần mua, chỉ cần cho hắn lật một lượt là được rồi.

“Cô có biết trong nhà vị tiền bối nào có sách loại này, hơn nữa đồng ý cho người khác vào tham quan không?” Trương Huyền hỏi luôn.

“Cho phép người khác vào tham quan à?” Cô gái chau mày lại, đang định lắc đầu thì đột nhiên nhớ ra gì đó, ánh mắt trở nên lém lỉnh, mỉm cười nói: “Tôi đúng là có biết một vị, có điều ông ấy nổi tiếng với tính cách quái dị! Nếu ông ấy vui thì công tử có dọn hết sách trong nhà ông ấy đi cũng chẳng sao. Còn nếu không vui thì đừng nói là xem sách, cả cửa ông ấy cũng không cho bước vào...”

“Có kiểu người như vậy sao?” Trương Huyền khẽ chau mày rồi nói ngay: “Thế phiền cô chỉ giúp cho ta đến đâu mới gặp được vị tiền bối ấy?”

“Đúng lúc chỗ tôi cũng vắng khách, để tôi đưa công tử qua đó!” Cô gái mỉm cười.

“Làm phiền cô rồi!”

Không ngờ cô gái này lại tốt bụng đến thế, còn muốn tự đưa mình qua, trong lòng hắn khá cảm kích, gật gù không ngớt.

Cô gái đi trước dẫn đường, hai người đi ra khỏi hiệu sách.

Qua trò chuyện, Trương Huyền biết được cô gái này tên Hoàng Ngữ, hiệu sách vừa rồi cũng là do chính cô ấy mở. Nhìn vẻ ngoài của hiệu sách thì chắc là mở chưa được bao lâu, cũng lắm là mấy chục ngày.

“Người mà cô nói đó, trong nhà nhiều sách lắm à?” Đi được một lát, Trương Huyền tò mò hỏi.

“Đương nhiên rồi, ông ấy là bậc Đại Nho nổi tiếng trong vương quốc này, từng là thầy giáo của bộ hạ Thẩm Truy! Ông có thể tự do ra vào Tàng Thư Khố của vương quốc, công tử nghĩ sách trong nhà ông ấy có thể không phong phú được sao?” Về mặt Hoàng Ngữ đầy ngưỡng mộ.

“Thầy của bộ hạ Thẩm Truy? Từng là đế sư?” Trương Huyền cứng cả lưỡi.

Quốc vương bộ hạ của vương quốc Thiên Huyền tên là Thẩm Truy, chưa ai biết cụ thể thực lực, chỉ biết là người đứng đầu trong vương quốc, chẳng ai địch nổi!

Có thể làm thầy một người như thế, tất nhiên phải lựa chọn gắt gao trong ngàn vạn người, còn phải qua tầng tầng lớp lớp thẩm định. Dẫu có là viện trưởng của học viện Hồng Thiên, e cũng chẳng đủ tư cách!

“Ông ấy là thầy dạy thư họa (thư pháp và hội họa), chứ không phải thầy dạy tu luyện. Cho dù vậy cũng rất lợi hại rồi, lại còn được bộ hạ vô cùng kính trọng!” Nói đến đây, Hoàng Ngữ tỏ ra đầy nghiêm túc: “Lục Trầm lão tiên sinh là người lịch sự, văn nhã, chú trọng phép tắc, ghét nhất là thứ hậu bối ăn nói lung tung. Đến đó, tốt nhất công tử nên uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, bằng không chẳng có cửa mượn sách của ông ấy để xem đâu!”

“Được!” Trương Huyền gật đầu.

“Còn nữa, tôi cũng có việc nên đến lúc ấy, công tử tự trình bày chuyện mượn sách nhé, đừng có lôi tôi vào chuyện của anh đó!” Hoàng Ngữ dặn dò.

“Yên tâm đi, ta sẽ không khiến cô phải khó xử đâu!” Hiểu hàm ý của cô ấy, Trương Huyền khẽ mỉm cười.

Đối phương đưa mình đi là đã tốt bụng lắm rồi, có thể được xem nhờ hay không, vậy phải dựa vào bản lĩnh của mình.

Bất luận thế nào, chính mình cũng là nhà giáo nhân dân, sao có thể khiến một cô gái phải khó xử chứ?

“Lão tiên sinh khá thích những hậu bối biết vâng lời, bất kể lão tiên sinh nói gì, anh cứ gật đầu đồng ý là được rồi. Anh cũng biết rồi đấy, một bậc Đại Nho như ông ấy, vốn rất bảo thủ. Có một số tư tưởng bị lạc điệu với người trẻ bây giờ, anh đừng để ý là được!” Hoàng Ngữ dặn dò lần nữa.

Hai người đi ra khỏi trung tâm giao dịch, vòng qua những ngõ hẻm khiến người ta chóng cả mặt, cuối cùng đến trước một phủ đệ(1).

(1) Phủ đệ: nơi ở của quan lại, quý tộc thời cổ.

“Đây chính là nhà của Lục Trầm lão tiên sinh!” Hoàng Ngữ giới thiệu.

Trương Huyền ngẩng đầu nhìn, phủ đệ trước mặt không hề xa hoa, rộng lớn như trong tưởng tượng. Cổng vào rất giản dị, ngay cả biển đề cũng chẳng có. Nếu không phải được cô gái này dẫn tới, hẳn còn cho rằng đây là nhà của dân thường mất.

Đây là... chỗ ở của đế sư sao?

Thực sự khiến người ta chẳng dám tin.

“Lục Trầm lão tiên sinh cả đời cần kiệm, bệ hạ Thẩm Truy đã mấy lần có ý xây lại phủ đệ cho ông ấy, nhưng đều bị từ chối nghiêm nghị!” Thấy vẻ ngạc nhiên của hắn, Hoàng Ngữ giải thích.

Trương Huyền gật đầu, trong lòng dâng lên niềm tôn kính.

Thân phận cao như thế, lại có thể giữ mình trong sạch, không xa xỉ, không ra vẻ ta đây. Vị lão tiên sinh này, xem ra đích xác là một người cảm tình phong phú, sống được tùy tính.

Lộc cộc lộc cộc!

Khi bọn họ đang định gõ cửa thì thấy có một chiếc xe ngựa chạy tới, tiếng vó ngựa vang vọng trong con hẻm nhỏ.

Két...!

Chiếc xe ngựa dừng lại ngay cạnh hai người họ, một thiếu niên vén rèm xe bước ra.

Thiếu niên tầm mười bảy mười tám, trên người mặc đồ trắng, vóc dáng cao lớn, khôi ngô tuấn tú, vừa nhìn đã biết là công tử con nhà giàu với cái dáng vẻ bề trên cao ngạo.

“Tiểu Ngử? Ngươi cũng đến rồi!”

Nhìn thấy Hoàng Ngử, mắt của vị công tử kia lóe sáng, lập tức tỏ ra niềm nở, lấy lòng.

“Ta tên Hoàng Ngử, đừng có gọi kiểu buồn nôn như thế. Chúng ta cũng không thân đến mức độ đấy đâu!” Hoàng Ngử trề môi, có vẻ chẳng ưa gì thiếu niên kia.

“Với quan hệ của hai ta, gọi Tiểu Ngử cũng có sao đâu. Chưa kể, lúc ngươi còn nhỏ chẳng phải ta vẫn gọi thế sao? Sao vậy, hôm nay ngươi cũng đến thăm Lục Trầm lão tiên sinh à?” Vị công tử kia cười nhẹ nhàng, làm động tác nắm chắc trong tay: “Hề hề, món đồ đó, ngươi đừng có nghĩ đến nữa, chắc chắn sẽ thuộc về ta!”

“Chưa biết món nào cần mium nào đâu! Chỉ sợ đến lúc đó ngươi lại khóc nê thôi!” Hoàng Ngử chẳng hề chịu lép vế.

“Vậy cứ chờ mà xem!”

Công tử áo trắng kia mỉm cười đáp lại, bấy giờ cậu ta mới nhìn thấy Trương Huyền, lập tức chau mày lại: “Ai đây? Tiểu Ngử, sao ngươi lại đưa người lạ đến đây...”

“Ta đưa ai đến, liên quan gì đến ngươi?”

Hoàng Ngử nhếch miệng, chẳng hề nể mặt đối phương.

“Hừ, thẳng ranh, bất luận ngươi là ai, ta khuyên ngươi tốt nhất tránh Tiểu Ngử xa xa một chút. Cô ấy không phải người mà một kẻ tầm thường như ngươi

có thể động vào đâu!” Vừa nhìn Trương Huyền, tên công tử kia vừa cảnh cáo.

“... ..”

Không ngờ đến đây mượn sách xem mà cũng bị đe dọa, Trương Huyền dờ khóc dờ cười.

Nói theo ngôn ngữ của đời trước thì là, đứng là nằm im cũng trúng đạn!

Cô nàng Hoàng Ngừ này chỉ đưa hấn đến đây mà thôi, có liên quan cái quái gì đâu? Làm gì mà ghê vậy?

Bị người ta đe dọa nên trong lòng trở nên rất bức bối, Trương Huyền vờn mình vờn người, rồi nhún vai: “Người cũng lắm chuyện thật đấy. Xin lỗi, không phiền người phải bận tâm!”

“Được lắm, mong là người không hối hận vì câu nói này!”

Không ngờ thẳng ranh lạ hoắc này lại dám ăn nói với mình như vậy, tên công tử áo trắng nhún cao chân mày, đôi mắt nheo lại. Sau đó cậu ta bỏ mặc hai người họ, sải bước đến trước cánh cổng, nhắc tay gõ cửa.

“Sao anh lỗ mãng vậy...”

Bên tai Trương Huyền vang lên giọng nói lo lắng của Hoàng Ngừ.

“Sao cơ?” Trương Huyền ngơ ngác nhìn qua.

“Anh có biết hấn là ai không? Sao anh dám nói năng với hấn như thế?” Nhìn cái bộ dạng ngơ ngác của đối phương, Hoàng Ngừ có chút ghen lời.

Thật là không biết ông nội này to gan hay đầu óc có vấn đề nữa.

“Mặc kệ hấn là ai...” Trương Huyền khoát tay.

Hấn là ai thì có liên quan đến tôi sao?

“Anh...” Nhìn bộ dạng của hấn, Hoàng Ngừ thực sự phải hoài nghi, phải chăng cô đã dắt tới đây một thằng đàn. Nhìn ánh mắt chẳng hề để tâm, hoàn toàn không lo âu gì tới thân phận của người ta, Hoàng Ngừ đành mở miệng giới thiệu: “Hấn là con trai duy nhất của Trần Nam Vương, Bạch Tồn!”

Trần Nam Vương hay còn được gọi là quyền thần đứng đầu của vương quốc Thiên Huyền, quyền hạn chỉ dưới mỗi quốc vương Thẩm Truy. Đắc tội với con trai độc nhất của ông ta, chẳng khác nào khiến bản thân khó mà sống nổi trong cả cái vương quốc này.

Cứ ngỡ nói ra thân phận của tên kia, cha nội này sẽ cảm thấy hoảng sợ, hời hợt mình xem phải giải quyết thế nào. Nhưng cô chỉ thấy Trương Huyền vẫn trung nguyên cái khuôn mặt ngơ ngác, hỏi cô một câu rất ngu: “Trần Nam Vương... là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Trò mèo gì đây?

“... ..” Hoàng Ngừ chỉ thấy mặt mày xây xẩm, suýt nữa lăn ra hôn đất mẹ.

Cả Trần Nam Vương mà cũng không biết? Đại ca à, anh có phải là người ở vương quốc Thiên Huyền không vậy? Không lẽ anh mới chui từ cái hang hốc nào ra!

Lúc này, cô đã thấy hơi hối hận khi đưa thằng cha này đến đây!

Chẳng biết gì hết cả, nhờ đâu hấn nói bậy cái gì, chính mình chắc chắn sẽ bị vạ lây!

Thực ra không phải Trương Huyền đang giả ngu, mà đích xác là hấn không biết thật.

Tiền thân chỉ là ông thầy giáo đội sổ trong của học viện, ngày ngày bận lo nghĩ làm sao để không bị đuổi ra khỏi học viện, chưa từng nghe ngóng tin tức thời sự trong vương quốc, nên có thể nói là mù tịt về tình hình xã hội. Còn hấn vừa mới xuyên không qua đây, đến mấy cái phòng ban còn chưa phân biệt rõ ràng thì làm sao biết được Trần Nam Vương là ai.

Kèo kẹt!

Hoàng Ngừ đang định giới thiệu qua về chiến tích huy hoàng của Trấn Nam Vương thì nghe thấy cánh cổng nặng nề trước mặt di chuyển. Người mở cửa mang dáng vẻ rất giống một quản gia.

“Bác Thành, ta đã chuẩn bị xong cả rồi, hy vọng có thể được đại sư chỉ điểm lần nữa!” Cậu công tử Bạch Tôn đã chẳng còn vẻ hung hăng khi nãy, mà cất lời đầy cung kính.

“Thì ra là cậu Bạch và cô Hoàng! Mời theo tôi vào đợi ở phòng khách!” Nhìn rõ mặt mũi của ba người họ, quản gia mới khom lưng mời vào.

Ba người đi theo sau ông ấy vào trong phủ đệ.

Trương Huyền đưa mắt nhìn quanh.

Tuy trang trí nơi đây không xa hoa, thậm chí còn chẳng bằng một số nơi trong học viện, nhưng lại cho người ta một cảm giác rất khác biệt, giống hệt một bức tranh thủy mặc tĩnh lặng, thanh nhã không thể tả.

“Đẹp thay một bức tranh thủy mặc tự nhiên không trau chuốt!”

Trương Huyền bất giác thốt lên.

“Ồ? Vị công tử này... có hiểu biết về vẽ tranh?” Người quản gia đang dẫn đường phía trước, nghe thấy lời cảm thán của Trương Huyền liền quay lại hỏi.

“Chỉ là tức cảnh sinh tình mà thôi!” Sợ nói năng lung tung làm quản gia chú ý, Trương Huyền vội lắc đầu.

Đời trước hẳn là một nhân viên quản lý thư viện, được xem qua không ít tranh ảnh, nhưng hẳn lại chưa từng cảm đến cây cọ, chứ đừng nói là vẽ tranh.

“Lão gia nhà chúng tôi, lấy tâm làm bút, lấy không gian trong phủ làm giấy, bố trí cả phủ đệ như một bức tranh. Bởi vậy công tử nói không hề sai!” Quản gia gật đầu, rồi chẳng nói gì thêm.

Chẳng mấy chốc đã đến phòng khách.

Phòng khách không lớn lắm, trông rất cổ kính. Trên tường treo rất nhiều tranh khiến người ta vừa bước chân vào đã có cảm giác an tĩnh, nhẹ nhàng.

Không giống những nơi khác, đâu đâu cũng thấy mấy trụ đá đồ sộ sức mạnh, mang lại cho người ta cảm giác nặng nề, bởi luôn có suy nghĩ thực lực kém sẽ bị loại ngay.

“Tôi đi bẩm báo với lão gia!”

Quản gia sắp xếp chỗ ngồi cho họ rồi quay người đi ra.

“Anh hiểu về tranh à?” Quản gia vừa đi, Hoàng Ngừ cũng tò mò nhìn hẳn.

Cuộc nói chuyện chớp nhoáng khi nãy, đương nhiên cô cũng nghe thấy. Nói thật thì cô vẫn chưa biết chút gì về người thanh niên mà mình đưa đến đây.

“Chỉ là cảm thấy bố trí trong sân khá giống tranh vẽ thôi!” Trương Huyền nói.

“Tiểu Ngừ, đừng nghe hẳn nói vậy. Thằng cha này chắc chắn chỉ cố tỏ ra nguy hiểm thôi!” Bạch Tôn lập tức nổi khùng.

“Người thì biết gì? Người bạn này của ta có học thức uyên thâm, tài hoa xuất chúng! Người nghĩ ai ai cũng như người, chỉ giỏi làm màu sao?” Thấy đối phương dám sỉ nhục người do mình dẫn tới, Hoàng Ngừ lập tức khó chịu.

“Học thức uyên thâm? Hẳn? Tiểu Ngừ à, người phải cẩn thận chút. Ta thấy thằng ranh này chỉ là một cậu ấm không học vấn, không nghề nghiệp gì. Tỉ tuổi đầu mà đã giỏi ba hoa chích chòe, đồ ngon đồ ngọt con gái nhà lành. Thật là cái đồ vô liêm sỉ, trơ trẽn không ai bằng!”

Nghe thấy cô nàng khen ngợi cái thằng ranh đáng ghét, Bạch Tôn đã tức càng thêm tức, răng nghiến ken két.

“Người bạn này của ta, cầm kỳ thi họa, món nào cũng thông, mặt nào cũng giỏi. Không chỉ các anh tài xuất chúng trong lớp người trẻ, dẫu có là trong thế hệ các bậc trưởng bối cha chú, cũng chẳng có được mấy người giỏi hơn anh ta! Đâu có giống như người, cái gì cũng ngu dốt, suốt ngày chỉ biết đánh giết giết! Người mới là cái đồ không học vấn, không nghề nghiệp gì đó!”

Hoàng Ngừ cũng chẳng chịu lép vế.

“Lại còn cầm kỳ thi họa, cái gì cũng thông? Hẳn? Nhìn cũng không lớn hơn ta được mấy tuổi, cho dù có học từ trong bụng mẹ thì cũng biết được mấy thứ? Mà cũng chỉ có người mới bị hẳn lừa thôi!” Bạch Tôn vừa nói vừa nhìn Trương Huyền bằng ánh mắt ngạo mạn.

“Người ta trẻ đâu có nghĩa là người ta ít học? Nhỡ đâu người ta có thiên bẩm tốt thì sao? Bản thân mình chẳng có thì cũng đừng nghi ngờ người khác!” Hoàng Ngừ đáp lại ngay.

“... ..” Ngồi nghe cuộc đấu võ mồm của hai bên, Trương Huyền – cái tên nằm cũng trúng đạn lạc – đã hoàn toàn chết lặng.

Hai vị muốn cãi nhau thì cứ việc, lỗi tôi vào làm gì hả? Tôi có tội tình gì hả?

Gì mà cảm kỳ thi họa, mấy món ấy ngay cả sờ mình còn chưa sờ bao giờ... Rồi gì mà thiên bẩm cao, thiên bẩm cao mà lại ăn quả trứng ngỗng duy nhất trong lịch sử của học viện?

Hai bên tiếp tục đấu võ mồm, Bạch Tồn đang định phản bác thì bên ngoài chợt vang lên tiếng bước chân, sau đó có một người đi vào.

Một cụ già râu trắng như cước, toàn thân tỏa ra khí chất đặc thù, một sự uy nghiêm rất tự nhiên.

Người quản gia khi này đi theo đằng sau.

Đây chính là thầy giáo cũ của bộ hạ Thẩm Truy, đại sư Lục Trầm!

“Bái kiến đại sư!”

Thấy người này, Bạch Tồn và Hoàng Ngữ không dám cãi lộn nữa, đồng loạt đứng dậy cúi chào.

“Vừa rồi ta nghe nói có người nhận ra bố cục trong sân viện nhà ta giống tranh thủy mặc. Lốp người trẻ thời nay, hiếm có người có sự tao nhã như vậy lắm!”

Chẳng đề mắt đến hai người đang hành lễ, vừa bước vào, ánh mắt cụ già đã nhìn thẳng Trương Huyền. Hiển nhiên là những lời cảm thán của Trương Huyền khi này đã được quản gia bẩm lên ông ấy.

“Đại sư, thăng rành này chỉ giỏi nói bậy nói bạ, người không cần để ý đâu. Hôm nay trò đã ôn tập bài võ kỹ càng, đại sư có thể tra bài thoải mái...”

“Ta đã cho người nói chưa?”

Đại sư Lục Trầm nhướn mày.

“Trò...”

Mặt Bạch Tồn đỏ bừng, cũng chẳng dám nói thêm lời nào.

Tuy địa vị của cậu ta rất cao, ông bố cũng rất trâu bò, nhưng đứng trước một vị đã từng là đề sư chân chính thì vẫn còn kém xa lắm.

Sau khi khiển trách Bạch Tồn, đại sư Lục Trầm lại nhìn Trương Huyền: “Nếu đã có hiểu biết về tranh, vừa hay chỗ ta đang có một tác phẩm, cậu thẩm định giúp ta xem!”

Xong rồi ông cụ vẫy tay.

Quản gia vội bước tới, trải một bức tranh ra trên mặt bàn.

Đây là một bức thủy mặc, mộc mạc mà trang nhã, bầu không khí trong lành, tươi mát từ bên trong bức tranh như lập tức toát ra. Khói bếp lượn lờ, thôn nhỏ bên núi thì yên tĩnh, đám mục đồng nô đùa bên nhau. Nhìn bức tranh mà ta như có thể nghe thấy tiếng ve kêu chim hót, cành lá đong đưa trong gió.

“Đây là...” Trương Huyền gãi đầu.

Hắn mù tịt về hội họa, chỉ có thể thấy bức tranh này khá đẹp. Còn bảo hắn bình luận gì đó thì biết ngõ nào mà lần?

“Anh phải trả lời từ tế vào, đại sư đang muốn kiểm tra anh đó. Ông ấy rất thích thử tài người khác, trước đây lúc tôi đến cùng từng bị rồi. Nếu anh đối đáp làm ông ấy vừa lòng thì muốn mượn bao nhiêu sách của ông ấy cũng được hết. Còn không thì, anh có thể về được rồi đây...”

Đang do dự, thì bên tai hắn vang lên tiếng truyền âm đầy lo lắng của Hoàng Ngữ.

“Kiểm tra?”

Trương Huyền cười khò.

Nếu biết trước đại sư Lục Trầm ưa cái món này thì lúc này đi ngang sân vườn, hắn đã ngậm mồm lại rồi!

Đây không phải là tự chuốc nhục vào thân sao? Nhưng nghe mấy lời của Hoàng Ngữ thì có vẻ dù hắn chẳng nói gì, người ta cũng kiểm tra như thường. Dầu sao cũng đã thành thói quen rồi, muốn sửa chắc cũng chả sửa được!

Còn chuyện giám định tranh, giám định cái bát à!

Chính mình đến cái rắm cũng chẳng biết, có thể soi ra vấn đề gì, bình luận nổi cái gì?

Mà người ta là đế sư, tinh thông thư họa, nếu mình nói năng ẩu tả, không khéo chưa dứt lời đã bị người ta cầm chổi quét ra khỏi nhà mất.

“Sao vậy? Không lẽ có vấn đề gì sao?”

Thấy bộ dạng của hấn, đại sư Lục Trầm hỏi.

“Dạ, không có!”

Trương Huyền gỡ đầu, bí như gà mắc tóc. Hấn nghĩ bụng, nên nói như thế nào để đối phương không bắt chẹt được lời nói của mình thì đột nhiên trong đầu hấn lóe lên một ý tưởng.

“Cả tính thật giả của bảo vật mà thư viện Thiên Đạo còn có thể soi ra, vậy không biết có thể nhìn ra khuyết điểm của tranh vẽ không ta?”

Nghĩ là làm, hấn lập tức bước tới trước bức tranh, chạm nhẹ ngón tay vào.

Ừng!

Trong đầu hấn vang lên một tiếng kêu nhỏ, sau đó một quyển sách đã hiện ra trong biển ý thức của hấn.

Xem xong nội dung, Trương Huyền sững sờ. Hấn ngẩng đầu lên thì thấy đại sư Lục Trầm đang nhìn hấn bằng ánh mắt sâu sắc. Trương Huyền mỉm cười nói: “Đại sư thực sự muốn để cho ta thẩm định?”

Đại sư Lục Trầm không đáp, chứng tỏ đã ngầm đồng ý.

“Ta chỉ có tám chữ để bình phẩm!” Trương Huyền nói.

“Ta đang lắng nghe đây!” Đại sư Lục Trầm nhìn rất chăm chú.

Trương Huyền gật đầu, nhìn bức tranh trước mặt, nhẹ nhàng đi quanh một vòng, rồi trầm ngâm, lắc đầu: “Tám chữ này là... ‘Rầm chó không kêu(1), trò mèo gì đây?’!”

“Công tử cẩn thận lời nói!” Cứ tưởng hấn sẽ đưa ra lời bình gì đó, nào ngờ... Quân gia đang đứng bên cạnh nghe xong chỉ muốn té xỉu, vội vàng bước tới can ngăn, “Đây là tác phẩm đại sư vừa hoàn thành đấy...”

(1) Rầm chó không kêu: trình bày bẽ tắc, không thông.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Sao hấn lại làm được?

“Tác phẩm của đại sư Lục Trầm?”

Hoàng Ngữ cũng sắp phát điên rồi, suýt nữa cũng đã ôm hôn đất mẹ.

Trước đây đại sư Lục Trầm cũng từng đưa tranh bảo nhóm cô ấy bình phẩm, mượn đó để kiểm tra trình độ, nhưng chưa từng dùng tác phẩm của chính ông!

Sao lần này lại...

Điều quan trọng là, người ta lấy tác phẩm của mình ra đã đành, nếu cha nội này nói vài câu dễ nghe, khen ngợi gì đó, có lẽ đại sư thấy hài lòng rồi cho qua chuyện này. Nhưng, người nói cái gì vậy hả --- “Rầm chó không kêu, trò mèo gì đây?”

Đây là lời mà con người nói ra được sao?

Tranh do chính đại sư Lục Trầm vẽ, vậy mà người dám bảo là rầm chó, là trò mèo hả?

Hoàng Ngữ thực sự tức muốn ói máu.

Chẳng phải người đã hứa không làm ta khó xử sao? Mà bây giờ... như vậy là sao?

Nếu cho cô biết, sau khi nói xong Trương Huyền còn tự nhủ, mình là nhà giáo nhân dân, không thể để cho con gái người ta khó xử... chắc chắn cô đã ói máu thật rồi.

Thế này mà ngươi bảo không để ta khó xử à?

Ngươi làm như vậy, rõ ràng là muốn đẩy ta vào chỗ chết mà...

Cô thực sự khá hối hận khi đưa thằng cha này đến đây!

Đại sư Lục Trầm vốn ưa thích những người trẻ tuổi ham học hỏi, chưa bao giờ phân biệt sang hèn. Ông thích được người ta đến xin chỉ dạy.

Thằng cha này nhìn thì hiền lành nho nhã, có chừng mực. Cô cứ nghĩ hẳn là một người ham học hỏi nên mới đưa hắn đến đây, cốt để khiến đại sư vui lòng, chính mình cũng coi như được thơm lây, nhờ đó hoàn thành chuyện của mình. Cuối cùng, nào ngờ mình lại kiếm ngay phải tên đồng đội ngu như bò!

Hoàng Ngữ đã vô cùng hối hận.

Biết trước cô đã từ chối ngay từ đầu cho rồi, đưa hắn qua đây làm gì, để giờ chính mình cũng bị vạ lây.

Bên này có người đang muốn rồ dại, còn bên kia, Bạch Tồn há hê tới nỗi suýt cười thành tiếng.

Đúng là, không sợ kẻ địch mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.

Thằng cha này dám nói tác phẩm của đại sư Lục Trầm là “trò mèo”, không cần nghĩ cũng biết, gã đắc tội to với đại sư rồi. Dầu mình không ra tay, chắc chắn đại sư cũng sẽ dạy dỗ cho thằng đàn này một bài “tử tế”!

“Đây là cái tên ‘học thức uyên bác, tài hoa xuất chúng, cảm kỳ thi họa, món nào cũng giỏi’ mà ngươi nói đấy à?”

Bạch Tồn quay qua nhìn Hoàng Ngữ, nở một nụ cười đều, vẻ mặt đầy chế nhạo

Vừa rồi Hoàng Ngữ còn ca ngợi đối phương rần rần, giờ gã lại phun ra những lời như thế đấy. Ngươi thấy có tên “học thức uyên bác, tài hoa xuất chúng” nào mà lại ăn nói như vậy không?

“Im lặng hết đi!”

Khác hẳn với Thành quân gia đang căng thẳng, Hoàng Ngữ thì điềm tiết, còn Bạch Tồn lại khoái chí ra mặt, đại sư Lục Trầm không hề nổi giận vì câu nói của Trương Huyền. Sau khi cắt đứt lời bàn tán của mấy người kia, ông mở miệng hỏi: “Anh bạn trẻ này, tại sao cậu lại nói như vậy? Lẽ nào tác phẩm kém cỏi của ta có vấn đề gì sao?”

“Tôi không biết đây là tác phẩm của đại sư, xin ngài lượng thứ cho sự đường đột của tôi!” Trương Huyền giả vờ kinh ngạc, vội vàng khom người tạ lỗi.

Sách do thư viện Thiên Đạo viết ra, không chỉ ghi chép khuyết điểm của bức tranh mà còn đề tên tác giả, nên đương nhiên hắn biết rõ tác phẩm trước mặt là của đại sư Lục Trầm, chẳng qua hắn chỉ giả vờ không biết mà thôi.

“Không sao, đây chỉ là một bức tranh, bảo cậu giám định thì chỉ bàn xấu đẹp, không bàn đến tranh của ai!” Đại sư Lục Trầm xua tay.

“Đại sư đã nói vậy thì tôi yên tâm rồi!” Trương Huyền khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn bức tranh trước mặt, vuốt ve nhẹ nhàng: “Nếu chỉ luận về tranh thì dầu có là tác phẩm của đại sư, cũng chỉ có thể dùng tám chữ vừa rồi để bình phẩm!”

Hoàng Ngữ và quân gia lại như bị sét đánh thêm phát nữa.

Đã biết đây là tác phẩm do đại sư sáng tác mà vẫn nói dám vậy. Thằng ranh kia, ngươi có bị điên không vậy?

“Có điều...”

Trương Huyền thoáng ngập ngừng.

“Có điều sao?”

“Bức tranh này, đích xác là chẳng ra làm sao, bất cứ một ông thợ nào đó ngoài đường cũng có thể vẽ được, bảo trò mèo là còn đề cao đấy! Nhưng nếu có thể nhìn ra thứ ẩn chứa sâu bên trong thì tuyệt đối sẽ khiến người ta phải chấn động, khó dám tin đây là thật!”

Trương Huyền diễn giải.

“Thứ ẩn chứa sâu bên trong? Làm sao để nhìn ra?” Đại sư Lục Trầm khẽ mỉm cười.

“Rất đơn giản!” Trương Huyền nhìn sang quân gia: “Phiền bác lấy giúp tôi một con dao găm!”

“Được!” Bác Thành đưa mắt hỏi dò ý của đại sư Lục Trầm, thấy ông ấy không hề phản đối thì ông mới quay người đi ra, chẳng mấy chốc đã cắm vào một con dao găm.

“Tôi đánh bêu xấu vậy!”

Cầm lấy con dao, Trương Huyền đi thẳng đến trước bức tranh, đâm thẳng mũi dao vào.

“Người làm cái gì vậy?” Thấy hành động của hắn, Bạch Tôn vội vàng nhào tới: “Tác phẩm của đại sư, mỗi bức đều là vô giá. Người làm hỏng rồi có đền nổi không?”

Hoàng Ngữ cũng trở mắt kinh ngạc.

Người xem tranh thì xem đi, cầm theo dao làm gì chứ?

Mặc kệ tiếng quát của Bạch Tôn, Trương Huyền dùng mũi dao rạch lên bức tranh.

Một chuỗi âm thanh “roẹt roẹt...” vang lên, phần nếp tranh bị cắt cong lên, nhẹ tay tách lớp mặt giấy xuyên đã bong ra, để lộ lớp da dê bên dưới, hết như kiểu tường kép trong nhà.

Soạt... soạt...!

Lớp giấy xuyên đã bị lột bỏ, để lộ ra thứ bên trên tấm da dê. Quả nhiên trên tấm da dê là nguyên một bức tranh cực kỳ giống bức tranh trên giấy xuyên. Nhưng bức tranh này trông có thần hơn hẳn, càng thêm sống động như thật. Đá núi, rừng cây, thôn làng, trẻ mục đồng trên bức vẽ, như là có thể chui ra khỏi bức tranh bất kỳ lúc nào.

“Nếu tôi đoán không sai, bức tranh trên giấy xuyên chỉ là giả. Tác phẩm chân chính đã thấm qua lớp giấy xuyên, in lên mặt tấm da dê từ lâu. Đây mới là đạo lý thực sự mà đại sư muốn truyền tải trong bức tranh này!” Trương Huyền cười nói.

“Đây là...”

Bất luận là quân gia, Hoàng Ngữ hay Bạch Tôn, tất cả đều há mồm tròn mắt, hoàn toàn không dám tin.

Lực bút xuyên qua giấy xuyên, in lên mặt tấm da dê thành một bức tranh, hơn nữa vẫn giữ được độ sắc nét của hình ảnh trên mặt giấy xuyên, chẳng thể nhìn ra khuyết điểm gì cả... Công phu bậc này, thực sự quá lợi hại!

Quan trọng là hai bức vẽ này kết hợp hoàn toàn kín kẽ, không để lộ bất kì khe hở nào... Sao có thể nhìn ra được?

“Khá lắm! Khá lắm!” Thấy người thanh niên dễ dàng nhìn ra huyền cơ trong tác phẩm của mình, mắt đại sư Lục Trầm lóe sáng, đầy tán thưởng, đồng thời trong lòng cũng cực kỳ chấn động.

Chiều vẽ trên da dê xuyên qua giấy này của mình, cũng chỉ vừa mới lĩnh hội được, chưa từng thể hiện cho ai xem. Người thanh niên này chỉ nhìn qua mà đã nhận ra được, nhãn lực này cũng quá cao thâm rồi!

“Thế bức tranh này thì sao?”

Đại sư Lục Trầm quay đầu, chỉ vào một bức tranh đang treo trên tường.

Là bức tranh vẽ một con dã thú to lớn, tựa như mãnh hổ xuống núi, khí thế hung hãn, mang lại cho người ta nỗi rung động mãnh liệt. Người nhát gan nhìn vào, e là sẽ rụng rời chân tay, không thốt nên lời.

Trương Huyền bước tới, chạm nhẹ vào bức tranh, rồi chợt mỉm cười: “Bức tranh này tuy không tệ, nhưng lại thiếu đi khí chất. Nếu tôi đoán không nhầm, con dã thú này, tác giả của bức tranh chưa bao giờ nhìn thấy! Tác phẩm này chỉ là sự ước lệ chủ quan mà thôi!”

“Chuyện này...”

Toàn thân đại sư Lục Trầm chấn động, đôi mắt trừng lớn.

Người khác thì không hiểu, chứ ông ấy thì quá hiểu ý đối phương muốn nói gì.

Vì bức tranh này cũng là tác phẩm của ông ấy.

Dã thú trong bức tranh này có tên là “Xích Hùng” (gấu đỏ), một loài cực kỳ hiếm thấy. Truyền thuyết kể rằng, nó vô cùng hung mãnh, không có bất kì binh khí nào có thể làm nó bị thương, có thể nói là vô địch trong phòng ngự.

Đích xác là ông ta chưa từng được thấy loài này. Giống như lời đối phương đã nói, để vẽ ra bức tranh này, ông đã đọc không ít sách vở, rồi tự tưởng tượng ra trong đầu.

Đây là một trong những tác phẩm tâm đắc nhất của ông, chính vì vậy mới treo ở vị trí trung tâm của phòng khách. Vô số những đại sư đến xem, ai nấy cũng khen ngợi không tiếc lời, đều cảm thấy bức tranh vô cùng có thần, khí thế hùng hậu. Nhưng sao đến miệng của người thanh niên này, lại là thiếu mất khí chất?

Đối phương đã có thể nhìn ra chân tướng của bức tranh trước, nhãn lực thế nào thì không còn phải bàn cãi. Bây giờ nhìn bức này một cái đã biết chính mình chưa từng thấy Xích Hùng. Vậy thì cậu ta nói như thế, ắt phải có lý do!

“Rốt cuộc thì chỗ nào bị thiếu khí chất, có thể giảng giải tường tận cho ta nghe không?”

Đại sư Lục Trầm đã không còn thái độ trịch thượng như khi nãy, vội vàng thỉnh giáo tiếp.

“Hả?”

Thấy vị đề sư lâu nay không ngừng kiểm tra bọn họ rất nghiêm khắc, khiến họ bao phen vò đầu bứt tai mà không biết làm thế nào cho vừa lòng ông ấy, bây giờ lại sốt sắng thỉnh giáo một thẳng cha mới chừng mười chín đôi mươi, Hoàng Ngữ và Bạch Tôn trở mắt nhìn nhau, chỉ muốn té xỉu.

Đặc biệt là Hoàng Ngữ, hai mắt đang chớp lia chớp lịa, trong lòng thì đang cuộn trào như sóng bể.

Thằng cha này... sao làm được hay vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Bằng vai phải lứa

“Đơn giản lắm!” Trương Huyền nào hay biết suy nghĩ cũng như cảm giác bàng hoàng lúc này của quần chúng xung quanh. Hắn chỉ mỉm cười, tiếp tục làm màu: “Xích Hùng, tuy vô địch trong phòng ngự, nhưng lại có hình thể thon gọn, giống như một thanh kiếm sắc bén, giỏi về tấn công nhanh, dùng tốc độ để triệt hạ đối thủ, chứ không dựa vào sức mạnh và thể trọng để nghiền ép đối thủ! Từ điểm này có thể đoán ra, nó phải mang khí chất bén ngọt như bảo kiếm, chứ không to và nặng như ngọn núi! Về dã thú mà nhầm lẫn về khí chất thì chẳng phải tương tượng là gì?”

Đại sư Lục Trầm lại một lần nữa choáng váng.

Không phải đối phương nói sai, mà là nói quá chuẩn!

Trước đây ông cứ nghĩ, Xích Hùng đã vô địch về phòng ngự thì hẳn là sẽ to và nặng nề. Nhưng sau khi được người thanh niên nhắc nhở, ông lập tức nhớ ra, hình như trong một quyển sách nào đó cũng có mô tả. Loài dã thú này có tốc độ cực nhanh, giết địch trong chớp mắt, vì vậy mà rất ít người thấy được chân dung thật sự của nó!

Đại sư thư họa khi vẽ tranh, kị nhất là hiểu sai khí chất. Một khi đã hiểu sai thì tác phẩm có quý giá đến mấy cũng chỉ là rác rưởi. Cậu ta chỉ nói “không tệ”, không nói gì đó quá đáng, cũng đã là giữ thể diện cho mình rồi.

“Hay, hay lắm!” Tán thưởng hai tiếng liên tiếp, đại sư Lục Trầm phấn khích đến đỏ bừng cả mặt.

Nếu chỉ một bức tranh còn có thể nói là ăn may, là trùng hợp. Nhưng liên tiếp hai bức đều nhìn thấu được ra, lại còn phân tích rất chuẩn xác, nhắm ngay trọng tâm. Ông đã nhận ra, người thanh niên trước mặt ông đây, tuy trông rất trẻ tuổi, nhưng chắc chắn đã là một đại sư thư họa chân chính!

So với chính ông, trình độ chỉ có hơn chứ không thể kém.

Bạn bè dễ có, tri âm khó tìm. Ông có thể làm thầy của vua, vì ở lĩnh vực thư họa, trong cả vương quốc Thiên Huyền này, không có ai qua nổi ông. Thường ngày ông giảng giải cho người ta, người ta cũng chỉ gật gù hòa theo, cật lực khen ngợi. Chẳng ai thực sự hiểu được, chứ đừng nói là nhìn ra khuyết điểm.

Cũng vì lẽ ấy, nên ông mới cảm thấy vô cùng chán nản, thường xuyên mở rộng cửa nhà, đốc thúc những hậu bối hiểu học, mong sao sau này có người kế tục.

Lúc này, gặp được một người có thể chỉ ra khuyết điểm, sai lầm, có khác nào gặp được tri âm, hỏi ông không sung sướng sao được?

Ông chưa nhảy cẫng lên hò reo, cũng đã có thể xem như ý chí rất mạnh mẽ, có thể kiềm chế bản thân.

Thấy đại sư phấn khích như vậy, Hoàng Ngữ và Bạch Tôn chỉ đưa mắt nhìn nhau, ai nấy cũng trở mặt há mồm, trông như sắp ngã ngựa hết cả ra.

Vị đại sư này, họ đã biết từ nhỏ. Xưa nay ông luôn khiến người ta có cảm giác “dù trời có sập cũng không thay đổi sắc mặt”, không bận tâm bất kỳ chuyện gì. Lần trước quốc vương bệ hạ cất công phái người đem viên “Đạ Minh Châu địa cực” giá trị phi phàm đến tặng, nhưng ông ấy chẳng thèm nhìn, chỉ bảo người hầu đem cất vào trong nhà!

Người thanh niên kia chỉ giải đáp một vấn đề mà ông ấy đã trở nên như vậy, lẽ nào những gì hắn nói đều là chính xác?

Nghĩ đến đây, hai người họ đồng loạt quay phắt qua nhìn tay thanh niên đang đứng cách đó không xa, diện mạo nhìn thế nào cũng rất bình thường, chẳng có điểm nào đặc sắc cả.

“Tiểu Ngừ, còn không mau mau giới thiệu vị công tử này cho ta biết?”

Đang ngờ ngác thì Hoàng Ngừ chợt nghe thấy lời thúc giục của đại sư Lục Trầm.

“Giới thiệu? Anh ta...” Bị hỏi thình lình, Hoàng Ngừ có hơi ngỡ ra. Bây giờ cô mới nhận ra là mình vẫn chưa biết tên của thằng cha kia. Mặt cô đỏ lên, lúng túng gãi đầu gãi tai, nhìn qua Trương Huyền: “À phải rồi, anh tên gì ấy nhỉ...”

Nghe thấy lời này, vẻ mặt của Bạch Tôn cũng khó coi như vãi ra quần vậy.

Vừa rồi cậu ta còn nổi máu Hoạn Thư, cứ ngỡ nữ thần của mình bị người ta phỗng tay trên rồi. Cậu ta còn hận chỉ muốn nhào đến đập tên kia một trận cật lực. Bây giờ mới biết... cả tên thằng cha mà Hoàng Ngừ còn chưa biết.

Biết trước thì chả đại gì mà tức cho mệt!

Có điều, con xoắn xuyết của cậu ta còn chưa kết thúc thì đã nghe thấy giọng nói đầy bức bối của đại sư Lục Trầm vang lên: “Gi mà anh anh tôi tôi, chẳng có phép tắc gì cả! Anh bạn trẻ này bằng vai phải lứa với ta, sau này phải gọi là đại sư!”

“Bằng vai phải lứa?”

Lần này, không chỉ Hoàng Ngừ và Bạch Tôn ghen lời, mà cả quần gia cũng không khỏi đơ mặt. Tất cả đều nhìn Trương Huyền như nhìn quái vật.

Đại sư Lục Trầm có thân phận thế nào?

Thầy của bộ hạ Thẩm Truy, một bậc đế sư chân chính!

Cả vương quốc này chẳng ai dám xếp ngang vai với ông ấy, vì làm như vậy có khác gì tự xem mình là trưởng bối của quốc vương bộ hạ!

Một nhân vật có thân phận như thế, mà bây giờ lại bảo mình bằng vai phải lứa với một người thanh niên chưa đến hai mươi tuổi? Ta có nghe lắm không vậy?

“Không nghe thấy ta nói gì sao?”

Thấy hai người kia vẫn còn ngờ ngác, đại sư Lục Trầm quát to.

“Đạ!” Bạch Tôn và Hoàng Ngừ luống cuống cúi đầu khom lưng với Trương Huyền, “Bái kiến đại sư!”

“Không cần khách sáo!” Không ngờ vị đại sư Lục Trầm này lại khách sáo đến thế, Trương Huyền bối rối lắc đầu: “Tại hạ Trương Huyền, chỉ là đánh bậy đánh bạ, may mắn hiểu được tranh của đại sư mà thôi. Nào xứng với cái danh đại sư!”

“Thì ra là anh bạn nhỏ Trương Huyền. Cậu chớ nên nói như vậy, phép tắc là phép tắc! Cậu vừa nhìn một cái đã nhận ra sai lầm của ta, chứng tỏ có am hiểu sâu sắc về hội họa, nhãn lực siêu quần. Nếu như thế còn không xứng thì cái danh đại sư này của ta, hóa ra chỉ là hư danh thôi sao?” Lục Trầm nói.

Trương Huyền cười khan.

Hắn chỉ ra được khuyết điểm là thật, nhưng hoàn toàn không phải dựa vào năng lực của bản thân, mà là nhờ vào vũ khí ăn gian bí mật, thư viện Thiên Đạo.

Nếu không nhờ vào nó, đừng nói là nhìn ra, ngay cả bức tranh vẽ cái gì chắc hắn cũng ù ù cạc cạc, có bút hết tóc trên đầu cũng chả nghĩ ra nổi.

“Được rồi, đừng có từ chối nữa, mấy đứa vãn bối này, sau này cậu cứ thoải mái trách mắng, sai bảo là được rồi!”

Đại sư Lục Trầm nào biết Trương Huyền nghĩ gì, chỉ dặn dò rất thân thiết.

“Vãn bối? Thoải mái trách mắng?”

Bạch Tôn và Hoàng Ngừ chỉ muốn khóc thét.

Mịa nó, tuổi tác thì sêm sêm nhau, chớp mắt đã ngồi cùng mâm với ông nội ông ngoại người ta. Đại ca à, anh quá trâu bò rồi đó!

Mặc kệ hai người kia “u buồn” thế nào, đại sư Lục Trầm hỏi thăm: “Người anh em đi cùng Tiểu Ngừ đến chỗ ta, chắc không phải chỉ để dạo chơi thôi, đúng không? Chẳng hay có việc gì, ta có thể giúp được chăng?”

“Nghe nói chỗ của đại sư cất chứa rất nhiều sách. Tôi đến là vì muốn mượn xem mấy quyển công pháp dành cho võ giả lục trọng.”

Nghe ông ấy hỏi mục đích của mình, Trương Huyền lập tức trình bày.

Đến đây cũng chỉ vì chuyện này, tuyệt đối không được để cơ hội vuột mất.

“Sách ở chỗ ta thì đúng là không ít, có điều phần lớn là thư pháp với tranh, chứ công pháp thì không nhiều. Về phần công pháp dành cho võ giả lục trọng thì chỉ có vài quyển, đều ở trong thư phòng của ta. Nào, để ta dẫn cậu đi xem!”

Đại sư Lục Trầm mỉm cười vuốt râu, đứng lên đi đằng trước.

“Lão gia, thư phòng của ngài...” Bác Thành quản gia thấp thòm bước tới nhắc khéo.

Thư phòng của lão gia cất giữ không ít độc bản(1) của người ta, vô cùng quý hiếm, bởi vậy trước giờ không cho người ngoài vào. Lần trước bộ hạ Thẩm Truy đến, cũng bị chặn lại ngoài cửa!

Năm xưa có một hầu gái không biết, đi vào đó quét dọn, cuối cùng bị phạt đánh cho đến chết!

Chính vì vậy, toàn Lục phủ, thư phòng là khu vực cấm tuyệt đối, không ai dám bước vào.

Bây giờ lão gia lại đưa một tay thành niên chẳng quen chẳng biết vào, khiến quản gia khá bối rối.

“Thư phòng của ta không cho người ngoài vào, là vì sợ nhiễm phải mùi trần tục. Còn anh bạn nhỏ này là người đồng vai phải lứa với ta, là đại sư thư họa. Nếu cậu ấy đi vào có thể chỉ điểm ít nhiều cho ta thì đó là niềm vinh hạnh cực kỳ, có gì phải ngăn cản?”

Sắc mặt đại sư Lục Trầm sa sầm lại.

“Dạ!” Bác Thành vội vàng lùi sang một bên.

Tuy ông ấy chẳng hiểu gì về thư họa, nhưng lúc này cũng đã biết, những lời tay thành niên nói khi nãy, chắc chắn không có vấn đề gì!

Nếu không thì làm sao lão gia có thể thay đổi 180 độ, trở nên hiền hòa thân thiết đến thế.

“Đi!”

Đại sư Lục Trầm cất bước đi trước, Trương Huyền dõng bước theo sau, đi được một lát thì đến một gian phòng rộng lớn.

Không hổ danh là đại sư mà Hoàng Ngự khen ngợi không tiếc lời. Lượng sách cất chứa trong thư phòng nhiều vô số kể, ít nhất cũng phải mấy chục vạn quyển, vừa bước vào liền có cảm giác như đang ở trong thư viện.

Bước vào giữa các kệ sách, nhìn lướt qua một lượt, quả nhiên đúng như đại sư đã nói, hầu như đều là sách liên quan đến thư họa, còn công pháp, bí tịch gì đó thì hầu như chẳng có.

“Công pháp ở bên này, chỉ có mấy quyển, đều là ngày xưa ta tu luyện xong rồi tiện tay vứt luôn ở đó!”

Lục Trầm đại sư hớn hơ giới thiệu, đồng thời đưa Trương Huyền đến một góc của thư phòng.

(1)Độc bản: sách chỉ còn một bản duy nhất, thường là bút ký của nhân vật lớn nào đó, hoặc những sách đã được viết ra từ rất lâu, chỉ lưu truyền lại được một bản.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thiên đạo kim thân(1)

(1)Kim Thân: mình vàng, thường chỉ tượng Phật, cũng có nghĩa là thân thể cứng rắn như tượng đồng.

Trong góc là một đống sách chồng chất, đều là công pháp tu luyện, có nhất trọng đến tứ trọng, và cũng giống như Tàng Thư Các của học viện Hồng Thiên, cấp càng cao thì càng ít. Còn như công pháp dành cho võ giả lục trọng thì chỉ có chưa đến 10 quyển.

“Tuy hơi ít, nhưng có còn hơn không!”

Vốn cứ ngỡ giống như Tàng Thư Các trong học viện, có đến mấy trăm hoặc hơn ngàn quyển để mình sàng lọc. Giờ xem ra, mơ mộng hơi nhiều rồi!

Có điều, ngắm lại thì hấn chợt vỡ ra. Học viện dạy dỗ biết bao nhiêu con người, mỗi người lại có thể chất khác nhau, công pháp thích hợp cũng theo đó

mà khác biệt. Nếu giảng dạy rập khuôn, cứng nhắc thì sao có thể bồi dưỡng nhân tài cho được? Đương nhiên cần phải có thật nhiều sách chuyên môn hơn để khai phá tư duy.

Còn việc sưu tập của một cá nhân thì khác, công pháp thích hợp với ông ta thì chỉ một vài quyển là đủ rồi. Có thể sưu tập đến gần chục quyển thì đã coi như rất khá!

Cầm hết mấy quyển sách ấy lên, lật nhẹ một lượt, lạch tách lạch tách, trong đầu hần đã xuất hiện thêm bằng đó bí tịch.

“Sao vậy, những công pháp này quá tầm thường, không vào nổi mắt của cậu sao?”

Thấy người thanh niên chỉ cầm lên lật xoăn xoẹt một lượt, chỉ sợ là còn chưa kịp xem nội dung bên trong thì đã bỏ xuống. Đại sư Lục Trầm không khỏi ngạc nhiên mà hỏi một câu.

“Dạ không, tôi cũng chỉ muốn xem sơ qua cho biết thôi!” Trương Huyền lắc đầu, thấy chỉ có mấy quyển này thì định cáo từ ra về. Đột nhiên hần nhìn sững về một chồng sách ở cách đó không xa. “Những quyển ấy là...”

“À, đó là do thằng con trai ăn hại của ta để lại đây! Nó thích xài sức mạnh cơ bắp, nên đã sưu tầm không ít các bí tịch liên quan đến việc tăng cường sức mạnh thể chất! Thậm chí nó còn đến tận Tầng Thứ Khó của vương quốc, đem hết sách có liên quan về!” Đại sư Lục Trầm cười khổ: “Tu luyện võ công, chân khí mới là thứ quan trọng nhất, còn nhục thể chỉ là thứ phù phiếm bên ngoài, không đáng nhắc đến!”

Người luyện võ, tuy cũng có cảnh giới Bì Cốt để tôi luyện cơ bắp và gân cốt, nhưng nếu xét cho cùng, chân khí mới là thứ quan trọng nhất. Chỉ có chân khí thuần khiết, hùng hậu thì thực lực mới thực sự mạnh mẽ!

Còn nhục thể, trong mắt của không ít người tu luyện, chỉ là thứ mang tính hỗ trợ không quan trọng.

“Tôi có thể xem thử không?”

Thấy sách về tăng cường sức mạnh nhục thể có đến mấy ngàn quyển, Trương Huyền thấy khá động lòng, liền hỏi ngay.

Hần có được thư viện Thiên Đạo, nên cũng không cần công pháp gì cao thâm cho lắm. Chỉ cần số lượng sách đủ nhiều là có thể chất lọc lấy tinh túy, loại bỏ sai sót, chỉ để lại thứ thực sự hữu dụng.

Tu luyện nhục thể tuy nhìn vào chỉ là chuyện còn con, cũng không thể khiến thực lực tiến bộ nhanh chóng. Nhưng nếu loại trừ hết những sai sót trong số lượng sách khổng lồ kia, rồi đi trên con đường chính xác nhất, có lẽ hiệu quả sẽ khác hẳn.

Dẫu sao bây giờ cũng không kiếm đâu ra được công pháp tăng thứ sáu, chỉ bằng cứ xem thử số sách này trước, biết đâu lại có được vài gợi ý hay ho.

“Anh bạn trẻ, nếu cậu muốn xem thì cứ tự nhiên!” Đại sư Lục Trầm mỉm cười.

Đã đưa cậu ta vào đây, đương nhiên chẳng cần phải kìm hãm gì, cậu ta muốn xem gì cứ xem thoải mái.

“Thế tôi xin mạn phép vậy!” Trương Huyền gật đầu, bước đến trước đồng sách kia, và cũng lật liền tay như khi nãy.

Lạch tách tách--- Lạch tách tách---

“Cậu ta đây là...”

Đại sư Lục Trầm thấy hành động của hần, lập tức cảm thấy không thể hiểu nổi.

Chẳng phải cậu ta đòi xem sách sao? Chạy đến đó lật điên cuồng như thế làm gì?

Không lẽ số sách ấy... cũng không hợp “khẩu vị”?

Cũng đúng, anh bạn trẻ này vốn định tìm công pháp tu luyện tăng thứ sáu, chắc hẳn thực lực đã đạt đến tầng thứ năm rồi. Thực lực như vậy thì đã đi qua cảnh giới Bì Cốt từ lâu, có tu luyện thân thể hay không cũng chẳng còn quan trọng.

Cho nên cậu ta bảo muốn xem, có lẽ chủ yếu vì tò mò thôi.

Nghĩ đến đây, đại sư không thắc mắc thêm nữa, bản thân cũng lật ra tuyệt tác của một vị đại sư để lại, chăm chú thưởng lãm.

Hơn mười phút sau, một đồng công pháp luyện thể đã bị Trương Huyền lật hết.

“Phương pháp tu luyện chính xác!”

Thấy thư viện Thiên Đạo đã xuất hiện thêm mấy ngàn quyển sách, Trương Huyền âm thầm ra lệnh, trước mắt hần chợt có ánh sáng lóe lên, một quyển sách tu luyện chính xác đã hiện ra trong biển ý thức.

Cũng giống như công pháp trước đây, lần này thư viện cũng đã trích lấy tất cả những điểm chính xác từ trong đồng sách vừa rồi và tổng hợp lại thành

một bản hoàn mỹ.

“Xem thử thể nào...”

Vừa lật sách ra, một đoạn câu chữ lập tức đập vào mắt, đi sâu vào trong đầu.

“Chân khí là nước, nhục thể là chiếc bình đựng nước. Bình chứa có vững chắc thì mới chứa được càng nhiều nước hơn, chất lượng nước cũng càng cao...”

Chỉ đọc được câu đầu tiên, đã khiến hần ngộ ra.

“Quá đúng!”

Mắt Trương Huyền lóe sáng.

Trước đây hần cũng có lối suy nghĩ hệt như bao người, rằng có tu luyện nhục thể hay không cũng chẳng quan trọng, cốt yếu vẫn là tu luyện chân khí.

Đọc được câu này rồi, hần mới hiểu ra, suy nghĩ ấy nông cạn biết bao.

Nếu không có da thì lông biết mọc từ đâu?

Quan hệ giữa chân khí và nhục thể cũng hệt như vậy. Chỉ có nhục thể mạnh mẽ mới chứa đựng nổi sức mạnh cuồng bạo của chân khí, từ đó phát huy được uy lực càng mạnh hơn.

Giống như vừa mở ra một cánh cổng lớn, Trương Huyền hồ hởi đọc tiếp, càng đọc càng phấn khích. Chân khí trong cơ thể hần cũng tự động vận hành không ngừng theo phương pháp được ghi chép trong bí tịch.

Rắc rắc! Rắc rắc!

Dưới dòng chảy của chân khí, nhục thể yếu ớt của hần lại một lần nữa được tu dưỡng, cơ bắp cũng dần nở nang, lớp da trở nên dày dặn hơn. Tất cả trở nên hợp lý hơn, chính xác hơn.

Rắc! Rắc!

Tâm trí chìm sâu vào trong những giảng giải của bí tịch, Trương Huyền không hề hay biết nhục thể của mình đang xảy ra sự lột xác kinh người, giống như cả cơ thể hần được nhồi thêm sắt thép, khiến hần dần biến thành một món binh khí lợi hại, vượt hần người thường.

“Không hổ là công pháp do thư viện Thiên Đạo sàng lọc ra, quả nhiên lợi hại! Sau này sẽ gọi là Thiên Đạo Kim Thân vậy!”

Một canh giờ sau.

Cuối cùng Trương Huyền cũng đã xem xong quyển sách mới, chân khí cũng đã lưu chuyển trọn một vòng trong thân thể theo phương pháp mới trong này.

Ừng!

Cùng lúc hần đặt tên xong thì quyển sách trước mắt chợt phát ra ánh sáng chói lóa, trên trang bìa đã hiện ra bốn chữ lớn, “Thiên Đạo Kim Thân”!

“Sau này phải nỗ lực tu luyện mới được... Ừa? Mình đã luyện xong rồi sao?”

Đang định trở về sẽ cố gắng tu luyện đẳng hoàng, nhưng rồi chợt nhận ra khi đang xem sách thì bản thân cũng đã bắt đầu luyện bộ công pháp này mà chẳng hay! Cũng có nghĩa là, bộ công pháp này, hần đã hoàn toàn luyện xong.

“Trước mình đã biết công pháp Thiên Đạo không có sai lầm nên tu luyện rất nhanh. Nhưng không ngờ mình còn luyện xong bộ Thiên Đạo Kim Thân này ngay trong lúc chẳng hay biết gì cả...”

Hần chỉ đoán là sau này tu luyện Thiên Đạo Kim Thân sẽ chẳng khó khăn gì nhiều, nhưng thật sự không ngờ tới rằng, chỉ xem qua nội dung một lượt mà đã luyện xong.

Chuyện này khiến hần cũng có hơi dở khóc dở cười.

“Thôi kệ, dầu không kiếm đủ thư tịch công pháp tầng thứ sáu, nhưng luyện được bộ công pháp này, hần thực lực đã tiến bộ không ít!”

Lần này đến nhà đại sư Lục Trầm, dầu chưa đạt được mục đích nhưng cũng đã có được Thiên Đạo Kim Thân, xem như đã vớ bẫm rồi.

Chỉ có điều, nhục thể và chân khí khác nhau. Lượng chân khí có thể được nhìn thấy rất rõ ràng, sau khi tu luyện xong, sở hữu thực lực thế nào, vừa nhìn đã biết. Còn nhục thể thì ẩn tàng dưới da, rất khó để nhận ra.

Nói cách khác, tuy hắn đã luyện xong Thiên Đạo Kim Thân, nhưng vẫn chưa rõ thực lực đã tăng lên bao nhiêu, càng không hề biết nhục thể của mình có được tăng cường hay không.

Đương nhiên cũng chẳng có gì phải vội, dẫu sao cũng đã luyện xong, về học viện kiếm cái trụ đá đo sức mạnh, thử một cái là biết ngay ấy mà.

“Anh bạn trẻ Trương Huyền này... rốt cục cậu đang làm cái gì vậy?”

Lúc này trong đầu đại sư Lục Trầm đang hiện ra một dấu hỏi to đùng.

Mặc dù ông ngồi xem sách, nhưng thỉnh thoảng cũng liếc mắt quan sát đối phương. Cậu chàng này sau khi lật sách một hồi thì đứng bất động suốt một canh giờ liền, không hiểu là đang làm cái trò gì vậy?

Không lẽ đọc nhiều sách quá nên tẩu hỏa nhập ma rồi?

Tình huống này cũng không phải chưa từng xảy ra.

Trước đây ở vương thành Thiên Huyền cũng có một tay thiên tài siêu hạng. Người ta học một bộ công pháp phải mất hai đến ba năm, thậm chí lâu hơn, còn anh ta thì chỉ cần hai ba ngày!

Cũng chính vì vậy, công pháp hay võ công kiểu nào anh ta cũng học. Anh ta dự định sau khi thấu hiểu hết, sẽ sáng tạo ra một bộ mới. Cuối cùng, công pháp mới chưa thấy đâu, bản thân anh ta thì đã bị tẩu hỏa nhập ma trước rồi!

Người thanh niên trước mặt, trông còn rất trẻ mà đã đạt đến cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn, còn về thư họa thì đã đến cảnh giới của đại sư. Lẽ nào... cậu ta thực sự giống vị tiền bối kia, tham qua hóa thâm, đã xảy ra trục trặc gì rồi?

“Anh bạn nhỏ...”

Trong đầu tràn đầy nghi hoặc, đại sư Lục Trầm cũng không nhịn được nữa, bèn bước tới, vươn tay ra định cắt đứt dòng tư duy của người thanh niên, để cậu ta đừng chìm đắm quá sâu.

Trương Huyền đang xuýt xoa về sự lợi hại của Thiên Đạo Thần Công thì nghe thấy tiếng gọi, ngay sau đó có một bàn tay chạm vào thân thể mình.

“Ừ, Lục Trầm đại sư...”

Vừa định thần lại, hắn vội vàng quay người sang, bờ vai vô tình chạm vào người đại sư Lục Trầm.

Đùng!

Một tiếng động trầm đục vang lên, ngay sau đó, hắn thấy đại sư Lục Trầm thành linh văng ra, đập thẳng sống lưng lên kệ sách. Lộp bộp lộp bộp – sách rơi đầy sàn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Đại sư lục trầm muốn khóc thét

“Á?”

Trương Huyền giật nảy mình.

Vừa rồi tốc độ quay người của hắn đâu có nhanh, cũng chẳng dùng tí lực nào, sao đại sư Lục Trầm lại văng ra vậy?

Không lẽ là chính ông ấy đang chơi trò gì?

“Đại sư...”

Trương Huyền vội vàng bước đến, định đỡ đại sư dậy. Bàn tay hắn đỡ sau lưng ông ấy, vừa đẩy nhẹ lên một cái thì...

“Ta không sao...”

Vui!

Chưa nói hết câu, đại sư Lục Trầm chợt cảm thấy cả người mình nhẹ hẫng, sau đó bay thẳng về phía trước, táng ngay vào một kệ sách khác, cả đống

sách rút xuống ngập cả mặt ông ấy.

“Ta...”

Đại sư khóc không ra nước mắt.

Cậu có phải đang chơi ta không vậy? Đờ đây thôi mà, có cần mạnh tay đến thế không?

“Đại sư...”

Thấy bộ dạng ông ấy như vậy, Trương Huyền lại định xông đến đỡ tiếp thì thấy đại sư Lục Trầm cuống cuống vùng dậy, “Cậu... đừng qua đây, ta... ta tự đứng lên được!”

“Ồ...”

Trương Huyền đành phải dừng lại, chớp chớp mắt, trong lòng thì rất tò mò, ngạc nhiên. Hắn ngơ ngác nhìn đại sư Lục Trầm, vội nói ra nghi vấn trong lòng: “Đại sư, có phải ngài đang pha trò không?”

“Pha trò...” Đại sư Lục Trầm suýt nữa khóc thét.

Em gái nguoi, nguoi mới pha trò, cả nhà nguoi đều phá trò ấy!

Ta đây là đại sư thư họa danh tiếng, một người văn nhã như ta, đâu có ăn no rùng mỡ đến nỗi tự mình nhảy nhót mua vui? Hơn nữa, đâu ta có nhảy nhót cũng đâu thể nào nhảy ở đây chứ! Đây là thư phòng của ta, là kho báu của ta đó.

Đại sư Lục Trầm tức đến nghẹn lời, thở chẳng ra hơi.

“Ngài sao thế? Ngực không thoải mái à?”

Trương Huyền lại bước đến, định đâm lưng mấy cái cho ông ấy dễ thở.

“Đừng...”

Đừng!

Nắm tay vừa chạm vào lưng đại sư Lục Trầm, ông ấy chưa kịp nói hết câu thì cả người đã lại bay cái “vèo” về phía trước, đầu đập lên vách tường thư phòng. Bụi bặm rơi đầy mặt ông, còn bức tường đã thủng một lỗ to tướng.

“Đại sư...”

Thấy ông ấy lại văng đi xa, Trương Huyền gãi đầu lia lịa, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ông đại sư này rốt cuộc muốn làm gì ấy nhỉ?

Hết nhảy ra sau lại bay tới trước, lên con động kinh sao?

Nếu là lên con động kinh thật thì mình càng không thể bỏ mặc được! Trương Huyền lập tức xông đến trước mặt đối phương, định đỡ ông ấy dậy lần nữa.

“Cậu đừng qua đây...”

Đại sư Lục Trầm đưa tay quạt máu trên khóe miệng, hốt hoảng mà lết lùi lại, nhìn người trước mặt như quái vật, khuôn mặt méo mào như sắp khóc đến nơi.

Ta chỉ cảm thấy ngực bức bối chứ đâu có muốn chết. Vậy mà cậu đâm một phát... ui cha, cái vai già của ta, cái chân già của ta...

“Đại sư, chuyện này rốt cuộc là sao vậy?”

Thấy bộ dạng ông ấy như thế, Trương Huyền đã không kim nén được nữa.

Trước đó thấy ông ấy cũng khá là chín chắn, sao bây giờ cứ nhảy tới nhảy lui như con lòi chọi, rốt cuộc ông ấy muốn làm gì đây trời?

“Chuyện gì à?” Đại sư Lục Trầm nhìn Trương Huyền như nhìn quái vật, chỉ muốn khóc thét lên thôi.

Chuyện gì mà bản thân nguoi không biết sao?

Ta sợ nguoi tẩu hỏa nhập ma, tốt bụng đến nhấc nhỡ, ai ngờ nguoi vừa quay nguoi qua thì ta cũng bay đi như điều đứt dây luôn. Sau đó nguoi còn chạy đến xách ta lên, ném tiếp phát nữa. Cú chót mới ác, nếu không phải ta có chút tu vi thì e là sau một cú đâm đó... cái mạng già này cũng ô hô rồi...

Ngươi còn dám hỏi ta chuyện này là sao nữa à?

Đang định bùng nổ, chợt đại sư trông thấy bộ dạng ngờ ngạc của người thanh niên không giống như giả vờ, trong lòng đại sư chợt chấn động vì nhớ ra một chuyện, ánh mắt không dám tin tưởng: “Cậu... lẽ nào vừa rồi đã đột phá?”

“Đạ đúng!”

Trương Huyền gật đầu.

Luyện xong Thiên Đạo Kim Thân, cũng có thể xem như đột phá được một chút thì phải!

“Nhưng mà... dù có đột phá thì cũng đâu thể tiến bộ nhanh như thế...”

Cuối cùng thì đại sư Lục Trầm đã hiểu rõ đầu cua tai nheo, nhưng đúng là vẫn chưa dám tin.

Có vài người dùng phương pháp đặc thù nào đó, sẽ khiến tu vi tăng cao trong chớp mắt. Nhưng sau khi sức mạnh tăng lên đột ngột thì thân thể vẫn chưa kịp thích ứng, sẽ xuất hiện hiện tượng không làm chủ được sức mạnh. Bản thân người đó thì thấy mình dùng lực bình thường, còn đối với người ta thì đó là độc toàn lực rồi.

Chuyện này cũng giống như người vốn sở hữu sức mạnh 100kg, dùng một phần mười sức mạnh là 10kg, cầm một chiếc cốc lên thì chẳng sao cả. Nhưng đột nhiên sức mạnh bạo tăng lên 10.000kg, vẫn dùng một phần mười sức mạnh, song bây giờ sẽ là 1000kg, đương nhiên cái cốc sẽ chịu không nổi mà bị bóp nát ngay lập tức.

Hiện tại rất có thể Trương Huyền cũng đang rơi vào tình huống tương tự. Sức mạnh tăng lên đột ngột, thậm chí đến bản thân cậu ta cũng chẳng biết đã tăng bao nhiêu, nên vẫn dùng lực như trước, chính mình không chịu nổi là chuyện đương nhiên!

Tình huống như thế này, ông đã từng đọc trong sách, muốn thích ứng sức mạnh mới thì cần tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Cứ ngỡ đây chỉ là truyền thuyết, không ngờ... chuyện này là có thật!

Có điều, ông vẫn không tài nào tin nổi, thằng ranh này chỉ đứng xem sách một lát, rồi đứng đực mặt ra một lát nữa, thế nào mà lại thành lĩnh sở hữu sức mạnh kinh khủng như thế rồi?

Không lẽ đây là cái gọi hậu tích bạc phát (đã có sự chuẩn bị đầy đủ, sẵn sàng từ trước, nên sau đó làm việc mới thành công dễ dàng), đúng lúc đọc được quyển sách nào đó, lập tức đầu óc được khai thông, đón ngộ (có ý nghĩa như lĩnh ngộ, nhưng thời gian diễn ra nhanh và ngắn, còn lĩnh ngộ thì không có giới hạn về thời gian), đột phá được luôn?

Nếu thật sự là vậy, mình xuất hiện vào thời điểm này đúng là quá đen!

“Theo ta ra phòng khách!”

Đại sư Lục Trầm chẳng nói gì thêm, cất bước đi ra ngoài trước.

Muốn biết có phải hay không thì cũng rất đơn giản, chỉ cần dùng trụ đá đo sức mạnh thử một cái là biết ngay.

Nếu cậu ta đang đi tìm công pháp cho võ giả lực trọng, vậy chắc chắn vẫn chưa đột phá lên đến tầng thứ sáu. Mà cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn, có mạnh nhất thì cũng chỉ sở hữu sức mạnh 4 đỉnh mà thôi.

Nếu sức mạnh vượt qua chỉ số này, chứng tỏ đúng là cậu ta đã tiến bộ một bước rất dài.

Và tình huống vừa rồi cũng đã có thể được giải thích thông suốt.

.....

Trong phòng khách.

Hoàng Ngũ, Bạch Tồn vẫn chưa rời khỏi, vẫn đang ngồi trong sảnh, thấp thòm nhìn về phía thư phòng.

Họ đến đây cũng là có chuyện, nào ngờ đại sư Lục Trầm kiểm tra năng lực của Trương Huyền xong thì đưa hần ta đi luôn, chẳng cho họ lấy một cơ hội thừa chuyện. Bọn họ đành phải ngồi chờ suông ở đây thôi.

“Tiểu Ngũ... tên vừa rồi... à không, đại sư Trương Huyền thực sự cũng đã đạt đến cảnh giới ngũ trọng viên mãn rồi à?”

Bạch Tồn giờ cũng chẳng còn thù địch Trương Huyền như trước, mà đã tỏ ra khá hưng phấn.

Thực ra cậu ta chẳng mấy hứng thú với thư họa, nếu không phải ông già ở nhà bắt ép, cậu ta tuyệt đối không bao giờ đến đây.

Thứ cậu ta hứng thú nhất chính là tu vi.

Gặp được cao thủ, cậu ta lại thấy càng hưng phấn.

Lâu nay cậu ta luôn cảm thấy mình là thiên tài. Năm nay mới 18 tuổi đã đạt đến cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn, xem như tốc độ tu luyện cực nhanh. Cả vương thành này, chẳng có mấy người sánh kịp! Không ngờ cái thằng cha trông chẳng lớn hơn bao nhiêu đó, tầm ngăm tầm ngăm mà cũng đã đạt đến cảnh giới ngang với bản thân mình!

Như vậy sao không khiến cậu ta kích động cho được?

“Ta cũng không biết, ta đã nói với người rồi, anh ta chỉ đến tiệm của ta mua sách thôi, ta cũng đâu có biết gì về anh ta! Có điều, nếu đã đi khắp nơi tìm kiếm công pháp tầng thứ sáu, vậy chắc là đã đạt đến cảnh giới ngũ trọng viên mãn rồi!”

Hoàng Ngữ đáp.

Trương Huyền rốt cuộc có thực lực thế nào, bọn họ vẫn chưa rõ. Nhưng nếu đã tìm kiếm công pháp tầng thứ sáu, ắt hẳn đã đạt Đỉnh Lực viên mãn.

Bằng không, đâu có tìm được cũng vô ích!

“Mới từng ấy tuổi mà đã đạt đến cảnh giới đó, chỉ là chưa biết sức chiến đấu ra sao, để lát nữa ta phải thỉnh giáo mới được...”

Bạch Tồn cười hề hề.

Cậu ta là tín đồ võ công. Nếu có người để so đấu, đặc biệt lại cùng đẳng cấp, tuổi tác cũng sêm sêm nhau, đương nhiên trong lòng sẽ nôn nao vô cùng rồi.

Bịch bịch bịch!

Hai người đang nói chuyện thì thấy có người đi vào. Vừa quay ra nhìn một cái thì cả hai đều đờ người.

Đại sư Lục Trầm khi nãy đi ra khỏi đây vẫn nhã, cao quý bao nhiêu thì bây giờ đi vào trông thảm hại bấy nhiêu, đầu đầy bụi bẩn, mặt bê bết máu..

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Bạch tốn suy sụp

“Chuyện này...”

Cả đám trở mắt nhìn nhau, ai nấy cũng ngơ ngác.

Đây là đại sư Lục Trầm, bậc đế sư đức cao vọng trọng, ai dám ra tay với ông ấy? Ai dám đánh ông ấy ra nông nổi này?

Chưa kể, chẳng phải hai người cùng đi vào thư phòng sao? Sao lúc trở về lại thành ra thế này?

Không lẽ họ tới thư phòng không phải là để đọc sách, mà là đi... đánh nhau?

Đại sư Lục Trầm nổi tiếng nho nhã mà cũng ư món này sao?

“Ta không sao...” Đại sư Lục Trầm ngượng ngừng xua tay.

Ông cũng không thể nói, là do Trương Huyền đột phá, chưa làm chủ được sức mạnh nên lỡ tay hại ông ra nông nổi này được!

Biết chắc là dù có giải thích cũng chẳng rõ ràng được, đại sư Lục Trầm bước đến chỗ chiếc ghế của gia chủ, quay qua nhìn Thành quân gia: “A Thành, đi lấy cho ta một cột đá đo sức mạnh lại đây!”

Ông ấy là một đại sư thư họa, không phải dân võ biên nên trong phòng khách không đặt trụ đá đo sức mạnh. Nhưng thứ này có liên quan đến chuyện tu luyện nên trong nhà vẫn phải có, có việc thì chỉ cần khiêng tới là xong.

“Dạ!” Thành quân gia chẳng biết chủ nhân muốn làm gì, nhưng vẫn gật đầu lui ra.

“Trương đại sư, thực lực của ngài thực sự đã đạt đến cảnh giới ngũ trọng viên mãn rồi sao?” Thấy trong phòng đã yên tĩnh trở lại, Bạch Tồn nôn nao bước tới, vẻ mặt đầy phấn khích.

“Ừ!” Ở học viện thì không tiện nói ra, nhưng ở đây thì cũng chẳng phải bí mật to tát gì, nên Trương Huyền chẳng hề giấu giếm.

“Tôi cũng có thực lực như vậy, có thể thỉnh giáo ngài vài chiêu không?” Nghe thấy thanh niên xác nhận, đôi mắt Bạch Tồn lóe sáng.

“Bạch Tồn, ngươi làm gì thế, ngươi cũng không nhìn xem, đây là đâu à...” Hoàng Ngữ hoàn toàn nghẹn lời, vội nhắc một câu.

Đại sư Lục Trầm là người nhã nhặn, ghét nhất là mấy trò đánh nhau thô bỉ. Người dám khiêu chiến ngay trong phòng khách nhà ông ấy, há chẳng phải muốn giốn mặt sao?

Đúng như Hoàng Ngữ đã nói, đích xác là Lục Trầm không thích người khác động dao động thương, đánh đấm loạn xạ ngẫu ngay trước mặt mình. Có điều bây giờ cột đo sức mạnh vẫn chưa được khênh tới, muốn kiểm tra xem có phải cậu Trương Huyền này đã tiến bộ hay không thì Bạch Tồn đúng là biện pháp tốt nhất rồi.

Chuyện Bạch Tồn đã đạt đến cảnh giới ngũ trọng viên mãn, ông ấy cũng có biết.

Nếu ngang cơ về tu vi, chắc hẳn cũng có thể nhìn ra sức mạnh của cậu ta rốt cuộc có tăng đột biến hay không!

Nghĩ đến đây, đại sư ngừng lên, dặn dò: “Nếu thi đấu cọ sát bình thường thì ta không ý kiến, nhớ là phải biết dừng lại đúng lúc!”

“Dạ được!” Cứ ngỡ đại sư Lục Trầm sẽ không cho phép, nào ngờ ông lại chấp thuận. Bạch Tồn mừng thiếu điều nhảy cẫng lên, đôi mắt ánh lên vẻ đắc chí. Cậu ta bước ra giữa phòng khách, tay chìa ra mời Trương Huyền trông cực kỳ ngầu: “Mời!”

“Được!”

Trương Huyền vừa luyện xong Thiên Đạo Kim Thân, cũng muốn biết sức mạnh rốt cuộc đã đạt đến mức độ nào. Nếu đối phương đã khiêu chiến thì cũng chẳng có lý gì lại từ chối, lập tức bước ra giữa.

“Quyền lực của tôi mạnh lắm đấy, hãy cẩn thận!” Ánh mắt trở nên nghiêm túc, Bạch Tồn đã chẳng còn vẻ công tử ất ơ khi nãy, thay vào đó là khí thế vô cùng dũng mãnh.

Cùng là ngũ trọng viên mãn, nhưng chỉ xét về thực lực thì cậu ta lại cao hơn Thượng Bân một bậc!

Vút... xoạt!

Sau khi ngưng tụ kinh lực, Bạch Tồn bước tới một bước, quyền phong như đao, kinh lực như kiếm, đâm thẳng về phía Trương Huyền!

Bởi vì để trải nghiệm tu vi, Trương Huyền cũng không xem khuyết điểm hiện ra trong thư viện Thiên đạo, mà lập tức cũng đâm ra một quyền để đỡ!

Vù!

Hai nắm đấm chạm nhau trong không trung, Trương Huyền bắt giác chau mày.

“Sao quyền lực của cậu ta yếu thế? Lẽ nào không phải cao thủ ngũ trọng viên mãn?”

Đối mặt với cú đâm của đối phương, sức mạnh của Trương Huyền không bị ngăn cản chút nào, mà tiếp tục xông thẳng về phía trước, hệt như hòn đá đập vào bọt nước. Bọt nước mỏng manh hoàn toàn không đỡ nổi một đòn!

Trương Huyền còn cho rằng đối phương chưa chuẩn bị tốt, sức mạnh chưa phát huy tới đa, nên vội vàng thu lại một nửa sức mạnh của cú đâm.

Dù là như vậy, Bạch Tồn vẫn tái mặt, tiếp đó bay “vèo” đi như trái bóng xi hơi, mãi đến khi đập một cú cực mạnh vào một cột trụ thì mới dừng lại.

“Sau ngươi không dốc toàn lực?”

Trương Huyền bước đến, vươn tay ra định kéo đối phương lên.

“Dừng...”

Nhìn thấy cảnh này, đôi đồng tử của đại sư Lục Trầm co lại, định ngăn cản nhưng đã muộn mất rồi.

Vù!

“Được” đôi thủ kéo lên một cái, Bạch Tồn lại bay cái vèo như con diều đứt dây.

Bẹp!

Bay một phát ra tít mấy chục mét, đập nguyên cái mặt vào tường, máu mũi xịt ra thành dòng.

“Hức hức... hức...”

Bạch Tôn chỉ muốn khóc thét.

Đại ca à, tôi biết tôi đánh không lại anh, nhưng anh có cần ác như thế không? Còn đâu khuôn mặt đẹp trai rạng ngời của tôi, ôi mặt của tôi...

“Sao nguoi...”

Thấy Bạch Tôn bị kéo nhẹ một cái mà đã bay vút đi, Trương Huyền gãi đầu gãi tai, vẻ mặt cực kỳ ngây ngô, vô tội.

Sao vậy trời?

Hết đại sư Lục Trầm rồi lại đến Bạch Tôn, mấy người cứ bay tới bay lui vậy, hay ho lắm hả?

Nếu hai người ấy mà biết suy nghĩ trong đầu hần ta, chắc chắn sẽ tức đến ói máu mắt.

Ngươi mới bay tới bay lui! Chúng ta như vậy, gọi là bị ném tới ném lui, có hiểu hay không?!

“Thằng cha này...”

Hoàng Ngự ngồi một bên nhìn cũng không khỏi chau mày nhăn trán, cảm giác như muốn phát điên đến nơi rồi.

Trong lớp người trẻ bọn họ, Bạch Tôn có thể coi là một tay xuất chúng, hầu như chẳng ai địch nổi. Cũng chính vì lẽ đó mà cậu ta mới trở nên hiếu chiến, không chịu thua trước người khác. Cô cứ ngỡ khi tỉ thí với cậu ta, Trương Huyền chắc chắn sẽ không địch nổi. Nhưng có năm mơ cô cũng không ngờ tới, chỉ một quyền mà Bạch Tôn đã bị đánh bay.

Thua một cách triệt để!

Thằng cha này trông tầm ngàm tầm ngàm mà sao lại sở hữu sức mạnh kinh hồn đến thế?

“Ngươi không sao chứ?” Nào hay biết những người khác đang nghĩ gì, Trương Huyền tỏ ra đầy áy náy, bước đến chỗ của Bạch Tôn.

“Không sao...”

Bạch Tôn đứng dậy, phui bụi bặm trên người.

Võ giả ngũ trọng đã trải qua cuộc lột xác ở cảnh giới Bì Cốt tứ trọng, bởi vậy những vết thương nhẹ bình thường chẳng xi nhê gì đối với cậu ta.

“Vậy thì may quá. Ta thấy chắc vừa rồi ngươi chưa dùng toàn lực. Thế này đi, chúng ta dốc hết toàn lực đánh lại lần nữa...”

Trương Huyền đề nghị một cách rất chân thành.

“Đánh nữa?”

Da mặt Bạch Tôn co giật mấy cái, suýt nữa bật khóc. Đánh nữa chắc tôi chết tại đây luôn à...

Cậu ta vội vàng xua tay: “Không cần đâu, thực lực của đại sư mạnh hơn tôi, tôi nghĩ không cần đánh nữa đâu...”

“Đừng khách sáo, chúng ta chỉ thi đấu cọ sát với nhau thôi mà. Ngươi cũng không cần nỗ lực thái quá. Ngoài ra cũng đừng gọi ta là đại sư gì cả, như vậy nghe xa lạ lắm...”

Trương Huyền vội vàng phân bua, vì cứ ngỡ đối phương nỗ lực thân phận đồng vai phải lừa với đại sư Lục Trầm của mình, nên kiêng dè không dám dốc hết sức, mà cố tình tỏ ra yếu ớt như thế.

Lúc hần vừa đạt đến cảnh giới ngũ trọng viên mãn thì đã giao đấu với Diêu Hàn. Tuy thực lực của đối phương mạnh hơn cậu Bạch Tôn này một chút, nhưng đã tạo áp lực rất lớn cho hần, sức mạnh cũng rất kinh hồn. Bạch Tôn cũng có cảnh giới không hơn kém là bao, đáng lẽ sức mạnh cũng phải ngang ngửa. Nhưng giờ cậu ta lại bị đánh văng chỉ trong một đòn, nên Trương Huyền cứ ngỡ là cậu ta chưa dốc toàn lực.

Bằng không, hần cũng chỉ mới sở hữu sức mạnh 8 đỉnh mà thôi, dù đối phương không dốc hết sức ra đỡ đòn của hần, thì cũng không thể nào chỉ một quyền đã đánh bay cao thủ ngũ trọng viên mãn được?

“Cọ sát?”

Bạch Tôn hoảng hồn. Mịa nó, thế này mà gọi là cọ sát à? Một chương của ông đã khiến tôi muốn ngóm luôn rồi đó, biết không hả?

Còn nữa, ông bằng vai phải lứa với đại sư Lục Trầm, không gọi ông là đại sư thì gọi là gì đây?

Mặt Bạch Tôn lại co giật mấy cái. Chợt cậu ta giống như nhớ ra gì đó, mặt lại nhăn nhó như sắp khóc đến nơi: “Kêu đại sư thì ngại bảo xa cách, vậy để tôi gọi là ông nội được không? Ông nội Trương, cháu biết lỗi rồi còn không được sao? Khi này cháu không nên mớ mớ ông, cháu xin ông đấy... đừng

đòi cọ sát với cháu nữa mà!”

“Trụ đá đo sức mạnh đến rồi đây!” Ngay lúc này, một tiếng thông báo vang lên. Bác Thành quần gia đi vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, rồi lại nghe thấy tiếng gào khóc van xin của Bạch Tôn, ông chết đứng ngay tại chỗ: “Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Quả hồng kim

Vị này là ai?

Là con trai duy nhất của Trần Nam Vương, quyền thần hàng đầu của vương quốc Thiên Huyền!

Vậy mà lại khóc lóc, kêu trời kêu đất, gọi “ông nội” Trương Huyền? Tôi không nghe nhầm chứ...

Thành quần gia chỉ thấy trước mắt tối sầm, mặt mày xây xẩm, suýt nữa là ngất.

Mới đi lấy trụ đá đo lực có một lúc mà xảy ra chuyện gì vậy? Ai đó có thể kể cho tôi nghe được không?

“È hèm, được rồi, anh bạn trẻ à, sau này có cơ hội thì lại cọ sát. Bạch Tôn bị thương rồi, cũng cần phải xử lý vết thương mới được! Giờ có trụ đá đo lực rồi, cậu qua đo thử sức mạnh đi!”

Thấy cục diện rơi vào bế tắc, đại sư Lục Trầm vội vàng cắt ngang.

“Thôi được rồi!” Thấy Bạch Tôn không chịu cọ sát nữa, Trương Huyền lắc đầu đầy tiếc nuối. Hắn nhìn trụ đá đo sức mạnh mới được khiêng đến đã cắm vào rãnh, liền bước đến phía trước nó: “Thực ra thì hôm qua tôi mới vừa đo thử rồi, cũng chỉ tầm 4 đỉnh thôi. Hôm nay có đo lại thì chắc cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu đâu...”

Chuyện đánh cho mặt Diêu Hàn sưng vù lên như con heo là chuyện của sáng sớm tinh mơ hôm nay, mà trước đó hắn mới vừa đo xong, 8 đỉnh!

Cả ngày hôm nay dính vào bao nhiêu chuyện lùm xùm, lại thêm chưa “sáng tạo” ra được công pháp mới, chẳng khai thông được huyết đạo nào, chắc hẳn sức mạnh cũng chưa tăng lên được. Còn chuyện hôm nay tu luyện được Thiên Đạo Kim Thân, theo Trương Huyền thấy thì dầu nhọc thể có được cải thiện, cũng không thể mạnh hơn chân khí được!

Còn tại sao hắn lại nói dối là chỉ có 4 đỉnh thì cũng rất đơn giản. Hầu hết cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn đều chỉ sở hữu sức mạnh ngàn ấy. Hắn không muốn để lộ quá nhiều, cũng lăm lăm nữa khi tung cú đấm, hắn chỉ dùng một nửa sức mạnh là được rồi.

“Đã đưa đến rồi thì cũng đo thử một lần xem sao!” Đại sư Lục Trầm mở miệng.

“Được!” Không từ chối nữa, Trương Huyền cười khê, thầm ấn định trong bụng là chỉ dùng nửa sức, sau đó tung thẳng một quyền về phía trụ đá đo sức mạnh.

Tiếng gió rít vang, sức mạnh như sấm sét!

Ầm!

Ánh sáng lóe lên, một chữ số đã hiện ra.

“Ngài thấy rồi đấy, có 4 đỉnh thôi...” Thấy con số hiện lên, Trương Huyền mỉm cười xoa tay. Hắn quay người lại định nói tiếp, nhưng chưa kịp cất lời thì thấy Bạch Tôn, đại sư Lục Trầm, Hoàng Ngữ... đều đang nhìn mình như quái vật.

Tròng mắt ai nấy đều như sắp rớt ra ngoài.

“Sao vậy?” Trương Huyền chau mày.

Cúi xuống nhìn người mình, đâu có gì khác thường đâu?

“Ngài xem lại... trụ đo sức mạnh đi!” Hoàng Ngữ hét hoảng nói.

“Trụ đá đo sức mạnh làm sao? Chẳng phải là 4 đỉnh sao? Có gì đâu mà kinh ngạc... đến thế?!”

Vừa quay đầu nhìn lại, chính Trương Huyền cũng chân động, suýt ngã cắm đầu xuống đất. Vừa rồi hắn chỉ nhìn thấy số “4”, vậy mà chẳng biết từ khi

nào, đằng sau đã hiện lên thêm một con số “9” nữa.

Liên kết lại sẽ thành... 49!

“Vừa rồi tôi tung một quyền, mạnh đến... 49 đỉnh?”

Chính Trương Huyền cũng giật bắn người.

Hồi sáng sớm hắn đo được có 8 đỉnh, vừa rồi lại dùng một nửa sức mà thôi, sao lại lên đến 49 đỉnh được?

Nếu không để lại nửa sức, chẳng phải một quyền sẽ có sức mạnh đến gần 100 đỉnh sao?

Thông thường, cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn chỉ sở hữu sức mạnh 4 đỉnh, dù có là Tịch Huyệt viên mãn, cũng không thể quá 80 đỉnh. Đằng này một quyền của hắn đã gần đến trăm đỉnh, há chẳng phải ngang ngửa với cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt, thậm chí còn vượt trội hơn sao?

Chuyện này...

“Có phải là... trụ đá đo sức mạnh bị hỏng rồi không?”

Một suy đoán lóe lên, Trương Huyền không nhận được mà hỏi thành lời.

“Trụ đá không hỏng đâu, chẳng phải vừa rồi ở trong thư phòng cậu đã đột phá sao? Tu luyện đột phá, sức mạnh tăng cao, và quan trọng nhất là, cậu vẫn chưa thích ứng với mức độ sức mạnh này, đồng thời cũng chẳng hề hay biết. Vậy nên mới... khiến Bạch Tồn thê thảm như thế!”

Đại sư Lục Trầm đã xác nhận được suy đoán của mình, liền lên tiếng giải thích.

Vốn dĩ ông định nói “đánh ta thế thảm đến thế”, nhưng may mà vào giây phút mấu chốt đã dừng lại kịp. Bất luận thế nào, mình cũng là đại sư, phải giữ hình tượng chút...

“Tu vi đột phá, từ 4 đỉnh lên đến 49 đỉnh? Không lẽ chớp mắt đã mở ra 45 huyệt đạo?”

Chưa nghe giải thích còn dễ thở, nghe xong thì Bạch Tồn và Hoàng Ngữ đều suýt ngất xỉu.

Chắc không phải trò đùa chứ?

Võ giả cảnh giới Tịch Huyệt, khai thông huyệt đạo trên thân thể, mỗi lần khai được một huyệt thì sức mạnh tăng thêm 1 đỉnh.

Tương truyền, trên cơ thể mỗi người có tất cả 108 huyệt đạo, nhưng tối đa chỉ khai thông được 72 huyệt. Hơn nữa những huyệt đạo này được khai mở theo thứ tự thế nào, thì tùy theo thể chất của mỗi người mà lại có một phương pháp khác nhau, như thế mới có hiệu quả tốt nhất. Nếu không tìm ra phương pháp, có lẽ cả một đời, cũng chỉ có thể mở được 3, 4 huyệt, rồi dậm chân tại chỗ.

Bình thường muốn khai thông huyệt đạo, đều phải mở dần từng huyệt một, và sức mạnh cũng theo đó tăng lên từng đỉnh một. Đằng này chớp mắt tăng một phát lên 45 đỉnh...

Đại ca, anh quá bá đạo rồi đó!

Từng thấy không ít kẻ đột phá, nhưng chưa từng thấy... kẻ nào lại đột phá dã man như thế!

Thực ra không chỉ mọi người đều choáng váng, không dám tin, mà chính Trương Huyền cũng chẳng rõ tại sao lại như thế.

Chỉ tu luyện Thiên Đạo Kim Thân mà đã tiến bộ khủng khiếp đến thế? Khiến sức mạnh tăng lên 90 đỉnh?

Theo lẽ thường thì vừa rồi lúc ném bay đại sư Lục Trầm, đánh bại Bạch Tồn chỉ bằng một đòn, đúng ra hắn phải hiểu mình đã có đột phá lớn, sức mạnh tăng lên nhiều, chứ không thể chẳng hề hay biết như vậy được.

Nhưng hắn chỉ là một kẻ xuyên không, tu luyện cũng chỉ là chuyện mới một hai ngày, có thể khống chế tung ra bao nhiêu sức mạnh theo cảm nhận của bản thân là khá lắm rồi. Bây giờ yêu cầu hắn khống chế được đúng trăm phần trăm theo ý muốn thì thực sự quá khó khăn!

Chuyện này cũng giống như một người bình thường, bất thành linh sở hữu sức mạnh của siêu nhân, lúc ban đầu chắc chắn sẽ không quen, thậm chí còn chẳng hiểu tại sao mình lại thành siêu nhân nữa.

Tình huống của Trương Huyền bây giờ cũng hết như vậy, vốn chỉ sở hữu sức mạnh 8 đỉnh, chớp mắt đã tăng thêm 90 đỉnh, gấp hơn 10 lần, hơn nữa lại là tiến bộ về nhục thể, rất khó để nhận ra. Bởi vậy bảo hắn biết trước được mới lạ!

Không đánh Bạch Tồn thành thịt xay nhuyễn là giỏi lắm rồi.

“Này anh bạn nhỏ, đừng có nói là vừa rồi, cậu đã khai thông liền một lúc 45 huyệt đạo đấy nhé?”

Thấy hấn vẫn ngơ ngác, đại sư Lục Trầm tò mò hỏi ngay.

Cùng một lúc khai thông tới 45 huyết đạo, ông chưa từng nghe thấy chuyện này bao giờ. Nhưng nếu không phải vậy thì tại sao chỉ chớp mắt mà sức mạnh của người thanh niên kia lại tăng lên nhiều đến thế?

“Tôi, vẫn đang ở cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn, tu vi chưa đột phá mà. Chỉ là, sức mạnh nhục thể có tăng lên đôi chút!” Trương Huyền lấp bắp.

“Nhục thể?” Đại sư Lục Trầm kinh ngạc, hoàn toàn không dám tin: “Trong vùng trời đất này, có một số vật cực quý báu, chỉ cần ăn hoặc uống vào, có thể khiến nhục thể sánh ngang với sắt thép, sở hữu sức mạnh tương đương với cảnh giới Tịch Huyệt viên mãn, ý cậu là, không lẽ... tu luyện cũng có thể vậy sao?”

“À... hôm nay hình như tôi có ăn một quả gì đó không biết tên, lúc đó có cảm thấy toàn thân nóng ran, nhưng tôi chẳng để tâm lắm. Có lẽ cũng chính lúc ấy sức mạnh nhục thể đã đột ngột tăng lên!” Trương Huyền nói.

Là một người hiện đại, hấn đương nhiên biết câu: “Thằng ngu thì bình yên, thằng tài thì bị ganh ghét”. Nếu nói thật ra là mình chỉ đứng đọc sách mà đã tiến bộ đến mức ấy, chắc chắn sẽ có vô số kẻ thêm nhỏ dãi mà đồ xô tìm đến xin xô công pháp! Thậm chí còn có người sẽ bắt mình để nghiên cứu.

Nếu như đại sư Lục Trầm nói có những sản vật vô giá của trời đất, có thể khiến nhục thể của con người tiến bộ vượt bậc, vậy hấn cũng nương theo đó mà bịa.

“Cơ duyên, đây đúng là cơ duyên trời ban mà!” Đại sư Lục Trầm chẳng hề nghi ngờ.

Thực ra không phải ông ấy không hoài nghi, nhưng rốt cục cũng đành phải tin sự thật là như vậy!

Tu luyện có một canh giờ mà có thể khiến sức mạnh nhục thể tăng đột biến lên đến mấy chục đỉnh?

Đó chẳng phải là nằm mơ giữa ban ngày sao?

Buồn cười hết như chuyện đùa ông có thể sinh con vậy!

So với tin chuyện vô lý ấy, chỉ bằng tin rằng Trương Huyền đã ăn được thứ trái cây đặc biệt nào đó cho rồi.

“Chẳng hay thứ trái cây mà cậu đã ăn có hình dạng thế nào?” Đại sư Lục Trầm hỏi tiếp.

“Hình dạng thế nào sao?” Trương Huyền gãi đầu sờn sột. Hấn cũng chỉ tiện mồm bịa chuyện thôi chứ làm gì biết hình dạng ra sao. Có điều, đã bị dồn đến nước này rồi, nếu không đáp thì chắc chắn sẽ bị hoài nghi. Trương Huyền bèn nói: “Là thứ quả có màu đỏ...”

Lúc trước đọc sách trong Tầng Thư Các của học viện, hình như hấn có đọc được một đoạn ghi chép có liên quan, nhưng chỉ là lời kể truyền miệng, bảo rằng ăn một loại trái cây nào đó có màu đỏ sẽ khiến sức mạnh đột ngột tăng cao. Bây giờ chỉ còn cách trông chờ vào vận may, biết đâu mèo mù lại vớ được cá rán.

“Màu đỏ? Không lẽ là màu đỏ như son? Quả nhiên đúng là thứ đó!”

Đại sư Lục Trầm giống như nhớ ra gì đó, hô hấp trở nên dồn dập.

“Đại sư biết sao?”

“Là ‘Quả Hồng Kim’! Truyền thuyết kể rằng, chỉ cần ăn một quả, có thể khiến sức mạnh nhục thể lập tức tăng lên cực lớn, cao thủ của cảnh giới Tịch Huyệt viên mãn cũng khó địch nổi!” Đại sư Lục Trầm nói với giọng rất phấn khích.

“Quả Hồng Kim?”

Về mặt của Trương Huyền cực kỳ quái dị.

Lẽ nào... có cái thứ như thế thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Bị bao vây (thượng)

Trò chuyện thêm một hồi, Trương Huyền lại bị “bức cung” về vấn đề làm sao có được quả Hồng Kim. Trương Huyền đáp bừa là mua được ở trong trung tâm giao dịch, khiến đại sư Lục Trầm và những người khác không ngớt trầm trồ số quá đồ.

“Phải rồi, người anh em Trương Huyền, chẳng hay cậu là người địa phương hay là...”

“Tôi là giáo viên ở học viện Hồng Thiên!”

“Thảo nào lại có thực lực như vậy, còn am hiểu sâu sắc về thư họa đến thế nữa chứ!” Đại sư Lục Trầm xuýt xoa khen ngợi, rồi phấn khởi quay qua nhìn Hoàng Ngữ và Bạch Tôn: “Thư họa có thể giúp người ta loại bỏ cái tính bộp chộp, rèn tâm luyện trí, chứ có suốt ngày đánh đánh giết giết! Nếu người anh em Trương Huyền là giáo viên của học viện, vậy thường ngày nếu các người có thời gian rảnh, cũng phải thường xuyên tìm đến thỉnh giáo. Nếu ai học được bản lĩnh thực sự, ta sẽ cân nhắc cho người ấy thông qua khảo hạch, và cho người ấy thứ mình muốn!”

“Đạ!”

Hoàng Ngữ thì nhắm mắt, còn Bạch Tôn thì phấn khích đến mức mắt sáng như đèn pha.

Thông qua giao đấu, cậu ta biết thực lực của Trương Huyền vượt xa mình. Có thể thỉnh giáo một cao thủ như thế, đương nhiên cậu ta cảm thấy hứng thú hơn học thư họa “khô khan, rắc rối” kia nhiều!

Ít nhất thì xin Trương Huyền chỉ dạy cũng đỡ áp lực hơn đại sư Lục Trầm đôi chút.

“Hôm nay đã làm phiền đại sư rồi. Trời cũng không còn sớm nữa, tôi xin phép cáo từ, hôm khác lại đến thăm ngài sau!”

Thấy chuyện cần làm đã làm xong, Trương Huyền cũng chẳng nán lại thêm, chấp tay cúi chào.

“Lần này cậu đến tìm công pháp tầng sáu mà chỗ ta không có. Mấy ngày nữa ta sẽ nói với Thẩm Truy một tiếng, rồi đưa cậu vào Tầng Thư Khố của vương quốc tìm thử. Mấy hôm nay hình như cậu ta đi săn rồi, không có trong cung!”

“Thế thì đa tạ đại sư!” Nghe thấy lời này, mắt Trương Huyền lập tức lóe sáng.

Công pháp tầng thứ sáu, ở những nơi bình thường thì chắc chắn chẳng có mấy quyển. Nhưng nếu là Tầng Thư Khố, nơi được ca ngợi là có lượng sách phong phú nhất cả nước thì chắc chắn sẽ tìm được không ít!

Nếu thực sự có thể vào đó một chuyến, có lẽ sẽ có thể hình thành Thiên Đạo Thần Công tầng thứ sáu, khiến tu vi đột phá suôn sẻ!

“Khách sáo rồi...”

Đại sư Lục Trầm mỉm cười gật đầu.

Rời phủ đệ của đại sư, Trương Huyền đi về phía học viện.

Lúc dùng cơm với Thẩm Bích Như thì trời đã tối, hiện tại trăng đã treo giữa trời, nếu dùng cách tính giờ của đời trước, chắc cũng đã gần 12 giờ đêm rồi!

Tuy đã trễ lắm rồi nhưng hẳn chẳng hề thấy mệt mỏi chút nào, trái lại phấn khích đến đôi mắt sáng rực.

Không thể không nói, chuyến viếng thăm phủ đệ của đại sư lần này thực sự quá đáng giá!

Chất lọc ra được bộ công pháp Thiên Đạo Kim Thân, khiến nhục thể của hắn trở nên rắn chắc hơn, sức mạnh gia tăng cực lớn. Dựa vào thực lực hiện tại, hẳn có gặp phải cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt viên mãn, hẳn cũng chẳng ngại!

Chưa kể, còn tìm được mười mấy quyển công pháp tầng sáu, hẳn chưa thể hình thành bộ Thiên Đạo Thần Công hoàn chỉnh, nhưng chắc cũng có tác dụng nhất định với công cuộc tu luyện của bản thân.

“Sức mạnh của nhục thể mà đã đạt đến hơn 90 đỉnh, nếu tìm được công pháp rèn luyện nhục thể cao cấp hơn, chẳng phải còn lợi hại hơn nữa sao?”

Trong thư phòng của đại sư Lục Trầm tuy có nhiều bí kíp tu luyện nhục thể, nhưng đều là loại căn bản nhất trong pháp quyết tu luyện. Thứ như thế mà dùng thư viện Thiên Đạo chất lọc ra còn mang lại hiệu quả lớn đến vậy, nếu sau này chất lọc từ những pháp quyết tu luyện nhục thể cao thâm hơn, há chẳng phải càng ghê gớm hơn sao?

Nếu thật sự được như vậy, e rằng nhục thể cũng sẽ trở thành một vũ khí chiến đấu chủ lực của mình rồi!

Đang âm thầm vui mừng, chợt vành tai khẽ nhúc nhích.

Sức mạnh nhục thể tăng lên, đương nhiên tai mắt cũng nhạy bén hơn. Hắn đã phát hiện ra có người đang theo dõi hắn!

Bước chân hắn lập tức dừng lại, “Người anh em đang đi theo đằng sau, bước ra đi!”

“Hề hề, không ngờ cũng cảnh giác giỏi!”

“Cảnh giác thì được cái bắt gi! Nhãi ranh, người hại bọn ta không kiếm được tiền, hôm nay đừng có mơ thoát được...”

Loạt xoạt!

Tiếng nói vừa dứt, ngay lập tức có mấy bóng người phóng ra từ trong bóng tối, vây quanh Trương Huyền, ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn như nhìn một người chết.

“Là các người?”

Trương Huyền đã nhận ra.

Chính là đại sư Mặc Dương – kẻ lừa đảo bị hấn vạch trần ở khu giao dịch, và kẻ đồng lõa với lão, tay chủ quán.

Còn mấy tên còn lại, chắc là mớ “thính” được rắc vào đám đông.

“Đại sư Mặc Dương” lúc này, mặt sưng húp như bị ong đốt, mắt đen như cú mèo, quần áo cũng bị xé rách mất mấy miếng, chẳng còn bộ dạng ung dung, phiêu dật trước đó nữa. Bây giờ mà vút lão ra đường bảo đó là ăn may chắc người ta cũng tin ngay.

Xem ra, sau khi bị vạch trần thân phận, những “người bị hại” kia cũng chẳng để yên cho lão.

Nghĩ cũng đúng, có thể bỏ ra số tiền khổng lồ để mua bảo vật, thì người nào mà chẳng có gia thế không tầm thường?

Biết được bị người ta gạt, chưa đánh chết là đã nhân từ lắm rồi.

Tay chủ quán kia trông cũng thể thảm chẳng kém, hai mắt đen như gấu trúc, đôi môi sưng vếu lên như hai miếng lap xường vắt ngang, nói cũng chẳng rõ ràng.

Hai người họ đều đang nhìn Trương Huyền bằng ánh mắt căm hận đến thấu xương.

Chúng đã bỏ ra cả đồng tiền để đào hầm, giăng bẫy, cuối cùng lại bị thằng ranh này phá hoại. Miếng thịt vào miệng rồi mà vẫn phải ói ra thì không nói, lại còn bị đánh đến suýt ngất luôn, nỗi hận thù trong lòng to đến đâu, không cần nghĩ cũng hiểu.

“Thằng súc sinh, chạy cũng nhanh quá nhỉ, để ta xem thử bây giờ ngươi còn chạy được đi đâu!”

Ánh mắt chủ quán lóe lên con hung tợn và phản kích.

“Các người muốn giết ta?”

Cảm nhận được sát khí lạnh lẽo bủa vây xung quanh, Trương Huyền khẽ chau mày.

“Muốn trách thì nên trách người rảnh miệng, đi nói những chuyện không nên nói. Kiep sau đầu thai làm người, nhớ biết cách giữ mồm giữ miệng!”

“Đại sư Mặc Dương” cũng cười gằn, nắm tay xiết chặt lại “răng rắc răng rắc”.

Cú lừa của bọn chúng thất bại cũng là tại tên khốn này, tìm mãi mới mò được ra hấn, đương nhiên không thể bỏ qua rồi!

“Xin lỗi, tạm thời ta còn chưa muốn chết, cũng chẳng muốn giữ mồm giữ miệng!” Trương Huyền nói.

“Chưa muốn chết?” Mắt “đại sư Mặc Dương” lóe lên sự tàn độc, “Cái này cũng không phải do ngươi quyết định! Các anh em, giết hấn rồi băm thành trăm mảnh vứt cho chó ăn!”

“Dạ!”

Một tiếng hét đầy phản kích vang lên, một tên “thính” xông tới trước, tung một chưởng nhắm thẳng về phía Trương Huyền.

Vừa ra tay đã lộ rõ tu vi, võ giả ngũ trọng viên mãn!

Chả trách bị vương quốc Lưu Chu truy nã mà vẫn dám chạy đến vương quốc Thiên Huyền hành nghề lừa đảo, coi như có chút thực lực.

Nếu là trước đây, dù có đánh thắng được thằng cha này, Trương Huyền chắc chắn cũng phải dựa vào thư viện Thiên Đạo để tìm ra khuyết điểm trước. Nhưng hiện tại nhục thể đã có tiến bộ vượt bậc, sở hữu sức mạnh gần trăm đỉnh, một tên Đỉnh Lực viên mãn chẳng nhằm nhò gì cả.

Trương Huyền cười khẩy một cái, tung chưởng đáp trả.

“Không biết sống chết!”

“Lão Tứ có biệt hiệu là Thiết Chưởng, đôi tay chẻ đá chém đỉnh, năm xưa còn đánh chết tui cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt sơ kỳ ở vương quốc Lưu Chu chỉ bằng một chưởng. Thằng ranh này dám khinh nhờn, không hề chuẩn bị gì mà lập tức tiếp chiêu? Đúng là điếc không sợ súng mà!”

“Chúng ta lại bị thằng ranh ấy hại ra nông nỗi này, thực là xúi quẩy!”

... ..

Thấy thằng ranh kia chẳng hề tránh né mà dám đỡ đòn trực tiếp, cả đám “đại sư Mặc Dương” đều cười phá lên.

Tuy tên “thính” này trông rất tầm thường, nhưng thực lực không phải hạng xoàng, đặc biệt là đôi tay, có thể đánh nát sắt thép. Thằng ranh này mới chỉ mười mấy tuổi mà lại dám tay không đỡ đòn, chẳng phải tự tìm chết thì là gì?

Ngay lúc chúng đều nghĩ Trương Huyền sẽ bị đánh cho tay gãy thân tàn, bỗng chúng trông thấy bàn tay sắt của tên được gọi là “Lão Tứ” kia giống như một miếng đậu phụ non, bị đập nát chỉ trong nháy mắt, sau đó chưởng của đối phương đi sâu vào, đè lún khung xương ngực, cả người lão Tứ bay vèo đi, đầu cắm thẳng xuống đất hết như cây hành.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bị bao vây (hạ)

“Thì ra thực lực cũng không tệ, chả trách lại xác káo như thế!”

Nhìn thấy lão Tứ bị một chưởng đánh văng, “đại sư Mặc Dương” không khỏi sùng sốt. Ngay sau đó, lão càng thêm hung tợn, phất tay một cái, toát ra khí phách của một ông trùm, “Có điều, vận may của ngươi đến đây là hết rồi!”

Lão nói xong, quay qua nhìn tay chủ quán: “Tốc chiến tốc thắng, còn có việc quan trọng phải làm!”

“Được!”

Tay chủ quán gật đầu bước tới.

Rắc ầm!

Dù gã chưa ra tay, nhưng chỉ riêng khí thế phóng ra mà đã như núi cao biển sâu, chẳng thể đo lường. Nếu nhắm mắt lại cảm nhận, có thể thấy rõ mười mấy huyết đạo trên người đối phương đang hấp thụ linh khí, phát ra ánh sáng như những đốm sao.

“Cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt?”

Trương Huyền sùng sốt.

Cảnh giới Tịch Huyệt lực trọng, sau khi khai thông các huyết đạo trong cơ thể, có thể chủ động hấp thụ linh khí của đất trời, tôi luyện chúng để cho bản thân sử dụng. Đạt đến tu vi này, bất kể là sức mạnh hay tốc độ phản xạ đều được gia tăng rất nhiều. Và nó cũng là đẳng cấp của bậc trưởng lão trong học viện Hồng Thiên!

Một tên lửa đảo lại có được đẳng cấp này, không khỏi khiến hắn khá bất ngờ.

“Sợ rồi phải không, biết sợ thì lập tức quỳ xuống xin lỗi, rồi bồi thường những tổn thất mà anh em ta đã phải chịu! Bằng không, ngươi chỉ còn con đường chết mà thôi!”

Thấy Trương Huyền dờ người ra, tên chủ quán cứ ngỡ hắn sợ hãi thực lực của bản thân. Gã hét lên một tiếng dài, hiên ngang bước tới, giống như vị thần cai quản sống chết của loài người vậy.

“Quỳ xuống xin lỗi? Bồi thường tổn thất cho các ngươi?” Trương Huyền lắc đầu, “Ta đâu có rảnh đến độ đi xin lỗi, bồi thường cho một đám lửa đảo. Nếu các ngươi có sở thích ấy thì có thể quỳ xuống xin lỗi ta, sau đó bồi thường tổn thất tinh thần của ta khi bị các ngươi đánh úp. Có vậy, ta còn cần nhắc xem có tha cho các ngươi hay không.”

“Ngươi nói cái gì?”

“Thằng nhãi này bị bại nào thì phải?”

Đám người “đại sư Mặc Dương” và tay chủ quán đều có chung suy nghĩ như vậy.

Bọn ta đông như thế, lại có cả cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt, ngươi chỉ là một thằng nhãi ranh mà dám bảo bọn ta quỳ xuống?

Giả vờ ngây hiểm à?

Còn nữa, bồi thường tổn thất tinh thần? Mày tổn thất cái quần à, nhìn lão Tứ của bọn ta đi, bây giờ vẫn còn cắm đầu dưới đất chưa rút lên được kia. Nếu nói tổn thất, bọn ta mới cần bồi thường tổn thất, có biết không hả?

“Khỏi phí lời với hắn, giết luôn cho xong chuyện!”

Đại sư Mặc Dương phát tay ra lệnh.

“Vâng!” Tay chủ quán gật đầu, cũng chẳng thêm phí lời nữa, giẫm chân búng người, năm ngón tay xòe ra, nhắm thẳng về phía Trương Huyền.

Vù vù!

Người chưa đến mà tiếng xé gió đã tới trước, hết như chim ưng vỗ thỏ, mang đến một luồng áp lực cực lớn bổ xuống từ trên trời, không thể nào chống đỡ nổi.

“Đó là chiêu ‘Hùng Ưng Vạn Lý’ của lão Nhị!”

“Ngón võ này tuy chỉ thuộc cấp Phàm trung phẩm, nhưng cũng cực kỳ lợi hại. Dùng nó để giết thẳng nhãi này, khác nào dùng dao mổ trâu giết gà đâu?”

“Hề hề, chẳng thế là gì. Thăng nhãi này có thể đánh bay lão Tứ bằng một chiêu, chứng tỏ cũng có chút thực lực. Có điều, gặp phải chiêu Hùng Ưng Vạn Lý của lão Nhị, thì đời nó tiêu rồi!”

... ..

Thấy tay chủ quán vừa ra tay đã tung ngay tuyệt chiêu lợi hại như vậy, cả bè lũ đều âm thầm gật gù khoái chí.

Hùng Ưng Vạn Lý, dù chỉ thuộc cấp Phàm trung phẩm nhưng cũng có thể nói là nằm trong tốp đầu. Một khi được tung ra, uy phong bao trùm mọi phía, giống như chim ưng vỗ thỏ, tạo cho người ta cảm giác khí nuốt sơn hà, không biết nên phản kích từ đâu.

Dẫu có là trùm sỏ của bọn họ, “đại sư Mặc Dương”, thì cũng không dám ngênh chiến trực diện.

“Hùng Ưng Vạn Lý?”

Đối phương vừa tung chiêu, một quyển sách liền hiện ra trong đầu Trương Huyền. Trong sách ghi chép đầy đặc những thông tin về trình độ và khuyết điểm của tay chủ quán này.

Xem lướt qua một lượt, chợt vẻ mặt của Trương Huyền trông hơi quái dị.

Vù!

Thời gian không cho phép hắn suy nghĩ thêm, tay chủ quán đã xông đến ngay trước mặt rồi.

Võ công, có thể khiến người ta phát huy sức mạnh của thân thể tốt hơn, đạt đến trình độ càng cao hơn.

Tay chủ quán là cao thủ cảnh giới Tịch Huyết, đã khai thông được mười mấy huyệt đạo, thân thể vốn không hề yếu, lại còn thi triển võ công cấp Phàm trung phẩm, uy thế càng thêm ngất trời.

“Đi chết đi...”

Gã ta nở một nụ cười tàn ác, rạn rờ như hoa. Nhưng mà đóa hoa kia chưa kịp bung xòe hoàn toàn thì đột nhiên phải rút lại. Gã hoảng sợ, hét lên một tiếng “Á...”

Tiếng gào thảm đĩnh tai nhức óc, xé toạc màn đêm, giống như chó bị nghiền vào chân, thảm thiết vô cùng.

“Chuyện gì vậy?”

Đám người “đại sư Mặc Dương” vốn cứ ngỡ Trương Huyền sẽ bị tuyệt chiêu của lão Nhị đánh chết ngay lập tức. Nào ngờ lại nghe thấy gã hét lên thảm thiết như vậy. Tất cả vội vàng nhìn thật kỹ, lập tức ai nấy cũng giật bắn người, suýt ngất ngay tại chỗ.

Người thanh niên kia hoàn toàn chẳng để tâm đến chiêu thức của tay chủ quán, mà nhấc chân tung một cước vào đúng chỗ “tôn nghiêm” nhất của đàn ông, “rắc” – y hết như tiếng trứng gà vỡ, khiến người ta nghe thấy mà không khỏi tự động quẩn quào cả người, hai chân cũng bắt chéo lại.

Vút!

Ngay sau đó, không có lấy một giây chuẩn bị tinh thần, cả người tay chủ quán tung bay, rồi dính thẳng lên vách tường gần đó, tạo thành chữ đại “大”. Vốn dĩ cũng có thể thành chữ thái “太” được, nhưng xem tình hình, e là sau này cũng đã chẳng còn cơ hội nữa rồi.

“Gắt thật!”

Thấy chỉ với một cú đá mà có thể nhẹ nhàng đá văng tay chủ quán đã đạt đến cảnh giới Tịch Huyệt, lại còn trong lúc gã đang thi triển tuyệt kỹ võ công, Trương Huyền không khỏi gật gù.

Tuy rằng hắn chỉ dựa vào sức mạnh nhục thể đã ăn đứt đối phương, nhưng địch thủ vốn tinh thông võ nghệ, tốc độ lại nhanh, muốn đánh cho gã tàn phế thì vẫn phải dùng đến không ít thủ đoạn, ít nhất cũng phải đến mấy chục chiêu. Nhưng có được thư viện Thiên Đạo, thấy rõ điểm yếu của địch thủ, rồi dựa vào đó mà đánh thì mọi chuyện lại trở nên cực kỳ đơn giản! Một cước là đủ khiến cho địch thủ gà bay “trúng võ”, dù là cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt, chưa chết đã giò lắm rồi.

“Tên nhãi ranh này có gì đó cổ quái, cùng xông lên!”

Thấy Trương Huyền tát bay lão Tứ, đá văng lão Nhị đến mức chẳng còn “Lão Nhị” nữa, tên “đại sư Mặc Dương” có ngốc mấy cũng biết hắn không hề đơn giản, thái độ chuyển từ khinh thường thành thận trọng.

Loạt soạt soạt!

Nghe thấy hiệu lệnh của lão ta, mấy tên còn lại dù sợ vã cả mồ hôi, chân tay nhũn ra, nhưng vẫn không dám trái lời, đồng loạt bao vây Trương Huyền lại.

“Lên!”

Sau một tiếng hét vang, mấy tên còn lại lập tức xông tới, mặc sức mà tung đủ các chiêu thức mạnh mẽ nhất của bản thân.

Chân khí rung động, kinh khí bắn ra tứ tung.

Mấy người này cũng giống như lão Tứ khi này, đều là cao thủ cảnh giới Đỉnh Lực viên mãn.

Tuy bọn chúng đông người, nhưng đối với Trương Huyền, kẻ vốn có thể lập tức nhìn ra khuyết điểm của chúng, lại còn sở hữu sức chiến đấu của cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt viên mãn, thì chẳng nhằm nhò gì cả.

“Ừa, sao chỉ có mấy tên này tấn công?”

Chặn đứng đòn tấn công của mấy người xong, Trương Huyền đột nhiên nhận ra.

Tay chủ quán là lão Nhị trong cái đám này, mà đã đạt đến cảnh giới Tịch Huyệt, đứng ra tên trùm “đại sư Mặc Dương” dóm kia phải mạnh hơn chứ? Sao lão ta không cùng xông lên với đám này?

Nếu lão cũng xông đến thì có lẽ mình sẽ gặp chút khó khăn...

Đang cảm thấy ngạc nhiên thì hắn nhìn thấy một bóng lưng đã xuất hiện ở vị trí cách đó đến mười mấy mét, vừa chạy vừa quát: “Mấy anh em giết hắn đi, ta đi ra đây một tẹo rồi quay lại liền...”

“Hà?”

Nghe thấy lời này, những tên đang tấn công Trương Huyền đều choáng váng khựng lại.

Không cần đoán cũng biết, lão Đại... thấy tình hình bất ổn, đã bỏ rơi chúng mà chạy rồi...

“Trơ trẽn!”

Trương Huyền và mấy tên “thính” đồng thanh gầm lên.

Trước đó một giây thì hô hào đầy nghĩa khí, sau đó một giây thì cong đuôi bỏ chạy, cả thuộc hạ của mình cũng chẳng bận tâm. Hèn gì vương quốc Lưu Chu truy nã lâu nay mà vẫn chưa bắt được lão, tráo trở đến vậy cơ mà!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Nhẫn chứa đồ

“Có điều, muốn chạy cũng đâu có dễ đến thế!”

Thằng cha này đã bao vây mình, còn muốn bắt mình quỳ xuống đền tiền, đương nhiên không thể dễ dàng tha cho hắn. Nhanh chóng xử xong mấy tên “thính”, Trương Huyền nhún chân lấy đá một cái, bay thẳng về phía trước, đuổi theo “đại sư Mặc Dương”.

Cả người Trương Huyền hết như một con ếch, mỗi khi đôi chân chạm đất sẽ đều bật lên xa đến mấy chục mét. Tuy không biết khinh công, nhưng tốc độ của hắn vẫn cực nhanh như đại bàng lượn vờ mồi.

“Cái đêch!”

Đang cuồng cuồng tháo chạy, “đại sư Mặc Dương” quay đầu lại thì thấy đối phương đang nhún người bay xẹt tới như thần tiên. Lão ta sợ đến mức nghẹn cả thở, cứ thế đập thẳng mặt xuống đất.

Vốn cứ ngỡ hắn ta là hạng tôm tép, có thể bóp chết dễ dàng để rửa mối nhục nhả. Nằm mơ cũng không ngờ, lại đụng phải hạng hồ báo rồi.

Nếu biết trước là đụng phải thứ dữ, đánh chết lão cũng chẳng dám mò đến!

Tên khốn này còn trẻ như vậy, đâu có tu luyện từ trong bụng mẹ, cũng chẳng thể nhanh như thế được mới đúng?

Trái tim “đại sư Mặc Dương” đã tan vỡ hết cả, thậm chí lão chỉ muốn chết quách cho xong.

Lúc ở trung tâm giao dịch, nếu cái miệng thối của lão đừng chọn trúng tên khốn này thì hắn ta cũng đâu có bóc mẽ quả lừa của lão. Đánh nhẽ lão sẽ vừa lừa được một khoản, lại được người ta cung kính tiễn đưa. Nhưng rồi cú lừa bị lật tẩy, nếu cấp đất đi thẳng thì đâu ra có sự này. Đẳng này tại sao lão phải nhất quyết đòi báo thù chứ? Giờ thì xong rồi, thù chẳng báo được, còn bị đuổi đánh như thằng con nó vậy. Tại sao chuyện lại ra nông nổi này?

Đúng là, “no do no die”, ôi trái tim mong manh của tôi...

Bản thân Trương Huyền chỉ mới 19 tuổi, sau khi tu luyện xong Thiên Đạo Thần Công và Thiên Đạo Kim Thân, thân thể được chân khí thuần khiết tu dưỡng, thay gần đổi cốt, thoát thai hoán hình, trông càng trẻ hơn, thoáng nhìn thì cùng lắm là 17, 18 tuổi thôi.

Tuổi tác như vậy, chiếu theo lẽ thường thì đạt đến cảnh giới nhất trọng hoặc nhị trọng là khá lắm rồi. Kết quả chúng vừa ra tay, cả đám đều không đỡ nổi một chiêu, không chạy mới lạ.

“Đứng lại đi!”

Trong lòng “đại sư Mặc Dương” đang tự xỉ vả mình, thờ chẳng ra hơi, ngay sau đó lão chợt nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng.

Rầm!

Còn chưa kịp quay người tấn công thì vùng sau tim chợt nhói đau, thân thể lão ta trượt dài trên mặt đất, mặt hết như lưỡi cày đang xới ruộng, khoét ra hẳn một đường rãnh sâu hoắm.

“Ôi mặt của mình...” “Đại sư Mặc Dương” khóc không ra nước mắt.

Không cần nhìn cũng biết, phát này dung nhan chắc chắn không còn nữa rồi.

Rắc rắc!

Chẳng có thời gian để lão ta khóc thương cho dung nhan của mình, một bàn chân đã giẫm lên đầu lão.

“Muốn giết ta, vậy nên đoán trước cái kết cục này...”

Trương Huyền giẫm chân lên đầu đối phương, sắc mặt rất thần nhiên.

Tuy đời trước chỉ là một anh quản lý thư viện, nhưng đã bước chân vào thế giới này thì phải biết một điều, đạo lý nằm trong tay kẻ có nắm đấm mạnh hơn.

Nếu hôm nay thực lực mình không đủ mạnh, không khéo đã mất mạng rồi.

“Đừng giết tôi, chỉ cần đại nhân không giết tôi, tôi tình nguyện dâng hết của cải tích lũy bao nhiêu năm nay của tôi cho đại nhân...”

Cảm nhận bàn chân của đối phương đang đặt trên đầu có thể giẫm chết bản thân bất kỳ lúc nào, “đại sư Mặc Dương” sợ hãi run lên như cây sậy.

Nếu so sánh giữa tiền tài và tính mạng, đương nhiên tính mạng càng đáng giá hơn.

“Hử? Lấy ra đây cho ta xem thử, có đủ để mua cái mạng của ngươi không!”

Trương Huyền nói rất hờ hững.

“Dạ dạ!”

Nghe thấy đối phương đã đổi giọng, “đại sư Mặc Dương” vội vã run rẩy rút một chiếc nhẫn đang đeo trên tay ra, đưa qua nói: “Mọi thứ đều ở bên

trong, mong... đại nhân xem thử!”

“Bên trong?” Trương Huyền chau mày lại.

Một chiếc nhẫn thì chứa được thứ gì?

Có điều, mình là “cao nhân”, đương nhiên đâu thể mở miệng hỏi đối phương. Suy nghĩ vừa động, một quyển sách đã hiện ra trong đầu.

“Nhẫn chứa đồ cấp thấp, không gian bên trong rộng 3 mét vuông. Khuyết điểm: thủ pháp chế tạo quá kém...”

“Nhẫn chứa đồ? Không ngờ cái tên lừa đảo này lại có một món hay như thế. Phen này có vẻ kiếm bộn rồi đây!”

Lúc đọc sách trong Tầng Thư Các của học viện, hắn biết được trên thế giới này có thứ pháp bảo, bé như hạt cải mà chứa được cả núi Tu-Di, vốn cứ ngỡ là chuyện rất xa xôi, nào ngờ thằng cha này lại có!

Tuy chỉ là nhẫn chứa đồ cấp thấp, nhưng nếu xét về giá thành, ít nhất cũng phải trên 50 vạn kim tệ.

Dẫu có là trưởng lão trong học viện cũng chưa chắc mua nổi.

Một tên lừa đảo chôn Giang hồ lại có thể có được thứ này, khiến hắn không khỏi thấy khá bất ngờ.

Có điều ngẫm lại thì cũng dễ hiểu thôi, nếu không có thứ này thì tiền tài lừa đảo được sẽ mang đi bằng cách nào đây? Nếu cứ vác trên lưng thì chẳng mấy chốc sẽ bị phát hiện, bắt lại xử trăm từ lâu rồi.

Xem ra để mua thứ này, chắc hắn lão ta đã tốn không ít.

Quả nhiên, khi đưa nhẫn qua, biểu cảm của lão như đứt từng khúc ruột.

Dựa theo thông tin về nhẫn chứa vật đã xem trong sách trước đây, hắn lập tức nhỏ máu lên chiếc nhẫn.

Ừng!

Tinh thần dò xét, một không gian hiện ra trước mắt, bên trong chất đầy tiền vàng, phải đến mấy chục vạn kim tệ.

Bản tính của tên khốn này thì chẳng ra làm sao, trái lại của để dành lại có không hề ít.

“Đại nhân, ngài đã nhận tiền rồi, vậy tha mạng cho tôi đi...” Thấy thanh niên đã biến chiếc nhẫn thành vật sở hữu của mình, “đại sư Mặc Dương” vội vàng cầu xin.

“Tha ngươi? Cũng không phải không được, chỉ cần giao hết mớ kim phiếu ngươi đang giấu ở trong người ra, vậy tha cho cái mạng của ngươi có khó gì!”

“Ngươi... ngươi...”

“Đại sư Mặc Dương” nhìn Trương Huyền như nhìn ác ma, vô cùng bàng hoàng và kinh ngạc.

Thò khôn có ba hang. Hạng lừa đảo như lão ta, đã hành nghề thì chắc chắn cũng phải tính toán sẵn cho tình huống bị tóm. Lúc này vừa tháo chạy, để phòng sẽ bị tóm, lão đã âm thầm giấu hết số kim phiếu tích lũy bấy lâu nay vào trong người. Chính vì như vậy, lão mới ngoan ngoãn, mau mắn giao chiếc nhẫn chứa đồ ra, mục đích là khiến đối phương xao nhãng, không lục soát trên người.

Chỉ cần lần này thoát nạn, dẫu có mất đi chiếc nhẫn đựng đồ và một ít kim tệ thì với số kim phiếu trong tay này, lão vẫn có thể sống đời đại gia sung túc vô lo, chờ thời cơ để Đông Sơn tái khởi.

Vốn cứ nghĩ rằng bản thân đã suy nghĩ rất kín kẽ, nhưng có nằm mơ lão cũng không ngờ, thằng ranh mặt non choẹt này đã biết trước từ lâu.

Sao... sao hắn biết được?

Dẫu thực lực có mạnh mẽ đến mấy, cũng đâu thể nhìn xuyên qua quần áo, thấy được kim phiếu giấu trong đó chứ!

Xoẹt!

Chẳng buồn lăm lăm với lão ta, Trương Huyền thò tay xé toạc chiếc áo của lão, quả nhiên bên trong liền lộ ra mười tờ kim phiếu, mỗi tờ trị giá đến 10 vạn, cộng lại cũng đến 100 vạn rồi!

“Thu hoạch lớn đây...”

Thấy nhiều tiền như thế, Trương Huyền rất vui vẻ, đôi mắt lóe sáng.

“Tất cả tiền bạc của tôi đều đưa hết cho đại nhân rồi, ngài tha cho tôi đi được chưa...”

Thấy đối phương biết cả chỗ giấu tiền của mình, “đại sư Mặc Dương” đau như cha chết, mắt sạch phong độ oai vệ trước đó, giờ lão chỉ muốn khóc thét thối.

“Ha ha. Dương Mặc, học trò nghề giám định bảo vật, chuyên gia lừa đảo ở vương quốc Luru Chu, thường mượn danh Giám Bảo Sư đi lừa tiền gạt sặc. Tình thông Hoặc Âm Thuật, khi nói chuyện có thể mê hoặc lòng người, khiến người ta dễ dàng tin tưởng...”

Trương Huyền cũng không thả chân, cười rặng rờ rồi đọc một lượt phần giới thiệu được chép trong sách của thư viện Thiên Đạo về vị “đại sư” này.

“Người... người... sao người biết, rốt cuộc người là ai?”

“Đại sư Mặc Dương” – đúng hơn là Dương Mặc, hai con người co lại, toàn thân run lên bần bật, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Sao hắn có thể?

Vừa rồi bị đối phương nhìn ra chuyện giấu kim phiếu, lão ta cũng có hoang mang nhưng vẫn cố giả vờ bình tĩnh được. Nhưng lúc này thì lão đã hoảng sợ ra mặt. Từng lời đối phương nói hết như một con gió lạnh buốt, thốc thẳng vào gáy, khiến cả người lão ta như bị đóng băng.

Vừa mở miệng là nói đúng tên của lão ta thì chẳng có gì lạ, dầu sao lão cũng là tội phạm bị truy nã, sơ sẩy một chút mà bị người ta phát giác thì cũng bình thường.

Nhưng... chuyện lão tu luyện Hoặc Âm Thuật, chính lão chưa hề nói cho ai biết, ngay cả đám lão Nhị cũng chưa, sao hắn lại biết rõ mồn một như thế?

Đây là một quyền bí tịch mà lão tình cờ gặp phải và cũng vất vả lắm mới giành được. Lâu nay lão luôn giấu kín trong lòng, tự phụ rằng khắp thiên hạ chẳng ai biết được khả năng của bản thân. Nào ngờ đối phương vừa mở miệng đã nói trúng phóc, nỗi chấn động quá mạnh mẽ khiến lão sợ chết khiếp.

Bí tịch có rất nhiều loại, nhục thể, võ công, công pháp... Có điều, những thứ này đều có thể tìm thấy rất dễ dàng. Trong thế gian này, thứ quý hiếm nhất e rằng chính là loại bí thuật liên quan đến tinh thần!

Hoặc Âm Thuật, là một bí thuật tinh thần cấp thấp, nhưng cấp thấp đến đâu cũng là tuyệt chiêu tấn công tinh thần. Dù là cao thủ mà không có sự phòng bị, cũng sẽ bị trúng chiêu. Năm xưa lão ta từng bị một cao thủ cảnh giới thất trọng tóm được. Cũng nhờ vào tuyệt chiêu này, mở lời ngon ngọt, mới được đối phương tha mạng cho.

Vừa rồi lão cố tình cầu khẩn, trên thực tế là đang định dùng thủ đoạn này để mê hoặc đối phương!

Nằm mơ lão cũng không ngờ, hắn chẳng hề bị mê hoặc, mà còn giống như một đấng toàn năng, biết tất tần tật về lão ta. Nó giống như đứng trước mặt đối phương mà bản thân bị lột hết quần áo, hoàn toàn trần như nhộng, hỏi sao mà không thấy bàng hoàng, kinh hãi?

Trước đó chỉ là thấy lo sợ, bây giờ thì kinh hãi luôn rồi.

“Không cần quan tâm làm sao ta biết, ta cũng không chỉ biết nhiều đó đâu, ngay cả mệnh môn của người, ta cũng biết nằm lòng đó! Muốn ta không giết người cũng được, nhưng kể từ ngày hôm nay, nếu để ta biết được người vẫn tiếp tục đi lừa đảo người ta, làm xằng làm bậy, vậy hãy chờ chết đi!”

Không nói gì thêm, Trương Huyền liền tung một cước lên người đối phương.

Rắc rắc!

Lại một tiếng trảng gà vỡ vang lên, đại bịp Dương Mặc cảm thấy vùng đan điền nổ tung, sức mạnh tu luyện được bao nhiêu năm đã tan thành mây khói.

Không còn thực lực, dù có muốn đi lừa người thì e là cũng không có gan nữa.

“Tu vi của ta...”

Cảm thấy sức mạnh đã mất hết, trong lòng Dương Mặc trào lên nỗi căm hận, nhưng không dám nói thêm lời nào.

Đối phương quá đáng sợ, đã không còn là con người nữa rồi, mà là yêu quái!

Yêu quái đá nát đan điền của ta, phế đi tu vi của ta, làm sao ta dám phản kháng?

“Cút đi!”

Đã lấy được “bồi thường”, xử lý xong tên lừa đảo, Trương Huyền sai bước về phía học viện.

Một tên lừa đảo mà thôi, còn chưa đáng để làm bận tay.

Về đến phòng thì cũng gần một giờ đêm rồi.

Có điều, Trương Huyền chẳng thấy buồn ngủ chút nào cả.

Tối nay thực sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, nếu không nhờ có món thần khí ăn gian là thư viện Thiên Đạo, thực sự hẳn cũng chẳng biết phải ứng phó thế nào.

“Đã tìm được mười mấy quyển công pháp tầng thứ sáu, giờ xem xem có thể chất lọc được chút nào không!”

Trước đó vì tu luyện Thiên Đạo Kim Thân nên hẳn chưa xem kỹ công pháp tầng thứ sáu. Bây giờ cũng đang rảnh, có thể nghiên cứu kỹ càng hơn chút.

Thoáng chốc, phương pháp tu luyện chính xác được chất lọc từ mười mấy quyển bí tịch đã xuất hiện, có điều vừa nhìn vào Trương Huyền đã tá hỏa.

“Chả có liên quan gì cả. Nếu dựa theo cái này mà luyện, chắc chắn sẽ tẩu hỏa nhập ma, chết tươi ngay lập tức cho coi.”

Trương Huyền chỉ biết ngao ngán lắc đầu.

Tuy có được mười mấy quyển bí tịch, nhưng khuyết điểm vẫn còn quá nhiều, dù đã sàng lọc những điểm chính xác ra cả rồi nhưng cũng không thể hình thành một bộ công pháp trọn vẹn, vẫn còn quá nhiều lỗ hổng, hoàn toàn không thể dùng để tu luyện được.

“Thôi tạm gác qua một bên, đợi kiếm được nhiều thư tịch hơn rồi tính tiếp!”

Trương Huyền quyết định luyện lại một lần nữa ba tầng công pháp đầu tiên do thư viện Thiên Đạo chỉnh lý ra, xác định công pháp và tu vi trong cơ thể đã dung hợp hoàn toàn, sau đó hẳn mới chìm vào giấc ngủ.

.....

Trương Huyền nào hay biết, lúc hắn đến trung tâm giao dịch mua đồ thì trong học viện, sân nhà của trưởng lão Thượng Thần đã sắp nổ tung rồi.

“Ông nội, ông phải đòi lại công bằng cho cháu!”

Thượng Bân nước mắt nước mũi ròng ròng, khóc như trời sắp sụp, đất sắp nứt.

Gã là cháu nội ruột thịt của trưởng lão, từ nhỏ đã lớn lên trong nhung lụa, trong sự cưng chiều, lại thêm thiên phú rất khá nên luôn được người ta bợ đỡ. Hôm nay gã phải nhận lấy một thất bại ê chề mà cả đời chưa từng gặp phải, chưa hóa điên ngay lúc đó là đã giỏi lắm rồi.

Đi gây chuyện với người ta, cuối cùng lại bị một lão điên đánh cho mặt sưng vù lên như bị ong đốt. Đến buổi tối đi ăn cơm thì lại bắt gặp nữ thần ngồi ăn uống, nói cười vui vẻ với thằng khốn kia. Giờ trò hăm hại thì không thành công, còn bị mất mặt thì cũng đành thôi. Nhưng quan trọng là...

“Ông nội, chẳng phải ông đã bảo con Bộc Thiên Sư này rất nghe lời sao? Cháu bảo nó dạy cho cái tên Trương Huyền ăn hại ấy một bài học, nó chẳng những không làm, mà còn quay qua đánh cháu một trận...”

Càng nghĩ càng tức, Thượng Bân có cảm giác bây giờ trái tim gã đã ngập trong nước mắt.

Cái con Bộc Thiên Sư trước mặt này, ăn của nhà mình, uống của nhà mình, đến thời khắc quan trọng không chịu nghe lời thì thôi bỏ qua, đằng này còn nghe lời người khác, quay lại đập mình... Chỉ nghĩ đến thôi là đã muốn phát điên rồi.

“Thường ngày nó vốn rất nghe lời mà...” Thượng Thần cũng có hơi xấu hổ, rồi ông ta quay sang nhìn Bộc Thiên Sư với ánh mắt tò mò.

Ông chỉ là một Huấn Thủ Sư bình thường, đẳng cấp không cao lắm, dẫu có thể thu phục được dã thú, nhưng cũng là một mối quan hệ bình đẳng, không thể cư xử như nó là người hầu kẻ hạ được!

Chính vì vậy, con Bộc Thiên Sư muốn làm gì thì tự nó quyết định, có thể không cần nhìn sắc mặt ông hay làm theo ý của ông.

Nhưng... nói kiểu nào thì hai bên cũng đã kí kết giao dịch, để nó bảo vệ cháu nội của mình. Sao nó lại đi nghe lời người khác mà đánh Thượng Bân?

“Grào!”

Thấy đối phương nhìn qua, Bộc Thiên Sư tỏ ra đầy cao ngạo, đầu ngẩng lên tận trời, bộ dạng như hoàn toàn chẳng liên quan gì tới nó.

Nhìn cách nó phản ứng, Thượng Bân chợt thấy trái tim mình như vừa trúng thêm hàng vạn vết thương.

Lúc gặp Trương Huyền, nó thè lưỡi liếm láp tay người ta, cực kỳ cung kính, hết như con chó mặt sệ. Bây giờ thì nhìn đi, cao ngạo như ông vua bà

chúa... Mịa nó, rốt cuộc thì thằng đó hay là ông nội ta mới là chủ của ngôi?

“E hèm, để sau này ông sẽ nói chuyện từ tể với Bộc Thiên Sur!” Thấy biểu hiện từ chối hợp tác của thú cưng, trưởng lão Thượng Thần chỉ biết đỏ mặt vì ngượng, vội vàng xua tay nói.

“Ông nội, lần này ông phải thay cháu dạy dỗ tên Trương Huyền đó mới được. Tốt nhất là hủy bỏ tư cách giáo viên của hắn, tổng cổ ra khỏi học viện!”

Biết ông nội và Bộc Thiên Sur chỉ có quan hệ bình đẳng, không thể dạy dỗ được nó, Thượng Bản đã không còn xoắn xuýt với vấn đề ấy nữa mà nghiêng răng nghiêng lợi nói qua chuyện khác.

Một tên ăn hại thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm, lại khiến gã phải nhục mặt, còn bị thương khắp người, thiếu chút nữa là đi đòi nhà ma. Nỗi thù hận này, dù có nhảy xuống sông cũng chẳng rửa sạch được!

“Yên tâm đi, chuyện này ông sẽ xử lý! Có điều, tên Trương Huyền này không biết táp nhằm con ruồi nào, mà may mắn chiều nạp được năm học sinh, nên chẳng có cái cớ nào thỏa đáng cả. Dẫu có là ông, muốn khai trừ giáo viên đã được đăng ký, cũng rất là phiền phức!”

Trưởng lão Thượng Thần nói.

Trương Huyền là giáo viên đã được Công Hội Giáo Viên Đại Lục đăng ký chính thức. Cho dù ông ta có là trưởng lão, kiêm chủ nhiệm Phòng Đào tạo của học viện đi nữa, nếu đối phương chẳng phạm lỗi lầm lớn nào thì cũng chẳng có đủ lí do để khai trừ.

Trưởng lão Thượng Thần vừa lắc đầu vừa cảm thấy khó hiểu.

Một tên bất tài thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm, ai ai cũng nghĩ hắn sẽ không chiều nạp được học trò nào. Nhưng nào có ai ngờ được, chẳng những chiều nạp được, mà còn chiều nạp đến năm người, trong đó còn không thiếu những người lọt tốp 100 trong cuộc khảo hạch đầu vào!

Nếu không nhìn thấy tận mắt, thực sự thì ông ta cũng chẳng dám tin.

Thậm chí... khi ông ta xem kết quả do Phòng Đào tạo công bố, cũng vẫn chẳng thể hiểu nổi.

Tên khốn này... rốt cuộc sao lại làm được vậy?

Nó đã hoàn toàn vượt ra khỏi lẽ thường rồi đó, có biết không?

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Các học trò phát cuồng

“Cớ thì cháu đã kiếm cho ông xong cả rồi, thầy Tào Hùng có một học sinh tên là Lưu Dương, bị Trương Huyền bức ép nên mới làm học trò của hắn. Thầy Tào Hùng đã đi xin phép tiến hành Khảo Vấn Học Tâm vào ngày mai. Đến lúc đó, chỉ cần ông nội ra mặt, khai trừ tư cách của hắn là được, cực kỳ đơn giản!”

Thượng Bản nghiêng răng.

Tào Hùng chỉ nói cậu học trò đó bị dụ dỗ, nhưng đến miệng của gã thì biến thành bức ép, hai chuyện khác nhau một trời một vực.

Dụ dỗ, chỉ nói lên tính cách của thầy giáo này có vấn đề. Nhưng nếu là bức ép thì đó lại là vấn đề về đạo đức.

“Bức ép? Cháu chắc chứ?” Trưởng lão Thượng Thần sừng sốt.

“Cháu chắc!” Thượng Bản gật đầu.

“Nếu đã như thế thì... Thế này đi, mai ông sẽ đi mời Mạc trưởng lão trong Công Hội Giáo Viên đến, để ông ấy làm chứng. Nếu Khảo Vấn Học Tâm chỉ ra được, học trò Lưu Dương đó hoàn toàn không thật lòng thật dạ muốn làm học trò của hắn thì đã có lí do để khai trừ tư cách giáo viên của hắn rồi!” Do dự một lát, trưởng lão Thượng Thần nói.

“Cháu cảm ơn ông!” Đôi mắt Thượng Bản lóe sáng vì phấn khích.

Có giáo viên, đương nhiên cũng có tổ chức quản lý, bảo vệ thân phận giáo viên, và đó chính là Công Hội Giáo Viên.

Tổ chức này có thể giám sát hành động của giáo viên, và cũng có thể hủy bỏ tư cách của họ. Nếu nhìn bằng đôi mắt thời hiện đại của Trương Huyền thì nó có chức năng tương đương Bộ Giáo dục.

Giáo viên, hình mẫu cho các học trò, nên phải để cho người ta cam tâm tình nguyện mới được. Nếu dờ dạc ép khiến học trò bất mãn thì có thể khai trừ tư cách.

Làm thế nào để biết được học trò có thật lòng thật dạ muốn làm học trò của giáo viên ấy hay không, Khảo Vấn Học Tâm chính là phương pháp công bằng và chính xác nhất.

“Thằng khốn, bây giờ ngươi cứ đắc chí đi, đợi đến ngày mai, sau khi mất đi tư cách giáo viên rồi, để xem ngươi có còn huênh hoang được nữa không!”

Nghĩ đến ngày mai sẽ báo được mối thù thấu xương, nắm đấm của Thượng Bản tự động siết chặt, một niềm sung sướng đang lan tỏa khắp thân thể gã.

.....

Trương Huyền nào hay biết đã có người giăng bẫy chờ hắn, qua một đêm nghỉ ngơi, tinh lực đã tràn đầy như cũ. Ngắm mình trong gương, qua toilet luyện của Thiên Đạo Kim Thân, da dẻ hắn trở nên láng mịn, trắng nõn nà hết như trẻ sơ sinh, trên mặt thì chẳng có lấy một nếp nhăn nào, trông trẻ ra không ít. Nếu ai không biết thân phận của hắn, không khéo còn nhầm hắn là học sinh cũng nên.

“Không tệ!” Xuýt xoa xong rồi, hắn sai bước về phía lớp học. Vừa vào thì thấy năm học sinh đều đã quét dọn phòng học sạch sẽ thơm mát, cả trà nước cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Vương Đình, Lưu Dương, Trịnh Dương, Triệu Nhã và Viên Đào, tinh thần ai nấy cũng vô cùng phấn chấn, nhìn Trương Huyền bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ và phấn khích.

Mấy học sinh này, ban đầu đều nghĩ mình đã bị lừa khi bãi một thằng cha thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm làm thầy. Nhưng chỉ qua một buổi học hôm qua, tất cả đều đã biết được, người trước mặt tuy tiếng tăm khó nghe, nhưng lại là một nhân vật lợi hại thực sự!

Đặc biệt là Vương Đình, cô ấy chỉ thuật lại một vài lý luận mà thầy giáo đã giảng cho cha mình và các trưởng lão trong gia tộc nghe, đã đủ để khiến họ trầm trồ khen ngợi không ngớt, có một vài chỗ chẳng hiểu nổi, thậm chí còn khăng khăng đòi đưa Vương Đào đến bãi sư! Từ đó có thể thấy được trình độ cỡ nào rồi!

Bãi một người như thế làm thầy, không phấn khích được sao?

“Ừ, hôm nay đến đông đủ lắm. Triệu Nhã, đem sổ được liệu này về, nghiền thành bột, rồi hòa với nước mà uống. Ngoài ra, đây là công pháp tu luyện mà ta vừa viết ra, trò cứ dựa vào đó mà tu luyện, khoảng ba ngày là sẽ khỏi bệnh!”

Thấy ánh mắt của các học trò, Trương Huyền nào biết họ nghĩ gì, chỉ gật đầu rồi đưa cây Mẩu Thảo Hàn Dương mới mua tối hôm qua và một quyển sách cho Triệu Nhã.

Bệnh tình của Triệu Nhã là do tu luyện công pháp có thuộc tính thuần âm gây ra. Hôm qua hắn đã xem hết sách trong Tàng Thư Các của giáo viên, sau đó thông qua thư viện đã tìm ra biện pháp giải quyết. Bộ công pháp này tuy còn kém xa so với Thiên Đạo Thần Công mà hắn tu luyện, nhưng dấu sao cũng được hắn chất lọc từ mấy chục quyển bí tịch, nên vẫn quý giá và không tầm thường chút nào.

Trong ấy vẫn còn khuyết điểm, có điều đã không còn ảnh hưởng đến tổng thể.

“Dạ!” Triệu Nhã ôm được liệu vào lòng, tiện tay lật sách ra xem thử, chỉ nhìn vết mực còn mới nguyên là đủ biết, rõ ràng vừa được viết ra. Đọc thêm một lát thì trông mắt cô không khỏi co lại, hoàn toàn chẳng dám tin: “Thầy Trương, tuy trò mới đến học viện, nhưng những bí tịch nổi tiếng trong học viện trò đều biết hết cả. Quyển này... còn lợi hại gấp mấy lần bộ Bạch Ngọc Tố Nữ Công mà trò đã luyện. Sao... sao trò chưa bao giờ nghe ai nói... Sao quyển sách này cũng chưa có tên?!”

Triệu Nhã thân là con gái của thành chủ, trong nhà có vô số loại sách nên đã đọc không ít bí tịch, nhãn lực làm sao kém cỏi được. Quyển sách trong tay, còn mạnh hơn bộ Bạch Ngọc Tố Nữ Công không biết bao nhiêu lần, nhưng... rõ ràng là mình chưa bao giờ nghe qua.

Chỉ cần là công pháp, bất luận sao chép thế nào, cũng phải đề tên của người sáng tạo lên trên. Nhưng quyển sách này lại trống rỗng, chẳng có gì cả, khiến người ta không khỏi nghi ngờ.

“À, quyển sách này là hôm qua ta đã căn cứ vào thể chất của trò, tổng kết lại rồi viết ra. Vốn vẫn chưa có tên, nếu trò thấy gọi không tiện thì cứ đặt bừa một cái tên cho nó!” Trương Huyền nói.

Thư tịch do thư viện Thiên Đạo tổng kết những điểm chính xác trong các bí tịch mà hình thành, vốn dĩ đâu có tên. Hắn cũng lười đặt, tiện tay viết xong thì đem qua đây luôn, không nghĩ tới Triệu Nhã sẽ hỏi nên hắn giải đáp rất tùy tiện.

“Sao ạ? Thầy... tự thầy viết? Đây là... công pháp do thầy sáng tạo ra?”

Không chỉ mỗi mình Triệu Nhã giật mình, mà những người khác cũng há mồm tròn mắt.

Những người có thể sáng tạo ra công pháp, ai mà chẳng là nhân vật ghê gớm, hoặc là cao thủ tuyệt thế được lưu danh trong sử sách! Ấy vậy mà vị thầy giáo chẳng có chút tiếng tăm trước mặt lại có thể sáng tạo ra một bộ công pháp... hơn nữa còn là công pháp cao cấp. Thật hay đùa vậy?

“Có thể nói như vậy!”

Thư viện Thiên Đạo thì chẳng thể giải thích nổi, mà những quyển sách này lại tự động hiện ra, bảo do mình sáng tạo cũng chẳng có gì không ổn, Trương Huyền thấy chẳng sao nên gật đầu luôn.

“Quá lợi hại...”

“Bạch Ngọc Tố Nữ Công, là công pháp do một vị cao thủ trong gia tộc của ta, vốn đã đạt tới cảnh giới Tông Sư bát trọng, sáng tạo ra từ rất lâu về trước. Giờ thầy giáo lại có thể dễ dàng sáng tạo ra công pháp còn lợi lại hơn, rốt cuộc thì thầy ấy có thực lực cao đến đâu?”

....

Thầy hắn thừa nhận, cả năm học trò đều sắp phát cuồng đến nơi.

Sáng tạo công pháp, cả trăm năm nay ở học viện Hồng Thiên vốn chẳng mấy người làm nổi, mà ai nấy cũng đều trở thành nhân vật tầm cỡ, cực kỳ nổi tiếng. Vậy mà thầy giáo của mình lại làm được, đương nhiên là ngưỡng mộ đến suýt ngất rồi.

Hơn nữa... quan trọng là thầy Trương vừa rồi nói gì?

Thầy ấy bảo, “Nếu trò thấy gọi không tiện thì cứ đặt bừa cho nó một cái tên...”

Ôi cái đêch!

Những bậc đại sư có thể sáng tạo ra công pháp, ai nấy cũng phải đánh đổi bao nhiêu tâm huyết, và họ xem công pháp ấy như báu vật. Nếu không phải là học trò cưng thì không bao giờ truyền thụ cho người khác!

Còn thầy Trương Huyền này thì khác hẳn, sáng tạo ra công pháp, thoải mái tặng đi còn chưa tính, đằng này cũng lười cả đặt tên, bảo học trò muốn đặt gì thì đặt...

Phải biết rằng người nào đặt tên thì hậu thế rất có khả năng chỉ nhớ đến người này, còn người sáng tạo ra thì chẳng có chút danh tiếng nào cả.

Phong thái chẳng chút bận tâm đến chuyện lưu danh thiên cổ, tiếng vang đời sau này...

Thực sự đã quá xem nhẹ danh lợi, quá cao cả, quá thoát tục rồi!

Chả trách sao thầy Trương Huyền lợi hại như vậy, mà trong trường chẳng có chút tiếng tăm nào, lại còn cống cái tiếng xấu “Ông thầy ăn hại nhất học viện”. Thì ra là thầy ấy cao khiết đến thế, xem danh lợi như rác rưởi...

“Thầy Trương...”

Nghĩ đến đây, cả năm học trò, mắt ai nấy cũng đỏ hoe, cảm động chỉ chực bật khóc.

“Các trò làm sao vậy?”

Thấy mấy đứa học trò vừa rồi còn bình thường, bây giờ mắt đứa nào cũng đỏ hoe, khiến Trương Huyền chẳng hiểu gì ráo.

Mấy đứa này, không lẽ... rủ nhau điên cùng một lúc hả trời?

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Người vĩ đại nhất

Trương Huyền là người xuyên không, đâu có biết sáng tạo công pháp sẽ gây ra chấn động và tiếng vang lớn ngần nào, bởi vậy cũng không thể hiểu được biểu cảm và tâm tư của đám học trò. Hắn vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên mà lấy ra một quyển sách khác: “Lư Dương, đây là phương pháp ta vừa mới viết ra dựa theo tình huống của trò. Chỉ cần dựa vào đó để tu luyện, thì vấn đề về cánh tay phải của trò sẽ được giải quyết triệt để trong khoảng nửa tháng!”

Không cho đám học trò kịp bình tĩnh lại, hắn lại lấy ra thêm mấy quyển sách nữa.

“Viên Đào, sức phòng ngự của trò cực mạnh, lần trước ta đã đưa cho trò công pháp căn bản rồi, còn đây là công pháp tăng cường sức phòng ngự của trò. Vương Đình, Trịnh Dương, ta cũng đã tổng hợp theo đặc điểm của hai trò, viết riêng biệt cho mỗi người một quyển. Dựa theo đó mà tu luyện, sẽ khiến cho tu vi của hai trò tiến bộ dễ dàng!”

Đã cùng là học trò thì đương nhiên không thể thiên vị, ai cũng phải có phần.

Những công pháp này, đều do thư viện Thiên Đạo tổng hợp từ các sách của Tàng Thư Các, dựa vào đặc thù của Lưu Dương, Vương Đình... mà tạo ra. Khuyết điểm tuy vẫn còn, nhưng so với các bí tịch khác thì đã ít hơn rất nhiều.

“Những bí tịch này...”

“Công pháp này... quá lợi hại...”

....

Cho dù là Vương Đình, Lưu Dương hay Trình Dương, tất cả đều có con mắt tinh tường, chỉ xem một đoạn ngắn trong các quyển sách còn chưa có tên này, ai nấy cũng kích động đến người run bắn bật.

Có thể nói, chúng hoàn toàn dành riêng cho họ, đẳng cấp thì cực kỳ cao. Những công pháp mà họ tu luyện trước đây, đúng là rác rưởi mà thôi, không thể nào so sánh được!

“Thưa thầy, những quyển sách này... chúng trò đều có thể tự đặt tên?”

Vương Đình kích động, lập tức hỏi lại.

“Ừ, các trò thích thì đặt!”

Trương Huyền xua tay.

“Hả...”

Cả đám trở mắt nhìn nhau, nắm tay ai cũng đều tự động siết chặt lại.

Viết ra một bộ công pháp thì đã bá đạo lắm rồi, đằng này viết đến 5 bộ, lại còn dựa theo thể chất và thiên bẩm của mỗi người, thậm chí còn để học trò tự đặt tên...

Năng lực này, phong thái này!

Cả học viện Hồng Thiên, xưa nay chưa bao giờ có vị giáo viên nào có được!

Điều quan trọng nhất chính là, vì học trò mà sáng tạo ra công pháp...

Dù tri thức có uyên thâm, nắm rõ về tu luyện đến đâu, nhưng chắc chắn cũng phải hao tổn biết bao tâm sức, thậm chí thức trắng cả đêm!

Vì học trò mà thầy đã phải thao thức đêm trường để sáng tạo công pháp, còn chúng ta thì lại đem lòng ngờ vực, không biết ông thầy này có năng lực dạy dỗ mình hay không...

Thực sự...

Đôi mắt của các học trò lại lần nữa đỏ hoe.

Ân tình này, có khác gì ân sinh thành đâu!

“Đa tạ thầy!”

Năm người đồng loạt quỳ xuống, nhìn lên Trương Huyền bằng ánh mắt vô cùng kiên định: “Xin thầy yên tâm, những bộ công pháp này, chúng trò bảo đảm sẽ không truyền ra ngoài. Ai dám truyền ra ngoài, sẽ cam chịu bất kỳ sự trừng phạt nào!”

“Không truyền ra ngoài? Cũng được!”

Những bộ công pháp này đều do thư viện Thiên Đạo tiện thể tạo ra, còn kém xa Thiên Đạo Thần Công. Vốn dĩ Trương Huyền chẳng mấy để tâm, bây giờ nghe học trò nói vậy, lập tức đồng ý với thái độ hết sức thờ ơ.

“Đây mới đúng là phong thái của bậc cao nhân chân chính!”

Thấy Trương Huyền biểu hiện vô tư thoải mái, muốn sao chiều vậy, đám học trò chỉ còn biết bái phục sát đất.

Thế nào mới gọi là đại sư?

Đây chính là đại sư!

Thế nào là người vĩ đại nhất?

Đây chính là người vĩ đại nhất!

Năng lực hơn người mà không kiêu, bị người hiểu nhầm mà chẳng giận. Gặp chuyện bất trắc mà không hoảng, vô có oán thù mà không oán. . .

Có được một người thầy như vậy, thực sự là phúc đức tích lũy ba đời!

Trương Huyền nào hay biết chỉ trong thoáng chốc, hình ảnh của mình trong mắt các học trò đã biến thành thần linh, siêu trần thoát tục, vượt khỏi khái niệm tầm thường. Hắn vẫn tĩnh lặng dạo các học trò tu luyện chăm chỉ. Kể đó thì đã rảnh rồi hết việc.

Giáo viên giảng dạy, không phải lúc nào cũng kèm sát rịt học trò, mà phải để cho học trò tự mình học tập, tu luyện. Giáo viên chỉ có trách nhiệm chỉ ra sai lầm, khuyết điểm, hướng học trò đi theo con đường đúng đắn là được rồi.

Hiện tại các mỗi người đều đã có công pháp thích hợp, cứ tuân tự dựa vào đó mà tu luyện, chắc chắn sẽ có kết quả rất khá.

.....

Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Thẩm Bích Như hiện lên vẻ đắn đo. Nhưng vừa nhớ lại những hành động ngoài sức tưởng tượng của người thanh niên trong ngày hôm qua, cô không kiềm chế nổi sự tò mò đang bùng lên, lập tức rảo bước đi tới.

Cô ấy là nữ thần của học viện, là thần tượng của tất cả giáo viên và học sinh nam trong trường, không biết bao người tranh nhau tặng hoa mỗi ngày. Thế nhưng cô ấy chẳng hề bận tâm, và lâu nay cũng đâu có chủ động tìm kiếm một thầy giáo nào. Song người thanh niên vào buổi tối hôm qua, cuốn hút cô cứ như thuốc gây nghiện, khiến cô không thể không đi về phía này, thậm chí cả giờ lên lớp sáng nay cũng chẳng tập trung tinh thần được.

“Mình chỉ muốn vạch trần hắn... chứ không hề có ý gì khác!”

Chẳng mấy chốc cô đã tìm ra lý do lo cho bản thân, bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm, sai bước về phía trước.

Nhắc đến thầy Trương Huyền này thì cô đã biết từ lâu. Do ít khi gặp gỡ nên cũng chẳng biết gì nhiều, nhưng qua lời mô tả của người khác, luôn luôn chỉ có ba chữ, “Tệ Số Một”, còn tệ hơn chữ tệ nữa!

Có thể xem như là giáo viên kém cỏi nhất cái học viện này.

Trước đây cô cũng luôn nghĩ vậy, nhưng ngày hôm qua, nhận định này đã tan thành mây khói.

Vào Tầng Thư Các lật sách như mưa rào, ấy vậy mà lại thuộc hết nội dung trong sách; thi khảo hạch rõ ràng bị 0 điểm, nhưng lại biết đủ loại phương án để giải đáp các câu hỏi trong đề thi, tình cờ ăn một bữa cơm, lại lộ ra thân phận của một Mỹ Thực Sư; lại còn có thể khiến Bộc Thiên Sư nghe lời. . .

Vốn là một gã thầy giáo kém cỏi nhất, nhưng bây giờ lại giống như một câu đố khiến cô không ngừng nghĩ tới, mà càng nghĩ thì càng thấy rối não.

“Thôi không nghĩ nữa, hôm nay mình nhất định phải hỏi cho ra lẽ mới được. . .”

Hừ một tiếng, vừa ngược lên thì cô nhận ra đã đến trước cửa lớp của Trương Huyền. Đang định bước vào, bỗng cô trông thấy một người băng bó hết như cái xác ướp cũng đang đứng ngoài cửa.

Diêu Hàn thực ra cũng đang rất xoắn xít.

Hôm qua ông ta đã dám ngang nhiên quát tháo trong lớp học, lại còn đánh một trận rất hả dạ, dĩ nhiên lúc về đã bị tiểu thư mắng cho một trận.

Tối về đến phòng, càng nghĩ lại càng tức muốn lộn ruột.

Kề gây ra tất cả có sự, đương nhiên chính là cái tên Trương Huyền ăn hại đó.

Nếu hắn không làm điều gì xấu xa đối với tiểu thư, sau đó bức ép tiểu thư, vậy có sao cứ vừa nhắc đến là tiểu thư lại đỏ mặt, còn khăng khăng đòi làm học trò của hắn? Mình cũng đâu có rảnh rỗi mà nửa đêm đến đánh úp hắn làm gì, để rồi ngược lại bị đánh cho ra nông nổi này?

Lúc này thì khuyên thế nào tiểu thư cũng không chịu nghe, ông vốn muốn trở về nắm với thành chủ một tiếng, để thành chủ đích thân ra mặt. Nhưng nơi đây cách thành Bạch Ngọc quá xa, dù có cưỡi con ngựa tốt nhất thì cũng phải mất mười ngày nửa tháng mới có thể về đến. Nếu đi như thế... lỡ đâu tên thầy giáo cầm thú đó lại làm ra chuyện gì vô đạo đức với tiểu thư, vậy đâu có chết, ông cũng khó chuộc được tội!

“Làm sao đây? Bây giờ xông vào thì chắc chắn sẽ khiến tiểu thư buồn giận, không vào thì lại sợ cô ấy phải chịu áp lực, tổn thương. . .”

Diêu Hàn đứng ngoài cửa lớp cả buổi trời mà chẳng biết nên làm thế nào.

“Người là ai?”

Đang lúc xoắn xít, bỗng một giọng nói trong trẻo như tiếng chim oanh hót vang lên, ông ta vừa ngẩng lên thì thấy một mỹ nữ đang đứng cách đó không xa, nhìn mình bằng ánh mắt ngờ vực.

Thiếu nữ này tuổi tầm đôi mươi, mặc váy dài màu tím nhạt tôn lên vóc người cân đối, dịu dàng và đầy gợi cảm. Làn da trắng mịn nõn nã, tuy chẳng biểu hiện gì nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác liêu xiêu, chao đảo.

“Ta là ai đâu cần phải cho cô biết!”

Diêu Hàn đầu sao cũng là người từng trải, chỉ thoáng sững sờ chốc lát, rồi lập tức tỉnh táo lại ngay.

Một cô gái mà thôi, ta là quân gia trong phủ thành chủ thành Bạch Ngọc, cần gì phải bầm báo thân phận với cô?

Hơn nữa... quan trọng nhất chính là, ta đã bị đánh cho thê thảm thế này, ta điên chắc mà nói cho cô biết?

“Không nói? Thế người bịt mắt đứng ở đây làm gì?” Người đẹp chau mày, tâm tư xoay chuyển, một ý nghĩ hiện ra: “Lẽ nào thằng cha này... là do Thượng Bân gọi đến để kiểm chuyện với Trương Huyền?”

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Cô ấy yêu ta?

Hôm qua cô mời Trương Huyền dùng cơm, kết quả đã gặp phải Thượng Bân.

Hắn ta đường đường là cháu nội của trưởng lão, giáo viên cấp cao của học viện, lại bị đánh bầm dập như thế, không muốn báo thù mới là lạ!

Có điều, trong học viện nghiêm cấm giáo viên đánh nhau, lẽ nào tên khốn kia đã phái gã này đến, cố tình rình mò ở đây để đánh úp Trương Huyền?

Cũng chả trách Thẩm Bích Như lại nghĩ như thế. Cách ăn vận của Diêu Hàn rất chi là dị hợm, bịt khăn trắng kín mít khuôn mặt, chỉ còn chừa lại mỗi đôi mắt. Vừa nhìn vào đã khiến người ta nghĩ ngay, tên này không muốn người khác thấy mặt của mình!

Và quan trọng hơn nữa là, hỏi gã ta là ai cũng chẳng nói!

Nếu kết hợp cùng với việc hôm qua Trương Huyền yêu cầu mình đừng đi theo, vậy đủ để chắc chắn rằng Thượng Bân đã vô cùng điên tiết, nhờ người đến báo thù!

Thẩm Bích Như neho mắt lại, đôi mắt ánh lên vẻ lạnh lùng. Chuyện này do cô mà ra, đương nhiên cô không thể khoanh tay đứng nhìn. “Người có biết, ra tay với giáo viên trong học viện là phạm tội gì không?”

“Ra tay với giáo viên?”

Diêu Hàn không ngờ cô gái xinh đẹp này lại hỏi như vậy, đầu tiên thì ngó ra, ngay sau đó ông ta nhớ lại chuyện hôm qua mình đánh tên Thượng Bân thế thảm, bâng hoàng hỏi: “Lẽ nào cô chính là Thẩm Bích Như?”

Vì Thượng Bân ghen tức Trương Huyền tranh cướp Thẩm Bích Như, nên mới đánh mình thê thảm một trận, chuyện này có đánh chết ông ta cũng không thể quên. Lúc này lại có một mỹ nữ đứng trước mặt, hỏi mình đánh giáo viên là mắc tội gì, không là cô ta thì còn ai trồng khoai đất này nữa?

Xem ra, hôm qua mình đánh Thượng Bân, hôm nay cô ta thay người đang theo đuổi đến trả thù đây mà!

“Không sai!” Thẩm Bích Như lập tức cảnh giác, siết chặt nắm đấm, khí thế lập tức cuộn trào: “Biết điều thì rời khỏi đây ngay, bằng không chó trách ta không khách sáo!”

Bản thân cô đã đạt đến cảnh giới ngũ trọng viên mãn, nếu phóng thích toàn bộ sức mạnh, sẽ tạo cho người ta cảm giác cực kỳ dữ dội.

“Không khách sáo, chứ không phải cô vốn là đến tính sổ với ta sao? Kiểm có làm cái gì?”

Thấy cô ta chưa nói được mấy câu đã chuẩn bị ra tay, tâm trạng của Diêu Hàn trở nên cực kỳ tồi tệ.

Ông chính là đại quân gia hô mưa gọi gió ở thành Bạch Ngọc, ai gặp cũng phải kiêng nể ba phần. Vậy nhưng khi đến đây, đầu tiên là bị người ta đánh cho thương tích đầy mình, mặt thì sưng như ong đốt, sau đó lại bị một tên thầy giáo tâm thường khinh khi, trong lòng ông ta đã phừng phừng lửa giận từ lâu rồi.

Nghe thấy lời này, ông ta đã kiềm chế hết nổi, sắc mặt dưới tấm khăn sa sầm lại, siết chặt nắm đấm, không phí một lời nào nữa mà lập tức xông qua.

Ông ta ra tay chớp nhoáng, khiến những lời quát tháo sắp được cất lên của Thẩm Bích Như bị kẹt lại trong cổ họng. Cô chỉ còn cách lập tức ngheh

chiến.

Ầm ầm ầm!

Hai người lập tức giao thủ với nhau.

Thẩm Bích Như tuy chỉ mới là võ giả ngũ trọng viên mãn, nhưng sức khỏe dẻo dai, chiêu thức tinh xảo. Thực lực của Điều Hàn đầu có mạnh hơn, nhưng đang bị thương nặng nên nhất thời chẳng làm gì được cô.

.....

“Thượng thiếu, Thượng trưởng lão nói thế nào rồi?”

Trên lối đi trong học viện, Tào Hùng nôn nóng hỏi thăm người thanh niên đang đi đằng trước.

“Yên tâm, chỉ cần cậu học trò ấy không phải cam tâm tình nguyện làm học trò của Trương Huyền, vậy lần này hẳn chết chắc rồi!” Thượng Bân cười khẩy.

Hôm nay vừa tỉnh mơ thì trưởng lão Thượng Thần đã chạy đến Công Hội Giáo Viên tìm Mặc trưởng lão, mời cả ông ấy qua đây.

Bây giờ chỉ cần đưa Trương Huyền và cậu học trò kia đến Tháp Học Tâm, chắc chắn có thể khiến hắn thân bại danh liệt, phải rút khỏi học viện Hồng Thiên!

“Thế thì tốt quá, một khi Trương Huyền bị học viện đuổi thẳng cổ, cô Thẩm chắc chắn sẽ đổ gục trước thủ đoạn của thiếu gia! Khó lòng mà rút khỏi tay Thượng thiếu ngài...”

Tào Hùng gãi ngay chỗ ngứa của đôi phượng.

“Ừ! Hôm qua chắc chắn Bích Như đã bị những lời ong tiếng mật của thằng ranh ấy lừa gạt, mới chịu đi ăn cơm với hắn. Chỉ cần hắn rút khỏi học viện, ta không tin là không theo đuổi Bích Như thành công!”

Nghĩ đến Thẩm Bích Như, Thượng Bân đã lấy lại được tự tin.

Gã là cháu nội của trưởng lão, lại là giáo viên cấp cao, tướng tá bảnh bao, xét từ bất kỳ khía cạnh nào thì cũng ăn đứt tên Trương Huyền kia vô số lần!

Người đẹp như Thẩm Bích Như, toàn học viện này chỉ có mình mới xứng đôi mà thôi!

Chỉ cần cứ mặt dày đeo bám mãi, cô ấy không thích mình thì còn thích ai?

“Thế thì chúc cho Thượng thiếu, sớm ôm được người đẹp về nhà!”

Tào Hùng nói đầy cung kính.

“Cứ yên tâm, sau này nếu ta và Bích Như về chung một nhà, chắc chắn không để thầy thiệt đâu...” Vừa định ngoác miệng ra cười cho thật đã thì Thượng Bân lập tức cảm thấy vùng da quanh vết thương bị kéo căng, đau muốn chảy nước mắt. “Còn nữa, giải quyết xong Trương Huyền, cũng không thể tha cho tên Điều Hàn hôm qua đã đánh ta! Quân gia phủ thành chủ thành Bạch Ngọc là cái thứ gì? Ở đây là vương thành Thiên Huyền, không đến lượt ông ta huênh hoang đâu!”

Lão khốn đó dám đánh thẳng vào mặt mình ngay trước bao người, làm cho mình mất sạch thể diện, làm sao có thể buông tha được!

“Đó là chuyện đương nhiên!” Tào Hùng gật gù, rồi bất chợt sững ra, vội vàng chỉ tay về phía trước: “Thượng thiếu, nhìn kia...”

“Làm sao?” Thượng Bân ngó ra, tò mò ngẩng lên, vừa trông thấy thì hai tròng mắt liền rụt lại: “Đó chẳng phải cô Thẩm sao? Cô ấy đang giao đấu với ai? Tên đó là... Điều Hàn!”

Hai người đang đánh nhau tung bùng khói lửa ngay trước cửa lớp của Trương Huyền. Một người là nữ thần trong mộng của gã, Thẩm Bích Như. Người còn lại chính là tên khốn khiến gã hận đến tận xương tủy, Điều Hàn.

Hai người họ không hề quen biết, chưa từng gặp mặt, sao lại đánh nhau thế kia?

“Thượng thiếu, có khi nào... cô Thẩm biết thầy bị lão khốn nạn đó đánh, cảm thấy bất bình nên đến báo thù cho thầy?”

Phân vân một lát, Tào Hùng thỉnh linh nghĩ đến một khả năng, tức tốc nói ra ngay.

“Hả? Thật sao?” Thượng Bân sững sốt.

“Chứ còn gì nữa, không thì hai người đó đâu có lý do gì mà đánh nhau! Tính cô Thẩm vốn hiền hòa, thân thiện, không bao giờ ra tay với ai, điểm này thầy cũng rõ mà. Thầy vừa bị người ta đánh, cô ấy lập tức quyết chiến với kẻ đó, không phải là vì thầy... thì thực sự tôi chẳng nghĩ ra lý do nào khác! Vì

thầy mà hành động đến mức đó, tôi dám cam đoan, cô Thẩm nhất định đã thích thầy, thậm chí... yêu thầy rồi!”

Tào Hùng giải thích.

“Cô ấy yêu ta?”

Toàn thân Thượng Bân lập tức hóa đá, một cảm giác hạnh phúc mê mẩn dâng trào trong tim.

Đúng rồi, chính gã cũng thực sự không hiểu nổi, sao Thẩm Bích Như lại đánh nhau với người này.

Không ngờ cô gái này, chưa bao giờ nhận lời mời ăn cơm của mình, cũng hay tỏ ra xa cách, nhưng không ngờ trong lòng lại yêu mình biết bao, quan tâm biết ngần nào!

Thậm chí còn vì mình... dùng thực lực mới ở ngũ trọng viên mãn, đối chọi với cao thủ lục trọng!

“Không được, ta không thể để cô ấy bị thương vì ta được!”

Trong lòng trở nên kích động, máu trong người Thượng Bân như đang sôi lên, ý chí chiến đấu bùng lên dữ dội.

Ân tình của người đẹp, bao giờ cũng khó đáp đền nhất.

Đối phương đã làm như thế, mình còn do dự gì nữa đây?

Nếu do dự nữa thì có còn là đàn ông không?

“Cô Thẩm, ta đến giúp cô đây...”

Gầm lên một tiếng, Thượng Bân bật người lao đến.

Diêu Hàn đang giao chiến với Thẩm Bích Như, qua mấy chục chiêu thăm dò thì đã hoàn toàn nắm được cách thức tấn công của đối phương. Ông ta tin rằng, chỉ cần mạnh tay hơn, sau vài chiêu là hạ gục được đối phương thôi. Đang định tung ra tuyệt chiêu, bỗng ông ta nghe thấy tiếng ai đó hét lên, quay qua thì thấy Thượng Bân đã nhào đến ngay trước mặt.

“Quả nhiên là cùng một bọn, đáng ghét, quá đáng ghét!”

Thấy gã ta, con điên tiết của Diêu Hàn lại bùng lên.

Nãy giờ cứ nghi ngờ mình hiểu lầm, bây giờ thì có thể xác định, hiểu lầm cái quần ấy!

Hai đứa này đúng là cùng một bọn, muốn tính sổ với mình đây mà.

Càng nghĩ càng căm, bởi vậy ông ta cũng ra tay càng ác hơn, xông thẳng về phía Thượng Bân.

“Ừa?”

Thượng Bân hăng tiết như gà chọi, ra tay cực nhanh, chớp mắt đã giao thủ với Diêu Hàn, còn Thẩm Bích Như thì chẳng kịp phản ứng gì cả.

Lúc nhìn thấy hai người kia quyết đấu, cô không khỏi ngơ ngác.

“Không lẽ mình đoán sai, người này không phải do Thượng Bân phái đến?”

Ý nghĩ này vừa nảy ra, cô lập tức nghĩ đến chuyện gì đó, mặt ngọc lập tức sa sầm lại: “Thì ra là kẻ ‘Nhiếp chính sau rèm(1)’. Hèn gì khi nãy mình đã thấy là lạ. Nếu tên khốn kia đã đến tính sổ với Trương Huyền thì sao chẳng xông vào ngay, mà cứ chần chừ mãi ngoài cửa. Hóa ra là đang đợi Thượng Bân đến, để hắn diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân, ghi điểm trước mắt mình. Hừ!”.

(1)Nhiếp chính sau rèm: một người ra mặt, người đằng sau điều khiển cuộc diễn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Thượng bân suy sụp “nhẹ”

Mỹ nhân đi đến đâu cũng sẽ thu hút sự chú ý của đàn ông đến đó. Đã có không ít người cố tình giờ đủ chiêu trò trước mặt cô, chỉ mong sao được cô liếc

mắt nhìn qua. Mà cái chiêu anh hùng cứu mỹ nhân này, đã được xếp vào hàng chiêu trò quê mùa nhất rồi!

Trò này, một là sẽ để nhân vật chính thể hiện bản lĩnh, hai là sẽ bị đối phương đập cho một trận thâm, qua đó khiến cô động lòng thương cảm, từ xót mà thành yêu.

Dẫu thế nào đi nữa thì đây cũng chỉ là một vở kịch khiến người ta thấy buồn nôn.

Hiểu ra điểm này, Thẩm Bích Như liền rút ra khỏi cuộc chiến.

Đã cố tình diễn thì để chúng diễn cho đã, muốn thể hiện gì thì cứ thoải mái đi.

Àm àm àm àm!

Kẻ thù gặp nhau, chỉ chực nhai xương nuốt tủy. Lúc này Diêu Hàn đã dốc toàn lực, hoàn toàn không chút nương tay. Chẳng mấy chốc mà Thượng Bân hùng hổ, quả cảm đã một lần nữa bị đánh đến da tróc thịt bong, mặt bê bết máu.

Diêu Hàn cũng chẳng khá khẩm gì hơn, khuôn mặt xác ướp đã bị máu thấm ướt nhẹp.

“Diễn đạt quá đấy... Tiếp tục đi...” Thẩm Bích Như khoanh hai tay trước ngực, nghĩ thầm.

“Cô Thẩm, mau giúp Thượng thiếu với, thầy ấy sắp cầm cự hết nổi rồi...”

Thấy Thượng Bân bị đánh cho lên bờ xuống ruộng, Tào Hùng cũng phát hoảng, vội vàng bước tới nhờ cậy.

Gã chỉ mới ở cảnh giới Bì Cốt, kém xa hai người kia, nếu nhào vô thì chỉ có nước tìm chết, bởi vậy đành phải cầu cứu Thẩm Bích Như.

“Ta giúp là được chứ gì?” Thấy một “thỉnh” khác của đối phương bước tới, Thẩm Bích Như chỉ cười khẩy.

“Đúng rồi, cô không cứu thầy ấy, chắc chắn Thượng thiếu sẽ bị đánh chết đó...”

Không hề nhận ra ẩn ý của cô, Tào Hùng cuống quýt nói.

“Vậy được, ta lên đây!” Thẩm Bích Như bước tới một bước.

Vù!

Thấy cô ta lại xông đến, Diêu Hàn đẩy Thượng Bân lùi lại mấy bước rồi lập tức nhảy ra khỏi vòng chiến.

“Hay lắm, mối thù hôm nay ta sẽ ghi nhớ. Đòi người còn dài, ‘ân tình’ hai vị đã dành cho, sau này ta nhất định sẽ báo đáp từ tề!”

Hiện tại ông ta đang bị thương, một mình Thẩm Bích Như là đủ khiến ông ta phờ rầu rồi. Giờ cả hai cùng lên, dù có khả năng đánh thắng thì nơi đây là học viện Hồng Thiên, càng dây dưa càng dễ nảy sinh thêm phiền phức. Chưa kể, nhờ đâu đối phương có âm mưu gì đó, vậy lát nữa có muốn chạy cũng khó.

Cho nên, Diêu Hàn do dự một lát, quyết định vẫn nên rời đi ngay thì hơn.

Tuy chưa trả được thù, nhưng đối phương cũng đã bị mình đánh cho tởm. Oán thù đã kết, sau này sớm muộn gì cũng có ngày đáp trả...

Nói xong, Diêu Hàn quay người đi thẳng, thoáng chốc đã biến mất khỏi tầm mắt của những người còn lại.

Cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt đã muốn chạy thì dẫu Thẩm Bích Như cũng chẳng đuổi kịp nổi.

Chưa kể, cô ấy cũng chẳng hề muốn đuổi theo. Sắc mặt cô lúc này còn lạnh lùng hơn hẳn.

Mình vừa xông vào thì đối phương đã chạy, chứng tỏ cái gì? Đơn giản quá mà, diễn xong rồi, đương nhiên phải đi chứ!

“Cô Thẩm, không ngờ cô lại tốt với ta như vậy. Ta đã hiểu được tấm lòng của cô rồi...” Thấy Thẩm Bích Như một lần nữa xông vào giải vây giúp mình, trong lòng Thượng Bân vui như tết. Gã trưng cái khuôn mặt sung vù, đỏ tấy ra, nhòe miệng cười duyên, tạo dáng tỏ ra ta đây rất tình và đẹp trai, “Thực ra... ta cũng yêu nàng...”.

Đang tức cảnh hông, định xem xem thằng cha này sẽ giờ ra chiêu trò rẻ tiền nào để lấy điểm với mình, chợt nghe thấy lời này khiến cô tức muốn xi khói.

Tấm lòng của mình?

Tấm lòng cái đầu nguoi ấy!

Chát!

Cô táng thẳng một cái bạt tai.

“Luru mạnh!” Thảm Bích Như nghiêng răng ken két.

“Hà?”

Lấy hết can đảm để tỏ tình, đang nghĩ người đẹp sẽ xúc động đến mức không kiềm chế nổi, bỏ nhào vào lòng mình, nhưng rồi Thượng Bản chợt cảm thấy một bên má đau rất, thân thể không khỏi loạng choạng, đầu thì đập thẳng lên cửa sắt. Gã cảm thấy đất trời quay cuồng, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Sao cô lại tát ta?

Chẳng phải cô vừa vì ta mà đánh nhau với người ta sao?

Gã cảm thấy bản thân sắp phát điên mất.

Mịa nó, chuyện này rốt cục là sao đây? Lúc thì thích, lúc lại không thích, ầm ầm ương ương... ta có chộc ghẹo gì ai đâu...

Kèo kẹt!

Thượng Bản đang hoang mang, suy sụp vì chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào thì cửa lớp học chậm chậm mở ra. Trương Huyền vừa bước ra, nhìn thấy mấy người này thì không khỏi chau mày: “Ta đang dạy học, ở ngoài này cứ ầm ĩ hết cả lên như vậy, còn ra cái thể thống gì nữa?”

“Trương Huyền, người đến đúng lúc lắm!”

Đang vô cùng suy sụp, thấy hần bước ra, nỗi căm giận trong lòng Thượng Bản lại bùng lên: “Thầy Tào Hùng đã đưa khiếu nại lên học viện, tố cáo người dùng thủ đoạn bịp bợm, ép bức học viên Luru Dương làm học trò của mình! Hiện tại học viện đã phê chuẩn, cho tiến hành Khảo Vấn Học Tâm. Ta khuyên người mau mau đưa Luru Dương qua bên ấy đi!”

“Khảo Vấn Học Tâm?”

Trương Huyền ngó ra, kết hợp với kí ức của tiền thân thì lập tức hiểu ra, đồng thời không khỏi chau mày.

“Không sai, bây giờ ta đại diện cho Phòng Đào tạo đến thông báo cho người. Nếu người còn không đi, vậy tức là làm trái với quy định của học viện, cũng sẽ bị đuổi thẳng thôi!” Thượng Bản cười ngạo nghễ.

Diêu Hàn, gã đánh không lại, còn nữ thân thì gã lại càng không dám nhiều lời, chỉ còn cách trút hết mọi tức giận lên đầu cái thằng cha ăn hại này.

“Thầy Trương Huyền, đừng đi...” Thảm Bích Như cũng nhăn mặt khuyên.

Tuy không biết Thượng Bản dựa vào cái gì mà tự tin như vậy, nhưng rõ ràng đây là âm mưu nhắm vào Trương Huyền. Một khi đồng ý, nếu Khảo Vấn Học Tâm xảy ra vấn đề, vậy bị đuổi khỏi học viện chỉ là chuyện nhỏ, không khéo sẽ bị mất luôn tư cách giáo viên.

Có điều cô chưa kịp nói hết câu thì đã bị Trương Huyền đưa tay cắt ngang: “Được, ta sẽ đi!”

Nếu là trước đây, đích xác là Luru Dương cảm thấy ám ức khi làm học trò của mình, nhưng hiện tại thì đã phục sát đất rồi. Bây giờ, dẫu mình có bảo cậu ta nhảy lầu luyện kình công, sợ là cũng dám nhảy không chút do dự!

Tín nhiệm như thế, còn sợ cái gì mà Khảo Vấn Học Tâm?

Coi bộ thằng cha này tràn đầy tự tin, nhưng đến lúc đó ai sẽ muối mặt thì còn chưa chắc đâu!

“Người dám không đi thì ta sẽ thông báo với Phòng Bảo vệ ngay lập tức, gô cổ người lôi qua đó...” Vốn cứ ngỡ Trương Huyền sẽ từ chối, Thượng Bản đang định cao giọng mà giảng cho một bài, nhưng khi phản ứng kịp thì gã không nhận được mà hỏi lại: “Hà? Người nói gì? Người chịu đi?”

Trương Huyền chẳng buồn đáp, khẽ mỉm cười đi đến trước cửa lớp, gọi: “Luru Dương, đi theo ta!”

“Dạ!” Luru Dương từ trong lớp bước ra.

“Chuyện này...”

Không ngờ đối phương lại chịu phối hợp đến thế, về mặt vốn đầy tự tin của Thượng Bản lập tức có chút phân vân.

“Thượng thiếu cứ yên tâm, cậu Luru Dương này, ngày trước tôi đã cất công chiêu nạp, chắc chắn chỉ muốn làm học trò của tôi thôi. Tôi dám chắc!” Tào Hùng nói khe khẽ.

“Vậy thì được!”

Nghe thấy lời đảm bảo này, Thượng Bản mới gật gù, sai bước đi đằng trước: “Đi thôi!”

“Thầy...”

Thấy người thanh niên chấp nhận một cách bộp chộp vậy, Thẩm Bích Như không khỏi rất lo lắng.

Khảo vấn Học Tâm, là biện pháp xử lý thẳng thừng và quyết liệt nhất giữa các giáo viên khi gặp phải mâu thuẫn không thể giải quyết. Một khi thất bại, trở thành ông thầy lừa đảo, sẽ phải nhận lấy sự trừng phạt rất nặng!

Sao hấn lại đồng ý với chuyện thế này, ít ra cũng phải kiểm có thoái thác, rồi dùng biện pháp ôn hòa để giải quyết. Bằng không... dễ gặp họa lớn đấy!

“Không sao đâu!”

Biết rõ đối phương đang lo lắng điều gì, Trương Huyền chỉ mỉm cười chứ chẳng nói gì thêm, bước theo Thượng Bân đi về phía Tháp Học Tâm.

“Cái tên này...”

Thấy lời khuyên của mình không hề lọt vào tai đối phương, Thẩm Bích Như vừa tức lại vừa lo.

Là một đại mỹ nhân, lời của mình, bao nhiêu người khác đều răm rắp nghe theo. Ấy vậy mà tên này lại chẳng những không nghe, còn lập tức đi thẳng qua đó, như vậy chẳng phải là tự lao đầu vào chỗ chết sao?

Phải biết rằng, ông nội của Thượng Bân là chủ nhiệm Phòng Đào tạo, gã ta dám làm như vậy, chứng tỏ đã giăng sẵn bẫy chờ người rồi đó...

“Muốn chuốc họa vào thân, chết là đáng đời!”

Thẩm Bích Như tức mình giậm chân một cái, có điều phân vân một lát, cô vẫn cất bước bám sát theo sau.

Đối với Trương Huyền, cô chỉ thấy tò mò chứ chưa đến mức ưa thích. Nhưng Thượng Bân đối xử với hấn như vậy, chắc chắn là vì cô mà ra, nên dù thế nào cô cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Trưởng lão mạc tường

Trong Tháp Học Tâm nguy nga cao vút.

“Mạc trưởng lão, xem ra lần này phải làm phiền ngài rồi!” Trưởng lão Thượng Thần nhìn về phía một người đàn ông cao tuổi đang ngồi bên cạnh.

Đây chính là trưởng lão trong Công Hội Giáo Viên, Mạc Tường!

“Thượng trưởng lão đừng nói vậy, chúng ta là bạn bè lâu năm mà!”

Trưởng lão Mạc Tường tuổi tầm 50, để một chòm râu xám lưa thưa. “Ông yên tâm, nếu thầy giáo đó thực sự dùng thủ đoạn để bức ép người ta làm học trò của mình, tôi nhất định sẽ báo lên Công Hội, khai trừ tư cách giáo viên của hấn!”

“Hầy, là do tôi làm việc sơ suất!” Trưởng lão Thượng Thần lắc lắc đầu, tỏ ra rất ngậm ngùi: “Thầy giáo này bị điểm 0 trong kỳ khảo hạch giáo viên lần trước, tôi đã đưa ra thông điệp, nếu không chiều nạp được học sinh thì sẽ bị đuổi khỏi học viện ngay... Có lẽ do chịu áp lực như thế, nên thầy ta mới dùng đến hạ sách này... Tại tôi cả, là lỗi của tôi!”

Lão vừa nói vừa thở dài thườn thượt.

“Thượng trưởng lão chớ nói như thế. Đó là do ông có lòng nhân hậu, muốn cho hấn một cơ hội. Nào ngờ tên khốn ấy lại chẳng biết ơn, trái lại còn làm cái chuyện đê hèn, vô lại như thế. Thực sự là, quá trơ tráo, tội ác tày trời!” Sắc mặt Mạc trưởng lão sa sầm xuống, phát tán ra khí thế hùng hậu, “Thân làm thầy giáo, chẳng lo giáo dục học sinh, lại đi làm mấy chuyện gian tà bất chính này. Tôi cũng muốn xem xem, rốt cuộc ai đã cho hấn cái gan dám làm như thế!”

Mạc trưởng lão nổi tiếng là căm ghét mấy trò gian ác, bây giờ nghe nói có thầy giáo bức ép học trò thì lập tức nổi trận lôi đình.

“Nếu như thầy Tào Hùng không vì trọng nghĩa lớn mà báo cáo, cất công thỉnh cầu tiến hành Khảo Vấn Học Tâm, chắc có lẽ tôi vẫn chưa biết chuyện!”

Trưởng lão Thượng Thần chấp hai tay sau lưng, không ngừng lắc đầu, ánh mắt nhìn xa xăm, vẻ mặt thâm trầm, hệt như đã làm ra chuyện tặc trách nhất trên đời.

Nếu có Trương Huyền ở đây, hẳn chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc, bởi vì trình độ “điển sâu” của ông già này còn cao thâm hơn cả hắn.

“Tuy Khảo Vấn Học Tâm sẽ ảnh hưởng đến tình hữu nghị và đoàn kết giữa các giáo viên, nhưng nếu nhờ đó mà moi ra được một con sâu làm rầu nồi canh thì cũng đáng lắm! Ngài chớ nên tự trách nữa!” Thấy bộ dạng của ông ta như vậy, Mạc trường lão không khỏi âm thầm bội phục.

Trong học viện vẫn thường xuyên xuất hiện tình huống mấy giáo viên cùng yêu thích một học viên ưu tú. Lúc này, mọi người thường tự giải quyết riêng, tránh làm mất hòa khí, đồng thời có thể duy trì trật tự dạy và học bình thường. Chỉ khi nào thực sự không còn cách giải quyết nào khác, mới viết đơn xin sử dụng biện pháp này.

Khảo Vấn Học Tâm, ý nghĩa hiện rõ trong tên gọi, nghĩa là khảo vấn nội tâm của học viên, khiến học viên ấy chiếu theo nội tâm mà đưa ra lựa chọn. Làm như thế, chẳng khác nào các giáo viên có tranh chấp đã công khai đối đầu nhau, không để ý gì tới thể diện nữa, đồng thời còn làm tổn hại đến tình đoàn kết giữa các giáo viên.

Chính vì vậy, học viện Hồng Thiên thành lập đã trăm năm nay, nhưng chỉ có mười mấy trường hợp giáo viên thỉnh cầu tiến hành Khảo Vấn Học Tâm. Và không ngờ, bây giờ họ lại gặp phải một trường hợp.

Sau khi giả vờ thâm trầm xong, thấy đã kích giận đối phương thành công, lúc này trường lão Thượng Thần mới cười thầm trong bụng, phất tay ra lệnh: “Cho họ vào đi!”.

Kéttt!

Lời vừa dứt, cánh cửa lớn nặng nề được mở ra, Trương Huyền, Tào Hùng, Thượng Bán, Thẩm Bích Như và Lưu Dương cùng đi vào.

“Thầy Tào Hùng, có đúng là thầy đã thỉnh cầu tiến hành Khảo Vấn Học Tâm không?”

Thấy mọi người đã tề tựu đông đủ, trường lão Thượng Thần nhướn mày hỏi.

“Mong trường lão làm chủ cho tôi!” Tào Hùng nói đồng dục: “Tên Trương Huyền này đã bức ép học viên vốn đã bái tôi làm thầy trở thành học trò của hắn, vi phạm quy tắc cạnh tranh công bằng giữa các giáo viên. Vì thế, tôi mới cất công thỉnh cầu tiến hành Khảo Vấn Học Tâm, nhằm trả lại lẽ công bằng cho Lưu Dương, đồng thời hy vọng học viện có thể trừng phạt tên khốn vô liêm sỉ này!”.

“Trả lại công bằng?”

Lưu Dương vâng lời đi theo qua đây, hoàn toàn không hay biết để làm gì. Bấy giờ nghe đối phương nói như thế, cậu ta mới hiểu Tào Hùng đang muốn ra tay hãm hại ân sư của mình, cậu hoảng hốt nhìn qua Trương Huyền, “Thầy...”.

Chưa nói hết câu, cậu ta đã thấy Trương Huyền – khi nãy giảng bài thì thần thái rất điềm tĩnh, cao thâm khó lường, bây giờ trên mặt lại chợt hiện lên nét hoảng loạn, rướn cổ lên bước tới cãi: “Thầy Tào Hùng, thầy nói bậy... Lưu Dương... cam tâm tình nguyện làm học trò ta mà! Ta... ta... ta nào có bức bách ai đâu!”.

Trong giọng nói có vẻ hoảng hốt và mất tự tin, hết như lời nói dối đã bị vạch trần vậy.

“Ừa?”

Lưu Dương chớp chớp mắt, mặt đỏ ra.

Qua hai buổi học, cậu ta đã khám phục Trương Huyền sát đất, cảm thấy thầy mình không việc gì không làm được. Bản thân cậu trở thành học trò của thầy ấy, xuất phát từ cuộc cạnh tranh công bằng giữa hai giáo viên, vốn rất dễ giải thích, sao chớp mắt mà kịch bản đã thay đổi thành như vậy rồi?

Đặc biệt là biểu hiện của thầy ấy, đôi mắt đầy hoảng sợ, thân thể run lên bần bật, hết như bị bắt gian tại giường, khiến Lưu Dương chẳng hiểu gì ráo. Lẽ nào cơ mặt thầy đang bị chuột rút?

“Thầy...” Chưa kịp hỏi ra nghi vấn trong lòng, Lưu Dương lại thấy thầy Trương Huyền của mình quay đầu qua, cất giọng đầy vẻ khiếp nhược: “Lưu Dương, trò... trò nói đi, ta không bức bách trò đúng không?”.

Vừa nói vừa nháy nháy mắt.

“Hả... dạ, dạ phải!” Lưu Dương gật đầu lịa lịa.

Đến lúc này thì dù cậu ta có ngốc mấy cũng phải thông não rồi, có lẽ thầy Trương đang muốn chơi khăm đối phương một vỏ!

Cứ phối hợp với thầy ấy là xong.

Hai người đã ngầm hiểu ý nhau, nhưng trong mắt những người chứng kiến, thì rõ ràng Trương Huyền đang ép Lưu Dương nói trái với lòng mình, bằng không sao lại nói năng lắp bắp do dự như thế?

Quả nhiên, chứng kiến cảnh này, sắc mặt Mạc trường lão càng khó coi hơn.

“Thầy tên là Trương Huyền đúng không? Ta cho thầy một cơ hội chót, ngoan ngoãn gạch tên cậu Lưu Dương này khỏi danh sách lớp thầy, để trò ấy trở lại làm học trò của thầy Tào Hùng như cũ, vậy ta có thể không tiến hành Khảo Vấn Học Tâm!”

“Gạch tên khỏi lớp?” Trương Huyền gãi gãi đầu: “Lưu Dương thật lòng thật dạ bái tôi làm thầy mà, nếu rút khỏi lớp thì bất công cho trò ấy quá...”

“Bất công? Thật lòng thật dạ?”

Khóe miệng Mạc trường lão co giật mấy cái.

Nói mà không ngượng mồm à?

Một thầy giáo mà thi khảo hạch giáo viên được 0 điểm, rút được tên khỏi lớp của người, khéo bắn pháo hoa ăn mừng còn không kịp, ở đó mà bất công...

Người lấy đầu ra sự tự tin ấy hả?

Đang định nói tiếp, bỗng ông ta nghe thấy Tào Hùng và Thượng Bân đồng loạt kêu to: “Mạc trường lão, không được đâu!”

“Gi vậy?”

Khảo Vấn Học Tâm vốn cực kỳ phiền toái, một khi mở ra thì ắt phải có người chịu trừng phạt. Nếu không thì ai ai cũng đòi dùng đến biện pháp này, học viện làm sao gánh vác nổi?

Mạc trường lão vốn muốn giải quyết bằng biện pháp hòa bình, nghe thấy hai người kia ngăn cản thì không khỏi ngạc nhiên nhìn qua.

“Mạc trường lão, thầy Tào đã thỉnh cầu tiến hành Khảo Vấn Học Tâm, học viện cũng đã đồng ý, lúc này đột nhiên hủy bỏ, há chẳng phải chứng tỏ... chứng tỏ quy củ của học viện hết như trò đùa sao?” Thượng Bân vội giải thích.

Đùa chắc!

Nhọc nhân lắm mới giảng xong bấy để cho tên Trương Huyền kia chui vô. Nếu giải quyết hòa bình, vậy khác nào bao nhiêu công sức đổ sông đổ bể hết?

Nếu vậy, nổi nhục nhà hôm qua, gã phải chịu một cách oan uổng à?

“Đúng đó Mạc trường lão. Tôi cũng vì nghĩ cho học sinh, nên vẫn mong có thể tôn trọng tâm nguyện của cậu ấy, chọn được người thầy mình yêu kính nhất! Chứ không phải là chịu bức ép!”

Tào Hùng vội vàng lên tiếng, nói năng rất hùng hồn, khẳng khái, đạo nghĩa đầy trời. Nếu như trên mặt không có dấu hằn đỏ chót do bị Bộc Thiên Sư vả hôm qua, thì e là đã khiến không ít người bội phục.

“Thôi được rồi!” Thấy hai người kia nói vậy, Mạc trường lão đành gật đầu, không khuyên can nữa.

“Đã chọn tiến hành Khảo Vấn Học Tâm, đương nhiên phải nói rõ quy tắc. Khảo vấn Lưu Dương, sau khi kiểm tra hoàn tất, cuối cùng cậu ta chọn ai làm thầy thì người đó thắng cuộc! Đương nhiên, có thua thì phải có phạt, nên trước tiên sẽ nói rõ mức trừng phạt!”

Trường lão Thượng Thần này giờ vẫn giữ im lặng, đến lúc này mới lên tiếng, nhìn quanh một vòng rồi tiếp tục: “Lần này thầy Tào Hùng đã chọn mức phạt nặng nhất, cũng có nghĩa là sau khi khảo vấn xong, bên thua sẽ phải rời khỏi học viện! Trương Huyền, người có ý kiến gì không?”

Nghe thấy mức trừng phạt nặng nhất, Trương Huyền tỏ ra hoàn toàn không dám tin, cất tiếng tha thiết chân thành: “Tôi với thầy Tào Hùng cũng đâu có thâm thù huyết hận gì đâu. Có vậy thôi mà đuổi thầy ấy đi, như vậy có tàn nhẫn quá không?”

“Hả?”

Nghe thấy lời này, phe của trường lão Thượng Thần đều muốn bật ngửa, nhìn Trương Huyền như nhìn thằng điên. Đầu óc thằng cha này bị trục trặc hay sao vậy? Đang nói đuổi người đó, có biết không?

“Hừ, Khảo Vấn Học Tâm, người đồng ý cũng được, mà không đồng ý cũng không được! Muốn từ chối, e là muộn mất rồi!”

Nghĩ rằng hẳn ta cố tình ẩn nói lung tung hòng từ chối khảo vấn, Tào Hùng cười khẩy, nhấn mạnh thêm lần nữa.

“Ta thực lòng muốn tốt cho thầy mà... bị đuổi luôn khỏi trường, ta thấy như thế thì tàn nhẫn quá, không nên làm thế!” Trương Huyền chần chừ giây lát rồi nói tiếp: “Chi bằng... đừng đuổi, chỉ cần khai trừ tư cách giáo viên, sau đó... đánh một 100 gậy Sát Thần Côn!”

“Khai trừ tư cách giáo viên? Một trăm gậy Sát Thần Côn?”

Đám đông bàng hoàng, trở mắt nhìn nhau, ai nấy đều có suy nghĩ muốn phát điên ngay lập tức.

Đề nghị kia thì cũng không đến nỗi thất nghiệp. Còn đề nghị của người, trên thực tế còn tàn nhẫn hơn đuổi khỏi trường đó, có biết không?

Người có chắc là chẳng nói nhầm không?

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Giảng giải về độ tín nhiệm

Đuổi ra khỏi học viện, ít nhất thì vẫn còn là giáo viên, không ở học viện Hồng Thiên được nữa thì đến trường khác, vẫn có thể dạy học được!

Nhưng khai trừ tư cách giáo viên thì chẳng khác nào mất đi thân phận, đi đến bất cứ đâu cũng sẽ trở thành vết nhơ, bị người ta chê cười.

Chính vì vậy trường lão Thượng Thần mới mời Mạc trường lão của Công Hội Giáo Viên đến, vì dẫu ông ta là chủ nhiệm Phòng Đào tạo học viện Hồng Thiên, nhưng cũng không đủ quyền hạn để khai trừ tư cách giáo viên. Không ngờ... bản thân vẫn chưa lên tiếng thì tên khốn này đã đề nghị trước rồi!

Hơn nữa, còn thêm một trăm gây Sát Thần Côn nữa chứ...

Sát Thần Côn là loại gây rất đặc thù do vương quốc Thiên Huyền chế tạo ra. Khi đánh vào người thì chỉ gây đau đớn, trầy da tróc thịt, nhưng lại không gây tổn hại đến gân cốt. Một trăm gây, dẫu có là cao thủ lợi hại đến đâu thì cũng phải mất nửa cái mạng.

Người thấy quá mức tàn nhẫn, hay là chê chính mình chết chưa đủ nhanh vậy?

Đám đông đều nhìn tên thanh niên này như nhìn một thằng điên.

“Thầy Trương Huyền, thầy...”

Thảm Bích Như đang đứng đằng sau cũng suýt ngất.

Đại ca à, chẳng lẽ ngài không nhận ra, đây là cái bẫy do Thượng Bân và Tào Hùng giăng sẵn, cốt là muốn ngài chui đầu vào hay sao? Vốn dĩ bị đuổi ra khỏi học viện đã là mức trừng phạt nặng nhất rồi. Vậy mà ngài chẳng những không từ chối, lại còn đòi tăng lên. Ngài bị điên hay sao vậy?

“Tự tìm cái chết thì chớ trách người khác!” Tào Hùng quay sang trường lão Thượng Thần đang ngồi ở giữa: “Thượng trường lão, tôi thấy đề nghị của Trương Huyền rất hay, mong học viện chấp nhận!”.

Thấy gã đồng ý nhanh như thế, Lưu Dương ở bên cạnh liền bùng trán, nhìn gã bằng ánh mắt đồng tình.

Thầy Trương thật là thâm!

Đầu tiên giả vờ hoảng sợ, để đối phương càng tự tin hơn, sau đó thừa cơ tăng hình phạt. E là thầy Tào Hùng bị thầy ấy đùa bỡn đến chết, cũng chẳng biết vì sao.

“May mà mình đã thành học trò của thầy ấy, bằng không cả đời này coi như tiêu tùng...”

Nghĩ đến chuyện mình suýt nữa thành học trò của thầy Tào Hùng, Lưu Dương rung mình một cái, co đầu rút cổ lại.

“Ừ, được rồi. Nếu hai bên đã thảo luận xong nội dung đặt cược, vậy thì bắt đầu thôi!” Trường lão Thượng Thần gật đầu. Hai quả cầu thủy tinh trong suốt to bằng trái dưa hấu được đẩy ra, đặt lên trên trụ đá. Chúng đều phát ra ánh sáng ôn hòa.

“Đây là cầu thủy tinh được tạo thành từ ‘đá Ván Tâm’. Trương Huyền, Tào Hùng, mỗi người nhô máu lên một quả cầu! Lưu Dương đến chạm tay vào, cầu thủy tinh sẽ dựa vào độ tín nhiệm trong lòng trò ấy mà phản chiếu chân thực ra ngoài! Độ tín nhiệm với ai cao hơn thì người đó thắng cược! Quy tắc rất đơn giản, có ai còn thắc mắc gì không?”

Trường lão Thượng Thần nói.

“Dạ không!”

Trương Huyền và Tào Hùng đều gật đầu.

Thực ra Khảo Ván Học Tâm rất đơn giản, chỉ cần dùng năng lực đặc thù của đá Ván Tâm, tiến hành thăm định độ tín nhiệm trong nội tâm của học trò. Tín nhiệm đối với thầy nào cao hơn, thì thầy ấy đương nhiên sẽ giành thắng lợi.

Quy tắc thì đơn giản, nhưng đá Vắn Tâm vô cùng đắt đỏ, hơn nữa hiếm khi được bày bán, lại còn chỉ dùng được một lần, dùng xong thì xem như là đồ bỏ. Vì vậy, trừ khi bắt đắc dĩ lắm, chứ dầu là học viện thì cũng chẳng muốn sử dụng phương thức này.

Còn số tiền bị tiêu tốn, thường là do người thất bại chi trả.

Trong mắt phe Tào Hùng, Trương Huyền chỉ là tên thầy giáo ăn hại, thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm. Mà Luru Dương chính là học viên nằm trong top 100 đầu vào, sao có thể cam tâm tình nguyện làm học trò của hắn ta chứ?

Một khi kiểm tra, Trương Huyền thua là cái chắc!

Đến lúc đó, hắn sẽ không chỉ bị đuổi khỏi trường đây nhục nhã, mà còn táng gia bại sản, mang tiếng xấu muôn đời. Một mũi tên bắn tới ba con chim.

“Bắt đầu đi!”

Thấy hai người kia không ý kiến gì, trưởng lão Thượng Thần liền phát tay.

Trương Huyền và Tào Hùng, mỗi người đến trước một quả cầu thủy tinh, nhỏ máu lên ấy.

Một luồng ánh sáng ôn hòa ánh lên rực rỡ, trong lòng quả cầu thủy tinh vẩn tâm phản chiếu lên khuôn mặt của hai người họ.

“Đi đi!”

Theo tiếng gọi của trưởng lão Thượng Thần, Luru Dương bước đến, đặt hai bàn tay lên hai quả cầu thủy tinh.

Ừng!

Hai quả cầu thủy tinh lập tức phát ra ánh sáng trắng xóa, bao trùm quanh mình.

“Đá Vắn Tâm có thứ năng lượng khiến người ta bị thôi miên, một khi đã chạm vào thì sẽ rơi vào ảo cảnh. Ở đây, tất cả đều xuất phát từ nội tâm, không hề pha tạp một chút cảm tính nào. Nếu quả thực trò ấy bị bức ép làm học trò, vậy tức là không hề có tín nhiệm đối với thầy giáo đó, không khéo còn có phản cảm. Vì vậy, Khảo Vắn Học Tâm chính là phương pháp khách quan nhất, chính xác nhất để phân định ra, học trò có cam tâm tình nguyện bái sư không!”

Mặc trưởng lão nhìn Luru Dương đang nhắm mắt chìm sâu vào ảo cảnh, chậm rãi giảng giải.

“Đúng vậy, điểm số trên quả cầu có thể tượng trưng cho cấp độ tín nhiệm. Nó được chia làm 100 điểm, mỗi 10 điểm là một cấp độ. Nếu 0 điểm thì có nghĩa là hoàn toàn không tín nhiệm, 10 điểm thì có chút tín nhiệm, 20 điểm thì tín nhiệm thông thường... Quan hệ thầy trò, thường ở khoảng 30 điểm. Nghe nói có những thầy lợi hại, có thể khiến độ tín nhiệm của học trò lên đến 50 điểm. Như vậy xem như đã cực kỳ đáng sợ rồi. Khắp vương quốc Thiên Huyền này, cũng rất khó tìm được một trường hợp như thế! Dầu sao thì độ tín nhiệm của học trò đối với cha mẹ mình, cũng chỉ đến sáu bảy mươi điểm mà thôi!”

Trưởng lão Thượng Thần cũng vuốt vuốt râu tỏ vẻ tán đồng.

Hai người họ đối thoại với nhau, trên thực tế cũng là đang nói cho mọi người về nguyên lý của Khảo Vắn Học Tâm.

Con người là loài động vật có tư duy, mỗi người lại có một lối suy nghĩ khác nhau. Muốn khiến một người sinh ra lòng tin tưởng một người khác, là chuyện không hề dễ dàng.

Đừng nói đâu xa, ngay cả cha mẹ, vốn đã chung sống từ nhỏ đến lớn, còn chưa đạt được sự tin tưởng trăm phần trăm!

Thầy giáo thì càng khỏi phải bàn.

Chỉ khi nào ở bên nhau lâu dài, mới có thể khiến độ tín nhiệm tăng lên.

Hiện mới chỉ cách ngày nhập học có hai hôm mà thôi, lại thêm tiếng tăm của Trương Huyền khó nghe đến thế, có thể có được bao nhiêu độ tín nhiệm đây?

Dùng đầu gối suy nghĩ cũng ra.

“Phải rồi, Mặc trưởng lão. Tôi nghe nói trong tiêu chuẩn bình xét Danh Sư của Công Hội, hình như độ tín nhiệm của học sinh cũng là một trong những tiêu chuẩn xem xét, chẳng hay có đúng vậy không?”

Giải thích vừa xong, trưởng lão Thượng Thần sực nhớ ra gì đó, tò mò hỏi ngay.

Chức danh giáo viên được chia làm ba cấp: Sơ, Trung và Cao. Trương Huyền là sơ cấp, đẳng cấp thấp nhất. Còn Thượng Bân và Thảm Bích Như thì đã đạt đến bậc giáo viên cao cấp từ lâu.

Bình thường có thể đạt đến cao cấp, cũng xem như đã hết mức rồi.

Hai thầy Lục Tầm và Vương Siêu vốn nổi tiếng nhất học viện Hồng Thiên, cũng chỉ nằm ở đẳng cấp này.

Vượt qua cao cấp, mới trở thành Danh Sư!

Danh Sư, không chỉ có danh tiếng, mà còn phải có hiểu biết chính xác về việc chỉ điểm và tu luyện. Người được làm học trò của những nhà giáo bậc này, chắc chắn sẽ càng lúc càng mạnh, cuối cùng có thể hùng bá một phương.

Bệ hạ Thẩm Truy, không phải con một cũng không phải con trướng, theo lẽ thường thì ngại vàng không thể nào lọt vào tay ông ấy được. Có điều, nghe nói thời còn trẻ, ông ấy đã từng theo học một vị danh sư chỉ trong vài ngày. Sau đó ông ấy đã tiến bộ thần tốc, trở thành cao thủ đệ nhất giữa lớp trẻ trong vương thất, rồi đến cao thủ đệ nhất trong toàn vương quốc! Cùng vì thế ông ấy mới được kế vị, kế tục sự nghiệp mở mang bờ cõi!

Được làm học trò của danh sư, là giấc mơ của biết bao người!

Nghề giáo chỉ được xếp vào hàng ngũ nghề nghiệp hạ phẩm trong thượng cửu lưu. Nhưng một khi đã đạt đến cấp bậc Danh Sư, vậy tuyệt đối là đệ nhất trong toàn bộ các nghề nghiệp thuộc thượng cửu lưu, không ai dám phản đối.

Đặc biệt là lực hiệu triệu của Danh Sư, cực kỳ khủng khiếp. Các Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư, Trận Pháp Sư... vô cùng nổi tiếng cũng chẳng sánh nổi!

Một giáo viên bình thường cũng đã có thể có học trò trong khắp thiên hạ, Danh Sư thì lại càng khủng khiếp hơn. Bất kỳ một vị cao thủ nào, đều có khả năng là học trò của ông ta. Một khi xảy ra chuyện, nhất hô bách ứng, ngay cả người nắm quyền lực lớn trong tay cũng không dám đắc tội Danh Sư.

Truyền thuyết kể rằng, có vị quốc vương của một vương quốc lớn, không biết sao lại đắc tội với một vị Danh Sư. Vị này hạ lệnh một tiếng, mấy chục vị cao thủ cảnh giới Tông Sư bất trọng liền ừn ừn kéo đến, chưa tới một ngày mà cả một vương thành đã bị hủy diệt hoàn toàn, vương tộc thì bị giết sạch sẽ, tuyệt dòng tuyệt giống.

Chính vì vậy nên chỉ cần là người luyện võ thì đều phải biết, đắc tội với ai cũng được, nhưng chớ đại mà đắc tội với Danh Sư!

Ai mà biết được ông ta có bao nhiêu học trò, trong ấy lại có bao nhiêu cao thủ?

Đắc tội với một người cũng chả khác nào chọc phải tổ ong, không chết thì cũng tàn!

Đương nhiên, danh hiệu Danh Sư này, hoàn toàn không dễ dàng đạt được, cần phải thỏa mãn đủ thứ điều kiện khắt khe. Mà khiến học trò nâng cao độ tín nhiệm nhanh chóng, chỉ là một trong những điều kiện ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: 10?

“Không sai, muốn khảo hạch Danh Sư, vậy độ tín nhiệm của học trò đối với giáo viên phải trên 60, đây là tiêu chuẩn bắt buộc! Bằng không thì không thể thành công được!” Trưởng lão Mạc Tường gật đầu.

“60... “Trưởng lão Thượng Thần không khỏi chất lưỡi xuýt xoa: “Độ tín nhiệm cao như vậy, trong lòng đã sánh ngang với cả cha mẹ của học trò rồi!”.

Cha mẹ và con cái vốn luôn sống bên nhau, mà độ tín nhiệm cũng chỉ khoảng 60. Để quan hệ thầy trò đạt đến trình độ này, độ khó trong ấy cao biết bao.

Chả trách toàn vương quốc Thiên Huyền chẳng có vị Danh Sư nào, thực sự quá khó!

“Lục Tầm và Vương Siêu trong học viện các vị, nếu tiếp tục giảng dạy thêm ba mươi năm nữa, mà vẫn duy trì được trình độ hiện tại, hẳn sẽ có cơ hội trở thành Trợ Giáo!” Mạc trưởng lão vuốt râu nói.

Danh Sư không phải việc gì cũng tự làm, có không ít việc là do Trợ Giáo xử lý. Cũng giống như học nghề vậy, muốn trở thành Danh Sư, thì Trợ Giáo là còn đường nhất định phải đi qua.

“Trợ Giáo?”

Trưởng Lão Thượng Thần lại xuýt xoa.

Có cơ hội trở thành Trợ Giáo, đủ biết trình độ của hai vị Lục Tầm và Vương Siêu thế nào rồi.

“Chẳng hay học trò mà họ dạy dỗ, có độ tín nhiệm khoảng bao nhiêu...” Thượng Thần tò mò hỏi.

“Mấy năm nay họ đã gây dựng được không ít danh tiếng, dạy dỗ học trò đã lâu năm, chắc có thể đạt đến 40. Nhưng muốn hơn nữa thì khó đấy!” Mạc trường lão lắc đầu.

Ông ấy là trường lão trong Công Hội Giáo Viên, nên nắm rõ tình hình của không ít giáo viên.

“Cũng đúng!”

Thượng Thần gật đầu.

Độ tín nhiệm rất khó tích lũy, mà mất đi thì lại rất nhanh. Đôi khi, chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt mà bị mất sạch. Bằng không, danh tiếng của Danh Sư cũng đâu có lớn như thế!

“Tôi nghe nói... Công Hội Giáo Viên của chúng ta đã xuất hiện một thiếu nữ thiên tài, tuổi mới mười tám mười chín, nhưng đã trở thành Trợ Giáo sơ cấp rồi?” Nhớ lại tin tức này, trường lão Thượng Thần tò mò hỏi tiếp.

“Đó là con gái của hội trường chúng tôi, đích xác là một thiên tài!” Nhắc đến người này, Mạc trường lão vuốt râu, mỉm cười đầy tán thưởng.

Trợ Giáo được chia làm ba cấp: Sơ, Trung và Cao. Chưa đến hai mươi mà đã đạt đến chức ấy, đâu có là sơ cấp cũng rất khủng bố rồi!

“Lợi hại!”

Thấy đối phương xác nhận, trường lão Thượng Thần không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Tuy ông ấy là chủ nhiệm Phòng Đào tạo của học viện Hồng Thiên, nhưng trên thực tế cũng chỉ là giáo viên cao cấp, chứ hoàn toàn chưa đủ tư cách làm Trợ Giáo sơ cấp cho Danh Sư.

Cảm khái xong, Thượng Thần không nói gì thêm, nhấp nhòm nhìn qua Trương Huyền và Tào Hùng, hỏi: “Mạc trường lão, ngài đoán xem hai người họ, có khoảng bao nhiêu độ tín nhiệm?”

...

“Thầy... hay là nhân lúc này đi trước đi, rồi khỏi học viện Hồng Thiên, đừng bao giờ trở lại nữa...”

Thấy người thanh niên đứng đực mặt ra chờ kết quả Khảo Vấn Học Tâm, Thẩm Bích Như kim lòng không được, bước đến nói khẽ.

Theo cô ấy thấy, Trương Huyền và Thượng Bân là hai người ở hai thế giới khác biệt, nếu không vì cô ấy thì không bao giờ có liên quan tới nhau.

Bây giờ chuyện đã đến nông nổi này, nếu Trương Huyền bị đánh một trăm đòn Sát Thần Côn, và bị khai trừ tư cách giáo viên, chắc chắn lương tâm cô sẽ cắn rứt vô cùng.

“Bây giờ muốn trốn sao? E là muộn rồi đấy!”

Thấy nữ thần của mình lại đi lo lắng cho thằng đàn ông khác, Thượng Bân nghiêng răng gầm gừ.

Ta bị đánh ra nông nổi này mà cô chẳng buồn hỏi một tiếng, lại đi lo cho tên khốn thi khảo hạch bị 0 điểm! Đáng ghét, thật là đáng ghét!

Về mặt gã đầy hung tợn, hai buồng phổi chỉ chực nổ tung.

“Không sai, Khảo Vấn Học Tâm đã tiến hành rồi, còn muốn trốn sao? Nằm mơ à?” Tào Hùng cũng bước tới, vẻ mặt tràn đầy sự phấn khích, hung hăng: “Sắp sửa có kết quả rồi. Ngươi sẽ hiểu rằng, quyết định vừa rồi của ngươi, ngu xuẩn biết bao!”

“Thầy chắc là mình sẽ thắng sao?”

Thấy đối phương huênh hoang, đầy tự tin, giống như đã nắm rõ vận mệnh của mình, Trương Huyền chỉ biết lắc đầu.

“Hề hề!” Tào Hùng nhìn Trương Huyền như nhìn một thằng ngốc, cười khẩy một tiếng. “Nói thật cho ngươi biết nhé, cậu Lưu Dương này là ta đã cố công chiều nạp, còn sống chung với ta gần nửa tháng trời, độ tín nhiệm giữa hai chúng ta e là đã vượt quá 20 điểm rồi! Còn ngươi? Được nổi mười điểm không? Cường ép từ chỗ ta, gạt trò ấy về chỗ mình. Ta e, có khi còn bị âm điểm đấy!”

0 điểm tức là không hề tin tưởng, mà âm điểm thì nghĩa là chán ghét, điểm âm càng cao thì độ chán ghét càng nhiều.

Hôm kia, lúc Lưu Dương đi ngang qua gã đã tỏ ra rất bịn rịn, bây giờ gã vẫn còn nhớ như in. Một tên khốn dạy người ta đến tẩu hỏa nhập ma, sao có thể khiến cho một học trò cao ngạo như vậy bội phục được!

E là quan hệ giữa hai người còn đang lạnh như băng, chẳng biết Lưu Dương đang hận tên khốn này đến mức nào nữa!

“Học viện Hồng Thiên là học viện đứng đầu trong vương quốc Thiên Huyền, nếu thực sự có ông thầy chỉ có được dưới 10 điểm tín nhiệm của học trò, e

là sẽ thành trò cười cho thiên hạ, tiếng xấu lan truyền ra cả vương quốc mất!” Thượng Bân bật cười chế nhạo. “À, phải rồi, ta quên mất. Dầu sao tiếng tăm của ngươi đã khó ngủ đến thế rồi, cũng đâu có sợ trở thành trò cười cho thiên hạ chứ...”

“Các người...”

Thấy hai người kia thừa gió bẻ măng, mặt Thẩm Bích Như đỏ lên vì tức. Cô đang định phản bác lại thì bất gặp đương sự là Trương Huyền vẫn tỉnh bơ như không, hình như chẳng hề để tâm đến những lời chế nhạo, mỉa mai của hai gã kia.

Thực lòng mà nói thì Trương Huyền đích xác là chẳng bận tâm.

Hai tên khốn này cũng chỉ còn cơ hội khua môi múa mép lúc này thôi, lát nữa có kết quả rồi, để coi sẽ khóc như thế nào...

...

“Hai người họ?”

Nghe câu hỏi của trưởng lão Thượng Thần, trưởng lão Mạc Tường trầm ngâm một thoáng, cân nhắc kĩ càng: “Trò Lưu Dương này vốn được thầy Tào Hùng chiêu mộ nên độ tín nhiệm với thầy ấy chắc sẽ cao hơn. Có điều theo tôi thấy thì cũng chỉ tầm 18, 19 thôi, 20 thì quá khó! Còn Trương Huyền... nếu quả thực là đã bức ép trò đó thì e là sẽ âm hiểm đấy!”

“Độ tín nhiệm mà bị âm hiểm, vậy học viện Hồng Thiên sẽ phải mang nhục. Đến lúc đó, phải phiền Mạc trưởng lão nhọc tâm rồi!”

Trưởng lão Thượng Thần nói.

“Đó là chuyện tất nhiên!” Ánh mắt của trưởng lão Mạc Tường chợt lóe sáng, “Là trưởng lão của Công Hội Giáo Viên, tôi quyết không chấp nhận để cho cái thứ bại hoại như thế tồn tại! Nếu thực sự bị âm hiểm, có thể xác nhận chắc chắn trò Lưu Dương bị bức ép, tôi sẽ lập tức báo cáo lên Công Hội, kiên quyết khai trừ tư cách giáo viên của Trương Huyền!”

Nghe thấy lời hứa của đối phương, trưởng lão Thượng Thần mỉm cười, chợt ánh mắt lóe lên, chỉ tay về phía trước: “Ngài xem, sắp có kết quả rồi!”

Vừa dứt lời, ánh sáng phát ra từ hai quả cầu thủy tinh ở giữa phòng cũng không ngừng dao động, rồi từ từ yếu đi.

Khảo Vấn Học Tâm, người tiếp nhận khảo vấn sẽ phải trải qua vô số ảo cảnh, mới có thể đưa ra lựa chọn chân chính xuất phát từ nội tâm, lúc này ánh sáng đã biến mất, chứng tỏ quá trình ấy đã hoàn thành, sắp sửa có kết quả rồi.

Ừng!

Cầu thủy tinh bên tay trái nhẹ nhàng hiện ra một hàng chữ số.

“Kết quả ra rồi, ngươi cũng sắp đi đời rồi...”

Thấy hàng chữ số chậm chậm hiện ra trên cầu thủy tinh, Tào Hùng phấn khích đến nổi, đôi mắt như đang phát sáng.

Lần này không những có thể đưa Lưu Dương quay lại lớp của mình, còn tổng cổ được tên Trương Huyền, nhất là lại lấy được lòng thiếu gia Thượng Bân. Có chỗ dựa này rồi, sau này tiền đồ của mình chẳng phải sẽ thuận buồm xuôi gió sao?

E là không đến vài năm đã có thể thăng cấp, trở thành giáo viên cấp cao.

Trong lòng hắn đang ngập tràn phấn khích ---- cuối cùng thì ánh sáng quanh quả cầu thủy tinh cũng ngừng dao động, hàng chữ số hiện ra trước mắt mọi người.

“Độ tín nhiệm của cậu ấy đối với tôi, chắc chắn là trên 20...”

Một tiếng nổ vang, Tào Hùng vội vàng nhìn qua, vừa trông thấy con số hiện ra thì bao nhiêu lời lẽ phấn khích tức khắc kẹt lại trong cuống họng, hệt như con vịt bị bóp cổ vậy, hai tròng mắt trợn ngược như sắp rớt ra ngoài: “Chuyện này... sao lại vậy được?”

Kết quả hiện ra trước mắt khiến gã như sắp phát điên!

Đây là điều mà trước đó gã tuyệt đối không dám tưởng tượng!

Lưu Dương vốn là do đích thân gã ta chiêu nạp, thậm chí hai người còn sống chung với nhau nửa tháng trời, cực kỳ hợp tính, sao độ tín nhiệm lại chỉ có nhiều đây?

Một con số to đùng hiện lên trên cầu thủy tinh, rõ ràng sắc nét, hệt như một lưỡi kiếm xuyên vào tim gã --- 10!

Độ tín nhiệm của Lưu Dương đối với gã ta, chỉ có 10 điểm!

10 điểm trở xuống, thì xem như không tin tưởng, tuy điểm 10 đang nằm sát ranh giới ấy, nhưng tính ra thì cũng chẳng khác là bao!

Vừa rồi còn huênh hoang tuyên bố, chắc chắn trên 20 điểm, kết quả lại như vậy, chẳng khác nào một cú tát đau đặng vào mặt gã.

“Đây chính là nguồn cơn khiến thầy tự tin à?”

Trương Huyền nhìn qua.

“Ta...” Tào Hùng thiếu chút nữa là tát thò, ngất xỉu tại chỗ.

Ta khờ sờ vạt và đưa đại ca từ chốn xa xôi về đây, lại sống bên nhau lâu như vậy, sao độ tín nhiệm chỉ có nhiều đây vậy hả... Đại ca, rốt cuộc anh muốn thế nào...

Nhìn qua Lưu Dương, Tào Hùng chỉ muốn chết quách cho xong.

Lòng tin tưởng đâu rồi?

Niềm tin cơ bản nhất giữa người với người đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chuyện này tuyệt đối không phải là sự thật!

“Chỉ có 10 điểm?”

Không chỉ Tào Hùng muốn rở đại, mà cả trưởng lão Mạc Tường và trưởng lão Thượng Thần cũng đều chớp mắt lia lịa.

Điểm tín nhiệm chỉ có nhiều đây mà cũng dám khẳng khái đòi tiến hành Khảo Vấn Học Tâm, cho hỏi.. thầy lấy đâu ra sự tự tin vậy?

Muốn gạt lại học trò từ tay thầy giáo khác, ít nhất sức nặng của thầy trong lòng học trò cũng phải cao một chút chứ, bằng không thì khác gì tự chuốc nhục. Vốn cứ ngỡ, độ tín nhiệm của học trò đối với thầy phải đến khoảng 20, tuy chưa cao nhưng còn chấp nhận được. Nhưng đằng này... mịa nó, chỉ có 10 điểm, nguoi đến đây để giong mặt với bọn ta à!

Mặt trưởng lão Thượng Thần tái mét, trong lòng thấp thoáng hiện ra một dự cảm chẳng lành.

Không sợ kẻ địch mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo thôi. Và rõ ràng, đồng đội ngu như heo đã xuất hiện.

Khỏe miệng Thượng Bân cũng đang co giật liên hồi, thiếu chút nữa là phun cả nước miếng ra.

Trước khi đến đây nguoi còn thề thốt với ta, Lưu Dương chắc chắn muốn trở về làm học trò của nguoi. Với độ tín nhiệm này, ở đó mà học trò, học trò cái đầu nguoi đó!

Cái địch, nguoi muốn chơi ta phỏng?

“Dẫu độ tín nhiệm chỉ có 10 điểm thì đã sao? Tính Lưu Dương vốn đa nghi, không chịu tin bất cứ ai! Độ tín nhiệm của trò ấy đối với ta chỉ có 10 điểm, nhưng nếu nguoi không vượt qua nỗi thì ta cũng vẫn thắng thôi!”

Lát sau Tào Hùng đã bình tĩnh trở lại, nhìn qua Trương Huyền.

“Tính cách đa nghi? Nếu đúng là người có tính cách như vậy thì cũng có thể chấp nhận được!” Mạc trưởng lão gật gù.

Mỗi người mỗi khác, có những người sinh ra đã thích tin tưởng người khác, nhưng cũng có những người lại đa nghi. Dẫu quan hệ có tốt đến đâu, người ấy có thân thiết đến nhường nào, họ vẫn không thôi ngờ vực được.

Điểm này có liên quan đến hoàn cảnh lớn lên. Nếu cậu ta lớn lên trong một môi trường tràn đầy sự nghi ngờ, thì đích xác rất khó để xây dựng niềm tin.

Theo suy đoán của ông ấy thì độ tín nhiệm Lưu Dương dành cho Tào Hùng khoảng 17, 18 điểm. Kết quả thì chỉ có 10 điểm, nhưng nếu Lưu Dương đúng là có tính cách đa nghi, vậy điểm số như vậy cũng có thể hiểu được.

“Không sai, chỉ cần nguoi không vượt qua được 10 điểm, kẻ cười sau cùng vẫn chưa biết là ai đâu!”

Mắt Thượng Bân cũng lập tức lóe sáng, bắt giác gạt đầu, quyết định tin Tào Hùng thêm lần nữa.

Tuy trong học viện, tiếng tăm của thầy Tào này không lớn lắm, cũng chẳng phải giáo viên ưu tú gì, nhưng vẫn nhận được không ít đánh giá tốt. Nếu so với tên Trương Huyền, khác nào như phân đi so với cơm, tuyệt đối không thể đánh đồng được.

Nếu thầy Tào chỉ có 10 điểm, vậy tên kia chắc chắn còn tệ hơn!

Nghĩ đến đây, tất cả lại tiếp tục nhìn qua quả cầu thủy tinh còn lại.

Bên này, ánh sáng vẫn chưa tan đi, mà vẫn bao trùm xung quanh quả cầu.

“Sao vẫn chưa ra kết quả nhỉ?”

Thẩm Bích Như nhíu mày ngạc nhiên.

“Khi cầu thủy tinh vẫn tâm thần định, ảo cảnh xuất hiện sẽ khác nhau, và thời gian ra kết quả cũng bất đồng. Có nhanh có chậm là chuyện rất bình thường!” Nghe thấy thắc mắc của nữ thần, Thượng Bân bước tới giải thích, ra vẻ ta đây kiến thức uyên bác lắm.

Là cháu ruột của chủ nhiệm Phòng Đào tạo, đương nhiên gã ta rành về Khảo Vấn Học Tâm hơn các giáo viên khác nhiều.

Nếu là thường ngày, cú làm màu vừa rồi có lẽ sẽ nhận được không ít lời tung hô khen ngợi như đẹp trai ngời ngời, phiêu dật như tiên. Nhưng tiếc thay, lúc này mắt gã đang sưng húp, bầm tím, đôi môi như hai miếng lập xường vắt ngang, chẳng khác gì thằn lằn trong nhà thờ Đức Bà, thực sự chẳng có mẫu liên quan nào đến hai chữ đẹp trai cả.

“Thế nhanh thì tốt, hay chậm mới tốt?” Mặc kệ sự thể hiện của gã, Thẩm Bích Như hỏi tiếp.

“Đương nhiên là nhanh sẽ tốt hơn rồi! Hiện ra kết quả nhanh chóng, tượng trưng cho độ tín nhiệm của người được thẩm định đối với người này hoàn toàn xuất phát từ nội tâm, nên không cần phải suy nghĩ nhiều. Còn chậm thì chứng tỏ có lẽ không tín nhiệm, có khả năng còn bị điểm âm nữa...”

Chấp hai tay ra sau lưng, Thượng Bân mỉm cười đầy tự tin: “Cô Thẩm ạ, cô cứ tin ta đi. Tuy ta chưa chứng kiến Khảo Vấn Học Tâm lần nào, nhưng ta đã đọc không ít tài liệu có liên quan. Thử như gã Trương Huyền này, dùng thủ đoạn cưỡng ép để nhận Lưu Dương làm học trò, chắc chắn sẽ khiến cậu ấy bất mãn trong lòng, âm 10 điểm cũng là chuyện thường tình...”

Gã ta còn đang thao thao bất tuyệt, nói năng có lý có cứ, bỗng lại cảm thấy hình như có ai đó kéo áo, lôi gã ra khỏi con thềm thể hiện.

“Làm gì thế?”

Thượng Bân chau mày lại, trong lòng có hơi bức mình. Khó lắm mới có cơ hội thể hiện trước mặt nữ thần, kẻ nào lại dám cắt ngang, thật chẳng biết chọn thời điểm gì cả!

Vừa quay qua nhìn, hóa ra là Tào Hùng.

Lúc này, ánh mắt Tào Hùng ngập tràn sợ hãi, cả người không ngừng run rẩy, chẳng còn vẻ tự tin khi nãy nữa. Gã ta chỉ tay về phía trước: “Thượng thiếu, thầy nhìn kia...”

Nương theo ngón tay của Tào Hùng nhìn qua, gã thấy ánh sáng trên cầu thủy tinh cuối cùng đã biến mất hoàn toàn, một hàng chữ số hiện ra.

“Gì thế? Lẽ nào không phải âm điểm...”

Hừ một tiếng, Thượng Bân nhìn về phía hàng số vừa hiện lên, vừa thấy thì suýt cắn vào lưỡi mình.

“Tại sao có thể như vậy được chứ? Chuyện này... ta không tin!” Gã sắp phát điên rồi.

Trên cầu thủy tinh đang nằm chễm chệ con số rất to, rõ ràng --- 64!

Nghĩa là độ tín nhiệm đạt 64 điểm!

Một tên khốn thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm, mà độ tín nhiệm của học trò lại đạt đến trình độ của Danh Sư, sánh ngang với cha mẹ... Làm sao có thể chứ?

Thượng Bân nhìn qua Tào Hùng, trong đầu chỉ có ý tưởng muốn giết người, vùng ngực tức anh ách, chỉ muốn học máu.

Nhọc nhằn lắm mới được làm màu với nữ thần một lần, phán như đứng rồi rằng thời gian càng lâu thành tích càng kém. Cuối cùng lại thành như vậy mới đau. Tổ bà nó, may đến đây để chơi ông phải không?

Hơn nữa... thầy Tào, thầy làm ơn đáng tin hơn một chút được không?

Chẳng phải thầy bảo, cậu học trò này tính vốn đa nghi sao?

Đa nghi cái sh*t!

Đa nghi mà độ tín nhiệm tận 64 điểm à?

Chẳng phải thầy bảo nhất định sẽ thắng mà?

10 điểm chọi với 64 điểm... người thắng cái bắt à?

Nước mắt lưng tròng, một lần nữa Thượng Bản thấy mặt mình nóng rát, hệt như bị vả cho mấy cái thật mạnh, chỉ ước gì dưới đất có cái lỗ để chui xuống!

“64?”

Khác với hai người kia đang cảm thấy không dám tin và suy sụp, Mạc trường lão đứng phắt dậy, kích động đến phát run.

Mức độ tín nhiệm này, đã đạt đến trình độ của Danh Sư, chính ông ta cũng mới thấy lần đầu trong đời!

Một kẻ vô dụng bị điểm 0 trong kỳ khảo hạch giáo viên mà có thể khiến học sinh tín nhiệm đến thế sao?

Sao thầy ấy lại làm được?

Còn nữa, mới nhập học được hai ngày, làm tròn luôn số lẻ thì thầy Trương Huyền và Lưu Dương chỉ biết nhau được 30 canh giờ mà thôi. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, lại khiến độ tín nhiệm đạt đến hơn 60... Dẫu có là Danh Sư một sao trong truyền thuyết cũng khó mà làm được!

Danh Sư cũng có chia đẳng cấp, một sao xem như là cấp thấp nhất.

Cho dù như vậy, cũng đã sở hữu năng lực khiến không ít người phải điên cuồng rồi.

“Hai vị trường lão, vậy là xem như tôi đã thắng rồi đúng không?”

Mặc kệ hai tên Thượng Bản và Tào Hùng đang đực mặt ra, Trương Huyền nhìn về phía Mạc Trường và Thượng Thần.

“Không đúng, chắc chắn là cầu thủy tinh bị trục trặc gì rồi. Bằng không, sao độ tín nhiệm lại cao như vậy được? Ta không phục, không phục!”

Tào Hùng gầm lên.

Cũng chẳng trách được sao gã lại không tin. Chuyện này cũng giống như một gã ăn mày lâu nay sống chung với anh ta, đột nhiên biến thành hoàng đế vậy. Thi khảo hạch bị 0 điểm, vốn cứ nghĩ tên khốn này chắc chắn sẽ bị âm điểm tín nhiệm. Cuối cùng, không những không âm mà còn dương tận 64 điểm, vượt hết tất cả giáo viên trong học viện. Chưa phát điên, vậy cũng coi như ý chí của gã ta kiên định lắm rồi.

“Không sai, tôi cũng cảm thấy thầy Tào Hùng nói rất có lý. Hấn làm sao có thể khiến học trò tín nhiệm đến mức ấy được. Nếu quả thật là vậy, chẳng phải cả Lục Tầm, Vương Siêu cũng không sánh bằng sao...”

Thượng Bản cũng bước tới, nghiến răng nói.

Nghe thấy lời hai người này nói, Mạc trường lão đang định lên tiếng thì nhìn thấy Lưu Dương sau khi trắc nghiệm xong, bước đến trước mặt Trương Huyền, đôi mắt ánh lên vẻ sùng bái tốt độ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Nhà họ vương đến

Sự sùng bái này xuất phát từ nội tâm, trong sáng, tinh khiết, không thể nào ngụy tạo được.

Có ánh mắt như vậy, tuyệt đối là thật lòng bội phục, không xen tạp bất cứ điều gì.

Mạc trường lão biết, Lưu Dương thực sự sùng bái thầy Trương Huyền này, tuyệt đối không phải do cầu thủy tinh có vấn đề!

“Câm mồm!” Mạc trường lão đánh mặt lại, ánh mắt lộ ra nét lạnh lùng, “Cầu thủy tinh vấn đề chưa bao giờ xảy ra vấn đề, làm gì có chuyện bị trục trặc! Còn lắm lời nữa, có tin ta ném các người ra ngoài hết không!”

“Tôi...”

Thầy Mạc trường lão tức giận như vậy, Tào Hùng và Thượng Bản lập tức cảm mồm, không dám nói thêm nữa lời.

“Sao... sao thầy làm được vậy?”

Thảm Bích Như nhìn thấy thành tích này, cũng bắt giác bụm miệng, không dám tin là thật.

Độ tín nhiệm 64, dù có là mấy giáo viên ngôi sao của học viện, dạy dỗ học trò đến mấy năm liền, cũng không thể có được độ tín nhiệm cao như thế!

Người thanh niên trước mặt, kể từ ngày hôm qua đã khiến cô cảm thấy kì lạ, không ngờ hôm nay còn mang lại sự ngạc nhiên lớn hơn!

Chà trách sao hần chẳng hề sợ hãi, xem ra đã biết trước mình thắng chắc rồi!

“Nếu tôi đã thắng, có phải đã đến lúc thực hiện giao hẹn rồi không, khai trừ tư cách giáo viên của thầy Tào Hùng, đồng thời đánh thêm 100 gậy Sát Thần Côn?”

Đã rập tâm gây sự với hần, vậy cũng phải có giác ngộ sẽ bị gây ông đập lưng ông!

Anh đây là người hiện đại xuyên không, lại có thiết bị gian lận cực tinh vi, làm sao có thể để cho thứ đồ cổ như các người bắt nạt được?

“Chuyện này...”

Trưởng lão Thượng Thần cảm thấy rất xoắn xít.

Lần này ông ta định giúp cháu mình trút giận, kết quả... chẳng những giận chưa trút được, mà còn bị mất mặt. Hiện giờ ông ta đang vô cùng xấu hổ, chẳng biết làm thế nào.

“Nếu tha được thì nên tha, thầy Trương này, nếu như thầy đã thắng rồi, ta thấy hay là mình bỏ qua chuyện này đi nhé!”

Lát sau, trưởng lão Thượng Thần lên tiếng.

“Bỏ qua? Nếu người thua là tôi, e là Thượng trưởng lão sẽ không dễ nghị như vậy đâu!” Trương Huyền chau mày nói.

Nếu hôm nay người thua là hần, ắt hần vị chủ nhiệm Phòng Đào tạo này sẽ đuổi cùng giết tận, không khai trừ là không yên với ông ta đâu!

Đến khi hần thắng rồi, lại nhẹ nhàng nói một câu bỏ qua đi... Đùa chắc!

“Hỗn xược!” Mặt trưởng lão Thượng Thần đánh lại, “Chú ý thân phận của ngươi. Một thầy giáo sơ cấp còn con con mà thôi, không biết đã ăn may ra sao, khiến độ tín nhiệm của học trò lại cao được vậy. Chỉ được một trường hợp như thế thì có gì đáng để huênh hoang chứ? Nếu có bản lĩnh thật sự, hãy nâng cao tu vi của các học trò lên đi rồi hãy nói! Chỉ có được sự tín nhiệm của một người thì nhằm nhò gì?”

“Không sai. Tên Trương Huyền này, trời sinh ra đã có năng lực mê hoặc lòng người, độ tín nhiệm cao thì ích gì chứ? Nếu tôi đoán không sai, chắc học sinh bị tẩu hỏa nhập ma trước đây, cũng vì quá tin tưởng hần nên mới bị lừa gạt, cuối cùng phải hối hận cả một đời!”

Nghe thấy trưởng lão Thượng Thần lớn tiếng quát tháo, Tào Hùng lập tức tỉnh ra, hùa theo ngay.

Độ tín nhiệm, chỉ là một tiêu chuẩn thăm định trình độ của giáo viên, chứ hoàn toàn không thể tượng trưng cho năng lực thực sự.

Cách thể hiện trình độ thực sự của giáo viên chỉ có một, đó là... khiến cho thực lực của học trò tiến bộ nhanh chóng!

Ngươi có thể khiến học sinh tin tưởng như cha mẹ thì có ích gì?

Không có bản lĩnh truyền dạy thật sự thì cũng chỉ là loại giáo viên không đủ tư cách mà thôi!

“Tẩu hỏa nhập ma?” Mạc trường lão nghe vậy, lập tức chau mày.

“Có lẽ Mạc trường lão vẫn chưa biết đấy thôi, chứ tên Trương Huyền này đã từng dạy học trò đến tẩu hỏa nhập ma! Cũng vì chuyện này, mà tất cả học sinh đều bỏ chạy hết! Cũng vì thế mà thi khảo hạch mới bị 0 điểm!” Sắc mặt Tào Hùng vô cùng hung tợn, “Vừa rồi Lưu Dương tín nhiệm hần như thế, tôi nghĩ là hần đã dùng thủ đoạn mê hoặc đặc thù nào đó rồi! Bằng không, một tên giáo viên ăn hại, thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm, sao có thể khiến độ tín nhiệm của học trò đạt đến hơn 60 chỉ trong hai ngày ngắn ngủi?”

“Chuyện này...”

Điều đối phương nói cũng không phải là không thể xảy ra.

Trước đây đã có một giáo viên, vì muốn khảo hạch chức Danh Sư, đã sử dụng phương pháp đặc biệt, mê hoặc học viên. Thủ đoạn này cũng tương tự như thôi miên, khiến cho ngay cả trong tiềm thức của người ta, cũng cho rằng đối phương đáng giá tín nhiệm!

Thủ đoạn này có sự hạn chế về thời gian phát huy hiệu quả, một khi hết thời gian, tinh thần của học viên sẽ bị tổn hại nghiêm trọng!

Lẽ nào... thầy Trương Huyền này lại sử dụng cách ấy?

Nếu quả thật là vậy, chẳng khác nào không màng đến sống chết của học trò. Như thế chẳng những không phải là một người thầy tốt, mà còn là tội phạm nữa!

“Làm thầy giáo, vẫn phải lấy sự nghiệp dân đất, dạy dỗ học trò làm đầu. Có được sự tin tưởng của học trò, nhưng lại không có tri thức thích hợp để truyền dạy sẽ chỉ khiến học trò bị lầm lỡ, tai họa tiềm tàng còn kinh khủng hơn! Chính vì lẽ đó nên trong ngoài học viện chẳng ai tin hấn, hấn cũng chẳng chiêu mộ được học trò nào đâu! Học kỳ này tuy có khá hơn học kỳ trước, nhưng cũng chỉ có 5 học viên mà thôi!”

Thượng Bân chen mồm vào bằng giọng điệu cực kỳ khinh bỉ.

“Chỉ chiêu nạp được 5 học viên, đích xác là quá ít...” Mạc trưởng lão gật gù.

“Không cần để tâm tôi chiêu nạp được bao nhiêu học sinh, cũng không cần lo lắng tôi có dạy dỗ học sinh được hay không. Đây là Thập Học Tâm, tôi đưa học trò đến đây tham dự Khảo Vấn Học Tâm, có hiệp ước đánh cược hẳn hoi. Bây giờ tôi đã thắng, không lẽ các người muốn ăn quỵ?” Trương Huyền nói thẳng.

Nói những chuyện này cũng vô ích thôi, vừa thua là trở mặt ngay.

“Hỗn láo! Tư cách giáo viên lại có thể bị hủy bỏ dễ dàng chỉ vì một vụ đánh cược sao? Làm vậy thì tư cách ấy có khác nào chỉ là một trò đùa? Thầy Tào Hùng từ lúc vào học viện, đã luôn luôn cần mẫn trong công việc, đào tạo ra một học trò đạt đến nhị trọng trung kỳ, thu hút vô số thiên tài tranh nhau đổ xô đến học viện. Bọn họ đều coi việc báỉ thầy ấy làm thầy là một vinh dự lớn lao! Còn người? Kể đâu tiên thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm trong lịch sử trăm năm của học viện, có tư cách gì mà ở đây ăn nói lung tung hả?”

Trưởng lão Thượng Thần phát mạnh tay áo, “Được rồi, chuyện này đến đây xem như chấm dứt! Khi nào người có thể bồi dưỡng được một học trò đạt đến nhị trọng trung kỳ, có nhiều học sinh muốn báỉ người làm thầy hơn thì hẵng nói!”

“Thượng trưởng lão...”

Thẩm Bích Như chau mày.

Vốn dĩ cô không định lên tiếng, nhưng không ngờ một trưởng lão đức cao vọng trọng, mà lại đi giúp thầy Tào Hùng cố tình ăn gian, khiến cô vô cùng tức giận bất bình.

Không cược thì thôi, đã cược thì phải chấp nhận chung cược chứ!

Có gan đánh cược nhưng không có gan chung cược, đúng là quá trơ trẽn mà!

“Cô Thẩm, ông nội ta nói cũng đúng mà. Dù thế nào thì thầy Tào Hùng cũng là giáo viên có tiếng trong học viện chúng ta. Chỉ vì chút chuyện vặt vãnh này mà bị khai trừ, như thế thì khác nào chuyện bé xé ra to rồi! Chưa kể, khai trừ một nhân tài như vậy, nếu lan truyền ra ngoài, vậy học viện cũng sẽ bị tổn thất...”

Thượng Bân cười rặng rờ, phân trần.

“Thầy... đúng là già mồm cái lão mà!” Thẩm Bích giận dữ đỏ bừng cả mặt, “Giống như thầy Trương Huyền đã nói, nếu thầy ấy thua, các người có chịu tha không?”

“Hắn là cái thá gì? Mà đối sánh được với thầy Tào Hùng? Hắn có thể dạy ra học trò nhị trọng trung kỳ không? Hắn đủ sức khiến vô số học sinh hâm mộ kéo đến không...”

Thượng Bân cười mỉa mai.

Cộc cộc cộc!

Gã chưa dứt lời thì bên ngoài đại điện vang lên tiếng gõ cửa.

“Chuyện gì?”

Trưởng lão Thượng Thần chau mày hỏi, ngay sau đó thì thấy giáo viên trực ban đã đẩy cửa bước vào.

“Thượng trưởng lão, bên ngoài có người cầu kiến, bảo là... tộc trưởng Vương Hoảng và các trưởng lão của gia tộc họ Vương thành Thiên Huyền!”

Thầy giáo này bầm báo.

“Tộc trưởng Vương Hoảng? Mau mời vào!”

Nghe thấy tộc trưởng Vương Hoảng đích thân tìm đến, trưởng lão Thượng Thần đứng phắt dậy, ánh mắt đầy kích động.

Vương thành Thiên Huyền là nơi dân cư hỗn tạp, nhà họ Vương có thể trở thành một trong bốn đại gia tộc lớn nhất, tồn tại qua cả trăm năm mà không đổ, thực lực ẩn giấu bên trong thế nào, không cần nghĩ cũng biết!

Có thể nói, địa vị của vị tộc trưởng Vương Hoàng này, chẳng hề kém cạnh gì viện phó học viện cả!

Người như vậy mà đưa các trưởng lão trong gia tộc đến thăm viếng mình, chỉ riêng niềm vinh hạnh này đã đủ khiến người ta phát cuồng. Chuyện này mà được truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ như một dấu son chói lọi, đánh dấu lên trang sử của đời mình!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Bái kiến thầy trưởng huyền

“Ông nội, cháu nghe nói tộc trưởng Vương Hoàng là người có tiềm năng đạt đến cảnh giới Tông Sư, nằm trong top mười nhân vật siêu cấp. Người này đã đạt đến cảnh giới Thông Huyền thất trọng viên mãn, chỉ còn cách cảnh giới Tông Sư bát trọng chưa đến nửa bước chân! Cao thủ lợi hại như vậy, sao lại đến thăm hỏi ông nhỉ?”

Mắt Thượng Bàn lóe sáng, cũng hơi không dám tin.

Ở vương quốc Thiên Huyền, biết đến vương thất thì cũng phải biết đến bốn đại gia tộc. Tộc trưởng Vương Hoàng là cao thủ mạnh nhất trong gia tộc họ Vương, thực lực đã đạt đến cảnh giới thất trọng viên mãn từ lâu, uy danh lừng lẫy. Người như vậy, bình thường đâu có muốn nịnh hót cũng chẳng được. Hôm nay ông ta lại cất công đến thăm hỏi ông nội mình, nếu không tận tai nghe thấy, thực sự khó mà tin được!

“Ha ha, chắc chắn là vì Vương Đào!” Trưởng lão Thượng Thần mỉm cười khoái trá.

“Công tử Vương Đào?”

“Không sai. Vương Đào là con trai cả của tộc trưởng Vương Hoàng, sau này chắc chắn sẽ thừa kế Vương gia. Ta đã nhận cậu ấy làm học trò, thậm chí còn giúp cậu ấy dễ dàng đột phá lên cảnh giới Bi Cốt. Ngẫm lại thì, chắc là tộc trưởng Vương Hoàng biết được sự bồi dưỡng của ta, nên cất công đến để cảm tạ đây mà!” Trưởng lão Thượng Thần vuốt râu đầy đắc chí.

“Vương Đào là... học trò của ông ấy?”

Nghe cuộc nói chuyện, Trương Huyền không khỏi ngỡ ngàng.

Hắn có biết anh trai của Vương Đình được một vị trưởng lão nhận làm học trò, nhưng không ngờ được rằng, đó lại chính là vị trưởng lão trước mặt.

“Đúng!” Thẩm Bích Như gạt đầu, nhấn mạnh nói: “Thầy nên tính xem phải xử lý thế nào đi. Trưởng lão Thượng Thần đã ra mặt nhắm vào thầy rồi đây. Bây giờ ông ta lại có nhà họ Vương chống lưng nữa, uy thế sau này sẽ càng cao hơn. Dầu thầy có được ở lại học viện, chắc chắn cũng không được sống yên thân đâu!”

“Để sau này hẵng tính đi!”

Trương Huyền chẳng chút bận tâm.

Nếu đối phương đã cố tình nhắm vào mình, mình cũng đâu phải dễ xoi, cùng lắm thì bộc lộ hết thực lực, quyết chiến một trận thôi!

Mình có thư viện Thiên Đạo trong đầu, có thể nhìn thấu mọi khuyết điểm, chưa biết nào nào cần miu nào đâu!

“Thầy...”

Thấy biểu hiện của thằng cha này, Thẩm Bích Như tức mình, giậm chân thỉnh thịch.

Mình thì điên đầu lo nghĩ thay cho hắn, mà hắn lại chẳng chút bận tâm, đúng là tức chết đi được!

“Đi, chúng ta ra nghênh đón!”

Trưởng lão Thượng Thần vô cùng đắc chí, vội vàng đi ra cửa đón, đưa theo cả đám của Thượng Bàn.

Tộc trưởng của một trong bốn đại gia tộc đích thân tìm đến, đừng nói là ra nghênh đón ở cửa, dầu có ra đón tận bên ngoài cổng chính học viện cũng xứng đáng.

Nếu thực sự có thể tạo được quan hệ, kết giao với vị đó, e là chỉ đến sang năm thôi, chức viện phó sẽ rơi vào tay ông ta.

“Thượng trưởng lão!”

Vẫn chưa đến trước cửa, một hàng bảy tám người đã sai bước đi vào, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên, giữa chân mày toát ra luồng kinh khí hùng hậu, vừa nhìn đã biết địa vị cực cao.

Tộc trưởng Vương gia, Vương Hoàng!

Theo sau ông ấy có mấy cụ già, mỗi một cử chỉ đều toát ra khí thế của người ít nhất đã ở cảnh giới Tịch Huyệt. Không cần đoán cũng biết, đó là các trưởng lão của Vương gia.

Đi sau cùng là hai thanh niên, một người chính là Vương Đào, người còn lại là cháu của Nhị trưởng lão vừa thi đỗ vào học viện năm nay, Vương Nham. Nghe đâu người này đã xin được làm học trò của thầy Lục Tầm, thiên phú vốn rất khá nên được hoan nghênh nhiệt liệt.

“Vương tộc trưởng đích thân tìm đến, thực sự khiến tôi cảm thấy rất vinh hạnh. Có chuyện gì thì ngài cứ nói một tiếng là được rồi, cắt công qua đây như thế, thực... vinh hạnh quá, vinh hạnh quá!” Trưởng lão Thượng Thần vội vàng chào hỏi.

“Đừng nói thế, nói thật lòng, ta đến đây là vì thực sự có việc muốn gặp ngài mà...” Tộc trưởng Vương Hoàng mỉm cười niềm nở.

“Vương tộc trưởng cứ nói, đừng ngại!” Trưởng lão Thượng Thần nói ngay.

Nếu giúp đỡ đối phương được chuyện gì đó, sau này chắc chắn có thể dựa vững vào cây đại thụ Vương gia này rồi...

“Con gái ta Vương Dĩnh, chắc hẳn Thượng trưởng lão đã biết từ lâu. Nghe nói nó đã bái một thầy giáo tên là Trương Huyền...” Tộc trưởng Vương Hoàng chậm rãi nói.

“Trương Huyền? Vương tộc trưởng muốn tìm hắn tính sổ?”

Mắt Thượng Bân lóe sáng, phản kích đến độ suýt nhảy cẫng lên.

Lúc trước gã có gặp được cậu Vương Đào ở trước lớp học của Trương Huyền. Chắc họ biết được việc Vương Dĩnh bị Trương Huyền lừa thành học trò của mình, bởi vậy không chấp nhận được mà đến xử lý. Nhưng gã cũng chẳng thể ngờ tới, tốc độ hành động của đối phương lại nhanh đến thế, thậm chí cả tộc trưởng cũng đích thân tìm đến!

Siết chặt nắm đấm, Thượng Bân cười thâm đầy há hê trong bụng.

Ngươi thắng Khảo Văn Học Tầm thì đã sao? Đây là Vương gia đó! Một trong bốn đại gia tộc của vương thành Thiên Huyền đó! Đắc tội với họ, đừng nói là cái hạng giáo viên kém nhất trường như mi, dẫu có tầm cỡ như thầy Vương Siêu, cũng tiêu đời mà thôi!

Gã nghĩ được như vậy, hiển nhiên Tào Hùng cũng có thể. Tào Hùng phản kích đến mức toàn thân run bần bật như lên cơn động kinh.

“Câm mồm, đây là chỗ cho cháu chen vào hả!” Thấy cháu mình cắt ngang lời tộc trưởng Vương Hoàng, trưởng lão Thượng Thần hoảng hốt quát ngay.

Tuy ông ta là chủ nhiệm Phòng Đào tạo, nhưng vì quá bận nên chỉ biết Trương Huyền nhận được 5 học trò, cụ thể là những ai thì vẫn chưa rõ.

Ông hoàn toàn không biết, Vương Dĩnh cũng là học trò của hắn ta.

“Không sao...” Tộc trưởng Vương Hoàng xua tay, định nói tiếp thì Vương Đào đã tiến bước lên trước, “Thưa cha!”.

“Chuyện gì?” Tộc trưởng Vương Hoàng chau mày hỏi.

“Người đó chính là thầy Trương Huyền!”

Vương Đào chỉ tay.

Vừa vào đại sảnh của Tháp Học Tâm, cậu ta đã nhận ra Trương Huyền ngay.

“Cậu ta chính là thầy giáo Trương Huyền?”

Quay qua nhìn, tộc trưởng Vương Hoàng bắt gặp phải cháu mảy.

“Không sai, vị này chính là thầy Trương Huyền của học viện chúng tôi!”

Không ngờ tên Trương Huyền này lại to gan đến thế, cả Vương Dĩnh cũng dám lừa gạt, mắt trưởng lão Thượng Thần sáng quắc, cười rộ rỡ giới thiệu.

“Hề hề! Lần này ngươi tới số rồi, Vương tộc trưởng sát phạt quyết đoán, chứ không giống như mấy ông thầy trong học viện, làm gì cũng chú trọng phép tắc...”

“Đáng đời, cả thiên kim của tộc trưởng Vương Hoàng cũng dám lừa, gan hãn to quá rồi...”

Thấy tộc trưởng Vương Hoàng vừa đi vào liền nhìn chăm chăm vào Trương Huyền, Thượng Bán và Tào Hùng đều như mở cờ trong bụng.

Có thể trở thành tộc trưởng của một trong bốn gia tộc lớn nhất, có ai mà không có thủ đoạn tàn nhẫn cho được?

Một tên thầy giáo kém cỏi nhất học viện, lại dám dụ dỗ, lừa gạt con gái nhà người ta, đúng là tự đào hố chôn mình mà!

Ngay lúc hai người họ nghĩ rằng lần này Trương Huyền sẽ chết chắc thì bất thành linh, họ lại nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ khó quên.

Tộc trưởng Vương Hoàng bước đến trước mặt Trương Huyền, không hề nổi trận lôi đình như trong tưởng tượng của bọn họ, cũng chẳng ra tay tàn nhẫn gì cả, mà là... về mặt đầy phấn khích, khom sát người xuống, điều bộ vô cùng dè dặt kính cẩn, “Vương Hoàng bái kiến thầy Trương!”.

Cái cung cách ấy giống hệt như đến bái kiến lãnh đạo cấp cao vậy, chỉ sợ ngôn từ hay cử chỉ có gì sơ sẩy, động chạm, khiến đối phương phật ý.

“Ồ cái đệch!”

“Minh không hoa mắt chứ? Chuyện này... sao có thể được?”

Thượng Bán và Tào Hùng đồng loạt héo hắt cả người lại, suýt nữa ngất xỉu ngay và luôn.

Làm trò gì vậy?

Kịch bản đâu phải như thế! Đúng ra tộc trưởng Vương Hoàng vừa nhìn thấy Trương Huyền thì phải lập tức mắng chửi rầm rầm, sau đó tiện tay đập cho một trận đến mẹ hán cũng nhận không ra chứ?

Sao lại cung kính đến thế, còn “bái kiến” nữa chứ...

Tuy chỉ là lễ tiết, nhưng ông nội của mình vừa rồi đâu có được đối xử vậy đâu...

Một tên khốn thi khảo hạch giáo viên 0 điểm, có tư cách gì chứ?

“Tộc trưởng Vương Hoàng bớt giận, giận quá hại gan. Một tên giáo viên kém cỏi nhất học viện, đâu có đáng để ngài phải tức giận... Ủa? Ó... khụ khụ...”

Trưởng lão Thượng Thần vốn định vào vai người tốt, giả vờ khuyên can. Nhưng nói được mấy câu thì thấy cảnh tượng ấy, về mặt ông ta lập tức thay đổi, hệt như ăn phải xác chuột, nụ cười như bị đóng băng lại trên khuôn mặt, suýt chút nữa chết vì sặc nước miếng.

Chẳng phải bảo Trương Huyền lừa Vương Đình làm học trò sao?

Chẳng phải nói ông ấy đến đây để tính sổ với tên kia sao?

Ai có thể giải thích cho ta với, chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy trời?

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Rút khỏi lớp

“Vương tộc trưởng, sao ngài...”

Không chỉ dám đông bật ngựa, mà bản thân Trương Huyền cũng thấy hơi choáng.

Dẫu hãn có đang dạy dỗ Vương Đình, cũng đâu đến mức phải cất công chạy qua đây chứ.

“Thầy đã chữa lành đôi chân của con gái tôi, lại còn truyền thụ cho nó kiến thức cao thâm đến thế, đương nhiên là tôi phải đích thân đến gặp mặt để cảm ơn rồi!” Tộc trưởng Vương Hoàng nói rất cung kính.

Lâu nay đôi chân của Vương Đình luôn là tâm bệnh của ông. Thầy giáo này không chỉ chữa lành cho con bé, thậm chí còn khiến cho thực lực của nó tăng cao, trình độ kiểu này đã sánh ngang với Danh Sư rồi!

Trước mặt Danh Sư, dẫu ông ấy có là tộc trưởng Vương gia, cũng có đáng gì đâu!

“À, trò ấy là học sinh của tôi, truyền dạy là bổn phận, trách nhiệm của tôi, có gì đáng để cảm kích đến thế!” Trương Huyền gật đầu.

Làm thầy, đương nhiên phải truyền đạo, tạo nghiệp, giải quyết khó khăn thôi!

Tuy đời trước chỉ là một nhân viên quản lý thư viện, nhưng hắn cũng là một thành viên trong hội đồng giáo viên, hắn vô cùng kính trọng và đam mê nghề nghiệp này.

Vương Đình đã là học trò của hắn, tất nhiên hắn phải giúp trò ấy giải quyết khó khăn, để trò ấy tu luyện tốt hơn. Có gì đáng để tự mãn và kiêu ngạo chứ.

Trông thấy bộ dạng bình tĩnh của hắn, những người xung quanh một lần nữa muốn phát điên. Đây là tộc trưởng của Vương gia, mà lại khúm núm hết như ăn xin gặp tỷ phú. Còn hắn, sao lại điềm nhiên đến thế, chẳng có chút căng thẳng nào cả?

“Trách nhiệm nghề nghiệp, khá, khá lắm!”

Chứng kiến cảnh này, Mạc trưởng lão bất giác vuốt râu, âm thầm gật gù.

Thói đời xuống dốc, lòng người bại hoại, rất nhiều giáo viên chỉ vì mải mê chạy theo danh lợi mà quên mất cái tâm thuở mới vào nghề. Thầy Trương Huyền này vẫn còn giữ được sự thanh khiết này, thực sự khiến người ta phải khâm phục.

“Thầy ấy có được suy nghĩ này, hơn nữa lại khiến Lưu Dương tin nhiệm đến thế, tộc trưởng Vương Hoảng thì vô cùng sùng kính, có khi nào trưởng lão Thượng Thần làm sai không nhỉ?”

Cảm thán xong, trong lòng Mạc trưởng lão không khỏi nảy sinh nghi ngờ.

Lúc mới đến đây, ông liền nghe Thượng Thần nói về đủ thứ chuyện sai quấy của vị thầy giáo Trương Huyền này. Vốn ông cứ ngỡ hắn ta đúng là một tên ăn hại, dốt đặc cán mai, chỉ giỏi khua môi múa mép, gây họa cho người ta. Bây giờ xét lại thì thấy, hoàn toàn đầu phải như vậy!

Trong lòng sinh nghi nhưng ông ta chưa lên tiếng ngay, mà tiếp tục quan sát.

“Mời Vương tộc trưởng vào trong!”

Thượng Thần không hổ danh là trưởng lão, nụ cười gượng gạo đã nhanh chóng bị ông ta ém mất. Ông ta mời đoàn người Vương gia đi vào trong trước, ngồi xuống rồi nói tiếp.

“Tộc trưởng Vương Hoảng!” Mạc trưởng lão chấp tay chào.

“À, thì ra là trưởng lão Mạc Tường của Công Hội Giáo Viên, ngọn gió nào đã đưa ngài đến đây vậy?” Bấy giờ mới nhìn thấy Mạc trưởng lão, Vương Hoảng vội vàng đứng dậy đáp lễ.

Công Hội Giáo Viên, là công hội đứng đầu, vượt lên hết các công hội của Luyện Đan Sư, Trận Pháp Sư... Mà trưởng lão trong ấy, dù thực lực không bằng bản thân ông ta, nhưng cũng không phải đối tượng để một Vương gia nhỏ bé có thể đắc tội.

“Có chút chuyện.” Mạc trưởng lão lập tức đáp lời, ngay sau đó thì lấy làm khó hiểu nhìn qua hỏi: “Dầu tiêu thư Vương Đình đã bái Trương Huyền làm thầy, cũng đâu cần ngài phải đích thân đến đây như vậy?”

Nhân vật trước mặt là ai? Tộc trưởng của một trong bốn đại gia tộc, một cao thủ siêu cấp, hùng bá một phương!

Dầu Trương Huyền có là thầy giáo của con gái ông ta, thậm chí đã giúp chữa lành bệnh nan y của con bé, nhưng cũng đâu đến mức ông ta phải đích thân qua đây.

“Vẫn là Mạc trưởng lão tinh mắt! Nếu nói có chuyện, đúng là tôi cũng có chút chuyện muốn làm phiền trưởng lão Thượng Thần đây!” Tộc trưởng Vương Hoảng mỉm cười trình bày.

“Hả? Phiền tôi? Vương tộc trưởng chớ khách sáo, có chuyện gì thì ngài cứ thoải mái nói ra! Chỉ cần làm được, chắc chắn tôi sẽ cố hết sức!” Nghe thấy đối phương quả thật có việc nhờ mình, trưởng lão Thượng Thần một lần nữa lấy lại được vẻ tự tin. Ông ta vuốt râu đầy đắc chí, rồi liếc nhìn Trương Huyền một cái, đáng vẻ đầy cao ngạo.

Ngươi chỉ là chó ngáp phải ruồi nên mới chữa lành được bệnh nan y cho Vương Đình, vì thế mới được Vương tộc trưởng xem trọng một chút. Chứ xét kĩ lại, dù là thân phận hay hiểu biết về giảng dạy, ngươi vẫn còn kém xa ta, xa lắm!

Ngươi thấy không, Vương tộc trưởng thực sự có chuyện phải nhờ ta cơ mà...

“Chuyện là thế này. Những ngày qua, đứa con trai của ta làm học trò của ngài, được ngài hết lòng dạy dỗ, lâu nay ta cũng chưa đến gặp mặt để tạ ơn!” Tộc trưởng Vương Hoảng vừa khoát tay, một vị trưởng lão lập tức bước ra, đưa qua một món đồ, “Đây là chút lòng thành của ta, cũng xem như để cảm tạ những ngày qua ngài đã vất vả dạy dỗ cho thẳng bé!”

“Vương tộc trưởng chớ nói vậy, dạy dỗ học trò là phận sự của người làm thầy, món quà này, tôi thực sự không dám nhận!”

Trưởng lão Thượng Thần vội vàng xoa tay.

Mặc trưởng lão của Công Hội Giáo Viên ở đây, dù ông ta có muốn nhận, nhưng cũng chẳng có cái gan ấy đâu!

“Trưởng trưởng lão làm người thanh bạch, thực sự khiến người ta phải khâm phục!” Thấy đối phương không nhận, tộc trưởng Vương Hoàng liền khoát tay cho lui, chân chừ một thoáng rồi nói tiếp: “Thực ra hôm nay ta tới đây, là có chút chuyện xin được trao đổi với trưởng lão. Gần đây, việc tu luyện của con trai ta đã xuất hiện một số trục trặc, nhận thấy cách giảng dạy của trưởng lão không được phù hợp với nó lắm. . . Ngài thấy... có thể cho phép nó rút khỏi lớp của ngài hay không?”

“Rút khỏi lớp?”

Trưởng lão Thượng Thần vốn đang tỏ ra vô cùng trầm tĩnh, trong lòng thì đang khoái chí cực kỳ, nhưng rồi nghe thấy lời này thì toàn thân giật bắn lên, suýt té nhào khỏi ghế.

Rút khỏi lớp?

Đang học hành ngon nghề, sao lại đòi rút?

Học trò rút khỏi lớp, chẳng khác nào vẫ thẳng vô mặt giáo viên đó cả. Nó chứng tỏ trình độ giảng dạy của giáo viên này không ổn. Cứ tưởng đến nhờ mình chuyện gì, làm mình còn đang hí hửng trong lòng, ai dè đâu là chuyện này. Mịa nó, tin này mà đồn ra ngoài, cái chức chủ nhiệm Phòng Đào tạo cao ngất kia, ông đây cũng khỏi cần làm nữa rồi!

Riêng chuyện mất mặt thôi là đủ để chết người rồi!

“Đừng vậy! Mong trưởng lão đồng ý cho!” Tộc trưởng Vương Hoàng nói.

“Chuyện này...” Trưởng lão Thượng Thần cảm thấy giống như bị ai đó tát bôm bốp vào mặt, hai má đau rát, muốn nổi giận nhưng lại không dám. Sau một hồi rối rắm, ông ta cố nặn ra một nụ cười gượng gạo, “Vương tộc trưởng chớ nói thế, nếu quý tử của ngài đã quyết định rồi, vậy chỗ tôi cũng dễ giải quyết thôi!”

Nói xong, ông ta liền nhận lấy ngọc bài thân phận của Vương Đào, lập tức nhỏ máu lên trên ấy.

Ừng!

Chương trình học của cậu ta đã được hủy bỏ.

“Đa tạ Trưởng trưởng lão!” Tộc trưởng Vương Hoàng mừng rỡ gật đầu, đưa ngọc bài qua cho Vương Đào.

“Có gì đâu, thầy giáo và học sinh, cả hai bên đều có quyền lựa chọn mà. Nếu học trò thấy cách giảng dạy của tôi không hợp thì rút khỏi lớp cũng là chuyện bình thường. Nhưng chẳng hay rút khỏi lớp của tôi rồi, trò Vương Đào định bái ai làm thầy vậy?”

Lòng đau như cắt, nhưng ngoài mặt thì trưởng lão Thượng Thần vẫn cố cười thoải mái.

Vương Đào là học viên rất nổi tiếng trong lớp ông, năm nào khảo hạch cũng lọt top 10 đầu bảng!

Người như vậy mà rút khỏi lớp... nghĩ thôi đã điên hết cả người.

Đồng thời trong lòng ông ta cũng lầy lăm lẹ, tộc trưởng Vương Hoàng dứt khoát cho con trai rút khỏi lớp mình như thế, rốt cục muốn con mình bái ai làm thầy đây?

Mình là trưởng lão, lại là chủ nhiệm của Phòng Đào tạo, tuy không phải là người giảng dạy giỏi nhất học viện, nhưng cũng thuộc hàng nhà giáo ưu tú, không ít người chen chúc nhau đến xin làm học trò!

Ngoài mình ra, thực sự ông ta không nghĩ ra, còn người nào đáng để tộc trưởng Vương gia cất công đến xin cho con trai rút khỏi lớp mình, đổi qua lớp người ấy.

“À, ta đã chọn được người rồi!”

Tộc trưởng Vương Hoàng đứng dậy, bước đến trước mặt Trương Huyền, điệu bộ đầy cung kính mà nói: “Thưa thầy Trương, thầy thấy đứa con trai này của tôi, thằng bé Vương Đào này, có thể được nhận vào lớp của thầy, được làm học trò của thầy hay không?”

“Ồ?”

“Chuyện này...”

“Không thể nào? Rút khỏi lớp của trưởng lão Thượng Thần, cũng chỉ vì muốn làm học trò của Trương Huyền?”

Chúng kiến một màn này, cả tòa Tháp Học Tâm lập tức lặng im như tờ, ai nấy cũng hoang mang, muốn phát điên.

Nhất là trưởng lão Thượng Thần, xem chút là tức đến học máu, ngất xỉu tại chỗ.

Tộc trưởng Vương Hoàng, ông đến đây để đùa đây à?

Rút khỏi lớp của tôi, cốt chỉ để gia nhập vào lớp của tên khốn mà khảo hạch giáo viên bị 0 điểm đó sao?

Thượng Bân và Tào Hùng cũng đang há mồm tròn mắt.

Một tên giáo viên ăn hại mà lâu nay hai người họ luôn khinh bỉ, lại có thể khiến cho một vị tộc trưởng đức cao vọng trọng phải đích thân đến xin cho con trai rút khỏi lớp của một trưởng lão, gia nhập vào lớp của hắn? Ôi thánh thần thiên địa ơi, làm gì cũng phải theo lẽ thường một chút chứ...

Có điều đám đông vẫn chưa hết con điên đảo thì lập tức nghe thấy giọng nói lạnh lùng của người thanh niên vang lên.

“Xin lỗi, nhưng tôi không nhận!”

Đừng! Rầm!

Tất cả những người chứng kiến đã ngã rạp xuống sàn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chết vẫn

“Ồi chết!”

“Không nhận? Đại ca, anh có nghiêm túc không vậy?!”

Thượng Bân, Tào Hùng, Thẩm Bích Như... tất cả đều vò đầu bứt tóc, sắp phát rồ cả rồi.

Mức độ kích thích, hại não có được trong ngày hôm nay, còn nhiều hơn cả tổng số tích góp lại trong cả đời họ mất.

Vương Đào là ai? Thiên tài siêu cấp trong top mười hàng năm của học viện, có ông thầy nào không muốn giành cậu ấy về làm học trò của mình. Trưởng lão Thượng Thần cũng phải dựa vào thân phận chủ nhiệm Phòng Đào tạo mới chiêu mộ thành công...

Thiên tài như vậy, lại còn được đích thân gia chủ của nhà họ Vương ngỏ lời thỉnh cầu, mà nguoi... mịa nó, lại còn từ chối?

Đám Thượng Bân chỉ cảm thấy trái tim mong manh của bọn họ đã vỡ tan tành, vùng ngực uất nghẹn đến thở chẳng ra, hít chẳng vào.

Khi này vừa ngoác mồm chờ đợi phương vô dụng, chẳng kiếm được đứa học sinh nào. Giờ thì, tộc trưởng nhà họ Vương đem con dâng đến tận tay, mà quan trọng hơn là... hắn còn chẳng chịu nhận!

“Ồi tim gan phèo phổi của ta...”

Còn trưởng lão Thượng Thần, gờ máu tươi đang cuộn trào trong cuống họng, có thể phun ra bất cứ lúc nào.

Còn có thiên lý nữa không? Còn có vương pháp nữa không?

Ta là trưởng lão, chủ nhiệm Phòng Đào tạo. Các nguoi đến đòi rút khỏi lớp của ta, xin làm học trò tên ăn hại thi khảo hạch bị trứng gà kia cũng thì thôi. Nhưng quan trọng là hắn có thèm nhận đâu!!!!

Trưởng lão Thượng Thần có cảm giác như cái mặt mình bị ai đó lột ra, sau đó lại ném xuống đất mà giẫm mà đạp. Giờ ông ta chỉ ước gì có cái lỗ để chui vào ngay lập tức.

Quá nhục mặt!

Nhục nhả thấy ông bà nội ông bà ngoại luôn rồi!

Mặc trưởng lão ở một bên xem tuồng, trông mắt cũng suýt lọt ra ngoài.

Vừa rồi ông đã thay đổi cái nhìn về thầy Trương Huyền, bây giờ xem ra, thay đổi còn chưa đủ tầm!

“Không nhận?” Tộc trưởng Vương Hoàng cũng đang rất sợ sùng, lập tức nháy mắt ra hiệu con trai.

“Mong thầy Trương nhận em làm học trò!”

Vương Đào vội vàng bước đến, quỳ thịch xuống đất, vẻ mặt vô cùng thành khẩn.

Trước đây, đích xác là cậu ta cũng rất khinh thường ông thầy này. Nhưng cậu ta đã tận mắt trông thấy đôi chân em gái đã được chữa khỏi, sức mạnh gia tăng cả ba con phố. Cộng thêm hôm qua, đường kiếm uy mãnh của mình bị đối phương kẹp cứng chỉ bằng hai ngón tay. Từ đó, sâu thẳm trong lòng, cậu ta đã hoàn toàn bị chinh phục.

“Không nhận!” Trương Huyền phát tay.

Học trò được chọn thầy, thầy cũng có quyền chọn học trò!

Tên Vương Đào này, hôm kia đã xông vào lớp học, hoàn toàn không biết tôn ti trật tự là gì, thậm chí còn dùng binh khí tấn công mình, sao có thể nhận làm học trò được!

Trước đó, đầu Triệu Nhã chỉ đến chất vấn hần mấy câu, mà còn bị phạt phải dọn dẹp vệ sinh!

Một giáo viên, nếu không còn uy nghiêm thì sẽ bị học trò xem thường, sau này còn dạy dỗ được gì chứ?

“Trò biết mình lỗ mãng, đã xúc phạm thầy, nhưng vẫn mong thầy thông cảm cho trò trẻ người non dạ, chưa hiểu lễ nghĩa. Xin thầy chớ chấp nhặt!” Vương Đào tự biết tại sao, vội vàng khấn cầu.

Sự uy nghiêm của người thầy, tuyệt đối không thể bị coi thường được. Người vùng kiếm chém người ta, người ta chưa so đo là đã khoan hồng lắm rồi. Bây giờ còn đòi bái người ta làm thầy, từ chối thẳng thừng cũng là lẽ đương nhiên!

“Đúng đúng, ban đầu thằng bé không biết thầy là bậc đại tài, cho nên đã hơi lỗ mãng. Mong thầy niệm tình bỏ quá cho...” Tộc trưởng Vương Hoàng cũng vội vàng giải thích.

“Tộc trưởng Vương Hoàng không cần phải nói thế, thầy Trương không chịu nhận, tôi nghĩ không phải vì nguyên nhân ấy đâu!”

Ngay lúc này, một giọng điệu trái khoáy vang lên

Quay đầu nhìn lại theo hướng tiếng nói phát ra, đó chính là người vừa thất bại trong Khảo Vấn Học Tâm của chúng ta, thầy giáo Tào Hùng.

Nếu vừa rồi, dựa vào uy danh của trưởng lão Thượng Thần, chắc hẳn có thể giúp gã ta giảm nhẹ hình phạt, thậm chí xóa sạch nội dung đánh cược. Nhưng bây giờ, ngay cả tộc trưởng Vương Hoàng cũng đến cầu cạnh Trương Huyền, giao hẹn trong Khảo Vấn Học Tâm, e là quyết không nể nữa rồi!

Dầu sao cũng đã đến nước này, gã ta cũng chẳng ngại hoàn toàn xé rách mặt mũi mà móc máy thêm cho sượng mồm.

“Hừ?” Nghe thấy có người chõ mõm vào, mặt tộc trưởng Vương Hoàng đanh lại, không được vui cho lắm.

“Tên Trương Huyền này, thực lực chỉ ở cảnh giới Chân Khí, mà thiếu gia Vương Đào thì đã đến cảnh giới Bì Cốt rồi. Thực lực không bằng, làm sao dạy dỗ, làm sao chỉ điểm? Hắn không dám nhận, đó là vì biết tự lượng sức mình!”

Tào Hùng nói với vẻ mặt dữ tợn.

“Không sai, thực lực của hắn còn không bằng thiếu gia Vương Đào, nếu nhận làm học trò thì khác nào trò hề chứ!” Thượng Bân cũng đã bắt kịp, vội vàng bồi thêm.

“Mong Vương tộc trưởng suy xét cho kỹ. Rút khỏi lớp của tôi thì chẳng sao, nhưng để thiếu gia Vương Đào đi bái một người có thực lực kém hơn mình làm thầy, e là sau này tu luyện sẽ chẳng dễ dàng lắm đâu!” Mắt của trưởng lão Thượng Thần cũng lập tức lóe sáng.

Đúng quá còn gì, tên Trương Huyền này, thực lực chỉ đến cảnh giới Chân Khí, đây là chuyện mà ai trong học viện cũng biết.

Một cao thủ Bì Cốt, lại đi bái người có thực lực kém hơn mình làm thầy, khác nào tự biến mình thành trò cười!

“Chuyện này...”

Tộc trưởng Vương Hoàng thoáng bàng hoàng.

Ông ấy chỉ nghe được những lý luận kinh người của Trương Huyền qua lời thuật lại của Vương Đình, chứ vẫn chưa biết trình độ tu vi thực sự của hắn.

Tuy Vương Đào đã từng giao thủ với hắn, nhưng cũng chưa thấy nói gì, nên ông ấy cũng không rõ lắm.

Nếu những gì đối phương nói là thật, thực lực của thầy Trương Huyền này chỉ đến cảnh giới Chân Khí, đích xác là không thể nào hướng dẫn Vương Đào

được!

Thầy giáo, tuy chỉ cần nắm vững lý luận là đã truyền dạy được, nhưng trong tu luyện, chỉ khi nào tự thân đã trải qua thì mới có sự cảm ngộ càng thêm sâu sắc. Nếu bản thân thầy mà chưa đạt đến, e là cũng chẳng thể truyền đạt được một cách tốt nhất.

Cũng giống như trong thế giới hiện đại đời trước của Trương Huyền, giáo sư ra đề thi, mà bộ đề này, cả giáo viên cũng chẳng biết làm thì sao có thể dạy được cho học trò cách giải bài?

Không ít việc cần thầy giáo phải biết trước thì mới chỉ cho trò biết sau.

Bằng không, dầu có giỏi lý luận cỡ nào, cũng chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước, hoàn toàn vô ích.

“Trương Huyền, dù ngươi có muốn dạy thiếu gia Vương Đào đi nữa, nhưng ngươi có cái bản lĩnh ấy không? Không có thì bớt làm màu lại đi, võ giả tam trọng cũng chỉ có thể la liếm với tân sinh mới vào học viện thôi. Chứ đối mặt với học sinh lâu năm rồi thì đừng có mơ!” Thấy Trương Huyền im lặng, Tào Hùng trở nên rất phấn khích, ánh mắt lóe sáng, đầy sự hung hăng.

“Đúng đó, Vương tộc trưởng, thầy Tào Hùng nói rất có lý. Bản thân Trương Huyền chưa đột phá đến cảnh giới Bì Cốt tứ trọng, đương nhiên cũng không biết tu luyện thế nào, như vậy làm sao có thể chỉ điểm cho người ở cảnh giới Bì Cốt được!” Trưởng lão Thượng Thần đã lấy lại được sự tự tin, vừa vuốt râu vừa nói.

“Không đúng, các người nói sai hết rồi!” Thấy đám người kia cười chê chế nhạo thầy Trương, Vương Đào nhìn hết nổi, đứng phắt dậy phản trần: “Ai bảo thực lực của thầy Trương không bằng ta? Hôm qua, ta đã vô tình mạo phạm thầy. Lúc đó, ta đã dốc toàn lực mà chém xuống một kiếm, nhưng lại bị thầy Trương nhẹ nhàng dùng hai ngón tay kẹp cứng! Nếu chỉ là cảnh giới Chân Khí thì tuyệt đối không thể làm được!”

“Kẹp chặt bằng hai ngón tay? Ha ha, thiếu gia Vương Đào à, dù cậu có muốn giữ thể diện cho hấn, vậy cũng kiếm lí do nào đó đáng tin hơn có được không?”

Tào Hùng cười mỉa, nói tiếp, “Cậu là cao thủ cảnh giới Bì Cốt hậu kỳ, sức mạnh đã trên 700 cân, cộng thêm tốc độ và trọng lượng của thanh kiếm. Nếu dốc toàn lực ra chém, dù có là cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt sơ kỳ, dùng cả hai tay chống đỡ là đã vô cùng khó rồi, chứ đừng nói là hai ngón tay... Không lẽ cậu muốn nói, thầy Trương Huyền của chúng ta, đã đạt đến cảnh giới Tịch Huyệt, ngang bằng với các trưởng lão?”

Kiểm tuy nhẹ, nhưng cao thủ cảnh giới Bì Cốt hậu kỳ mà dốc toàn lực chém xuống, tốc độ sẽ nhanh như chớp lóe. Nếu không am hiểu sâu sắc về kiếm pháp, lại biết chính xác hướng tấn công thì dầu có là cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt sơ kỳ, cũng khó mà đỡ nổi... Vương Đào lại bảo tên giáo viên kém nhất trường chỉ dùng hai ngón tay đã nhẹ nhàng kẹp cứng lưỡi kiếm... Truyen cười nước nào vậy!

“Trò cũng nhìn thấy, thực sự thầy chỉ dùng hai ngón tay đã kẹp cứng lưỡi kiếm!” Lưu Dương cũng vội vàng giải thích.

Cảnh tượng ấy, cậu cũng đã tận mắt chứng kiến, không thể nào là giả được.

Thế nhưng, cậu ấy tin nhiệm Trương Huyền đến thế, không nói thì hay hơn. Nếu nói đỡ cho thầy thì người khác lại nghĩ bản thân cậu nói dối để giữ thể diện cho Trương Huyền mà thôi.

“Tộc trưởng Vương Hoàng, ngài là chuyên gia trong vấn đề này!” Không quan tâm lời giải thích của hai người kia, trưởng lão Thượng Thần hỏi vị cao thủ mạnh nhất ở đây, “Ngài thấy có người nào chưa đạt đến cảnh giới Tịch Huyệt trung kỳ, mà có thể dùng hai ngón tay chặn đứng đường kiếm của thiếu gia Vương Đào không?”

“Chuyện này...” Tộc trưởng Vương Hoàng cũng đơ người.

Kẹp cứng đường kiếm của Vương Đào chỉ bằng hai ngón tay, các cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt bình thường, đích xác là cũng khó làm nổi!

Thầy Trương Huyền này, tuy lý luận rất giỏi, nhưng còn trẻ như vậy mà bảo là đã đạt đến cảnh giới Tịch Huyệt trung kỳ thì... bản thân ông ấy cũng không tin.

Bởi vì, chuyện này quá trái với lẽ thường, quá kinh thiên động địa rồi!

“Thiếu gia Vương Đào, ta hiểu là cậu vì muốn bái Trương Huyền làm thầy, nên mới cố tình nói như thế để nâng cao danh tiếng cho thầy ấy. Nhưng chuyện gì cũng có chừng có mực, lời nói dối thái quá cũng không hay đâu...” Thấy Vương Hoàng đã ghen lời, trưởng lão Thượng Thần khoát tay, khí khái ngút trời, phong thái hào hùng như đang chỉ điểm giang sơn. Ông ta đang định tiếp tục thuyết giảng vài lý luận cao siêu hơn, để chứng minh những gì Vương Đào nói là không có thật, bỗng giọng của thầy giáo trực ban ở ngoài sảnh lại vang lên.

“Thượng trưởng lão!”

“Chuyện gì?” Trưởng lão Thượng Thần chau mày, vẻ mặt rất bức bối.

Không thấy ta đang đến đoạn làm màu cao trào sao?

Đúng là, mất quá kém!

“Bên ngoài có người xin gặp thầy Trương Huyền, đã đến tận đây rồi...” Thầy trực ban vội vàng bấm báo.

“Tìm Trương Huyền? Ai?”

Hôm nay làm sao vậy?

Hết người này đến người kia tới tìm?

“Dạ... là thế tử của Trần Nam Vương, tiểu vương gia Bạch Tôn!” Thầy trực ban đáp.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Bạch tiểu vương gia “hồ báo”

“Tiểu vương gia Bạch Tôn?”

Tất cả những người có mặt trong phòng đều giật mình.

Cậu Bạch Tôn này, tuy tuổi còn trẻ, nhưng lại là một thiên tài tu luyện. Mới 17 tuổi đã đạt đến cảnh giới ngũ trọng viên mãn, danh tiếng vang dội toàn thành Thiên Huyền.

Bệ hạ Thảm Truy đã từng nhận định, cậu ấy có khả năng sẽ trở thành cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt trẻ nhất trong vương quốc!

Trần Nam Vương trấn giữ bờ cõi phía Nam, không ở tại vương đô. Vì vậy, vị tiểu vương gia này không học ở học viện Hồng Thiên. Có điều, với thành tích ưu tú nên cậu ta đã đỗ vào học viện Bắc Võ, vốn lợi hại hơn Hồng Thiên!

Học viện Bắc Võ là trường học siêu cấp, có Danh Sư một sao tọa trấn!

Những người đỗ vào trường ấy, đều là thiên tài nổi tiếng.

Mấy hôm trước, Trần Nam Vương trở về thành Thiên Huyền để báo cáo công tác, cậu ta cũng đi theo. Nhưng mà... hôm nay cậu ta đến đây để làm gì? Lại còn là tìm thầy Trương Huyền...

Quái! Một bên là tên giáo viên kém cỏi nhất học viện, một bên là thiên tài siêu cấp, con trai độc nhất của quyền thần hàng đầu vương quốc... Hai người hoàn toàn chẳng có dây mơ rễ má gì với nhau cả!

Hai người họ mà có thể quen biết nhau được sao? Chênh lệch địa vị quá lớn!

“Mau mời vào!”

Tuy chẳng rõ nguyên nhân, nhưng trưởng lão Thượng Thần vẫn không dám chậm trễ, vội vàng ra lệnh.

Vù!

Chẳng mấy chốc, một thiếu niên mặc đồ trắng đi vào, theo sau là mấy người hộ vệ, ai nấy cũng áo giáp kín thân, ánh mắt sắc như dao cạo.

Thiếu niên đó tuổi còn trẻ, nhưng đã có khí thế cực kỳ mạnh mẽ. Sức mạnh toàn thân tỏa ra như ánh nắng mặt trời, khiến người ta cảm thấy áp lực nặng nề.

Cũng là cao thủ ngũ trọng viên mãn, nhưng xét riêng về khí thế thì có thể nhận thấy rằng, cậu ta vượt rất xa Thượng Bân hay Thảm Bích Như.

“Bái kiến tiểu vương gia...”

Mấy người Thượng Thần, tộc trưởng Vương Hoàng đồng loạt đứng dậy.

Nhà họ Vương tuy là một trong bốn đại gia tộc, nhưng địa vị vẫn có sự chênh lệch nhất định với vị quyền thần trấn thủ một phương kia.

Bất kỳ thời đại nào, đất nước nào, người nắm binh quyền vĩnh viễn sở hữu quyền phát biểu to nhất.

“A! Trương đại sư, quả nhiên là ngài ở đây...”

Tùy tiện vẫy tay ý bảo miễn lễ, mặc kệ đám Thượng Thần đang tỏ vẻ cung kính, Bạch Tôn đảo mắt một lượt đã bắt gặp bóng hình quen thuộc, mừng rỡ

nhào đến trước mặt Trương Huyền.

Sao cậu lại đến đây?”

Trương Huyền chau mày.

Tuy đại sư Lục Trầm yêu cầu cậu ta phải theo mình học tập, nhưng cũng đâu cần phải nghe lời đến thế chứ, chạy tới đây thật luôn vậy!

“Cha của trò báo cáo công tác xong sẽ đi ngay. Trò chẳng ở lại vương thành được bao lâu nữa, đương nhiên phải tranh thủ thời gian đến chỗ đại sư để học tập, cố gắng thông qua khảo hạch!” Bạch Tôn giải thích.

“Đại sư?”

“Sao tiểu vương gia Bạch Tôn lại quen biết hần? Còn thân thiết đến thế? Chẳng phải chỉ cần gọi là thầy thôi sao? Sao gọi hần đại sư vậy?”

Thấy Bạch Tôn đúng là đến tìm Trương Huyền, hơn nữa còn tỏ ra thân thiết như thế, tất cả những người có mặt ở đây lại được một phen choáng váng.

Chuyện gì đây trời?

Họ quen nhau thật sao?

Trương Huyền chẳng phải chỉ là thầy giáo thôi sao?

Đại sư... xưng hô này là sao đây?

Hơn nữa... Trương Huyền nhà ngươi đang tỏ cái thái độ gì thế kia? Lễ nào không thấy trưởng lão Thượng Thần, tộc trưởng Vương Hoàng gặp tiểu vương gia phải khom lưng hành lễ sao? Ngươi chẳng những không hành lễ, mà còn chau mày tỏ vẻ khó ở là sao? Khó ở cái bắt à? Ai cho ngươi cái gan ấy?

“Láo xược!” Trưởng lão Thượng Thần đã nhìn hết nổi, lập tức bước tới, mang theo khí thế đáng sợ: “Trương Huyền, sao ngươi dám ăn nói với tiểu vương gia như thế? Còn không mau hành lễ? Thân là giáo viên mà chẳng hiểu một chút lễ nghĩa. Thật là không biết phép tắc gì cả! Quá là mất mặt!”.

Nói xong, ông ta quay qua Bạch Tôn mỉm cười niềm nở, “Bạch tiểu vương gia, mong cậu đừng giận. Tên Trương Huyền này, thực lực đã kém cỏi, đầu óc cũng đần độn, không hiểu lễ tiết...”.

Ông ta còn nói chưa xong thì đã trông thấy Bạch tiểu vương gia nhú chặt lông mày, ánh mắt sắc lạnh như dao, trông cứ như sư tử đang xù lông.

“Ồ đêch, ngươi là ai vậy hả? Cút qua một bên! Đại sư Trương Huyền, tính theo vai vế thì là ông nội của ta đấy. Ngươi dám ăn nói như thế, muốn chết phải không?”

“Ông nội?”

Đừng! Rầm!

Mọi người lại một lần nữa té lăn quay.

Ôi thánh thần thiên địa ơi, xưng hô cái kiểu qué gì vậy?

Cha của Bạch tiểu vương gia là Trần Nam Vương, mà Trần Nam Vương xét ra thì bằng vai phải lứa với bộ hạ Thẩm Truy... Cậu nói hần là ông nội, vậy tức là hần còn hơn bộ hạ Thẩm Truy một bậc à?

Vừa rồi còn đang vô cùng huênh hoang, giờ đây trưởng lão Thượng Thần run như cầy sấy, suýt ngất đến nơi.

Chuyện này rốt cuộc là sao đây?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đặc biệt là Thượng Bân và Tào Hùng, cả hai đều sắp hóa rồ hóa dại cả rồi. Họ vô đầu bứt tai, hai con ngươi chỉ trực chờ rớt khỏi tròng bất cứ lúc nào.

Cả Mạc trưởng lão, này giờ vốn vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, cũng chợt cảm thấy cảm mình đau nhói, hóa ra không biết ông ta đã tự vặt râu của mình từ lúc nào rồi.

“Không sai! Ông nội Trương của ta là một đại sư thư họa, còn thực lực thì trâu bò đến nỗi ba người như ta còn không địch nổi. Ngươi lại bảo ông ấy lão xược, thực lực kém cỏi? Con m* nó, ngươi muốn chết? Hay là muốn ăn đấm? Bạch Dương!”

Bạch Tôn vẫy tay một cái.

“Có thuộc hạ!” Cùng với tiếng hô vang, một người trung niên từ sau lưng cậu ta bước ra.

“Và miệng!” Bạch Tôn ra lệnh.

“Vâng!”

Lúc người đàn ông trung niên này bước ra thì không hề nổi bật. Nhưng bây giờ, khi mí mắt vừa nâng lên thì một luồng sát khí lập tức trào ra, hết như ác quỷ địa ngục vừa bước ra từ trong núi xương cốt.

Tuy tu vi của người này ngang với trưởng lão Thượng Thần, cùng là cảnh giới Tịch Huyết, nhưng khí thế toát ra từ trên người ông ta lại mạnh hơn rất nhiều.

“Bình Vương!”

Đám đông âm thầm kinh hãi.

Sở hữu sát khí cỡ này, đều là những người được rèn luyện trong hoàn cảnh cử tử nhất sinh. Bình sĩ như vậy, đều được gọi là Bình Vương. Ý chỉ người nào cũng vững chắc như sắt thép, vô cùng hung mãnh, sức chiến đấu kinh hồn.

Sau khi giải phóng sát khí khiến đám đông ai nấy cũng hãi hùng, người trung niên lập tức sai bước đi thẳng đến trước mặt trưởng lão Thượng Thần, vung tay và ngay một cái.

Chát!

Một âm thanh chát chúa vang lên, trưởng lão Thượng Thần chẳng kịp phản ứng, đã bị vả cho cả người quay vòng vòng như con quay, máu mồm phun tung tóe, rớt mất mười mấy cái răng.

“Ngươi...”

Sau khi đứng vững lại được, trưởng lão Thượng Thần tức muốn cắn người.

Ông ta là một trưởng lão đức cao vọng trọng của học viện này, cao thủ cảnh giới Tịch Huyết, vậy mà lại bị người ta vả vào mặt trước bao nhiêu người.

Khổ nỗi... dù tức đến xóc óc, nhưng ông ta cũng chẳng làm được gì. Đối phương là con trai độc nhất của Trần Nam Vương, Bạch tiểu vương gia. Nếu ông dám đụng vào cậu ta, chắc chắn Trần Nam Vương sẽ kéo quân tới, đào tung cả nhà ông lên mất!

Mà chuyện như thế, lại không phải chưa từng xảy ra.

Năm xưa có một người thuộc gia tộc lớn chẳng thua gì nhà họ Vương, xón xác thế nào mà gây sự với Bạch tiểu vương gia, đánh cậu ta bị thương. Thế là Trần Nam Vương nổi trận lôi đình, xua quân bao vây phủ đệ nhà đó, làm cỏ từ lớn tới nhỏ. Sau cùng, bệ hạ Thẩm Truy chẳng nói câu nào, còn vỗ về an ủi, phong thưởng cho Bạch Tôn danh hiệu tiểu vương gia.

Bằng không, dẫu cậu ta có là thế tử, cũng không đủ tư cách để được gọi là tiểu vương gia.

“Tất cả là tại tên Trương Huyền...” Càng nghĩ càng tức, ông ta không dám làm gì Bạch Tôn, chỉ còn cách trút hết căm giận lên đầu Trương Huyền.

Nếu không do tên khốn đó, hôm nay mình đâu phải chịu nhục nhã thế này?

“Sao, ngươi không phục?”

Thấy mặt ông ta nhăn như khi ăn ớt, Bạch Tôn lại nhướn mày, bộ dạng vô cùng kiêu căng.

“Tại hạ không dám!” Dù lòng đau như cắt, trưởng lão Thượng Thần vẫn cắn răng chối phăng.

“Không dám thì tốt. Nói thật cho ngươi biết, ta vừa cứu mạng ngươi đấy, chứ để ông nội Trương của ta ra tay thì... Ông ấy vốn chưa khống chế được sức mạnh của bản thân, chẳng may có lỡ làng thì ngươi ngủm củ tỏi từ lâu rồi!” Nói đến đây, trong đầu Bạch Tôn liền hiện ra hình ảnh cuộc “cọ sát” ngày hôm qua, cả người không khỏi rùng mình một cái.

Cậu cũng không nói đùa. Vị đại sư Trương Huyền trước mặt, chỉ riêng nhục thể đã sở hữu sức mạnh trên 40 đỉnh, máu chốt là chưa khống chế được khí lực. Nếu để đại sư vả một cái, khéo lão kia chưa kịp cảm nhận được gì thì đã được đi ngắm gà khóa thân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Không thể khai trừ

“Cứu ông ta? Chưa không chế được sức mạnh?”

“Nghe giọng điệu của tiểu vương gia, thực lực của thầy Trương Huyền còn lợi hại hơn cả trưởng lão Thượng Thần? Chuyện này... sao có thể chứ?”

Vừa rồi, mọi thứ xảy ra liên tục, và cũng quá nhanh chóng, đến giờ phút này thì mọi người mới hiểu ra.

Đặc biệt là Thượng Bân và Tào Hùng, hai người này vừa rồi còn bảo thực lực của Trương Huyền kém cỏi, Vương Đào nói dối này nọ, bây giờ thì đều không dám tin.

Kỳ khảo hạch giáo viên vừa rồi, Trương Huyền chỉ đạt đến cảnh giới Chân Khí viên mãn, chuyện này cả học viện Hồng Thiên ai ai cũng biết. Từ đó tới giờ, chưa từng nghe ai bảo là hắn ta đã đột phá, sao giờ còn lợi hại hơn cả Bạch tiểu vương gia. Thậm chí theo giọng điệu của tiểu vương gia, đến cả trưởng lão Thượng Thần cũng còn kém xa?

Tuy quá đổi hoang đường, nhưng chẳng ai dám nghi ngờ rằng Bạch Tồn đang nói dối.

Mọi người không những biết vị Bạch tiểu vương gia này thiên phú phi phàm, mà còn biết tính cậu ta vốn hiếu chiến, thích nhất là đánh nhau với người ta! Một ngày không đánh vài trận thì trong người ngứa ngáy khó chịu! Cậu ta khâm phục Trương Huyền đến thế, lẽ nào hắn thực sự có thực lực ấy?

Nghĩ đến đây, ai nấy cũng há mồm tròn mắt, quay qua nhìn người thanh niên mà lâu nay họ vẫn nghĩ là ăn hại kia.

Mặt mũi tầm thường, không có gì đặc sắc, chỉ là nước da trông rất trắng trẻo, mịn màng, nhìn vào còn trẻ hơn tuổi thật, sao lại là một cao thủ được?

“Khụ khụ!”

Bắt gặp ánh mắt ngờ vực của mọi người, Trương Huyền lắc đầu tỏ vẻ bất lực.

E là thực lực của mình sắp giấu hết nổi rồi.

Nhưng... một gã mới chỉ có cảnh giới Chân Khí, lại còn đội sổ trong kỳ khảo hạch giáo viên, vậy mà chỉ qua một học kì, đã có thực lực ngang với cao thủ cảnh giới Tịch Huyệt... Thử hỏi ai mà không nghi ngờ chứ!

“Muốn khiêm tốn mà cũng khó đến vậy sao?”

Trương Huyền cảm thấy đau hết cả đầu.

Hắn chỉ muốn che giấu thực lực, sống ẩn mình. Hôm đó hắn cũng chỉ định làm màu chút, vì cứ ngỡ cái cậu Bạch Tồn này và học viện chẳng liên quan gì đến nhau, có làm thế nào cũng chẳng lo sẽ bị lộ tẩy. Không ngờ, mới qua có một đêm, mà cha nội này đã mò được đến tận đây rồi.

Làm rùm beng đến thế rồi, muốn giấu cũng chẳng giấu nổi!

Đúng là làm màu một giây, hối hận một ngày mà!

Đang lúc hắn xoắn xít hết cả óc thì lại nhìn thấy tiểu vương gia Bạch Tồn đã hí hửng chạy lại, vẻ mặt đầy nịnh nọt.

“Hề hề, Trương đại sư, ông nội Trương, cháu xử lý vậy được chứ ạ!”

Cũng chẳng trách sao Bạch Tồn lại nịnh nọt như vậy. Đại sư Lục Trầm đã nói rồi, cậu ta có thông qua khảo hạch hay không, toàn bộ là do thầy Trương Huyền này. Đương nhiên cậu ta phải tích cực lấy lòng, cười thảo mai nịnh nọt rồi.

Vì thế nên sáng sớm ngày ra, vừa thức dậy cái là cậu ta chạy ngay đi hỏi thăm ngày, biết Trương Huyền ở đây thì vội vàng kéo người qua đây ngay tắp lự.

“Cũng được!”

Chuyện đã xảy ra rồi, Trương Huyền đành phải chấp nhận, gật đầu có lệ.

“Thầy Trương, xin thầy nhận trò làm đệ tử...”

Biết được thực lực thật sự của Trương Huyền không phải chỉ ở cảnh giới Chân Khí, tộc trưởng Vương Hoảng còn gì phải do dự nữa, lập tức đưa mắt ra hiệu, Vương Đào lại bước tới, quỳ phịch xuống sàn.

“Bái Trương đại sư làm thầy? Ngươi là ai? Ta cũng muốn bái đây, muốn tranh với ta hả, có muốn tỉ thí một trận không?”

Trương Huyền còn chưa kịp nói lời nào, Bạch tiểu vương gia đã tròn mắt, quát ầm lên.

“Không dám...”

Vương Đào giật nảy mình.

Tay Bạch Tôn trước mặt, tuy tuổi tác chỉ bằng mình, nhưng thực lực đã đạt đến cảnh giới ngũ trọng viên mãn, chẳng biết mạnh hơn mình gấp mấy lần. Đấu với cậu ta... vậy có khác nào tự sát, mà lại còn là cách tự sát đau đớn nữa?

“Thôi được rồi, ngày mai Vương Đào có thể đến lớp tôi dự thính. Nếu biểu hiện tốt, tôi sẽ cân nhắc đến việc nhận làm học trò!”

Sợ cái tên Bạch Tôn này lại gây chuyện, lời Vương Đào ra đánh thừa sống thiếu chết thật thì khô, Trương Huyền vội vàng phát tay.

“Đa tạ thầy Trương!” Tộc trưởng Vương Hoảng thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn rồi rút.

Dự thính tuy chưa là học trò chính thức, có điều đây đã là biện pháp giải quyết tối ưu nhất trong lúc này. Ai bảo con mình “thông minh” quá, chạy qua đòi giết người ta cơ... Thầy giáo nào mà bị như vậy, chắc chắn là sẽ không bao giờ nhận!

Không sao, tuy chỉ là dự thính, nhưng để lâu, chỉ cần biểu hiện ngoan ngoãn thì chắc chắn cũng sẽ trở thành học trò chính thức thôi.

“Dự thính...”

Trưởng lão Thượng Thần nghe vậy, khóc không ra nước mắt.

Ông ta là một trưởng lão, chủ nhiệm Phòng Đào tạo, được quyền tuyển chọn học trò từ khắp nơi. Vậy mà lần này lại bị người ta thẳng thừng xin rút khỏi lớp. Quan trọng là sau khi rút mà xin được vào chỗ khác tốt hơn thì còn chấp nhận được, đáng này chỉ được đi dự thính lớp của người ta?

Đi dự thính lớp của tên thầy giáo nổi danh ăn hại nhất học viện...

Trưởng lão Thượng Thần có cảm giác mặt của mình bị người ta ném xuống đất rồi giẫm cho nát bét, hoàn toàn không còn tí tôn nghiêm nào.

Nhục mặt thấy bà cố nội luôn rồi. Vì sao không phải mặt mặt thấy bà ngoại nữa hả, vì khi này mặt mặt bà ngoại rồi còn đâu.

“Trương đại sư, còn có chuyện gì vẫn chưa xử lý xong sao? Nếu có, để cháu giúp ngài xử lý, xong rồi, ngài đi dạy cháu thư họa...” Bạch Tôn nhìn về phía Trương Huyền.

“Vẫn còn chút chuyện!” Trương Huyền quay sang nhìn Thượng Thần, “Thượng trưởng lão, Khảo Vấn Học Tâm đã xong rồi, phải chăng đã đến lúc chung cuộc?”

Mình đến đây là vì Khảo Vấn Học Tâm. Khảo vấn kết thúc, lại xảy ra lùm chuyện đến thế. Giờ cũng nên nhận “tiền” cuộc rồi.

“Trương Huyền, ngươi chó vội đắc ý! Đúng là ta đã thua trong Khảo Vấn Học Tâm, nhưng nhiều nhất cũng chỉ phải chịu 100 gậy Sát Thần Côn thôi. Muốn khai trừ tư cách giáo viên của ta à, e là ngươi còn chưa làm nổi đâu!”

Biết rõ khó thoát được kiếp nạn lần này, Tào Hùng chẳng né tránh nữa, hùng hổ bước ra.

“Chưa làm nổi?” Trương Huyền lập tức chau mày.

“Không sai. Việc giảng dạy của ta chưa từng mắc phải lỗi lầm gì, vừa không có học trò bị tẩu hỏa nhập ma, lại thêm thi khảo hạch giáo viên tuy chưa lọt vào hàng ưu tú, nhưng cũng ở mức đạt tiêu chuẩn. Chỉ dựa vào một lần đánh cuộc mà đòi khai trừ tư cách giáo viên của ta, đâu có là Công Hội Giáo Viên cũng không có cái quyền ấy!”

Tào Hùng điên cuồng gào lên.

“Thật sao?” Chẳng hiểu mấy chuyện này lắm, Trương Huyền tỏ ra nghi ngờ mà nhìn sang Mạc trưởng lão đang đứng cách đó không xa.

Ông ấy là trưởng lão trong Công Hội Giáo Viên, hẳn là người biết rõ những chuyện này nhất.

“Đích xác là vậy!” Mạc trưởng lão gật đầu, “Tư cách giáo viên sẽ có được sau khi thông qua cuộc khảo hạch của Công Hội Giáo Viên. Nếu như không phải mắc lỗi lầm gì quá nghiêm trọng, thường sẽ rất khó khai trừ...”

“Vậy sao...” Trương Huyền nhướn mày.

Nhớ lại đời trước, giáo viên thuộc loại nhân viên tại chức, được vào biên chế của nhà nước. Dù giảng dạy kém, nhà trường cũng không có quyền đuổi việc, thậm chí cả Bộ Giáo Dục cũng không. Trừ khi giáo viên đó mắc sai phạm thuộc phạm trù trái với đạo đức của nghề giáo.

Xem ra quy định bên này cũng không khác là bao.

“Thế sao lúc đánh cuộc, ông không nói...” Trương Huyền vặn hỏi.

Lúc đánh cược, cứ ngỡ sẽ thực hiện được nên hắn mới đề nghị như vậy. Nếu biết trước khai trừ tư cách giáo viên khó thể, hắn đã chọn hình phạt là đuổi gã kia ra khỏi học viện cho xong rồi.

“E hèm, vì ta cứ ngỡ... thầy sẽ thua!” Mạc trường lão khá ngượng.

Trương Huyền thi khảo hạch bị 0 điểm, làm cho một học trò bị tẩu hỏa nhập ma, nếu làm gắt ra, đích xác là có thể bị khai trừ.

Khi này Mạc trường lão cũng nghĩ hắn sẽ thua nên không nói rõ ràng, nào ngờ cuối cùng, hắn lại thắng một cách triệt để đến thế.

“Nếu thực sự muốn được chung cược, cũng không phải không có cách. Trừ phi...” Mạc trường lão nhớ tới cái gì đó, vẻ mặt trở nên phân vân.

“Trừ phi gì?”

“Trừ phi... có Danh Sư hoặc học trò của Danh Sư, chính miệng xác nhận người đó không đủ tư cách làm giáo viên, sau đó báo cáo lên Công Hội Giáo Viên...” Mạc trường lão nói.

“Danh Sư? Học trò của Danh Sư? Biết đi đâu mà tìm...” Trương Huyền lắc đầu chán ngán. Cho dù là Danh Sư hay học trò Danh Sư, cũng đều là những nhân vật có chức vụ cao ngất trong cái nghề giáo này. Chính mình làm sao quen biết nổi với họ. Mà người ta cũng không bao giờ bận tâm tới một trận đánh cược nhỏ nhặt này làm chi!

Đang lúc Trương Huyền chau mày nhăn trán, bỗng thầy trực ban bên ngoài lại đi vào lần nữa để thông báo chuyện gì đó.

“Trưởng lão Thượng Thần, có một cô gái tự xưng là Hoàng Ngự, bảo muốn gặp thầy Trương Huyền!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tào hùng phản công

“Tiểu Ngự cũng đến à?”

Mắt Bạch Tôn lóe sáng.

Hôm qua, đại sư Lục Trầm bảo hai người phải theo thầy Trương Huyền học tập. Bởi vậy vừa hừng sáng, chính mình đã chạy qua đây, Tiểu Ngự làm sao không đến được chứ!

Mấy người đang xì xào thì một bóng hình xinh xắn đã bước từ bên ngoài vào. Chiếc váy dài màu vàng ngà thướt tha, tôn lên vóc người cân đối gợi cảm, làn da trắng ngần như tuyết, so với Thẩm Bích Như, vậy mà cũng chẳng hề kém cạnh chút nào.

“Bái kiến thầy Trương!”

Vừa vào trong phòng, cô gái này đã lập tức đi đến trước mặt Trương Huyền, khom người hành lễ.

“Ừ!” Biết mục đích của đối phương cũng giống như Bạch Tôn, Trương Huyền xoa mày nhăn trán, cảm thấy khá là đau đầu.

Thực ra ta có hiểu gì về thư họa đâu, ta cũng chỉ có thể nhìn ra khuyết điểm mà thôi! Bảo ta dạy thư họa, vậy thì bảo ta dạy các người làm màu còn hơn.

“Bái kiến tiểu thư!”

Đang rối rắm chẳng biết lát nữa sẽ nói thế nào với đối phương, bỗng hắn nhìn thấy Mạc trường lão sai bước đi đến trước mặt Hoàng Ngự, chấp tay vái chào.

“Tiểu thư?” Trưởng lão Thượng Thần chợt nhớ ra gì đó, cả người nhũn ra như kẹo mạch nha, choáng váng lùi lại mấy bước, mặt mày tái mét. “Lê nào... Lê nào cô ấy chính là thiên kim của Hoàng hội trưởng của Công Hội Giáo Viên. Chính là... thiếu nữ thiên tài, mới 19 tuổi đã làm Trợ Giáo sơ cấp?”

Trước đó ông ta còn nói chuyện với Mạc trường lão, Công Hội Giáo Viên vừa xuất hiện một thiên tài, tuổi còn trẻ mà đã trở thành Trợ Giáo sơ cấp, còn lợi hại hơn một ông già như ông ta rất nhiều. Năm mơ cũng không ngờ, người đó lại chính là vị tiểu thư Hoàng Ngự này. Hơn nữa, nhìn cách xử sự thì có vẻ cũng lại có quan hệ rất tốt với Trương Huyền!

Trời đất ơi, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra đây?

Vừa bảo đối phương không có khả năng dạy dỗ học trò, cuối cùng nhà họ Vương rỗng rần lên mây kéo đến, rút tên cho con trai khỏi lớp của ông ta mà chẳng chút tiếc nuối, để rồi dâng lên tới tận tay hắn! Vừa bảo đối phương thực lực thấp kém, Bạch tiểu vương gia đích thân đến, chứng minh thực lực

Cũng chỉ vì đã gây hấn với một tên ăn hại, thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm sao?

Ta không phục, ta không cam tâm!

“Phải rồi...” Tào Hùng đứng bật dậy, nhìn Trương Huyền, ánh mắt đầy tàn độc, “Trương Huyền, kể ra thì ngươi cũng chẳng thắng đâu! Ngươi thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm, còn khiến cho một học trò bị tẩu hỏa nhập ma. Chỉ cần báo cáo chuyện này lên Công Hội Giáo Viên, đợi khi họ điều tra rõ ràng ra rồi, ngươi cũng sẽ bị khai trừ tư cách giáo viên mà thôi!”

Kỳ thi khảo hạch mà Trương Huyền bị 0 điểm, là kỳ khảo hạch trong nội bộ học viện Hồng Thiên, không có tính quyền uy. Vì vậy không thể khai trừ tư cách giáo viên, nhưng lại hoàn toàn có thể báo cáo chuyện này lên Công Hội. Một khi đã lập án, xác định chuyện này là có thật, vậy cũng sẽ phải bị khai trừ!

Huống hồ, hấn còn có một học trò bị tẩu hỏa nhập ma!

Chỉ riêng chuyện này, đã chạm tới giới hạn của nghề giáo viên rồi!

“Không sai! Trương Huyền, ngươi chớ vội đắc chí! Bây giờ ngươi đòi khai trừ tư cách của thầy Tào Hùng, bản thân ngươi cũng chẳng trụ được bao lâu nữa đâu! Ta sẽ lập tức báo cáo chuyện này lên Công Hội Giáo Viên, thỉnh cầu thẩm định một cách công bằng!”

Nghe thấy lời hô hào của Thượng Bân, mắt Tào Hùng cũng lóe sáng, lập tức hô báo trở lại.

Đã xé rách mặt nạ với Trương Huyền rồi mà không ngờ đối phương lại có hậu trường cứng hơn cả mình, e là những tháng ngày sắp tới sẽ cũng chẳng được yên. Đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này được!

Điều quan trọng là, hiện giờ đến nữ thần còn nói giúp cho hấn, nếu còn bị động chịu đòn, sau này làm sao ngẩng mặt nhìn thiên hạ?

Nói xong, Thượng Bân quay qua nhìn Trương Huyền lần nữa, ánh mắt tàn nhẫn.

Chẳng phải ngươi rất trâu bò sao?

Chẳng phải được Lưu Dương tín nhiệm tới 64 điểm sao? Chẳng phải đám nhà họ Vương xách dép chạy theo ngươi, năn nỉ ngươi thu nhận Vương Đào sao?

Bây giờ ngươi cứ há hê đi, nhưng một khi mất đi tư cách giáo viên, để ta xem ngươi sẽ làm thế nào?

Ngươi còn có tư cách gì mà đòi ở lại học viện, giảng dạy học sinh!

“Tổ chất của thầy Trương Huyền đích xác là khiến người ta phải nghi ngờ. Trợ Giáo Hoàng Ngữ, Mạc trưởng lão, những gì hai người kia nói đều là sự thật. Thầy Trương Huyền này đúng là đã khiến cho một học trò bị tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa còn bị 0 điểm trong kỳ khảo hạch giáo viên vừa rồi. Mong Công Hội xử lý thật công bằng, nghiêm minh, loại bỏ cái ung nhọt này giúp cho học viện!”

Trưởng lão Thượng Thần cũng lập tức lấy lại vẻ oai phong, lưng thẳng ngực ưỡn, giọng nói sang sảng.

Tào Hùng đã không giữ lại được nữa, nhưng nếu đồng lòng ra tay, họ cũng sẽ không để cho Trương Huyền được yên thân!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Phòng đào tạo làm giả thành tích?

“Chuyện này...”

Nghe thấy những lời của ba người kia, Mạc trưởng lão và Hoàng Ngữ đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt quay qua nhìn Trương Huyền.

Nếu những gì họ nói là thật, vậy Công Hội Giáo Viên đích xác sẽ tiến hành thẩm tra lại một lần!

Thẩm tra xong, một khi xác định tình hình đúng như đã báo, vậy rất có khả năng là thầy Trương Huyền này sẽ bị khai trừ tư cách giáo viên!

“Thì ra mình đã quá xem thường đám này rồi, chúng cũng giỏi dùng luật để nói chuyện đấy!”

Không ngờ đối phương bị phản đòn dồn dập như thế mà vẫn cắn trả ngược lại được, Trương Huyền không khỏi chau mày.

Xem ra thể giới nào cũng vậy cả, bị chó cắn thì không mất miếng thịt thì cũng mất tí máu.

Nói thật lòng, cái đồng rắc rối mà tiền thân để lại, đích xác thật là phiền.

Học viện không so đo cái kết quả khảo hạch thì hẳn còn có thể bình yên vô sự mà dạy học tiếp được. Nhưng một khi họ đã quyết làm gắt ra, rồi báo lên Công Hội Giáo Viên thì đúng là hẳn sẽ phải đối mặt với nguy cơ sắp bị khai trừ tư cách.

Bị khai trừ, tình hình cũng sẽ chả tốt hơn Tào Hùng là mấy!

Cho nên, dù có xài thủ đoạn gì cũng không thể để chúng đạt được ý đồ!

Nhưng chuyện thi khảo hạch bị 0 điểm và dạy học trò bị tẩu hỏa nhập ma, đều do tiền thân làm, và cũng hoàn toàn có thật, muốn sửa đổi cũng chẳng kịp...

Nói cách khác, đồng rắc rối mà tiền thân để lại, là khoản nợ ngăm lớn nhất trước mắt. Dẫu sau này mình có dạy dỗ học trò xuất sắc đến mấy thì vẫn khó có thể trở thành Danh Sư, khó mà được người ta tin phục.

Nhất định phải tìm cách giải quyết mới được!

Xoa mày bóp trán một hồi, Trương Huyền cảm thấy khá bẽ tắc.

Xuyên không là đã bị động rồi, hẳn lại còn không thể quyết định được thời gian. Mà nói cho cùng, nếu tiền thân không kém cỏi đến nỗi ngộ độc rượu, vậy hẳn cũng chả qua được bên này!

Không lẽ để mặc cho bọn chúng báo lên Công Hội Giáo Viên, khai trừ tư cách giáo viên của bản thân?

Tuyệt đối không được!

“Ừa? Chẳng phải đang không có cách nào giải quyết được vấn đề thực lực của mình tăng lên đột ngột sao? Đúng lúc có thể lợi dụng chuyện này ...”

Đang xoắn óc tìm giải pháp thì bỗng một ý tưởng tuyệt diệu đã hiện ra trong đầu, Trương Huyền quay qua nhìn Tào Hùng và Thượng Bân, nhếch miệng cười đầy bí ẩn, “Nếu hai người đã không cho ta con đường sống, thế thì ta đành phải so sorry rồi...”.

...

“Trương Huyền, chẳng phải người đang rất hà hê sao? Để ta xem, khi đến Công Hội Giáo Viên rồi, người còn đắc ý được nữa hay không...” Thấy Mạc trưởng lão và Hoàng Ngừ cũng đã hơi nghi ngờ, Thượng Bân cực kỳ phấn khích, bật cười ha hả.

Nhưng chưa cười cho xong một tràng, gã đã thấy Trương Huyền chấp hai tay ra sau lưng, nhìn mình với vẻ mặt đầy trăn trở.

Tựa như có chuyện gì đó muốn nói ra, nhưng đang cân nhắc rốt cuộc có nên nói hay không.

“Sao? Muốn van xin ta hả?” Thấy vậy, Thượng Bân hà hê không thể tả, “Đáng tiếc... đã muộn rồi!”.

“Van xin?” Trương Huyền lắc đầu, “Thầy nghĩ nhiều quá đó. Ta thực sự đang cân nhắc xem... có nên nói ra chuyện này hay không?”.

“Hử?”

Nói đến đây, Trương Huyền lại thờ dài thườn thượt, giọng điệu mang đầy ưu tư và đau khổ, kèm theo cả sự bối rối và ray rứt.

Tóm lại, khiến người ta vừa nghe là biết được rằng, hẳn đang ôm trong lòng niềm trăn trở lớn thế nào, hệt như một người đàn ông từng trải với câu chuyện của riêng mình.

“Nói ra? Nói gì?”

Chẳng hiểu hẳn ta đang định giờ trò gì, Thượng Bân chau mày hỏi.

“Thôi bỏ đi, đã như vậy rồi...”

Không đáp lời gã ta, Trương Huyền chỉ lắc đầu, vẻ mặt bi thương, như muốn than trời trách đất, trăn trở hồi lâu mới nói, “Ta vốn nghĩ, dù gì cũng đều là đồng nghiệp với nhau. Là một giáo viên, vì danh tiếng của học viện, dẫu ai đó có làm chuyện gì quá quắt thì cũng nên lấy đại cục làm trọng. Nhưng bây giờ xem ra...”.

Nói đến đây, hẳn lại chấp hai tay sau lưng, ngửa mặt nhìn trời, trông rất đau khổ.

“Hử? Người nói vậy là có ý gì?”

Thấy hẳn than ngắn thờ dài, lại lắc đầu, lại nhăn trán, tất cả mọi người không khỏi đều dồn ánh mắt về phía hẳn. Hai ông cháu Thượng Thần và Thượng

Bản cũng không khỏi nhìn qua, chẳng hiểu thằng khốn này lại tính giờ trò gì đây.

Vờ vịt gì hả?

Bây giờ người có thể bị khai trừ tư cách bất cứ lúc nào, có diễn mấy cũng vô dụng thôi!

“Tôi thấy hần ta chỉ có tình tung hỏa mù để chuyển sự chú ý của mọi người thôi! Mọi người chớ bị hần lừa!” Thượng Bản chợt hiểu ra, lập tức nhắc nhở.

Mấy chuyện thằng cha này làm đều là sự thực mà ai trong học viện cũng biết. Dù có làm thế nào cũng không thể rửa nổi mấy vết nhơ đó được, có mồm mép tép nhảy đến mấy cũng làm được gì?

Những chuyện này, chắc chắn không thể nào chối cãi được!

Dù miệng có chối thì vẫn còn hồ sơ để tra xét, để xem người làm sao nói mực đen không có màu.

“Trương đại sư, có phải thầy đang có điều gì khó nói phải không? Có tôi và Mạc trưởng lão ở đây, ngài hoàn toàn có thể nói ra!” Hoàng Ngữ khuyên giải.

“Không sai!” Trương Huyền lặng lẽ gật gù, nhìn Hoàng Ngữ đầy tán thưởng.

Hần diễn cả buổi trời chỉ để chờ mỗi câu nói này, bây giờ người ta đã hỏi, vừa khéo hần có thể diễn tiếp được rồi.

“Thực ra, chuyện này tôi vốn chẳng muốn nói ra...”

Trương Huyền lại lắc đầu, tỏ ra đang vô cùng đau tim đau não. Sau đó hần bước đến trước trụ đá đo lực, một tay che mặt đầy buồn khổ, một tay siết chặt thành nắm đấm, tung thẳng một cú.

Đùng!

Ánh sáng lóe lên, trên trụ đá đã hiện ra một hàng chữ số.

55 đỉnh!

Hần vẫn chỉ dùng một nửa sức mạnh, nhưng bởi vì đã tu luyện lại ba tầng đầu tiên từ tế, khiến chân khí trong cơ thể trở nên càng thuần khiết hơn, do đó sức mạnh của hần vốn chỉ là 49 đỉnh, bây giờ lại đã tăng lên một chút.

“55 đỉnh?”

“Cảnh giới Tịch Huyết viên mãn?”

“Thầy ấy sở hữu thực lực của cảnh giới Tịch Huyết viên mãn, thế tại sao khảo hạch lại bảo chỉ ở cảnh giới Chân Khí?”

.....

Tuy trước đó Bạch tiêu vương gia có nói, thực lực của Trương Huyền còn trên cả cậu ta, nên đám đông đã có chuẩn bị tâm lý. Nhưng chứng kiến một quyền mà đánh ra được sức mạnh như thế, họ vẫn cảm thấy hoàn toàn không dám tin! Ai nấy cũng thét lên một tiếng, há mồm tròn mắt, quai hàm như muốn rơi xuống đất.

Cao thủ cảnh giới Tịch Huyết, mỗi khi khai thông được một huyết đạo, sức mạnh sẽ tăng lên một đỉnh. Không ít người cả đời chỉ mở được ba, bốn mươi huyết. Cho dù có đạt đến giai đoạn viên mãn thì sức mạnh cũng không thể khủng khiếp như vậy!

Nhẹ nhàng tung một quyền mà đã có sức mạnh cỡ này, chẳng phải chứng tỏ... hần đã đạt đến cảnh giới Tịch Huyết viên mãn rồi sao?”

Nhưng trong đợt kiểm tra thực lực ngay trước kỳ nghỉ, thực lực của hần ta chỉ đạt đến cảnh giới Chân Khí viên mãn mà thôi. Làm sao mà chỉ qua một kỳ nghỉ, đã tăng lên đến mấy cấp...

Chuyện này là không thể!

Dẫu có là thiên tài lợi hại nhất vương quốc, cũng đâu ai nghe nói rằng có thể tiến bộ nhanh đến thế!

Đám đông đều nghi ngờ mà đồng loạt nhìn qua, chờ đợi lời giải thích của hần.

“Chắc hần mọi người đều thấy lạ lắm đúng không. Đợt khảo hạch trước kỳ nghỉ, tôi chỉ ở cảnh giới Chân Khí, nhưng chỉ trong thời gian ngắn đã lên đến cảnh giới Tịch Huyết!”

Quan sát hết phản ứng của mọi người, Trương Huyền lại diễn tiếp: “Thực ra, tu vi của tôi tăng lên, hoàn toàn không phải chỉ trong một kỳ nghỉ! Mà cũng giống như mọi người, tuần tự tăng lên từng bước một! Trước kỳ nghỉ, tuy chưa đạt đến 55 đỉnh, nhưng cũng chẳng ít hơn bao nhiêu!”

“Trước kỳ nghỉ đã mạnh như vậy rồi? Không đúng, lúc đó khảo hạch chất lượng giáo viên, có cả kiểm tra tu vi mà...”

Tộc trưởng Vương Hoảng không nhin được mà nói, nhưng được nửa chừng thì giống như đã nhớ ra gì đó, bất giác sùng sốt, “Kỳ khảo hạch giáo viên của học viện Hồng Thiên là do Phòng Đào tạo tiến hành hoàn toàn khép kín. Thành tích khảo hạch của các thầy cô giáo cũng do Phòng Đào tạo tự chấm tự công bố... những người khác hoàn toàn không được biết! Cũng có nghĩa là... cái kết luận rằng, trước kỳ nghỉ, tu vi của thầy chỉ ở cảnh giới Chân Khí do Phòng Đào tạo công bố, hoàn toàn không đúng sự thật...”

Nghe ông ấy nói như vậy, tất cả cũng đã ngộ ra chân tướng.

Bất luận là thi khảo hạch bị 0 điểm, hay là thực lực của thầy ấy chỉ đến cảnh giới Chân Khí, cùng đều là kết quả do người trong Phòng Đào tạo đưa ra, còn lúc khảo hạch thi cũng đâu có người khác xuất hiện.

Nói cách khác... rất có khả năng Phòng Đào tạo đã làm giả kết quả thi!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Thượng thần ỏi máu

“Lúc trước tôi đã từng hỏi thử rất nhiều câu trong kỳ khảo hạch năm trước với thầy Trương Huyền. Thầy ấy không những có thể trả lời đúng hết, mà mỗi câu còn đưa ra đến bảy tám đáp án. Có những đáp án mà cả tôi cũng chẳng nghĩ ra được. Trình độ học vấn của thầy ấy khiến tôi phải khâm phục sát đất! Lúc đó tôi đã nghĩ sao kỳ lạ vậy, một kỳ khảo hạch đơn giản như thế mà thầy ấy đến một điểm cũng chẳng đạt được, thì ra, thứ được công bố là thành tích giả!”

Thẩm Bích Như cũng đã nhớ ra, bức xúc mà chen lời, trong đôi mắt bùng lên ngọn lửa bất bình.

Tối hôm qua đi ăn com, sau khi thấy Trương Huyền trả lời những câu hỏi của mình rất trôi chảy, cô còn lấy làm lạ. Nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi, cô lập tức “vỡ lẽ ra”.

Chắc chắn thầy ấy đã đáp đúng, nhưng Phòng Đào tạo không cho điểm

Nói cách khác, bài thi mà thầy ấy đã làm không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng... giáo viên Phòng Đào tạo phụ trách chấm điểm, đã cố tình chấm thành 0 điểm!

Tại sao?

Tại sao lại làm như vậy?

“Lẽ nào, thầy Trương Huyền mãi vẫn không muốn nói, vì đều là đồng nghiệp với nhau, một khi nói ra chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến quan hệ, xa hơn là ảnh hưởng đến uy tín của học viện?! Vì điều này, mà thầy ấy cam chịu cống trên lưng cái bêu danh ‘ăn hại’!” Tộc trưởng Vương Hoảng càng nghĩ càng thấy “sáng tỏ”, càng “vỡ lẽ ra”.

Bộ không thấy vừa rồi thầy Trương Huyền không ngừng phân vân là có nên nói ra hay không sao?

Nếu không phải bị bức đến đường cùng, có lẽ thầy ấy vẫn không chịu nói ra chuyện này với mọi người. Dù có lẽ sẽ bị nhiều người tiếp tục hiểu lầm, nhưng thầy ấy cũng chỉ âm thầm cam chịu... Thậm chí bị họ bắt chẹt đến vậy rồi, thầy ấy cũng chỉ thể hiện thực lực của bản thân, chứ không giải thích rõ. Mọi thứ đều chỉ có thể do chúng ta tự đoán ra...

Thế nào là mẫu mực?

Đây mới là mẫu mực!

Thế nào là đạo đức nhà giáo cao như núi, không tranh với đời?

Chính là đây!

“Một khi chuyện không công bằng này lan ra ngoài, sẽ khiến tất cả mọi người nghi ngờ độ chính xác của kỳ khảo hạch giáo viên trong học viện, và cũng sẽ ngờ vực trình độ giảng dạy thực sự của các giáo viên khác... Mà đã như thế, thì học viện sẽ rơi vào hỗn loạn! Thầy ấy chọn cách im lặng, cam chịu bị người ta hiểu nhầm. Hối ôi tấm lòng này, sự độ lượng này...”

Một vị trưởng lão của nhà họ Vương càng nói càng kích động.

Trên đời này lại có một người thầy giáo vĩ đại đến thế sao...

Nực cười cho chúng ta khi trước giờ cứ nghĩ thầy ấy chẳng biết gì cả, chỉ là đồ ăn hại!

Cứ thế lờ qua lờ lại, đám đông đồng loạt quay sang gã trưởng lão Thượng Thần bằng ánh mắt đầy bất bình và căm tức.

Ông nhìn người ta đi, rồi xét lại bản thân!

Cùng là thầy giáo, sao chênh lệch lại lớn như vậy?

Thầy Trương vì nghĩ đến tình đồng nghiệp mà nhẫn nhục cam chịu, không muốn bán đứng đồng nghiệp. Còn các người...

“Ta...”

Trưởng lão Thượng Thần chết đứng ngay tại chỗ, cả người chỉ chực lên con lông lợn.

Đậu phụ, chuyện gì đây hả trời?

Cái bắt gì mà giả? Cái bắt gì mà tình đồng nghiệp...

Lần trước người khảo hạch là cảnh giới Chân Khí, hơn nữa bài thi làm bung hết cả ra, không được điểm nào là quá chuẩn rồi. Ta đích thân giám sát chuyện chấm thi, không thể xảy ra sai sót được! Sao bây giờ lại thành ra ta cố tình hãm hại người?

Trương Huyền, người đứng là thằng oắt con mắt dạy mà! Có ngon thì người giải thích rõ ràng ra, đừng có mà cắt câu diễn sâu xem nào!

Trưởng lão Thượng Thần cảm thấy máu đã trào tới tận miệng rồi, có thể phun chết thằng mắt dạy kia bất cứ lúc nào.

... ..

Chứng kiến cảnh tượng tưng bừng này, Trương Huyền cũng phải há mồm tròn mắt.

Thực ra vừa rồi mình chỉ muốn ám chỉ rằng thành tích khảo hạch mà Phòng Đào tạo đưa ra chưa được chuẩn xác, sao thoáng một cái đã biến thành như vậy rồi?

Trình độ tương tượng của các vị cũng thật là quá lợi hại!

Có điều, như vậy... hê hê... thực lòng ta đây cũng khoái lắm...

...

“Các vị nói tôi hãm hại hắn, cũng phải có lý do hân hoan chứ! Tôi là chủ nhiệm Phòng Đào tạo, trưởng lão trong học viện, địa vị cao quý, vậy mà lại đi hãm hại một tên giáo viên sơ cấp làm cái gì?”

Không hổ là chủ nhiệm Phòng Đào tạo, trưởng lão Thượng Thần đã nhanh chóng nhìn thấu bản chất vấn đề.

Làm bất kỳ việc gì cũng phải có động cơ, có lý do.

Thân phận ông ấy cao quý, vô duyên vô cớ đi hãm hại một thầy giáo tầm thường, thực sự rất khó tin!

“Cái này còn phải nói nữa sao? Thượng Bân là cháu nội của ông, vốn đang nhắm tới danh hiệu nhà giáo trẻ ưu tú của học viện. Thầy Trương Huyền tuổi còn trẻ như vậy mà đã có tu vi và năng lực cao thâm đến thế, chắc chắn sẽ cực kỳ nổi trội, vượt xa cháu của ông. Để phòng ngừa tình huống này xảy ra, ông mới cố tình chèn ép!”

Người nói những lời này chính là Mạc trưởng lão, càng nói ông ta lại càng giận, râu vểnh hết cả lên, “Tuy ta vẫn chưa có chứng cứ xác thực cho mấy chuyện đó, nhưng chuyện hôm nay thì ta đã chứng kiến từ đầu đến đuôi! Khảo Vấn Học Tâm, đánh cược to, đủ thứ bức ép... Thượng Thần, thủ đoạn của ông đúng là lợi hại. Uổng cho tình nghĩa bao nhiêu năm qua của chúng ta. Mạc Tường ta đúng là có mắt như mù mà!”.

Mạc trưởng lão lâu nay vốn ghét mấy chuyện gian lận, ác độc. Hôm nay được đối phương mời đến đây để xóa sổ cái thứ làm bại hoại nghề giáo, nào ngờ ông lại chỉ được chứng kiến tên Thượng trưởng lão này liên tục dùng mọi thủ đoạn hiếp bức thầy Trương Huyền!

Mà thầy Trương thì chỉ dùng thực tế để chứng minh bản thân.

Điều này chưa đủ để chứng tỏ vấn đề sao?

Nếu cả chuyện này mà còn chưa đủ chứng minh, vậy chẳng lẽ mắt của Mạc Tường này mù rồi à?

“Tôi cũng có thể làm chứng, hôm nay trưởng lão Thượng Thần cố tình chèn ép thầy Trương, tôi đã tận mắt chứng kiến!”

“Ngay cả trước mặt chúng ta mà còn lộ liễu như vậy, sau lưng không biết còn dùng đến thủ đoạn gì!”

“Đúng là biết người biết mặt chẳng biết lòng, một chủ nhiệm Phòng Đào tạo, nhưng chỉ vì một đứa cháu mà làm như thế, đúng là đồ cầm thú!”

...

Mạc trưởng lão vừa lên tiếng đã khiến không ít người phụ họa theo, ai nấy đều tỏ ra vô cùng căm giận, bất bình.

“...”

Trưởng lão Thượng Thần cảm thấy đầu óc choáng váng, mặt mày xám xịt, giống như sắp phát điên mất rồi.

Ta... thực sự đâu có chèn ép gì hần, ta thêm vào? Chẳng qua là do hôm nay hần dám khinh nhờn ta, nên ta mới cho hần biết tay...

Nếu ta bảo trước đó, ta chỉ mới nghe danh ả hại của hần, chứ còn chả hề nhớ mặt hần, liệu các người có tin không?

Có điều, trông thấy thái độ phẫn nộ của đám đông, ông ấy hiểu, tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này cũng tốn năng lượng mà thôi.

Cái tình huống oái ăm lúc này của ông ta đúng kiểu, chẳng may có nắm bùn màu vàng bắn trúng đũng quần, dù không phải ‘hàng nóng’ thì cũng thành ‘hàng nóng’.

Quay qua nhìn Trương Huyền, kẻ đã gây nên toàn bộ chuyện này, thấy thằng khốn vẫn chấp tay sau lưng, vẻ mặt đầy đau khổ, ừ ừ, hết như là nói ra chuyện này khiến lòng gã đầy ray rứt.

Ray rứt cái bắt!

Chuyện này đều do người bạ ra hết mà!

Bản thân người ả hại nên thi khảo hạch mới bị 0 điểm, sao chỉ nháy mắt cái đã thành, Phòng Đào tạo bọn ta cố tình làm giả thành tích để chèn ép người rồi?

Chuyện này liên quan cái quần gì đến Phòng Đào tạo với cả ta chứ?

Phụt!

Không kìm nén được cảm xúc, bởi vậy máu trong miệng ông ta phun thẳng ra ngoài.

“Hừ, lại còn phun ra máu nữa chứ, diễn sâu thật. Làm ra cái chuyện mất mặt như thế, nếu là tôi thì đã đập đầu tự tử từ lâu rồi!”

“Đúng là thứ chẳng biết xấu hổ là gì mà. Loại người này sao lại được làm chủ nhiệm Phòng Đào tạo của học viện Hồng Thiên vậy?

“Còn trưởng lão cơ đấy. Với hạng người đạo đức có vấn đề này, theo ta là nên khai trừ tư cách giáo viên luôn một thể cho rảnh nợ...”

....

Thấy ông ta phun ra máu, mọi người không những không hề đồng tình, mà còn nằng nặc càng ác liệt hơn.

“Sao lại thế này?”

Thượng Bân và Tào Hùng cũng đang đực mặt, chết đứng như Từ Hải.

Vừa rồi hai gã còn tự tin, đắc chí, ngỡ mình thắng chắc rồi, tại sao mới chớp mắt mà cục diện đã quay ngoắt 180 độ vậy?

Trò quái gì đây?

Sau khi phun được một miệng máu ra, trưởng lão Thượng Thần đã thấy đỡ hơn hần, đầu óc cũng tỉnh táo trở lại. Ông ta nhìn một vòng rồi tập trung vào Trương Huyền, lần này thì ánh mắt đã lộ rõ sự căm hận không chút giấu giếm. “Bảo người thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm là do ta cố tình chèn ép, bây giờ ta cũng không có cách nào để giải thích được, bởi vậy ta không có gì để nói cả. Nhưng cái cậu học trò bị tẩu hỏa nhập ma thì sao? Chuyện này xảy ra ngay trong lớp học của người đúng không? Người giải thích thế nào đây?”

Cho dù người có đưa ra trăm ngàn lý do hay ho, nhưng chuyện có một học trò đã bị tẩu hỏa nhập ma ngay trong lớp học của người lại là sự thật không thể chối cãi. Để ta xem người giải thích thế nào đây.

Trương Huyền nghe tim mình đánh “thịch” một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Học trò tẩu hỏa nhập ma

Học trò của người bị tẩu hỏa nhập ma, là chuyện đã xảy ra, không thể thay đổi.

Dẫu người có giải thích nhiều đến đâu, lưỡi dáo đến mấy thì cũng vô ích thôi!

Trưởng lão Thượng Thần biết, trong chuyện khảo hạch giáo viên, dù bây giờ có giải thích thế nào cũng chẳng ai tin. Thậm chí có lấy bài thi ra thì người ta cũng nghi ngờ đó là đồ giả. Bởi vậy, ông ta lập tức gạt chuyện này qua một bên.

“Chuyện này...”

Đích xác là Trương Huyền chẳng biết phải trả lời thế nào.

“Hừ, có phải người đang định phủ nhận không? Thầy Bạch Vũ, thầy đến gọi trò Triệu Nham Phong trong lớp của thầy Lục Tầm qua đây!”

Bạch Vũ, chính là thầy trực ban, còn Triệu Nham Phong thì là học viên trước đây đã bị Trương Huyền dạy cho tẩu hỏa nhập ma.

“Cậu học sinh này... sao lại học ở lớp của thầy Lục Tầm?”

Nghe thấy lệnh của trưởng lão Thượng Thần, đám đông đều ngạc nhiên nhìn qua, cả Trương Huyền cũng ngơ ngác ngác.

Dựa vào kí ức của tiền thân, hẳn chỉ biết sau khi cậu học trò này bị tẩu hỏa nhập ma thì đã không thấy trở lại lớp học của Trương Huyền nữa. Tiền thân vì xấu hổ nên cũng chẳng hỏi thăm tin tức, không biết cậu ấy đã được thầy Lục Tầm nhận từ bao giờ rồi?

Chưa kể, thầy Lục Tầm là ai?

Giáo viên ngôi sao đứng đầu học viện Hồng Thiên, ngay cả Mạc trưởng lão còn tuyên bố, thầy ấy có cơ hội để trở thành một Trợ Giáo ưu tú. Vô số học trò muốn được bái thầy ấy làm thầy, đến chọn còn chọn không xuê nữa là. Tại sao thầy ấy lại đi nhận một đứa học trò đã bị tiền thân dạy cho tẩu hỏa nhập ma?

“Triệu Nham Phong bị tẩu hỏa nhập ma, nền tảng bị thương tổn nặng nề. Vốn dĩ trò đó đã định nghỉ học, nhưng rồi lại được thầy Lục Tầm thương tình, nhận làm học trò. Qua mấy tháng được chỉ điểm, điều dưỡng, hiện tại không những đã loại bỏ hết tai họa ngầm, mà thực lực còn đạt đến cảnh giới Tự Tức viên mãn, có thể đột phá bất kì lúc nào!”

Trưởng lão Thượng Thần nói.

“Được thầy Lục Tầm nhận làm học trò? Sao mà tốt số quá vậy?”

“Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, mà có thể khiến cho những di chứng của tẩu hỏa nhập ma biến mất, còn khiến tu vi tăng tiến, thầy Lục Tầm thật là lợi hại!”

Nghe thấy lời giới thiệu của trưởng lão Thượng Thần, đám đông đều rung động.

Tẩu hỏa nhập ma gây ra tổn thương cực lớn cho người luyện võ, rất dễ dàng gây ảnh hưởng đến nền tảng thể chất. Cũng giống như xây nhà phải làm móng, móng nhà mà không vững chắc thì không thể xây cao được.

Có thể khiến cho học viên từng bị tẩu hỏa nhập ma khỏi hẳn, còn giúp người đó đạt đến cảnh giới Tự Tức viên mãn, thầy giáo Lục Tầm này, đúng là danh bất hư truyền!

Chẳng mấy chốc, thầy trực ban Bạch Vũ đã dẫn một học viên đi vào.

Cậu học trò này trông khoảng mười sáu mười bảy tuổi, thân thể gầy gò, nhưng tinh thần thì rất phấn chấn.

Đây là cậu học trò xúi quẩy của tiền thân... Triệu Nham Phong!

“Thượng trưởng lão!”

Vào trong phòng, thấy nhiều người như thế, Triệu Nham Phong có vẻ hơi nghi ngờ, bước thẳng đến trước mặt trưởng lão Thượng Thần.

“Ừ, Triệu Nham Phong, trò nhận ra người này chứ?” Trưởng lão Thượng Thần chỉ tay qua.

Triệu Nham Phong quay người nhìn qua, bấy giờ mới nhìn thấy Trương Huyền. Về mặt trầm tĩnh của cậu ta lập tức biến thành kích động, nắm tay tự động siết chặt lại, giống như đang kìm nén cơn giận dữ.

“Là thầy giáo trước của trò, Trương Huyền!”

Mấy lời này, gần như là nghiền răng mà thốt ra.

Nhìn biểu hiện của cậu ta đã đủ biết, vẫn còn đang vô cùng căm hận Trương Huyền.

Cũng đúng, học trò theo học với thầy giáo, tin tưởng vô điều kiện, chẳng khác nào đã giao phó tính mạng của mình cho thầy giáo. Nếu thầy giáo không hoàn thành trách nhiệm của mình, vậy có khác gì đã hủy hoại tương lai của người ta!

Đặc biệt là tiền thân, còn dạy người ta bị tẩu hỏa nhập ma, thiếu chút nữa thành thân tàn chí tàn. Bây giờ có thể nói, họ đã thành kẻ thù không đội trời chung, nếu không nể mặt hắn là thầy giáo, không khéo cậu ta đã xấn tay áo lên mà xông vô tấn một trận rồi.

“Nghe nói trước đây, thầy ấy đã từng dạy cậu đến tẩu hỏa nhập ma, chuyện này có thật không?”

Nhìn biểu cảm của cậu ta, trưởng lão Thượng Thần cười thầm trong bụng, lập tức hỏi ngay.

“Đích xác là có chuyện này! May mắn trò được thầy Lục Tầm cứu giúp, bằng không đã trở thành phế nhân từ lâu rồi!” Triệu Nham Phong đáp.

“Tốt lắm!” Thấy cậu ta đã xác nhận, trưởng lão Thượng Thần chẳng hỏi gì thêm, nhìn qua Mạc trường lão và Hoàng Ngữ, vẻ mặt hung tợn: “Hoàng trợ giáo, Mạc trường lão, vừa rồi chắc hai vị đã nghe rõ rồi chứ! Tạm thời không nói tới chuyện khảo hạch, đúng sai thế nào, sớm muộn gì cũng có ngày lộ ra thôi! Bây giờ chỉ nói chuyện dạy học trò tẩu hỏa nhập ma, người bị hại đã có mặt, nếu có gì nghi ngờ thì có thể hỏi tiếp! Thân làm thầy giáo, lại dạy học trò bị tẩu hỏa nhập ma, nội chuyện này thôi cũng đã đủ để bị tước bỏ tư cách giáo viên rồi!”

“Ồ...”

Hoàng Ngữ và Mạc trường lão đưa mắt nhìn nhau, ai nấy cũng chau mày.

Đối phương nói không sai. Thầy giáo, truyền đạo – dạy nghề – giải đáp vấn đề, là người dìu dắt học trò tiến về phía trước. Chỉ riêng việc dạy học trò bị tẩu hỏa nhập ma, đã là tội danh lớn nhất rồi. Dầu họ có muốn nói đỡ cho thầy Trương, cũng không có cách nào đỡ nổi.

“Thầy Trương, hiện tại ngươi còn gì để nói nữa không? Nếu thấy mình bị oan uổng thì ngươi có thể đứng ra biện hộ cho bản thân. Nhưng, cũng phải xem trò Triệu Nham Phong này có đồng ý hay không đã.”

Thấy hai người kia im lặng, trưởng lão Thượng Thần cuối cùng đã có cơ hội báo thù. Ông ta quay qua nói với Trương Huyền, vẻ mặt đầy mỉa mai.

Thực lực mạnh thì sao chứ? Thăng Khảo Văn Học Tâm thì sao chứ?

Chỉ cần nắm được cái thóp này, ngươi mất tư cách giáo viên là cái chắc rồi. Một khi không còn tấm bùa hộ mệnh này nữa, ta muốn xử “đẹp” ngươi thế nào, còn không phải theo ý ta sao?

Thậm chí, có giết chết ngươi cũng chẳng có ai nói gì!

Trưởng lão Thượng Thần gọi người bị hại đến, đối phương cũng đã xác nhận lại chuyện này. Ánh mắt của đám đông đều dồn về phía Trương Huyền, chờ đợi phản ứng của hắn ta.

Ngay lúc mọi người đều cho rằng, chắc chắn hắn sẽ biện hộ đôi lời cho tình huống khi ấy. Nào ngờ thanh niên trước mặt thoải mái nhún vai một cái, nói: “Oan uổng? Có gì mà oan với chả uổng? Đúng là tôi đã dạy cậu ta đến tẩu hỏa nhập ma đấy!”

“Ta biết ngươi sẽ nguy biện mà. Nhưng bây giờ, Triệu Nham Phong sẽ kể lại tường tận tình hình lúc đó... hả?” Trưởng lão Thượng Thần cứ ngỡ đối phương sẽ biện hộ vài câu, nên đã chuẩn bị sẵn sàng lời lẽ phản kích, nào ngờ chưa nói xong thì đột nhiên phản ứng lại kịp. Ông ta nhìn hắn với vẻ mặt không dám tin: “Ngươi... ngươi thừa nhận?”

Sao... sao nhận nhanh vậy cha?!

Không lẽ có âm mưu gì đây?

Ông ta đã bị đối phương dọa đến phát khiếp, liên tiếp bị nhục mặt mấy lần, khiến trong lòng ông ta đã có bóng ma mất rồi.

“Đương nhiên là thừa nhận chứ. Chuyện mình đã làm, lý nào lại không nhận?”

Trương Huyền gật đầu.

Dạy người ta tẩu hỏa nhập ma là do tiền thân làm, đương nhiên hắn có thể nào cũng chạy trời không khỏi nắng rồi. Phỉ lộ với lão ta cũng chỉ tốn calo, thả thừa nhận luôn cho thoải mái.

“Chuyện này...”

Những người đang chứng kiến cũng không khỏi bàng hoàng.

Thừa nhận có nghĩa đây là chuyện có thật, Công Hội Giáo Viên đã có thể lập án, gạch bỏ tư cách giáo viên của hắn ta.

Chưa kể, dạy học trò tẩu hỏa nhập ma cũng đâu phải chuyện gì vinh quang, mà hắn ta lại thừa nhận khẳng khái, hùng hồn như thế... Người lấy đâu ra cái tự tin ấy thế?

“Thừa nhận thì tốt! Hoàng trợ giáo, Mạc trưởng lão, hai người đều nghe rồi đấy. Thân làm thầy giáo, lại dạy người ta đến tẩu hỏa nhập ma, đã vậy còn không chút áy náy, mà còn nghênh ngang như vậy. Hạng người này, thực sự là đâu có tư cách để làm thầy giáo...”

Trưởng lão Thượng Thần nghiêng răng, có điều vẫn chưa nói xong thì thấy Trương Huyền bước đến trước mặt, xua tay nói: “Thôi thôi cho tôi xin, chuyện to tát đến đâu, mà cứ nhảy như con chơi chơi lên thế! Tuổi cao sức yếu rồi, mà còn ham hố mấy trò kích động, không sợ tim chịu không nổi, vật ra chết à!”

“Người...”

Trưởng lão Thượng Thần không khỏi lão đảo người.

Người mới ham hố, cả nhà người mới ham hố ấy!

“Triệu Nham Phong, cậu đang theo học thầy Lục Tầm đúng không? Chắc đã có không ít tiến bộ. Nào, đánh vài quyền cho ta xem thử!”

Mặc kệ trưởng lão Thượng Thần đang tức đến xóc hông, Trương Huyền quay qua nói với cậu thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thiên sinh tỏa mạch

“Đánh vài quyền?”

Nghe thấy đề nghị của Trương Huyền, ai nấy đều đứng hình.

Hiện giờ mọi người đang quan tâm đến chuyện người dạy học trò tẩu hỏa nhập ma, vậy mà người lại bảo người ta đánh võ, để làm cái quái gì?

Trưởng lão Thượng Thần cũng thấy tò mò.

Đánh quyền?

Giờ đang bàn về cái gì hả, người đừng có mà đánh trống lảng nữa!

“E hèm, Trương đại sư, trò thấy ngài nên giải thích chi tiết chuyện tẩu hỏa nhập ma thì hơn, nhờ đâu... thầy dạy không sai, mà là... do nguyên nhân khác thì sao?”

Hoàng Ngữ nhắc nhở.

Tẩu hỏa nhập ma vốn có rất nhiều nguyên nhân, có thể là do thầy dạy sai, cũng có thể là do học trò lĩnh ngộ nhầm, tu luyện sai phương pháp... Nếu là do trò, vậy thì dù người thầy cũng có phần trách nhiệm nhất định, nhưng ít nhất cũng không phải nặng nề đến mức bị khai trừ tư cách giáo viên.

“Thưa trợ giáo, lúc đó trò đã tu luyện theo đúng sự hướng dẫn của thầy Trương Huyền, hoàn toàn không hề lệch một li, kết quả là bị tẩu hỏa nhập ma. Sau này trò đã cất công thỉnh giáo thầy Lục Tầm thì mới biết, phương pháp tu luyện mà thầy ấy chỉ là sai, dựa theo đó mà luyện, chắc chắn sẽ tẩu hỏa nhập ma!”

Hiểu lỗi suy nghĩ của Hoàng Ngữ, Triệu Nham Phong nói thẳng.

Cậu ta vẫn còn vô cùng căm hận Trương Huyền, biết được có cơ hội khai trừ tư cách giáo viên của thằng cha đó, đương nhiên không thể để vuột mất rồi.

“Trương đại sư...” Người bị hại đã nói như vậy, Hoàng Ngữ chẳng biết phải giải thích thế nào nữa, đành cầm nín mà nhìn Trương Huyền.

“Cậu cứ đánh một bài quyền cho ta xem thử xem, gần đây có tiến bộ nào không!” Làm lơ lời khuyên can của đối phương, Trương Huyền tiếp tục nhìn cậu thiếu niên.

“Cứ làm theo lời thầy Trương Huyền, đánh một bài quyền đi!” Thấy hắn ta vẫn kiên trì giữ ý kiến, Hoàng Ngữ đầu thấy rất khó hiểu, nhưng vẫn cố nhịn

mà ra lệnh.

“Đạ!” Tuy không biết thân phận của Hoàng Ngũ, nhưng thấy trưởng lão Thượng Thần còn cung kính như vậy, Triệu Nham Phong không dám trái lời, gật đầu bước ra giữa phòng.

Vù vù!

Tiếng quyền xé gió phản phật, sức mạnh rất hùng hậu.

Thằng nhóc này tuy còn nhỏ, nhưng khả năng khống chế sức mạnh rất khá, chiêu thức cũng vô cùng tinh diệu, kể ra cũng là một hạt giống tốt.

“Khá lắm, có vẻ đúng là thầy Lục Tâm đã giúp cậu ta loại bỏ sạch sẽ hậu hoạn do tẩu hỏa nhập ma để lại rồi!”

“Tuổi còn nhỏ mà đã sở hữu sức mạnh như vậy, kể ra cũng khá đấy!”

...

Những người trong phòng, hầu hết đều là chuyên gia trong lĩnh vực tu luyện, nhìn Triệu Nham Phong thi triển chiêu thức, ai nấy cũng gật gù.

Trưởng lão Thượng Thần thì âm thầm quan sát Trương Huyền. Ông ta cho rằng, thằng cha này bảo cậu học trò kia biểu diễn là để có thể nghiên cứu kỹ lưỡng, nhằm kiếm có lãi liêm cho qua chuyện. Nhưng nào ngờ, tên khốn này đã nhầm mất từ bao giờ, bộ dạng vô cùng bình tĩnh, tự tại.

“Thằng này định làm trò quỷ gì đây?”

Trong đầu trưởng lão Thượng Thần hiện ra vô số dấu chấm hỏi.

Lẽ nào tên khốn này tự biết không bịa được lí do lí trấu gì nữa, nên điên luôn rồi!

“Đã được chưa?”

Chẳng mấy chốc bài quyền đã được đánh xong, thấy kẻ mình hận đến thấu xương, thầy Trương Huyền, đang nhắm mắt lại, hoàn toàn không hề xem mình, Triệu Nham Phong tức muốn xì khói, nghiến răng hỏi.

“Ừm!” Trương Huyền mở mắt ra.

“Đù rồi, đừng có mất thời gian vào mấy chuyện không đâu nữa. Nếu ngươi đã thừa nhận do bản thân chỉ điểm khiến Triệu Nham Phong tẩu hỏa nhập ma, bản thân trò ấy lại có thể làm chứng, vậy ngươi hãy mau mau nhận tội đi! Chúng ta cũng khỏi phải phiền phức thêm nữa...”

Trưởng lão Thượng Thần sợ đêm dài lắm mộng, vội thúc giục.

“Đừng nóng!” Trương Huyền ngắt ngang lời của ông ta, nhìn quanh một lượt, “Nếu các vị đều muốn nghe tôi giải thích, thế thì tôi sẽ giải thích cho các vị nghe!”.

Tất cả đều tập trung tinh thần, chờ nghe xem hắn ta sẽ giải thích thế nào.

Ngay cả Triệu Nham Phong cũng tò mò.

“Thực ra... là tôi cố ý khiến cho cậu ấy bị tẩu hỏa nhập ma đó!” Giọng của Trương Huyền vang lên.

“Hả?”

“Cố ý?”

Tất cả đều chết đứng như Tù Hải.

Đùa hay sao vậy?

Như vậy có khác nào tự chặt đứt đường lui rồi, kiểu này bị khai trừ là cái chắc!

“Ha ha ha!” Trưởng lão Thượng Thần hiển nhiên cũng không ngờ tên khốn kia tỏ vẻ nguy hiểm cả buổi trời, cuối cùng lại thẳng thắn thừa nhận như đúng rồi, lại còn chót thêm hai chữ “cố ý” nữa vào. Ông ta phản kích đến độ hai mắt sáng lóa. “Thừa nhận thì tốt! Là một thầy giáo, lại cố ý chỉ điểm sai lầm, khiến học trò gặp nguy hiểm. Tội này thực sự quá to, không khai trừ tư cách giáo viên thì sẽ khó giải tỏa được niềm căm phẫn của mọi người! Hoàng trợ giáo, Mạc trưởng lão, lần này chắc hai vị không còn ý kiến gì nữa rồi chứ!”

“...” Hoàng Ngũ ngơ ngác nhìn qua Trương Huyền. Nếu đại sư đã thừa nhận thì mình có muốn giúp cũng giúp không nổi nữa rồi.

Triệu Nham Phong nghe vậy, siết chặt nắm đấm, nghiến răng treo treo, nhìn Trương Huyền bằng ánh mắt căm hận không chút giấu giếm, “Không biết tôi đã đắc tội với thầy chỗ nào, mà thầy lại nhẫn tâm muốn đẩy tôi vào chỗ chết?”.

Ta là học trò của ngươi, vậy mà ngươi lại cố tình dạy sai, khiến ta tẩu hỏa nhập ma. Rốt cuộc ta đã gây thù chuốc oán gì với ngươi?

Những người khác cũng có cùng suy nghĩ, đồng loạt nhìn Trương Huyền.

Tộc trưởng Vương Hoàng cũng bắt đầu lung lay. Để con trai, con gái mình theo học thầy giáo này, rốt cuộc là quyết định đúng đắn hay không đây?

Lý luận cao thâm đến đâu, dạy dỗ có giỏi đến mấy thì cũng có ích gì chứ?

Chẳng may một ngày nào đó ông thầy lên con, cố tình dạy sai, vậy có chết con nhà ngươi ta không chứ?

Võ giả mới chỉ nhất trọng mà tẩu hỏa nhập ma thì còn cứu chữa được, chứ tu vi ở mức cao hơn thì khó lắm.

Mặc kệ ánh mắt của đám đông, Trương Huyền chấp tay sau lưng, tỏ vẻ như khắp thiên hạ này chẳng ai hiểu được ta, thở dài một cái: “Thôi xong! Xem ra cậu vẫn chưa lĩnh ngộ ra được!”.

“Lĩnh ngộ?”

Mặt Triệu Nham Phong lập tức sa sầm xuống, nếu không phải thực lực kém hơn, chỉ sợ cậu ta đã xắn tay áo mà đập cho thằng cha này một trận rồi, “Ngộ cái gì hả?”.

Cố tình khiến ta bị tẩu hỏa nhập ma mà còn bảo lĩnh ngộ? Lĩnh ngộ cái quái gì hả? Lĩnh ngộ cái chết sao?

“Lẽ nào các vị ở đây cũng không nhận ra sao?”

Trương Huyền nhìn sang đám người Hoàng Ngữ, Mạc trưởng lão....

“Nhìn ra?”

Một câu thôi đã khiến bọn họ xoắn hết cả não.

Thầy cố tình dạy sai, còn bảo chúng tôi nhìn ra cái gì nữa?

Nhìn ra... thầy đã xử tử học trò như thế nào à?

“Thôi được rồi, nếu các vị đều không nhìn ra được thì tôi buộc phải giải thích rõ ra vậy!” Trương Huyền lắc lắc đầu nhìn qua, “Chẳng hay chư vị đã từng nghe tới một loại thể chất có tên ‘Thiên Sinh Tỏa Mạch’ chưa?”.

“Thiên Sinh Tỏa Mạch?” Hoàng Ngữ lập tức chau mày suy nghĩ, lát sau hình như nhớ ra gì đó bèn nói, “Tôi từng nghe nói qua, cái đó không thuộc dạng thể chất đặc biệt, mà là một loại thể chất bệnh tật! Kinh mạch của những người này có rất nhiều điểm tắc, giống như một con sông mà bị bùn đất ứ lại, chặn ngay giữa dòng vậy. Chân khí không thể lưu thông, đâu có tu luyện thì thành tựu cũng rất hạn chế, trở thành võ giả nhất trọng đã là cực hạn rồi. Muốn lên đến nhị trọng, gần như là chuyện bất khả thi!”.

Nghe thấy lời giải thích này, ai nấy cũng gật đầu.

Thiên Sinh Tỏa Mạch dù rất hiếm thấy, nhưng cũng đã có trường hợp ví dụ. Bọn họ không phải giáo viên thì cũng là bá chủ một phương, bởi vậy cũng đã nghe qua về loại thể chất này.

“Thầy Trương nói đến Thiên Sinh Tỏa Mạch, lẽ nào...”

Mạc trưởng lão chợt nhớ ra gì đó, hai mắt tròn ngược, tức tốc quay qua hỏi Trương Huyền.

“Không sai! Triệu Nham Phong đúng là loại thể chất này!” Trương Huyền gật đầu.

“Trò? Trò có thể chất Thiên Sinh Tỏa Mạch?” Triệu Nham Phong hoàn toàn không dám tin, “Chuyện này sao có thể... Lúc trò tu luyện, đâu có cảm thấy bức bối gì đâu, sao lại là Thiên Sinh Tỏa Mạch được?”.

“Không thấy bức bối?” Trương Huyền nở nụ cười đầy thâm sâu, khó dò, “Thế ta hỏi cậu. Trước khi bị tẩu hỏa nhập ma, lúc tu luyện cậu có thấy hay bị hụt hơi không? Mỗi lần ngưng tụ linh khí, có cảm giác toàn thân như bị xé rách ra không?”.

“Sao... sao thầy biết?”

Vốn dĩ Triệu Nham Phong không hề để tâm vì cho rằng đối phương đang bịa chuyện mà thôi. Nhưng khi nghe thấy câu hỏi này, trông mặt cậu ta co lại, cả người cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Ta sẽ giúp cậu đột phá trong nửa canh giờ!

Đối phương nói không hề sai chút nào. Trước khi bị tẩu hỏa nhập ma, quả thật cậu ta đã gặp phải vấn đề như vậy. Mỗi lần ngưng tụ linh khí, đều cực kỳ khó khăn, toàn thân đau đớn như bị xé toạc người ra.

Lúc đó, cậu luôn cho rằng là do bản thân chưa nắm được bí quyết tu luyện, lẽ nào... thực sự là do Thiên Sinh Tỏa Mạch?

Nghe nói, người có thể chất Thiên Sinh Tỏa Mạch, kinh mạch như bị một chiếc khóa vô hình trói chặt, khí tức không thông, cố gắng ăn xôi mà tu luyện sẽ phải chịu cảm giác như cơ thể bị xé nát!

Nhưng cậu ta chưa từng nói chuyện này với ai, dù là Trương Huyền, thầy giáo lúc đó của cậu ta, thậm chí cả cha mẹ cậu ta cũng chẳng hề hay biết. Nhưng sao thầy ấy... lại biết được?

Thấy biểu hiện của Triệu Nham Phong, những người chứng kiến đều giật mình hoang mang.

Lẽ nào... đây là sự thật?

“Bớt ngại biện đi. Dẫu Triệu Nham Phong đúng là có thể chất Thiên Sinh Tỏa Mạch, vậy có liên quan gì đến chuyện tẩu hỏa nhập ma?” Trương lão Thượng Thân gần giọng.

Thiên Sinh Tỏa Mạch, được xem như một loại bệnh bẩm sinh, sinh ra đã có, không thể giải quyết được. Nếu gặp phải vấn đề này, trên cơ bản là vĩnh viễn nói “không” với tu luyện.

Cho dù Triệu Nham Phong có gặp phải vấn đề này, thì cùng lắm là không có tiềm chất trở thành cao thủ thôi, không đến nỗi phải cố ý khiến cậu ấy bị tẩu hỏa nhập ma chứ!

“Không liên quan?” Trương Huyền cười nhạt, “Thế tôi hỏi ông, tẩu hỏa nhập ma có những đặc trưng gì?”

“Tẩu hỏa nhập ma? Sức mạnh trong cơ thể tăng mạnh đột ngột, không thể kiểm soát được, khiến người ta đánh mất tự chủ, cả người rơi vào trạng thái điên loạn...” Nói đến đây, đột nhiên Trương lão Thượng Thân khựng lại, hai mắt trở ra, bàng hoàng không dám tin, “Đừng có bảo là ngươi muốn mượn tẩu hỏa nhập ma để giúp trò ấy khai thông bế tắc kinh mạch, loại bỏ thể chất Thiên Sinh Tỏa Mạch đấy?”

“Chuyện này... làm sao có thể chứ?”

Không chỉ có mình ông ta nghĩ đến, mà những người khác cũng vậy, ai ấy đều há mồm tròn mắt.

Tẩu hỏa nhập ma, sức mạnh trong cơ thể bị mất kiểm soát, đích xác là tạo ra sức mạnh gấp mấy lần bình thường, nhưng... đó là trạng thái điên cuồng, rất dễ khiến cho tu vi bị mất sạch. Chưa từng có ai thử nghiệm, cũng chẳng có ai dám thử.

Lợi dụng tẩu hỏa nhập ma để loại trừ tình trạng bế tắc của kinh mạch... thật hay giả vậy?

Nếu là thật, cũng quá mức điên rồ rồi!

Ý tưởng này, tuyệt đối sẽ làm điên đảo giới tu luyện!

“Không sai!” Trương Huyền gật đầu, nhìn qua Triệu Nham Phong: “Bây giờ ta lại hỏi cậu, sau khi bị tẩu hỏa nhập ma, cảm giác toàn thân như bị xé nát ấy có còn nữa hay không?”

“Chuyện này...” Triệu Nham Phong giật bắn người một cái, kể đó toàn thân tự động cứng đờ, giọng nói cũng đã run rẩy, “Hết... hết rồi!”

Trước đó mỗi lần luyện công cậu đều cảm thấy đau đớn muốn chết cho xong, cả người cứ như chỉ chọc nỏ tung. Từ sau khi bị tẩu hỏa nhập ma, đích xác là cảm giác ấy đã biến mất. Cậu ta cứ luôn nghĩ là nhờ sự chỉ dẫn của thầy Lục Tầm. Lẽ nào... sự thật là như vậy?

“Sức mạnh sản sinh ra khi bị tẩu hỏa nhập ma vô cùng cuồng bạo, có thể vượt xa lúc bình thường. Khi nó lưu chuyển tứ tung trong cơ thể, tuy không thể giải trừ hoàn toàn Thiên Sinh Tỏa Mạch, nhưng có thể giảm bớt tình trạng ấy, khiến cho linh khí được lưu thông hơn! Lúc đó ta khiến cậu bị tẩu hỏa nhập ma, cũng vì muốn giải quyết vấn đề này cho cậu. Vốn ta còn định tiến hành những bước tiếp theo để giúp cậu tu luyện thuận lợi hơn, sau này sẽ tiến được xa hơn... Nhưng buồn thay, cậu đã bỏ đi ngay lập tức mà không một lời từ biệt, thậm chí còn xem ta như kẻ thù!”

Nói đến đây, Trương Huyền lắc đầu, thở dài thườn thượt, sắc mặt đầy cô đơn, buồn bã.

Tĩnh lại sau cơn tẩu hỏa nhập ma, Triệu Nham Phong đã không quay lại lớp của Trương Huyền thêm một lần nào nữa, thậm chí còn xem hắn ta như kẻ thù, đi gieo rắc tiếng xấu về hắn ở khắp nơi.

Dẫu Trương Huyền có đến gặp cậu ta, chắc chắn cậu ta cũng sẽ không tin.

Nhìn biểu hiện của Trương Huyền, đám đông hầu như ai cũng có thể tưởng tượng được, áp lực và đau khổ mà nội tâm thầy ấy phải gánh chịu khi ấy.

Nhưng dù phải chịu áp lực như thế mà người này lại không hề giải thích, chỉ lặng lẽ cam chịu, cô độc gánh nhận những tiếng cười nhạo của mọi người. .

Thoáng chốc, hình ảnh của Trương Huyền trong lòng mọi người lại càng thêm cao cả.

“Người nói vậy, chuyện này làm sao có thể chứ? Chưa kể, nếu đúng là vậy, thì người chỉ cần giải thích rõ ràng trước, nhất định Triệu Nham Phong sẽ không bỏ đi!” Trưởng lão Thượng Thần nghiêng răng mà phân bác.

“Nếu con người có thể khống chế được thì đâu có gọi là tẩu hỏa nhập ma! Nếu tôi báo trước cho cậu ấy biết, ông nghĩ cậu ấy sẽ sinh lòng sợ hãi, hay sẽ chấp nhận mạo hiểm?” Trương Huyền phát mạnh tay áo.

Tẩu hỏa nhập ma, không chịu sự khống chế của con người. Nếu biết trước sẽ xuất hiện trong lúc tu luyện, ai cũng sẽ cảm thấy lo sợ, luống cuống chân tay, rất khó thành công.

“Người nói có hay hơn nữa, nhưng cũng không thể chứng minh tẩu hỏa nhập ma giải trừ được Thiên Sinh Tỏa Mạch. Nói chung là ta không tin!”

Xoắn xuyết một thoáng, trưởng lão Thượng Thần tổng kết lại.

“Tôi biết chuyện này sẽ khiến người ta vô cùng chấn động, nên các vị không tin cũng chẳng sao!” Trương Huyền quay qua nhìn Triệu Nham Phong, “Vừa rồi ta đã quan sát được một chút, hiện tại cậu đã đạt đến cảnh giới Tự Tức viên mãn, chỉ một bước nữa là đột phá! Nếu chiếu theo tiến trình tu luyện bình thường, cậu nghĩ sẽ mất bao lâu để đột phá được?”

“Thầy Lục Tâm nói với trò rồi, nếu trò cố gắng chăm chỉ, trong vòng nửa năm, có khả năng sẽ đột phá lên cảnh giới Đan Điền!”

Tuy vẫn đang bán tín bán nghi với những gì ông thầy Trương Huyền này nói, nhưng bây giờ Triệu Nham Phong đã tỏ ra cung kính hơn nhiều, thành thật đáp lời.

Mặc trưởng lão và tộc trưởng Vương Hoảng đồng loạt gật đầu.

Vừa rồi lúc Triệu Nham Phong thi triển bài quyền, họ cũng đã nhận ra, kết luận này của thầy Lục Tâm là hoàn toàn chính xác. Thiên bẩm của Triệu Nham Phong chỉ được xếp vào hàng thường thường bậc trung, trong nửa năm mà đột phá được, là đã khá lắm rồi.

“Nửa năm? Không cần! Ta có thể giúp cậu đột phá trong nửa canh giờ!” Trương Huyền phán thẳng.

“Nửa canh giờ? Làm sao mà được chứ?”

“Cậu ấy có đột phá được trong vòng nửa năm hay không còn chưa chắc, thầy bảo nửa canh giờ? Chuyện này...”

Nghe thấy tuyên bố của Trương Huyền, ai nấy đều muốn phát điên, hoàn toàn không dám tin.

Tu luyện, chứ có phải chuyện ăn cơm uống nước đâu mà nói như thể giải quyết chỉ trong một bữa là xong. Mỗi bước đều phải tuân theo trình tự, trải qua vô số tích lũy mới được. Dẫu cậu Triệu Nham Phong này đã đạt đến cảnh giới Tự Tức viên mãn, nhưng nếu chưa khống chế linh khí được thuần thực thì không tài nào khai thông được huyết Đan Điền!

Sự tích lũy này là một quá trình rất chậm chạp, nếu chưa tích lũy được bao nhiêu thời gian thì tuyệt đối không thể thành công. Hiện tại thầy ấy lại bảo nửa canh giờ là xong?

Chuyện này...

Dẫu có muốn nổ, thì cũng đâu cần nổ banh trời vậy chứ!

Cẩn thận kéo trời sập xuống thật đấy!

“Sao hả, không tin à?” Mặc kệ cho mọi người kinh ngạc, Trương Huyền cười nhếch mép, nhìn chăm chú cậu thiếu niên trước mặt.

“Trò...” Triệu Nham Phong đang vô cùng lưỡng lự.

Tuy đã cảm thấy đối phương bảo mình có thể chất Thiên Sinh Tỏa Mạch là thật, nhưng khiến cậu có thể đột phá cảnh giới nhất trọng trong nửa canh giờ thì... chuyện này thực sự chẳng khác gì nằm mơ giữa ban ngày!

Nếu thực sự trong nửa canh giờ mà có thể đột phá thành công thì ông thầy Trương Huyền này quá lợi hại rồi. Chuyện khiến mình bị tẩu hỏa nhập ma để hóa giải Thiên Sinh Tỏa Mạch, chắc chắn đã không còn gì để nghi ngờ nữa!

Dẫu sao, một thầy giáo có thể dễ dàng giúp người ta đột phá, sao có thể nói dối vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy được?

Cậu ấy nghĩ được như thế, đương nhiên những người khác cũng nghĩ được, ai nấy cũng đưa ánh mắt ngờ vực nhìn qua.

“Không tin ầu cũng là chuyện thường tình, dẫu sao cũng vì nghe lời ta mà cậu bị tẩu hỏa nhập ma một lần rồi!” Trương Huyền xua tay, tỏ ra đầy nuối tiếc, tiếp, “Có điều nếu bỏ qua cơ hội này, cậu phải mất đến nửa năm, thậm chí còn lâu hơn! Chọn lựa thế nào, vẫn phải để cậu tự cân nhắc lấy!”

“Chuyện này...”

Triệu Nham Phong cứ đứng yên tại chỗ, hai nắm đấm siết chặt lại, cứ thế không biết bao lâu mới ngẩng đầu lên, ánh mắt ánh lên vẻ kiên định, “Thầy Trương, trò muốn thử!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Rằm rộ báisư

Đúng như thầy Trương Huyền đã nói, một khi vượt mất cơ hội này thì phải tiêu tốn càng nhiều thời gian hơn. Tụt hậu một bước thì các bước tiếp theo cũng sẽ tụt hậu, nhưng cậu ta đâu có muốn cứ phải vất chân lên cỏ mà đuổi theo người khác mãi!

Tuy cậu ta vẫn chưa tin lời của đối phương cho lắm, nhưng trước mặt nhiều giáo viên như vậy, chắc ông thầy Trương Huyền này không đến nỗi khiến cậu phải tẩu hỏa nhập ma lần nữa.

“Khá lắm, cậu sẽ vì chọn lựa này mà cảm thấy may mắn!”

Trương Huyền gật đầu, đảo mắt nhìn quanh một lượt, rồi lấy ra một hộp ngân châm, ra lệnh: “Ngồi xếp bằng, đừng suy nghĩ lung tung. Ta sẽ dùng ngân châm đã thông huyết đạo, giúp cho cậu đẩy nhanh tốc độ hội tụ linh khí. Cậu chỉ cần tiến hành theo đúng các bước bình thường mà đột phá lên cảnh giới Đan Điền là được!”

“Dạ!” Triệu Nham Phong đã quyết định thì chẳng do dự gì nhiều, lập tức ngồi khoanh chân lại.

Trương Huyền bước tới, lấy ra một cây ngân châm, đâm thẳng vào một huyết đạo của đối phương, đồng thời đưa một luồng chân khí vào theo.

Hắn tu luyện Thiên Đạo Thân Công, chân khí tinh khiết như nước suối. Khi đi vào trong cơ thể của đối phương, lập tức phá tan các điểm tắc nghẽn trong huyết đạo.

Huyết đạo của người bình thường cũng như một cái lỗ nhỏ bị ứ đầy bùn đất, chân khí đục ngầu hết như nước bùn. Muốn gột rửa sạch sẽ, gần như là chuyện không thể. Chân khí thượng đẳng, tương đương với nước sạch. Người ta mất đến hai năm cũng chưa chắc đã làm sạch được huyết đạo, còn đối với hắn thì lại dễ như uống nước.

Huyết đạo vừa được khai thông, linh khí xung quanh lập tức trào vào ào ạt.

Vù vù vù vù!

Bàn tay vung lên nhanh như chớp, tiếng gió rít vang không ngừng, lại có tám cây ngân châm nữa được cắm lên người Triệu Nham Phong.

Chín cây ngân châm đã khai thông chín huyết đạo trong cơ thể Triệu Nham Phong. Dòng linh khí vốn bé như khe nước nhỏ, chớp mắt đã biến thành sông lớn cuộn cuộn đổ vào trong cơ thể, cuối cùng rót vào trong huyết Khí Hải(1).

(1)Huyết Khí Hải (chữ Hán: 氣海穴, biển của khí) là một trong 36 đại huyết trên cơ thể con người. Khí Hải nằm trên mạch Nhâm. Đôi khi người ta thường lấy tên là Đan Điền vì nó là một phần của vùng hạ Đan điền.

Ầm ầm!

Triệu Nham Phong chỉ thấy đầu mình thoáng chốc như muốn nổ tung. Vùng Đan Điền ở bụng dưới cũng được linh khí khai thông chỉ trong chớp mắt, rồi nó giống như một hồ nước cực lớn, không ngừng chứa đựng dòng linh khí đang tràn vào.

“Như vậy là...”

Triệu Nham Phong đứng phắt dậy, bước đến tung một quyền lên trụ đá đo lực cách đó không xa.

Ầm!

150 cân!

Cảnh giới Đan Điền sơ kỳ!

“Minh minh...”

Nhìn hàng chữ số hiện lên, Triệu Nham Phong chỉ biết đờ ra. Vốn dĩ phải mất đến nửa năm mới có thể đột phá, mà bây giờ, có sự hỗ trợ của thầy Trương Huyền, cậu đã đột phá thành công trong thoáng chốc.

Hình như chẳng cần đến nửa canh giờ.

“Đa tạ thầy Trương!”

Thích! Bụt!

Ngờ vực trong lòng đã tan biến, Triệu Nham Phong lập tức quỳ xuống trước mặt Trương Huyền, dập đầu lạy liên tục.

Ngay lúc này, trong tận đáy lòng, cậu đã xác nhận, đối phương đúng là chỉ muốn tốt cho mình!

Một người thầy có thể dễ dàng giúp người ta đột phá, sao có thể truyền thụ lý luận sai để học trò bị tẩu hỏa nhập ma được?

Một người thầy tốt thế này, chính mình lại đi nghi ngờ, nhục mạ.

Đúng là chẳng bằng con vật.

Nói thực lòng, ngày xưa đúng là mình bị mù mà, rồi bỏ thầy giáo xuất sắc như vậy để đi bái thầy Lục Tầm. Nếu có cơ hội, nhất định mình sẽ rút khỏi lớp của thầy Lục Tầm, quay trở lại với thầy.

“Đột phá thật rồi?”

“Mười mấy phút đã khiến người ta đột phá cảnh giới nhất trọng thành công?”

“Ta không bị hoa mắt đấy chứ? Chỉ nhẹ nhàng châm vài cây kim là xong, sao thầy ấy làm được chứ?”

Triệu Nham Phong đang cực kỳ xoắn xuýt, thậm chí oán trách mình. Còn những người như tộc trưởng Vương Hoảng, Mạc trưởng lão, sau khi chứng kiến cảnh tượng này, đều há mồm tròn mắt, chỉ muốn phát cuồng.

Vốn dĩ họ không coi lời tuyên bố hùng hồn của Trương Huyền là thật, và đều cho rằng hắn sẽ không thể thành công được. Bây giờ tận mắt chứng kiến, thị giác đã bị kích thích mạnh mẽ, khiến họ chỉ muốn khóc thét.

Quay lại nhìn đối phương, ánh mắt ai nấy cũng đều rực lửa.

Năm xưa khi họ đột phá cảnh giới nhất trọng, vật vã đến chết đi sống lại, giờ chứng kiến người ta đột phá dễ dàng như ăn cơm uống nước...

Sao năm xưa không gặp được thầy Trương Huyền chứ?

“Thầy Trương, xin thầy nhận trò làm đồ đệ!”

Vương Nham, vốn đi theo đoàn người nhà họ Vương đến đây, tức khắc bước tới quỳ sụp xuống trước mặt Trương Huyền.

Trước đó cậu ta cũng nghĩ thầy Lục Tầm mới là cao minh nhất, đồng thời cũng rất phản đối cách làm của ông nội và tộc trưởng. Nhưng bây giờ nhìn thấy thầy Trương Huyền chỉ mất hơn mười phút đã giúp Triệu Nham Phong đột phá thành công, cậu đã không thể kiềm chế nổi trước sự mê hoặc này rồi.

“Ủa?” Trương Huyền chớp chớp mắt.

“Tôi biết Nham Nhi thiên phú tầm thường, nhưng vẫn mong thầy Trương đừng chê bai!” Nhị trưởng lão của Vương gia đã bước tới với vẻ mặt rất niềm nở, “Chỉ cần thầy nhận nó, tôi cũng có thể làm học trò của thầy luôn. Nhận một học trò đã đạt đến cảnh giới Tịch Huyệt, đảm bảo danh tiếng của thầy sẽ lẫy lừng khắp chốn, chẳng còn ai dám ngờ vực thầy nữa!”

“Nhị trưởng lão, ông không biết ngưng ả? Còn bày trò mua một tặng một, đúng là quá trơ trẽn mà!” Đại trưởng lão móc máy mấy câu, rồi quay qua nhìn Trương Huyền với vẻ mặt đầy cung kính, “Thầy Trương à, mặc kệ họ đi. Con người nhị trưởng lão vốn chẳng biết tuân thủ phép tắc là gì! E hèm, thầy thấy tôi đây thế nào? Tôi đã đạt đến cảnh giới Tịch Huyệt viên mãn, nhưng cũng muốn bái thầy làm thầy. Nếu thầy thấy ngại với thân phận trưởng lão Vương gia, tôi có thể vứt gánh ngay lập tức!”

“Tranh cái gì mà tranh? Ai cũng già khủi cả rồi, đáng tuổi ông nội người ta mà còn bày đặt đòi bái người ta làm thầy, có biết chữ “ngưng” viết thế nào không?”

Không ngờ nhị trưởng lão và đại trưởng lão lại làm chuyện mất mặt như thế, tộc trưởng trách mắng với vẻ mặt cực kỳ đứng đắn.

Bị tộc trưởng quở trách, mặt hai người kia lập tức đỏ bừng vì ngưng.

Quả thật tuổi tác của họ đã không còn trẻ trung gì nữa, căn cốt cũng đã định hình, muốn đột phá, đúng là không hề dễ dàng.

Vương Đào và Vương Nham thì nhìn tộc trưởng với ánh mắt sùng bái.

Nhìn thấy chưa, vẫn là tộc trưởng vừa chín chắn, vừa quyết đoán, nhìn một cái là đã thấy ra vấn đề mấu chốt.

Có điều, họ chưa kịp sùng bái xong thì đã thấy tộc trưởng Vương Hoàng trung bộ mặt cười tươi như hoa ra: “Thầy Trương này, thầy thấy đó, tuổi của tôi cũng chỉ mới có 42, vẫn có thể bái thầy làm thầy được, đúng không nào?”.

“...” Trương Huyền.

“...” Quần chúng.

“Khụ khụ, chuyện bái sư để sau hẵng tính!” Cuối cùng, Trương Huyền đã lên tiếng chấm dứt màn bái thầy bát nháo trước mắt. Tiếp đó, hắn quay qua nhìn Triệu Nham Phong: “Bây giờ cậu còn nghĩ ta không biết dạy dỗ, hại cậu tẩu hỏa nhập ma nữa không?”.

“Dạ, thầy đã có lòng bồi dưỡng, vậy mà trò lại chẳng biết cảm ơn, mong thầy Trương tha thứ cho trò!”

Triệu Nham Phong dập đầu lia lịa.

“Ừm!” Trương Huyền gật gù hài lòng, rồi lại quay qua nhìn trưởng lão Thượng Thần, “Thượng trưởng lão, bây giờ ông còn lời nào để nói nữa không?”.

“Ta...”

Mặt trưởng lão Thượng Thần giờ đã tái xanh.

Chuyện khảo hạch chất lượng giáo viên đã không giải thích được rõ rồi. Vậy mà đến chuyện tẩu hỏa nhập ma này, ngay cả người bị hại cũng xác nhận thầy Trương đang giúp đỡ cậu ta tu luyện, giờ ông ta còn lý do gì nữa để bắt bẻ?

Chẳng khác nào tự tát vào mặt mình lần nữa!

Hon nữa còn là bị tát cho sưng mặt!

“Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể! Sao hắn có thể khiến người ta đột phá dễ dàng như vậy?”

Tào Hùng thì đang nghệt mặt ra như thằng đàn, ánh mắt đờ đẫn, vô hồn.

Trương Huyền vào học viện cùng một lúc với gã. Lâu nay, gã vẫn luôn ưu tú hơn hắn, sao thoáng chốc mà tình hình đã lật ngược hoàn toàn lại vậy?

Hon nữa, giúp người ta đột phá dễ dàng đến thế, dẫu có là trưởng lão, viện trưởng của học viện cũng không thể làm nổi. Sao hắn lại làm được chứ?

“Thầy Tào Hùng dám vu oan cho đồng nghiệp, không có đạo đức nghề nghiệp. Bây giờ ta sẽ đi báo lên Công Hội Giáo Viên, khai trừ tư cách giáo viên của thầy! Đồng thời, lập tức chấp hành hình phạt 100 gây Sát Thần Côn!”

Mọi chuyện đã sáng tỏ, Mạc trưởng lão vung tay tuyên bố.

“Dạ.” Tào Hùng cắn răng nhận lệnh.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng gã cũng biết rõ, kết quả đã ngã ngũ rồi.

“Thượng Bân, là một giáo viên nhưng lại ích kỉ, vì tư lợi mà cố tình hãm hại đồng nghiệp. Bây giờ tạm đình chỉ công tác, chờ điều tra!” Xử lý Tào Hùng xong, Mạc trưởng lão quay qua nhìn hai người còn lại. “Còn Thượng Thần, là một trưởng lão, còn là chủ nhiệm của Phòng Đào tạo, chẳng những không suy nghĩ cho lợi ích của giáo viên mà còn cố tình chèn ép, thậm chí sửa đổi thành tích khảo hạch chất lượng giáo viên. Lập tức phế truất thân phận trưởng lão và chức vụ chủ nhiệm Phòng Đào tạo, báo cáo lên Công Hội chờ phán xử.”.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Dạy sao đây?

Trưởng lão của Công Hội Giáo Viên tương đương với lãnh đạo Bộ Giáo dục ở đời trước của Trương Huyền, hoàn toàn có đủ tư cách để hủy bỏ chức vụ của một chủ nhiệm trong học viện.

“Mạc trưởng lão, niệm tình quan hệ bao nhiêu năm qua của chúng ta, mong ngài hạ thủ lưu tình...” Nghe thấy trùng phạc, Thượng Thần vội vàng cầu xin.

Lúc này, trái tim ông ta đã hoàn toàn tan nát.

Mạc trưởng lão là do ông ta mời đến, vốn để khai trừ tư cách giáo viên của Trương Huyền. Đến cuối cùng lại thành gây ông đập lưng ông, bây giờ biến thành chính ông ta bị hủy bỏ chức vụ.

Có cần phải đào hố chôn nhau đến thế không?

“Đều tại thằng cháu ăn hại kia hết!”

Càng nghĩ càng tức, Thượng Thần đưa mắt nhìn Trương Bản, chỉ muốn nhào đến đá cho mấy cước.

Nếu không tại thằng mất dạy này đòi kiếm chuyện với Trương Huyền thì mình đâu có nằm cứng đờ như vậy?

Bây giờ thì hay rồi, người ta đến cái móng tay cũng chẳng bị làm sao, còn chính mình lại bị khai trừ chức vụ. Vậy cũng coi như xong, nhưng khổ nỗi là còn khiến danh tiếng của mình thối đến không thể thối hơn. Giờ ông ta đã có thể tưởng tượng được ra, một khi chuyện Phòng Đào tạo chen ép giáo viên, sửa đổi thành tích bị lan ra ngoài, ông ta sẽ lập tức biến thành chuột chạy qua đường, người người đuổi đánh!

Dù chính mình không hề làm, nhưng... cũng phải có người chịu tin mới được!

Người ta thường nói đào hố chôn cha(1), còn thằng này là đào hố chôn ông nội luôn rồi...

(1)Đào hố: ý chỉ chôn chôn.

“Hạ thủ lưu tình? Thượng trưởng lão, vì niệm tình quen biết bao nhiêu năm nay của chúng ta mà ta đã giữ thể diện cho ông rồi đấy. Bằng không, chỉ riêng chuyện rập tâm chen ép đồng nghiệp, nếu bị báo lên Công Hội thì có khả năng cả cái tư cách giáo viên của ông cũng chẳng còn đâu!” Mạc trưởng lão gần giọng, “Ta thấy, sau này ông hãy tự lo cho mình đi!”

Trưởng lão Thượng Thần hiểu rằng đối phương nói rất đúng. Thân thể ông ta như nhũn ra, ngồi phịch xuống đất, đầu đón ừ rũ như chết cha chết mẹ vậy.

“Thầy Trương, hôm nay thực sự đã làm phiền hà thầy rồi. Trong ngành giáo dục mà lại để tồn tại thành phần cặn bã như vậy, là sơ suất của Công Hội!” Xử lý xong ba người kia, Mạc trưởng lão quay qua nói với Trương Huyền bằng giọng điệu vô cùng áy náy.

“Không sao, thỉnh thoảng có một vài thành phần sa đọa, âu cũng là chuyện bình thường thôi!” Trương Huyền nhún vai, tỏ ra không hề để bụng.

Thấy thái độ của hắn, đám đông một lần nữa cảm thấy khâm phục.

Nhìn thấy chưa, đây mới là lòng dạ cần phải có của một nhà giáo...

“Vậy được rồi, bây giờ ta sẽ trở về Công Hội để xử lý những việc này, nhất định sẽ đòi lại lẽ công bằng cho thầy Trương!” Nói xong, Mạc Trưởng lão quay qua lờm trưởng lão Thượng Thần một cái rồi đi luôn.

“Trương đại sư, chúng ta cũng đi thôi, ngài còn phải dạy trò thư họa nữa đấy!”

Thấy chuyện bên này đã giải quyết xong, Tào Hùng cũng đã bị đánh đến thừa sống thiếu chết, suýt tàn phế, Bạch Tôn cười hí hóp mắt, bước tới thúc giục.

“Thôi được!”

Trương Huyền gật đầu, cùng mọi người rời khỏi Thập Học Tâm.

Nói thực lòng, chuyện lần này đúng là quá hiếm.

Nếu không phải có đoàn người nhà họ Vương, Bạch Tôn và Hoàng Ngữ đều đến cực kỳ đúng lúc, vậy thì dù hắn có thể ứng phó được, cũng phải tốn rất nhiều công sức.

Đặc biệt là chuyện của Triệu Nham Phong.

Thực ra, chuyện này là hắn đã chơi đòn tiểu xảo.

Triệu Nham Phong hoàn toàn không phải có thể chất Thiên Sinh Tỏa Mạch, mà chỉ là kinh mạch bị hẹp bẩm sinh!

Kinh mạch bị hẹp, nói theo cách của đời trước là, người ta phi trên đường 8 làn xe ô tô, còn cậu ta lại chỉ chạy trên đường dành cho xe đạp.

Kinh mạch bó hẹp như vậy, linh khí đi qua, đương nhiên sẽ có cảm giác đau đớn như bị xé nát, thậm chí còn khiến tốc độ tu luyện trở nên chậm chạp, và thành tựu cũng rất giới hạn.

Có điều, bản chất của nó lại khác biệt với Thiên Sinh Tỏa Mạch.

Thiên Sinh Tỏa Mạch, kinh mạch bế tắc, giống như con đường đang chạy băng băng lại bị chần ngang bởi những căn nhà không chịu giải tỏa. Linh khí chạy đến đây, hoàn toàn không thể đi qua được. Mà thể chất chỉ là kinh mạch bị bó hẹp, ít nhất thì linh khí vẫn chạy qua được, tu luyện cũng không thành vấn đề.

Tẩu hỏa nhập ma, đích xác là đã mở rộng kinh mạch vốn chật hẹp của Triệu Nham Phong, khiến cậu ấy tu luyện dễ dàng hơn, cũng chính vì vậy mới có thể bứt phá thần tốc, đạt đến cảnh giới Tụ Tức viên mãn.

Nhưng bởi vì tẩu hỏa nhập ma mà thân thể cũng đã bị thương tổn rất nghiêm trọng, cảnh giới Tụ Tức viên mãn coi như đã là cực hạn của cậu ta. Muốn đột phá là chuyện xa vời.

Vì muốn bù đắp cho đối phương, Trương Huyền mới ra tay, giúp cậu ấy đột phá, đương nhiên, làm vậy cũng có thể loại bỏ hết những hậu họa mà tiền thân để lại, một hòn đá trúng hai con chim.

Ít nhất thì qua chuyện này, e là chẳng ai còn đem chuyện tẩu hỏa nhập ma ra để bêu rếu hấn nữa.

Còn làm sao có thể khiến Triệu Nham Phong đột phá thành công thì rất đơn giản.

Sau khi lật hết sách ở Tầng Thư Các của giáo viên, hắn đã hình thành nên Thiên Đạo Thần Công tầng 1, 2 và 3 rồi tiến hành tu luyện lại một lượt. Bởi vậy, đối với phương pháp đột phá chính xác, hắn nắm vững trong lòng bàn tay. Cộng thêm chân khí tinh khiết của hắn, việc dẫn dắt đối phương đột phá là cực kỳ dễ dàng, không hề khó chút nào.

“Từ nay trở đi, đã không còn phải lo sẽ bị khai trừ bất cứ lúc nào nữa!”

Cảm khái một tiếng, thở phào một hơi.

Vừa sống lại ở thế giới này, hắn đã rơi vào tình cảnh sắp sửa bị khai trừ. Cho dù đã kiếm được học trò, nhưng vẫn cứ có cảm giác mây đen đang vần vũ trên đỉnh đầu. Bây giờ có thể xem như trời quang mây tạnh trở lại rồi.

Đi ra khỏi Tháp Học Tâm, hắn đồng ý cho Vương Đào và Vương Nham sau này có thể đến dự thánh, cuối cùng mới khiến người nhà họ Vương hồ hởi mà chịu ra về.

Còn Triệu Nham Phong thì chớp chớp mắt nhìn đầy trông ngóng. Sau khi được chứng kiến năng lực của thầy Trương, cậu ta đã cực kỳ mong mỏi được quay trở lại làm học trò của thầy lần nữa.

Có điều, thánh cầu này đã bị Trương Huyền từ chối ngay tắp lự.

Cậu đùa à!

Anh đây là người xuyên không có bàn tay vàng tặng kèm, sớm muộn gì cũng trở thành Danh Sư lưng lầy. Cậu muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, há chẳng phải xem thường anh quá hay sao?

Tiền thân hại cậu bị tẩu hỏa nhập ma, tôi giúp cậu đột phá lên cảnh giới nhị trọng. Hai bên coi như đã thanh toán sòng phẳng rồi, anh đây cũng chẳng muốn dính dáng đến cậu nữa đâu.

Bị hấn từ chối, Triệu Nham Phong tỏ ra vô cùng buồn bã. Nhưng chẳng mấy chốc, giống như nghĩ đến chuyện gì đó, đôi mắt cậu liền ánh lên vẻ kiên quyết, quay người rồi đi cùng đám người Vương Nham.

“Hoàng Ngữ tiểu thư, chẳng hay như thế nào mới có thể trở thành Trợ Giáo?”

Trên đường đi, Trương Huyền tò mò hỏi.

Trải qua chuyện này, xem như hắn cũng đã được phổ cập một điều, muốn đứng vững gót chân ở thế giới này, không bị người ta kiếm chuyện, chỉ có một cách là trở thành Danh Sư!

Mà muốn thành Danh Sư, đầu tiên phải trở thành Trợ Giáo.

“Danh xưng Trợ Giáo này, không cần phải khảo hạch như Danh Sư! Chủ yếu là phải xem độ hên xui. Chỉ cần lọt vào mắt xanh của Danh Sư, được ông ấy mời đến làm việc, vậy là thầy đã trở thành Trợ Giáo rồi!” Hoàng Ngữ giải thích.

“Ồ!” Trương Huyền gật đầu.

Thực ra, chức Trợ Giáo này cũng giống hệt trợ lý giáo sư ở đời trước. Tuy không có thực quyền, chỉ là người phát ngôn, nhưng cũng đại diện cho thể diện của Danh Sư, nên vẫn có địa vị cực cao.

“Cô đã là Trợ Giáo của Danh Sư, thế hiệu sách...” Trương Huyền khó hiểu nhìn qua.

Khi biết Hoàng Ngừ lại là Trợ Giáo của Danh Sư, hần vẫn thấy rất ngạc nhiên. Trước đó thấy cô ấy có thể thoải mái đi vào phủ đệ của đại sư Lục Trầm, hần đã biết thân phận của cô không tầm thường rồi, chỉ là không ngờ lại “không tầm thường” đến mức ấy.

Hơn nữa, một Trợ Giáo của Danh Sư, địa vị còn tôn quý hơn cả trưởng lão trong học viện Hồng Thiên, tại sao lại đi mở một hiệu sách nhỏ chẳng ai buồn để mắt trong khu giao dịch?

“Tuy trò may mắn được Lưu sư xem trọng, trở thành Trợ Giáo của ngài ấy, nhưng vì tuổi đời còn trẻ, nên trò vẫn cần phải có lòng dạ trầm tĩnh thì mới khiến người ta tin phục. Vì vậy trò đã nghe theo lời dạy của Lưu sư, chọn một nơi náo nhiệt như trung tâm giao dịch, mở một quán nhỏ, vừa để tu thân dưỡng tính, trui rèn lòng dạ cho chín chắn hơn, đồng thời cũng có thể học được nhiều tri thức hơn...” Hoàng Ngừ giải thích.

Trương Huyền gật gù.

Thế sự đồng minh giai học vấn, nhân tình luyện đạt tức văn chương.

(Thế sự tinh thông đều (nhờ vào) học vấn, nhân tình lịch duyệt mới (đạt tới) văn chương.)

Đôi khi chớ có coi thường những người buôn gánh bán bưng, thực ra họ mới là những người hiểu rõ nhất về cái gọi là “nhân tính”, còn hơn cả mấy người chuyên gia, học giả!

Muốn thực sự hiểu được “nhân tính”, rèn giữa chính mình, vậy hãy đến những nơi thấp hèn nhất, chắc chắn đó là chọn lựa tuyệt vời nhất.

Hoàng Ngừ là con gái của hội trưởng Công Hội Giáo Viên, từ nhỏ đã lớn lên trong nhung lụa. Vị Lưu sư này làm như thế, cũng vì muốn bồi dưỡng một cách kỹ càng nhất, giúp cô ấy trải nghiệm được nhiều sự đời hơn.

Trò chuyện thêm trong chốc lát, hiểu được một chút về Danh Sư và Trợ Giáo, Trương Huyền bấy giờ không khỏi cảm khái.

Thế giới này, sư đạo được tôn thờ trên hết, địa vị của nhà giáo vô cùng cao quý, cao hơn ở kiếp trước rất nhiều.

Nào là Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư, Luyện Bảo Sư... vô số các chức nghiệp trong thượng cửu lưu, đều không bì được với Danh Sư.

Cũng chả trách, thế giới này, dù là tu luyện hay học tập các nghề nghiệp khác, đều phải cần có sự chỉ điểm của người thầy. Nếu ngay cả thầy giáo cũng không tôn trọng, vậy làm sao tiến bộ được?

“Phải rồi, rốt cuộc thì đại sư Lục Trầm muốn khảo hạch hai người cái gì? Lại còn bắt hai người nhất định phải theo học với tôi?”

Biết được địa vị của người làm thầy, Trương Huyền thăm lấy làm khó hiểu mà hỏi ngay.

Bạch Tôn là tiểu vương gia của Trần Nam Vương. Hoàng Ngừ là con gái của hội trưởng Công Hội Giáo Viên, lại còn là Trợ Giáo của Danh Sư. Theo lý thì với địa vị của họ, còn cần để người khác khảo hạch sao?

“Trong nhà đại sư Lục Trầm có cất giữ một bức ‘Mặc Hiên Đồ’ không biết đã bao nhiêu năm. Hai trò đều muốn có được nó, thế là đại sư mới có tình đưa ra đề mục khó để khảo hạch cả hai!”

Hoàng Ngừ giải thích.

“Mặc Hiên Đồ?” Trương Huyền chau mày, “Mặc Hiên Đồ của Mặc Trần Tử, tông sư họa đạo năm xưa? Hai người đều không rành thư họa, lấy thứ ấy để làm gì?”

Trong Tàng Thư Các cũng có ghi chép về bức Mặc Hiên Đồ này. Tương truyền, đây là tuyệt tác của tông sư họa đạo để lại từ trăm năm về trước, vô cùng trân quý, giá trị liên thành.

“Đạ... để tặng người!”

Mặt Hoàng Ngừ chợt ửng hồng.

“Tặng người?”

Trương Huyền bấy giờ cũng đã hiểu ra.

Bạch Tôn và cô ấy đều nhắm đến bức Mặc Hiên Đồ này, muốn hỏi xin đại sư Lục Trầm. Đại sư đã đồng ý, nhưng với điều kiện là họ phải thông qua khảo hạch trước đã.

Gọi là khảo hạch, thực ra đó là thăm định thư họa.

“Trương đại sư, ngài hiểu biết nhiều về thư họa như thế, chỉ nhìn một cái là đã nhận ra rất nhiều vấn đề, có thể dạy cho hai trò được không?”

Bạch Tôn chớp chớp mắt mong chờ.

“Đứng đây, xin ngài dạy cho hai trò đi!” Hoàng Ngữ cũng nhìn qua.

“Dạy hai người?”

Hắn có thể thâm định được thư họa, đều là nhờ vào thư viện Thiên Đạo, chứ thực ra... bản thân hoàn toàn mù tịt, làm sao mà dạy đây?

Nhìn ánh mắt đầy mong mỏi của hai người kia, mặt Trương Huyền sượng như khoai sống, chẳng biết phải làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Trò muốn rút khỏi lớp (thượng)

Học viện Hồng Thiên, lớp của thầy Lục Tầm.

Là thầy giáo ngôi sao của học viện, lớp học của người này rộng đến mấy trăm mét vuông, ngang ngửa với một sân đá bóng lớn. Trong lớp, học trò đứng ngay hàng thẳng lối, số lượng cũng lên đến hơn mấy trăm người.

“Không hổ là thầy Lục Tầm. Ngoài học viện người ta bảo, vô số học trò đều coi việc được làm học viên của thầy là niềm vinh hạnh. Bao nhiêu người tranh nhau đến sát đầu mề trán!” Thấy trong lớp học có nhiều học viên như vậy, một ông lão không khỏi vuốt râu trầm trồ, đưa mắt nhìn một thanh niên đang đứng cách đó không xa.

Thanh niên này khoảng hai sáu hai bảy tuổi, mặc bộ quần áo xanh, cả người đứng yên tại chỗ nhìn giống hệt ngọn giáo đâm thẳng lên trời, đầy ngạo nghễ.

Còn ông lão kia, nếu Thượng Bân có ở đây thì chắc chắn sẽ nhận ra, đây chính là ông chủ ngầm của Hồng Thiên Lầu, trưởng lão Hồng Hạo!

“Trưởng lão quá khen rồi, tôi chỉ dốc hết khả năng để đào tạo học trò mà thôi. Đều là do mọi người khen quá lời thôi!” Thanh niên cười nói.

Ngôn từ thì rất khiêm tốn, nhưng thần thái thì đầy kiêu ngạo và tự tin.

“Ây da, quá lời hay không, nhìn chất lượng của học trò là đủ biết rồi. Ta nghe nói, tốp 100 học viên đứng đầu trong kỳ khảo hạch đầu vào vừa rồi, chỉ riêng đến báo danh ở chỗ thầy và được nhận thi đã có hơn 70 người rồi. Trong hơn hai trăm tân sinh của thầy, hình như không có người nào nằm ngoài tốp 500 cả!”

Trưởng lão Hồng Hạo vừa vuốt râu, vừa khen ngợi.

Hôm qua, khi ông ấy nghe được những con số này, cũng phải giật nảy mình.

Thầy giáo Lục Tầm này, tuy tuổi còn trẻ, nhưng đã trở thành giáo viên sáng giá nhất học viện này. Hầu hết những hạt giống tốt nhất trong đội ngũ tân sinh đều bị hút trọn.

Thành tích như vậy, dầu học viện đã được thành lập nhiều năm rồi, thì vẫn cực kỳ hiếm thấy.

“Học sinh chịu đến đăng ký lớp của tôi, tôi cũng rất lấy làm vinh hạnh!” Được một vị trưởng lão là cao thủ thất trọng khen ngợi, thầy Lục Tầm cảm thấy rất kiêu hãnh. Ngay sau đó thầy ta liền quay qua hỏi, “Hồng Hạo trưởng lão vốn rất bận rộn, hôm nay sao lại đến chỗ của tôi? Phải chăng có việc gì đó mà tôi có thể giúp một tay sao? Chỉ cần làm được, nhất định tôi sẽ cố hết sức!”

Anh ta không tin một trưởng lão có địa vị như vậy lại chạy qua đây chỉ để tám chuyện.

“Nếu bảo có chuyện, đích thực là có một việc muốn làm phiền thầy. Ta và cha của thầy là bạn bè lâu năm, đã nhìn thầy từ bé đến giờ nên ta biết tính thầy vốn ngay thẳng bộc trực. Lần này ta có tình đến là để nhờ thầy điều tra giúp một thầy giáo!”

Trưởng lão Hồng Hạo nói.

“Không cần nhắc tới cha tôi làm gì, ông ấy chỉ là một ông già cổ hủ, cố chấp!” Nghe thấy đối phương nhắc đến quan hệ tình cảm, Lục Tầm lập tức chau mày, “Ngài nói đi, là thầy giáo nào?”

“Trương Huyền!” Trưởng lão Hồng Hạo đáp.

Hồng Thiên Lầu của ông ta cũng vì gã Trương Huyền này mà gần như mất sạch uy tín. Lửa giận đang cháy phừng phừng trong lòng, nếu không phải vì e ngại thân phận, chỉ sợ ông đã xắn tay áo lên và đi đập cho thẳng khuôn đó một trận rồi!

“Trương Huyền? Ngài đang nói tay Trương Huyền thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm, rồi còn dạy Triệu Nham Phong bị tẩu hỏa nhập ma sao?”

Lục Tầm nhìn qua.

Anh ta cũng có nghe những sự tích “tự tử” của thầy Trương Huyền này. Chưa kể, anh ta còn nhận học trò của người ta, làm sao mà không rõ được.

“Đúng vậy!” Trưởng lão Hồng Hạo gật đầu.

“Đó chỉ là một kẻ ăn hại, sớm muộn gì cũng bị khai trừ! Mà sao trưởng lão lại có mâu thuẫn với hắn?” Lục Tầm khá là tò mò.

Một người là trưởng lão có đủ tư cách để tranh ngôi vị viện trưởng của học viện, một người là giáo viên ăn hại có thể bị khai trừ bất cứ lúc nào. Hai bên ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt, sao lại dính được vào nhau nhỉ?

“Vài chuyện còn con mà thôi! Ta nghe nói Phòng Đào tạo đã đưa ra tối hậu thư, chỉ cần học kỳ này hắn không nhận được học viên nào thì sẽ bị khai trừ tư cách giáo viên, trục xuất ra khỏi học viện! Cho nên, vẫn phải làm phiền thầy Lục xem xem có thể thu nhận luôn mấy người học trò của hắn hay không!”

Trưởng lão Hồng Hạo nói ra mục đích của mình.

Trước khi đến đây, ông ta đã điều tra một vài chuyện liên quan đến Trương Huyền, thậm chí biết luôn cả việc học kỳ này hắn ta đã thu nhận được 5 học trò.

Đối phương là giáo viên, có thân phận làm lá bùa hộ mệnh, nên ông ta chẳng thể manh động. Nhưng một khi đã mất đi tư cách giáo viên, chẳng phải sẽ mặc ông muốn nặn tròn bóp méo thế nào cũng được sao?

“Nhận làm học trò của tôi?” Lục Tầm không ngờ đối phương tìm đến mình là vì chuyện này.

“Đúng vậy. Thầy là một giáo viên ưu tú của học viện Hồng Thiên, nếu hỏi ai có thể làm được chuyện này, vậy chỉ có thầy mà thôi! Chỉ cần thầy để lộ ý tứ này ra, e là mấy học trò của hắn sẽ lập tức rút khỏi lớp, tranh nhau đến xin làm học trò của thầy đấy!” Trưởng lão Hồng Hạo cười nói, “Muốn dạy dỗ một giáo viên có học trò thì sẽ rất rắc rối, nhưng nếu không có học trò thì đơn giản hơn nhiều!”.

“Hừm...” Lục Tầm vẫn đang do dự.

“Có gì phải do dự chứ, không lẽ thầy đã quên Triệu Nham Phong rồi sao? Nếu để mặc cho tên Trương Huyền đó tiếp tục dạy dỗ học sinh, chắc chắn sẽ lại đi theo vết xe đổ, hỏng hết cả đời của mấy học trò kia thôi! Thầy thu nhận chúng, cũng vì để tâm đến tương lai của chúng, muốn cứu vớt chúng mà thôi!”

Trưởng lão Hồng Hạo tranh thủ bồi thêm.

“Được rồi, chuyện này tôi nhận lời. Hôm nay tôi sẽ tung tin rằng có ý muốn chiêu nạp mấy học viên đó.” Lục Tầm gật đầu.

“Vậy cứ quyết định thế đi!”

Mắt trưởng lão Hồng Hạo lóe sáng, trong lòng đầy phấn khích.

Thầy Lục Tầm đã nhận lời. Giờ thì ông ta có thể tưởng tượng được một cách chân thực, về mặt từ thất vọng sang tuyệt vọng của Trương Huyền.

Hừ, dám khiến Hồng Thiên Lâu của ta rơi vào nguy cơ sụp tiệm, ta sẽ từ từ mà đùa với ngươi, cho ngươi biết thế nào là nỗi sợ hãi thực sự!

Đang mừng thầm trong bụng, ngẫm nghĩ bước kế tiếp nên xử đẹp tên khốn kia thế nào, bỗng ông ta nhìn thấy một học sinh đi vào.

“Thưa thầy Lục!”

Cậu học trò vừa đến trước mặt Lục Tầm đã quỳ sụp xuống.

“Vương Nham, chuyện gì vậy?”

Thấy cậu thiếu niên này, Lục Tầm liền mỉm cười gật đầu.

Cậu Vương Nham này, xem như là một trong những người có tư chất tốt nhất trong khóa này, lại còn là cháu nội của nhị trưởng lão nhà họ Vương. Thu nhận được học viên có thân phận cao quý như vậy, dù có là anh ta, cũng không khỏi có đôi chút tự hào.

“Thưa thầy Lục, trò... trò...”

Người đến chính là Vương Nham, mới trở về từ Tháp Học Tâm. Cậu quỳ mọp trên đất, về mặt đầy bối rối.

“Có phải có vấn đề nan giải gì trong việc tu luyện không? Cứ nói đừng ngại!” Thấy cậu ta cứ ấp a ấp úng, Lục Tầm khẳng khái mở miệng trước.

“Thầy Lục Tầm có học thức uyên bác, là giáo viên tiếng tăm nhất học viện Hồng Thiên này. Có vấn đề gì nan giải, cậu cứ việc nói ra, thầy ấy chắc chắn

có thể giúp cậu giải quyết được!” Trưởng lão Hồng Hạo cũng vuốt râu, cười nói.

“Thế trò xin nói ạ...”

Vương Nham cắn răng nói thẳng: “Trò muốn... rút khỏi lớp của thầy, mong thầy chấp nhận ạ!”

“Rút khỏi lớp của ta?”

Lục Tầm loạng choạng suýt té, hai mắt tròn trũng, hoàn toàn không dám tin.

Người khác đều tranh nhau xin vào lớp của anh đây, thẳng nhai này thì lại... muốn rút?

Thật không vậy trời?

Suốt bao nhiêu năm giảng dạy tại học viện Hồng Thiên, lần đầu tiên ta gặp phải chuyện này!

“Vâng!” Nói ra được rồi, Vương Nham thấy nhẹ hết cả người, vội vàng gật đầu.

“Cậu có phải có lý do gì khó nói, hay bị ai bức ép không?” Lục Tầm không nhin được mà hỏi.

“Không có, là do học trò tự nguyện!” Vương Nham đáp.

“Cậu có biết, nếu rút khỏi lớp ta rồi thì cả học viện này sẽ chẳng giáo viên nào còn dám nhận cậu không?” Nghe thấy cậu ta bảo tự nguyện, Lục Tầm kinh ngạc, nói tiếp.

Anh ta là giáo viên nổi danh nhất học viện, vậy mà học trò còn dám rút khỏi lớp, như thế thì những giáo viên khác làm sao dám nhận?

“Chỉ cần có thể rút khỏi lớp của thầy, là trò có thể đến lớp của thầy Trương Huyền dự thính. Đây là một cơ hội hiếm có, mong thầy tạo điều kiện cho trò!” Vương Nham cúi sát đầu xuống.

“Rút khỏi lớp của ta, đến dự thính ở lớp thầy Trương Huyền?”

Lục Tầm sững mặt ra như ị trong quần, há mồm tròn mắt, như sắp phát điên đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Trò muốn rút khỏi lớp (hạ)

Không chỉ Lục Tầm, mà ngay cả trưởng lão Hồng Hạo cũng choáng váng mặt mày, não roi vào tình trạng chết máy.

Tên Trương Huyền này chẳng phải là giáo viên kém cỏi nhất học viện sao?

Vừa rồi mới nói, chỉ cần đánh tiếng một cái, đảm bảo mấy đứa học trò của hắn ta sẽ lũ lượt kéo qua đây như mèo thấy mỡ. Có nằm mơ cả hai người cũng không ngờ, tiếng còn chưa kịp đánh mà một trong những học trò được chú trọng nhất đã muốn rút khỏi lớp này, để chạy qua lớp của người ta.

Hơn nữa, mấu chốt là, được đối phương thu nhận làm học trò chính thức còn đỡ ức, đằng này chỉ đi qua làm kẻ dự thính?

Mịa nó, người có chắc là đang nghiêm túc không đấy?

Dự thính thì có cái quần gì đâu!

Ở bên này được ta đích thân truyền dạy thì không chịu, chạy qua bên đó làm đứa dự thính...

Lục Tầm chỉ thấy cơ mặt mình co giật điên cuồng, cả người đều không ổn.

“Mong thầy Lục giúp hoàn thành tâm nguyện của trò!” Vương Nham vội vàng chèn thêm câu nữa.

“Người...”

Mất một lúc mới bình tĩnh trở lại, nhưng khi thấy vẻ mặt thành khẩn của đối phương, Lục Tầm biết chắc là không phải nói đùa. Về mặt anh ta trở nên cực kỳ khó coi, “Cậu có biết thầy Trương Huyền đã từng làm cho học trò bị tẩu hỏa nhập ma không? Sao cậu còn đòi qua đó dự thính?”

“Trò biết!” Vương Nham gật đầu, vẻ mặt vẫn tỉnh như ruồi.

Vừa rồi ở Thập Học Tâm, cậu đã chứng kiến thầy Trương bạo phát thần uy, cả ông nội cậu ta cũng phải phục sát đất, lòng cậu đã hướng về bên kia từ lâu rồi.

Thấy cậu ta kiên quyết như thế, Lục Tầm tức đến mặt vặn vẹo hết cả ra. Anh ta lập tức khoát tay ra lệnh cho mấy học trò gần đó: “Đi gọi Triệu Nham Phong lại đây cho ta!”

“Thưa thầy Lục!”

Chẳng mấy chốc, Triệu Nham Phong đã có mặt.

“Vương Nham muốn rút khỏi lớp của ta, qua chỗ thầy Trương Huyền dự thính. Trò hãy nói cho trò ấy biết về công cuộc tu luyện của trò với thầy Trương đó như thế nào đi. Để cho trò đó biết quyết định của mình ngu xuẩn đến đâu!”

Lục Tầm phát mạnh tay áo.

Triệu Nham Phong cũng chẳng nói gì, lập tức quỳ thụp xuống sàn, không ngừng dập đầu như giã bánh dày.

“Sao vậy? Trước đây chẳng phải trò vẫn thường xuyên nói sao?” Chân mày của Lục Tầm lập tức nhíu chặt lại.

Triệu Nham Phong từng bị Trương Huyền dạy đến tẩu hỏa nhập ma, là người có quyền phát ngôn nhất. Trước đây cậu ta cũng hay đi bêu rêu, nói xấu thầy Trương đó nhất, chính mình còn phải can ngăn. Sao bây giờ cho nói lại ập a ập ứng, giống như có uân khúc gì rất khó nói vậy?

“Thưa thầy Lục, thực ra em cũng giống như Vương Nham, cũng muốn xin đến lớp của thầy Trương dự thính ạ!”

Cuối cùng đã hạ được quyết tâm, Triệu Nham Phong nói thẳng.

“Trò cũng muốn đi?”

Sắc mặt Lục Tầm lập tức sượng trân, cả người suýt té ngã ra đất.

Chẳng phải nguoi bị hấn dạy đến tẩu hỏa nhập ma, hấn hấn tận xương tủy sao?

Chẳng phải nguoi vẫn thường xuyên nói xấu hấn sao?

Sao giờ đến nguoi cũng muốn rút khỏi lớp của ta, chạy qua chỗ hấn làm chân dự thính rồi?

Lục Tầm chỉ cảm thấy trời đất như muốn đảo điên.

“Thầy Trương Huyền đối với trò on nặng như núi. Lần trước không từ đã biệt, trong lòng trò vô cùng ray rứt! Mong thầy Lục hiểu cho trò!” Triệu Nham Phong nói cực kỳ tôn kính.

On nặng như núi? On nặng cái con khỉ? On dạy nguoi tẩu hỏa nhập ma à?

Không từ mà biệt, rõ ràng là nguoi bỏ chạy đó, quên rồi hả?

Ray rứt, lúc mà ngày nào nguoi cũng chửi rủa Trương Huyền, ta đâu thấy nguoi có tý tẹo ray rứt nào đâu?

Lục Tầm điên tiết.

“Được, được lắm. Nếu hai nguoi đã suy nghĩ kỹ rồi, bây giờ ta sẽ rút hai nguoi ra khỏi lớp ngay lập tức!”

Lục Tầm quay người lấy hai tấm ngọc bài, cắn ngón tay nhỏ máu lên trên.

Là giáo viên nổi tiếng nhất học viên, Lục Tầm cũng rất kiêu ngạo. Nếu hai học sinh này đã quyết định rồi, có tiếp tục níu giữ cũng chỉ tổ ngựa mất thêm, chi bằng buông tay ngay cho rảnh nợ.

“Đa tạ thầy!”

Nhận ngọc bài, biết mình đã được rút khỏi lớp, mắt của Triệu Nham Phong và Vương Nham đồng loạt sáng rỡ.

“Bây giờ hai nguoi đã không còn là học trò của ta nữa, có thể đi được rồi đấy!”

Nén cục tức đã ứ tận cổ họng xuống, Lục Tầm xua tay.

“Dạ!” Hai người kia liền lui ra.

“Đáng ghét, thật là đáng ghét!”

Thấy họ đã rời đi, Lục Tầm mới gào lên.

Anh là ai?

Giáo viên nổi tiếng nhất của học viện Hồng Thiên, vô số học viên tranh nhau để được làm học trò, khiến anh ta luôn phải cân nhắc cẩn thận mới chọn lựa được. Chính anh ta cũng cứ ngỡ cả cái học viện này, chẳng ai có thể khoét vách mà chồm chia được thứ gì từ tay mình. Kết quả...

Không những đã chồm được, mà còn chồm chia đến hai người!

Điều quan trọng nhất của nhất là...

Nếu kẻ chồm chia là những giáo viên như Vương Siêu, Thẩm Bích Như thì còn đỡ tức. Đằng này lại là tên khốn thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm, đội sổ toàn học viện!

Cảm giác nhục nhã quá “nồng nàn”, khiến anh ta điên tiết cực độ.

Hơn nữa, vừa mới nhận lời trưởng lão Hồng Hạo, sẽ đi khoét vách của người ta. Cuối cùng chưa kịp làm gì, người ta đã khoét vách nhà mình từ bao giờ, rồi còn chồm mất hai mạng luôn.

Nếu không phải khả năng kiềm chế tốt, còn cả thân phận của bản thân, có lẽ anh đã nhào qua, tấn cho tên Trương Huyền kia một trận rồi.

“Chu Hồng!”

Sau khi gào thét cho con tức giận nguôi bớt xong, Lục Tầm quay qua gọi một người.

“Thưa thầy Lục!”

Một thiếu niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi bước lại.

Chu Hồng, đây là học viên xếp vị trí thứ 4 trong đợt khảo hạch đầu vào vừa rồi, cũng là một trong những người có tư chất tốt nhất mà anh ta đã thu nhận được trong học kỳ này. Tuy chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng thực lực đã đạt đến cảnh giới Tụ Tức viên mãn, có thể đột phá bất kỳ lúc nào.

“Trò đến lớp của thầy Trương Huyền, gửi chiến thư cho ta!” Lục Tầm nghiêng răng nói.

“Chiến thư?” Nghe thấy quyết định của anh ta, trưởng lão Hồng Hạo lập tức ngó ra, sau đó liền hiểu ngay, “Lẽ nào thầy muốn tiến hành So Đấu Tân Sinh?”

“Không sai! Dám khoét vách của ta à? Lục Tầm này thực chưa bao giờ biết cái gọi là ngâm bò hòn đâu!” Lục Tầm siết chặt nắm đấm răng rắc, “Người đã dám ra tay trên đầu Thái Tuế, vậy lo mà nghĩ cách đón nhận cơn cuồng nộ của ta đi!”

Nói xong, anh ta rút ra từ bên cạnh một tờ giấy, chớp mắt đã viết xong nội dung, đưa qua cho Chu Hồng.

“Đưa cho Trương Huyền, bảo với hắn, kỳ So Đấu Tân Sinh nửa tháng sau, ta với hắn sẽ tiến hành Sur Giả Bình Trắc(1). Không dám nhận lời thì sau này, đừng có giờ trò ma mãnh sau lưng ta nữa!”

(1) Sur Giả Bình Trắc: kiểm tra và thẩm định năng lực của người thầy hướng dẫn.

Mỗi năm, nửa tháng sau kỳ chiêu mộ học viên, học viện sẽ cử hành kỳ So Đấu Tân Sinh.

Qua cuộc so đấu này, có thể thấy được tư chất và sự tiến bộ của học sinh, bởi vậy đây cũng là cuộc so tài giữa bọn họ.

Còn Sur Giả Bình Trắc, lại là cuộc đọ sức giữa các giáo viên.

Sur Giả Bình Trắc, hai giáo viên so tài với nhau, chọn ra mấy học trò của mình, có đủ các tố chất như lý luận, chiến đấu, trình độ tu luyện... sau đó bắt cặp đấu với nhau, để kiểm tra hiệu quả của việc giảng dạy.

Dựa vào kết quả kiểm tra, để tiến hành đánh giá năng lực của giáo viên.

Thầy Lục Tầm đề xuất tiến hành bình trắc với thầy Trương Huyền, trong con mắt người khác, đó là một cuộc so đấu mang tính áp đảo.

“Vâng!”

Mắt Chu Hồng sáng lóa, ngập tràn sự sùng bái.

Sur Giả Bình Trắc có liên quan đến danh dự của giáo viên. Dù có muốn so đấu, cũng đều tiến hành một cách lặng lẽ, kín đáo. Gửi chiến thư trực tiếp, khiêu chiến công khai như vậy, cũng chỉ có thầy Lục Tầm mới có được sự tự tin và kiêu ngạo ấy.

Không hổ là thần tượng của mình, chỉ một từ thôi, quá ngẫu!

Đã tăng xông thì cứ bùng nổ ra thẳng, không hề có ngâm bở hòn làm ngọt, đúng là hình mẫu làm người cho mình noi theo!

“Đi đi!” Lục Tầm phát tay

Chu Hồng gật đầu, quay người đi thực hiện sứ mệnh.

“Thực sự phải tiến hành Sư Giả Bình Trắc sao?” Trương lão Hồng Hạo không nhìn được mà hỏi lại.

“Không sai, không những tôi muốn bình trắc, mà còn muốn đánh cược với hần. Nếu hần thua, tất cả học trò của hần sẽ về tay tôi!” Mắt Lục Tầm như đang tóe lửa.

Từ khi trở thành giáo viên, sự nghiệp của anh luôn thuận buồm xuôi gió, từng bước trở thành giáo viên siêu sao nổi tiếng gần xa. Vốn anh muốn dựa vào thành tích này để thu hút sự chú ý của các vị Danh Sư, sau đó được làm Trợ Giáo. Nào ngờ bây giờ lại gặp phải chuyện phiền tiết này.

Nếu không vì mục tiêu này thì với thẳng nhãi Triệu Nham Phong tu vi đã kém, lại còn bị tẩu hỏa nhập ma như thế, anh đây thu nhận làm cái giống gì? Anh là giáo viên ăn lương chứ đâu phải nhà từ thiện!

Nếu thực sự là nhà từ thiện, vậy thì mỗi học kỳ, một đồng người đến đăng ký vào lớp của anh như vậy, anh cứ nhận hết cho rồi, cần gì phải chọn lựa?

Cái anh muốn, chính là tiếng tăm! Lượng tiếng tăm có thể đủ để trở thành Trợ Giáo của Danh Sư!

Mà bây giờ, nếu để người ta biết được, học trò của anh đây đã rút khỏi lớp chỉ vì muốn đến làm một đứa học trò dự thính trong lớp của một tên khốn khi khảo hạch giáo viên 0 điểm, há chẳng phải danh tiếng bấy lâu mà anh đây tích góp được sẽ tiêu tan, bản thân sẽ làm trò cười cho thiên hạ sao?

Cho nên, bất luận thế nào, cũng phải giành lại thể diện của bản thân!

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chu hồng “hồ báo”

“Thầy Trương sẽ không sao chứ?”

Trong lớp học, đám Triệu Nhã, Vương Đình... đều đang lo lắng không thôi.

Thầy Tào Hùng xin tiến hành Khảo Vấn Học Tâm để đối phó với thầy Trương. Chuyện này tuy không bị thông báo rầm rộ cho cả học viện biết, nhưng phận làm học trò, bọn họ cũng có thể nghe ngóng được vài tin tức.

“Yên tâm đi, chúng ta đều đã được nghe bài giảng của thầy rồi, ai cũng phải bội phục sát đất. Lưu Dương cũng đã khâm phục từ buổi đầu rồi, không có vấn đề gì đâu!” Trịnh Dương nói.

Thực ra, chính cậu ta cũng được xem là người không phục thầy Trương nhất trong số năm học trò. Nhưng chỉ qua hai tiết học, cậu đã phục sát đất luôn rồi. Bây giờ đầu thầy Vương Siêu muốn nhận cậu thì cậu cũng sẽ từ chối ngay lập tức.

“Mình mà còn như thế, chắc chắn Lưu Dương cũng chả khác được.” Trịnh Dương trầm nghĩ.

Kiểu so đấu độ tín nhiệm như này, làm sao mà thua cho được?

Rầm!

Đang trò chuyện với nhau, bỗng cánh cửa sắt của lớp học bị ai đó ở bên ngoài đá bung ra, ngay sau đó một thiếu niên bước vào với vẻ mặt đầy kiêu ngạo.

“Thầy Trương Huyền kính yêu của các người đâu rồi, bảo hần ta ra đây!”

Hai tay chấp sau lưng, thiếu niên nhưn mắt nhìn vào.

Lúc nói đến mấy chữ “thầy Trương Huyền”, cậu ta còn cố tình nhấn giọng, vẻ mặt không có lấy một chút tôn trọng, ngược lại còn có ý mỉa mai.

“Ngươi là ai? Nơi đây không chào đón ngươi, mời đi ra cho!” Thấy đối phương nhắc đến thầy Trương bằng thái độ đầy bất kính, còn đá cửa, mặt Trịnh

Dương đã đánh lại.

“Trịnh Dương, đừng manh động, hấn là Chu Hồng, xếp hạng 4 trong khảo hạch nhập học!”

Khi nhận ra thiếu niên này là ai, thân thể béo ú của Viên Đào không ngừng run lẩy bẩy. Cậu kéo Trịnh Dương lại nói nhỏ.

“Chu Hồng?”

Không chỉ Trịnh Dương, cả đám Triệu Nhã cũng bắt gặp sầm mặt lại.

Họ đã được nghe qua về người này từ trước, thực lực đã đạt đến cảnh giới Tụ Tức viên mãn từ lâu, có thể đột phá bất kỳ lúc nào, thực lực cực kỳ mạnh.

Có thể xếp hạng 4 trong kỳ khảo hạch nhập học, chứng tỏ dù là thực lực hay tư chất bẩm sinh, đều không phải là đối tượng mà họ có thể so được.

“Có thể nhận ra được ta, xem như cũng có chút kiến thức đấy. Đây là chiến thư do thầy Lục Tâm của ta gửi đến, muốn khiêu chiến Sư Giả Bình Trắc với hấn ta trong cuộc So Đấu Tân Sinh nửa tháng sau. Các người, ai thay hấn ta nhận đây?”

Thấy đám kia đã nhận ra mình, thiếu niên nhếch mép cười khẩy, hoàn toàn chẳng xem ai ra gì, dáng vẻ như muốn nói ta đây xếp trên tụi bây cao lắm.

Đây chính là Chu Hồng vừa từ lớp của Lục Tâm đến.

Cậu ta sớm đã nghe danh Trương Huyền, nhưng chỉ biết đó là ông thầy ăn hại nhất trường, thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm. Cậu vốn được xưng là đứa con cưng của trời, môn sinh tâm đắc của Lục Tâm, đương nhiên cũng có hơi coi thường Trương Huyền.

“Sư Giả Bình Trắc? Thầy Lục Tâm?”

Cả đám đều biến sắc mặt.

Sư Giả Bình Trắc, tuy chủ thể là những học trò như họ, nhưng lại là cuộc so tài về trình độ giảng dạy của giáo viên, liên quan đến danh dự của người làm thầy, bởi vậy rất ít người tiến hành cái này. Thầy Lục Tâm là giáo viên nổi danh nhất học viện, học trò của thầy ấy, cao thủ nhiều vô kể, sao tự dưng lại đòi khiêu chiến thầy Trương?

“Không sai. Trương Huyền giờ trò tiểu nhân sau lưng, chọc giận thầy Lục Tâm, nên thầy ấy quyết định phải dạy dỗ hấn ta một trận. Chiến thư ta để lại đây, lát nữa các người chuyển lại cho hấn. Nếu không dám tiếp chiến thì nên nhận thua sớm vào, rồi tự mình đến lớp của thầy Lục Tâm xin lỗi. Bằng không, cứ đợi mà nhục mặt cả đám!”

Vung mạnh cánh tay, Chu Hồng vút bừa chiến thư lên bàn, quay người định rời đi.

“Khoan đã!”

Chưa kịp ra khỏi cửa thì Trịnh Dương đã chặn ngay trước mặt, “Người đá tung cửa lớp của bọn ta, lời lẽ khi nói về thầy Trương lại cực kỳ vô lễ. Bây giờ người phải xin lỗi ngay, bằng không chớ có trách ta không khách sáo!”.

Làm học trò, phải biết bảo vệ sự tôn nghiêm của thầy giáo mình. Thằng khốn này chẳng hề tôn kính chút nào, vút chiến thư rồi xách mông đi thẳng. Cậu đâu thể để mặc cho hấn ngang ngược như vậy được.

“Muốn ta xin lỗi hả? Phải xem người có bản lĩnh ấy hay không đã!”

Chu Hồng cười mỉa một tiếng, khinh khinh nhìn qua, sau đó tung ngay một cước.

Trịnh Dương chỉ giỏi thương pháp, chứ quyền cước thì chỉ ở mức bình thường, thực lực lại kém xa đối phương. Bởi vậy chưa kịp phản ứng gì thì cậu đã bị dính một cước ngay ngực, văng thẳng ra sau, rớt xuống sàn cái rầm.

“Quá thể đáng!”

Triệu Nhã cũng đã điên tiết lắm rồi, hét vang một tiếng rồi xông tới.

Cô và Chu Hồng đều đã đến cảnh giới Tụ Tức viên mãn, song sức chiến đấu của đối phương vẫn nhìn hơn đôi chút. Sau mấy chiêu, cô cũng đã bị đánh trúng bả vai, lùi lại mấy bước.

Ngay sau đó Vương Đình, Viên Đào cũng xông đến, nhưng ngay cả người có thực lực mạnh nhất trong nhóm là Triệu Nhã cũng không phải đối thủ thì họ làm sao chọi lại nổi.

Chẳng mấy chốc, bốn người đều đã bị thương nhẹ, ai nấy đều vô cùng tức giận, nhưng lại chẳng còn cách nào để xử đẹp đối phương.

Tuy họ đã học được từ Trương Huyền không ít lý luận cao thâm, nhưng thời gian tu luyện quá ngắn ngủi, hoàn toàn không phải là đối thủ với người xếp hạng 4 khi khảo hạch nhập học này.

“Một lũ ăn hại!”

Đánh bại hết cả nhóm rồi, Chu Hồng phát mạnh tay áo, “Đây chỉ là một sự trừng phạt còn con mà thôi! Dám khiêu chiến với thầy Lục Tầm của bọn ta thì phải nghĩ đến cái kết cục này. Về báo với thầy Trương Huyền của các ngươi, không dám tiếp chiến thì mau mau nhận thua đi, bằng không...”

“Bằng không thì sao?”

Đang định nói cho hết câu thì bỗng có một giọng nói lạnh lùng truyền vào từ ngoài lớp học.

Trương Huyền dẫn theo Lưu Dương đi vào.

“Bằng không...”

Bất kể tay Trương Huyền trước mặt có ăn hại thật hay không, nhưng đầu sao cũng là thầy giáo, có sự uy nghiêm của giáo viên. Thấy hắn nhìn mình, tuy không nổi giận, nhưng Chu Hồng vẫn phải co đầu rụt cổ lại, kể đó cần răng nói nốt: “Bằng không thì cứ đợi mà thua sắp mặt trong Sư Giả Bình Trắc đi!”

“Thắng hay thua, còn chưa đến lượt cậu phân định! Về báo với Lục Tầm, ta đã nhận được chiến thư rồi!”

Trương Huyền phát tay áo.

Thực ra hắn cũng đang khá bức.

Trầy trật lắm mới đỡ được Bạch Tôn, Hoàng Ngữ trở về, đang định quay lại lớp giảng bài cho lũ học trò. Nào ngờ chưa đi đến cửa đã nghe thấy tiếng gầm rú của thằng ranh này rồi.

Lục Tầm khiêu chiến với mình...

Anh ta có đến mấy trăm học sinh, có mỗi một Vương Nham đòi đến lớp mình dự thính, đâu đến mức phải trở mặt thù hận vậy chứ!

Hơn nữa, đầu muốn sai học trò qua đưa chiến thư, tốt xấu gì cũng phải sai đứa nào chín chắn chút chứ. Thằng nhãi này, mới tí tuổi đầu mà đã hỏ báo như vậy rồi. Nếu không phải vương cái thân phận, chắc hắn đã vả cho nó một cái ngòm củ tỏi luôn rồi.

Còn ở đây mà điệu võ dương oai à?

“Như vậy thì tốt rồi, cáo từ!” Chu Hồng đã định rời đi.

“Đứng lại!” Trịnh Dương vội vàng bước tới, mách leo ngay lập tức, “Thưa thầy, tên này dám ăn nói hỗn láo, đá hồng cửa chính lớp mình, còn ra tay đánh bị thương chúng học trò. Nếu để cho hắn rời đi như vậy, chẳng phải sau này ai cũng có thể leo lên đầu mình ngồi sao?”

“Sao? Vừa rồi ăn đòn chưa đủ no hả? Hừ! Thực lực thì kém mà giọng điệu cũng ghê gớm đấy. Đúng là cái thứ chẳng biết sống chết!”

Chu Hồng ngẩng lên nhìn nhóm Trịnh Dương, Triệu Nhã bằng ánh mắt đầy khinh bỉ, rồi cười khẩy: “Cái chỗ đã rách nát lại còn chỉ có mấy mống học trò, có cửa hay không cũng có khác gì đâu. Bộ các ngươi tưởng sẽ có người đến nghe giảng trộm à? Đừng có nằm mơ! Còn nữa, muốn giữ ta lại đây thì phải xem bản lĩnh các ngươi rồi. Hôm nay, ta sẽ đứng ở đây, nếu các ngươi có thể giữ ta lại được thì ra tay đi!”

Nói đến đây, Chu Hồng ngừng lại, chấp quyền nhìn Trương Huyền nói: “Thầy Trương, ngài là thầy giáo, chắc không đến nổi lại hạ mình mà ra tay với một học trò như ta đâu nhỉ!”

Thầy giáo có tôn nghiêm và thân phận của thầy giáo, nếu ra tay với học sinh thì chỉ chuốc lấy nhục nhã, bị người ta khinh miệt.

Cũng giống như câu nói, “bình đầu bình, tướng đầu tướng”, một tướng quân đâu có đánh thắng một anh lính, cũng đâu có gì vẻ vang.

Cậu ta biết chắc là Trương Huyền sẽ không ra tay, mấy đứa học trò thì chẳng ai đánh lại được cậu ta, bởi vậy trong lòng không hề lo sợ chút nào.

“Thầy...”

Thấy cậu ta hỏ báo như thế, đám Triệu Nhã, Trịnh Dương giận đến tím mặt, ai nấy đều siết chặt nắm đấm, chỉ hận không thể nhào đến.

Có điều, họ cũng biết, đích xác chính mình không phải đối thủ của tên Chu Hồng này. Vừa rồi cả đám đã bị hạ gục hết, nếu ra tay lần nữa, chỉ khiến người ta coi thường thêm mà thôi.

“Các trò muốn dạy dỗ cậu ta?”

Không thèm quan tâm thằng nhãi ranh ảo tưởng sức mạnh kia, Trương Huyền quay qua hỏi

“Dạ!”

Đám học trò đều gật đầu.

Nhìn biểu cảm của họ, Trương Huyền thoải mái phát tay, vẻ mặt đầy nghiêm túc, “Đầu sao cũng là học trò của thầy Lục Tầm, đánh chết thì khó ăn nói lắm! Thế này đi, Viên Đào, thực lực của trò thấp nhất, cũng có chừng mực nhất. Trò đi lên đánh sao cho bố mẹ cậu ta cũng không nhận ra nổi là được, tiện thể bắt cậu ta bồi thường cửa lớp luôn. Nhớ, đừng có tàn nhẫn quá! Ngoài ra, lúc giao đấu nhất định phải công bằng, chính trực, dừng lại đúng lúc! Đừng làm tổn thương hòa khí!”.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Tẩn chu hồng băm dập (thượng)

“Hả?”

Nghe thấy lời của Trương Huyền, đám Trịnh Dương chỉ muốn khóc thét.

Thầy à, chẳng lẽ thầy không nhận ra sao?

Tụi trò không phải là sợ đánh chết rồi thì khó ăn nói, mà là hoàn toàn đánh không lại đó!

Thầy còn bảo Viên Đào ra tay nữa. Cậu ấy mới bắt đầu tu luyện, cũng chỉ mới ở cảnh giới Tụ Tức sơ kỳ, làm sao đánh thắng được cao thủ cùng cảnh giới nhưng ở giai đoạn viên mãn chứ?

“Đánh cho bố mẹ ta cũng không nhận ra được, còn bồi thường cửa? Há há!”

Chu Hồng cười đến thờ không ra hơi. Mấy đứa học trò này có thực lực ra sao, vừa giao đấu đã biết. Đặc biệt là tên Viên Đào này, thứ rác rưởi đội sổ trong kỳ khảo hạch nhập học, vậy mà muốn đánh mình biến dạng cơ à?

Từ lâu đã nghe danh ông thầy Trương Huyền này rất ăn hại, không ngờ nhân lực còn ăn hại hơn!

Cười đã rồi, Chu Hồng nhìn tất cả vói về bốn cột, “Được lắm, nếu mấy người các người có ai đánh thắng được ta, vậy thì không chỉ đèn cánh cửa, ta còn bồi thường cho người đó 1000 kim tệ!”.

Văn nghèo võ giàu, tay Chu Hồng này tuổi còn trẻ mà đã sở hữu thực lực như vậy, chứng tỏ gia thế cũng không đơn giản. 1000 kim tệ tuy không ít, nhưng vẫn có thể chi ra rất nhẹ nhàng.

“Ai đánh thắng cũng đều bồi thường?” Trương Huyền hỏi.

“Đương nhiên!” Hai tay chấp sau lưng, Chu Hồng cười khẩy, vẻ mặt đầy ngạo nghễ.

Chẳng phải vừa rồi mới đánh xong sao? Mấy người này muốn đánh thắng cậu đây hả, luyện thêm mười năm cũng chỉ là mơ tưởng hão huyền thôi!

“Cơ hội kiếm tiền của các trò đến rồi đấy!” Trương Huyền ngoác tay, nhìn mấy học trò ở trước mắt, “Viên Đào, vẫn là trò ra tay trước đi. Nhớ lời thầy, nhẹ tay thôi!”.

“Trò...”

Tùng thó thịt trên mặt Viên Đào ụ lại thành một đồng. Thắng cha này mạnh như vậy, cả tiểu thư Triệu Nhã còn đánh không lại, mình làm sao thắng nổi chứ?

“Ta đã bảo trò có thể thắng, vậy nhất định sẽ thắng!” Biết cậu ta đang nghĩ gì, Trương Huyền ngồi trên ghế của mình, miệng nói ra lời chắc chắn, “Vì cậu là học trò của Trương Huyền ta!”.

Học trò của Trương Huyền?

Nghe thấy lời này, Chu Hồng lại phá lên cười.

Đúng, Trương Huyền ông nổi tiếng lắm, sắp nổi hơn cả thầy Lục Tầm cơ, nhưng đó là “nổi nhờ tai tiếng” đó, có biết không hả?

Nếu là học sinh của người khác thì có lẽ tôi cũng phải chật vật đôi chút mới thắng được, chứ học trò của ông thì...

Trên mặt Chu Hồng lại hiện lên vẻ khinh miệt.

Cậu ta thì cười ngạo nghễ, còn Viên Đào thì đã nghiêm túc lại, máu nóng cuộn trào trong người, hoàn toàn không còn cái vẻ rầu rĩ trước đó.

Đúng rồi, thầy Trương lợi hại như vậy, lại bị người ta chê cười mỉa mai, mình là học trò của thầy ấy, mình có nghĩa vụ phải lấy lại uy danh cho thầy!

Dẫu có bị đánh chết, cũng không thể để người ta xem thường!

Nghĩ tới đây, cậu ta cảm thấy cả người trở nên dũng cảm hơn, chẳng còn sợ sệt nữa. Cậu bước tới phía trước, định ra tay ngay.

“Đừng vội!” Thấy cậu ta định nhào qua, Trương Huyền lại ngoắc tay lần nữa.

“Sao rồi? Thầy Trương định nuốt lời à?” Chu Hồng cười nhạt.

“Nuốt lời?” Trương Huyền lắc đầu, “Cậu nghĩ hơi nhiều rồi đấy. Chẳng qua Viên Đào quá lợi hại, ta sợ sẽ đánh chết cậu, như vậy thì ta cũng khó ăn nói. Thế này đi, Viên Đào, lại đây. Thầy sẽ dạy cho trò ba quyền đơn giản.”

“Ba quyền?”

Đám Viên Đào hoàn toàn không biết ông thầy của mình đang định giờ trò gì nữa.

“Lâm trận mài thương? Bây giờ mới học mấy chiêu? E là đã muộn rồi đấy!”

Chu Hồng càng thêm khinh miệt.

Đùa gì đấy?

Mỗi một chiêu thức võ công đều phải trăm rèn ngàn luyện, quanh năm suốt tháng đều không gián đoạn, mới có thể có thành tựu. Bây giờ mới chỉ dạy, mà cũng muốn thắng được mình?

Nằm mơ đi chứ!

“Thầy...”

Viên Đào cũng có cách nghĩ như vậy. Cậu chân chừ bước tới, vẻ mặt đầy ngờ ngác.

Thực sự cậu ta không hiểu nổi, thầy Trương làm vậy với mục đích gì.

Nếu nói là thực sự muốn giúp họ trút giận, nhưng làm vậy thì một khi bị đánh bại, hẳn là còn nhục mặt hơn.

“Viên Đào, cứ tin thầy đi, thầy nói thế thì chắc chắn là có cách mà!” Lưu Dương đã đích thân trải qua Khảo Vấn Học Tâm nên biết rõ ông thầy với danh tiếng bất hảo của mình rốt cuộc lợi hại thế nào, bởi vậy vô cùng tin tưởng.

Với một người vốn phải mất nửa năm mới có thể đột phá lên cảnh giới cao hơn, vậy mà chỉ mất hơn mười phút là thầy mình đã có thể giúp người ta đột phá, thử hỏi còn chuyện gì mà làm không được?

“Thôi được!”

Nghe thấy lời này, Viên Đào cắn răng bước đến.

Dẫu sao cũng vừa bị ăn đòn rồi, cùng lắm thì ăn đòn thêm lần nữa. Mà cậu ta cũng thuộc dạng da dày thịt béo, nên chẳng sợ mấy!

“Mấy trò cũng qua đây học luôn đi, lát nữa cũng dễ ăn được tiền cược hơn!”

Trương Huyền nhìn qua đám Triệu Nhã.

“Dạ!”

Cả năm người đều bước đến.

“Nhìn kĩ nhé, đây là chiêu thứ nhất!”

Trương Huyền xòe năm ngón tay bàn tay trái, vỗ về phía trước.

Động tác này cực kỳ đơn giản, đừng nói là người luyện võ, cả người bình thường nhìn cũng hiểu.

“Chiêu thứ hai!”

Động tác vẫn chưa dừng lại, Trương Huyền nhắc chân lướt ngang từ trái sang phải.

“Chiêu thứ ba!”

Tay phải siết thành nắm đấm, di chuyển từ trên xuống dưới, nhắm thẳng vùng ngực mà nện.

Thu tay đứng thẳng.

“Thầy Trương, vậy... vậy... là hết rồi?”

Thấy hấn chẳng có thêm động tác nào, tất cả đều nghệt mặt ra.

Thầy Trương à, thầy đùa hay sao vậy? Ba chiêu rác rưởi này, hết như đám lưu manh đầu đường xó chợ thường đánh lộn với nhau, chẳng có tí quy tắc nào cả.

Chỉ dựa vào ba chiêu này mà đòi thắng?

Thầy không nói chơi đấy chứ!

Đám Triệu Nhã chỉ muốn khóc ròng.

Ngay cả Chu Hồng cũng há mồm tròn mắt, sắp phát điên mất rồi.

Rống hòng lên tuyên bố sẽ đánh cho bố mẹ mình cũng chấp nhận ra, làm mình cứ ngỡ ông ta sẽ dạy tuyệt chiêu gì ảo diệu lắm. Cái trò mèo gì vậy?

Đậu xanh, cái này cũng gọi là võ công hả?

Điều quan trọng nhất của nhất là, lúc chỉ dạy thì tốt xấu gì cũng quay lưng lại cho người ta khỏi biết chớ. Đằng này, dạy mấy chiêu rác rưởi ngay trước mặt mình, còn đòi đánh thắng mình... Ông xem tôi là người chết à?

“Được rồi, ba chiêu này rất đơn giản. Viên Đào, lên đi, chỉ cần vận dụng thật tốt, đánh thắng thằng ranh này chẳng thành vấn đề!”

Trương Huyền xua xua tay.

“Trò...”

Mặt Viên Đào nhăn nhó như quả mướp đắng.

Cậu ta biết bản thân mình không đáng tin cậy rồi, nhưng mấy trò mèo mà thầy Trương vừa dạy, còn chẳng đáng tin hơn!

Ba chiêu này, dù là lúc bình thường đánh lộn với người ta, cậu cũng chẳng dùng đến, vì nó quá cùi bắp.

Hoàn toàn không có tí tẹo hiệu quả gì cả, đừng nói là đối mặt với cái tên này, dù có là con chó, nó cũng né được dễ như bỡn.

“Lên đi!” Trương Huyền nghiêm mặt lại.

“Dạ!”

Viên Đào nghiêng chặt răng, mang theo tâm trạng quyết hy sinh đầy bi tráng, bước đến trước mặt Chu Hồng: “Ra tay đi!”

“Thực sự muốn đánh với ta?”

Chu Hồng trở mắt nhìn Viên Đào mà như đang nhìn một thằng đàn.

Đúng là, thầy đã dạy mà trò cũng dạy theo.

Học ba chiêu tào lao mèo cào, mà đòi thắng được mình. Tin này nếu truyền ra ngoài, mình còn sống làm gì nữa?

“Hừ!”

Mặc kệ đối phương nói gì, Viên Đào vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý ăn đòn, cũng chẳng thừa hơi chém gió thêm, chỉ gầm lên một tiếng rồi nhào đến.

Chiêu thức của cậu ta chẳng có quy luật gì ráo, chẳng khác gì đám vô lại ngoài chợ đánh nhau cả.

Còn thứ Trương Huyền vừa dạy, một chiêu cũng không dùng.

Theo cậu ta thấy, dù sao cũng là ăn đòn, vậy không thể quá mất mặt được.

“Không biết sống chết!”

Cười khẩy một tiếng, Chu Hồng lùi lại một bước, nhẹ nhàng tránh được đòn tấn công của đối phương, rồi theo đà đẩy một cái.

Bụp!

Viên Đào bầy vèo ra ngoài, sau đó đáp thẳng xuống sàn.

Có điều, vốn cậu ta da dày thịt béo, ngã có một cái cũng chẳng thấy đau đớn gì hết, lập tức đứng dậy, cắn răng rồi tiếp tục nhào tới.

Thời gian học võ của cậu ấy quá ngắn ngủi, gần như chẳng biết gì cả, hoàn toàn dựa vào bản năng hình thành từ kinh nghiệm oánh lộn trước đây.

Mấy chiêu này đối phó với đám lưu manh phố phường thì còn được, chứ đối phó với người trải qua tu luyện bài bản như Chu Hồng thì buồn cười chả khác gì đám con nít chơi trò trận giả.

Nhưng cậu ta đã quyết định rồi, để lấy lại uy danh cho thầy Trương Huyền, dẫu có bị đánh chết, cũng tuyệt đối không bỏ cuộc!

Ngay lúc cậu ta định tiếp tục lao qua, liễu mạng với đối phương, bỗng bên tai vang lên truyền âm của thầy Trương.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Tấn chu hồng bầm dập (trung)

Truyền âm bằng chân khí!

“Đồ dân! Sử dụng ba chiêu vừa rồi thầy đây chỉ đi! Hai chiêu đầu đánh ngược chiều lại một lượt, tay trái đổi thành tay phải, chân trái đổi thành chân phải. Chiêu cuối cùng không đổi hướng, chỉ đổi từ nắm đấm sang ngón tay, chọc từ trên xuống, dịch xuống dưới đúng ba tấc. Nhớ kỹ, nhất định phải đúng ba tấc, không được nhiều hơn cũng không được ít hơn!”

Chân khí truyền âm, ít nhất phải là võ giả ngũ trọng thì mới sử dụng được. Trương Huyền bất giác truyền âm, khiến Viên Đào không khỏi chấn động toàn thân, trong lòng không hiểu sao đã thấy tin tưởng đôi phần.

“Liều thôi! Dù sao kết cục đều giống nhau!”

Không có thừa thời gian để đắn đo nữa, Viên Đào quyết định đánh liều một phen, dù sao không làm vậy thì cũng chẳng còn cách nào khác. Ngay sau đó, không chút do dự, cậu ta đã làm theo những lời hướng dẫn trong truyền âm.

Đối với một người luyện võ, đổi tay trái thành tay phải là chuyện cực kì đơn giản!

Vốn dĩ phải dùng tay trái chụp tới, giờ lại đổi thành tay phải, Chu Hồng không khỏi ngớ người, vội vàng nghiêng đầu né đòn, tung nắm đấm tới tiếp chiêu.

Có điều, quả đấm này vẫn chưa đến trước mặt Viên Đào thì Viên Đào đã di chuyển từ phải sang trái, vừa khéo tránh được đòn tấn công của cậu ta.

“Hồng bét, hấn đánh ngược ...”

Chu Hồng lúc này đã hiểu, vội vàng thu nắm đấm lại, che trước mặt.

Sắp tới chiêu thứ ba, đánh từ trên xuống. Nhưng nếu hai chiêu đầu đã đánh ngược hướng, chắc chắn chiêu cuối này sẽ đánh từ dưới lên thẳng mặt mình, vì vừa rồi Trương Huyền đã nói, đánh cho mặt mình biến dạng đến bố mẹ cũng chẳng nhận ra mà.

Cậu ta hiểu ra rất mau và phản ứng cũng rất nhanh nhạy. Tiếc thay, chiêu thứ ba, Viên Đào hoàn toàn không đảo chiều, mà vẫn đánh từ trên xuống, thậm chí còn dịch xuống bên dưới đến 3 tấc.

Bụp!

Chu Hồng chẳng kịp phản ứng, chỉ thấy đột nhiên vùng eo nhói đau, ngay sau đó cả người lập tức tê dại.

“Chết bà, nó đánh trúng mệnh môn của mình rồi... Sao... nó biết được mệnh môn của mình...”

Mặt Chu Hồng lập tức tái mét.

Mệnh môn tu luyện của cậu ta nằm ở vùng eo, thường ngày được che dấu rất cẩn thận. Vừa rồi, Viên Đào đảo hướng cả hai chiêu đầu, khiến cậu ta chỉ lo phòng ngự vùng mặt. Nhưng có nằm mơ cậu ta cũng không ngờ tới rằng, mục tiêu thực sự của đối phương lại là vùng eo của mình.

Mệnh môn bị đánh trúng, cả người sẽ bị đơ ra trong một thời gian ngắn.

“Cơ hội tốt!”

Thấy Chu Hồng chớp mắt đã đứng khựng lại, Viên Đào dẫu ngạc nhiên cũng biết đối phương đã bị mình đánh trúng mệnh môn. Cậu ta lập tức phản kích mà gầm lên một tiếng rồi nhào qua.

Cơ hội tốt thế này, chẳng lẽ không biết lợi dụng thì đúng là đồ ngu.

Bốp bốp bốp bốp!

Những chiêu thức vốn không thể tiếp cận đối phương của phương lưu mạnh chọi búa, bây giờ được Viên Đào trút hết ra như mưa lên khuôn mặt của Chu Hồng. Chu Hồng chẳng kịp phản ứng gì, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại. Thì ra là cậu ta đã bị nắm đấm to tổ chẳng của Viên Đào tọng thẳng vào mặt, ngã ngửa ra sàn.

Lúc này, kinh nghiệm oánh lộn nhiều năm đã chiếm thế thượng phong. Viên Đào chẳng hề ngừng nghỉ mà nhắc cả tâm thần béo ú của mình lên, ngồi phịch lên ngực đối phương, hai nắm đấm cứ nhắm thẳng mặt của đối phương mà nện tới tấp.

“Ngươi...”

Vừa hồi phục lại sau trạng thái tê cứng thì đã thấy thẳng bèo đè mộp trên người, đám túi bụi vào mặt, Chu Hồng tức muốn học cả máu.

Cậu ta là cao đồ của thầy Lục Tầm, cao thủ siêu cấp xếp thứ tư trong kỳ khảo hạch nhập học. Vậy mà bây giờ lại bị tên khốn đứng bết kỳ khảo hạch ầy đè lên người, đám thùị thụi vào mặt.

Trời ơi, điên mất thôi.

“Cút ra...”

Định hất đối phương ra, nhưng thể trọng của đối phương thực sự là quá nặng, hệt như bị cả một quả đồi đè lên vậy. Dù cậu đã cố hết sức nhưng chẳng hề suy chuyển được một chút nào. Hơn nữa những cú đấm của thẳng mập này cứng như đá cuội, từng quả từng quả không ngừng nện xuống. Cậu ta chưa nói hết câu thì mặt đã sưng lên như cái bánh bao, răng cũng rụng mất mấy cái.

Có tác dụng thật sao?

Đám Triệu Nhã ai nấy cũng trở mắt nhìn nhau, đơ hết cả người.

Thực lực của Chu Hồng như thế nào, tất cả họ đều đã thử qua, và cũng đều không phải là đối thủ. Viên Đào là người yếu nhất trong cả đám, sao lại thắng nhanh như vậy...

Từ lúc nào mà cậu ta trở nên dữ dằn đến thế?

Quan trọng nhất là ba chiêu thức mà thầy Trương vừa dạy lại có hiệu quả thật?

“Đủ rồi! Viên Đào, vừa rồi thầy đã nhắc trước thế nào, đánh cho bố mẹ cậu ta cũng không nhận ra nổi là được rồi, đừng đánh chết!”

Thấy Viên Đào đánh tung bùng khói lửa, mặt Chu Hồng đã không còn ra hình dạng con người nữa rồi, Trương Huyền vội vàng can lại.

Dẫu sao đi nữa thì đây cũng là sứ giả do Lục Tầm phái tới, dẫu mặt thôi là được rồi.

Nếu đánh đến lết không nổi thì khó ăn khó nói lắm!

Các giáo viên khác, dù có là trưởng lão, muốn chỉ điểm cho người ta chiến đấu thì cũng phải trải qua luyện tập rất lâu. Vì đến khi lâm trận, kiểu gì cũng sẽ có vô vàn tình huống xảy ra, không thể chỉ có một mẫu được! Nhưng Trương Huyền thì khác, sở hữu thư viện Thiên Đạo, biết trước võ công của đối thủ là gì, phản ứng ra làm sao, biết được khuyết điểm trong chiêu thức..., nên có thể đưa ra phương án khắc chế từ trước!

Dẫu thực lực của Viên Đào kém hơn Chu Hồng không ít, nhưng nếu biết trước mệnh môn, chuẩn bị thật tốt, vậy thì việc đánh bại tên kia sẽ trở nên cực kỳ đơn giản.

“Dạ!”

Tiểu của giới nên cố nện thêm vài đấm nữa, thấy con tức đã được trút kha khá rồi, Viên Đào mới chịu đứng lên.

Bây giờ thì mặt Chu Hồng đã chẳng khác gì bị ong đốt, hai mắt đỏ bùng, mặt sưng húp, hoàn toàn khác hẳn diện mạo ban đầu.

“Ngươi chơi hèn!”

Chật vật mới đứng dậy nổi, Chu Hồng nhìn Viên Đào, nghiêng răng hét lên.

Theo cậu ta thấy, thằng béo này chắc chắn là đã già nài, có thực lực mà lại có tình giả vờ không đỡ nổi một đòn. Sau khi khiến cậu ta lơ là, mắt cảnh giác thì mới đánh úp, giành phần thắng.

Đáng ghét!

“Chơi hèn? Ta chơi hèn đấy, rồi sao hả? Ngươi muốn thử lần nữa không?” Chả cần biết có chơi hèn hay không, hiện giờ Viên Đào đang chìm đắm trong cảm giác được tấn công từ bốn phía. Bởi vậy, cậu còn trừng cái mặt vô cùng trơ trẽn ra mà hỏi lại.

“Ngươi...”

Thấy cậu ta tự tin không hề sợ hãi, sắc mặt Chu Hồng dù vẩn vơ như trái mướp đắng, nhưng cũng không dám nhận lời.

Thằng béo này rõ ràng biết được mệnh môn của mình, lẽ đâu nó đánh trúng lần nữa thì mình chỉ có nước chịu đòn như vừa rồi mà thôi!

Đang xoắn xuýt không ngừng, chợt Chu Hồng lại nghe thấy Trương Huyền lên tiếng.

“Được rồi, đã đánh người ta ra nông nổi ấy rồi. Viên Đào, đừng đánh nữa!” Trương Huyền tỏ ra đầy nghiêm túc.

“Được đó...” Nghe thấy lời này, Chu Hồng thở phào trong bụng, đang định nói vài lời lấy lại thể diện rồi chuồn lẹ, thì lại nghe thấy Trương Huyền nói tiếp, “Trịnh Dương, chẳng phải vừa rồi trò cũng muốn thử xem thế nào sao? Lên đi!”

“Hả?”

Chu Hồng sừng sốt.

Đáng lẽ phải để cho mình đi rồi chứ? Sao còn bảo người khác lên thử tiếp?

Sau một thoáng sừng sốt, trong ánh mắt Chu Hồng đã hiện lên vẻ tàn độc.

Đánh lần nữa cũng được.

Vừa rồi tên Trịnh Dương này đã xông lên đầu tiên, lập tức bị đá văng, rõ ràng thực lực chẳng ra làm sao. Hơn nữa, đã có kinh nghiệm từ trận đánh với Viên Đào rồi, chỉ cần chính mình đề phòng đối phương sử dụng ba chiêu kia theo hướng tương phản thì chắc chắn sẽ không sao cả!

Chưa kể, vừa rồi bị đánh thảm như vậy, nếu không đánh lại được thì biết về bẩm báo thế nào đây?

Nghĩ đến đây, tuy vẫn còn hơi ngờ vực, nhưng Chu Hồng vẫn cắn răng cười khẩy một tiếng: “Lên đi!”

“Ngon!” Trịnh Dương bước tới ngay.

Đừng đừng đừng!

Hai người bắt đầu giao đấu. Trịnh Dương vừa rồi bị lãnh trọn một cước, bay thẳng ra ngoài, bây giờ không biết đã uống được thần dược gì mà có thể di chuyển liên tục xung quanh, hoàn toàn không đối chiến trực diện với đối thủ.

“Có bản lĩnh thì đứng lại đánh một trận đàng hoàng với ta!” Chu Hồng gầm lên.

Nếu là lúc khác, cho dù Trịnh Dương có chạy loanh quanh kiểu nào thì Chu Hồng cũng sẽ bắt kịp và hạ gục đối phương. Nhưng vừa rồi bị Viên Đào đánh đã man quá, bây giờ mình mấy cậu ta đau đớn muốn chết, mà thằng ôn kia lại liên tục né tránh như vậy, muốn tóm được, gần như là điều bất khả thi.

“Được thôi!”

Trịnh Dương cười đáp lại, tay trái liền vỗ tới, thân thể thì lách qua bên phải. Chiêu thứ nhất sử dụng rất bình thường, chiêu thứ hai thì lại đổi chiều. Cuối cùng, nhân lúc đối phương chưa kịp phản ứng, liền dùng ngón tay làm kiếm, chọc ngay vào eo của Chu Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Tấn chu hồng bầm dập (hạ)

“Biết ngay thế nào dùng chiêu này mà!”

Thấy ba chiêu của cậu ta không đánh thuận chiều thì cũng là ngược chiều, Chu Hồng đã đề phòng sẵn.

Là người xếp thứ tư trong kỳ khảo hạch nhập học, đã trải qua không ít các trận đánh lớn nhỏ, với loại chiêu thức tầm thường này, khi này mới bắt đầu, là do cậu chưa thềm đề vào mắt, chứ bây giờ đề phòng rồi thì làm sao thắng nổi?

Chu Hồng cười thầm cười trong bụng, tay phải giơ lên đỡ chiêu, phong tỏa hướng tấn công của đối thủ, bảo vệ mệnh môn. Đang định phản đòn thì cậu nhận ra, ngón tay tấn công từ trên xuống của Trịnh Dương chỉ là hư chiêu. Nhưng lúc này thì không còn kịp rồi, nắm đấm từ tay còn lại đã đến ngay trước mặt, đấm thẳng vào mặt mình.

Bốp!

Chưa kịp phản ứng thì đã lại bị đấm trúng một phát nổ đom đóm mắt rồi.

“Đậu phụ! Ngươi chơi bẩn...”

Chu Hồng loạng choạng lùi lại mấy bước, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Nắm đấm của Trịnh Dương còn lợi hại hơn của Viên Đào nhiều, chỉ một đấm đã khiến cậu ta suýt quay đơ.

“Chơi bẩn? Đã giao đấu thì không có bẩn sạch gì hết!”

Trịnh Dương chẳng thèm phí lời. Một chiêu đã thành công nên cậu hăng hái xông tới tiếp, bàn tay trái duỗi thẳng, khép chặt lại với nhau, chọc thẳng mệnh môn của đối thủ, tay còn lại nắm thành cú đấm, chốc chốc lại nện vào mặt Chu Hồng.

Hai chiêu cứ đều đặn, nhịp nhàng mà thay phiên nhau, chẳng chút do dự, và cũng chẳng hề có áp lực tâm lý gì cả.

“Ngươi...”

Mỗi lần Chu Hồng định đỡ đòn thì lại phát hiện ra, trong các chiêu sẽ có một là hư chiêu. Sau một hồi, mặt cậu ta càng sưng to hơn, đầu óc cũng hơi quay cuồng, mặt mày xây xẩm, trong lòng thì tức muốn ói máu!

Quá đề tiện rồi đây!

Dẫu ngươi đã biết được mệnh môn của ta, cũng không cần dùng mãi cái cách cù rích ấy để đánh chứ? Thế này có khác nào liên tục chiếu tướng trong cờ tướng, bộ hay ho lắm sao? Có phong độ lắm sao?

Mặt ta đã sưng đến mức này rồi, ngươi còn cứ đấm miết...

Chẳng phải đã bảo quyết đấu công bằng sao?

Công bằng đâu

Chính trực đâu?

Còn bảo đừng tay đúng lúc... tránh làm tổn thương hòa khí...

Cái đúng lúc của các ngươi, rốt cuộc là ở chỗ nào...

“Dừng...”

Biết rõ nếu đánh tiếp, không khéo sẽ chết luôn ở đây, Chu Hồng đành kiềm nén nỗi đau đớn trong lòng, liên tục lùi lại mấy bước, “Ta chịu thua...”.

Không nhận thua không được. Đối thủ biết được mệnh môn của mình, lại chẳng có chút liêm sỉ của một võ giả gì cả. Cứ để mặc cho chúng tấn công liên hồi kiểu này, làm sao mà đỡ cho nổi.

Nếu là lúc chưa bị thương, cậu ta còn có thể dựa vào thân pháp mà né tránh, tìm cơ hội phản đòn. Nhưng bây giờ, mặt đã sưng đến mức sắp nhìn hết nổi rồi, nếu đánh tiếp, cậu ta sợ là mình sẽ “hi sinh” ở chỗ này mất.

“Nhận thua thì tốt! Triệu Nhã, đến lượt trò...” Trương Huyền nói.

“Mong được dạy bảo!” Triệu Nhã liền bước tới, chẳng cho đối thủ có cơ hội phản đối, lập tức nhào tới tấn công điên cuồng.

Mà phương thức tấn công lại chẳng khác gì so với Trịnh Dương, không đâm mệnh môn thì đấm vào mặt.

“...”

Chu Hồng khóc nhè luôn rồi.

“Được rồi! Vương Đình, trò cũng thử xem!”

Vừa nhận thua lần nữa, chưa kịp nói gì thì Vương Đình đã xông đến.

Ngay sau đó là Lưu Dương...

Thoáng chốc, tất cả năm học trò của Trương Huyền đều đã xử đẹp cậu ta một lượt. Lúc này, đôi mắt của Chu Hồng đã sưng đến độ, biến thành hai khe hở khít rịt, gần như đã thành người mù luôn rồi.

“Xong chuyện, mau đền tiền đi. Bọn này mỗi người 1000 kim tệ, cộng thêm tiền sửa cửa, tổng cộng là một vạn!”

Viên Đào bước tới chột sổ.

“Một vạn? Các ngươi chỉ có 5 người, ở đâu ra một vạn?” Chu Hồng choáng váng.

“Cửa lớp này giá 5000!” Viên Đào phán như đúng rồi.

“5000?” Nước mắt Chu Hồng rơi lã chã.

Cái cửa rách nát này, 100 kim tệ mua được những 5 cái, vậy mà nó phán 5000? Muốn cắt cổ người ta cùng đâu cần ác như vậy chứ!

“Không muốn bồi thường cũng được. Thưa thầy, tụi trò vẫn muốn tiếp tục cọ sát với cao thủ xếp hạng tư trong kỳ khảo hạch này, mong thầy chấp nhận ạ!”

“Ừ, đồng môn cọ sát với nhau, nhất định phải nhẹ nhàng, khiêm tốn đấy!” Trương Huyền nghiêm túc gật đầu.

“Ở đó mà nhẹ nhàng, khiêm tốn... Không cần... không cần đâu, tôi đền tiền, được chưa?”

Nghe thấy thầy Trương lập tức đồng ý, còn dặn dò y hệt khi nãy, khoe miệng của Chu Hồng liền giật giật mấy cái. Cậu ta chẳng dám cò kè mặc cả gì nữa, luống cuống rút trong túi ra mười tám kim phiếu 1000, đưa qua.

Tay đưa tiền mà lòng đau như cắt.

Tuy gia đình cậu ta cũng giàu có, nhưng một vạn kim tệ, cũng coi như là toàn bộ tiền dành dụm của cậu ta suốt mấy năm nay rồi. Giờ thì nó đã mất sạch chỉ vì một chuyện đi đưa chiến thư...

Đền tiền xong, sợ sẽ bị đánh chết tươi nếu tiếp tục nán lại chỗ này dù chỉ trong tích tắc, Chu Hồng lập tức quay lưng chạy thẳng.

Khi nãy xông vào còn rất hồ báo, cậu ta ngỡ rằng mình mình đã nắm trùm cả đám học sinh, nhưng nằm mơ cũng không ngờ, đến đây lại bị tấn ra nông nổi này.

“Thưa thầy...”

Chu Hồng vừa đi, đám học trò đều bàng hoàng nhìn thầy Trương Huyền đang ngồi giữa lớp học, mắt ai nấy cũng ánh lên sự sùng bái!

Sở dĩ họ thẳng được Chu Hồng, đương nhiên là do công lao của ba chiêu thức mà đối phương đã dạy.

Nhẹ nhàng chi điểm mà đã dễ dàng hạ gục đối thủ, cứ như biết rõ Chu Hồng sẽ dùng chiêu thức gì vậy. Rốt cuộc, tại sao thầy làm được vậy?

...

“Thầy Lục Tầm này, thầy thấy tên Trương Huyền kia có chấp nhận lời khiêu chiến không?”

Trưởng lão Hồng Hạo vừa vuốt râu vừa mỉm cười, hỏi.

Thầy Lục Tầm mà ra tay thì tên Trương Huyền này sẽ chẳng hay ho gì rồi. Học trò của hắn sớm muộn gì cũng bị hốt sạch, và lại một lần nữa thành một “tướng quân không lính” thôi.

“Mặc kệ hắn có nhận lời hay không! Đám cướp học trò của tôi, nếu tôi không dạy cho hắn một bài học nho nhỏ! Sau này Lục Tầm tôi, làm sao còn có uy tín gì mà tồn tại trong học viện Hồng Thiên này nữa?” Thầy Lục Tầm gằn từng chữ.

“Cũng đúng!” Trưởng lão Hồng Hạo gật đầu, đang định nói tiếp thì nhìn thấy một thằng nhóc mặt mày sưng vù đi vào.

“Thầy Lục, mong thầy làm chủ cho trò...”

Người này vừa vào đã lập tức quỳ ngay xuống sàn, khóc rống lên.

“Cậu là...”

Thấy diện mạo của người này hoàn toàn lạ hoắc, Lục Tầm giật bắn người.

“Trò là Chu Hồng mà...” Người vừa vào một lần nữa cảm thấy trái tim của mình như bị cứa thêm ngàn vết.

“Chu Hồng? Chẳng phải ta bảo trò đi gửi chiến thư sao? Sao lại ra nông nổi này?”

Nghe đối phương xưng tên, Lục Tầm quả nhiên đã loáng thoáng nhận ra vài đặc điểm của Chu Hồng trên cái bản mặt sưng vù kia, không khỏi hỏi ngay.

Chỉ đi đưa chiến thư thôi mà, sao lại biến thành như vậy được?

“Là trò bị đánh đó...”

Nước mắt của Chu Hồng lại chảy ròng ròng.

“Trương Huyền lại chẳng màng thân phận thầy giáo, ra tay với trò?” Mặt Lục Tầm sa sầm, lập tức đứng phất dậy, khí thế hùng hồn không ngừng cuộn trào.

Anh ta đã khai mở được mấy chục huyết đạo, trở thành một cao thủ cảnh giới Tịch Huyết chân chính.

Chả trách sao lại là giáo viên siêu sao. Thực lực thế này, đủ để làm trưởng lão của học viện rồi.

Chu Hồng là cao thủ xếp thứ tư trong kỳ khảo hạch nhập học. Tuy xếp hạng không hoàn toàn thể hiện được thực lực chân chính, nhưng cũng chứng tỏ đây là một người xuất sắc trong số các tân sinh.

Trong các học trò của Trương Huyền đâu có học trò nào lâu năm, người duy nhất có khả năng đánh cậu ta ra nông nổi này, chỉ có thể là chính tên Trương Huyền đó!

“Dạ... là học trò của thầy ấy đánh... Thầy Trương... không ra tay!”

Chu Hồng tỏ ra rất xấu hổ.

“Học trò? Trò nói là đám Triệu Nhã, Trịnh Dương à?” Vì muốn thí thố với đối phương, nên vừa rồi Lục Tầm đã bỏ công điều tra qua. Những tân sinh mà Trương Huyền vừa nhận trong học kỳ này, tính ra lại không hề quá kém cỏi, “Chúng đánh hội đồng? Không đúng, mấy đứa đó tuy thứ hạng không thấp, nhưng ta đã cất công chỉ điểm cho trò nên giờ tu vi của trò có thể đột phá bất kỳ lúc nào. Dẫu chúng có cùng xông lên đánh hội đồng, vậy cũng đâu thể là đối thủ của trò được!”.

Thực lực của đám Triệu Nhã tuy không yếu, nhưng Chu Hồng còn mạnh hơn nhiều. Mấy ngày nay, mình cũng đã bỏ ra không ít tâm huyết để chỉ điểm. Nếu chỉ tính về thực lực chiến đấu, hầu như tất cả những người ở cảnh giới nhị trọng trở xuống, đều không phải là đối thủ của cậu ta. Dẫu có liên thủ với nhau, e là cũng đánh không lại!

Thế nhưng, sao chỉ trong một quãng thời gian ngắn ngủi, mà cậu ta đã bị đánh ra nông nổi này?

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Có thật là thầy giáo ăn hại nhất không?

“Ban đầu chúng liên thủ với nhau mà vẫn đánh không lại trò... Đúng lúc đó thì thầy Trương về đến nơi, dạy cho chúng ba chiêu. Chẳng hiểu sao mà thoáng chốc, bọn chúng ai nấy đều như có thần thánh nhập xác. Đứa đầu tiên đánh với trò là Viên Đào...”

Chu Hồng kể lại một lượt chuyện xảy ra khi nãy, còn thì triển lại ba chiêu thức mà Trương Huyền đã dạy cho học trò nữa.

Lắng nghe cậu ta tường thuật, nhìn ba chiêu cậu ta mô phỏng lại, Lục Tầm và trưởng lão Hồng Hạo chỉ biết trố mắt nhìn nhau. Ai cũng cảm thấy, liệu có phải tại mình có nghe nhầm hay không, còn mặt thì đều sưng ra như vãi nhảm trong quần.

“Ý trò là... cái cậu Viên Đào thi khảo hạch nhập học đứng bét ấy sao? Chỉ với ba chiêu này, mà trò... cũng đánh không lại hả?”

Đậu phụ, người chạy về đây để giỡn mặt với ông đấy à?

Vừa rồi khi điều tra, Lục Tầm đã cất công đọc tư liệu của Viên Đào. Cha mẹ đều đã mất từ khi còn nhỏ, chưa từng học qua võ nghệ công pháp gì cả,

chỉ được cái da dày thịt béo, có thể chịu đòn tốt mà thôi. Một đứa thi khảo hạch đầu vào đứng chót bảng, sao lại có thể đánh bại cao thủ xếp hạng tư khảo hạch nhập học này chứ?

Có cần phải gây sốc đến thế không?

Hơn nữa, ba chiêu mà họ vừa xem, cả rác rưởi cũng chẳng xứng, mà cũng được gọi là võ công sao?

Dẫu có sử dụng theo kiểu thay đổi thứ tự sử dụng cùng với chiêu đánh trái phải cho nhau, nhưng cũng có thể lợi hại được đến đâu!

“Là do chúng chơi bẩn...”

Chia ra về mặt đây đầu đòn, Chu Hồng kể lại tỉ mỉ các trận đấu vừa rồi.

“Xem ra, mệnh môn của trò đã bị người ta phát hiện rồi. Ba chiêu kia chỉ là mồi nhử, thu hút sự chú ý của trò, mục tiêu thực sự thì nằm ở mệnh môn!”
Nghe đối phương kể xong, Lục Tầm bấy giờ mới vỡ lẽ.

Mà cái thằng học trò này của mình cũng bất cần quá.

Mệnh môn là nơi giao thoa sức mạnh của người luyện võ, là nền tảng của kẻ tu luyện, tuyệt đối phải bảo vệ thật kỹ càng. Đằng này, loáng một cái đã bị phát hiện, thực sự quá lơ là rồi.

Tuy phát hiện ra mệnh môn, nhưng cũng không có nghĩa là có thể đánh thắng đối thủ. Dẫu sao thì khi giao chiến thực tế, không phải chuyện một cộng một bằng hai, mà còn liên quan đến phản xạ, ứng biến... Nhưng nếu một cặp đối giao đấu có trình độ tu luyện ngang ngửa nhau, mà trong đó có một người bị phát hiện mệnh môn thì vẫn cực kỳ nguy hiểm.

“Mấy đứa học trò đó chắc chắn không thể làm được. Người có thể phát hiện được mệnh môn của trò, đồng thời còn lợi dụng điều đó, chính là tay Trương Huyền. Vốn ta còn cho rằng, tỉ thí với hắn chẳng có gì thú vị bởi sẽ nghiền nát hắn trong chớp mắt. Bây giờ xem ra, đấu với hắn cũng không hề đơn giản, vậy thì lại càng thú vị rồi!”

Lục Tầm không hổ danh là giáo viên siêu sao của học viện, chỉ thoáng chốc đã phân tích ra mấu chốt của vấn đề ở đâu.

Nếu mấy đứa học trò của Trương Huyền có thể phát hiện được mệnh môn từ đầu thì hắn đã đánh thắng ngay trận đầu tiên rồi. Rõ ràng là sau khi phát hiện ra, hắn mới âm thầm chỉ điểm cho học trò.

“Nhưng mà không phải lo. Bây giờ ta sẽ tìm cách để trò đột phá lên cảnh giới nhị trọng. Một khi thành công thì mệnh môn sẽ di chuyển qua chỗ khác, đến lúc đó báo thù vẫn chưa muộn!”

Lục Tầm an ủi.

Mệnh môn của người tu luyện không phải luôn cố định một chỗ, mà sẽ dựa vào công pháp, cảnh giới, võ công đang tu luyện mà thay đổi theo.

Hiện tại, mệnh môn của Chu Hồng nằm ở eo, nhưng khi đột phá thành công lên nhị trọng, chắc chắn sẽ di chuyển qua chỗ khác. Đến lúc đó, những trò ma mãnh kia của chúng đã chẳng còn tác dụng gì.

Thậm chí, nghe truyền rằng, người tu luyện được công pháp cao minh, sở hữu thực lực hùng mạnh, sẽ hoàn toàn không có mệnh môn và nhược điểm. Cho dù có muốn tìm cũng tìm chẳng ra.

“Dạ!”

Chu Hồng gật đầu.

Lục Tầm nói tiếp: “Lát nữa ta sẽ đến chỗ trưởng lão Thượng Thần để ấn định danh sách tỉ thí. Nhớ cố gắng tu luyện, đừng để ta thất vọng. Đến lúc đó, ta sẽ cho trò được tự tay trả thù!”

“Đa tạ thầy Lục!” Được khích lệ, Chu Hồng đã lấy lại được sự tự tin cho mình.

“Phải rồi, trưởng lão Hồng Hạo, chẳng phải ngài cũng khá thân với trưởng lão Thượng Thần sao? Xử lý tên ăn hại Trương Huyền này, đúng ra Phòng Đào tạo sẽ dễ dàng hơn tôi chứ!”

Nhắc đến trưởng lão Thượng Thần, Lục Tầm không khỏi ngạc nhiên quay qua hỏi.

Trưởng lão Hồng Hạo là người đủ tư cách cạnh tranh chức viện trưởng năm xưa, không ít trưởng lão đều có quan hệ tốt với ông ấy, mà Thượng Thần là một trong số đó.

Đúng lý ra, nếu ông ấy thực sự có mâu thuẫn với Trương Huyền, để cho Phòng Đào tạo ra tay, chẳng phải sẽ dễ dàng hơn mình nhiều sao?

“Thực ra bên Phòng Đào tạo cũng chẳng dễ vậy đâu. Đâu thể nào tiến hành cưỡng chế đối giáo viên của học trò được! Nếu làm như vậy, hẳn kiện lên Công Hội, nói mình bị chèn ép, chẳng phải còn phiền phức hơn nữa sao?” Trưởng lão Hồng Hạo đáp.

Nếu học sinh bá sự tự nguyện thì Phòng Đào tạo không cách nào cưỡng chế được.

Chủ yếu là ở chỗ, trong mắt của ông ta, Trương Huyền cũng chỉ là một tên ăn hại, thi khảo hạch giáo viên bị 0 điểm mà thôi, đâu đáng để nhờ cậy chủ nhiệm Phòng Đào tạo?

Bởi lẽ, mổ gà ai lại dùng đến dao giết trâu!

Đương nhiên mấy lời này không thể nói ra được, bằng không thầy Lục Tầm đây chắc chắn sẽ cảm thấy mình không được tôn trọng!

Thực ra, dù đối phương không nói thì với sự thông minh của Lục Tầm, cũng đủ khả năng đoán ra rồi.

Nếu không phải hai đứa học trò bị đào mỏ một cách vô duyên vô cớ, chắc anh ta cũng lười đi lo mấy chuyện bao đồng này, càng đừng nói tới chuyện đề xuất Sư Giả Bình Trắc làm gì!

Hai người đang trò chuyện với nhau thì thấy một thanh niên sai bước đi vào.

“Lục Tầm...”

Chưa đến nơi thì đối phương đã cất tiếng gọi.

“Thì ra là thầy Vương, có chuyện gì mà thầy qua đây vậy?” Lục Tầm mỉm cười chào hỏi.

Người đến chính là một giáo viên nổi tiếng khác của học viện, Vương Siêu!

Cao thủ thượng pháp mà Trịnh Dương muốn bá sự.

“Chào trưởng lão Hồng Hạo!” Khi vào tới nơi, trông thấy Hồng Hạo cũng đang ngồi ở một bên, Vương Siêu khom lưng hành lễ, ngay sau đó quay qua nhìn Lục Tầm, “Có nghe chuyện ở Phòng Đào tạo chưa?”

“Nghe gì?” Lục Tầm tỏ ra ngạc nhiên.

“Thầy chưa biết hả? Trưởng lão Thượng Thần bị cách chức, chờ điều tra rồi!” Vương Siêu nói, “Là mệnh lệnh mới được Công Hội Giáo Viên công bố tức thì đấy!”

“Trưởng lão Thượng Thần bị cách chức chờ điều tra? Chuyện là sao?”

Không chỉ Lục Tầm thấy bàng hoàng, mà cả trưởng lão Hồng Hạo cũng giật bắn người.

Dù sao cũng là chủ nhiệm Phòng Đào tạo học viện Hồng Thiên, sao lại tầm tầm ngẫm mà bảo cách chức là cách chức luôn vậy?

“Có người kể, ông ấy hãm hại một thầy giáo, hành xử bất công. Cũng có người nói, ông ấy chủ trì Khảo Vấn Học Tâm không công bằng, lại còn bị Công Hội Giáo Viên biết được, nên lập tức bị cắt chức!”

Wương Siêu nói.

Tào Hùng xin tiến hành Khảo Vấn Học Tâm, chuyện này không tạo ra chấn động gì lớn, nên có không ít giáo viên vẫn chưa hay biết gì.

“Hãm hại? Không công bằng? Giáo viên nào mà lợi hại vậy, ngay cả trưởng lão Thượng Thần mà cũng lật thuyền trong mương được, thậm chí còn khiến Công Hội Giáo Viên ra tay nữa?”

Lục Tầm tò mò hỏi.

Tuy chỉ là chủ nhiệm của Phòng Đào tạo, nhưng hậu thuẫn sau lưng trưởng lão Thượng Thần lại rất cứng, thậm chí cả trưởng lão trong Công Hội Giáo Viên cũng là chỗ dựa. Lật nhào được ông ấy, hơn nữa còn lật triệt để như vậy, đáng lẽ phải vô cùng khó mới đúng!

Trưởng lão Hồng Hạo cũng tò mò nhìn qua, muốn được biết nhân vật nào mà ghê gớm đến thế.

“Ta nghe nói đó là tay thầy giáo ăn hại nhất học viện chúng ta, Trương Huyền!” Vương Siêu ngẫm nghĩ rồi đáp.

“Trương Huyền? Chuyện nào sao có thể chứ?”

Lục Tầm và trưởng lão Hồng Hạo hết như bị bánh xe nghiền vào đuôi, đồng loạt nhảy dựng lên. Ai nấy đều tròn trĩnh mắt, như đang lên cơn điên vậy.

Chỉ ăn vài món ăn mà đã đánh sập một tử lâu từng sống mấy chục năm.

Khuyến học trò rút khỏi lớp của giáo viên đứng đầu học viện.

Nhẹ nhàng chỉ điểm mấy học trò, đã đánh tân sinh xếp hạng từ đến nỗi bố mẹ cũng chả nhận ra nổi.

Giờ lại còn lật đổ được trưởng lão Thượng Thần, chủ nhiệm Phòng Đào tạo.

Trương Huyền, có thật là tay giáo viên kém cỏi nhất học viện không?

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Công hội luyện đan sư

“Được rồi, hôm nay học đến đây thôi. Trở về nhớ dựa theo những gì ta đã dạy, tu luyện cho đàng hoàng. Ta không muốn thua trong Sư Giả Bình Trắc vào nửa tháng sau đâu. Hy vọng các trò đừng có khiến cho ta bị mất mặt!”

Trong lớp học, Trương Huyền giảng giải một vài vấn đề liên quan đến tu luyện rồi mới chốt lại bằng một tuyên bố.

Qua mấy ngày nay, hắn đã quen dần với cái nghề nhà giáo này, cũng càng lúc càng có tác phong của thầy giáo hơn.

“Dạ, thưa thầy Trương!”

Đám Triệu Nhã, Trịnh Dương đều siết chặt nắm đấm, mặt ai nấy cũng đỏ bừng.

Qua chuyện vừa rồi, họ đã biết thầy Lục Tầm muốn khiêu chiến với thầy Trương, và cũng biết “tiền cược” chính là họ.

Nếu là trước đây, nghe thấy có thể được làm học trò thầy Lục, chắc chắn cả bọn sẽ sung sướng đến chẳng ngủ được. Nhưng bây giờ, có đánh chết cũng chẳng ai muốn rồi đi.

Vừa mở miệng ra đã điểm trúng phóc khuyết điểm trên người họ; trị lành bệnh nan y của Triệu Nhã, Vương Đình; sáng tạo ra công pháp cao cấp mà lại còn để cho học trò tự đặt tên; tìm được mệnh môn của Chu Hồng, khiến họ dành được chiến thắng lớn... Thầy giáo Trương Huyền này, sở hữu một sức cuốn hút đặc biệt nào đó, khiến họ kinh ngạc, khâm phục và cũng chẳng thể sản sinh tâm tư gì khác.

“Tạm biệt thầy ạ!”

Mấy người họ rời khỏi lớp học.

“Cậu bảo thầy Trương đánh một quyền mà sức mạnh tận 55 đỉnh á?”

“Cả tiểu vương gia Bạch Tôn cũng đến xin thỉnh giáo thầy?”

Vừa ra khỏi lớp, đám học trò đã nhào qua hỏi han Lưu Dương về diễn biến của cuộc Khảo Vấn Học Tâm hôm nay.

Lưu Dương cũng chẳng chút giấu giếm, kể lại toàn bộ những gì mình được chứng kiến.

Lúc đám học trò nghe nói thầy Trương vốn sở hữu thực lực ở cảnh giới Đỉnh Lực thì ai nấy cũng bàng hoàng tột độ, ánh mắt sáng như đèn pha.

Còn khi nghe đến đoạn chủ nhiệm Phòng Đào tạo cầm trích đề hèn thì ai nấy đều tức sôi gan, điên hết cả tiết.

“Các cậu, cuộc khiêu chiến của thầy Lục Tầm, theo ta thấy, đó thực ra cũng là một cơ hội, một cơ hội tuyệt cú mèo để lấy lại danh tiếng thực sự cho thầy Trương!” Kể xong chuyện ở Tháp Học Tâm, Lưu Dương nhìn quanh rồi mới nói ra ý kiến của mình: “Cho nên, ta hy vọng trong nửa tháng còn lại, chúng ta hãy nỗ lực tu luyện hết mình, để giành lấy vinh quang cho thầy, và cũng để tạo nên tiếng tăm cho chính chúng ta!”

“Không sai, nhân cách thầy Trương cao thượng, tính tình lại rộng lượng, chẳng dễ tìm đến sự khinh miệt của đám tiểu nhân. Là học trò của thầy, chúng ta có trách nhiệm phải khôi phục lại danh dự cho thầy!”

Mắt Triệu Nhã cũng rực cháy lên ngọn lửa của quyết tâm.

“Ta... ta cũng đồng ý!” Cô bé Vương Đình vừa ngốc vừa cute cũng cắn răng quyết hòa theo.

Thầy Trương đã trị lành thương tật cho cô, lại vì cô mà cất công sáng tạo ra công pháp thích hợp. Ân tình này, dẫu có thịt nát xương tan cũng khó đền đáp nổi!

“Thêm cả bọn này nữa!”

Viên Đào, Trịnh Dương cũng bước lên.

“Vậy quyết định rồi đó. Nửa tháng sắp tới, chúng ta phải cất lực tu luyện. Trong cuộc so tài của tân sinh sắp tới, nhất định phải khiến đám người vốn xem thường thầy Trương sáng mắt ra!” Ánh mắt của Lưu Dương cực kỳ kiên quyết, giọng nói chậm rãi mà lại chắc nịch, “Học trò của thầy ấy là giỏi nhất!”

...

“Nửa tháng sau đã thí rồi...”

Nào hay biết năm đứa học trò của mình đang sôi sục ý chí chiến đấu, lúc này Trương Huyền đang ngồi một mình trong lớp, mặt nhăn như quả táo tàu.

Hai đứa Triệu Nhã, Vương Đình thì hẳn không lo, ai cũng có gia thế cứng như đá, lại có công pháp mà hẳn đã truyền cho, nửa tháng sau, thực lực tuyệt đối sẽ tăng lên rất nhiều. Còn Lưu Dương và Trịnh Dương thì có tư chất rất khá, lòng cầu thắng cũng mạnh mẽ, chỉ cần chỉ điểm kỹ càng, muốn tu vi tăng lên một bậc lớn cũng không thành vấn đề. Đứa duy nhất khiến hắn lo lắng là Viên Đào.

Thằng nhóc này vốn chỉ tự mày mò tu luyện, sau lưng lại chẳng có ô dù hay quan hệ để nương tựa, thậm chí còn chưa từng được tiếp xúc với công pháp, muốn tiến bộ nhanh chóng trong vòng nửa tháng, khá là khó đấy.

“Trừ phi tìm được cách kích hoạt huyết mạch Long Tê thượng cổ của cậu ta!”

Trương Huyền chìm vào trong suy nghĩ.

Viên Đào, trước đó hẳn đã dùng thư viện Thiên Đạo tra xét qua, sở hữu huyết mạch Long Tê thượng cổ. Loại huyết mạch này là vô địch về phòng ngự. Một khi được kích hoạt, cho dù là tu luyện hay phòng ngự, tốc độ sẽ tăng lên chóng mặt.

Muốn cậu ta tiến bộ thần tốc, e là chỉ có cách ấy mà thôi.

“Nhưng kích hoạt huyết mạch Long Tê bằng cách nào đây?”

Để biết được phương pháp, lại là câu hỏi đau đầu.

Huyết mạch Long Tê là loại huyết mạch được truyền lại từ thời thượng cổ, cực kỳ hiếm có. Những ghi chép về nó thuộc hàng hiếm của hiếm, cùng lắm cũng chỉ biết tên. Còn như chuyện kích hoạt bằng cách nào, e là cả vương quốc Thiên Huyền này cũng chẳng có ai biết.

“Bình thường, để kích hoạt một thể chất đặc thù thì có ba cách. Một, tu luyện theo trình tự, đạt đến một cảnh giới nhất định thì có thể kích hoạt được! Cách này chắc ăn nhưng lại mất quá nhiều thời gian, thậm chí không ít người còn chưa kịp kích hoạt thì đã đi chầu ông bà rồi! Hai, sau khi tìm hiểu rõ thuộc tính của thể chất thì ăn loại đan dược tương ứng, được lực đủ mạnh, sẽ có xác suất thành công nhất định trong việc kích hoạt.”

“Ba, trải nghiệm đặc biệt. Chết hoặc trúng độc. Từng có một cao thủ đã bị người ta đâm liên tục hơn 70 nhát dao nên mới kích hoạt được. Cũng có một người, bị người ta hạ độc, máu phun ra từ thất khiếu(1) trên cơ thể, tắt thở ba ngày thì đã kích hoạt được thể chất đặc thù, hồi sinh thành công!”

(1) Thất khiếu: ý chỉ 7 lỗ là mũi, miệng, tai, mắt.

Chỉ vừa nghĩ tới việc làm thế nào để kích hoạt thể chất đặc thù thì một quyển sách có ghi chép mấy phương pháp kích hoạt đã hiện ra trong đầu hắn.

Đọc một lát, Trương Huyền cảm thấy rất ghen tị.

Cách thứ nhất và cách thứ hai kể ra cũng rất bình thường, còn cách thứ ba là trò quỷ gì vậy?

Chết hoặc trúng độc, đâm liên tục hơn 70 nhát dao, uống chất kịch độc khiến máu tuôn trào qua các lỗ trên cơ thể? Lỡ đâu không kích hoạt được thì sao? Chẳng phải ngẫm luôn sao?

“Chỉ có thể dùng cách thứ hai thôi!”

Trương Huyền xoa chân mày.

Cách thứ ba chắc chắn là không được rồi, còn cách thứ nhất thì lại không kịp thời gian, vì chỉ còn có nửa tháng. Chỉ có cách thứ hai là tối ưu nhất.

“Đã vậy rồi, đến Công Hội Luyện Đan Sư xem thử, có lẽ sẽ tìm được đan dược thích hợp, kích hoạt thành công huyết mạch Long Tê của Viên Đào và thể chất thuần âm của Triệu Nhã!”

Trương Huyền đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Triệu Nhã và Viên Đào đều có thể chất đặc thù, có thể kích hoạt được thì tu vi ắt hẳn sẽ gia tăng cả mảng.

Các ngành nghề trong thượng cửu lưu hầu hết đều có tổ chức liên minh của mình, ví dụ như Công Hội Giáo Viên, Công Hội Luyện Khí Sư (Luyện Bảo Sư), Công Hội Trận Pháp Sư, Công Hội Thuần Thủ Sư...

Và tất nhiên cũng có Công Hội Luyện Đan Sư.

Là một nghề nghiệp đặc thù trên đại lục này, tuy vẫn kém hơn Danh Sư một chút, nhưng địa vị của Luyện Đan Sư cũng rất tôn quý, khiến không ít người hướng đến. Dầu sao thì chỉ cần là người tu luyện thì ai mà chẳng bị thương, ai mà chẳng muốn đột phá thành công. Mà những chuyện này, lắm lúc phải cần đến sự hỗ trợ của Luyện Đan Sư.

Đan dược mà họ luyện chế, có thể giúp cho công dụng của dược liệu được phát huy tốt hơn, khiến người tu luyện thu được hiệu quả lớn hơn.

Chính vì lẽ đó, Công Hội Luyện Đan Sư luôn vô cùng náo nhiệt. Ngày nào cũng nườm nượp người đến mua thuốc, những người luyện võ đến xin tư vấn cũng nhiều vô số kể.

Trương Huyền chưa bao giờ đến nơi ấy, có điều đó là một trong những thế lực lớn nhất ở vương thành này, nên hắn vẫn biết được vị trí của nó.

Ra khỏi khuôn viên học viện, đi bộ khoảng một canh giờ thì đã đến nơi.

Một tòa kiến trúc to lớn, hùng vĩ hiện ra trước mắt hắn, hệt như một tòa giáo đường khổng lồ. Bên trên treo một bức hoành phi đề năm chữ to như rồng bay phượng múa - “Công Hội Luyện Đan Sư”.

Chẳng mấy chần chừ, Trương Huyền nhắc chân đi vào ngay.

Bước qua cửa là tiến vào một đại sảnh rộng thênh thang, nườm nượp người qua lại, cực kỳ náo nhiệt.

“Muốn biết được đan dược nào có thể kích hoạt huyết mạch Long Tê và thể chất thuần âm, hoặc là gặp luyện đan sư thỉnh giáo, hoặc là kiểm thư tịch về đan dược để tự nghiên cứu!”

Trương Huyền lần này đến đây, chủ yếu là để thăm dò tin tức chứ không phải đi mua thuốc, nên chỉ có hai cách này.

Luyện Đan Sư thì hắn chẳng quen biết ai cả, tìm ai đó để hỏi thăm thì rõ ràng không phải cách hay rồi. Hơn nữa, dầu có quen biết được người nào đó thì đối phương chưa chắc đã biết! Dầu gì thì huyết mạch Long Tê và thể chất thuần âm đều quá hi hữu mà.

Còn cách thứ hai, đối với người khác thì tìm kiếm thông tin trong cả một biển sách chẳng khác nào mò kim đáy bể. Nhưng hắn, vốn sở hữu thứ thần khí bá đạo như thư viện Thiên Đạo, thì khác hẳn.

Quyết định xong, Trương Huyền sải bước về quầy tiếp tân của Công Hội Luyện Đan Sư.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Văn tuyệt nổi giận

Văn Tuyệt là nhân viên lễ tân của Công Hội Luyện Đan Sư, chí nguyện lớn nhất chính là trở thành một Luyện Đan Sư. Khổ nổi, tư chất không đủ, thi khảo hạch mấy lần rồi mà ngay cả chức học đồ cũng không đỗ được.

Trong lúc bế tắc, cô chỉ còn cách xin chân làm thuê ở quầy tiếp tân, đồng thời tiếp tục nỗ lực học tập.

Nhân viên lễ tân, nhìn vào thì thường thôi, nhưng trên thực tế thì thu nhập rất khá. Đan dược bán ra đều có tiền hoa hồng, tuy phần trăm không cao, nhưng càng bán được nhiều thì càng được chia nhiều. Thu nhập một năm của cô ấy so với các nhân viên làm công việc tương tự, cao hơn ít nhất năm đến sáu lần!

Có điều, thu nhập không tệ, nhưng mỗi ngày cô không muốn tiếp nhiều khách, không phải vì công việc vất vả, mà là do... nhan sắc của cô.

Năm nay cô tầm 20 tuổi, đang cái thời xuân xanh mon mọn nhất, và quan trọng hơn hết là, hai cụ thân sinh đã cho cô một dung mạo quá xinh đẹp, tuy không đến nỗi một vạn mới có một người, nhưng ít nhất cũng phải trăm người mới có một.

Vốn dĩ, đẹp là chuyện tốt, chỉ cần là phụ nữ thì ai mà chẳng âm thầm tự hào. Nhưng làm việc ở nơi như thế này thì khác, ngày ngày cô phải chia cái mặt ra, nên ngày ngày đều có vô số đám công tử con nhà giàu chạy đến bắt chuyện với làm quen, đưa ra hàng loạt yêu cầu trời ơi đất hỡi.

Có đến mấy tên ngày nào cũng mò đến, đu bám dai như đĩa, tung đủ thứ chiêu trò, khiến cô bức bối chết được.

Nhưng là một nhân viên lễ tân, cô đâu thể đuổi khách đi được. Nếu làm vậy, họ chỉ cần nói đến đây để mua đồ, bản thân cô sẽ nhọ ngay!

“Chỉ mong sao cho hôm nay không có lũ ruồi nhặng nào mò đến!”

Thầm nhủ trong lòng xong, cô chỉnh trang lại quần áo, nở một nụ cười tiêu chuẩn đứng trong quầy lễ tân, và ngay lập tức đã thấy một thanh niên bước tới.

Người thanh niên này có vẻ vẫn còn trẻ, chắc chưa đến 20, da dẻ được chăm sóc khá cẩn thận, trơn láng, mịn màng, thậm chí còn mướt hơn cô đôi phần.

“Tiên sinh, cho hỏi ngài cần gì ạ?”

Nở một nụ cười rất “chuyên nghiệp”, Văn Tuyết hỏi han.

“Chỗ các vị... có bán sách không? Loại liên quan đến hiệu quả của đan dược, có thể kích hoạt thể chất đặc thù ấy!” Thanh niên hỏi.

Người vừa đến chính là Trương Huyền.

Tiền thân chưa bao giờ đến đây, nên chẳng biết tình hình cụ thể thế nào, hần chỉ đành hỏi thăm nhân viên tiếp tân.

“Muốn mua sách thì mời đến nhà sách. Ở đây là Công Hội Luyện Đan Sư!”

Nghe thấy câu hỏi của đối phương, nụ cười trên môi Văn Tuyết lập tức tắt ngấm, mặt cô cũng đành lại.

Muốn moi chuyện thì cũng phải chuyên nghiệp một chút chứ?

Đến Công Hội Luyện Đan Sư mua sách, sao người không đến quán cơm hỏi mua giày luôn đi?

“Không phải, ta muốn tìm sách có liên quan đến hiệu quả của đan dược, nhà sách chắc chắn không có đâu!” Chưa nhận ra cô gái đã thay đổi thái độ, Trương Huyền ngẫm một thoáng rồi miêu tả kỹ hơn yêu cầu của mình.

Diễn, để ta chóng mắt xem người diễn được đến bao giờ!

Văn Tuyết khoanh tay trước ngực, ánh mắt lạnh lùng.

Thấy đối phương im lặng, Trương Huyền còn cho rằng người ta chưa hiểu được ý của mình, lại giải thích thêm: “Thực ra ta đang muốn tìm loại đan dược có thể kích hoạt thể chất đặc thù, nhưng lại không biết loại dược liệu nào thích hợp, nên định tra cứu thư tịch có liên quan trước. Chỗ các vị có không, được thì cho ta mua vài cuốn, hoặc là... cho ta mượn đọc một chút cũng được!”

“Đã bảo là không có rồi mà!”

Đã cố tình lơ rồi mà người còn được đà lấn tới hả?

Còn ở đó mà mua sách với mượn sách, thủ đoạn cũ rích này mà cũng đòi lừa con gái nhà người ta à?

Văn Tuyết thấy tên khốn này hần là cố ý đến đây gây rối để thu hút sự chú ý của cô.

Bằng không thì ai lại đến Công Hội Luyện Đan Sư đòi mua sách? Đây chẳng phải là muốn ăn đập sao?

Lúc này, Trương Huyền cũng đã nhận ra thái độ của đối phương không được thân thiện cho lắm, không khỏi cảm thấy kì lạ.

Hần cũng chưa nói gì đắc tội với người ta mà, sao chưa chỉ đã thái độ rồi?

“Chắc đã đến giai đoạn tiền mãn kinh(1)!” Trương Huyền lắc đầu, cũng chẳng thèm so đo làm chi. Là một người xuyên không có văn minh, có kiến thức, hần mới không thèm so đo với một phụ nữ.

(1) Tiền mãn kinh: là giai đoạn chuyển tiếp giữa thời kỳ sinh nở và thời kỳ mãn kinh (kết thúc hiện tượng kinh nguyệt) của phụ nữ. Quá trình tiền mãn kinh thường xảy ra ở độ tuổi 40-50, mang đến nhiều thay đổi về cả sức khỏe, tâm lý và tinh thần.

Nếu để Văn Tuyết biết được suy nghĩ trong đầu hần, chắc chắn sẽ tức chết mất.

Con gái nhà người ta mới có 20 thôi đấy cha nội, người mới tiền mãn kinh ấy...

“Vây đi, Công Hội Luyện Đan Sư của các vị chắc có Tàng Thư Khố đúng không, có thể đưa ta đi xem một chút không?”

Biết rõ có giải thích cũng chả thông được, Trương Huyền ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng nghĩ ra được cách này.

Bất luận là Công Hội Giáo Viên hay Công Hội Luyện Đan Sư, hầu hết được lập nên đều nhằm cung cấp tiện ích cho những người thuộc loại chức nghiệp đặc thù này. Trong số ấy, đương nhiên phải có Tàng Thư Khố độc lập, đủ để giúp người ta không ngừng học tập và tiến bộ.

Nếu người ta không bán sách, vậy chỉ cần để cho hần vào Tàng Thư Khố xem thử, cũng sẽ giải quyết được vấn đề.

“Tàng Thư Khố? Ngài còn muốn vào Tàng Thư Khố?”

Thấy yêu cầu của thằng cha trước mặt càng lúc càng trời ơi đất hỡi, Văn Tuyết cũng nhin hết nổi rồi: “Nếu không mua đan được thì mời về cho!”.

“Sao vậy, Tầng Thư Khó của các vị không cho người lạ vào à? Vào một lần bao nhiêu tiền, cô cứ nói thẳng, ta có trả tiền đằng hoàng mà!” Trương Huyền đã hơi bực rồi.

Con mụ này có bệnh gì không ta?

Mình đến hỏi thăm có mấy câu, làm gì mà cứ như vừa nuốt cả cục thuốc nổ vậy.

Thấy đối phương đã lộ ra thái độ phách lối của công tử con nhà giàu, xem tiền như cỏ rác, Văn Tuyết càng thấy ghét hơn, “Có tiền cũng không được! Bộ có tiền thì muốn làm gì cũng được sao? Nói thật cho ngài biết, Công Hội Luyện Đan Sư đúng là có Tầng Thư Khó, hơn nữa còn chia làm hai khu, sơ cấp và cao cấp. Dầu chỉ là Tầng Thư Khó sơ cấp, cũng yêu cầu phải là học đồ của Luyện Đan Sư mới được vào xem sách. Ngài là Luyện Đan Sư? Hay là học đồ?”.

“Học đồ của Luyện Đan Sư?”

Trương Huyền ngớ người, rồi lập tức hiểu ra.

Công Hội Luyện Đan Sư thế nào thì hần không rõ, nhưng đối với học viện thì hần cũng biết chút chút. Học đồ có Tầng Thư Khó của học đồ, giáo viên có Tầng Thư Khó của giáo viên. Đặc biệt là Tầng Thư Khó của giáo viên, nếu không có tư cách giáo viên thì không thể vào được.

Nếu mà ai ai cũng có thể vào đó đọc sách bừa bãi, còn gì là bí mật nữa?

Hơn nữa, đọc lung tung thì cũng thôi đi. Nếu đọc được bộ công pháp nào đó hay ho, sau đó về luyện bừa rồi bị tẩu hỏa nhập ma thì ai chịu trách nhiệm đây?

Chắc Công Hội Luyện Đan Sư cũng vậy, chia Tầng Thư Khó thành hai khu, sơ cấp và cao cấp. Chỉ khi nào đã luyện được đến cấp bậc tương ứng mới được vào xem sách. Làm vậy để phòng những kẻ tham quá hóa thâm, và cũng có thể đảm bảo bí tịch không bị truyền ra ngoài.

“Học đồ luyện đan... thì ta không phải, nhưng chẳng phải ai cũng có thể khảo hạch sao?”

Hần chỉ là một giáo viên bình thường, chưa từng học luyện đan, đương nhiên không thể là học đồ luyện đan gì đó rồi. Có điều, thứ gì cũng có thể thi thử được mà. Muốn trở thành Danh Sư cũng phải học thêm thật nhiều tri thức.

“Khảo hạch? Ngài muốn thi khảo hạch làm học đồ luyện đan?” Văn Tuyết đã nhận định đối phương cố tình đến làm quen, trong lòng đã bực lắm rồi. Lúc này thấy hần lại giả vờ giả vịt, đòi thi khảo hạch học đồ luyện đan thì cô đã hết nhịn nổi, “Được! Bên kia có một điểm khảo hạch, bây giờ tôi sẽ dẫn ngài qua đó!”.

Chẳng phải ngươi muốn diễn sao?

Bây giờ ta đưa ngươi qua đó, xem ngươi còn diễn được nữa hay không!

Tuy chỉ là học đồ, nhưng cũng giống như học trò của Danh Sư, cần phải trải qua nhiều tầng sàng lọc, khảo hạch đủ thứ kiến thức nền tảng. Ta thi đến mấy lần rồi còn chưa đậu nổi. Ngươi chỉ là một tên công tử lăm tiền vô dụng, chỉ biết đi của gái, chưa từng học qua lớp học nào, chưa từng đọc qua quyển sách đan dược hay luyện đan nào, mà cũng đòi thi?

Đùa gì đấy?

Hừ, không khiến cho ngươi muối mặt một phen, vạch trần cái mặt chuột của ngươi ra, chắc ngươi còn nghĩ ta đây dễ gạt!

Khóe miệng Văn Tuyết cong lên, trong lòng thì hừ lạnh một tiếng.

“Bên kia có à?”

“Sao? Không dám đi à?”

Văn Tuyết cười khẩy.

“Ồ? Được thôi!” Thấy đối phương cứ nỏ đi đừng không thôi, Trương Huyền chỉ biết lắc đầu, đang định cất bước đi theo thì đột nhiên khựng lại, ngưng ngưng quay qua hỏi, “Khảo hạch làm học đồ luyện đan... gồm có những nội dung gì? Cần phải đọc những sách gì thế?”.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Khảo hạch đường

“Ngươi...”

Không nghe thấy lời này thì thôi, nghe thấy rồi, Văn Tuyết chỉ thấy trống ngực mình đập thình thịch, cả người chỉ muốn bùng nổ.

Ngang nhiên dám tới moi mình, mình nhin. Cổ tình dây dưa với mình, mình cũng nhin luôn... Nhưng nếu ngươi muốn lấy thiện cảm thì ít nhất phải tỏ ra có học vấn, có hiểu biết một chút chứ!

Ngược lại thì, ngươi còn oang oang cái mồm đòi thi khảo hạch học đồ luyện đan, vậy mà ngay cả nội dung thi là gì cũng không biết, đọc sách gì cũng chẳng hay... Ngươi có dám hỏi lại một cách đường hoàng như vậy một lần nữa không?

“Sao vậy? Cô cũng không biết à? Không biết thì để ta đi hỏi người khác!”

Thấy ngực cô ta cứ không ngừng phập phồng, hết như cái quạt lông sóc, Trương Huyền cảm thấy rất bức bối.

Bà chị này có phải bị bệnh gì rồi không? Biết thì nói, không biết thì thôi, làm cái gì mà cứ phập phà phập phù như quạt bị nghẽn vậy?

Thấy đối phương tỏ vẻ như muốn nói “ngươi không biết thì đừng có lòi ta”, Văn Tuyết muốn điên hết cả người.

Được, ngươi cứ diễn đi, lát nữa cho ngươi nhục mặt luôn!

“Khảo hạch học đồ luyện đan, phải ghi nhớ dược tính, đặc trưng của 10 vạn loại dược liệu, và lịch sử, nguồn gốc của Luyện Đan Sư... “Nén con giận, Văn Tuyết giải thích.

Luyện Đan Sư là nghề nghiệp phải tiếp xúc với dược liệu, nếu cả dược liệu mà cũng không biết, phân biệt không được thì làm sao luyện đan?

Đại lục rộng lớn vô hạn, số lượng dược liệu nhiều không đếm xuể, 10 vạn loại nghe ra tuy nhiều đấy, nhưng trên thực tế chỉ được xem như số lượng của những loại căn bản nhất. Một số Luyện Đan Sư, quanh năm tiếp xúc với dược liệu, mà đến cuối đời vẫn còn có không ít thứ không nhận ra được, chứ đừng nói là học đồ.

“Khảo hạch mấy thứ này há? Thế thi đơn giản quá! Ở đâu có thư tịch liên quan đến những dược liệu này? Bây giờ ta đi xem ngay!” Nghe giải thích xong, Trương Huyền sững ra.

Nếu chỉ khảo hạch mấy món này thì đối với anh ta mà nói, vẫn còn rất đơn giản. Có thư viện Thiên Đạo trong tay, nhớ mấy thứ này chỉ là chuyện dễ như bỡn.

Năng lực này còn mạnh hơn nhiều so với các cao thủ nhìn một lần là nhớ.

“Đơn giản?”

Khóe miệng Văn Tuyết chột giật một cái, nếu không ngại vì đối phương là khách hàng, còn cô chỉ là một nhân viên lễ tân, không thì chắc chắn cô đã tẩn thẳng cha này lâu rồi.

Mỗi một loại dược liệu đều có đặc tính khác nhau, khi phối hợp với những dược liệu khác lại cho ra đủ loại phản ứng. Chỉ nhớ hết tên 10 vạn loại dược liệu là đã khủng khiếp lắm rồi, chứ đừng nói đến thuộc tính. Dầu cô tự thấy khả năng ghi nhớ của mình cũng rất khá, nhưng học mấy năm trời vẫn chưa nhớ hết nổi, lúc vào thi rất dễ bị lẫn lộn.

Một tên công tử ăn chơi trác táng, chỉ biết gạ gẫm phụ nữ như hán, lại dám nói là đơn giản?

Diễn đi, cứ diễn tiếp đi, xem lát nữa ngươi sẽ hạ màn như thế nào!

“Địa điểm khảo hạch học đồ có bán sách, ngài đi theo tôi!”

Trong lòng cô đã chắc mẩm đối phương cố tình bốc phét để gây chú ý với bản thân, bởi vậy trong lòng vẫn chưa cảm thấy tức giận là bao. Cô chỉ cười nhạt một cái rồi đi trước dẫn đường.

Chẳng bao lâu sau, cả hai đã đến một gian phòng rộng lớn, bên trên đề ba chữ to “Khảo Hạch Đường”. Có một người đàn ông trung niên đang ngồi trước cửa đọc sách.

Khảo Hạch Đường là địa điểm khảo hạch học đồ luyện đan, không có phép người ta tùy tiện đi vào.

Người đàn ông trung niên này cũng muốn khảo hạch làm học đồ, và đã kiên trì suốt 20 năm rồi mà vẫn chưa thành công. Giờ ông ta cũng giống như Văn Tuyết, vừa làm thuê vừa học tập.

Hai mươi năm vẫn chưa thông qua khảo hạch, đủ thấy độ khó đến mức nào.

“Chú Lý!” Văn Tuyết dừng lại.

“Đến rồi đây à, muốn mua sách hay muốn khảo hạch?”

Người đàn ông trung niên được gọi là chú Lý ngẩng đầu lên, mỉm cười hỏi.

“Không phải cháu, mà là vị tiên sinh này. Ngài ấy nói muốn thi khảo hạch làm học đồ luyện đan!” Văn Tuyết chỉ tay về phía Trương Huyền.

Chẳng phải ngươi muốn tham gia khảo hạch sao? Bây giờ ta sẽ báo danh cho ngươi, để ta xem lát nữa ngươi sẽ kết thúc màn diễn như thế nào!

Khảo hạch học đồ, được đích thân Luyện Đan Sư ra đề. Chẳng biết gì hết mà nhào vô, chẳng khác nào muốn gây hấn, chọc giận Luyện Đan Sư. Sẽ có lúc ngươi phải khóc thét đấy...

“Cậu muốn thi?”

Người đàn ông nhìn Trương Huyền rồi khẽ chau mày.

Mình học suốt 20 năm mà vẫn thi không qua được, thằng nhãi này có vẻ chỉ mười tám mười chín thôi, thi cái gì chứ?

“Vâng!” Trương Huyền gật đầu.

Chỉ khi nào thành học đồ luyện đan thì mới được vào Tầng Thư Khố sơ cấp của Công Hội Luyện Đan Sư xem sách. Hết cách rồi, đành phải chơi thử một phen xem sao!

Nếu hai người kia biết được ý nghĩ của hắn, chắc học máu chết ngay tại chỗ mất.

Bọn ta học ngày học đêm, ngày nào cũng tụng bài, mất đến mười mấy, hai mươi năm mà còn chưa được. Ngươi chưa đọc một quyển sách nào đã đòi thi, lại còn chơi thử xem sao... Tò ra nguy hiểm như vậy, chắc hay ho lắm nhỉ?

“Phí đăng ký thi là 2000 kim tệ, đậu thi trả lại, rớt thi miễn! Đây là để phòng ngừa mấy tên đã ngu lại còn thích tỏ ra nguy hiểm, dám đến đây làm mất thời gian của người khác!”

Thấy hắn đã xác nhận, người đàn ông trung niên liền nói qua về quy tắc đăng ký.

“Được!” Trương Huyền lấy ra luôn hai tấm kim phiếu trị giá 1000 đưa qua.

Trải qua sự kiện Đồ bảo, lột được sạch tiền của lão lừa đảo Dương Mặc, hiện tại hắn tha hồ rình rình tiền, 2000 kim tệ chả bỏ bèn gì.

“Quả nhiên là một thằng công tử ăn chơi trác táng!”

Thấy hắn mau mắn chi tiền chẳng chút do dự, Văn Tuyết càng thêm chắc chắn suy đoán của mình.

2000 kim tệ, đối với những nhân viên như cô thì phải làm việc rất lâu mới kiếm được. Thằng cha này chỉ vì muốn gây sự chú ý với mình mà bỏ tiền ra không hề chớp mắt do dự, chẳng phải con nhà giàu thì là gì?

Nhưng tiếc thay, tiền đâu có nhiều mà dùng sai chỗ, chẳng những không mang lại hiệu quả như mong đợi, mà còn biến mình thành trò hề nữa!

“Rồi!” Nhận tiền xong, chú Lý gật đầu, báo Trương Huyền điền thông tin cá nhân lên đơn, rồi mới nói, “Hôm nay vừa đúng lúc có một cuộc khảo hạch, hai giờ sau sẽ bắt đầu. Hai canh giờ nữa có mặt là được rồi!”

“Hai canh giờ nữa?”

Từ học viện đến đây đã tốn mất một canh giờ rồi, đương nhiên hắn không thừa calo mà cuốc bộ về làm gì. Hắn bèn hỏi người đàn ông, “Ở chỗ của chú có sách nào dùng để ôn tập cho cuộc khảo hạch học đồ không? Tôi có thể mượn đọc một lát được không?”

“Định nước đến cô mới nhảy à? Được! Ở trong gian phòng kia có đủ hết, muốn mua muốn đọc gì cứ tự quyết! Có điều, chỉ còn hai canh giờ nữa mới nghĩ đến chuyện đọc sách thì hơi muộn rồi đấy!”

Chú Lý vung tay chỉ ra sau.

Trương Huyền nhìn qua, quả nhiên liền trông thấy một dãy các kệ sách lớn sau lưng ông ấy, có đến mười mấy kệ, chắc cũng trên vạn quyển.

“Nhiều vậy sao?”

Chả trách khảo hạch làm học đồ khó đến vậy, đừng nói học thuộc hết, chỉ đọc hết nhiều đây cũng đủ chết vì mệt rồi!

“Tôi chỉ xem sơ qua thôi, không cần mua...” Trương Huyền vừa nói vừa sai bước vào phòng.

Sách, đối với hấn mà nói, hoàn toàn không cần phí tiền mua làm gì. Chỉ cần lật qua một lượt là có thể sao chép một bản khác y chang nhét vào trong thư viện, trở thành tri thức của mình rồi, mua làm gì chứ?

“Cũng kiên trì chút nhỏ, hôm nay chị đây quyết bám ngươì đến cùng, để xem ngươì diễn được đến bao giờ!”

Thấy đối phương nhìn thấy nhiều sách như vậy, lại còn làm bộ làm tịch đi vào, còn nói là đi đọc sách, Văn Tuyết cũng chẳng rời đi, mà vừa đứng cười thâm vừa quyết theo dõi cho đến cùng.

Nói thực lòng, gặp lắm kẻ mặt dày rồi, nhưng chưa kẻ nào mặt dày như tên này!

Rõ ràng chẳng biết gì hết trơn, vậy mà lại dám nghênh ngang đi báo danh khảo hạch học đồ luyện đan. Chỉ nhiều đó không thì cũng không nói làm gì, đằng này còn ngang nhiên đi vào đọc sách...

Nếu không phải đang cố tình diễn sâu thì bất kì người nào nhìn thấy một núi sách như vậy cũng phải mặt mày nhăn nhó như quả mướp đắng, cảm thấy đây là một nhiệm vụ không thể hoàn thành!

Gần một vạn quyển... Nếu dọn thôi đã mất nửa ngày, ở đó mà đọc!

Nếu ngươì đã trơ tráo tới mức ấy, vậy ta sẽ chống mắt lên xem ngươì tỏ ra nguy hiểm thế nào.

Cùng lắm thì hôm nay bị trừ lương, chứ ta thề phải khiến ngươì muối mặt mới được!

Để xem hai canh giờ sau, ngươì sẽ hạ màn như thế nào!

Văn Tuyết bị tên khốn này chọc đến điên hết cả ngươì. Cô quyết định sẽ ăn thua đủ với hấn thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Viện Thiên Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.